

Giới thiệu Sủng Phi Của Nhiếp Chính Vương

Sủng Phi Của Nhiếp Chính Vương sẽ là một truyện xuyên không đầy hài hước với nội dung cốt truyện cũng không kém phần lãng mạn và ngọt ngào của tác giả Nhược Thanh Ngôn. Khi cô là một người nổi tiếng ở thế giới hiện đại, biết bao chàng trai vây quanh nhưng không ngờ lại xuyên không vào thời cổ đại.

Giờ đây nàng chính là Công chúa Long Vân Thẩm của Nam Hoàng quốc, người mà thừa dịp trời tối rình trộm Nhiếp chính vương gia tắm mà bị một chưởng đánh bay, đi đời nhà ma. Tô Thẩm Nhi một lần xuyên không mà tới, chính là bị người đời chê cười, một cái công chúa yếu đuối vô năng còn cộng thêm tính háo sắc không sao sửa được.

Mời các bạn đón đọc truyện để cảm nhận về con người đầy thông minh và tài trí trên con đường tranh giành tình yêu và quyền lực.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Mỹ nam

“Công chúa điện hạ, công chúa điện hạ..”

Bên tai không ngừng truyền đến âm thanh hoặc nức nở hoặc gào khóc, không dứt bên tai. Tô Thẩm Nhi mí mắt nặng chịch, đầu óc không ngừng xuất hiện những đoạn kí ức, cuối cùng nàng không thể bắt lấy cái gì, trong tiếng khóc cùng tiếng người di động, mê man bất tỉnh.

Ngày hôm sau, rốt cục cũng có thể mở mắt ra, lại phát giác hoàn cảnh bản thân cư nhiên đều toàn bộ thay đổi. phồng mắt nhìn một chút bàn trà, bài trí đồ vật, thậm chí nàng đang nằm trên một cái giường lớn khắc hoa từ đàn, không chỗ nào không tràn ngập cổ kính.

Tô Thẩm Nhi chớp chớp mắt, cẩn thận nhẹ nhàng vươn tay, không ngờ nhìn đến chính là bàn tay trắng nõn tinh tế, đây đâu phải bàn tay nàng, vậy nàng nhận thức được, nàng xuyên không!

Xuyên không đến chính là một cái phủ công chúa, nàng cư nhiên xuyên không!

Đông!

Một tiếng động mạnh kéo nàng về hiện thực, nàng xoay người nhìn về hướng đó, chỉ thấy một cái tiểu nha đầu đang đứng ở trước bình phong, trên tay cầm một tấm khăn bông trắng. Nhìn xuống, lại thấy một cái chậu rửa mặt đồ nước lênh láng.

Nàng còn không kịp nói cái gì, nha hoàn kia đột nhiên thế chới tai một tiếng chạy ra bên ngoài, nàng chạy quả thực rất nhanh làm cho Tô Thẩm Nhi không khỏi kinh ngạc.

Biểu cảm của nha đầu kia quả thực vô cùng phong phú, lúc xanh lúc trắng, trong mắt không che dấu chút nào kinh ngạc, Tô Thẩm Nhi còn chưa kịp nghiền cứu hết cảm xúc trong mắt nàng, nàng thế nhưng nhảy mất chạy mất.

Nhìn quanh căn phòng lớn như vậy, nàng mới phát giác bản thân cả người mệt mỏi, không khỏi thở dài, đây là tình huống gì a! Nàng đã xuyên không đến nơi nào? Chủ nhân thân thể này là ai a?

Nha đầu kia là gặp quỷ sao, nhìn thấy nàng mở mắt cư nhiên liền chạy đi như vậy...

“..” Tiếng bước chân không ngừng tới gần.

“Điện hạ!”

“Điện hạ ngài đã tỉnh?”

“Điện hạ, điện hạ...”

Một đám tiểu nha đầu nhanh chóng chạy đến trước giường nàng, trên mặt thế nhưng không có chút nào vui sướng, toàn bộ đều một bộ dáng nước mắt đầm đìa, cầm khăn lau không ngừng nức nở.

“Điện hạ, nô tì còn tưởng rằng ngài đã..”

“Điện hạ vạn phúc, nô tì biết nhất định điện hạ sẽ tỉnh lại.”

...

Tô Thâm Nhi nghe đến các nàng xưng hô, sắc mặt cứng đờ, điện hạ? Sẽ không. ... Bàn tay không tiếng động nhanh chóng sờ soạng khắp người, sau đó yên tâm thở ra một hơi, hoàn hảo!

Ít nhất nàng không có bị thay đổi giới tính.

Bất quá những người này nhìn như cung nữ trang điểm, lại xưng hô với nàng điện hạ, nàng có khi nào xuyên không đến hoàng thất? Bằng không là nữ phần nam trang?

“Điện hạ, người tỉnh là tốt rồi, nô tì sẽ nhanh chóng phái người bẩm báo Hoàng thượng, Hoàng thượng tuy rằng tức giận nhưng trong lòng cũng vô cùng lo lắng!” Dứt lời một người mặc y phục xanh biếc vội vàng chạy ra ngoài.

“Điện hạ, nô tì lấy nước vì người rửa mặt chải đầu, chuẩn bị y phục.” Một nha đầu khác cấp tốc chạy ra ngoài.

“Điện hạ...”

“Điện hạ...”

Tô Thâm Nhi cả người không hiểu chuyện gì, những nha đầu này cũng quá nhiệt tình đi.

“Dừng!” Nàng nhin không được quát lớn một tiếng, một đám cung nữ cứ thế tất cả dừng lại động tác, ngay người nhìn Thâm Nhi.

“Khụ khụ...” Tô Thâm Nhi không biết phải mở miệng như thế nào, nàng không có chút kí ức nào của thân thể này, cũng không biết vì nguyên nhân gì mà nàng xuyên không đến đây, không nhin được hỏi: “Đây là như thế nào?”

“Điện hạ...” Một thanh âm bi thương truyền đến, một cung nữ mặc y phục vàng nhạt bỏ nhào vào đầu giường nàng, sắc mặt lo lắng, “Công chúa điện hạ, người như thế nào?”

Nguyên lai không phải nữ phần nam trang, hoàn hảo! Nàng phải tiếp tục thử.

“bản cung ngủ đã bao lâu?”

“Công chúa điện hạ, người đâu có tội gì đâu! Nhiếp chính vương không gần nữ sắc, đối với nữ tử xưa nay đều bạc như nước, mặc dù người là công chúa cũng không có kết quả.”

“Điện hạ, công chúa điện hạ, người liền buông tha ý niệm này đi. Đêm qua người như thế nào hồ đồ, có thể đến bể nước mà nhìn trộm...”

Một đám nha đầu không ngừng nhắc nhở, khuyên bảo nàng không thôi, tất cả đều thật thân thiết, thế nhưng làm cho trong lòng Tô Thâm Nhi thấy từng trận ác hàn.

Theo cuộc nói chuyện này nàng đã biết một số sự tình, hơn nữa câu chuyện vô cùng cầu huyết, chủ nhân của thân thể này – Nam Hoàng công chúa Long Vân Thâm, vậy mà đi rình coi Nhiếp Chính vương tắm rửa, kết quả bị một trưởng đánh trúng, đơn giản đã đi đời nhà ma. Mà nàng cũng là như thế mà xuyên vào trong thân thể này.

TMD!

Xem mỹ nam tắm mà chết, người này là nghĩ gì a! Long Vân Thâm a Long Vân Thâm, người này bỏ lại cái cục diện thật đáng để cho người ta xấu hổ.

Sắp xếp lại một hồi cảm xúc, đem những tin tức cần nghe đều nghe đến hết, Long Vân Thâm được cung nữ hầu hạ hoàn hảo, lúc này đang đứng ngoài Trọng Hoa cung, cảm thụ ánh nắng mặt trời. Chốc lát sau, tiểu cung nữ chạy vào cung quay trở lại, sắc mặt tựa hồ không tốt lắm. Nhìn thấy Long Vân Thâm cùng một đám cung nữ khác đứng ở cung điện, lập tức hướng nàng chạy đến.

“Công chúa, Hoàng thượng tuyên triệu, triệu người đến...”

Long Vân Thâm nhú mày, nàng bắt đầu suy xét, thông thường người xuyên không mà đến không phải đều được phụ thân tự mình đến xem sao? Đây, ở Nam Hoàng quốc này như thế nào triệu nàng đi gặp mặt đây, quả thực không giống a!

“Công chúa, nghe nói Hoàng thượng lúc này đang rất tức giận, bởi vì chuyện ngài nhìn lén Nhiếp Chính vương, thẳng từ đó đến nay người tỉnh lại, Hoàng thượng cũng không bước vào Trọng Hoa cung một bước.”

“Công chúa, Nhiếp Chính vương lần này tức giận rất lớn, trước kia cũng không khi nào ra tay với người, hiện tại lại... Công chúa người hiện tại không nên đi nhìn lén...”

“Công chúa...”

Long Vân Thâm lỡ tai bị tra tấn không ngừng, một đám cung nữ lại một lần nữa khẩu chiến.

“Ngừng!” Nàng sửa sang lại quần áo, vung vung lên ống tay, trong lòng lại nổi lên từng trận co rút, nàng đâu phải cái loại người như vậy! Làm sao có thể

đi nhìn lên!

“Bản cung kim chi ngọc điệp, sao có thể làm ra chuyện như vậy, đêm qua gió lớn ảnh hưởng, tất cả chỉ là ngoài ý muốn!” Nàng chúa từng nhìn qua Nhiếp Chính vương kia, bất quá có thể một trường đem người ta đánh chết, hẳn chắc chắn là người tâm địa ác độc, là loại người tàn nhẫn, về sau nàng tốt nhất không cần tiếp cận.

“Thế nào? Các người không tin?” Long Vân Thẩm nhìn một đám cung nữ từng lớn mắt không thể tin xem nàng, không khỏi kỳ quái, nàng liền là người không đáng tin như vậy, tiền chủ này tuy rằng yếu đuối vô năng, tốt xấu gì các nàng cũng là cung nữ tin cậy của nàng, bằng không các nàng cũng không như vậy vì nàng quan tâm.

“Công, không là!”

“Công, công chúa điện hạ...”

Sắc mặt Long Vân Thẩm hơi biến, biểu cảm của các nàng rất quái dị!

Nàng chưa kịp mở miệng, phía sau liền có một đạo âm thanh nam tử truyền tới, giọng nói hần bình phẳng như nước : “Thật không? Nguyên lai công chúa trong ba năm nay, hàng năm có ba trăm sáu mươi lăm ngày, hơn một ngàn ngày, đều là công chúa tạo ngoài ý muốn?”

Long Vân Thẩm kinh ngạc xoay mạnh người, cảnh tượng trước mắt làm cho nàng xem chút nữa hít thở không thông, thế gian cư nhiên có nam tử như vậy? Ngồi quan tựa như điêu khắc vô cùng thâm thúy, từng góc cạnh đều tuấn mỹ dị thường, đôi mắt u ám lạnh như băng tuyết, cuồng dã không hề để vào bất cứ ai, khuôn mặt tà mị gọi cảm. Trên da thịt hoàn hảo là môi mỏng đỏ sẫm, hơi mơn mẩn thành một đạo độ cong, cười như không cười. Một thân y bào đỏ thắm đem thân mình hoàn mỹ bao bọc bên trong, tóc đen dài bay bay, cả người tản mát ra một loại khí chất uy chấn thiên hạ, là khí chất của vương giả. Cô tình giờ này trên khuôn mặt tuấn dật ấy lại hiện lên một chút phóng đảng không kiềm chế được, còn có...một chút...tươi cười.

Một vẻ đẹp mâu thuẫn mà hài hòa!

Mà hắn đang cười, cười đến khuynh thành.

Nàng nghe được một mảnh âm thanh hít không khí, theo đó là thị vệ cung nữ bên cạnh nàng đều xoắn xoạt quỳ xuống, âm thanh đình tai nhức óc vang lên : “Tham kiến Nhiếp Chính vương.”

Lạch cạch...

Long Vân Thẩm cuối cùng cảm giác được giấy thân kinh trong não bộ từng cái từng cái đứt đoạn, kinh ngạc nhìn nam tử trước mắt, hẳn chính là nhiếp chính vương?

Khó trách, khó trách! Ban tử mỹ mạo như vậy, khó trách tiền chủ không muốn sống đi nhìn lên, nam nhân này quả thật có thể làm cho tất cả nữ nhân vì hắn điên đảo trầm luân. Bất quá nàng đã không phải Long Vân Thẩm nguyên bản trước kia, chỉ một lát thất thần nàng liền khôi phục bình thường.

Tiến lên phía trước mấy bước, nàng đứng trước mặt Nhiếp Chính vương, hơi hơi hành lễ, nàng nhàn nhạt mở miệng, “Không biết Nhiếp Chính vương tiến đến Trọng Hoa cung, không biết có chuyện gì? Phụ hoàng cho truyền, bản cung hiện tại không thể tiếp đón a!”

Lăng Triệt lông mi khẽ nháy, trong lòng nổi lên kinh ngạc, nữ tử háo sắc thành si hiện tại sắc mặt bình thản thanh lãnh, thậm chí hắn nhìn ra một tia không kiên nhẫn, không phải nàng bị một chương kia của hắn đánh đến tỉnh táo?

“Công chúa đã không có việc gì, bản vương liền yên tâm. Một chương kia đúng là bất đắc dĩ, nếu công chúa đã có việc, bản vương liền cáo từ. Hiện tại liền xem bản vương thiếu công chúa một cái nhân tình, về sau nếu gặp sự, công chúa đều có thể đến tìm bản vương. chỉ cần trong phạm vi năng lực của bản vương, bản vương tuyệt đối không từ chối.”

Long Vân Thẩm nhìn người rời đi, thẳng đến khi không nhìn thấy bóng lưng của hắn, nàng mới chậm rãi thở ra một ngụm. Cảm xúc bị đè nén trong nội tâm dần dần bình phục lại, ngay tại thời điểm kia hắn đứng gần nàng, nàng liền cảm giác được uy áp. Cái loại cảm thụ hít thở không thông này, nàng không dám di động chỉ nửa phần.

Người ngoài nhìn vào đều thấy Nhiếp Chính vương hòa ái cấp nàng một cái hứa hẹn, chỉ có nàng mới cảm giác được nguy hiểm. Rõ ràng là nam tử đang cười, nàng lại cảm thấy nội tâm vô cùng lạnh.

“Công chúa điện hạ, Nhiếp Chính vương cư nhiên đến Trọng Hoa cung. Thật sự là quá tốt, đây chính là lần đầu tiên Nhiếp Chính vương đến đây, nhưng lại cấp hứa hẹn cho công chúa, công chúa người rốt cục đợi đến cơ hội!”

Long Vân Thẩm nhàn nhạt nhìn đám cung nữ bên cạnh, không muốn sự tình bị các nàng tưởng tượng thêm nữa, nàng chỉ mang theo vài người đi ra khỏi Trọng Hoa cung, đi đến Ngọc Quỳnh điện.

Đế vương Nam Hoàng quốc tuyên triệu, nàng thế nhưng là đi gặp cái kia phụ hoàng trong truyền thuyết.

Một đường lững thững đi tới, cung nữ thị vệ phía sau đều trầm mặc không tiếng động, bên ngoài Trọng Hoa cung không ai dám huyền não, nơi này đề phòng thâm nghiêm, uy nghi không để cho người tùy tiện khiêu khích.

Không sai biệt lắm nửa canh giờ sau, nàng rút cục thấy được Quỳnh Hoa điện, ba chữ lớn nạm vàng dưới ánh nắng mặt trời rạng rỡ sinh huy, phản chiếu vào mặt làm nàng có chút mờ mắt ra không được.

Đại môn chỉ nha một tiếng mở ra, một lão thái giám đi ra ngoài hướng nàng hành lễ : “Tham kiến công chúa điện hạ, Hoàng thượng đang chờ công chúa bên trong, thỉnh.”

Dứt lời hần nhìn vài cung nữ thị vệ phía sau ho nhẹ : “Các người đều ở bên ngoài đi.”

“Là, Tào công công.” Không ai dám phản bác, chỉ cung kính hướng đến lão thái giám kia hành lễ, thối lui sang hai bên.

Trong lòng Long Vân Thâm không khỏi kinh ngạc, lão thái giám này nhìn rất lợi hại, cư nhiên làm cho bọn họ nghe lời như vậy, xem ra trong cung này đều là người có thủ đoạn.

“Thỉnh công chúa.”

Long Vân Thâm gật đầu, đẩy cửa đi vào, Tào công công kia tự giác đứng ngoài điện, không cùng theo vào trong.

Long Vân Thâm vừa đi vào trong Ngọc QUỳnh điện liền cảm giác được một cỗ khí lạnh, ngẩng đầu lên mới phát hiện cung điện này cư nhiên đều dùng ám ngọc xây thành, đông ám hạ mát, bên ngoài tuy rất nắng nóng nhưng bên trong điện lại râm mát nhẹ nhàng.

“Hoàng nhi.”

Long Vân Thâm nghe tiếng ngẩng đầu, chỉ thấy phía trước ngồi một nam nhân trung niên, long bào sắc vàng đã nói lên thân phận của hắn, nàng liền tiến lên hành lễ, hô thanh : “Phụ hoàng.”

Long Hạo Thiên thề nhưng không có đáp lại, ngược lại lời nói sắc bén hỏi nàng : “Hoàng nhi vì sao lặp đi lặp lại điều ngỗ nghịch như vậy, trẫm đã nói người nên tránh xa Nhiếp Chính vương, người vậy mà còn dám đi! Nhìn trộm? Hoàng nhi quả thật to gan!”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Người thừa kế

Long Vân Thâm trong lòng chấn động, Long Hạo Thiên ngồi phía trên quả thật đang tức giận không nhỏ, nàng có thể cảm nhận được cỗ khí thế kia. Nhưng là nàng cũng nghe ra một cái ý tứ trong đó.

Phụ hoàng của nàng hẳn là không đồng ý nàng tiếp cận Nhiếp Chính vương, hẳn đã cảnh cáo nàng lặp lại nhiều lần, thậm chí cũng biết nàng đôi với Nhiếp Chính vương kia có tâm tư. Bất quá lần này không thể tưởng tượng được nữ nhi mình có thể làm ra cái hành động nhìn trộm người tẩm, nên phát khí không nhẹ.

“Nhi thần biết sai!” Long Vân Thâm chỉ có thể nuốt xuống quả đắng này, nhưng nội tâm nàng bất bình, rõ ràng là nàng cái gì cũng không có nhìn đến, lại vô duyên gánh tội danh này lên đầu, oan uổng a!

“Nhận sai nhanh như vậy, mọi lần không phải người cũng đều nhận sai sao, vừa quay đầu lại chứng nào tật nấy lại là cái gì! Trẫm cùng Hoàng hậu cũng chỉ có duy nhất một mình người, mẫu hậu người đi sớm, trẫm nhất thời sơ sẩy, người liền... Hiện tại trong ngoài thành đều đã biết tin công chúa Nam Hoàng quốc si mê Nhiếp Chính vương, bị hắn đánh một chường hôn mê bất tỉnh! Hoàng nhi, người chính mình ngắm lại, người là đang làm chuyện gì!”

Long Hạo Thiên trong lòng bi thống, khi Hoàng hậu qua đời cũng là lúc loạn trong giặc ngoài hoành hành, hắn không thể nào chiếu cố đứa nhỏ duy nhất của hai người, không nghĩ tới khi hắn lại quay lại quan tâm nàng, nàng sớm đã không giống trước kia muốn kề cận hắn, thậm chí trở thành một cái người yếu đuối vô năng!

Hiện tại thế nhưng nàng gan thật lớn, dám đôi với Nhiếp Chính vương bất kính.

Long Hạo Thiên liên tục thở dài không thôi, hắn nhìn thấy Long Vân Thâm chính là cúi đầu không một câu phản bác, cũng không có biện pháp nào, hắn chỉ thấy quan hệ giữa mình cùng nữ nhi ngày càng xa cách. Nhất thời không biết nói cái gì cho phải, cuối cùng cũng chỉ lặp lại lời nhắc nhở : “Hoàng nhi, trẫm mặc trong lòng người đang nghĩ như thế nào, tóm lại Nhiếp Chính vương không phải là người người có thể mơ tưởng. Thân phận bồi phận đều không đúng, tuổi tác hai người cũng không đúng, người nay cũng sắp cập kê, trẫm đến lúc đó sẽ vì người chiêu mộ phò mã.”

Giải quyết dứt khoát như vậy, Long Hạo Thiên vẫy vẫy tay không nói thêm gì nữa. Long Vân Thâm thấy thế, lập tức hành lễ cáo lui, nàng ngay cả một câu cũng không nói. Nhìn người vội vàng rời đi, Long Hạo Thiên tiếp tục thở dài : “Trẫm làm có phải hay không còn chưa đủ, hoàng nhi thế nhưng cùng trẫm không bao giờ thân cận nữa, mấy năm nay...”

“Hoàng thượng, công chúa hiện tại đã trưởng thành, nữ nhân so với trước kia đương nhiên có nhiều bất đồng, nhưng trong lòng công chúa sẽ vẫn nhớ kĩ

hoàng thượng. Hoàng thượng là Phụ hoàng của công chúa!” Tào công công nhẹ giọng an ủi.

....

Long Vân Thâm ra khỏi Ngọc Quỳnh điện, liền vội vàng trở về Trọng Hoa cung, đợi đến bản thân đã vào trong nội điện, nàng lập tức đuổi hết đám cung nữ ra ngoài, một mình nàng ngồi trên nhuyễn塌, lâm vào trầm tư.

Long Hạo Thiên, phụ thân của khối thân thể này, nhưng cũng chính là đế vương của cả Nam Hoàng quốc. Bởi vì Hoàng hậu cách thể, hẳn chỉ có mình Long Vân Thâm cho nên đối với nàng mọi cách sùng ái. Mà từ nhỏ nàng đã mất đi mẫu thân, lại không chiếm được tình thương của phụ thân, nên đã tạo nên nàng một tính cách quái gở như vậy, nàng mê luyến Nhiếp Chính vương Lăng Triệt không thể vãn hồi, sự tình quái dị này từ đó đến giờ vẫn thường xuyên xảy ra.

Nghe khẩu khí của Long Hạo Thiên, sau khi nàng cập kê, hẳn sẽ kén phò mã cho nàng.

Long Vân Thâm đi đến trước gương đồng, bên trong gương đồng phản chiếu một dáng người nhỏ bé xinh đẹp, mi như trăng khuyết, môi đỏ như son cùng da thịt trắng như băng tuyết... bộ dáng tuyệt đối xuất chúng. Nhưng là, Long Vân Thâm mới mười bốn tuổi! Mười bốn tuổi a, căn bản chưa có phát triển, làm sao có thể kén phò mã! Nàng cũng không có cái loại ham muốn kia a.

Thân mình run lẩy bẩy một cái, Long Vân Thâm rất nhanh ổn định lại tinh thần, nàng hiện tại là công chúa, là nữ nhi được hoàng đế sùng ái, vậy nàng liền có cơ hội vì bản thân tranh thủ. Chỉ cần tại thời điểm nàng cập kê làm mất ý niệm kén phò mã của phụ hoàng.

Bất quá trước mắt, nàng còn cần tìm hiểu rõ một số sự tình, nơi này rốt cục là một thế giới như thế nào. Nam Hoàng quốc, nàng chưa từng nghe nói qua quốc gia như thế này, hẳn là phải tìm hiểu ở đâu đó, hết thảy mọi thứ nàng phải nhận thức lại từ đầu, miễn cho ngày sau lâm ra lỗi lầm đáng tiếc.

Lệnh cho cung nữ đem đến các loại thi thư về lịch sử địa vực, Long Vân Thâm ngồi ở trong nội cung nghiêm cẩn nghiên cứu.

Thẳng đến khi màn đêm buông xuống, bên ngoài cung đã lên đèn, nàng mới xoa xoa mi tâm buông xuống tập sách, trong lòng nàng hiện tại đã hiểu được đại khái.

Nơi này là Long Đẳng đại lục, Nam Hoàng quốc bất quá chính là một quốc gia trên đại lục này, cùng thực lực với Nam Hoàng quốc có hai quốc gia, đó là Bắc Tề và Xích Viêm, trung gian ba nước chỉ có một vài cái tiểu quốc, phía Bắc Nam Hoàng quốc là Bắc Tề quốc, cách nhau bằng một cái sơn mạch. Phía đông Long Đẳng đại lục này chính là đại dương mờ mịt.

Mà làm cho nàng ngoài ý muốn chính là Nam Hoàng quốc cư nhiên có thể làm cho Hoàng nữ kế vị đăng cơ làm nữ đế, trong lịch sử Nam Hoàng quốc chính là có một vị như vậy, cho nên nơi này Hoàng nữ cùng Hoàng tử đều giống nhau. Cái đáng nói chính là thân phận đặc biệt của nàng. Nàng chính là nữ nhi duy nhất của Hoàng thượng cùng Hoàng hậu, nói cách khác nàng chính là huyết mạch duy nhất của Chính cung Hoàng hậu Nam Hoàng quốc.

Nhưng nói như vậy, ngoài nàng ra Hoàng thất hiện tại nàng có rất nhiều huynh đệ tỉ muội, tương đối xuất sắc có nhị hoàng tử Long Hách Tường, tam hoàng tử Long Thanh Dương, nhi công chúa Long Mộ Hỉ, đều là từ phi sở sinh, thân phận rất gần với nàng.

Hào hạo sắp xếp lại thông tin, Long Vân Thâm trong lòng rơi lộp bộp, Long Hạo Thiên còn chưa có lập Thái tử.

Nàng có hay không bị những người kia tính kế mưu hại.

Nghĩ đến cũng rất có khả năng, nàng nhưng là nữ nhi được Hoàng đế sùng ái nhất, lại là con của chính cung Hoàng hậu, vài lần đã đắc tội Nhiếp Chính vương nàng đều được Hoàng thượng bao che, có thể tưởng tượng được sự sùng ái như vậy là một thanh lợi kiếm như thế nào, nó là nguyên nhân cho người ghen tị, không cách nào muốn nàng sống tốt.

Càng nghĩ nàng càng cảm thấy từng trận mồ hôi lạnh, tiền đồ xa vời a!

Mình đắc tội Nhiếp Chính vương, lại một nhóm người thừa kế như hổ rình mồi. Lần xuyên không này có phải là đã sai ở đâu không.

“Công chúa điện hạ, cần phải lên đèn a?” Cung nữ đứng ở ngoài điện, hướng Long Vân Thâm hành lễ trung cầu ý kiến.

“Ân, truyền lệnh đi.”

Nhìn theo hai cung nữ theo bên ngoài tiến vào, Long Vân Thâm nhận ra được các nàng, sáng nay hai nàng chính là tại trong này, đặc biệt là nha đầu nàng nhìn thấy biểu cảm quá mức sinh động kia.

“Công chúa điện hạ, dùng thiện người có tính sẽ đi đâu sao? Có phải hay không đi nơi kia a? Đêm nay bóng đêm dày đặc, ngài có hay không muốn đi?”

“Hạ Vũ người nói vậy ư?” Xuân Lan trừng mắt nhìn người mặc quần áo vàng nhạt phía trước, lại quay đầu nhìn Long Vân Thâm, “Công chúa, Hạ Vũ tuổi nhỏ không hiểu chuyện, người đừng để ý!”

Trong lòng Xuân Lan không yên, bốn người thân cận công chúa nàng là lớn tuổi nhất, đương nhiên nhận thức được đạo lý đối nhân xử thế ở trong cung. Từ sáng sớm công chúa tỉnh lại liền làm cho người ta cảm giác rất khác biệt, cả người phát ra khí thế sắc bén hơn rất nhiều, nguyên bản tính cách nàng quái gở lại chưa từng làm khó các nàng, Xuân Lan hiện tại không thể nào nắm được tính khí công chúa.

Hạ Vũ tuổi nhỏ nhất, nói ra còn chưa có suy nghĩ đến, nếu chọc giận công chúa... Xuân Lan không dám nghĩ đi xuống.

“Xuân Lan tỷ tỷ, người tại sao sắc mặt rất nghiêm trọng, công chúa sẽ không... sẽ không...” Thanh âm cuối cùng của Hạ Vũ vô thức nuốt xuống, nàng một mặt cứng ngắc đứng trước mắt công chúa, biểu cảm của công chúa rất nghiêm túc, hơn nửa nửa điểm ôn hòa cũng không nhìn thấy. Ban đầu công chúa không thích các nàng ríu rít nói chuyện nhưng đều đối với các nàng vô cùng tốt, khi nào sẽ dùng ánh mắt như vậy nhìn các nàng. Nhất thời trong lòng Hạ Vũ sợ hãi, phù phù một tiếng quỳ trên mặt đất, “Công chúa...”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Đối diện Nhiếp Chính vương

Thu Cúc đang chia thức ăn bên cạnh bàn nghe thấy âm thanh của Hạ Vũ cũng nhất thời cứng đờ, sợ hãi nhìn Long Vân Thắm, càng nhìn trong lòng càng run sợ, cuối cùng không tự chủ được quỳ sụp xuống, cái gì cũng không dám nói.

Long Vân Thắm nhìn hai người quỳ trên mặt đất, lại nhìn Xuân Lan như cũ bộ dáng nửa quỳ nửa ngồi. Trọng Hoa cung tứ đại cung nữ, lấy bốn mùa gọi tên Xuân Lan, Hạ Vũ, Thu Cúc, Đông Mai. Mà người nhiều tuổi nhất chính là Xuân Lan, cũng là người ôn trọng nhất, vì như hiện tại nàng cũng là đang quỳ nhưng là không như hai người kia run run.

Nàng bất quá là cố ý lộ ra một tia uy nghiêm.

“Đứng lên đi.”

“Tạ công chúa.”

Hạ Vũ cùng Thu Cúc nhanh nhanh đứng dậy, Xuân Lan cũng chậm chậm đứng thẳng thân mình, một bữa tối hôm nay trôi qua như thường lệ không nhanh không chậm, lại cố ý để lại trong lòng ba cung nữ một chút run sợ.

Dùng thiện đã xong, Long Vân Thắm chỉ lưu lại Xuân Lan trong phòng.

“Công chúa?” Xuân Lan nhìn bóng lưng công chúa một hồi lâu đều không thấy chút động tĩnh, không khỏi nghi ngờ mở miệng.

Đại công chúa Nam Phong quốc, ngoại giới đều đồn thổi nàng yếu đuối vô năng, nhưng là theo như Xuân Lan nhìn nhận nàng bình thường nói chuyện quái gở chắc chắn có nhiều nguyên do, nàng chưa bao giờ thật sự tin tưởng, đường đường đại công chúa - nữ nhi ruột của chính cung Hoàng Hậu, là người yếu đuối, hiện tại hơi thở của nàng cũng đều toát ra một ý vị thâm thúy nói không nên lời, đặc biệt là quang mang hiện rõ trong ánh mắt kia, chỗ nào cùng công chúa trước kia giống nhau?

Xuân Lan không biết tại sao Long Vân Thắm có dự thay đổi đột ngột như vậy, cũng không dám hỏi nhiều cái gì, các nàng bất quá cũng chỉ là thân phận cung nữ nhỏ nhoi không thể lắm miệng được.

“Xuân Lan, nếu bản cung nhớ không sai, trước kia người chính là người từng hầu hạ bên người mẫu hậu” Đi theo hầu hạ nàng thân cận có bốn người, bốn người đều có xuất thân không giống nhau, mà nàng thực sự biết được Xuân Lan này trước kia từng hầu hạ mẫu thân ‘nàng’. Sau khi Hoàng Hậu qua đời Long Hạo Thiên phái người đưa nàng đến Trọng Hoa cung, bởi vì như thế nàng hiện tại dám lưu lại Xuân Lan trong này, ít nhất nàng tin tưởng Xuân Lan sẽ không gây bất lợi cho nàng.

“Là, công chúa, Xuân Lan trước kia đích thức hầu hạ Hoàng Hậu nương nương.”

“Người khi nào thì đến Trọng Hoa cung?”

“Hồi công chúa, không sai biệt lắm đã qua mười năm.” Xuân Lan không dám ngẩng đầu, nhưng nàng cảm nhận được rõ ràng có một đạo tầm mắt như có như không dừng ở trên người nàng, làm cho nàng thấy được cả người run rẩy, công chúa là đang xem kĩ nàng!

Rất lâu sau đó, Long Vân Thắm đột nhiên khẽ cười: “Bản cung biết mấy năm nay người đều tận tâm hầu hạ, ở bên người mẫu hậu cũng vậy mà bên người ta cũng thế. Bản cung không cần biết hiện tại người muốn như thế nào nhưng một khi người trung với bản cung, bản cung tuyệt đối không bạc đãi người. Nhưng nếu phát hiện người có một chút dị tâm...”

Xuân Lan phù phù quỳ xuống đất: “Nô tì không dám.”

“Là không dám hay là sẽ không?” Long Vân Thắm cực không thích hai chữ không dám này, này đại biểu vẫn có khả năng phản bội lại chủ nhân, hiện thời bên người nàng một cái người có thể tin tưởng đều không có, đầu tiên nàng phải ngăn chặn tất cả những người có dị tâm ở bên cạnh, đầu ngoại trước phải lo an nội, Trọng Hoa cung của nàng không cho phép tồn tại người này.

(Không dám ý nàng nói là vì sợ quyền uy nên mới là không dám, còn sẽ không là xuất phát từ nội tâm, dù là trong hoàn cảnh nào cũng sẽ không phản

bội. Dị tâm là người có tâm tư bất chính, không sạch sẽ.)

Xuân Lan kinh ngạc mở lớn mắt nhìn Long Vân Thắm, cuối cùng nàng trịnh trọng gật đầu : " Nô tì hiện tại liền thề, tuyệt đối sẽ không phản bội công chúa, nếu như vi phạm lời thề này nguyện bị thiên lôi trừng phạt đến chết. "

Long Vân Thắm nghe vậy vừa lòng gật đầu, cô nhân đều coi trọng lời thề, dám nói như vậy nàng đều có khả năng tin tưởng được, tuy rằng sẽ không dám tin tưởng thực sự một trăm phần trăm.

" Xuân Lan, bản cung hỏi ngươi, ngươi biết gì nói đó là được. Ba cái cung nữ còn lại đều đến từ nơi nào, trước đây có từng hầu hạ qua những chủ nhân nào ? "

Xuân Lan trầm tư một lúc liền hiểu ra vấn đề, nàng biết tại sao Long Vân Thắm lại hỏi như vậy, lập tức lựa chọn trọng điểm mà nói : " Hồi công chúa, Hạ Vũ trước đây là người bên Ngự Thiện phòng, bởi vì trù nghệ xuất sắc mà được công chúa nhìn trúng , nàng đến Trọng Hoa cung ở bốn năm trước đây. Thu Cúc nguyên bản là người hầu hạ của Lệ Phi nương nương, bởi vì vô ý đắc tội Lệ Phi nương nương mà bị biếm vào Hoán Y cục, năm trước công chúa đi Hoán Y cục thấy nàng đáng thương nên liền để nàng hầu hạ. Về phần Đông Mai, nàng luôn đi theo bên người Vương thái y học nghệ, nàng xuất thân y gia, hiện tại luôn luôn là người chăm sóc sức khỏe công chúa. "

Long Vân Thắm gật đầu, trong lòng mình bạch, thoát nhìn như vậy Hạ Vũ cùng Đông Mai có thể coi như xuất thân trong sạch, về phần Thu Cúc, là hầu hạ qua Lệ Phi?

Lệ Phi, mẫu phi nhị hoàng tử.

" Chuyện hôm nay bản cung khờ muốn có người thứ ba biết đến ! " Dứt lời Long Vân Thắm khoát khoát tay, làm cho Xuân Lan lui xuống. Mà nàng cũng chính mình đến sau bình phong, rút đi quần áo hoa phục rườm rà trên người tiến vào trong ô chăn, lòng nặng trĩu đi vào trong giấc ngủ.

.....

Sáng sớm hôm sau, Long Vân Thắm tỉnh lại lúc trời còn tờ mờ sáng.

Bởi vì nàng không thích có cung nữ quấy rầy nên trong điện hiện tại không có ai. Nàng xốc chăn đi xuống giường, theo y phục được chuẩn bị sẵn trên bình phong mặc lung tung lên người rồi tùy hứng đi một chút ra phòng ngoài, mở ra mặt sau cánh cửa sổ. Sáng sớm sương mờ lượn lờ, cảnh trí Trọng Hoa cung bị vây quanh một mảnh mỏng lung, nàng có thể mơ hồ nhìn thấy quỳnh lâu điện ngọc đối diện, tầng tầng lớp lớp cung điện lâu các xa xa , cùng Trọng Hoa cung của nàng cách không ít khoảng cách, bất quá trong hoàng cung rộng lớn như vậy, chút khoảng cách này liền vẫn tính là rất gần đi.

Chỉ trong một lát, mặt trời mọc tăng sáng, một chút ánh nắng chiếu xuống xuyên qua từng tầng mây dày đặc, chiếu xuống đại địa , cũng làm cho nàng nhìn rõ cái địa phương mờ ảo lúc trước, nhưng mà... một góc cung điện đều là ngập tràn màu sắc hồng nhạt kia làm cho nàng kinh ngạc, theo góc nhìn của nàng bây giờ, chính là nhìn đến một nửa khung cảnh kia chính là hoa đào nở rộ.

" ... "

Một từng đào nở rộ, từng đám từng đám gập gềnh kề nhau, làm cho cảnh cây nặng trĩu trĩu buông xuống , càng là theo hướng tới chỗ nàng kéo dài đến. Nàng chưa bao giờ nhìn thấy qua hoa đào lan tràn tựa như hoa thường xuân này. Nhất thời trong lòng nổi lên tâm tư, nàng thân thủ kiêng kiếng với với, muốn thử hái đi một nhánh hoa đào như thế nào !

Ấm áp thơm ngát !

Nữ tử y phục phân tán ngồi trên khung cửa sổ, một đầu tóc đen mềm mại buông thả trên đầu vai, cánh tay trắng ngần vươn ra ngoài , khuôn mặt nàng tràn đầy ý cười, chỉ vì không ngừng mong muốn hái được hoa đào mà cố gắng.

Lăng Triệt đi đến đầu hành lang gấp khúc, liền nhìn đến một bức cảnh đẹp, mà nữ tử đẹp như tranh vẽ kia chính là người mấy ngày trước muốn nhìn lên hấn Nam Hoàng quốc công chúa, Long Vân Thắm.

Hoàn toàn không có si mê, lúc này trong mắt Long Vân Thắm trong suốt như nước, sạch sẽ làm trong lòng người run sợ, phảng phất như một chút mây trắng thánh khiết trong thiên địa tối tăm. Lăng Triệt chưa bao giờ nghĩ tới, Long Vân Thắm còn có bộ mặt như vậy, giống như tinh linh xinh đẹp thoát tục !

Có thể là ánh mắt Lăng Triệt quá mức trực tiếp, Long Vân Thắm vốn đang thả mình trong vẻ đẹp bất tận của vườn đào đột nhiên hoàn hồn vì một ánh mắt nóng rực, phút chốc nàng ngẩng đầu, vừa vặn chống lại ánh mắt của nam tử đối diện.

....

Nàng như vậy cả kinh, tươi cười trên khóe miệng còn chưa tan hết... Trong lòng lại bắt đầu hối hận không thôi, làm sao có thể là hấn ! Cung điện đối diện nàng cư nhiên là nơi của Nhiếp Chính vương ?

Đáng chết ! Là do nàng so sớt !

Long Vân Thắm không tiếng động quay đầu, đóng sầm lại cửa sổ , nàng nhưng là không sợ mà nhảy từ trên cao xuống đất trở lại trên giường, yên lặng nhớ kỹ, không nhìn hấn, nàng không có nhìn thấy hấn... .

Lăng Triệt nhìn đến Long Vân Thắm trong phút chốc thay đổi sắc mặt , từ mỉm cười đến kinh ngạc, cuối cùng là nhảy xuống từ trên cửa sổ cao . Hết thấy cơ hồ chỉ sây trong chớp mắt, cũng dường như hành động theo bản năng vậy, giống như năng đối diện không phải là hấn mà là mãnh thú thùy quái vô cùng đáng ghét.

Thần sắc Lăng Triệt lóe lên, tâm tình không rõ nguyên do trở nên phấn chấn, sáng sớm đến Vân Tiêu điện xử lí chính sự, quả nhiên là tới đúng chỗ a.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Tiếp tục đụng mặt

Cả ngày hôm đó tâm tình Long Vân Thắm không thể nào tốt lên được, trừ bỏ dùng thiện trong đầu nàng không cách nào yên tĩnh. Nhiếp Chính vương nàng tìm mọi cách tránh mặt kia thể nhưng sáng nay vô duyên đối mặt, còn có sáng nay hấn hiện ra tươi cười nhìn nàng.

Quả thực, cứ chỉ điên rồi mà!

Nhiếp Chính vương như yêu nghiệt này cũng có lúc có vẻ mặt ôn nhu như thế? Nàng chẳng qua là kỳ lạ mà thôi!

Nàng hỏi qua Xuân Lan mới biết được , hai cung điện kì thực cách nhau khá xa, nhưng là Vân Tiêu điện là nơi bình thường Nhiếp Chính vương xử lí chính sự là cung điện nằm ở phía sau, nên ở Trọng Hoa cung nhìn sang liền có thể thấy. Còn địa phương chân chính thuộc về Nhiếp Chính vương quay về phía Bắc Ngọc Tuyền.

Sau khi mặt trời mọc hồi lâu nàng lại cố ý đi đến chỗ cửa sổ kia nhìn nhìn, quả nhiên khoảng cách không tính là gần, phải nói là hai cung điện cách nhau rất xa , ở giữa còn có một hoa viên cùng hồ lớn, thậm chí còn có rải rác nhiều cái kiến trúc khác nữa. Nàng quả nhiên là ma ám mới có thể nghĩ cảnh hoa đào kia kéo dài đến trước mắt, nghĩ đưa tay ra liền có thể hái!

Lúc nàng xuất thần, bên cạnh Hạ Vũ cần cần dục dục hầu hạ, sáng nay nàng đã được Xuân Mai cảnh cáo một phen, không được ở trước mặt công chúa đem chuyện bé xé ra to, không cho nàng một lần nữa nói lung tung, bằng không sẽ tự gánh lấy hậu quả. Nàng suy nghĩ cả đêm cũng đã minh bạch một số chuyện, công chúa nguyên lai không giống với trước kia , sẽ không tùy ý để nàng hồ nháo, công chúa hiện thời chính là Công chúa.

Mặc dù nàng hiện thời chỉ là một cô nương mười bốn tuổi,nhưng đã ở trong cung sống nhiều năm như vậy, dù có là người vô đơn thuần cũng không thể không hiểu chuyện, nàng suy nghĩ rất nhiều, hiện tại làm việc đều không dám tùy ý.

Nửa ngày cân nhắc, Hạ Vũ cuối cùng cẩn thận mở miệng hỏi : “Công chúa, đã là thời gian nghỉ trưa, công chúa có muốn trước đi nghỉ?”

Long Vân Thắm nhìn một chút mặt trời chói trang ở trên cao, trong lòng bất chợt cảm thấy phiền muộn, nghĩ đến Ngọc Quỳnh điện của Long Hạo Thiên, chỗ kia rất ngọc mát lạnh, thật sự làm cho người ta thoải mái.Trọng Hoa cung của nàng tuy rằng xa hoa nhưng cũng không dám xa hoa đến mức độ này. Chỉ sợ đãi ngộ như vậy trong cung chỉ có Hoàng đế mới có thể hưởng thụ.

“Không cần, bản cung đến ngồi ở sạp trúc!”

Hạ Vũ nhìn nhìn sạp trúc lập tức hiểu được, công chúa đang cảm thấy oi bức : “Công chúa là đang cảm thấy nóng sao,không bằng người đi Lan Hương điện nghỉ ngơi? Bên kia tựa hấn cạnh hồ lớn, không khí chắc chắn là thanh lương hơn rất nhiều.”

Trước mắt Long Vân Thắm sáng ngời, phiền muộn trong lòng phút chốc tiêu tán, quả thật là một nơi tốt để đi a.

“Lan Hương điện?”

Hạ Vũ nghe vậy gật đầu, không dám nhiều lời thêm : “Công chúa trước kia ngày hè đều sẽ đến nghỉ ngơi ở nơi này.”

Long Vân Thắm nghe vậy mới nhớ sáng nay Xuân Lan cũng có hỏi nàng có cảm thấy oi bức hay không, nguyên lai là muốn hỏi nàng có đi đến Lan Hương điện này, hàng năm nàng đều đến đó sao? Ngẫm lại thì có vẻ giống như là một cái nơi nghỉ hè vô cùng tốt a. Nhưng là, Lan Hương điện là chỗ như thế nào đi?

Xuân Lan vừa đi đến ngoài điện liền nghe được cuộc đối thoại ở bên trong, nàng nhìn ra được sự chần chờ trong mắt Long Vân Thắm, liền nói : “Công chúa nếu người không muốn có người quấy rầy thì có thể yên tâm . Hôm qua nô tì nghe Tào công công nói qua, Hoàng thượng đã đem Lan Hương điện hội nhập với Trọng Hoa cung. Việc công chúa hàng năm đến đó nghỉ hè đã thành thói quen, vì biết công chúa thích nơi này, Hoàng thượng đã truyền ý chỉ không được quấy rầy công chúa nghỉ ngơi.”

Xuân Lan quả thực là tinh ý a, không nghĩ nàng nhìn ra được sự chần chờ của nàng còn có giải thích hợp tình đúng ý như vậy, Xuân Lan nếu như đã thể là người của nàng, nàng tự nhiên sẽ không để lỡ mất!

Vì thế hiện tại Long Vân Thâm không hề có kế đem mấy người Xuân lan cùng người của Trọng Hoa cùng tiến đến Lan Hương điện.

Long Vân Thâm vừa đi vừa nhìn xem cảnh đẹp chốn hậu cung, nàng quả thực nhìn ra phong cảnh hậu cung đa dạng cảnh đẹp hoàn hảo vô hạn, này không phải là giả. Đơn giản như Ngự Hoa viên trong truyền thuyết kia, một đường nàng đi tới hai bên núi giả cùng hoa cỏ xen kẽ, xanh biếc ướt át, đều là loại quý báu hiếm gặp trên đời.

Hạ Vũ biết tâm tình Long Vân Thâm lúc này rất tốt, nhất thời lại không nhịn nổi trình võ mồm:

“Công chúa, Lan Hương điện cách Vân Tiêu điện rất gần nha!”

Nàng vừa dứt lời, tâm tình đang sung sướng của Long Vân Thâm đột nhiên biến mất không dấu vết, trực tiếp đứng sững lại trên đường, vẻ mặt nàng thâm trầm. Việc nàng dừng lại này làm cho tất cả mọi người đều cảm thấy kì quái, trong lòng Xuân Lan âm thầm kêu không tốt, chẳng lẽ như vậy đã gọi lên chuyện thương tâm của công chúa điện hạ?

Hạ Vũ lập tức quỳ trên mặt đất dập đầu, mặt nàng trắng bệch một mảnh, “Công chúa tha mạng, công chúa tha mạng!” Nàng sao lại lẩm miệng lần nữa nhắc tới Nhiếp Chính vương đây, công chúa từ khi tỉnh lại kỳ nhất chính là Nhiếp Chính vương a!

Long Vân Thâm đảo mắt nhìn một đám cung nhân lâm vào sợ hãi trước mặt, nàng thật sâu cảm nhận được hai chữ quyền thế, bởi vì thân phận công chúa của nàng nên mọi người đều e ngại nàng vô điều kiện. Liên bởi vì nàng không muốn nhắc tới Nhiếp Chính vương, cho nên bọn họ nói sai một chút liền quỳ xuống mặt đất dập đầu cầu xin tha thứ.

Quyền lực, hai chữ này ở cổ đại quả nhiên là lợi hại, nó có thể nắm giữ mạng sống của rất nhiều người nha. Phòng chừng nàng chỉ cần nói một chữ, sẽ có người vì thế mà đoàn mệnh.

Vân Tiêu điện nằm ở ngay chỗ rẽ, nàng đi thêm mấy chục bước nữa không sai biệt lắm có thể nhìn thấy nó, Lăng Triệt kia là ở chỗ này sao. Mà Lan Hương điện của nàng cư nhiên cùng Vân Tiêu điện cách nhau có một tòa núi giả, cái này thật là đủ gần đi.

Hít một hơi thật sâu để cho bản thân mình bình tĩnh trở lại, liền như vậy rất gần thì có thể như thế nào, nàng là công chúa điện hạ, bản thân nàng muốn đến nơi nghỉ hè là đương nhiên, chẳng lẽ nàng phải sợ một cái Nhiếp Chính vương sao.

“Đi tiếp dẫn đường!”

Hạ Vũ vui mừng đến phát khóc, chạy nhanh lên phía trước dẫn đường, mà Xuânlan vẫn đứng bên người Long Vân Thâm như cũ, cùng bước chân Long Vân Thâm tiến lên phía trước, dần dần tới gần Vân Tiêu điện.

Dưới góc tường, Long Vân Thâm không ngoài ý muốn nhìn thấy hoa đào tràn ra ngoài đầu tường, hoa đào quả thực nở rộ rậm rạp sức sống tràn đầy. Hoa đào khí chất nhàn nhạt, cùng với khí chất của vị Nhiếp Chính vương kia cực kì không tương xứng, Lăng Triệt, cùng hân xứng đôi chỉ có thể là mẫu đơn, phú quý đường hoàng, đẹp đẽ cùng ngàn vạn quý giá. (Ta không thích nam chủ hợp với mẫu đơn gì đó đầu a).

Hoa đào, thật sự là...

Trong lòng cười thầm, Long Vân Thâm tùy tay hái được một cành hoa, cầm trên tay thưởng thức đi đến Lan Hương điện.

Một khắc sau nàng liền ngồi ở bên trong Lan Hương điện. Quả thực là cảm giác không giống nhau, nơi này thanh lương hơn nhiều. Bên trong cũng là được khám rất nhiều âm ngọc, khó trách nàng trước kia chỉ muốn đến đây nghỉ hè, Long Hạo Thiên đối với nàng nhưng là sủng ái quá rõ ràng a. Nàng tự nhiên sẽ không khách khí, phải cố gắng hưởng thụ mới đúng!

Nàng đã thừa nhận cái cục diện rối rắm của Long Vân Thâm trước kia để lại, vậy nàng cũng nên hưởng thụ những gì mình nên được a.

“Xuân Lan, làm cho bữa tối mang đến Lan Hương điện.” Long Vân Thâm thoải mái nằm ở trên giường lớn mềm mại, phân phó đi xuống. Nơi này thật dễ chịu a, nàng có lẽ phải đến nhiều hơn một chút.

Xuân Lan lập tức lĩnh mệnh lui xuống, bắt đầu cho người chuẩn bị công việc, Long Vân Thâm đứng dậy đi ra bên ngoài, dưới mái hiên cong cong nhìn ngắm phong cảnh.

Nơi này sở dĩ được đặt tên là Lan Hương điện, là vì ngoài điện gieo trồng rất nhiều hoa lan, hơn nữa hàng năm nơi đây hoa lan đều nở rộ vô cùng tươi đẹp. Hương thơm của hoa lan ẩn ẩn thấm vào da thịt, quả thật dễ làm cho con người ra say mê.

Nàng khó có lúc được thả lỏng đề phòng, để cho mình thưởng thức cảm giác thoải mái này một cách triệt để, u lan, thật không sai.

“Công chúa, bữa tối đã chuẩn bị tốt.”

“Àn.”

Một bữa cơm yên tĩnh, Long Vân Thâm ở Lan Hương điện ngồi một chút liền cảm giác nhiệt độ không khí có chút giảm xuống, liền sai người chuẩn bị trở về. Đêm dài cần trọng, hiện tại bất quá mới là đầu hạ còn chưa phải thời điểm thích hợp qua đêm tại Lan Hương điện. (Lạnh quá dễ cảm ấy nhỉ).

Một đám người bao quanh lấy Long Vân Thâm hướng đường Trọng Hoa cung trở về.

Đến chỗ rẽ, lại cùng Nhiếp Chính vương không hẻm mà gặp.

Lăng Triệt cử lí sự vụ đã cả một ngày, cơ hồ ngay cả ngọc thiện cũng không có dùng qua. Mãn đêm buông xuống, hán đang chuẩn bị trở về Ngọc Tuyền, lại ở bên ngoài truyền đến một trận hương hoa Lan, không tự chủ được bước chân mà dừng lại.

“Vương gia?”

Lăng Triệt ý bảo chó có lên tiếng, chỉ chốc lát sau nguồn gốc hương hoa kia càng ngày càng đến gần, thấy rõ chính chủ kia được đám người cẩn thận vây quanh ở giữa, trên tay nàng còn cầm một cành hoa đào không ngừng phi vũ, (nôm na là đùa nghịch vung vẩy đóá!), Long Vân Thâm! Lăng Triệt bỗng nhiên cảm thấy thật có ý tứ.

Nhưng là Long Vân Thâm cảm giác thật là bất lương a, nàng như thế nào xui xẻo như vậy, cùng hán đụng mặt ở đây. Tại sao hán giờ này mới từ Vân Tiêu điện đi ra. Tình báo quả thật rất không đáng tin!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Làm người không dễ

“Công chúa, phía trước là Nhiếp Chính vương a!”

“Bản cung biết.”

Một chốc ổn định lại tinh thần, nàng liền nụ cười với đường cong hoàn mỹ hơi hơi gật đầu hành lễ :

“Nhiếp Chính vương.”

Long Vân Thâm đợi một hồi lâu vẫn không có người đáp lại, nàng không chịu nổi ngẩng đầu, chỉ thấy Lăng Triệt đang nhìn chăm chăm hoa đào trên tay nàng, một loại cảm xúc lâm chuyệ xấu bị người bắt gặp làm cho sắc mặt nàng không tốt lắm : “Bản cung trên đường gặp hoa đào nở rộ ngoài Vân Tiêu điện, thật sự rất thích cho nên tiện đường hái một nhánh! Hoa đào nơi Nhiếp Chính vương ngược lại nở rộ quả thực rất đẹp mắt.”

“Thật không! Công chúa đã thích , ngày mai bản vương liền phái người chuyển vài gốc qua Trọng Hoa cung?”

Ngạch...Nàng chỉ là tìm đề tài để nói chuyện thôi có được hay không? Nhưng trên mặt nàng không có thể hiện ra, chỉ có vui vẻ nhận lời : “Đa tạ Nhiếp Chính vương, như thế bản cung liền đi trước một bước.”

“Công chúa đi thông thả.”

Gật đầu đi qua, dứt lời liền ai đi đường nấy.

Long Vân Thâm đi đến một nơi cách đó không xa, liền đem hoa đào trên tay mình ném đi, nụ cười giả tạo trên khóe miệng cũng không cần duy trì , cả người nàng liền trở về yên tĩnh.

Lăng Triệt nhìn rất nhiều gốc hoa đào trải rộng, trên mặt tươi cười ngày càng khuếch đại, cuối cùng trong lòng yên tĩnh lại. Nhìn Trọng Hoa cung trước mắt rồi xoay người đi về phía Ngọc Tuyền.

“Mì, điều tra thật kĩ.”

Hai ngón tay Lăng Triệt kẹp lấy một mảnh hoa đào, đưa lên chop mũi ngửi ngửi, hương hoa đào nhàn nhạt quanh quẩn không ngừng, Long Vân Thâm, có chút không giống đâu.

Lăng Triệt nhớ tới lần đầu hán gặp Long Vân Thâm, bất quá cũng chỉ là cái đứa nhỏ mười tuổi, con người đen nhánh hắc bạch phân minh thẳng tắp nhìn hán, lại một câu cũng không nói ra . Theo nội loạn Nam Phong quốc bình định xuống, Long Hạo Thiên phong hán làm Nhiếp Chính vương, hán lại một lần nữa nhìn thấy nàng, hán bắt gặp trong ánh mắt nàng là một chút kinh diễm.

Từ ngày đó, đứa trẻ kia mỗi lần đều sẽ làm ra một số cái sự tình làm hán thực muốn cười, ngày ngày như thế, năm qua như thế, ngay cả hán đều cảm thấy Long Vân Thâm này quá mức buồn bình đi. Hán chưa bao giờ nghĩ sẽ ra tay với nàng, nếu không phải một đêm kia hán thân trúng kịch độc thần chí không rõ ràng, cũng sẽ không đối với nàng xuất chương, nàng cũng sẽ không thể....

Bất quá Long Vân Thâm hiện giờ, hán nhìn không đến cảm xúc nơi đáy mắt nàng, nàng lại không đem tâm tư đặt trên mặt, đối với hán chính là luôn trốn tránh.

Khi Mị trở về Ngọc Tuyền, chỉ thấy Lăng Triệt đang đứng cạnh cửa sổ, bầu trời cao bên ngoài cửa sổ đầy sao, mặng bảo đồ sạm của hắn theo ánh nền mờ mờ làm cho người ra cảm thấy hoảng hốt.

“Vương gia.”

Lăng Triệt chậm rãi xoay người, trên mặt hiện lên một chút quanh quẩn : “Có gì khác thường sao?”

Mị chần chờ một lát rồi lắc đầu : “Công chúa tự mình tỉnh lại sau cũng không có làm ra cái hành động gì khác thường , như trước đều không thích cung nhân quấy rầy, bất quá đối với bốn cung nữ bên người nhưng là nói thêm đôi lời.”

“Ngày mai chớ quên đem chuyển mấy khóa cây đào qua bên đó.”

“Là.”

Mà cái gọi là mấy khóa của hắn nguyên lại là...

Long Vân Thâm tuyệt đối là bị đánh thức, một tiếng động như vậy còn không có chấm dứt, ngoài điện liền tiếp truyền đến rất nhiều tiếng vang, không lớn, nhưng là chọc cho người rất phiền a.

Vỡ một hồi mộng đẹp, nàng ở trên giường lăn lộn vài vòng, Long Vân Thâm đành phải đứng dậy đến xem một chút sự việc. Ở Trọng Hoa cung của nàng, ai dám gây ra tiếng vang như vậy ở sáng sớm tinh mơ.

“Bên này, bên này.”

“Ai...không đúng, mang trở về đi!”

Đẩy cửa ra nàng liền nhìn thấy một đám bóng dáng ở ngoài điện không ngừng bận rộn. cảm trong tay nào quốc nào gây... Nghe thanh âm này nàng biết là tiếng của Hạ Vũ. Bất quá làm cho nàng kinh ngạc chính là Trọng Hoa cung đột nhiên xuất hiện ... một mảnh rừng đào!

Thật đích xác là một rừng đào a, hơn nữa còn càng ngày càng làm lớn ra, cơ hồ che khuất hết cảnh trí ban đầu.

Nghĩ đến lời nói lúc chàng vạng của Nhiếp Chính vương hôm qua, Long Vân Thâm không khỏi giật giật khóe miệng, thật sự là mang đào đến đây cho nàng đi? Nhiếp Chính vương ngài quả thực có ‘Hảo tâm’.

“Công chúa điện hạ, người tỉnh.”Hạ Vũ rất nhanh chú ý đến bóng dáng nữ tử từ nơi cửa điện, một đầu tóc đen nhánh chỉ dùng một cái dây lụa vén lại , nàng đang nghĩ cái gì đến xuất thân.

Long Vân Thâm tìm lại tiêu cự, nhìn đến hình ảnh kia, gọi Hạ Vũ đến trước mặt hỏi : “Sao lại thế này?”

“Công chúa người không phải đã quên chứ? Hôm qua người nói thích hoa đào, Nhiếp Chính vương đại nhân là cố ý sai người đem tất cả hoa đào bên Vân Tiêu điện đều di lại đây! Nô tì cho rằng Nhiếp Chính vương hẳn chỉ nói như vậy, không nghĩ tới sáng sớm hôm nay thị vệ Mị liền tự dẫn người mang đến...” Hạ Vũ đôi mắt lóe sáng, nhìn chằm chằm một chỗ trong viện mà hưng phấn không nói nên lời.

Mị thị vệ a, người trong truyền thuyết chỉ nghe theo lệnh của Nhiếp Chính vương, mặc dù là Hoàng thượng cũng chưa chắc có ảnh hưởng đâu! Hiện tại cư nhiên làm ra cái sự tình này, thật sự là không thể tưởng tượng.

Bất quá lại như thế nào, dù hắn có làm vậy thì sức quyến rũ cũng không giảm a! Hạ Vũ không ngừng YY (tự sướng á) , tầm mắt như cũ nhìn chằm chằm bóng lưng nam tử mặc áo xanh phía xa.

Mị tựa hồ có cảm nhận được khác thường, liền theo đó nhìn đến Long Vân Thâm đứng ở cửa điện , phản phó vài tiếng liền hướng nàng đi tới . Cách nàng vài bước thì hắn dừng lại, khom người ôm quyền hành lễ “Mị tham kiến công chúa điện hạ. Sáng nay vương gia cố ý phân phó mang đào tới Trọng Hoa cung, nhiều giấc ngủ của công chúa, thỉnh công chúa thứ tội.”

“Nhiếp Chính vương có ‘tâm’, bản cung bất quá chỉ nói như thế mà thôi.” Long Vân Thâm trái mắt nhìn một mảnh rừng đào, âm thầm suy nghĩ xem có phải hay không tất cả hoa đào ở Vân Tiêu điện đều ở nơi này, này cũng không phải là việc nhỏ, ở trong cung phỏng chừng đã huyền não ồn ào một phen, thật vất vả mới được thanh tĩnh một phen..haiz... bọn họ quả thực là không thể ngồi yên.

Chờ cho mọi việc đều làm xong, Mị như trước không có nói gì nhiều, bẩm báo quá Long Vân Thâm liền dẫn người rời đi.

Nàng đứng ở cạnh cửa sổ cao ngoài nội điện nhìn ra Vân Tiêu điện bên kia, rừng đào ban đầu quả nhiên không tồn tại nữa, bất quá bởi vì vậy tầm mắt nhìn của nàng càng thêm mở rộng, nàng có thể nhìn rõ ràng kết cấu kiến trúc Vân Tiêu điện a. Từ cơ thạch lát sàn lên đến mái nhà cong cong, đều là những khối cắt mượt mà nghiêm chỉnh, đỉnh lâu giao thoa, kiến trúc từng khối từng khối liên tiếp nhau, phồn cách này có chút giống với biệt thự ở hiện đại của nàng, quả là một cái suy nghĩ lí thú.

Càng nhìn , mi tâm Long Vân Thâm càng thêm buộc chặt, nếu không ngoài ý muốn sau nửa ngày tin tức Nhiếp Chính vương di dời toàn bộ gốc đào đến Trọng Hoa cung sẽ truyền khắp trong cung. Hành động như vậy, khó tránh khỏi bị người ta suy diễn.

Quả nhiên, sau giờ Ngọ, Tào công công khoan thai mà đến.

Ánh mắt hần đảo qua một mảnh rừng đào trong viện, màu sắc vụt sáng, ním môi nhìn chăm chú một lát, “Công chúa điện hạ, Hoàng thượng thỉnh công chúa đi Ngự hoa viên gặp mặt.Đã nhiều ngày không thấy Hoàng thượng nói rất nhớ công chúa a.”

“Tào công công dẫn đường đi, bản cung quả thật cũng có chút tưởng niệm Phụ hoàng.” Đáy lòng Long Vân Thâm châm chọc , muốn hỏi nàng chuyện này đi, haiz. làm người thấp cổ bé họng quả thật không dễ a.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Bản cung chính là tư cách

Qua một ly ‘Mao Tiêm’ , qua ba ngụm Long Vân Thâm thật sự không uống nổi nữa, mà đối diện Long Hạo Thiên vẫn không chịu mở miệng . Tào công công mang theo thị vệ canh giữ ở bên ngoài đình , trong đình hiện tại chỉ có phụ tử hai người.

Đợi một lát, ngay tại lúc nàng đã hết kiên nhẫn muốn cáo lui, người đối diện đột nhiên than nhẹ, Long Hạo Thiên không biết là đang suy nghĩ cái gì , nữ nhi trước mắt buồn vui ra sao hần liền xem đến không rõ . Hần hạ triều liền biết tin Nhiếp Chính vương đem toàn bộ hoa đào hần sở hữu di tải đến Trọng Hoa cung, hơn nữ chính Mị tự mình dẫn người đi xử lý.

Không cần có người động tay động chân, tin tức này hiện tại liền ồn ào huyên náo khắp hoàng cung, cuối cùng lại chọc cho mấy cái phi tử hướng đến hần chứng thực thật giả . Tâm tình Long Hạo Thiên phức tạp không thôi.

Mấy năm nay Long Vân Thâm luôn thích tiếp cận Nhiếp Chính vương, đều là không có kết quả . Mà hần cũng không hi vọng nữ nhi của mình có liên quan gì đến Lăng Triệt kia. Vốn đều nghĩ một chương của Lăng Triệt lúc trước đã làm cho Long Vân Thâm hết hi vọng, không nghĩ tới lại đạt được kết quả bất ngờ như bây giờ.

Nhiếp Chính vương lần đầu bước vào Trọng Hoa cung.

Nhiếp Chính vương cùng công chúa vô tình gặp mặt nói chuyện với nhau rất vui.

Nhiếp Chính vương mệnh lệnh Mị thị vệ di tải toàn bộ cây đào...

...

“Hoàng nhi , người cùng Nhiếp Chính vương như thế nào quen thuộc như bây giờ?” Kỳ thực Long Hạo Thiên hần muốn hỏi là, Nhiếp Chính vương từ trước đôi với nữ tử đều thờ ơ , đều là bất cần ngôn tiểu (@@) , duy độc với hoàng nhi của hần khác biệt! Nhiếp Chính vương là đang muốn đánh cái chủ ý gì!

Không ai có thể đánh chủ ý lên người Hoàng nhi hần , Long Hạo Thiên chỉ có một cái ý niệm như vậy trong đầu, hết thấy nam tử có ý tiếp cận hoàng nhi hần đều quy về người có dự mưu, huống chi là người như Lăng Triệt! Hần sẽ kiên quyết không đồng ý.

Long Vân Thâm nhìn một chút biểu cảm phong phú trên mặt Long Hạo Thiên, buồn vui, oán niệm, phẫn nộ, không cam lòng, đau lòng... Sắc mặt khi hồng khi trắng, lúc lại xanh..quả thật rất giống câu vòng ngũ sắc a.

Lại nghe một chút câu hỏi vừa rồi của hần, Long Vân Thâm như thế nào cũng đều nghe ra một dòng oán niệm cùng toan tính. Cặp mắt thâm u của Long Hạo Thiên nhìn chăm chăm nàng, bộ dáng phải bức thiết ra bằng được đáp án? Nàng không biết làm sao chỉ cười nói : “Phụ hoàng nhiều lo lắng, nhi thần cùng Nhiếp Chính vương không quen biết.”

“Không quen sao có thể đem một mảnh rừng đào cho người?” Dứt lời Long Hạo Thiên liền hối hận, tự trách bản thân nhanh miệng, nhìn sắc mặt cứng đờ của Long Vân Thâm hần liền nhanh chóng chuyển cái đề tài : “Hoàng nhi, ý của phụ hoàng, nếu người cùng Nhiếp Chính vương không quen biết, thì cũng không thể nhận đại lễ như vậy! Rừng đào trong Vân Tiêu điện của Nhiếp Chính vương chính là hần vô cùng thích, hiện tại toàn bộ cho người , khó tránh bị người có tâm lợi dụng . Hoàng nhi thân phận khác biệt, liền làm gì cũng đều có người soi móc , sự việc này...” Không thể a!

Rối rắm trong lòng Long Hạo Thiên kì thực Long Vân Thâm đều hiểu , thực chất trong lòng hần đang muốn nói nữ nhi có phải hay không bởi vì một chương kia Lăng Triệt động đến nàng, nên nàng đối với hần càng kháng kháng một mực? Hoàng nhi của hần vốn là người cố chấp , Ai....

“Nhi thần hiểu!” Nàng không mặn không nhạt trả lời.

“Người là biết cái gì a, trầm nhìn người chính là một điểm đều không suy nghĩ cẩn thận. Người phải biết trầm đặt vào người kì vọng to lớn cỡ nào, có một số việc đều không nằm trong tưởng tượng của người.” Long Vân Thâm như thế nào cảm nhận được Long Hạo Thiên rất là cảm tức.

Một hồi nói chuyện tan rã trong không vui, nàng không thích biện giải, Long Hạo Thiên lại cho rằng nữ nhi yên lặng chính là yếu đuối thừa nhận rồi, hần tức giận nhưng không thể nào phát tác a.

Rời đi Ngự hoa viên, trên đường trở về Long Vân Thắm gặp được một người không tưởng Long Mộ Hi.

“A, ta còn tưởng là ai, nguyên lai là Đại công chúa điện hạ a, người vội vàng như vậy làm cái gì nha? Nga, sáng nay ta còn nghe nói thấy đại sự nha, Nhiếp Chính vương cư nhiên đem rừng đào Vân Tiêu điện toàn bộ chuyển đến Trọng Hoa cung, không biết công chúa dùng qua cái thủ đoạn gì, thật sự làm cho tất cả chúng ta đều không tưởng tượng được.”

Long Mộ Hi nhìn Long Vân Thắm, ngón tay giấu ở trong tay áo gắt gao nắm chặt tận lực đè nén lửa giận của chính mình. Long Vân Thắm bắt quả là cái người quái gở không có nương chiều sóc, nếu không có phụ hoàng bảo hộ sớm đã bị người đời lãng quên. Rõ ràng là so với nàng ra nàng càng có tài hoa, so với Long Vân Thắm càng mỹ hơn, nhưng nàng chỉ là một cái Ngũ công chúa, không ưa nhất chính là ba chữ Đại công chúa điện hạ a.

A! Đại công chúa 'điện hạ' so với nàng Ngũ công chúa, cao hơn đầu chỉ một tầng cấp bậc.

Long Mộ Hi không phục, tất cả những thứ này phải là của nàng mới đúng.

Long Vân Thắm phía trước không có phản ứng, trong lòng Long Mộ Hi cười lạnh, ngăn chặn nàng ở trên hành lang, “Ta nói chuyện ngươi không nghe thấy sao, sao rồi ngươi cảm? Ngươi là vội vã mong trở về nhìn rừng hoa đào đi, Long Vân Thắm, ngươi quả thực là người không biết xấu hổ! Ngươi lại dám mơ tưởng đến Nhiếp Chính vương, làm sao ngươi có thể nhìn lên hấn tẩm rủa?”

Long Vân Thắm lẳng lặng đứng một bên, tùy ý đối phương không ngừng nói chuyện, những lời nàng mỗi câu đều là trào phúng chính nàng, ở trong hoàng cung này cùng nàng tuổi tương đương nhau, trừ bỏ Long Mộ Hi Ngũ công chúa đâu còn ai.

“Bản cung nhớ được Ngũ công chúa bắt quả chỉ là một chi công chúa, nhìn thấy bản cung tại sao không hành lễ. Có phải đến cấp bậc lễ nghĩa đều không biết chứ?”

“Hừ!” Long Mộ Hi lơ đãng, Long Vân Thắm loại này còn có uy nghiêm trong lòng người sao? Nếu không phải mẫu phi ngăn cản, nàng đã sớm muốn động thủ diệt trừ. Quả thực là làm mất mặt hoàng gia, “Làm cho ta gọi ngươi một tiếng điện hạ, ngươi cũng không có đủ tư cách!”

“Tư cách?” Long Vân Thắm nhìn nàng không chút để ý, xem ra đã đến thời điểm nên lập uy. “Bản cung là điện hạ chính Hoàng thượng sắc phong, đây là tư cách! Long Mộ Hi, ngươi bắt quả cũng chỉ là một cái công chúa mà thôi. Luận vai vế, bản cung là nhi nữ của chính cung Hoàng hậu, ngươi bắt quả là phi tần chi nữ, nói khó nghe bắt quả ngươi cũng chỉ là cái thứ xuất, ngươi cảm thấy bản cung lấy đâu ra tư cách?”

Nhìn sắc mặt Long Mộ Hi lúc xanh lúc trắng lại không thể phản biện, Long Vân Thắm căn bản không muốn cho đối phương cơ hội mở miệng, trực tiếp nói lời sắc bén: “Bản cung không muốn nói là chuyện của bản cung, con chó sủa loạn còn muốn bản cung hỏi một tiếng? Bắt quả nó đã luôn kêu không ngừng như vậy, bản cung tự nhiên muốn hảo hảo dạy dỗ một chút, miễn cho thế nhân không biết chuyện gì, nói ta không hiểu quy củ trong cung!”

Long Vân Thắm đảo mắt nhìn Xuân Lan mấy người, lúc này cũng là muốn nhìn thử bản lĩnh của các nàng như nào: “Các ngươi, tiến lên hảo hảo dạy dỗ một đám tiện tì bên người Ngũ công chúa, một đám huyên thuyên giật dây Ngũ công chúa đại bất kính.”

Long Vân Thắm dứt lời liền nở nụ cười, phảng phất như lời của nàng là chuyện thiên kinh địa nghĩa (đương nhiên), Long Mộ Hi sắc mặt trắng bệch, trực tiếp hét lên: “Ai dám?”

“Quả nhiên, Ngũ công chúa nhưng là bị xúi giục lợi hại, các ngươi còn chần chờ gì nữa. Chẳng lẽ muốn bản cung tự mình động thủ?”

Xuân Lan lập tức hiểu ý, tiến lên một bước đem Long Mộ Hi bước qua, một bên nàng không ngừng giải thích: “Ngũ công chúa bót giận, công chúa điện hạ vì công chúa ra tay, có một số người nói loạn huyên thuyên phá hư mối quan hệ giữa Đại công chúa cùng Ngũ công chúa, nô tì sẽ hảo hảo thay Ngũ công chúa dạy dỗ các nàng.” Xuân Lan lập tức nhảy mắt, phía sau Thu Cúc cùng Hạ Vũ cũng theo sự kinh ngạc của bản thân mà tỉnh lại, lập tức hướng tới đám cung nữ phía sau đi đến.

Long Vân Thắm trước mang theo một đám thị vệ, Long Mộ Hi bên người chỉ có vài cái cung nữ căn bản không thể chống cự, hơn nữa Long Vân Thắm lần đầu tiên phát uy một nửa cung nhân không sai biệt lắm chỉ biết trợn tròn mắt ngạc nhiên, chờ khi lấy lại tinh thần thì chỉ nghe đến tiếng bạt tai vô cùng thanh thúy vang dội bên Xuân Lan. Hạ Vũ lại càng trực tiếp, một bạt tai của nàng làm cho cung nữ kia không nhịn được mà ô ô khóc ra tiếng.

Và từ đó bắt đầu phát uy, Long Vân Thắm là được sắc phong lên điện hạ cấp bậc cao hơn công chúa bình thường rất nhiều a.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Sóng gió đến mãnh liệt hơn chút đi!

Sau một phen Long Vân Thắm liền khoát tay ý bảo dừng lại, nàng nhìn năm sáu cung nữ đều bị hai người Hạ Vũ cùng Thu Cúc đánh cho gò má sưng đỏ, này chắc đã đủ giáo huấn Long Mộ Hi!

“Bản cung mệt mỏi.” Nàng miễn cưỡng mở lời.

Xuân Lan nghe vậy lập tức đi đến bên người nàng, “Công chúa điện hạ đi bên này!”

Đoàn người Long Vân Thắm cứ như vậy nghênh ngang mà đi, ở trong góc Ngự hoa viên còn lưu lại một đám cung nữ cùng Ngũ công chúa Long Mộ Hi, Long Mộ Hi thần sắc phẫn nộ nhìn đám nô tì của mình, đã bị đánh không nhìn ra gương mặt cũ a.

Long Vân Thắm không cần lúc này đi đoán tâm tư của những người bên cạnh, một màn lập uy hôm nay, nàng không chỉ cảnh cáo Long Mộ Hi mà mục đích còn là đám cung nhân Trọng Hoa cung kia, nàng Long Vân Thắm là điện hạ do Hoàng thượng sắc phong (Coi như Vương gia cho dễ hiểu a), chỉ cần Long Hạo Thiên còn sủng ái nàng một ngày, nàng đều có tư cách ở trong cung đi ngang. (Không cần biết đến quy củ gì, theo ý mình làm)

Hoàng Hậu đã không còn, Long Hạo Thiên vì tình nghĩa mà chưa bao giờ nghĩ đến việc lại cho người sắc phong, thậm chí ngay cả vị trí Hoàng Quý phi cũng đều bỏ trống, chỉ có tồn tại tứ phi mà thôi!

Mẫu phi Long Mộ Hi là Dung phi, là cái chức vị so với nàng a.

“Công chúa điện hạ, người lúc ấy thật sự là rất uy vũ, nô tì đều không nhận được khâm phục trong lòng. Ngũ công chúa lúc này chắc hẳn rất không cam lòng, nhưng là không thể làm gì được a.” Hạ Vũ từ khi trở về Trọng Hoa cung liền không ngừng lải nhải, nàng có thói quen nói nhiều, mặc dù đã nhiều lần bị Xuân Lan cảnh cáo nhưng vẫn như cũ bản tính khó dời. Nàng nói xong còn không quên trộm nhìn Long Vân Thắm, thấy Long Vân Thắm không có thay đổi sắc mặt mới bắt đầu tiếp tục: “Công chúa điện hạ vốn nên như thế mới đúng, ngài vốn so với Ngũ công chúa tôn quý hơn rất nhiều.”

Long Vân Thắm xem một lòng đầy căm phẫn của Hạ Vũ không khỏi buồn cười, tiểu nha đầu này quả là tính tình ngay thẳng! Cũng may một ngày kia nàng gặp nàng tại Ngự Thiện phòng, nếu không với tính tình như vậy mà đi đến một cái cung khác, không biết đã chết bao nhiêu lần rồi.

“Lời này tại đây bản cung chỉ nghe một lần, người nên biết đúng chừng mực.” Long Vân Thắm không quên cảnh cáo nàng, họa đều do miệng mà ra, ở trong cung lắm lời chính là điều kiêng kỵ nhất.

Hạ Vũ lập tức không lên tiếng gật đầu nhận sai.

Long Vân Thắm vừa lòng cười cười, sau đó nhìn về phía Thu Cúc bên kia, vừa rồi Thu Cúc xuống tay quả thật đủ ngoan, nàng cơ hồ có thể nhìn ra bóng dáng chuyên nghiệp của nàng a! Ở bên cạnh hầu hạ Lệ Phi nên đã quen sao? Ngay cả bản lĩnh này cũng học được mười phần.

“Công chúa điện hạ, nô tì...” Thu Cúc vừa ngẩng đầu liền chống lại cặp mắt dò xét của Long Vân Thắm, nhất thời trong lòng hốt hoảng, nàng cũng không biết như thế nào, hôm nay nàng chính là mê muội đi chấp hành mệnh lệnh đánh người của công chúa điện hạ. Hiện tại nghĩ lại mới thấy đáng sợ, nàng cư nhiên đi đánh người?

Nhưng là nhớ đến trước kia nàng đều là người bị đánh, lại cảm thấy như được xả giận. Loại mâu thuẫn này làm trong lòng nàng có chút bất an.

“Nô tì...”

“Được rồi, toàn bộ lui xuống đi. Một mình Xuân Lan lui lại là được rồi.”

Nhìn ba người đi ra ngoài, Long Vân Thắm mới bình tĩnh suy xét một chút sự tình hôm nay. Hôm nay nàng sai người đánh cung nữ bên người Long Mộ Hi, sự việc này phỏng chừng cũng sẽ rất nhanh ồn ào trong cung. Nàng muốn không ai biết đến là hoàn toàn không có khả năng, nhưng nàng đã có chuẩn bị tốt lắm, đến sớm một ngày hay trễ một ngày lại có gì khác biệt.

"Xuân Lan, nói cho bản cung nghe một chút về tứ phi." Xuân Lan ở trong cung đã hơn mười năm, có lẽ với người trong cung tương đối hiểu rõ.

Xuân Lan không làm cho nàng thất vọng, rất nhanh nói ra rõ ràng.

"Công chúa điện hạ, Hoàng thượng không có sắc phong Hoàng Quý phi, được sủng ái nhất chính là tứ phi chi vị, phân biệt bốn người là Lệ phi, Dung phi, Hoa phi và Uyển phi. Lệ phi là mẫu phi của Nhị hoàng tử, Uyển phi là mẫu phi của Tam hoàng tử, Dung phi là mẫu phi của Ngũ công chúa, bởi vì Nhị hoàng tử, Tam hoàng tử, Ngũ công chúa khá được Hoàng thượng yêu thích cho nên ba vị nương nương rất được sủng ái. Ở trong cung người bình thường sẽ không dám đắc tội ba người này. Bất quá trừ bỏ một người là Hoa phi, nàng dưới gối không có thừa tự, làm việc đều tùy theo sở thích chính mình, Hoàng thượng nhưng cũng vì tính tình này mà sủng ái nàng. Cho nên Hoa phi cũng cùng ba vị nương nương kia sánh vai."

Xuân Lan nói xong liền nhìn không được nhìn chăm chú Long Vân Thắm, Công chúa là muốn ở hậu cung lập uy sao? Nhưng là không nói các vị hoàng tử công chúa tranh thủ tình cảm có bao nhiêu khó xử lý, bốn vị nương nương càng là người có thủ đoạn, công chúa nhưng chỉ là một cái nữ tử mười bốn tuổi a!

Xuân Lan trong lòng lo lắng không thôi, trước kia Long Vân Thắm tính tình quái gở nàng sẽ lo công chúa quá mức bị khi dễ, hiện tại nàng là lo sợ mũi nhọn của công chúa có chút quá mức đi!

Long Vân Thắm đem sắc mặt lo lắng chân thành của Xuân Lan đặt ở đáy mắt, nha đầu này thế nhưng luôn luôn canh giữ ở bên người lo lắng cho nàng.

Xuân Lan, là người Hoàng Hậu lưu lại cho nàng.

"Bản cung tự biết cân nhắc hành sự."

Xuân Lan Lập tức gạt đầu , sau đó còn nói thêm vài câu liền rời đi khỏi nội điện.

Cung nữ bên người Ngũ công chúa bị giáo huấn giữa Ngự hoa viên, mà người hạ lệnh kia cư nhiên là người tính tình yếu đuối quái gở Long Vân Thắm, tất cả mọi người đều cảm giác được có điều quỷ dị. Người có tâm không khỏi đoán thử, Công chúa điện hạ Nam Hoàng quốc không phải là muốn bắt đầu phát uy chứ ? Trước kia là nàng giả bộ làm con mèo bệnh sao ?

Dung phi nhìn nhìn vài cái cung nữ bị đánh kia, sắc mặt nàng rất khó coi nhìn sang Long Mộ Hi, phát tay cho lui mọi người ra ngoài, hiện tại trong nội điện chỉ có mẫu tử hai người.

" Mẫu phi, tiện nhân Long Vân Thắm kia cư nhiên dám ở trước mặt ta đánh người, nàng không phải chỉ có cái thân phận bên ngoài hay sao! Cư nhiên dám đối ta làm như vậy ! "

Ánh mắt Dung phi lập tức nghiêm túc, ngăn lại lời nói sắp thoát ra miệng Long Mộ Hi : " Lời này của ngươi tốt nhất không cần lặp lại lần thứ hai, Hi nhi ngươi chớ quên thân phận bản thân, ngươi là Ngũ công chúa, là cái người có giáo dưỡng lại được Hoàng thượng sủng ái, Ngươi tại sao muốn cùng Long Vân Thắm so đo. Nàng là cái người không có nương giáo, chẳng lẽ ngươi muốn người khác nói mẫu phi không biết dạy người hay sao ? "

Long Mộ Hi lập tức ngậm miệng lại, bất quá nàng cũng biết Dung phi luôn vì nàng mà suy nghĩ, nàng chỉ có thể cực lực lấy lòng Phụ Hoàng, cực lực thi triển tài năng của mình , đến một ngày nàng sẽ giành lại tất cả những thứ thuộc về Long Vân Thắm. (trình độ YY của nữ phụ hơi cao, mọi người đều thông cảm đi)

" Mẫu phi, Hi nhi đã biết,ta sẽ nhớ kĩ... "

" Chuyện Long Vân Thắm làm hôm nay, căn bản không phải muốn làm cho ngươi mất mặt, nàng càng là muốn nói cho thiên hạ biết , nàng vốn không phải là công chúa điện hạ trước đây mặc người khi dễ đi. Nàng đã tự mình lập uy, đích thực nàng là thân phận điện hạ, cấp bậc lễ nghĩa người đều không thể thiếu, dù thế nào ngươi cũng phải nhận nhận. Làm cho nàng không tìm ra một sơ hở nào của ngươi, Hoàng thượng đều thích đưa nhỏ có giáo dưỡng, ngươi phải nhớ cho kĩ ! "

Long Mộ Hi gạt đầu, ghen ghét trong lòng đối với Long Vân Thắm càng sâu, chung quy sẽ có một ngày nàng muốn Long Vân Thắm trước mặt mọi người xuống đài không được.

...

Mà Long Vân Thắm đương sự lúc này đang nhìn rừng đào trước mặt, một chút hứng trí cũng không có, ngược lại trong lòng nặng trĩu.

Phụ hoàng nói qua rừng đào này là Lăng Triệt rất yêu thích, hiện tại hẳn liền đem cho nàng tất cả, nàng có phải hay không nên hướng hắn làm cái gì đó, ít nhất cũng cần một lời cảm tạ ?

Suy nghĩ hồi lâu, nàng quyết định tự mình đi tìm Nhiếp Chính vương nói lời cảm tạ. Chắc chắn sẽ rấy lên một hồi phong ba nữa đi.

Sóng gió ? Vậy liền để nàng làm cho mãnh liệt thêm một chút !

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 8: Đẹp không dám nhìn a!

Vân Tiêu điện chính là nơi Lăng Triệt làm việc, các sự việc thông thường hẳn đều xử lí ở nơi này, nhưng Nhiếp Chính vương luôn không thích người khác quấy rầy, cứ như vậy trong Hoàng cung tự nhiên có một lệ bất thành văn, người không phận sự miễn vào Vân Tiêu điện. Tất nhiên, trừ bỏ đương kim Hoàng thượng không tính.

Khi Long Vân Thắm đứng ở ngoài Vân Tiêu điện, toàn bộ thị vệ bên ngoài đều nhìn nàng khiếp sợ, ánh mắt như vậy nhìn nàng chằm chằm. Đây là Vân Tiêu điện công chúa điện hạ cũng dám quang minh chính đại tiến đến, quả là hảo khí phách a!

"Tham kiến công chúa điện hạ." Thống lĩnh thị vệ ở đây theo quy củ hướng Long Vân Thắm hành lễ, lại đồng thời cũng ngăn trở đường đi của nàng , công chúa điện hạ không phải là muốn thực sự đi vào trong đấy chứ! Bên trong nhưng là Nhiếp Chính vương a.

Sắc mặt Tiêu Thần tràn ngập xấu hổ, nghĩ tới nghĩ lui đều không biết làm thế nào, cuối cùng hắn dứt khoát đứng ở giữa đường, một bộ dáng thấy chết không sờn! Long Vân Thắm thấy thế không nhịn được bật cười, ngăn trở đường đi của nàng?

"Bản cung muốn gặp Nhiếp Chính vương, người hiện tại đi vào thông báo một tiếng."

Tiêu Thần lập tức nghĩ đến các công chúa trong hậu cung mỗi lần đều dùng thủ đoạn muốn đi vào trong, nhưng là Nhiếp Chính vương kiêu lời như vàng,

như thế nào quan tâm các nàng. Đi thông báo? Hơn nữa còn là công chúa điện hạ đến. Không thể nào. Hắn còn muốn sống lâu hơn vài năm a.

“Công chúa điện hạ, Nhiếp Chính vương đại nhân đang xử lý công vụ, người ..?” Có phải không khi khác đến thăm a.

“Đây là người đang đuổi bản cung? Thống lĩnh người thế nhưng thật sự có bản lĩnh, một chút bản sự đều không dám làm, chẳng lẽ Phụ hoàng đến nơi này người cũng như vậy cản trở?”

“Công chúa điện hạ mời vào.”

Long Vân Thâm vừa dứt lời, Mị không biết từ khi nào đứng ngoài điện nhìn Long Vân Thâm làm ra cái động tác mời vào. Ở tại thời điểm mọi người mở to mắt ra ngạc nhiên, Long Vân Thâm thản nhiên đi vào.

“Thỉnh công chúa đi trước, Vương gia không thích có cung nhân đi vào.” Mị nhìn cung nữ phía sau Long Vân Thâm, thanh âm như trước lạnh lẽo.

Xuân Lan có chút lo lắng, công chúa đi gặp chính là Nhiếp Chính vương a, vạn nhất xảy ra chuyện gì thì phải làm sao bây giờ? Để một mình công chúa đi tiếp, tuyệt đối không ổn, “Công chúa điện hạ, này?”

Long Vân Thâm khoát tay ngăn lại lời nói của Xuân Lan, khóe miệng hơi hơi gợn lên tươi cười, không phải chỉ là một cái Nhiếp Chính vương sao, một mình đi đến thì sẽ như thế nào? Chẳng lẽ Lăng Triệt có thể ba đầu sáu tay mà đem nàng ăn sao?

“Xuân Lan, các người mấy người hiện tại chờ ở chỗ này, bản cung tự mình đi!”

Mị chỉ cái phương hướng, sau đó cũng đứng ở tại chỗ, Long Vân Thâm nhìn hành lang nhỏ uốn lượn, rất nhiều hình ảnh mờ ảo đan xen nhau loang lổ, ánh nắng mờ mờ xuyên qua khe trúc chiếu xuống không đủ. Long Vân Thâm không nhìn được rừng mình, trời tháng sáu a, Vân Tiêu điện quả thực âm lạnh.

Một mình theo đường nhỏ đi vào, Long Vân Thâm tận lực làm cho mình duy trì trấn định, nghĩ nghĩ một chút sau khi gặp Nhiếp Chính vương sẽ cùng hắn nói cái gì, nói một lời cảm tạ xong nàng sẽ thật nhanh rời đi, mong cầu sẽ không phát sinh ra cái sự gì nữa.

Rốt cục nhìn đến một nơi có ánh nắng mặt trời, tùy theo trước mắt liền xuất hiện một tòa lâu vũ, kiến trúc không quá tráng lệ nhưng là rất có ý tứ.

Trong điện cửa lớn đại khai (không đóng á), một đạo bóng dáng rơi vào trong mắt nàng.

Là Lăng Triệt!

Long Vân Thâm hít sâu, làm cho mình mỉm cười đi về phía trước, vào bên trong mở lời nói với Lăng Triệt: “Không biết Nhiếp Chính vương công vụ bận rộn, bản cung có nhiều quấy rầy...”

Lăng Triệt vuốt cằm, chỉ một chỗ ghé gần nàng ý bảo nàng ngồi xuống, nàng gật đầu liền ngồi nhưng ở trong lòng bắt đầu tìm kiếm lí do thoái thác.(@@) Ngồi rồi mới kiếm lí do thoái thác làm gì vậy tí).

Ánh sáng ấm áp đem toàn bộ trong điện chiếu sáng lên, lại cũng hình thành loang lổ những cái bóng âm u, Long Vân Thâm nửa người không biết nên làm cái gì. Nàng nhìn Lăng Triệt tay trái gấp khúc chống trên trán, nhắm mắt, tựa hồ đột nhiên bất vi sở động.

Long Vân Thâm vốn định mở miệng nói câu gì, vừa ngẩng đầu lên liền nhìn đến một bộ dung nhan yên tĩnh của Lăng Triệt, mắt phượng nhắm lại che giấu sắc bén, cả thân hình to lớn như hòa nhập vào không gian. Nàng có thể nhìn đến trên mặt hắn mỗi một, cảm nhận được kia một cỗ lười nhác. Nhất thời quên mất là mình muốn nói gì.

Lăng Triệt đột nhiên mở mắt, khóe miệng nhếch cười, hắn cong khóe miệng như vậy đánh giá nữ tử thất thần trước mặt, thanh âm nam tính hùng hậu vang lên: “Công chúa điện hạ cố ý đến không phải là muốn đến nhìn dung nhan bản vương chứ?”

Long Vân Thâm hoàn hồn, trong lòng thầm trách hành vi hèn mọn của bản thân vừa rồi, cư nhiên ngăn người với nam tử trước mặt. Nhưng nàng cũng không thể không thừa nhận Lăng Triệt quả là được thiên gia ưu ái, mỗi một chỗ đều là hoàn mỹ như điêu khắc, mỗi cái cử động tay nhấc chân đều thể hiện một cỗ khí chất.

“Hôm trước Nhiếp Chính vương đi tài hoa đào đến Trọng Hoa cung, bản cung bắt quá chỉ xem như lời vui đùa không ngờ Nhiếp Chính vương có thể đưa đến lễ trọng như vậy, bản cung tự thấy hổ thẹn, quân tử không đoạt đồ yêu thích của người khác. Phụ hoàng ngày đó nói rằng đào này là Nhiếp Chính vương trong lòng chi hảo (Vật yêu thích trong lòng đó, ta để như này tránh bị lộ), hiện tại toàn bộ đều không còn, khó tránh khỏi...”

“Không ngại, công chúa đã thích ta liền không có gì nuối tiếc.” Lăng Triệt thích kia một mảnh rừng đào, lại cũng chỉ là yêu thích mà thôi, so sánh ra hắn càng nóng lòng muốn nhìn đến nữ tử trước mặt, nhất cử nhất động đều mang theo cỗ hơi thở rất mới mẻ, so với một mảnh rừng đào không sức sống kia tốt hơn nhiều lắm!

Long Vân Thâm một trận trầm mặc. Trong lòng nàng đối với lời nói của Long Hạo Thiên nổi lên chút hoài nghi. Trong lòng chi hảo? Nếu là thực sự yêu thích như thế nào không mặn không nhạt tùy ý cho đi? Xem ra rừng đào kia đối với Nhiếp Chính vương chính là có cũng được không có cũng không sao!

“Một khi đã như vậy, bản cung không muốn quấy rầy Nhiếp Chính vương thêm nữa!” Long Vân Thâm đứng dậy nghĩ muốn nhanh rời khỏi nơi này, nàng ngồi trong này một chút đã có cảm giác cả người không được tự nhiên, nhất là đối diện với ánh mắt tìm tòi nghiên cứu kia làm cho nàng nghĩ bản thân cơ

hồ là vật trong suốt.

“Công chúa điện hạ đã thích hoa đào, không ngại ngồi lại một chút. Bản vương nơi này còn có vài cái rượu hoa đào, thuần hương hợp lòng người, không biết bản vương có vinh hạnh cùng công chúa đối ẩm một ly?” Lăng Triệt chậm rãi đứng dậy, đi vài bước đã đi đến trước mặt nàng, hẳn là đang mời nhưng kì thực nàng đâu có lựa chọn nào khác đâu!

Nháy mắt hai người liền đi đến đình nghi chân tao nhã bên ngoài, trong đình đặt một cái hỏa lò nhỏ, trên bàn có một cái khay nhỏ cùng bầu rượu bạch ngọc đặt phía trên đó.

Lăng Triệt cảm lên bầu rượu. Vừa mở ra bình rượu ra một mùi hương thơm ngát bay ra, Long Vân Thâm cảm nhận một cỗ hương thơm hoa đào nhàn nhạt, nhìn không được muốn nếm thử một chút.

Lăng Triệt lấy ra hai ly rượu nhỏ, đầu tiên là dùng nước ấm đảo qua lại dùng rượu hoa đào tẩy trừ một lượt, lúc này mới từ từ rót đầy đưa một ly cho nàng.

Long Vân Thâm nhìn Lăng Triệt dùng một nửa rượu hoa đào để tẩy thành ly rượu, trong lòng âm thầm giậm chân giận dữ a.

Lăng phi!

Hương đào nồng đậm dần dần đi vào trong khoang miệng, thâm nhập vào lòng người, đây là lần đầu tiên nàng thưởng thức phương pháp dùng hoa đào ủ thành rượu. Trong đó, dường như còn có một loại hương vị quen thuộc...

“Này rượu dường như không phải chỉ có hoa đào đơn thuần..”

Lăng Triệt cười gật đầu, một tay chuyển động trên miệng ly nhỏ thản nhiên nói: “Bản vương đã lấy kim lan trong Lan Hương điện ủ cùng. Bản vương chưa hỏi tự lấy, tựa hồ cũng không hỏi qua ý kiến công chúa, hiện thời tặng công chúa rượu đào bất quá là lễ thượng vãng lai (@@ có qua có lại hay sao ấy). Công chúa điện hạ cho rằng đã hợp lí?”

Long Vân Thâm khước miệng vừa kéo, cư nhiên có người đem cái loại ‘trộm đào’ này nói ra đương nhiên như vậy. Bất quá nàng cũng không để ý, kim lan tuy rằng trân quý nhưng mà mang đi ủ rượu càng khó có được, “Nhiếp Chính vương nói giỡn, bất quá cũng chỉ là một ít hoa lan, người tùy ý đều có thể sai người đến hái a.”

“Bản vương tự mình đi hái.” Anh mắt Lăng Triệt dừng trên khuôn mặt nữ tử đối diện, thanh nhã thông dong nói: “Bản vương ủ hoa đào nhường, từng bước từng bước, đều không có người thứ hai nhúng tay..”

Trước mắt Long Vân Thâm đột nhiên xuất hiện hình ảnh: Sáng sớm tinh mơ sương sớm còn chưa tan, Nhiếp Chính vương cầm một cái rổ nhỏ ở Lan Hương điện, ngồi xổm xuống hứng sương trên nhụy hoa, rồi cánh hoa.. Hoa lan chỉ, mỹ nhân cười....

Hình ảnh kia....thật sự là đẹp không dám nhìn a!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Người kia là ai?

“Khụ..khụ...” Long Vân Thâm không đành lòng đem tướng tượng kia quên đi, đem nam tử trong hoàn cảnh kia cùng người trước mắt liên hệ với nhau, càng nghĩ càng thấy bản loạn a.

Vì sao Nhiếp Chính vương luôn lạnh lùng bất cầu ngôn tiểu (tiết kiệm lời nói), vì sao Nhiếp Chính vương đối với nữ sắc đậm bạc như nước?

Bởi vì trong nội tâm hắn luôn có một con quái thú bị vây hãm không ngừng kêu gào, mỗi một hành động đều là tiếng hò hét dưới đáy lòng vọng lại, đám nữ nhân kia muốn đến gần đều đã bị hơi thở hàn băng của hắn đông cứng chết! (Lời tác giả nha, tí chưa biết cái này đâu a)

Long Vân Thâm cười có chút khoa trương, ánh mắt quý dị đánh giá Lăng Triệt: “Nghe nói Nhiếp Chính vương năm nay là hai mươi sáu tuổi.”

Lăng Triệt bị Long Vân Thâm nhìn mặc danh kì diệu, vẫn như trước bình đạm trả lời: “Không sai.”

Sau đó liền không nói thêm gì nữa.

...

Lăng Triệt trong lòng nghi hoặc nhìn bóng dáng Long Vân Thâm rời đi, trên tay nàng cầm chính là bình hoa đào nhường của hắn. Như lúc trước đứng ở một nơi bí mật gần đó, lúc nàng đến như thế nào làm bộ nữ tử từ trần định hắn đều nhìn được, mà hiện tại một mình trên con đường nhỏ nàng đang cười run

rảy hết cả người. Thi thoảng nàng còn quay đầu lại xem xét tình huống, mím môi cười làm cho hấn ‘sợ hãi’ không thôi. (Anh đừng nghĩ chị có vấn đề nha).

Hấn cúi đầu nhìn lại y phục của mình, y bào đồ tui vô cùng chỉnh tề, cổ tay áo thêu một chút mẫu đơn nở rộ phi thường hoàn mỹ. Y phục không có vấn đề không lẽ nào bởi vì...tuổi của hấn.

Lăng Triệt ở bên trong nội điện đi qua đi lại, Long Vân Thâm không phải là ám chi hấn tuổi quá lớn chứ? Nhưng mà như vậy biểu thị cho việc gì?

Trong Vân Tiêu điện, Nhiếp Chính vương nghĩ mãi không ra.

Trong nội điện Trọng Hoa cung, Long Vân Thâm đem hoa đào nhường đặt trên thạch bích, an tâm hưởng thụ giờ khắc yên tĩnh này. Một lát sau ánh mắt nàng nhìn về phía xa xăm, nàng đến nơi này lâu như vậy hình như có một việc chưa bao giờ hỏi, cung điện của Hoàng Hậu nương nương nhưng là ở nơi nào a?

Nàng nghĩ phải mau mau đi xem xét một chuyến, đáy lòng nàng bỗng nhiên hồ hêt như vậy, Long Vân Thâm luôn tin tưởng vào nội tâm của mình.

“Công chúa điện hạ muốn đến Tiêu Lan điện?” Xuân Lan trong lòng ngỡ ngàng, trên mặt biểu hiện một bộ dáng không thể tin, công chúa điện hạ chưa bao giờ đề cập đến Tiêu Lan điện. Từ khi Hoàng Hậu cách thế đến bây giờ, công chúa đều không có lại bước vào đó dù chỉ một lần. Xuân Lan đã từng nghĩ, công chúa sợ hãi nhớ lại thời gian trước kia nên không dám đi, sau này nàng biết đó không phải là nguyên nhân nhưng cũng không dám tự mình đi hỏi công chúa.

Hiện tại công chúa đột nhiên tự thân nhắc tới, Xuân Lan nhìn không được muốn hỏi nguyên nhân vì sao, nhưng cuối cùng cũng nhịn đi xuống

“Thế nào? Không được?”

Xuân Lan lập tức lắc đầu, đến khóe mắt đều mang theo vui sướng, “Công chúa điện hạ nguyện ý đến Tiêu Lan điện, nô tì lập tức vì người dẫn đường, Tiêu Lan điện từ đó đến nay đều để trống không dùng, tuy rằng có người quét dọn nhưng là cũng có chút...” Người đi trà lạnh, mặc dù sinh tiền Hoàng hậu được Hoàng thượng vô cùng sủng ái, nhưng là Hoàng Hậu tạ thế cũng đã qua mười năm, có thể tồn tại một cái Tiêu Lan điện đã là vô cùng khó. Hoa Lan nhớ đến Hoàng Hậu trong lòng không khỏi thổn thức, trong hoàng cung này không thiếu nhất chính là nữ nhân.

Long Vân Thâm lần này ai cũng không mang theo, nàng để Xuân Lan dẫn đường, hai người cứ như vậy đi đến Tiêu Lan điện.

Một đường xuyên qua Ngự hoa viên, lại đi qua rất nhiều đường hướng về Tây hoàng cung, hai bên đường quả nhiên kiến trúc ngày càng tiêu điều, dọc đường đều tồn tại từng trận gió thổi mạnh, làm tâm người ta tự nhiên sinh ra cảm giác nặng nề.

Nơi này từng là cung điện của Chính cung Hoàng Hậu nắm giữ lục cung, tự nhiên Hoàng Hậu cách thế, nơi này đều không còn lại bao nhiêu người, thạch bích lát đường có chút trơn, thậm chí có từng mảng rêu xanh kéo dài.

“Công chúa, đường này ít người lui tới, công chúa chú ý dưới chân.” Xuân Lan quay đầu lại nhắc nhở, sau đó tiếp tục ở phía trước dẫn đường cho nàng.

Long Vân Thâm đáp nhẹ một tiếng, nàng nhìn cung điện trước mắt, đâu còn một chút đẹp đẽ quý giá hay như một thời huy hoàng kia, cây cối không người cắt tỉa sinh trưởng thất loạn. Trước đại điện chống lên hai cây ngô đồng cao ngất, một nhánh cây lớn còn xuyên thấu qua tường bao lưu ly, không còn nửa điểm sắc thái.

Nó đã từng là cung điện của tiên Hoàng Hậu a, hiện tại nói là lãnh cung đều không sai biệt lắm.

Long Vân Thâm trong ngực có chút buồn, không biết cỡ cảm xúc này là từ đâu tới đây, nó đè nặng làm nàng hít thở có chút không nổi, bước chân không chịu khống chế đi về phía trước, nàng lưu Xuân Lan đứng tại bên ngoài, bản thân một người đẩy ra cửa điện.

Đứng ở chính giữa Tiêu Lan điện, nhìn mỗi một chỗ bài trí trong điện, Long Hạo Thiên không cho cung nhân đi động nửa phần, hiện tại bất quá là có thêm một tầng bụi dày mà thôi. Xoay người hướng ra phía ngoài, nàng nhìn thấy hồ nhỏ bên cạnh con đường đi đến đây, hồng liên đã sớm héo rũ chìm sâu xuống đất bùn, mà này nước bưng cũng không sai biệt khô cạn. Bên cạnh chỗ núi giả còn có một ít nước chảy qua, nhưng lại ít đến đáng thương.

Đi một chút nhìn quanh nơi này, Long Vân Thâm đều là theo tiếng gọi của nội tâm mà đi, theo chính điện chuyển qua thiên điện, đầu óc không ngừng mà hiện ra một ít mảnh nhỏ kí ức, mơ hồ hỗn loạn, tựa như có điều gì rất trịnh yếu nhưng càng cố nhớ đến, đầu nàng lại đau càng lợi hại.

Quên đi, dù sao cũng chỉ là đến xem qua, xem như giải quyết xong tâm nguyện của chủ nhân thân thể này, nàng cảm nhận được cổ cảm giác mãnh liệt trong nội tâm đã tiêu tan đi, Long Vân Thâm tính toán trở về. Nhưng là chưa đi được mấy bước chợt nghe đến một ít thanh âm vụn nhỏ. Hướng tới nơi phát thanh âm đi tới, Long Vân Thâm chạy nhanh tìm thấy một địa phương âm u, nội tâm nàng nghi hoặc không thôi: “Cung điện của Tiên Hậu, còn có ai sẽ tới?”

Tiếng bước chân cuối cùng dừng lại, ngay tại nơi cách nàng một khoảng chừng hơn mười thước. Long Vân Thâm có thể cảm nhận được người kia, một người, hơn nữa đó là nữ nhân.

Thân ảnh đó thật lâu không động.

“Chủ tử, nơi này không phải địa phương người nên đến.”

Long Vân Thâm cả kinh, lại nhìn hướng kia, nơi đó nhưng đã nhiều ra một cái bóng, mà thanh âm kia là của một cái lão nhân: “Nàng đã chết mười năm, người còn muốn tìm ai báo thù nữa? Cái gì gọi là có cừu tất báo, chủ tử người còn muốn tìm nữ nhi nàng trả thù sao, đương kim hoàng thượng nhưng là đối với nữ oa kia thật sùng ái...”

Hơn một canh giờ trôi qua, thẳng đến khi nàng xác định hai người kia đã rời đi mới từ chỗ tối đi ra, những lời vừa rồi làm cho nàng khiếp sợ không thôi. Nàng chưa bao giờ nghĩ tới hôm nay nhất thời muốn đi nhìn cung điện đồ nát của Hoàng hậu, cư nhiên hội ngộ việc này.

Nghe những lời lão nhân kia nói, người luôn im lặng không mở lời kia đối với Hoàng Hậu có cừu oán, hơn nữa thù này rất sâu, Hoàng Hậu đã chết quá mười năm, người này tâm lý vẫn còn thống hận, đang tính tìm nàng xuống tay sao?

Lòng bàn tay Long Vân Thâm đỏ một tầng mồ hôi lạnh, cảm giác bản thân đang ở trong tình cảnh ngày càng nguy hiểm. Người kia từ đầu đến cuối đều không nói một tiếng, nàng căn bản vô phương biết là ai, hiện thời nàng thậm chí không biết người mình cần đề phòng là ai a.

Nhưng là nàng tin tưởng một điểm, nữ nhân kia hẳn là người trong cung, hơn nữa còn vô cùng có khả năng là phi tần của Long Hạo Thiên.

Long Vân Thâm ngừng đầu nhìn trời cao, vội vàng rời đi, nàng hiện tại muốn biết một số việc năm đó, ví dụ Hoàng Hậu năm đó quan hệ với ai tốt, với ai căng thẳng... Tránh cho nàng chưa kịp đề phòng vô duyên bị người ám toán. Thật vất vả mới trọng sinh, nàng không nghĩ đến mình sẽ chết đi một cách không minh bạch.

Mà ngay tại thời điểm Long Vân Thâm rời đi Tiêu Lan điện, ở một sườn điện khác cũng có một ảo ảnh rời đi, yên tĩnh không một tiếng động.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Bản cung muốn đi Ngọc Tuyền

Ừ này, mở màn thấy đề tên chương liền muốn đọc ngay rồi à Ngọc Tuyền của Lăng ca a.

“Hoàng nhi, ba tháng sau là sinh thần người mười lăm tuổi, cũng là cặp kê, trăm sẽ tổ chức thịnh yến trong cung cho người.”

Mí mắt Long Vân Thâm nhảy dựng, không biết nên biểu lộ cảm xúc như thế nào mới tốt, cuối cùng nàng mỉm cười: “Tùy vào sắp xếp của Phụ hoàng.”

Đây là lần đầu tiên Long Vân Thâm đối với lễ cặp kê không hề phản bác cũng không tỏ thái độ thờ ơ lạnh nhạt. Long Hạo Thiên long tâm đại duyệt (sung sướng thoải mái) liệch tục gật đầu rồi rời đi Trọng Hoa cung.

Chờ Long Hạo Thiên ra ngoài, Long Vân Thâm liền đem hơi thở vui sướng kia thu liễm, nàng chỉ còn thời gian ba tháng. Phải tìm được biện pháp ngăn cản Long Hạo Thiên kén phò mã cho nàng.

“Xuân Lan!”

Long Vân Thâm gọi Xuân Lan tiến vào nội thất, cho lui hết đi mọi người rồi cẩn thận hỏi một chút về sự tình Hoàng Hậu trước kia.

Xuân Lan tự nhiên không một chút giấu diếm, nàng cho rằng Công chúa điện hạ tưởng nhớ Hoàng Hậu, nên càng nói càng thấy chưa đủ: “Công chúa, Hoàng Hậu nương nương nguyên lai là Bắc Tề trưởng công chúa, năm đó tam quốc chiến tranh Bắc Tề đại bại nên lấy đám hỏi mang trưởng công chúa đi hòa thân để được bình yên. Bắc Tề không những đem trưởng công chúa đi hòa thân Nam Hoàng quốc, thậm chí còn mang theo non nửa giang sơn làm đồ cưới, lúc ấy sự việc kia quả thật là tuyệt vô cận hữu (tuyệt đường không còn cách nào khác)...”

Xuân Lan nói xong trong lòng nổi lên một trận hoảng hốt, nhói tới tình cảnh năm đó tam quốc có thật ít mỹ nhân nổi danh, Hoàng Hậu chính là người văn thái tình thông, là hồn ngọc trên quý trên tay hoàng đế Bắc Tề quốc, lại không ai ngờ rằng thiên hạ hẳn nâng niu trong lòng bàn tay cứ thế mang đi hòa thân, dùng bản hạnh phúc cả đời nàng đổi lấy thái bình cho Bắc Tề.

“Công chúa, nô tì là tại biên cảnh Bắc Tề được công chúa cứu giúp, sau đó một đường theo tới Nam Hoàng quốc, nô tì chính mắt mình nhìn thấy dân chúng Bắc Tề tới tiễn đưa Hoàng Hậu. người ta tấp nập...”

Long Vân Thâm không khỏi kinh ngạc, nguyên lai còn có một đoạn thời gian như vậy, người đứng đầu lục cung... mẫu thân của nàng là Trưởng công chúa Bắc Tề, năm đó vì Bắc Tề chiến bại mà gả đến Nam Hoàng quốc hòa thân.

“Xuân Lan, thân thể của tứ phi người có hay không rõ ràng một chút?”

Xuân Lan gật đầu, đi theo chính cung Hoàng Hậu bao nhiêu năm như vậy, việc nàng biết cũng không ít đi, “Công chúa, Uyển phi cùng Dung Phi đều là người Nam Hoàng quốc, Uyển Phi nương nương chính là muội muội của Thừa tướng Tống Bối Tiên, mà Dung phi lại là nữ nhi của Đoan Vương gia,

nàng chính là người có gia thế hiển hách nhất a, Vinh Lan quận chúa... Về Lệ phi nương nương, nô tì nghe nói nàng là công chúa Xích Viên quốc. Lại nói cái Hoa phi nương nương...”

Long Vân Thâm ghé mắt, nhìn đến bộ dáng muốn nói lại thôi của Xuân Lan, chẳng lẽ thân phận Hoa phi có gì đặc thù?

“Tiếp tục nói !”

Xuân Lan giật giật cánh môi, này mới nói : “Hoa phi nương nương cũng là người Bắc Tề, là Chiêu Hoa quận chúa Bắc Tề quốc, nghe nói năm đó quan hệ giữa trường công chúa và Chiêu Hoa quận chúa tương đối tốt....” Về phần hiện tại, không thể hiểu biết a.

...

Long Vân Thâm nghe một lần này, trong lòng đại khái đã có kết luận đại khái, sự việc càng ngày càng phức tạp a. Bốn phi tử của Long Hạo Thiên, mỗi người đều có bối cảnh cùng gia thế hiển hách, không là hoàng thân quốc thích cũng chính là xuất thân trong gia tộc trọng thần. Khó trách mười mấy năm trôi qua cũng không có người dám động.

Nhưng Long Vân Thâm cũng minh bạch một điểm, chính là bởi vì bốn người này thân phận đặc thù, nên Phụ Hoàng mới có thể duy trì lục cung vô chủ, một khi đánh vỡ loại cân bằng này nói không chừng hậu cung sẽ xảy ra biến động lớn.

Mà biến động này, chính là mở màn của một sự kiện khác trọng yếu hơn ---- Vị trí Thái tử Nam Hoàng quốc.

Long Vân Thâm đột nhiên thấy châm chọc, nàng cứ như vậy lần lượt phân tích, cuối cùng lại phát hiện ra một sự tình buồn cười như vậy. Phụ Hoàng đối với nàng vô ngàn sủng ái, không nghĩ ngờ gì là đem nàng lên đầu sóng ngọn gió, thế lực tứ phi như thế kia, nàng bắt quả chỉ là một tiểu nha đầu không có thế lực gia tộc chống lưng, như thế nào chống lại bọn họ.

Long Hạo Thiên chấp niệm Hoàng Hậu đã tạ thế?

Long Vân Thâm cười lạnh cả người, chỉ sợ đây là thủ đoạn che mắt tứ phương mà thôi. Một cái đế vương, nàng mới không tin Long Hạo Thiên thật lòng đối với bất kì ai, Bắc Tề trường công chúa nhưng là một cái quốc gia chiến bại cầu thân, Long Hạo Thiên sẽ không đối nàng có phòng bị?.

Như vậy nàng phải làm sao?

Long Vân Thâm thông thả đi đến trước cửa sổ, nhìn trước mắt tán loạn hoa đào, không dấu vết mỉm cười. Nàng chỉ có một mình a.... Một cái Phụ Hoàng tương như sủng ái nàng căn bản không một chút đáng tin, nàng trừ bỏ bản thân cũng không thể dựa vào bất cứ ai.

A!...

Trong lòng cười khê, Long Vân Thâm nháy mắt khôi phục tâm tình, mê mang cùng bi thương bất quá cũng chỉ trong nháy mắt. Nguyên bản nàng chỉ muốn sống yên phận trong Hoàng cung này, hiện tại mới phát hiện cũng không phải nàng cứ muốn liền được thỏa mãn, muốn thật sự tự tại sống ở trong này thì chỉ có một con đường, kế thừa vị trí Thái tử.

Dưới một người, trên vạn người, chỉ như vậy nàng mới có thể sống càng lâu.

Sau khi nàng hạ quyết tâm, tâm tình nguyên bản mù mịt bế tắc liền mở rộng ra trong sáng, nhìn rừng hoa đào trước mắt cũng là thật thuận mắt nha. Trước kia nàng vẫn nghĩ Nhiếp Chính vương là độc xà mãnh thú không nên tiếp xúc, nhưng nay lại nghĩ khác, ở trong cung này người nàng có thể kết giao liên minh, chỉ sợ hiện tại chính là duy nhất một nam tử yêu nghiệt kia.

Nàng chính là muốn Nhiếp Chính vương làm thế lực chống lưng của nàng, như vậy nàng mới có năng lực cùng những người khác cạnh tranh!

“Người tới, thay quần áo, bản cung muốn đi Ngọc Tuyền.”

Hạ Vũ cùng Thu Cúc ở ngoài nghe được mệnh lệnh kia, trên mặt lập tức biểu hiện biểu cảm vô cùng khó coi, khó chịu giống như ăn phải ruồi bọ vậy, công chúa điện hạ ban ngày ban mặt cứ nhiên muốn đi Ngọc Tuyền?

Trước kia công chúa điện hạ chỉ dám lén lút đi nhìn một chút ban đêm, lá gan hiện thời cứ nhiên lớn như vậy, nhưng nếu làm cho Nhiếp Chính vương đại nhân tức giận thì làm sao bây giờ? Công chúa điện hạ không phải muốn tiếp thêm một chương nữa chứ?

“Công chúa điện hạ, ngài muốn đi Ngọc Tuyền sao?” Thu Cúc một bên sửa soạn y phục vừa nhỏ giọng hỏi, tựa hồ như muốn xác nhận thêm một lần xem có phải mình vừa nghe lầm hay không. Chỉ tiếc trên mặt Long Vân Thâm giờ này đây là nghiêm túc, Thu Cúc chỉ có thể im lặng cúi đầu.

Hạ Vũ không chịu nổi, nàng không thích công chúa điện hạ đi mạo hiểm. Kia nhưng là đến Ngọc Tuyền a, công chúa điện hạ vạn vạn không thể đi.

“Công chúa điện hạ, người không thể đến Ngọc Tuyền được, đó là cung điện của Nhiếp Chính vương, đừng nói đến người, đến Hoàng thượng bên kia cũng cần phải được Nhiếp Chính vương cho phép mới được tiến vào.” Có thể dễ dàng nhận ra, Ngọc Tuyền là cấm địa, cũng là tử địa a.

Long Vân Thâm nhường Thu Cúc vì mình mặc lên y phục, nhìn nhìn một chút vài bộ y phục mà tím nhạt đặt đầy trên giường, nhàn nhạt nói : “Nếu người muốn trở về Ngự Thiện phòng làm việc, thì cứ tiếp tục.”

Ánh mắt Long Vân Thắm đảo qua Hạ Vũ hơi hơi cảnh cáo, thiên chân hồn nhiên nàng liền có thể chấp nhận, nhưng tuyệt không thể tùy tiện múa may trước mắt nàng.

Bản tính Hạ Vũ vốn không xấu, cũng còn thời gian dạy dỗ, nhưng là mở miệng đều không chú ý chừng mực, nàng không muốn dùng người như vậy. Thu Cúc thì ngược lại, trừ bỏ thăm dò một câu liền không có ý kiến, làm việc đúng bổ phận của mình mới là tốt nhất. Mặc dù không biết Thu Cúc có thật tâm hướng về mình hay không, nhưng cung nữ như vậy mới là người có thể dùng.

Hết thấy chuẩn bị hoàn hảo, nàng mang theo một đám thị vệ cùng Xuân Lan ra khỏi Trọng Hoa cung, lúc này đây nàng cố ý phô trương thanh thế, cũng không sợ hoàng cung này biết nàng muốn đi Ngọc Tuyền. Bởi vì trong lòng nàng có niềm tin vững chắc, Lăng Triệt nhất định sẽ cho nàng đi vào.

Cát chứa a cát chứa a... bình tĩnh bình tĩnh đợi chap tiếp theo nào... Nữ chủ sẽ kết minh với nam chủ nha. Hóng a

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Lời mời của Nhiếp Chính vương

Đứng bên ngoài Ngọc Tuyền trong truyền thuyết, Long Vân Thắm ngẩng đầu nhìn lên bầu trời cao nơi đây, cổ tay áo bên trong ống tay nàng sớm đã bị nàng vo thành một đoàn, nào có bình tĩnh như vẻ bề ngoài vậy. Người đi vào bầm bầm chậm chậm không thấy đi ra, mà nàng đứng bên ngoài cũng đã một canh giờ.

Nàng có thể cảm nhận được rất nhiều ánh mắt sau lưng nàng, bất kể là thị vệ hay cung nữ, những cái nô tài nơi này, đều là chờ chế giễu nàng. Công chúa điện hạ Nam Hoàng quốc cư nhiên ban ngày ban mặt muốn tiến vào Ngọc Tuyền, xem ra đầu óc nóng đến có vấn đề rồi nha.

Long Vân Thắm không cần nghĩ đều có thể đoán được suy nghĩ trong lòng bọn họ, cái loại ánh mắt nóng rực này làm cho nàng cảm thấy phía sau lưng đều muốn bốc cháy lên, nhưng nàng lại chỉ có thể thẳng lưng mà đứng, chờ đợi một câu trả lời thuyết phục từ chủ nhân phía sau cánh cửa kia.

Nàng chỉ có cơ hội một lần, nếu không nắm được cơ hội chính là thua ngay trên vạch xuất phát. Mà mất đi cả tư cách xuất phát, nàng lại lấy cái gì chống lại những người kia.

Xuân Lan liếc mắt nhìn từng cung nhân qua lại, còn có một đám thị vệ sau lưng, thậm chí ngay cả thị vệ trông giữ bên ngoài Ngọc Tuyền đều là một cái ánh mắt xem diễn. Ánh mắt không một chút nhân tính như vậy mới chân thực là hoàng cung, nó làm người ta ăn không tiêu, hưởng chi là người như công chúa điện hạ, nàng chỉ là cái nha đầu mười bốn tuổi ư ngang bướng a.

“Công chúa, chúng ta có nên đi về trước?” Xuân Lan lời kéo ống tay áo Long Vân Thắm, nhỏ giọng nói bên tai nàng.

Long Vân Thắm sắc mặt một chút cũng không đổi, nàng không có tiếp lời, ánh mắt như trước dừng ở đại môn khép chặt kia.

Chờ, nàng chỉ có một lựa chọn.

Lại nửa canh giờ nữa trôi qua, thời tiết nắng nóng này làm cho nàng đỏ đầy người mồ hôi, thân thể Long Vân Thắm này đều ư chiều chuộng từ nhỏ, đứng như vậy nửa canh giờ đã là cực hạn, lúc này mắt nàng đã có chút mệt mỏi, tâm mắt cũng trở nên mơ hồ. Nàng biết nếu nàng tiếp tục đứng như thế này, khẳng định sẽ té xỉu bên ngoài Ngọc Tuyền, khẳng định sẽ bị cả thiên hạ chê cười!

“Công chúa điện hạ.”

Một tiếng kêu gọi làm cho nàng nhất thời tỉnh táo lại, nàng mờ mịt quay đầu, nhìn đến Mị đứng ở đại môn Ngọc Tuyền, bất ngờ này làm nàng dường như cảm nhận thấy mình đã có cơ hội, rốt cục lộ ra một chút tươi cười:

“Mị, không biết Nhiếp Chính vương có thể hay không, bản cung muốn bái kiến.”

Mị chính là nhìn nhìn một chút một đám người phía sau Long Vân Thắm, nhàn nhạt nói: “Vương gia cho mời công chúa điện hạ đi vào, về phần những người khác đều lưu lại bên ngoài điện.”

Cùng lần trước ở Vân Tiêu điện giống nhau, Long Vân Thắm biết nếu mình đơn độc tiến vào Ngọc Tuyền không phải là cái ý kiến hay ho gì, như vậy sẽ chỉ làm cho những lời nghị luận về nàng ngày càng nhiều, hơn nữa chuyện này truyền ra ngoài, có thể nàng sẽ càng đứng trên đỉnh đầu sóng ngọn gió.

Ngăn lại động tác muốn đi theo của Xuân Lan, nàng ngẩng đầu, nhìn thẳng về phía trước, từng bước một đến gần Ngọc Tuyền. Mỗi một bước của nàng đều mang theo một tia không yên, cũng đồng thời mang theo hi vọng, nàng không biết một khi đi vào bên trong thứ chờ đợi nàng là cơ hội, hay là nguy hiểm. Chính là trước khi tạo được một cái liên minh, nàng chỉ có thể dựa vào chính mình.

Ngọc Tuyền không giống như trong tưởng tượng của nàng, nàng cho rằng một nam tử yêu nghiệt như Lăng Triệt, Ngọc Tuyền của hắn nhất định sẽ hết sức xa hoa. Nhưng hiện thời nàng nhìn đến, chỉ có thể đưa ra cái nhận xét là nơi này tương đối tinh xảo mà thôi, hết thấy cơ bản đều có kiến trúc giống

nau, ở ngoài nhưng là thiết kế rất ít. Bất quá ở phía tận cùng kia chân chính dùng ngọc tạo ra núi giả thác nước, làm cho người ta kinh ngạc không ngớt.

Lăng Triệt đứng tại bên cạnh thác nước, trên người y bào đỏ thắm nhuộm màu đẫm một chút bọt nước, ẩm ướt từng vệt vàng như màu máu. Nhưng như thế càng làm nổi bật lên sườn mặt hoàn mỹ của hắn, dưới ánh mắt trời tạo hình tinh xảo a.

Nhìn Long Vân Thâm đi chậm đến trước mặt, Lăng Triệt nhướng mi cho Mị rời đi, bản thân theo thác nước đi xuống gần chỗ nàng. Nàng sẽ đến hắn một chút cũng không ngạc nhiên, nhưng ngoài ý muốn chính là tốc độ của nàng, một buổi tối liền đã nghĩ thông?

“Công chúa điện hạ tựa hồ đối với Ngọc Tuyên rất hiếu kì?” Tiểu nha đầu phía trước không phải là quá không cẩn thận chứ, nếu không phải hắn hạ lệnh cho ám vệ không được ra tay, nàng đã sớm chết ngàn lần không còn đường trở về.

Long Vân Thâm nghe vậy phần nộ vuốt cái mũi, không nghĩ tiếp tục đề tài này. Nàng tính toán đem mọi chuyện nói một cách trực tiếp : “Bản cung hôm nay đến, là hi vọng có thể trở thành người một phe với Nhiếp Chính vương, nếu là Nhiếp Chính vương cảm thấy hứng thú, chúng ta có thể tiếp tục nói chuyện.”

Lông mi Lăng Triệt khẽ chớp, hắn dẫn nàng đi vào cung điện, hai người ngồi vào chỗ của mình sau mới mở miệng : “Công chúa giải thích lời này như thế nào?”

Lăng Triệt mỉm cười không tỏ thái độ, đem vấn đề ném trả lại Long Vân Thâm, trong lòng nàng thầm trợn mắt chỉ thiếu máng cho hắn một trận. Yêu nghiệt này rõ ràng là biết mục đích hôm nay của nàng, lúc này làm ra cái khuôn mặt vô tội kia là có ý gì?”

“Người sáng mắt không nói tiếng lóng, bản cung biết lấy bản lĩnh của Nhiếp Chính vương, trong cung phát sinh chuyện gì đều nắm được nhất thanh nhị sở (nắm được đại khái nhà). Mẫu hậu bản cung mất sớm, ở trong cung trừ bỏ phụ hoàng đối với bản cung sủng ái thì bản cung chỉ có một người, nhưng lại là sủng ái ấy lại có mục đích, trong cung tứ phi đều có con thừa tự, nhà mẹ đẻ các nàng đều có thể lực hiển hách. Ta nói chuyện này Nhiếp Chính vương cũng đừng chê cười, bọn họ nếu có tâm muốn diệt trừ bản cung, điều đó hoàn toàn có khả năng.”

Dứt lời, Long Vân Thâm không nghĩ sẽ nói tiếp, nàng như vậy đã rất trực tiếp rõ ràng, nói nhiều ngược lại không có ý nghĩa. Quả nhiên, thần sắc Lăng Triệt dừng lại một chút liền gạt đầu, hắn tự nhiên rõ ràng quan hệ lợi hại bên trong đó.

“Công chúa điện hạ dường như đã quên, Hoàng thượng luôn đối với công chúa luôn luôn chiều chuộng.”

“Nhiếp Chính vương muốn nói là chiều chuộng, vang danh như vậy liền khiến người hữu tâm ghen tị, Nam Hoàng quốc chưa lập thái tử, hết thấy khả năng bọn họ đều có thể hành động.”

Con người sâu thẳm của Lăng Triệt vừa chuyển, ánh mắt thâm thúy cứ như vậy dừng lại trên người Long Vân Thâm, nhưng là hắn nhìn không tới một tia kinh hoàng trong mắt nàng việc này nàng nói tự nhiên như việc người ta một ngày ăn cơm ba bữa vậy. Long Vân Thâm như vậy làm cho hắn nổi lên hứng thú, nha đầu kia từ khi tỉnh lại liền trở nên bất đồng trước kia. (Thả tim a)

Mà Long Vân Thâm hiện tại là đang cực lực bảo trì trấn định, nhìn thẳng hắn mà trong lòng bồn chồn lợi hại, ở một khắc nàng cho rằng nàng không còn cơ hội, Lăng Triệt đột nhiên lộ ra một chút tươi cười : “Gần đây trường đua ngựa đưa đến bảy con ngựa tốt, không biết công chúa có hứng thú đi xem một chút?”

Nội tâm mù mịt của Long Vân Thâm cuối cùng trấn định lại, hắn đồng ý? Tuy rằng cái gì cũng chưa nói, nhưng là nàng biết bản thân đã thành công. Trường đua ngựa? Là Trường đua ngựa ở phía đông sao?

“Nhiếp Chính vương có lời mời, bản cung thụ sủng nhược kinh, bất quá bản cung vẫn cần cầu xin ý chỉ ra cung.”

“Không vội, công chúa nếu lấy được phê chuẩn lại thông chỉ bản vương.”

....

Long Vân Thâm chúc này phi thường khoái trá, bước chân trên đường mà miệng mỉm cười không ngừng, nàng biết bản thân vừa đi một nước cờ mạo hiểm, nhưng vì chống lại thế lực kia, cùng với tự bảo hộ chính mình, nàng chỉ có thể bảo hồ lột da a. Nhiếp Chính vương, ít nhất hiện tại có thể hợp tác...

“Xuân Lan, bản cung lúc này muốn xuất cung, sẽ cần chỉ thị của Phụ hoàng sao?” Đối với việc này Long Vân Thâm không có bao nhiêu ấn tượng, tiền chủ này chưa có bao giờ xuất cung ra bên ngoài đi. Long Vân Thâm vừa nói, Xuân Lan ngốc lăng một chút nhưng là lập tức cúi đầu trả lời : “Trong cung việc này đều do Hoa phi nương nương xử lý, tìm Hoàng thượng cũng chưa chắc có tác dụng, vì từ trước đến nay chưa có ngoại lệ..”

Điện hạ muốn xuất cung?

Xuân Lan quả thực có chút kinh ngạc, công chúa ở trong cung mười bốn năm, trừ bỏ hồi nhỏ nháo với Hoàng Hậu muốn xuất cung du ngoạn, thì chưa từng nhắc qua. Hiện tại, cũng là...

Mà Long Vân Thâm nghe Xuân Lan nói vậy liền biết được, việc nàng cần làm chính là xin chỉ thị của Hoa phi? Xem ra, cần đi nhìn một chút cái phi tử của Long Hạo Thiên a....

Tung hoa cho anh chị đi a hehe..

Liệu xuất cung có thuận lợi? Ra ngoài sẽ không gặp ám sát các kiểu chứ

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Xuất cung

Nơi của Hoa phi có thể nói là vị trí tốt nhất trong hoàng cung, Cẩm Hoa cung. Trên đường lớn thênh thang, Long Vân Thấm mang theo Xuân Lan đi qua đều là đình đài lầu các, cùng hồ nước trong xanh gió mát a....

“Công chúa, Hoa phi nương nương giờ này hẳn là đã đi nghỉ ngơi.” Xuân Lan không biết từ nơi nào biết được tin tức, trước tiên nàng phải nói rõ một chút sự tình Hoa phi, sợ công chúa điện hạ không kiểm chế mà cùng Hoa phi va chạm. Ở trong trí nhớ của Xuân Lan, Long Vân Thấm chưa bao giờ ư nhìn Hoa phi này.

Bất quá hiện tại Long Vân Thấm không có chút biểu cảm gì gọi là không vui. Hoa phi nghỉ ngơi? Chẳng lẽ có thể làm cho nàng từ bỏ ý muốn xuất cung mà quay đầu về sao?

“Nương nương, công chúa điện hạ cầu kiến.” Tiểu cung nữ đứng bên ngoài rèm châu hô nhẹ một tiếng, thật không bình thường chút nào, công chúa điện hạ chưa bao giờ đặt chân đến nơi ở của phi tần hậu cung, hôm nay như thế nào có thay đổi rồi? Nghe nói mấy ngày trước nàng còn gan lớn dám đi Ngọc Tuyền, thật là cái tin tức đủ chấn động a.

Hoa phi cả người thả lỏng trên nhuyễn tháp, nghe tiểu cung nữ bẩm báo không khỏi ngẩn ra, “Người nói ai?”

“Hồi nương nương, là công chúa điện hạ.”

Trong đầu Hoa phi lập tức hiện ra một gương mặt trắng nõn, ánh mắt quật cường mang theo cao ngạo một đời kia, sau đó cười rộ lên : “Còn không nghênh tiếp cho bản cung.”

Long Vân Thấm đi vào Cẩm Hoa cung, cung nữ một đường dẫn nàng vào chính điện, Hoa phi lúc này đang ngồi trên chính vị nhìn nàng gật đầu : “Công chúa điện hạ hôm nay cư nhiên đến thăm cái tiểu địa phương của bản cung, quả thật là ngoài ý muốn . Cẩm Hoa cung không sẵn có gì chiêu đãi, thỉnh công chúa điện hạ chờ trách móc.”

Long Vân Thấm ngồi xuống, liếc mắt nhìn trà bánh đã chuẩn bị chu đáo ở bên cạnh mình , mỗi cái đều là tinh xảo đẹp mắt , bánh thùi tinh trong suốt mê người, chè Long Tinh nổi tiếng gần xa a.

“Nương nương nói đùa, ai chẳng biết Phụ Hoàng đối nương nương có bao nhiêu sủng ái, toàn bộ hoàng cung có nổi mấy cân chè Long Tinh đây!”

Long Vân Thấm nâng lên chung trà nóng nhẹ nhàng thổi thổi, hương trà tản ra bốn phía, là trà vừa mới nhập cung a. Hoa phi quả nhiên rất được sủng ái.

Hoa phi vừa nghe như vậy tươi cười trên mặt càng sâu, nhưng sau đó liền mím môi không nói chuyện.

Thời gian không sai biệt lắm, lúc này nàng mới chuyển cái đề tài đứng đắn : “Không biết hôm nay công chúa đến Cẩm Hoa cung là vì chuyện gì? Nếu là phẩm trà nói chuyện, thật là làm khó ta nga, trà Long Tinh này Hoàng thượng cũng đều dựa theo phân lệ đưa đến Trọng Hoa cung ta cũng biết, công chúa điện hạ hà tất phải nói như vậy?”

Hoa phi một lần như vậy nói thẳng, đôi mắt hoa đào hơi nhếch lên nhìn Long Vân Thấm, nha đầu này nhưng là so với trước kia không giống đâu. Sau khi tỉnh lại cư nhiên thành người biết ăn biết nói, nghe nói hôm trước còn thẳng thắn đến Ngọc Tuyền gặp Nhiếp Chính vương!

Long Vân Thấm nhận ra ánh mắt của Hoa phi như vậy, lại làm ra vẻ như nàng thật sự chỉ đến thưởng trà... Nàng uống một ngụm trà, nhắm mắt hưởng thụ mỹ mãn mới thân nhiên mở miệng : “Bên ngoài Cẩm Hoa điện của nương nương nhưng là có rất nhiều loại hoa nở rộ, thời tiết đẹp như vậy quả là lịch sự tao nhã đi.”

Hoa phi nghe vậy chỉ thân nhiên cười cũng không nói thêm cái gì, Long Vân Thấm đợi cho nàng ta không muốn nhẫn nhịn nữa mới chậm rãi nói ra ý muốn của mình : “Bản cung nghĩ ngày mai sẽ xuất cung một chuyến, trước kia ta luôn ở tại trong hoàng cung nên không biết quy củ của ra sao, hôm qua nghe Xuân Lan nói cần phải có chỉ thị của Hoa phi người nên ta liền đến làm phiền nha.”

Hoa phi ánh mắt chợt lóe lên nhưng rất nhanh che lại không dấu vết, nàng dùng khăn tay che đi nụ cười không chạm đến đáy mắt : “Công chúa nói như vậy không phải là chê cười bản cung sao, ta nơi này quản lý các công chúa ra vào cũng không dám với tay trên đầu công chúa điện hạ người nha. Hoàng thượng sớm đã có mệnh lệnh, nếu là công chúa điện hạ muốn xuất cung, liền tùy người a.” Nhìn ánh mắt bình tĩnh không xao động của Long Vân Thấm, Hoa phi tiếp tục nói : “Trước kia công chúa chưa bao giờ rời khỏi hoàng cung, hiện tại như thế nào đổi ý?”

Long Vân Thấm quay đầu nhìn Xuân lan, Xuân Lan mờ mịt lắc đầu, chuyện này nàng hoàn toàn không biết.

“Những người khác không biết đều là chuyện đương nhiên, chuyện này Hoàng thượng nói với ta khi ở Ngự Hoa viên, nơi đó chỉ có tứ phi cùng với mấy vị công chúa a, Hoàng thượng miệng vàng lời ngọc, lời nói một khi nói ra liền sẽ không thay đổi.”

Long Vân Thâm nghe vậy thì gật đầu, nàng ngày đó tình lại không có một chút kí ức đương nhiên không nhớ có việc như thế này,

“Bản cung nhưng là không nhớ, còn tưởng Phụ hoàng bắt quá là nói vui đùa mà thôi. Một khi đã như vậy bản cung liền đã hiểu, cũng sẽ không tiếp tục quấy rầy nương nương, cáo từ.”

...

Hoa phi nhìn Long Vân Thâm rồi đi, nụ cười càng thêm ý vị thâm trường. Vị công chúa điện hạ nhưng là lần đầu ra cung đi!

Long Vân Thâm trong lòng tuyệt nhiên không một chút lo lắng, cho dù nàng không có trí nhớ thì lại như thế nào, thân thể này chân chính là Long Vân Thâm thật sự, ai dám hoài nghi! Bất quá nàng có thể tự do xuất nhập cung chính là một việc tốt, sau này hành sự tất nhiên sẽ có nhiều thuận tiện...

“Xuân Lan, phái người đi Ngọc Tuyền báo cho Nhiếp Chính vương một tiếng, bản cung sau giờ Ngọ sẽ đến trường nuôi ngựa xem một chút.”

Nàng không biết Lăng Triệt muốn nàng đi trường nuôi ngựa kia là chính sự hay vì hứng thú của hắn, nhưng chính bản thân nàng cũng muốn xuất cung một chuyến nhìn xem thế giới bên ngoài ra sao a.

Nàng muốn ngồi vào vị trí kia, về sau liền muốn học cách trị quốc, Nam Hoàng quốc!

Hôm sau, Long Vân Thâm mặc y phục đơn giản, mang theo Xuân Lan cùng Đông Mai xuất cung.

Ngồi bên trong xe ngựa dần dần chạy ra ngoài cổng thành, Long Vân Thâm kim lòng không được vén lên cửa sổ nhìn về phía sau, Hoàng cung Nam Hoàng quốc, nàng nhìn tường ngói lưu ly xa xa chói lóa dưới ánh mặt trời, trong lòng có cảm giác vững chắc nói không nên lời.

Xe ngựa đang chạy trên đường, Long Vân Thâm sai người đem xe ngựa dừng lại, sau đó nàng tự mình nhảy xuống ngựa nói: “Các người đi trước chờ ta.”

Xuân Lan xốc lên màn che sợ hãi nhìn nàng: “Công chúa, người muốn đi một mình ở ngoài hoàng thành sao?”

Long Vân Thâm gật đầu, nàng đang muốn quốc bộ đi xem cuộc sống trong Hoàng thành này a, mang theo người quả thực không tiện: “Bản cung tự có tính toán.”

Dứt lời nàng trực tiếp để người đem Xuân Lan cùng Đông Mai rời đi, đợi đến xe ngựa cùng thị vệ đều khuất bóng nàng mới xoay người đi về một phương hướng khác, hướng đó chính là nơi náo nhiệt nhất Hoàng thành.

Long Vân Thâm trước tiên tìm một cái tiệm may y phục, mua một thân y phục nam tử thay ra, sau đó nàng mới chính thức bắt đầu công cuộc dạo phố.

Thời gian không sai biệt lắm đã là giữa trưa, hai bên đường âm thanh rao bán không ngừng, hàng quán nhỏ lẻ nối liền không dứt, nàng đi qua đi lại xem xét một chút, trong lòng vậy đã nắm được đại khái. Nam Hoàng quốc này cùng thời kì cổ đại ở thế giới của nàng cũng không khác nhau là bao, sức sản xuất cũng tương xứng. Lúc này công cụ sử dụng đã có chút thành tựu doạ là có cày có quốc, hàng hóa đều dùng phương thức giao bán, về phương diện thủ công cũng là có kéo sợi dệt vải, các đồ mỹ nghệ gốm sứ gì đó cũng rất phổ biến...

Long Vân Thâm dừng tại ngã tư đường-trung tâm náo nhiệt hoàng thành, một phen quan sát vậy mà rất nhanh qua đi hơn một canh giờ, mướn xe ngựa giờ này dường như khó a.

Trước mắt không xa có một cái Túy Tiên lâu, từ bên trong bay ra từng trận mùi thơm mê người, làm cho cái người thích ăn uống như nàng không nhịn được, quyết định trước đem ngũ tạng mình lấp đầy đã, sau đó sẽ tìm đường đi trường đua ngựa.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Hắn giống như tức giận

Long Vân Thâm chưa bao giờ thích khoa trương, nàng đơn giản chỉ tìm một vị trí hẻo lánh ngồi xuống, kêu một ít thức ăn liền chờ ở nơi đó. Lầu một long xà hỗn tạp (Thành phần gì cũng có) khắp nơi đều là tiếng nói chuyện, vô cùng náo nhiệt.

Nàng ngồi đó, vô thức nghe được một số chuyện a, trong đó đặc biệt là vị tướng quân Nam Hoàng quốc Văn Nhân Mặc, hiện thời đang đóng quân ở biên quan.

Càng nghe Long Vân Thâm đối với người này càng nổi lên hứng thú. Đến khi tiểu nhị đem đồ ăn lên nàng liền tùy tiện hỏi một câu: “Này, tướng quân nổi

tiếng kia tựa hồ là một đại nhân vật đi, mọi người tại sao đối hân sùng bái như vậy?”

“Vị công tử này, người chắc là người nơi khác đến đi, ngay cả đại tướng quân của chúng ta đều không biết sao?” Tiểu nhị kinh ngạc nhìn Long Vân Thâm, tướng quân cùng sự tích huy hoàng một thời người này đều không biết?

Long Vân Thâm đầu dảm mạnh miệng, nàng chỉ là lấc đầu nói : “Quả thật ta vừa mới đến thành không lâu.”

“Vậy cũng khó trách người, người kia thế nhưng là đại tướng quân trẻ tuổi nhất nam Hoàng quốc a , hai mươi tuổi . Đại tướng quân nhập ngũ cũng được tám năm, rồi loạn nơi biên cảnh người đều có khả năng làm yên ổn, chúng ta mới có cơ hội sống an bình như hôm nay. Hoàng thượng còn đối hân phải nể ba phần đi, quả thực lợi hại. . .” Lợi hại, cái miệng của người mới chính là lợi hại ! Nói về thần tượng mình sùng bái, tiểu nhị này quả thực là sợ nàng không biết thần tượng của hân có bao nhiêu lợi hại a.

“...Người nói xem Đại tướng quân có phải rất lợi hại?”

Long Vân Thâm bật cười, xem ra một bàn đồ ăn này nàng ăn không tiêu a! Nếu nàng còn ngồi tại chỗ này không đi, lỡ tai nàng rất có khả năng bị kéo dài xấu xí!

“Quả thật có chỗ hơn người.” Văn Nhân Mặc, bắt quá chỉ là một cái tên, nàng chưa từng nghe qua người nào nhắc đến trong cung, nhưng là có thể để trong lòng dân chúng tình cảm như vậy tất nhiên sẽ không phải là cái tiểu nhân vật, xem ra nàng cần chú ý một chút!

Đuổi đi tiểu nhị kia, Long Vân Thâm lúc này mới an ổn dùng cơm, chờ nàng buông xuống đĩa cả người đều cảm thấy có thể lực trở lại, bắt quá... Nàng xem một chút mặt trời, giống như đã qua thời gian nàng hẹn gặp mặt Nhiếp Chính vương a.

Trong lòng thâm kêu không tốt, lần đầu tiên đối tác hẹn gặp mặt mà đến trễ, muốn chết! Nàng thay toán tiề liền chạy nhanh ra ngoài.

“Đến trường đua ngựa phía đông.”

Xa phu chần chờ một lát đánh giá Long Vân Thâm, bộ dáng muốn nói lại thôi. Trong lòng Long Vân Thâm sốt ruột, gấp xa phu cư nhiên còn không chạy xe lập tức giận tái mặt : “Còn không mau đi.”

“Là, là! Nhưng trường đua ngựa phía đông kia là bộ phận thuộc hoàng gia, lão nhân ta chỉ là một dân thường nào dám qua bên đó!”

Long Vân Thâm tìm một vị trí ngồi thích hợp , nhàn nhạt phân phó : “Hiện tại người liền đi cho ta, đến nơi tắt trọng thưởng.”

.....

Bên trong trường ngựa, Xuân Lan cùng Đông Mai hai người cảm giác cả người run run, Nhiếp Chính vương đại nhân đứng bên cạnh các nàng, một câu cũng không nói, nhưng hân khí như có như không kia rất là dọa người a. Các nàng thậm chí không dám ngẩng đầu lên, áp lực từ Nhiếp Chính vương làm cho các nàng xém chút muốn quỳ xuống a.

“Vương gia, công chúa điện hạ sáng nay ra ngoài cung liền tự mình đi.”

Lăng Triệt đảo mắt ra bãi cỏ mênh mông ở trường ngựa, nơi này trống trải đến ngay cả con chim bay đều thấy được, chính là duy chỉ có bóng dáng của Long Vân Thâm là không có.

“Sáng nay? Vậy là công chúa lạc đường? Vậy vì sao hai cung nữ hầu hạ công chúa lại đang hoàn hảo đứng trước mặt bản vương? Một chút tung tích của chủ nhân cũng không biết?”

Bước chân Lăng Triệt khẽ nhắc đi đến trước mặt Xuân Mai cùng Đông Mai, ánh mắt lạnh như băng lộ ra nguy hiểm : “Ngẩng đầu lên, nói cho bản vương biết, công chúa hiện ở nơi nào.”

Hai người trực tiếp quỳ xuống cầu xin tha mạng : “Nhiếp Chính vương đại nhân tha mạng, nô tì đáng chết! Công chúa xuất cung liền muốn một mình đi dạo, không muốn nô tì đi theo...”

“Không muốn các người đi theo các người liền vâng lời đi trước, nếu công chúa có gì sơ xuất, các người nghĩ mình sẽ nhận tội gì?”

Trong đầu Lăng Triệt xẹt qua gương mặt xinh đẹp kia, cái tiểu nha đầu kia cư nhiên dám một mình chạy loạn ở hoàng thành? Nàng nhưng là lần đầu tiên xuất cung, cư nhiên không biết phân biệt sâu cạn như vậy!

“Mì, dẫn người đi tìm. Bảo đảm an toàn cho công chúa.” Lăng Triệt cau mày, trên mặt như trước bình tĩnh không nhìn ra tức giận. Nhưng ai cũng đều biết, Nhiếp Chính vương đích thực là tức giận a.

Một đường xe ngựa chạy như bay, nhưng Long Vân Thâm vẫn cảm thấy chậm, nàng quả thật là người không đứng. Lăng Triệt không chút do dự chấp nhận đề nghị liền mình của nàng (mà Lăng ca liền mình như vậy không đòi hỏi được cái gì thì) , nàng hiện giờ đến nếu gặp hân tức giận quả thực không có tư cách gì phản bác a.

“Xa phu, mau nữa lên chút!”

" Tiểu công tử này không thể mau hơn được nữa, đoạn đường này xóc nảy nếu tăng tốc rất dễ lật xe. " Xa phu trong lòng sốt ruột không kém, nhìn tiểu công tử này cũng không giống hoàng thân quốc thích chút nào, như thế nào muốn đến trường ngựa phía đông này đây ? "

Trong lòng Long Vân Thấm đầy lo lắng, đột nhiên xe ngựa dừng lại, nàng vội vã ló đầu định nhảy xuống xe : “Đến?”

Nhưng cảnh sắc bên ngoài làm cho nàng sửng sốt , còn đang tại lưng chừng núi a . Xa phu vừa lau mồ hôi vừa chân thành xin lỗi : " Xe ngựa của ta đã lọt xuống vùng lầy ,không thể nhanh chóng thoát ra, tiểu công tử người xem ? "

Long Vân Thấm ngẩng đầu nhìn phương hướng trường đua ngựa, thở dài lắc đầu, để cho nàng chạy bộ đến đó chừng một canh giờ đều là không đủ đâu . Đến nơi có khi trời đều cũng muốn đen !

Suy xét một phen, nàng đem vạt áo dài quần vào bên hông, cùng xa phu đem bánh xe bị lún xuống kéo ra.

Trời đột nhiên đổ mưa phùn, đúng là mùa hè, nói nắng liền nắng, muốn mưa liền mưa, không được bao lâu cả người Long vân Thấm liền dính đầy bùn đất, trên mặt cũng dính không ít, này cũng không đáng nói . Đáng nói chính là sau khi nàng thật vất vả đem bánh xe kia kéo ra, trời bắt đầu hạ mưa lớn. Long Vân Thấm nháy mắt ướt nửa người, mí mắt cũng nồng đậm một tầng nước, cả người nặng chịch đến phát ngốc.

Nàng thật sự là quá thất sách, vì sao cố tình chọn ngày hôm nay xuất cung, nàng rõ ràng rất coi trọng lần gặp mặt này, nhưng hiện tại mọi chuyện lại thành như thế này. Nếu có đến được trường đua ngựa, nhưng bộ dáng nàng như vậy.....

Xa phu thúc giục vài lần đều không thấy Long vân Thấm đáp lời, đành phải ngồi ở trước cửa xe chờ. Hắn đang nghĩ tiểu công tử này thật kì quái, cứ nhiên tại trời mưa như vậy ngồi ngốc !

Mị mang theo một đội nhân mã đi qua, liền nhìn Long vân Thấm cả người giống như từ trong vùng bùn lao ra, chật vật không thể tả , không khỏi tối sầm khuôn mặt : " Lấy ô lại đây. "

" Điện hạ, vương gia đang chờ ngài. " Mị nhanh chóng tiến lại gần đem ô giao cho nàng, cung kính nói. Long Vân Thấm nghe vậy bưng tỉnh kinh ngạc nhìn Mị, nàng khôi phục trấn định nói : " Người cấp xa phu kia ít bạc cho hắn trở về. Bản cung lập tức đi gặp Nhiếp Chính vương. "

Mị gật đầu, sai người mang Long Vân Thấm lên ngựa phi đi thật nhanh. Chờ cho Long Vân Thấm tới được nơi, mưa cũng đã tạnh.

" Tham kiến công chúa điện hạ. "

Nhìn được bóng dáng Long Vân Thấm, tất cả mọi người đều chạy đến nghênh đón, trong nội tâm lại tò mò không thôi, bộ dáng nghèo túng lòi thoi của công chúa này là đã xảy ra chuyện gì ? Nhưng đây cũng chỉ là suy nghĩ trong lòng, hiện tại Nhiếp Chính vương bên trong hàn khí bức người a.

Long Vân Thấm theo đường nhỏ chạy vào biệt viện, ngay cả tâm tư thay y phục cũng không có, trực tiếp chạy về phía trước. Nàng có một loại dự cảm, Lăng Triệt , hẳn là đang tức giận a.

Hu hu !

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Vậy may lại áo cho bản vương đi

Lăng Triệt nhíu mày nhìn nữ tử trước mặt, cả người dính đầy bùn đất , tóc tai tán loạn dính đầy trên mặt, còn không ngừng rớt xuống giọt nước. Nếu không phải hấn đối với đôi mắt trong sáng của Long Vân Thấm khắc sâu, chỉ sợ người trước mặt là ai cũng không dễ dàng nhận thức được.

Hắn nhướng mày, nhìn nàng không nói tiếng nào.

Long Vân Thấm thực sự cảm nhận được hắn đang tức giận, nàng suy nghĩ một hồi mới lên tiếng : “Nhiếp Chính vương nể mặt đưa lời mời, bản cung vốn nên nhanh chóng đến nơi mới đúng, hiện thời sự tình như vậy phát sinh, đây là sai lầm của bản cung, mong Nhiếp Chính vương thứ lỗi.”

Dứt lời nàng liền ngẩng đầu, cả người ảm ướt phát run lại như trước bóng lưng thẳng tắp nhìn lại đối phương.. Nàng biết lúc này sự tình đã trở nên phức tạp, nàng cùng Lăng Triệt không hợp đối với nàng không có điều gì tốt . Lúc này nàng chỉ hi vọng, Lăng Triệt sẽ không vì chuyện này mà thay đổi chủ ý liên minh, vậy là tốt rồi.

Một hồi lâu qua đi, Lăng Triệt đều không nói lời nào, Long Vân Thấm đợi như vậy đều không nhận được phản hồi của hắn. Đột nhiên nàng cảm thấy một trận gió thổi qua, tay nàng bị người nhắc lên, Lăng Triệt không biết khi nào đứng ở trước người nàng , hắn cầm lấy cổ tay nàng, đưa hai ngón tay đặt trên mạch đập .

“Công chúa nhiễm phong hàn nên đi trước một chút thay ra y phục, đợi một chút uống canh gừng giải hàn.” Hắn trầm giọng nói .

Nhưng là hấn liền xoay người muốn đi ra bên ngoài, trong lòng Long Vân Thắm quýnh lên, nhin không được giữ chặt ống tay áo của hấn, ánh mắt Lăng Triệt không tự chủ dừng lại ở bàn tay nắm lấy y phục của mình, bàn tay nhỏ bé kia nhưng là túm rất chặt a. Bị hấn nhìn như vậy, Long Vân Thắm biết bản thân quá đáng , nhưng lúc này nàng bất chấp cái gọi là xấu hổ : “Nhiếp Chính vương, sự tình này?”

“Trước tiên vẫn nên đi thay y phục đi.”

Khuôn mặt đáng thương!

--- -----

“Công chúa, người thế nào lại ra bộ dạng này! Công chúa không sao chứ?”

“Mau, nô tì đưa người đi thay y phục, cứ như vậy sẽ nhiễm phong hàn mắt.”

Xuân Lan cùng Đông Mai lôi kéo Long Vân Thắm đang thất thần ở trong phòng đi ra, một bên bỏ đi quần áo bản một bên không quên nhắc tới : “Nô tì thật sự đáng chết, công chúa là nữ nhi của Hoàng thượng sao có thể để mắc mưa, nếu người bị bệnh chúng nô tì phải làm như thế nào?”

“Nhiếp Chính vương khi nào đến nơi?” Đầu óc của nàng không ngừng hiện ra biểu cảm lạnh lùng của Lăng Triệt, tâm tình nặng nề lợi hại.

Xuân Lan nghe vậy động tác hơi ngừng một chút, thanh âm mang theo một chút run rẩy sợ hãi :

“Nhiếp Chính vương sáng sớm đã đến rồi, nghe nói là sau khi bãi triều xử lí xong chính sự liền qua...”

Long Vân Thắm mím môi không nói chuyện, nàng có thể không suy nghĩ gì để cho đường đường Nhiếp Chính vương đại nhân đợi cả một ngày là một sự kiện oanh động cỡ nào a. Lăng Triệt tức giận không trực tiếp rời đi quả thực là đã cho nàng mặt mũi.

Sau một khắc chung, Long Vân Thắm đã được sửa soạn xong, uống một bát canh gừng liền chạy nhanh đi tìm Lăng Triệt. Một đường chạy vòng vòng bên ngoài bãi cỏ liền nhìn thấy nam tử theo gió mà đến, một thân y phục bó sát người làm cho nàng sững sốt.

Tựa hồ phát hiện ra tiếng bước chân, Lăng Triệt quay đầu nhìn về phía sau, nhìn bộ dạng Long Vân Thắm lúc này rốt cục lộ ra một tia mỉm cười.

Oh my god, a hết giận rồi à?

“Công chúa thật thích hợp mặc trang phục như vậy!”

Nàng lúc này mới thấy bản thân đang mặc chính là trang bị cười ngựa, lúc này Mị đột nhiên dắt hai con ngựa đi tới : “Vương gia, đã chuẩn bị tốt..”

“Công chúa tự chọn một con, đã đến trường đua ngựa mà không chạy thử một vòng thì thật không thể nói nổi!”

Long Vân Thắm lúc này có chút nhìn không thấu nam tử trước mắt, hấn giống như rất tức giận lại làm như thật bình tĩnh, có thể bình tâm hòa khí như vậy kêu nàng chọn ngựa trong lòng hấn đang nghĩ cái gì a?

“Không thích?”

Long Vân Thắm lập tức lắc đầu, nhanh lựa một con ngựa rồi cười lên đi : “Nhiếp Chính vương mời, bản cung tự nhiên sẽ tiếp đến cùng.”

Khỏe miệng Lăng Triệt hơi hơi giơ lên, giơ lên roi ngựa phi đi, Long Vân Thắm thấy vậy liền theo sát phía sau. Hai người chạy vòng qua rất nhiều con đường vô bờ rộng lớn ở mã trường. . . Cảm nhận từng cơn gió lùa qua làn tóc, cộng với quét qua từng sợi tơ trên gương mặt ..mãi cho đến khi mặt trời bắt đầu lặn ở phía tây, ánh chiều tà đem bầu trời nhuộm thành một màu đỏ tươi theo tầng mây đi động. Xa xa núi non xanh biếc, mùi hoa cỏ thuần khiết kéo tới từng trận. . . .

Long Vân Thắm ngồi trên lưng ngựa, trong đầu như quên hết đi tất cả lo lắng cùng toan tính, tiếng cười thanh thúy của nàng không ngừng vang vọng khắp nơi trên trường đua. . . .

Đợi đến khi hai người xuống ngựa, trời đã là chạng vạng.

Long Vân Thắm đi đến trước mặt Lăng Triệt, chân thành cười nói : “Lúc trước bản cung tới trễ làm cho Nhiếp Chính vương đợi một ngày, Nhiếp Chính vương không chấp cùng bản cung cười ngựa, quả thực là vinh hạnh của bản cung.”

“Đã biết sai lầm, tính bồi thường sao?” Lăng Triệt đem roi ngựa đưa cho người trông coi ngựa, chậm rãi cởi bỏ cổ tay áo tùy ý nói với Long Vân Thắm.

Long Vân Thắm lập tức ngơ ngác a ngơ ngác, bồi thường?

Nhìn nàng ngây ngốc, tâm tình Lăng Triệt dường như tốt hơn rất nhiều, hấn tiếp tục nói : “Công chúa điện hạ cho rằng một câu xin lỗi liền xong? Bản vương chờ đợi một ngày chẳng lẽ không đủ để công chúa bồi thường? Vẫn là không chúa chưa từng nghĩ đến việc này đi.”

Này nàng quả thực chưa có nghĩ tới, Nhiếp Chính vương như hấn muốn nàng bồi thương cho cái gì nha, nàng chỉ là một cái công chúa điện hạ nho nhỏ

có thể bồi cho hần cái gì? Bồi tiền? Hần so với nàng có vẻ nhiều tiền hơn a! Bồi địa vị? Hần nhưng là đang dưới một người trên vạn người a!

Nàng một vòng suy nghĩ xuống dưới, càng nghĩ càng cảm thấy bản thân giống như rất nghèo. Cái gì cũng không bồi thường nổi.

“Nhiếp Chính vương muốn bồi thường như thế nào, bản cung nếu có năng lực nhất định sẽ bồi người.” Trong lòng Long Vân Thâm bồn chồn, nàng như thế nào cảm nhận Nhiếp Chính vương đang cười không có hảo ý nha.

Quả nhiên, lời Lăng Triệt nói ra khỏi miệng nàng liền cảm thấy không thể nào.

“Nghe nói công chúa điện hạ thù thù rất khá, bản vương vừa cười ngựa không cẩn thận nên y phục bị cát rách, chẳng biết có hay không phiền công chúa hỗ trợ!”

Long Vân Thâm kinh ngạc ngẩng đầu, Lăng Triệt đang chỉ vào cổ tay áo phía dưới của hần, nơi đó quả nhiên có vết cát qua. Nhưng là... Nhiếp Chính vương, người này có phải là Nhiếp Chính vương không a? Hần sẽ không có quần áo mặc sao! Sẽ không có tú nương chuyên môn vì hần may vá các thứ sao! Vì sao lại muốn nàng?

Thêu! Nàng không biết! Liên tính Long Vân Thâm trước kia cũng không biết nha!

Long Vân Thâm hít một hơi thật sâu ngăn chặn bản thân xúc động, nỗ lực để cho mình duy trì nụ cười “Y phục Nhiếp Chính vương chân quý, tay nghề bản cung nào dám tu sửa, còn nữa việc này nhưng là không thỏa đáng.”

Lăng Triệt hoàn toàn không để ý, hần tiếp nhận áo choàng từ Mị, trực tiếp đem áo kia giao cho nàng, “Thế nào thì tính là thỏa đáng? Dựa theo ý tứ của công chúa, ngày trước mỗi đêm công chúa đều đến Ngọc Tuyên chính là có ý tứ? Bản vương thấy so với chuyện đó, loại sự tình nhỏ bé này thực sự không đáng kể, công chúa thấy sao?”

Long Vân Thâm cắn răng trừng mắt nhìn người đi phía xa kia, hần không thể đem quần áo tên tay mình ném xuống đất mà giày vò, đúng là được một tác lại muốn tiến thêm một thước! Nàng nhìn hần trung ra tươi cười vô hại, nhưng là đôi mắt yêu nghiệt kia viết rõ hần là đang tính kế khiêu khích nàng. Hần cố ý muốn xem nàng như thế nào xử lý.

“Công chúa, người đã trở lại! Sắc trời cũng không còn sớm, chúng ta nên hồi cung.”

Long Vân Thâm nghe vậy miễn cưỡng đáp lời, sau đó cầm y phục kia giao cho Xuân Lan: “Người cất giữ man về cung.”

Xuân Lan sau khi tiếp nhận y phục kia thì sắc mặt trắng bệch, này rõ ràng là y phục của nam nhân, hơn nữa, hơn nữa... nàng nhớ hình như là của Nhiếp Chính vương đại nhân sáng nay a.

“Công chúa, cái này?”

Long Vân Thâm xoay đi không quay đầu lại: “Người nghĩ không sai, là của Nhiếp Chính vương...”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Khiêu khích, trả khiêu khích!

Việc đầu tiên Long Vân Thâm làm sau khi hồi cung là tìm hiểu tin tức về Văn Nhân Mặc, nàng trên tay không có thế lực để dựa vào nếu có thể cùng người này liên minh, chắc chắn trong tay nàng nhiều hơn một phần binh lực. Tuy rằng quân đội này sẽ không nghe lệnh nàng, nhưng chắc chắn đây là thứ có tính uy hiếp vô cùng lớn.

Mà người có thể tìm hiểu những tin tức như vậy không ai thích hợp hơn Hạ Vũ, nàng sớm đã dặn dò qua nha đầu kia phải hỏi mọi chuyện thật rõ ràng. Chờ cho Hạ Vũ thở hồn hên về đến Trọng Hoa cung, nàng ngồi nghe nữa là xong.

“Như thế nào?”

“Công chúa, nhân vật nổi tiếng kia chính là Trần Bắc đại tướng quân. Hần mười bốn tuổi nhập quân doanh, từng bước từng bước dốc sức lập công nên mới có danh tiếng như bây giờ, hần hiện là hai mươi tuổi...”

Long Vân Thâm nhú mày, cái này ở tửu lâu kia nàng đều đã nghe được.

“Nói trọng điểm.”

“Là, là.” Hạ Vũ xấu hổ le lưỡi, “Công chúa hần là biết qua các gia tộc nổi tiếng, ở kinh thành này Đại gia tộc nổi tiếng nhất chính là Quân gia, lớp người Quân gia bây giờ người có tiền đồ không ít nhưng chói lóa nhất chính là hần, Văn Nhân Mặc tướng quân. Cổ tình hần nổi tiếng nhưng không phải là nhi

tử con chính thể, là Nhị phu nhân sở sinh. Cho nên...” Hạ Vũ không nói thêm gì nữa, này đã đủ để người hiểu rồi.

Bằng từng đó thông tin, Long Vân Thâm tinh tế phân tích, Văn Nhân Mặc này là con trai thứ xuất, lại bán ra hào quang sáng chói gấp nhiều lần con vợ cả. Như vậy nếu phụ thân Văn Nhân Mặc có yêu thích hẳn, nhưng là các trưởng bối Quân gia trong lòng chắc chắn đều có khó chịu. Này người thừa kế cả gia tộc không lẽ muốn giao cho thứ xuất? Điều này trước nay chưa từng xảy ra.

“Nhị phu nhân ở đại gia tộc kia địa vị thế nào?”

Hạ Vũ lắc đầu : “Nhị phu nhân đã qua đời có lẽ đã mười năm rồi. Có một việc công chúa hẳn là có hứng thú, Hoàng hậu nương nương cùng Nhị phu nhân kia lúc trước quan hệ rất tốt. Nhưng sau liên...” Hoàng Hậu cách thế, vị thế của Nhị phu nhân cũng tuyệt dốc không phanh, không lâu sau đó liền mắc bệnh liệt giường rồi rời xa nhân thế.

Long Vân Thâm không khỏi nhíu mày nhìn về phía Xuân Lan, sự việc này khẳng định Xuân Lan phải biết nhiều hơn nàng mới đúng. Bị Long Vân Thâm nhìn thẳng có chút sợ hãi, Xuân Lan nhìn không được đem tất cả những gì mình biết nói ra : “Công chúa điện hạ, vị Nhị phu nhân Quân gia này quả thật lúc trước cùng Hoàng Hậu nương nương có chút quen thuộc, Hoàng Hậu nương nương cũng rất thích vị phu nhân kia, bất quá không thể xem là rất thân thiết được, Hoàng Hậu nương nương đối với mọi người luôn luôn ôn hòa.”

Long Vân Thâm sao có thể nghe được câu trả lời như vậy, mẫu thân của nàng nhưng là Bắc Tề trưởng công chúa, còn có là Chính cung Hoàng Hậu Nam Hoàng quốc, làm sao có thể là người vô hại đối nhân ôn hòa, một đại thế gia như Quân gia, Hoàng Hậu nếu thích thì nên cùng Nhị phu nhân đó giao hảo mới đúng, thế nào có tình lại không thân thiết đây.

“Hạ Vũ, còn có chuyện gì?”

Hạ Vũ đột nhiên kim xuống âm thanh, trên mặt không che giấu được hưng phấn nói ra : “Công chúa điện hạ, Đại tướng quân kia muốn trở lại kinh thành.”

Biên cảnh không còn mối nguy hại, Văn Nhân Mặc đã không phụ hoàng ân mà khai hoàn hồi hương, đây được xem như là việc vui a.

Long Vân Thâm lại một lần nữa nghe được cái tên này là ở chỗ Long Hạo Thiên, sáng hôm nay, Long Hạo Thiên có mang theo Tào công công đến Trọng Hoa cung

“Hoàng nhi gần đây đang làm cái gì?” Long Hạo Thiên rõ ràng là rất vui mừng, tươi cười trên mặt đến nàng cũng cảm nhận được. Hắn nhìn thấy nàng lại càng cười tươi hơn trước, làm cho nàng có cảm giác rất mắc danh kì diệu a.

Nghe vậy nàng chỉ có thể trả lời đơn giản, cũng không muốn đối hắn nhiều lời hơn cái gì. Mà Long Hạo Thiên đâu có nhận ra, hắn vẫn như trước nói chuyện, chốc lát sau liền nói đến trên người Văn Nhân Mặc.

“Văn Nhân Mặc này có thể nói là người kì tài, ba năm trước hắn bắt quá chi là cái thiếu niên, cư nhiên chủ động đi biên cảnh trấn thủ. Trăm lúc đó còn lo lắng hắn làm việc khinh suất, hiện thời không sai biệt lắm liền khai hoàn trở về, quả thực là việc vui.”

“Phụ hoàng chuẩn bị vì hắn thiết yến sao?”

“Đó là đương nhiên, Văn Nhân Mặc là nhân tài của Nam Hoàng quốc ta, trăm không chỉ vì hắn bãi yến mà còn muốn cho hắn một địa vị, để xem Quân gia kia ai còn dám hướng hắn khinh thường...”

Long Hạo Thiên lưu một câu như vậy liền rời đi, Long Vân Thâm nghe qua cũng không có nhiều để tâm lắm, Phụ hoàng muốn cảnh cáo Quân gia hắn, việc này không có quan hệ với nàng. Hiện tại nàng chỉ chờ Văn Nhân Mặc trở về, làm thế nào cùng hắn lập nên quan hệ thật tốt.

.....

Cần trên tay quần áo Lăng Triệt vớt lại cho nàng lúc ở trường đua ngựa, Long Vân Thâm như trước không có ý tứ muốn may vá. Không cần nói đến tay nghề của nàng, cho dù Long Vân Thâm trước kia có khéo tay như thế nào, hiện tại nàng đều sẽ không động thủ.

Xuân Lan gặp Long Vân Thâm nhìn chằm chằm quần áo kia mà ngẩn người, nhìn không được nhỏ giọng nhắc nhở : “Công chúa, đã bốn năm ngày...” Quần áo này công chúa đã giữ một thời gian, có hay không nên mang trả trở về.

Nàng tự nhiên biết, Lăng Triệt cố ý làm vậy là muốn thăm dò nàng. Như lời hắn nói, Long Vân Thâm ngay cả việc nhìn lên người tắm rửa còn làm được, thanh danh sớm đã không còn, chỉ là giúp hắn may lại áo rách mà thôi, chẳng lẽ còn muốn gây ra hậu quả gì xấu hơn sao. Việc này bất quá cũng chỉ là một giao dịch, hắn muốn thăm dò nàng, vậy nàng liền làm cho hắn xem.

“Xuân Lan, lấy kim chỉ lại đây.”

Sau nửa canh giờ, nhìn đường kim vắn vẹo vẹo trên mặt áo, giống như một con rết dính lên trên vậy, Xuân Lan đứng ở đằng sau cũng không dám nhìn thẳng đầu. Công chúa đây là đang vá áo sao, đây gọi là phá hoại mới đúng.

“Gói lại, người tự mình đưa đến Văn Tiêu điện, lúc này Nhiếp Chính vương hẳn là đang xử lí chính sự đi!” Long Vân Thâm ném quần áo kia cho Xuân Lan, trước khi đi còn không quên dặn nàng : “Nói cho Nhiếp Chính vương, đây là bản công chúa tâm huyết, quần áo của Nhiếp Chính vương, bản cung

không có can đảm phá hỏng.”

Dứt lời, nàng liền xoay xoay một chút thắt lưng trở về nghỉ ngơi, giữa trưa chợp mắt một chút quả là không còn gì tuyệt vời hơn a.

Vân Tiêu điện!

Lăng Triệt tò mò lệnh cho Mị mở cái hòm Xuân Lan mang đến ra, quần áo vừa mở ra, thấy rõ dấu vết hình con rết bên trên, khuôn mặt Nhiếp Chính vương có thể nói là biểu cảm phong phú a.

Mị đứng một bên không nhìn được trườ trườ khoe miệng, tài năng như thế nào mới có thể may vá ra một con rết mảnh liệt như vậy a, so với không may còn muốn khoa trương hơn.

“Vương gia?” Mị nuốt nước miếng ngẩng đầu, không khí bốn phía dường như lại muốn lạnh thêm vài độ đi.

Lăng Triệt nhìn chằm chằm đường chỉ kia thật lâu, hẳn bắt quá muốn thử tâm tính nàng, nếu nha đầu kia thật cứ như vậy đem y phục trả hần hần cũng có thể nhận, cô tình nàng không những thật may lại cho hần, hơn nữa còn chuyên tâm mảnh liệt mà may a. Quả thật làm cho hần khó lòng thích ứng. Công chúa điện hạ Nam Hoàng quốc tài năng thù thù nổi danh từ nhỏ, nàng là được tiên Hoàng Hậu chân truyền. Một tay nghề như vậy, như thế nào...

Này, đây là trần trụi trả thù đi.

Nha đầu kia có bao nhiêu oán niệm mới có thể làm ra cái ‘con rết’ này đây.

“Mị, người cho rằng kĩ thuật như thế nào?” Bàn tay Lăng Triệt xét qua một cái đường chỉ, lực đủ lớn a.

Ps chắc lúc chị đâm kim qua đã dùng lực ghê lắm...

Mị nhanh chóng mở miệng: “Thuộc hạ đi tiêu hủy.”

“Chậm đã.” Lăng Triệt đặt lại quần áo vào trong hòm, sau đó đặt nó vào trong tủ quần áo của mình. Những động tác liên tiếp này khiến cho Mị không nhìn được trườ lớn mắt: “Vương gia, người muốn lưu lại sao?”

“Có lời nhắn nào sao?”

“Vương gia công chúa điện hạ cấp Xuân Lan mang đến, có nhắn một câu, đây là toàn bộ tâm huyết của công chúa, quần áo của Nhiếp Chính vương, nàng không có can đảm phá hỏng.”

Tươi cười trên khoe môi Lăng Triệt không ngừng khuếch đại, nha đầu kia chỉ sợ là cứng đầu bướng bỉnh, còn cái gì không dám làm. Nghĩ đến bộ dáng thê thảm của nàng mấy ngày trước, Lăng Triệt đột nhiên hỏi một câu: “Công chúa có từng thỉnh thái y xem qua?”

Mị lắc đầu, đối với việc vương gia thêm một lần quan tâm đến tiểu nha đầu kia không khỏi dâng lên nghi hoặc, việc nàng thỉnh thái y hay không vương gia cũng muốn xen vào sao.

Mà Lăng Triệt cũng theo cái lắc đầu của Mị mà sắc mặt càng thêm trầm xuống, lúc trước hẳn đã thăm mạch cho nàng, rõ ràng là khí huyết không thông, thân thể âm hàn, không nên để thân thể dính mưa, hôm nay như vậy tiện hỏi một câu như vậy. Nha đầu kia ngay cả thân thể bản thân cũng không quan tâm?

Bạn đang đọc truyện *Sùng Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Hàn chứng phát tác

Vân Tiêu điện, Lăng Triệt còn đang nghĩ như vậy. Tại Trọng Hoa cung Long Vân Thắm đã nằm ở trên giường ôm bụng đau quằn quại, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng. Nàng vừa tỉnh lại liền cảm giác chân nệm phía dưới ướt sũng, sờ xuống dưới vậy mà lại là một mảnh đồ tui, lập tức nghĩ đến nguyệt sự. Nàng chạy nhanh hô người đến thu thập, thay xong quần áo lại mệt mỏi nằm trở về. Nhưng cho dù nàng nằm lăn lộn thế nào, loại đau đớn như kim châm này cũng khó lòng mà quên đi được. Kiếp trước đến ngày này nàng cũng sẽ tùy ý thấy đau bụng, nhưng chưa bao giờ thống khổ như vậy đâu, thật giống như có người cầm dao lần lượt đâm từng nhát vào bụng nàng.

Hơn một canh giờ cơn đau vẫn còn tiếp tục, Long Vân Thắm rốt cục không thể kiên trì thêm được, nàng gọi Đông Mai tiến vào.

Đông Mai trước kia đều đi theo thái y học tập y thuật, nàng xem qua mạch tượng của Long Vân Thắm đột nhiên sợ hãi tới mức trực tiếp quỳ xuống mặt đất, khiến cho Long Vân Thắm nằm trên giường lập tức cảm thấy có sự tình bất ổn.

“Đông Mai, bản cung hỏi người, vừa rồi người phát hiện có vấn đề?”

Ánh mắt Đông Mai không ngừng lóe sáng, lắc lắc đầu không chịu nói, nhưng là sợ hãi nơi đáy mắt lại biểu hiện rõ ràng như vậy. Nàng làm sao nói ra, công chúa, công chúa nàng!

Sắc mặt Long Vân Thâm như vậy trầm xuống, biểu cảm của Đông Mai đủ khoa trương a, làm cho bất an trong lòng nàng không ngừng khuếch đại, nàng chẳng lẽ là...

“Đông Mai, bản cung cho ngươi cơ hội cuối cùng nói ra, nếu ngươi vẫn cố ý im lặng, vậy bản cung cũng nói rõ cho ngươi, bản cung không thể tiếp tục giữ ngươi bên cạnh.” Nàng cũng có điểm máu chó, bất luận kẻ nào cũng không thể động đến.

Đông Mai lập tức sợ tới mức run run, lời nói đều như vậy đứt quãng: “Công chúa tha mạng, công chúa... Hàn chứng... Không phải là... nguyệt sự.”

“Nói rõ ràng.” Thân thể Long Vân Thâm đột nhiên cảm nhận một cổ đau đớn đánh úp lại, chất lỏng trong người không ngừng chảy ra, quả thật không hợp với lễ thường, nguyệt sự sao có thể xuất nhiều huyết như vậy. (Đừng ai tưởng tượng đoạn này đi).

“Công chúa điện hạ, đây không phải là nguyệt sự của người, đây là hàn chứng phát tác. Hàn chứng, hàn chứng...”

Giải thích một hồi. Long Vân Thâm rốt cục minh bạch bản thân đang xảy ra chuyện gì. Cơ thể nàng có tính âm hàn, càng là gần tử cung càng âm hàn lợi hại, mỗi một lần gần đến nguyệt sự sẽ càng thống khổ, mấy năm nay nguyệt sự đứt quãng, cứ như vậy nên hàn chứng càng sâu.

Nguyệt sự cũng là lúc chảy máu, mỗi tháng như vậy sẽ làm thân thể nàng hao tổn, không nói đến sắc mặt trắng bệch, thân thể nàng tùy ý sẽ đều sợ lạnh, đến mùa đông sẽ trải qua rất gian nan. Mà chuyện này Xuân Mai luôn ở cạnh nàng đều không có biết qua, đơn giản là Long Vân Thâm lúc trước đều có ý giấu giếm.

“Hàn chứng của bản cung đã bao lâu? Có phương pháp trị liệu không?”

Uống xuống bát được Đông Mai điều chế, nàng cảm thấy toàn thân chẳng còn chút sức lực nào, nằm nằm một chút ở trên giường không buồn trở mình. Trong lòng rất cuộc vì sao Long Vân Thâm gương mặt luôn luôn trắng nõn, căn bản chính là khí huyết không đủ a.

“Công chúa điện hạ, nô tì trước tiên đến thái y viện nghiên cứu một chút loại bệnh tình này, nô tì y thuật vụng về chưa tìm ra cách điều trị tận gốc, nhưng là...” Đông Mai cẩn thận nhìn nữ tử trước mắt thấy vẻ mặt nàng không có gì thay đổi mới dám nói tiếp: “Công chúa hai năm về đây bệnh tình phát tác lợi hại, thiết nghĩ hẳn là xâm nhập vào cơ thể, nếu không có biện pháp trị liệu hợp lý, chỉ sợ, chỉ sợ...”

“Chỉ sợ cái gì?” Nàng đại khái cũng đoán được, chỉ sợ sau này vô pháp sinh dục đi. “Ngươi muốn nói thân thể này rất khó sinh hài tử phải không?”

Phù! Phù!

Đông Mai cắn môi ngã quỵ trên mặt đất, giờ phút này cả người nàng lạnh lẽo, một câu nói nhàn nhạt của công chúa kia nhưng là nàng cảm nhận được toàn bộ đều băng hàn thấu xương. Nàng tự biết bản thân còn ở tại nơi này là vì công chúa cần một điểm y thuật cần nàng, nếu công chúa lại vô tâm điều trị chỉ sợ nàng liền tránh không được cái chết.

“Công chúa tha mạng, nô tì nhất định luyện tập thật tốt, sẽ nghĩ ra cách điều trị dứt điểm.”

Biện pháp? Mấy năm nay nàng đều chịu đựng hàn chứng, sẽ có biện pháp gì đây?

Long Vân Thâm khoát tay đem Đông Mai lui ra ngoài, đầu óc nàng hiện thời có chút loạn, chuyện này quả thật là đã kích rất lớn đối với nàng. Nàng không nhiều để ý đến di chứng vô sinh mà Đông Mai nói, cái nàng để ý đó là hàn chứng này cần ít nhất năm sáu năm để hình thành, có nghĩa là thân thể nàng từ khi lên bảy lên tám đã có vấn đề, mà thể chất âm hàn không ngừng tích lũy làm cho hàng tháng triệu chứng phát tác càng mãnh liệt hơn.

Nàng quả thật muốn gặp tiền chủ Long Vân Thâm hỏi cho ra lẽ một phen, nàng ta mấy năm nay đều gât mọi người, thái y cũng không chịu thỉnh, khẳng định là trong chuyện này có quỷ a. Thiết nghĩ nguyên nhân không nhiều, hàn chứng này là có người xuống tay với nàng đi. Mục đích là làm cho nàng đòi này vô pháp có con nối dõi sao?

Công chúa điện hạ Nam Hoàng quốc vô pháp sinh dục đời sau, nữ nhân như vậy như thế nào đảm đương nghiệp lớn, nữ đế? Nàng căn bản là không có cơ hội.

Long Vân Thâm lập tức nghĩ đến phi tần trong hậu cung, nàng chân chính hoài nghi những người đó, người có thể trăm phương ngàn kế đối phó nàng như vậy đơn giản là vì cái vị trí kia, mà khả năng lớn nhất chính là tứ phi. Cả người nàng phát lạnh, nhớ tới cuộc đối thoại nàng vô tình nghe được ở Tiểu Lan điện ngày trước, người kia đối với Hoàng Hậu hận thấu xương, có phải là nàng ra tay hay không.

Long Vân Thâm mặt mày xoa xoa mi tâm, trong lòng nàng giờ này càng kiên định với vị trí Thái tử Nam Hoàng quốc, bọn họ có thể hãm hại nàng, nàng càng cố tình không muốn làm theo ý họ, Long Vân Thâm nàng tuyệt đối không có khả năng nhường bước.

“Tê...” Lại một cơn đau nhức đánh úp lại, Long Vân Thâm ôm bụng cuộn mình ở trên giường, đau đớn như vậy chỉ sợ còn muốn trải qua vô số lần nữa, nàng đem khăn tay chuẩn bị cầm lấy, vạn nhất bản thân không nhịn được có thể cắn nó a.

Ba ngày sau, đau đớn dần dần lui xuống, nguyệt sự cũng khôi phục bình thường. Cả người Long Vân Thâm giống như mới trải qua một hồi đại chiến, đều cảm giác gầy đi một vòng, gương mặt vốn trắng nõn càng thêm tái nhợt, nhưng là đôi mắt nàng sáng ngời tràn đầy vẻ kiên định.

Cả người nàng lười biếng dựa trên nhuyễn tháp tắm nắng mặt trời, nắng nóng thẳng sáu nàng liền cảm thấy như không đủ, cảm giác mình hấp thụ bao nhiêu ấm áp cũng không đủ đi!

Sắc mặt bốn cung nữ phía sau vô cùng buồn bã, mỗi một lần công chúa gặp nguyệt sự cùng với trải qua bệnh vô cùng nặng giống nhau, sợ lạnh không nói, huyết sắc một lần lại một lần thêm thiếu a.

“Ta đi chế một ít thuốc bổ máu cấp công chúa, các người ở nơi này hầu hạ” Xuân lan để một câu rồi nhanh chóng rời đi, bệnh tình của công chúa chỉ có bốn người thân cận các nàng biết, công chúa lại cố tình không chịu thành thái y, chỉ làm cho Đông Mai điều trị.

Long Vân Thâm vừa mới ngủ dậy mở ra ánh mắt, dưới ánh mặt trời ấm áp lộ ra khuôn mặt tươi cười duy nhất mấy ngày nay, tháng này thống khổ xem như đã đi qua, bất quá nàng hiểu được mỗi một lần bệnh tình phát tác thân thể nàng sẽ yếu đi một phần. Không qua ba năm, chỉ sợ sẽ thành bệnh bất trị.

Cho nên, thời gian của nàng không còn nhiều.

“Gần đây trong cung phát sinh chuyện gì?” Long Vân Thâm quay đầu tùy ý hỏi, nàng ở Trọng Hoa cung đã năm sáu ngày nay cũng không biết tình huống bên ngoài như thế nào a.

Hạ Vũ liền nhanh nhẹn nói trước tiên : “Trong cung nhưng là không có cái gì đại sự, Hoàng thượng gần đây đều là long tâm đại duyệt, luôn đề ý người chuẩn bị tiếp đãi Trần Bắc tướng quân hồi kinh. Nghe nói người phụ trách việc này là Nhị hoàng tử cho nên trong cung gần đây thường hay thấy bóng dáng của Nhị hoàng tử a.”

Long Vân Thâm gật gù đầu, Long Hách Tường a, nhi tử Lê Phi, năm nay hai mươi hai tuổi, nghe nói cùng một lứa tuổi với Văn Nhân Mặc , còn có quan hệ hai người tương đối tốt. Long Hạo Thiên giao cho hắn làm chuyện này chỉ sợ cũng muốn rèn luyện hắn mà thôi.

“Còn có sự tình khác sao?” nàng nhưng là cũng tương đối quan tâm Lăng Triệt bên kia nha. Vài ngày nay tin tức của hắn một chút cũng không có, chẳng lẽ sau khi nghe tin nhắn kia của nàng ?

Hạ Vũ quanh có một tiếng, nhỏ giọng nói : “Nhiếp Chính vương đại nhân có tới Trọng Hoa cung một lần.

Máu chảy lên đại não Long Vân Thâm chậm một nhịp, Lăng Triệt đã tới Trọng Hoa cung. Khi nào đi? Tại sao nàng không biết.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Thân mật tiếp xúc

Rượu hoa đào! Long Vân Thâm nhìn thấy được nàng có nhiều ra một bình nhỏ a, xem ra Lăng Triệt không những đã tới, hắn còn đem đến cho nàng một bình hoa đào nhường a. (Hoa đào nhường cho hay thôi chứ thực ra với rượu hoa đào là một í mà).

Nhưng là chuyện này thực quý dị!

“Công chúa, Nhiếp Chính vương đại nhân, hân... nửa đêm đến.” Hạ Vũ nói xong còn làm ra cái bộ dáng sợ hãi vuốt vuốt ngực, một bộ kinh hồn chưa định a. Nàng bất quá chỉ là khó ngủ nên đi ra ngoài một chút mới phát hiện tầm cung của công chúa có chút khác thường, mà Nhiếp Chính vương đại nhân cư nhiên quang minh chính đại đi vào, làm cho nàng sửng sốt ngay tại chỗ.

Lúc đó trong điện chỉ có mình Hạ Vũ cùng nàng, nhưng lời Hạ Vũ nói vừa rồi vẫn làm cho nàng kinh hách, nửa đêm Lăng Triệt lên vào tầm cung của nàng làm cái gì? Một lát sau sắc mặt của nàng liền trầm xuống : “Người nên biết chuyện này truyền ra ngoài sẽ có hậu quả như thế nào! Nếu người có can đảm đi nói lung tung, Trọng Hoa cung của bản cung liền không dung nổi người.”

Hạ Vũ kích động lắc đầu, nàng căn bản không biết phải giải thích như thế nào, phù một tiếng quỳ gối bên người Long Vân Thâm, “Nô tì nào dám sinh ra cái gì lời đồn, nhưng là Nhiếp Chính vương có nói lại, hân nói, hân nói...hân còn sẽ tới.” Hạ Vũ vừa nói xong liền cả người xụi lơ ngồi trên mặt đất, nửa đêm lên lút gặp mặt, nhân vật chính lại là Công chúa điện hạ cùng với Nhiếp Chính vương, sự việc này nếu để người hữu tâm truyền ra ngoài, chỉ sợ toàn bộ hoàng cung này cũng muốn rung chuyển mất. Hạ Vũ đầu óc không có góc, thế nào cũng không dám đem chuyện này ra huyền truyền.

Long Vân Thâm nhìn chằm chằm bình rượu kia hồi lâu, lại cảnh cáo Hạ Vũ một phen mới cho nàng rời đi.

.....

Đêm xuống, Long Vân Thâm sớm đã nằm trên giường nghỉ ngơi, nàng làm cho tất cả mọi người lui xuống, ngay cả vài cung nữ trực đêm cũng đuổi đi. Nàng biết Hạ Vũ có gan cũng không dám nói dối nàng, nàng nói Lăng Triệt sẽ còn quay lại , vậy nhất định sẽ quay lại.

Đợi vài cái canh giờ trôi đi, cả người nàng đều đã muốn cuộn mình vào ổ chăn, vậy mà trong tâm cung vẫn như cũ yên tĩnh.

“Làm tặc cũng trẻ như vậy, thật sự là.”

(Này , này tí có nhầm không a! Lãng ca có nói sẽ đến làm tặc đâu)

Long Vân Thắm không để ý hình tượng ngáp dài.

Nhưng đột nhiên tròng lớn con mắt, quả là dọa chết trẻ nhỏ a, rõ ràng vừa rồi trước mắt còn không có người như thế nào vừa mới chớp mắt Lãng Triệt cư nhiên đứng đó, đây là công phu gì nha!

Lãng Triệt tựa hồ nhìn ra suy nghĩ của nàng, môi mỏng khẽ mở chậm rãi nói : “Bất quá là ẩn đột thuật, công chúa điện hạ không cần quá kinh hoàng.” (ta nhưng là không biết ẩn đột thuật là cái gì đâu a, hiểu là ẩn thân là ok).

“Bản cung là muốn hỏi một chút Nhiếp Chính vương đêm khuya xông vào tấm cung của của bản cung là muốn như thế nào. Chẳng lẽ là muốn cho bản cung nhìn một chút cái gì công phu cao thâm sao?”

Lãng Triệt cười mỉm, hần tự nhiên đi đến trước cửa sổ cúi đầu nhìn nữ tử trên giường. Lúc này Long Vân Thắm chỉ vận trung y đơn giản, mái tóc dài của nàng tản ra trên vai, còn có gương mặt giống như...con mèo nhỏ vừa mới tỉnh giấc, nàng nói như vậy nhưng thanh âm không có giống thường ngày, nói thật ra hần nghe được càng giống...đang làm nũng.

Ánh mắt Lãng Triệt đột nhiên mềm nhũn, nhìn xuống Long Vân Thắm không tự chủ được giờ lên khoe miệng, tiểu nha đầu này là đang trêu ghẹo hần sao.

“Bản vương ban đêm xông tới quả thật là có chút không hợp quy củ, bất quá hoa đào nhường hôm qua bản vương ủ có hương thơm mê hoặc lòng người, biết công chúa thích liền đem một bình qua bên này. Hôm nay bản vương nhiều chuyện, muốn xem một chút mạch tượng của công chúa!”

Ánh mắt lười nhác của Long Vân Thắm đột nhiên phát ra sắc bén, thân mình càng hướng bên trong chắn chui vào , gắt gao nhìn chăm chăm nam tử trước mặt. Hần muốn điều tra mạch tượng của nàng? Hần muốn làm cái gì!

“Công chúa không cần phản ứng như vậy, ngày trước công chúa gặp mưa thụ hàn, bản vương nghe nói từ khi người hồi cung cũng chưa từng thình qua thái y, trong lòng đột nhiên có chút lo lắng, nên... Chính là...” Lãng Triệt nhớ tới đêm qua hần dò xét mạch tượng của Long Vân Thắm, ngay cả hần đều cảm thấy kinh ngạc, trong cơ thể nha đầu này sao có thể âm hàn như vậy, như vậy cơ bản chính là hàn chứng bệnh tình. Mà hàn chứng này, chỉ sợ đã vào trong cơ thể nhiều năm.

Cho nên tối nay hần lại một lần nữa bước vào Trọng Hoa cung, hần muốn nói chuyện trực tiếp với nàng.

“Ý này của Nhiếp Chính vương là gì?” Long Vân Thắm không khỏi mất bình tĩnh, nam nhân này đến cùng là có tâm tư gì, vào nửa đêm tự mình mang một bình rượu chạy đến, đưa rượu vậy cũng liền thôi đi, cư nhiên còn tự tiện xem mạch tượng của nàng. Nhìn bản mặt của hần hiện tại căn bản là có hiểu rõ y thuật, chỉ sợ hàn chứng kia cũng không thể giấu diếm được hần.

Hàn chứng với nguyệt sự cùng nhau mà để, nàng hiện tại đúng là...Liền tưởng đến tận đây nàng liền cảm giác gò má đỏ lên, người này...ân, vô sỉ.

“Thân thể công chúa tựa hồ quá mức âm hàn, này tích lũy ít nhất cũng đã năm sáu năm, nếu không trị liệu kịp thời chỉ sợ không quá hai năm nữa, cuộc đời này của người sẽ vô pháp sinh dục.”

“Không phải ba năm sao?” Đông Mai nói nàng còn thời gian ba năm a! Mà lời vừa thoát ra nàng liền hối hận, này không phải là thừa nhận nàng đích thực mắc hàn chứng sao! Ánh mắt nàng lập tức tối sầm, không có ý định nói thêm bất cứ cái gì.

Lãng Triệt đột nhiên ngồi xuống giường, cánh tay hần hướng vào trong chắn tìm tòi đem người lôi ra ngoài, trực tiếp thăm dò mạch tượng của nàng. Một loạt động tác may bay nước chảy quả thật là lưu loát sinh động a! Long Vân Thắm cả kinh tròn tròn đôi mắt, há hốc miệng, nàng thậm chí còn quên mất giấy dũa.

Nghe đồn Nhiếp Chính vương chán ghét cùng nữ tử tiếp xúc, còn có không gần nữ sắc! Kia, hần hiện tại là đang làm cái gì?

“Công chúa đã năm năm không tuyên chiêu thái y...” Lãng Triệt buông ra cổ tay Long Vân Thắm, “Lại không trị liệu đúng cách, không cần nói hai năm, chỉ cần quá một năm này, thân thể công chúa có lẽ sẽ không trụ được nữa.”

Bản thân Lãng Triệt cũng không khỏi nhủ mảy, hần chưa bao giờ gặp qua nữ tử quật cường như vậy, loại đau đớn ấy không phải người thường có thể chịu nổi, nhưng là nha đầu này lại không hề kêu rên một tiếng, chẳng lẽ không lo lắng về sau sẽ không có con nối dòng sao?

“Long Vân Thắm, người rốt cục là đang nghĩ cái gì? Người muốn leo lên vị trí kia đến thân mình cũng không muốn lo sao? Nếu bệnh tình phát tác người nghĩ những chuyện người làm sẽ đáng giá?” Lãng Triệt cau mày, tâm tình không chút lý do dâng lên một trận phiền chán. Đôi mắt nữ tử trước mặt vẫn trong suốt như cũ, phảng phất có thể chiếu vào tận đáy lòng hần, loại trong suốt này trong thâm cung này chưa bao giờ có, ngay bản thân hần cũng chưa bao giờ có.

Nếu là như thế, hần hiện tại muốn nhìn, nếu đôi mắt tinh thuần này bị hủy, sẽ là như thế nào?

Long Vân Thắm không dấu vết tránh xa khỏi nam nhân kia một chút, nàng căn bản không cần phải có thể sinh dục , “Bản cung chưa từng nghĩ cuộc đời này sẽ tìm được nửa kia, có hay không sinh hài tử rất trọng yếu sao?”

“Vậy ngươi muốn ngôi vị Hoàng đế kia để làm gì?” Lăng Triệt không cho là đúng nói tiếp.

Long mi Long Vân Thâm khẽ chớp, trên khuôn mặt lập tức tràn đầy tự tin tươi cười nói : “Ta muốn cái vị trí kia vì sao nhất định phải có người thừa kế, chỉ cần ta tại vị một ngày, liền muốn làm cho Nam Hoàng quốc trọn đời hưng thịnh có thể kéo dài trăm năm không suy. Lúc ta còn sống nhất định sẽ nhận nuôi con cháu ngàn vạn, vậy khi cách thế, cũng có thể thay đổi một triều đại nha.”

Lăng Triệt cả thân hình chấn động nhìn chăm chú nữ tử trước mắt đến xuất thần, chỉ cần nàng tại vị liền giữ Nam Hoàng quốc một đời hưng thịnh?

“Đêm đã khuya, Nhiếp Chính vương nếu không có việc liền trở về đi, nam nữ khác biệt, về sau nếu không bàn chính sự kính xin Nhiếp Chính vương tự giác tuân thủ quy củ.”

“Haha...”

Long Vân Thâm bỗng nhiên cảm giác bên tai nóng lên, bàn tay Lăng Triệt không biết từ khi nào đã dán lên tóc nàng, ngón tay vừa khéo dừng ở một bên vành tai nàng, xúc cảm thô lệ gấp phải da thịt mềm mại, cả người nàng không tự chủ run lên.

“Ngươi?”

“Hừm_____” Nam nhân kia lấy tay che lại miệng của nàng, ánh mắt nóng rực dừng trên khuôn mặt của nàng hồi lâu, hắn không tính buông ra : “Nha đầu, nhớ kỹ lời của ngươi hôm nay, bản vương nhất định hỗ trợ ngươi đi lên cái vị trí kia.”

“Nhiếp Chính vương đã nói như vậy, bản cung hoan nghênh.”

Nàng cố ý giả dụ lại làm như thế nào cũng không tránh thoát được chói buộc của hắn. Ngược lại dường như... cả người nàng đang ngã xuống trong lòng hắn a, tay nàng hiện tại gần như ôm cả người hắn, tư thế này... ái muội a.

Oanh_____ Long Vân Thâm sắc mặt đỏ bừng, gò má nóng ran đến lợi hại.

“Gò má công chúa nóng lợi hại như vậy, da mặt như vậy trước kia còn mỗi đêm đều đi Ngọc Tuyền rình coi bản vương, tựa hồ.....”

Nha phi, ngươi là mặt dày.

“Bản cung bất quá là tìm Nhiếp Chính vương thương nghị liên minh, bắt đắc dĩ mới ra hạ sách như vậy, bản cung đối Nhiếp Chính vương không có hứng thú.”

Lăng Triệt nghe vậy càng tươi cười không ngừng, đem người trong lòng kéo ra, tâm tình hắn hiện tại rất là .. sung sướng .

“Thật ngại ngùng, bản vương hiện tại thật có hứng thú...”

Ai kết câu này như ta không?

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Vứt cái Văn Nhân Mặc kia đi, bản vương giúp ngươi

Mấy ngày sau, hàn chứng cùng nguyệt sự của Long Vân Thâm đều tiêu tan, nhìn qua sắc mặt nàng có kém một chút nhưng người bình thường sẽ không nhìn ra cái gì khác thường. Mỗi ngày nàng đều uống thuốc bổ máu, càng không quên suy nghĩ nàng nên cùng Văn Nhân Mặc kia nhận thức như thế nào.

Không quá mười ngày nữa đại quân sẽ trở về ngoại thành, nhưng như vậy trở về, tất nhiên Long Hách Tường sẽ đích thân đi đón, nàng quả thực không có cơ hội tiếp cận Văn Nhân Mặc. Nếu nàng muốn gặp hắn, trừ bỏ trên yến hội có lẽ không còn phương pháp khác.

Nhưng làm cho nàng không khỏi bất ngờ là chuyện Lăng Triệt nói giúp nàng, hắn không có quên a. Cũng không biết hắn làm sao lấy được thông tin Văn Nhân Mặc đã đến kinh thành, liền sai Mị đến báo cho nàng.

Trong lòng Long Vân Thâm kích động không thôi, Văn Nhân Mặc lặng lẽ hỏi kinh chính là cơ hội của nàng. Nàng mới mặc kệ hắn vì sao phải lên lút như vậy, nàng hiện thời chỉ muốn cùng hắn nhận thức làm ra liên minh. Khó khăn của nàng bây giờ chính là nàng cùng hắn chỉ là hai người xa lạ, như thế nào mở miệng.

.....

Nghe được Văn Nhân Mặc đang ở Túy Tiên lâu, Long Vân Thâm liền quyết định hôm nay xuất cung đi nhìn thử một chút.

Nhà gian tại lầu hai Túy Tiên lâu, một cái nam tử toàn thân mặc sắc ngồi trước bàn, trong tay cầm ly rượu không ngừng xoay tròn, một chút ý tứ muốn uống cũng không có. Hắn mặt mày anh tuấn cương nghị, mỗi cái nhử mày hay cử động đều toát ra một cỗ khí phách. Bạc môi hơi nhếch lên biểu hiện tâm tình của hắn tương đối tốt.

Đối diện hắn là nam tử một thân quần áo dùng tơ vàng mà may, cổ tay áo thêu từng tầng mây bay, mượt mà không thấy một tia nếp nhăn, đủ đẹp để quý giá.

Long Hách Tường lúc này ngồi đây nhìn Văn Nhân Mặc nói ra cũng thực ngoài ý muốn, hắn đoán được Văn Nhân Mặc sẽ trở về trước thời hạn, nhưng lại không biết hắn sẽ trở về trước nhiều ngày như vậy.

“Người lặng lẽ hồi kinh như vậy, nếu bị người hữu tâm biết được...” Long Hách Tường thay bằng hữu lo lắng, Văn Nhân mặc lần này trở về trên danh nghĩa chính là tướng quân khai hoàn hồi kinh, theo lý thì phải nên cùng đại quân về mới đúng.

Văn Nhân Mặc không chút để tâm đem ly rượu uống cạn, không nhanh không chậm nói : “Ta đã dám làm liền không sợ người phát hiện, không phải Nhị hoàng tử sợ ta làm liên lụy chứ?”

Long Hách Tường bắt đầu dể dặt đầu, người này vẫn là như thế : “Ta làm sao sợ người liên lụy, người tính tình như thế nào ta còn không biết sao, nhưng mục đích người trở về sớm như vậy là làm gì?”

Văn Nhân Mặc một bộ dạng cười như không cười nhưng ánh mắt đột nhiên trở nên sắc bén dọa người, vừa thấy trong lòng Long Hách Tường liền minh bạch, chỉ sợ là vì Quân đại thế gia kia.

“Phụ hoàng vì người bãi yến không chỉ là vì mừng người khai hoàn, người chính là muốn nhân cơ hội này tìm chỗ đứng cho người tuổi trẻ tài cao.”

“Tuổi trẻ tài cao?” Văn Nhân Mặc không khỏi cười khế, “Không phải là kén phò mã ỉ? Ta nói không phải Ngũ công chúa chứ?”

“Là Long Vân Thâm !”

“Công chúa điện hạ?” Trong đầu Văn Nhân Mặc rất nhanh hiện lên gương mặt gầy gò trắng bệch, “Nếu ta nhớ không nhầm, công chúa điện hạ năm nay còn chưa cập kê!”

“Người nên biết Phụ hoàng đã có tâm tư từ sớm, Long Vân Thâm từ khi bị thương tình lại, Phụ hoàng đối với nàng càng thêm sủng ái, ta xem ý tứ của người, chỉ sợ là muốn ở lễ cập kê của nàng tìm định phò mã.” Long Hách Tường nói xong liền trung ra bộ mặt chế nhạo nhìn Văn Nhân Mặc, “Ta xem Phụ hoàng đối với Trần bắc đại tướng quân khen ngợi không rút miệng, này phò mã điện hạ...”

“Không có khả năng!” Văn Nhân Mặc không khách khí phủ quyết, sắc mặt nháy mắt thanh lãnh kiên định, “Ta sẽ không thú nàng.”

Long Hách Tường sững sốt, hắn không ngờ Văn Nhân Mặc lại phản đối kịch liệt như vậy “Là vì mẫu thân người sao?”

Văn Nhân Mặc im lặng không nói, mẫu thân hắn bệnh nặng qua đời có phần nửa nguyên nhân là do tiên Hoàng Hậu, nếu ngày ấy nàng cùng Hoàng Hậu không quá thân cận cũng không dễ dàng bị liên lụy như vậy. Còn một cái Đại phu nhân Quân gia kia, nữ nhân kia luôn luôn đố kỵ làm cho mẫu thân hắn cuộc sống thiếu nhiều. Hắn tuyệt sẽ nhớ kĩ.

“Ta nhưng là không dám trèo cao.” Văn Nhân Mặc tiếp tục uống rượu, trong lòng hắn đang suy nghĩ cái gì người có tâm nhìn qua liền đoán được.

Long Hách Tường đột nhiên trung ra bộ mặt lơ đãng nói giỡn : “Người ở tại biên cảnh đại khái không biết, vị công chúa điện hạ này thật đúng là nhân tài của nam Hoàng quốc, đừng nói người chường mắt nàng, ta nghĩ nàng nhìn người càng ra chán ghét. Nàng đã đối Nhiếp Chính vương ngày đêm thương nhớ, cũng không biết tại sao cứ nhiên nửa đêm dám lên lút đến Ngọc Tuyền...”

Sắc mặt Long Vân Thâm theo những lời đó càng ngày càng đen dần, câu chuyện bên cách vách kia từng chữ đều lọt vào tai nàng, nàng nhìn không đến biểu cảm của hai người kia nhưng nhận thức được thanh âm giấu cột của hai người. Nhất là chuyện nàng lên lút đi nhìn Ngọc Tuyền, thanh âm kia không che giấu chút nào trên đùa.

Lúc này, hai nhân vật chính trong câu chuyện mà Long Hách Tường đang nói đến chính là đang đứng ngay tại căn phòng này. Lăng Triệt đang đứng phía sau nàng, làm ra cái tư thế nửa vẫy quanh khốn kiếp, đem nàng hướng vào trong lòng hắn. Đôi mắt nàng vừa nhác, liền chống lại một gương mặt tựa tiểu phi tiếu: “Nhiếp Chính vương giống như rất thích nghe những lời như vậy.”

“Đây là sự thật nha, chẳng lẽ ngày trước công chúa không có làm?” Lăng Triệt đem nàng trong lòng lôi ra, trở lại một bàn đồ ăn trong phòng đã có chút người. Hắn tự mình ngồi xuống rót rượu, tâm tình tựa hồ rất tốt : “Bản vương còn nghĩ công chúa điện hạ cô tình xuất cung là vì việc gì, nguyên lai là muốn đến nhìn phò mã tương lai, thế nào? Người là thích Văn Nhân Mặc?”

Long Vân Thâm trong lòng âm thầm đem Lăng Triệt cân xé đến cả ngàn lần, nhưng ở ngoài mặt nàng không biểu lộ dù chỉ một chút , nàng vừa xuất cung liền đụng phải Lăng Triệt, lúc đầu quả thực bất ngờ nhưng bây giờ đều hiểu được, Lăng Triệt đáp ứng giúp nàng tự nhiên sẽ an bài người bên cạnh nàng, nàng xuất cung hẳn như thế nào không biết! Bất quá nàng vẫn không ngờ được hắn cứ nhiên kéo nàng đến cách vách này nghe lén, hơn nữa là nghe lén Long Hách Tường với Văn Nhân Mặc nói chuyện .

“Nhiếp Chính vương đối với Trần Bắc đại tướng quân này có hứng thú?”

Lăng Triệt không có phủ nhận, đem uống cạn ly rượu trên tay mới chậm chậm nói : “So với rượu hoa đào của bản vương, rượu này quả thực kém coi rất nhiều, công chúa điện hạ không bằng nếm thử rồi đưa ra ý kiến!”

Long Vân Thâm nhìn chăm chăm nam nhân trước mặt, cũng không có tiếp nhận ly rượu kia. Nàng càng ngày càng không thể hiểu được Lăng Triệt này, vị trí Nhiếp Chính vương của hần cao cao tại thượng, vì sao hần phải trợ giúp một nha đầu như nàng, hơn nữa hần chưa từng đưa ra điều kiện gì!

“Ngươi rốt cục là vì cái gì trợ giúp ta? Muốn ta hồi báo ngươi cái gì?”

Ánh mắt Lăng Triệt ở trên người nàng dạo một vòng, cuối cùng vuốt cằm nói : “Bản vương nhìn đến nhìn đi quả thật không thấy công chúa ngươi có cái gì hồi báo, công chúa thử nói xem?”

Nói xong tầm mắt hần không dấu vết dừng lại trước ngực nàng, khóe miệng nhâng lên cười ta mị vô cùng khoa trương.

Gò má Long Vân Thâm hơi hơi nóng lên, nội tâm nàng kêu gào muốn nhào lên đem nam nhân trước mắt day dỗ một chút, hần quả thật đủ vô si.

“Bản vương không cần thiếu hồi báo cái gì, chỉ là muốn công chúa điện hạ ngươi nợ bản vương một cái nhân tình, khi bản vương cần ngươi có thể đáp ứng là được.”

“Lời này của Nhiếp Chính vương, bản cung nên hiểu như thế nào a, nếu ngươi muốn vận lí giang sơn, bản cung có phải hay không đều phải gặt đầu dâng tặng.”

Lăng Triệt lắc đầu, hần đối với cái vị trí kia không một chút hứng thú : “Công chúa lo lắng nhiều, trước mắt ngươi nên quan tâm nhiều đến quan hệ bản thân, Văn Nhân Mặc kia bản vương nhìn không giống như người dễ thuyết phục, ngươi quả thực muốn cùng hần liên minh sao?”

Long Vân Thâm trầm mặc, kỳ thực nàng cũng biết phần thắng của bản thân không lớn, nghe khẩu khí kia của Văn Nhân Mặc tựa hồ đối với mẫu hậu nàng không mấy hảo cảm, âm thanh lãnh liệt kia làm cho nàng nhận thức được hần là một cái nam nhân khó chịu.

Lăng Triệt không nói thêm lời nào, hần một bên uống rượu một bên thu hết biểu cảm của Long Vân Thâm vào đáy mắt, nha đầu kia cư nhiên nổi lên hứng thú với Văn Nhân Mặc kia?! Long Hạo Thiên tựa hồ cũng có ý định chiều Văn Nhân Mặc làm phò mã, nha đầu kia phải chăng là?

Nghĩ như vậy, trong lòng Lăng Triệt cảm giác hơi hơi không thoải mái, rõ ràng là nàng tìm đến hần trước, mặc dù chỉ tìm hần trợ giúp, hiện tại còn muốn binh lực khác? Chẳng lẽ Nhiếp Chính vương hần còn không đủ giúp nàng? Chỉ có một nguyên nhân là nàng căn bản không tin hần, muốn chuẩn bị nhiều hơn thế lực?

“Vứt cái Văn Nhân Mặc kia đi, bản vương giúp ngươi.” Lăng Triệt nâng lên tầm mắt từ ly rượu nhìn thẳng nữ tử trước mặt, đột nhiên nói ra một câu dọa người.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Cấp nàng Thanh Y vệ

“Vứt cái Văn Nhân Mặc kia đi, bản vương giúp ngươi!”

Đây không hoàn toàn là ý muốn của Lăng Triệt , đơn giản là hần muốn làm cho cảm giác muộn phiền trong lòng ném đi nhanh nhanh một chút.

Một lời này của hần làm Long Vân Thâm kinh ngạc không thôi, chính Lăng Triệt cũng không tự chủ được trầm mặc.

Thật lâu sau hai người đều đã hoàn hồn, sắc mặt Long Vân Thâm có chút không được tự nhiên, ánh mắt vừa rồi của Lăng Triệt đều là sâu thăm nhìn nàng, nàng có thể nhìn ra rất nhiều phức tạp.

Nàng luôn là người bình tĩnh, lúc này trong đầu cư nhiên rối loạn không rõ mình đang suy nghĩ cái gì.

Đối diện với một Lăng Triệt như vậy, nàng muốn bảo trì trấn định quả thật không dễ dàng.

“Ý tứ của Nhiếp Chính vương có thể nói lại cho ta rõ ràng hơn sao?” Hi vọng không phải nàng vừa nghe lầm a.

Lăng Triệt ngồi trước một bàn đồ ăn không nói nên lời, giờ phút này hần mới hiểu ra chính mình vừa rồi nói cái gì!. Nói nàng bỏ qua Văn Nhân Mặc, làm cho nàng không được tính tìm Văn Nhân Mặc cầu trợ giúp binh lực, lại vẫn là mong muốn nàng cùng Văn Nhân Mặc kia tránh xa ra một chút?

Này, quả thật là hần vừa nói a!

(Vâng a vừa nói rồi đóá, nhanh chữa đi xong chị nghỉ bây giờ!)

Con người vừa chuyển, trong lòng Lăng Triệt rất nhanh tính toán, hần từ trong ngực lấy ra một tấm ngọc bài hình chữ nhật tùy ý đặt trên bàn nói : " Văn Nhân Mặc cũng chỉ là một cái Trần Bắc tướng quân, quân đội dưới trướng không quá mười vạn. Bản vương thấy hần so với Tả Tây tướng quân xem chừng kém một chút. Bản vương quan hệ cùng Tả Tây tướng quân không tệ, liền có thể giúp người sắp xếp. "

Lông mi Long Vân Thâm khẽ chớp, che giấu vui mừng như điên trong lòng nàng lúc này . Tả Tây tướng quân chính là lão tướng quân đương triều, sở hữu một đội quân lên đến ba mươi vạn, hần chính là đại tướng đứng đầu Nam Hoàng quốc a.

Tả Tây tướng quân có giao hảo với Nhiếp Chính vương cho nên vị thế của Lăng Triệt ở Nam Hoàng quốc khó có thể lay chuyển. Chính vì nguyên nhân này nên ngay cả Long Hạo Thiên cũng chưa từng dám đụng đến trên đầu Lăng Triệt .

Vậy, nàng có quan hệ với Lăng Triệt chính là một lợi thế để nàng thuyết phục Tả Tây tướng quân kia, nội tâm nàng hiện thời đang dâng lên từng lớp sóng mãnh liệt a.

Nếu Tả Tây tướng quân có thể hướng nàng trợ giúp một tay, vậy phần thắng của nàng tăng lên tuyệt đối không chỉ là một bậc. Kia thế nhưng chính là trợ lực từ quân đội chính quy tinh nhuệ.

" Nhiếp Chính vương nhưng là sẽ đưa ra điều kiện gì ? " Lí trí rất nhanh trở về, Long Vân Thâm không tin Lăng Triệt sẽ giúp nàng vô điều kiện.

Quả nhiên nàng lập tức nhìn thấy nụ cười làm như vô hại của hần đột nhiên phóng đại, đôi mắt dài yêu nghiệt càng thêm câu người, chính là lời nói của hần đủ để cho nàng tức đến muốn học máu : " Bản vương không có yêu cầu gì quá đáng, chỉ muốn công chúa ở tại lễ cấp kê hướng Hoàng thượng yêu cầu đi ra phủ Công chúa, nói muốn đưa nam sủng về nuôi dưỡng a ! "

Long Vân Thâm nghiêng răng nghiêng lợi : " Bản cung không có hứng thú ! "

" Làm như vậy bất quá là để che giấu tai mắt người đời thôi, người từng nói người sẽ không kén phò mã, nhưng nếu người cứ không có nam nhân bên cạnh như vậy khó tránh khỏi Hoàng thượng lo lắng thân thể người, hần có thể phái vài cái thái y đến kiểm tra, người muốn thể nhân này đều biết người mắc hàn chứng ? " Lăng Triệt nói xong liền đem ngọc bài kia về phía nàng : " Đây là tín vật của bản vương, mười ngày sau cung yến mừng Văn Nhân Mặc khai hoàn, Tả Tây hần cũng sẽ tới, bản vương cho người cơ hội, nên tự biết mình phải làm như thế nào a. Bất quá ta phải nói trước, nếu người dựa vào ngọc bài này mượn được trợ giúp của Tả Tây tướng quân, vậy người sẽ nợ bản vương thêm một cái nhân tình. . . "

Đánh chết người ! Nam nhân này mười phần muốn ăn đòn, hần làm cái người cao cao tại thượng đến nghiêng rồi liền không muốn chịu thiệt dù chỉ một chút sao.

Mặc dù nàng đều có thể cảm nhận được mùi vị âm mưu đen tối, nhưng cũng không thể phủ nhận, điều kiện Lăng Triệt đưa ra so với kế hoạch lúc trước của nàng quả thật là khả thi hơn nhiều.

Nàng đem ngọc bài kia thu hồi, tin tưởng mười phần nói : " Tín vật của Nhiếp Chính vương bản cung quyết định giữ trước, nhưng là thuyết phục Tả Tây tướng quân, bản cung tuyệt sẽ không dùng đến. Đây... " Long Vân Thâm trầm ngâm một chút, cuối cùng cười tươi nhìn nam tử trước mặt : " Thứ này coi như làm vật chứng cho kết minh của chúng ta. Chờ đợi sự hoàn hảo, ta liền như vậy giao trả người. "

Ánh mắt Lăng Triệt chợt lóe, lập tức gạt đầu.

(Này có ai thấy giống đưa đi tín vật đính ước không_ Chị đường như bị a lừa rồi a)

Trong nội điện Trọng Hoa cung , Long Vân Thâm tay cầm ngọc bài suy nghĩ, cuối cùng chỉ có thể quyết định đem ngọc bài này trước tiên cất giữ thật tốt , chỉ tiết khảm trên này làm nàng cảm giác có gì đó không bình thường, nhưng hồi lâu vẫn không biết vấn đề xảy ra chỗ nào. Trong lòng lo lắng, Long Vân Thâm trực tiếp đi đến vách tường có đặt rượu hoa đào, mở ra một bình ném ngọc bài vào trong.

Cùng lúc này, bên trong trong Ngọc Tuyền , Mị đứng trước mặt Lăng Triệt há hốc mồm, ánh mắt trần trụi vô cùng ngạc nhiên nhìn nhìn. Qua một cái canh giờ, Mị vẫn là bảo trì một tư thế như vậy, Lăng Triệt nhíu mày khó hiểu : “Bản vương bắt người đứng? Người như thế nào đứng như cột đá ở trong này?”

Mị không dấu vết nuốt nước miếng, khó khăn mở miệng xác minh : “Vương gia, người thật đem ngọc bài kia cho công chúa điện hạ?”

“Xác thực đưa Long Vân Thâm”

Hai cách gọi có khác nhau sao? Đây lòng Mị không nhận được chê trách. Nhưng mà ngọc bài kia quả thật không phải là vật bình thường, cái gì mà tín vật kết minh, hần thấy đủ nhảm nhí a. Kia nhưng là tín vật quan trọng của Thanh Y vệ a. Trong ngoài hoàng cung này có người người sợ hãi kiêng kị ba chữ này.

Thanh Y vệ chính là tổ chức ám vệ trên ngàn người , từng người trong đó đều có thể lấy một địch trăm, ra tay quyết đoán, thủ đoạn tàn nhẫn nhanh chóng, sức chiến đấu so với mười vạn đại quân của Văn Nhân Mặc không kém là bao.

Tổ chức như vậy, vương gia liền tặng cho người làm tín vật?

“Vương gia muốn cấp nàng Thanh Y vệ?” Sẽ không thật sự đem cho cái công chúa điện hạ kia chứ.

Lăng Triệt có chút buồn cười nhìn sắc mặt thay đổi hết xanh lại trắng của Mị, bất quá chỉ là một khối ngọc bài mà thôi, hần nhất thiết phải chuyện bé xé ra to như vậy!

“Thanh Y vệ kia chỉ là tại bản vương khi nhân rồi lập ra, bản vương hiện tại cũng không biết nên dùng vào việc gì cho phải, tất cả đều là ám vệ, ra vào hoàng cung cũng có đủ phương tiện đi. Nếu nàng luyện tiếu, vậy bản vương liền cấp nàng, cùng nàng làm một cái trao đổi.”

Sắc mặt Mị nháy mắt càng khó coi, lắc đầu không thôi. Hần nhưng cũng là một trong số các ám vệ nơi này, đi theo chủ tử đã nhiều năm như vậy, không thể nào về dưới trướng Long Vân Thâm để nàng quản lý? Càng nghĩ Mị càng cảm thấy da đầu run run không được tự nhiên.

“Thuộc hạ nguyện chỉ theo vương gia, làm ám vệ bảo hộ an toàn Ngọc Tuyền.”

Lăng Triệt gật đầu, nghĩ nghĩ đến Thanh Y vệ kia nên nói thêm một câu: “Mười ngày sau trong cung thiết yến, ngươi nói Ảnh nên tiến cung một chuyến. Ngọc bài hiện đã giao cho người khác, nói hần đi nhận thức tân chủ tử, miễn cho đến lúc làm ra chuyện sai lầm.”

Mị lĩnh mệnh lui ra, trong nháy mắt đóng cửa liền không khổng chế giạt mình một cái, nghĩ đến khuôn mặt không bao giờ thay đổi của Ảnh, hần đột nhiên có cảm giác vui sướng khi người gặp họa. Thanh Y vệ đã lâu vương gia đều chưa điều động, lúc này đột nhiên vương gia mang đi tặng người khác... Không biết Ảnh sau khi biết tin có hay không học máu bò mình...

.....

Thời gian một ngày rất nhanh qua đi, bầu không khí vui mừng trong cung ngày càng rõ ràng, tất cả mọi người đều biết Hoàng thượng long tâm đại duyệt chờ Văn Nhân Mặc tiến cung diện thánh. Nhị hoàng tử xuất cung làm việc cũng xảy ra thường xuyên hơn, thậm chí có một lần Long Vân Thâm ở Ngự hoa viên gặp qua hần.

Về mặt Long Hách Tường dường như có vài phần đặc ý, đại khái là hần đang làm việc Long Vân Thâm đáng ra phải làm nên nhân cơ hội điều võ dương oai a.

“Công chúa điện hạ! Nhị hoàng tử gần đây bận rộn cực kỳ, không giống Tam hoàng tử bên kia không người quan tâm.” Hạ Vũ không quên phát huy năng lực thu thập thông tin của mình, hướng Long Vân Thâm nói nhỏ.

Long Vân Thâm nhìn một người thấp thoáng ở chỗ rẽ đối diện, thật không kịp ngăn lại lời nói của Hạ Vũ, người nọ liền đã đi đến trước mặt. Trong lòng nàng thầm kêu một tiếng không tốt, quả nhiên ban ngày không nên nói xấu sau lưng người a, nhắc Tào Thào Tào Tháo liền xuất hiện, đứng trước mặt nàng lúc này chính là Tam hoàng tử Long Thanh Dương.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Nàng đơn giản cũng muốn một phần ấm áp

Long Thanh Dương sắc mặt ôn nhuận như thường, tựa hồ hần không nghe đến những lời vừa rồi của Hạ Vũ.

“Thân thể công chúa điện hạ ta nhìn thấy thật tốt? Ta vừa mới hỏi cung còn chưa kịp qua nhìn ngươi. Chính là Trần Bắc tướng quân hồi kinh, Phụ hoàng nói muốn ta phụ giúp Nhị hoàng huynh cùng nhau xử lý công việc. Có chút bận bịu a...”

Long Vân Thâm đối với sự thân thiết đột ngột của Long Thanh Dương cảm giác có chút quái dị, nếu nàng nhớ không sai, lúc trước Long Vân Thâm đối với các hoàng tử công chúa trong cung đều không có quan hệ, cùng lắm là đi qua nhau chào hỏi cho có lệ a. Long Thanh Dương nói những lời kia, không khỏi như hai người có quen thuộc đi.

“Tam hoàng tử có tâm, bản cung thân thể rất tốt.”

Long Thanh Dương gật đầu, hần giống như còn muốn nói cái gì đó nhưng lại bị hai nhóm người đứng phía sau ngăn chặn. Hần do dự hồi lâu mới lên tiếng hỏi Long Vân Thâm: “Không biết công chúa điện hạ có thể hay không cùng ta đi Ngự Hoa viên nhìn xem một chút.”

Long Vân Thâm không hiểu Long Thanh Dương cẩn thận như vậy là muốn biểu đạt cái gì, nhưng nàng có thể cảm nhận được hần muốn nói chuyện riêng với một mình nàng, vì thế nàng liền gật đầu đồng ý: “Hạ Vũ, ngươi cùng những người phía sau đều đứng nơi này đợi, bản cung cùng Tam hoàng tử đi Ngự hoa viên một lát, chúng ta huynh muội lâu ngày không thấy, qua bên đó ôn chút chuyện.”

Hạ Vũ nhướng mày, không cam nguyện gật đầu mang theo đoàn người phía sau bảo trì khoảng cách với Long Vân Thâm. Mà người đi theo Long Thanh Dương cũng đồng dạng như thế.

Bên người đã không còn cung nhân, giọng điệu Long Thanh Dương lập tức thay đổi, thanh âm hần tuy nhỏ nhưng lại nghe rất rõ ràng: “Lục muội, mấy ngày nay khiến ngươi chịu ủy khuất.”

Bước chân Long Vân Thâm có chút dừng, một tiếng Lục muội này làm cho nàng không biết phải cảm nhận như thế nào mới đúng, nàng giống như cùng hắn rất quen thuộc.

Nhìn sắc mặt Long Vân Thâm hoảng loạn, Long Thanh Dương mới phát giác mình vừa nhanh miệng nói ra cái lời gì, hắn đã thật lâu không gọi nàng một tiếng Lục muội, có lẽ cảm thấy quá xa lạ đi! Bao năm nay số lần hai người gặp nhau ngày càng ít, mỗi lần hắn muốn đi thăm nàng đều bị nàng ngăn chặn từ xa, ánh mắt nàng xa lạ nhìn hắn luôn làm cho đáy lòng hắn khó chịu vô cùng.

Thời gian cứ như vậy trôi đi, nàng đã không còn là nữ hài ngây thơ hồn nhiên nữa.

Long Thanh Dương dừng lại bước chân, thôi không suy nghĩ đến chuyện trước kia nữa. Long Vân Thâm hiện tại làm cho hắn có cảm giác nàng sống rất tốt, lo lắng trong lòng cũng vơi bớt đi nhiều.

Thời gian Long Thanh Dương ở tại trong cung không nhiều, chuyện giúp đỡ nàng đều không làm được cái gì. Mỗi lần nghe được nàng ở trong cung làm ra chuyện gì : Kinh thế hãi tục” trong lòng hắn lại dâng lên một hồi lo lắng. Nhưng có lẽ cũng chỉ hắn hiểu, đây chỉ là một phương thức nàng muốn tự bảo hộ mình thật tốt mà thôi!

Cho nên hiện thời hắn đã trở lại, chắc chắn sẽ hội che chở nàng thật tốt.

Trong lòng Long Vân Thâm như có một cỗ ám áp chảy qua, nàng nhìn không thấu tâm người, nhưng biểu cảm cùng ánh mắt chân thành của Long Thanh Dương nàng đều hiểu được, nếu đây là hắn đang diễn trò lừa dối nàng, vậy nàng chỉ có thể dơ cho hắn một ngón tay cái, hảo công phu a!

Nhưng là Long Vân Thâm theo bản năng nguyện tin tưởng Long Thanh Dương là thật tình đối đãi nàng.

Đây là người duy nhất trong thâm cung này nguyện cùng nàng nhận thức , cũng là tình nghĩa huynh muội duy nhất đối với nàng! Chỉ hy vọng hắn sẽ không cô phụ niềm tin của nàng.

“Lục muội, tình thế hiện thời chắc người cũng biết, ta chỉ có thể nói với người nơi không người chú ý như vậy.”

Kỳ thực hai người đều rõ ràng, cuộc chiến tìm người kế vị kia, hai người đều muốn mình là người thắng sau cùng.

Tránh đi đề tài mẫn cảm này, hai người ngược lại nói đến một chút việc vụn vặt, Long Thanh Dương nói lại toàn bộ sự tình trước kia giữa bọn họ, nàng nghiêm cẩn lắng nghe cũng làm cho chính mình hảo hảo nhớ kỹ. Nguyên lai hồi nhỏ Long Thanh Dương cùng Long Vân Thâm quan hệ thật tốt, hai người không có giống như hậu cung tranh đấu tranh thủ tình cảm, chỉ đơn giản là hai hài tử ngây thơ che chở yêu thương nhau mà thôi.

Theo sự việc Hoàng Hậu cách thế, tứ phi tranh đấu vô cùng quyết liệt, quan hệ giữa một đám công chúa hoàng tử đều theo đó thay đổi, tất cả đối nhau đều là lạnh lùng vô cảm.

Mẫu phi của Long Thanh Dương là Uyển phi, nàng là một người thích yên tĩnh, nhưng nàng lại cũng muốn giành được sủng ái của Hoàng đế. Quan hệ giữa Long Thanh Dương và Long Vân Thâm như vậy đậm khai, từ đó hắn liền đem tâm tư đặt ở ngoài cung.

“Mấy năm nay không chỉ có biên cảnh thác loạn, quan trường Giang Nam cũng rắc rối phức tạp không kém, ngoại tổ phụ được Phụ hoàng hạ lệnh điều tra, nhưng ta một mực cũng muốn đi đến đó, mấy năm nay đều không có hồi cung qua. Cách xa đã nhiều năm Lục muội nhưng đã trưởng thành rồi” Long Thanh Dương tủm tỉm cười nhìn nàng, không bao lâu nữa nàng chính là cô nương cập kê, thời gian qua thực mau a.

Long Vân Thâm nghe vậy cũng mỉm cười, nàng đem đề tài đến yến tiệc mười ngày sau, “Thiếu gia đại gia tộc hồi kinh sau nhiều năm trấn thủ biên quan, Phụ hoàng bốn phía đãi yến, Tam ca nhưng là đang ghen? Người ở ngoài cũng thực nhiều năm đi!”

Long Thanh Dương nghe vậy liền sững sờ, hắn cười đậm lắc đầu, “Thay Phụ hoàng phân ưu là vinh hạnh của ta, hơn nữa ta là thay ngoại tổ phụ xuất môn, không coi là chịu hoàng mệnh cái gì, sao có thể cùng Trần Bắc tướng quân so sánh.” Long Thanh Dương trực tiếp đem thành tựu của bản thân coi nhẹ, phảng phất mấy năm nay hắn ở bên ngoài kia đều là du sơn ngoạn thủy không đáng nhắc tới.

Long Vân Thâm hiểu được, quan trường hiểm ác, Long Thanh Dương có thể đem tham quan Giang Nam trùng trị ra ngoài chắc chắn không dễ dàng, công lao như vậy nếu như làm quan trong triều sẽ được trọng thưởng tiến chức nha. Long Thanh Dương không màng danh lợi quả thực cho nàng có cái nhìn khác.

Nàng còn muốn nói cái gì, nhưng Long Thanh Dương nháy mắt đánh gãy : “Thời gian không còn sớm, bên ngoài nắng nóng người chú ý nghỉ ngơi sớm một chút, đừng tự đề cao sức khỏe bản thân.”

Nàng gật gật đầu cùng Long Thanh Dương cáo biệt, xoay người mang theo đám người Hạ Vũ trở về Trọng Hoa cung.

Hôm nay nàng gặp được Long Thanh Dương quả là một cái thu hoạch lớn, cùng hắn nói chuyện một phen làm cho nàng thấy được trong hoàng cung vốn không có thân tình này còn một tia nhân khí. Đây là lần đầu tiên nàng xúc động muốn nhận thức một người, mặc dù trong lòng còn chút sợ hãi bị người phản bội, nhưng đơn giản, nàng luôn nghĩ có được một phần ấm áp.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 21: Đối diện phò mã tương lai

Mười ngày qua thực trôi đi rất nhanh, công cuộc khẩn trương chuẩn bị thịnh yến hoàng cung cuối cùng hôm nay vừa xong.

Tiệc mừng Trần Bắc đại tướng quân khai hoàn trở về, theo ý chỉ của hoàng thượng phàm là quan viên tứ phẩm trở lên đều có thể đem theo gia quyến đến tham gia.

Nhất thời tin tức lan truyền làm cho văn võ bá quan đều rục rịch sôi động hẳn lên, trong đó người người đều nghĩ phải nhân cơ hội này thể hiện chút gì đó trước mặt Hoàng thượng, nữ nhi trong nhà đến tuổi cập kê đều nhất nhất mang theo, nếu được thánh thượng coi trọng thì chính là tổ tiên nhà mình tích đức nha. Nếu không lọt được mắt rồng cung là còn các vị hoàng tử cùng thân vương nha. Nếu còn không nữa thì có thể cùng các đại thần trong triều kết mối thông gia cũng đều không tệ, mà nổi bật nhất chính là nhân vật chính đêm nay a, Đại tướng quân Văn Nhân Mặc nhưng là chưa có thú bất cứ thể thiếp nào!

Càng là tính xuống một phen như vậy, càng thấy đêm nay là một cơ hội thật tốt, khi mặt trời bắt đầu lặn xuống phía tây hoàng thành, các quan viên đã mang theo gia quyến lục tục tới từ sớm, các tiểu thư đều tự mình thể hiện một phen trang điểm, quả thực là tốn rất nhiều tâm tư a.

Long Vân Thâm tựa nửa người ở trên bàn, cả người có chút lười nhác, rõ ràng hơn một cái canh giờ nữa mới đến thời gian khai yến, vậy mà tiếng ồn ào bên ngoài đều đã truyền vào Trọng Hoa cung từ sớm.

Hạ Vũ mười phần thích thú đem tin tức bên ngoài nhất nhất tìm hiểu nói lại cho nàng.

“Công chúa điện hạ, đêm nay nghe chừng rất náo nhiệt a, nô tì chưa từng nhìn thấy quan viên tụ tập nhiều như vậy đâu, Thừa Đức điện phía trước đều là người, vài cung điện dành cho nữ quyến nghỉ ngơi cũng đều trong tình trạng như vậy, nô tì chỉ đứng ở xa xa nhìn lại đều cảm giác người người trang điểm xinh đẹp, càng giống như để chờ buổi tối khai yến cùng nhau thể hiện nha.”

“Người đúng là cái nha đầu lắm miệng, mấy người họ thể nào cũng không thể so sánh được với công chúa điện hạ, hơn nữa đám nữ nhân kia đều là vọng tưởng thừa dịp đêm nay phát mình thành phượng hoàng, tâm tư này thể nhưng đều viết rõ ràng ở trên mặt đi!” Xuân Lan ngắt lời nói của Hạ Vũ, mấy người đó bất quá chỉ là bình phong không quan trọng mà thôi, nhân vật chính tối nay là Trần Bắc tướng quân kia, hơn nữa nàng xem sắc mặt công chúa dường như không tốt lắm.

“Công chúa, cảm thấy không thoải mái sao?” Xuân Lan có chút lo lắng, Nhị hoàng tử sáng hôm nay có phái người đến Trọng Hoa cung, nói rằng khánh yến lần này Hoàng thượng điểm danh muốn công chúa điện hạ có mặt.

Long Vân Thâm khoát tay, nàng là đang nghĩ nàng nên nói chuyện cùng Tả Tây tướng quân như thế nào mà không làm người khác chú ý, nàng đã hạ quyết tâm không dựa vào ngọc bài của Lăng Triệt, nàng muốn đạt được trợ giúp của hãn bằng chính bản lĩnh của mình.

“Không có gì, đem tổ yến bụng đến, ta ăn trước một ít.” Khánh yến này từ đầu đến cuối đều là người người diễn trò với nhau, nàng biết tính toán của Phụ Hoàng, hẳn muốn nhân cơ hội này làm cho nàng chính thức lộ diện trước văn võ bá quan, cũng là vì lễ cập kê hai tháng sau chuẩn bị một chút đi! Từ trước đến nay, Long Vân Thâm đều ở trong cung an phận, tuy rằng từ trong cung có truyền ra rất nhiều tin tức không tốt với thanh danh của nàng, nhưng những người chân chính gặp qua nàng lại không có bao nhiêu.

Một chén cháo tổ yến không sai biệt lắm giúp nàng lững lờ, lúc này nàng mới nhường Thu Cúc cùng Xuân Làn vì nàng thay ra y phục, chờ cho hết thấy thỏa đáng liền đi qua một cái canh giờ. Hạ Vũ lại một lần nữa đẩy cửa tiến vào, trên mặt không dấu được hưng phấn: “Tào công công đang ở ngoại điện chờ người a, công chúa nếu đã chuẩn bị tốt nô tì liền nói Tào công công mang kiệu kia tiến vào.”

Ở trong cung có thể ngồi kiệu ngênh ngang mà đi cũng chỉ có Hoàng thượng cùng Nhịếp Chính vương, nàng như vậy không ngờ công chúa điện hạ cũng được đối đãi tốt như vậy nha. Long Hạo Thiên quả thực là đủ sùng ái nữ nhi!?

Tâm Long Vân Thâm trầm trầm đi xuống, nàng thấy Long Hạo Thiên làm như vậy không nghi ngờ gì là đang đưa nàng lên đỉnh đầu sóng ngọn gió, trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích, không phải sẽ có rất nhiều ánh mắt nhìn chằm chằm nàng đi.

Long Vân Thâm đứng dậy, Xuân Lan cùng Đông Mai đi theo nàng ra ngoài: “Hạ Vũ cùng Thu Cúc ở lại cung đi.”

Tào công công nhìn Long Vân Thâm đi ra ngoài lập tức mang theo một đám người tiến lại nghênh đón, không kiêu ngạo không siểm nịnh nói: “Công chúa điện hạ, Hoàng thượng kêu nô tì vì công chúa mang đến một kiệu nhỏ, này thỉnh công chúa tốt lắm.”

“Phụ hoàng yêu thương bản cung biết, bất quá nơi này cách Thừa Đức điện không xa mà khánh yến cũng chưa bắt đầu, bản cung cũng nên giống mọi người tự mình đến đó nha, lại nói bên người phụ hoàng không có mấy người thân cận, Tào công công vẫn là nhanh trở về bên cạnh người đi!”

Tào công công còn muốn kiên trì vì mục đích đến của mình nhưng Long Vân Thâm đã dẫn đầu người Trọng Hoa cung đi ra bên ngoài. Đôi mắt Tào công công dừng một chút, cũng không nói cái gì nữa mang theo người trở về đường cũ. Bất quá nhận thức của hãn đối Long Vân Thâm biến hóa rất nhiều, xem ra công chúa điện hạ có chút trưởng thành đi.

Thời gian khánh yến bắt đầu sắp bắt đầu, thời điểm Long Vân Thâm tiến vào Thừa Đức điện, bên trong đều là một đám tùm nãm tùm ba nói chuyện với nhau, quả là náo nhiệt vô cùng. Không biết người nào hô lên một tiếng, toàn bộ mọi người trong điện đều hướng nằng nhìn qua, nhất thời đại sảnh rộng lớn lặng ngắt như tờ.

Long Vân Thâm không một chút lo lắng, nằng thân nhiên đi vào trong điện, có một số quan viên hướng nằng hành lễ nằng cũng là lạnh nhạt xa cách gặt đầu.

Ở vị trí của bản thân ngồi xuống, Xuân Lan ở một bên nằng hầu hạ không nói thêm lời nào. Khánh yến chưa bắt đầu nằng còn chưa muốn đã thành tâm điểm hấp dẫn ánh mắt người dẫu.

Ở một góc điện Long Hách Tường cùng Văn Nhân Mặc đang hàn huyên nói chuyện cũng vì không khí đột nhiên thay đổi mà dừng lại. Ánh mắt Văn Nhân Mặc từ khi Long Vân Thâm đi vào Thừa Đức điện liền dừng tại trên người nằng, gương mặt quật cường lạnh nhạt kia đối với người trong trí nhớ của hần hoàn toàn bất đồng, cuối cùng chính hần cũng không che giấu được kinh ngạc hồi lâu. (dù kinh ngạc thì cũng muộn rồi nha a)

“Nhị hoàng tử chuẩn bị lễ nghi quả thực sạch sẽ chu đáo, bất quá ta nhìn Công chúa điện hạ thật không giống lời đồn.” Văn Nhân Mặc đem ly rượu cạn sạch, tùy ý mở lời nói chuyện với người bên cạnh.

Long Hách Tường nhưng cũng là vì một phen tình cảnh vừa rồi làm cho kinh ngạc không thôi, theo đạo lý Long Vân Thâm không thể bình tĩnh như vậy được, nằng tối chán ghét những thứ lễ tiết giả dối trong cung, dù nằng có đối mặt với tứ phi cũng đều là lạnh lùng nhàn nhạt. Nhưng là chuyện vừa rồi xảy ra, nằng tiến thoái như thế nào đều xử xử thỏa đáng, đến hần cũng không thể nhìn ra một tia sơ hở.

“Ta cũng không thể nào giải thích, quả thực có chút không giống.” Long Hách Tường ngược lại cười cười, nhanh chóng bắt được điểm mấu chốt : “Như thế nào? Người thay đổi chủ ý đối nằng có hứng thú?”

Văn Nhân Mặc chăm chú nhìn bằng hữu của mình, trực tiếp đem ánh mắt làm cho đối phương sợ hãi mà im lặng, hần ngồi vào chỗ của mình lạnh lùng nói : “Còn chưa bắt đầu?”

Vừa dứt lời một tiếng thái giám lạnh lạnh hô lên, theo đó là hai hàng cung nữ cầm đèn cung đình tiến vào trong Thừa Đức điện. Không bao lâu sau một đạo bóng dáng hoàng bào uy nghiêm cũng tiến vào, bên người Long Hạo Thiên còn có một cái Tào công công, đi theo phía sau hần chính là tứ phi hậu cung a, toàn bộ đều tiến hô hậu ủng xoay quanh đế vương, tỏa ra hào quang vạn chượng làm cho người ta có chút chói mắt.

Mọi người trực tiếp quỳ phục xuống hô to vạn tuế, đến khi Long Hạo Thiên ngồi vào chỗ của mình mới có thể bình thân.

Bốn bề đại thần đều đứng dậy, lập tức ngoài đại điện lại vang lên tiếng hô : “Nhập Chính vương đại nhân đến! “

Tất nhiên tiếp theo đó lại là một phen hành lễ kinh điển .

Long Vân Thâm đứng lên ngồi xuống nhiều lần trong lòng đã có chút bức, nhưng là khi Lăng Triệt kia đến gần nằng vô tình nói nhỏ giọng một câu lại làm cho nằng càng thêm cảm tức.

Đối diện nằng ngồi chính là vị hôn phu tương lai ! Lăng Triệt chính là nói với nằng như vậy.

Long Vân Thâm ngẩng lên nhìn xem một chút, quả nhiên đối diện chính là Trần Bắc tướng quân Văn Nhân Mặc, nằng là bị Lăng Triệt đùa giỡn!

Tại khi Văn Nhân Mặc ngồi lại vị trí của mình liền cảm giác một đạo ánh mắt nhìn mình mãnh liệt chăm chú, hần đột nhiên ngẩng đầu liền cùng ánh mắt Long Vân Thâm không hẹn mà gặp, hai người lập tức sùng sột lập tức quay đầu nhìn đi chỗ khác.

Tất cả hành động này đều chiếu đến trong mắt của Long Hạo Thiên, khóe miệng hần không dấu vết giương lên độ cong, Hoàng nhi hần không phải cùng Văn Nhân Mặc kia không phải rất hợp đôi sao?

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Của Nhập Chính Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Nguyên lai hần đều đã biết

“Trần Bắc tướng quân thủ biên thành nhiều năm hiện tại khai hoàn trở về, Trẫm hôm nay vô cùng vui mừng, bèn cùng các ái khanh ăn mừng một phen!”

“Ngô hoàng thánh minh.”

“Chúng ái khanh tùy ý , nhân vật chính đem nay nhưng là Trần Bắc tướng quân , khánh yến liền bắt đầu đi.”

Hoàng đế đã mờ lờ, vậy có nghĩa là chính thức mở tiệc, các quan đại thần đều đi theo nhau một hàng vuốt mông ngựa... Văn Nhân Mặc nhưng là lần thứ hai bị chuốc rượu, rượu quá ba tuần mới xem như thoát thân yên tĩnh.

Đầu óc Văn Nhân Mặc vẫn như cũ tỉnh táo, một chút cũng không nhìn ra men say. Trong lòng Long Vân Thắm không khỏi kinh ngạc, hẳn ít nhất cũng phải uống hết một vò rượu rồi a, hơn nữa đây đều là rượu thượng hạng nồng độ cao!

Long Vân Thắm không dấu vết lú lờ, tự mình ăn một chút điểm tâm, đồng thời nàng cũng là đang tiếp một số quan gia tiểu thư tới chào hỏi.

Trên đại điện sáo trúc không ngừng diễn tấu, còn có không ít nữ nhi quan lại tự mình hiến khúc, làm cho không khí trong này càng thêm náo nhiệt, hơn hết các nàng muốn làm cho đế vương liếc xuống một cái ánh mắt.

Chỉ tiếc, các nàng một người xuống lại một người lên, nhưng cũng không có nhiều người đặt tâm tư vào các nàng.

Long Hạo Thiên nhìn thời cơ không sai biệt lắm, hẳn phát tay là cho diễn tấu đình chỉ, chuẩn bị đem Long Vân Thắm chính thức giới thiệu cho tất cả chúng thần.

“Đêm nay là ăn mừng Trấn Bắc tướng quân khai hoàn, nhưng trẫm cũng còn một việc muốn tuyên bố, chính là Hoàng nhi của trẫm, Nam Hoàng quốc Công chúa điện hạ qua hai tháng tới liền đến tuổi cập kê. Chính hai tháng sau Trẫm lần đầu tiên ở Thừa Đức điện mở tiệc ăn mừng ngô nhi trưởng thành.”

Trầm mặc, vẫn là toàn bộ đại điện đột nhiên trầm mặc.

Long Hạo Thiên tựa hồ như rất hài lòng với hiệu quả như vậy, hẳn hít mắt lại như đang cười, phía dưới Long Vân Thắm lại cảm thấy từng đạo tầm mắt càng thêm nóng rực nhìn nàng. Đây nhưng là lần đầu tiên! Vì một cái công chúa đến tuổi cập kê liền bãi yến ở Thừa Đức điện, cho dù là hoàng tử trưởng thành cũng chưa từng được nhận đãi ngộ bậc này a, nàng cho rằng kiêu nhỏ kia Long Hạo Thiên làm đủ khoa trương, không nghĩ tới hiện tại hẳn còn làm ra cái ý định này, nàng thực vô pháp từ chối.

“Phụ hoàng quả thực là vô cùng sủng ái công chúa điện hạ, Thừa Đức điện này nhưng là chuyên môn dùng để ăn mừng trọng thần trong triều a.” Long Mộ Hi cười rất khó nhìn, đáy lòng nàng hiện tại nổi lên ngàn vạn ghen tị. Năm trước nàng cập kê bất quá là ở cung của mẫu phi làm một cái bữa tiệc nhỏ, tuy rằng Phụ hoàng cũng đã tới cấp cho nàng rất nhiều đồ trân quý nhưng nàng chưa bao giờ hưởng thụ qua đãi ngộ kia.

Long Vân Thắm, nàng dựa vào cái gì được hưởng nhiều như vậy.

Lời này Long Hạo Thiên vừa nói ra, này bốn nữ nhân ngồi trên phi vị sắc mặt đều vô cùng phong phú. Lệ phi sắc mặt cứng đờ nhưng nàng rất biết kiềm chế cảm xúc bản thân, Uyển phi chính là tựa hồ mỉm cười, tuy rằng hơi mất tự nhiên một chút, Long Vân Thắm cảm thấy Hoa phi nàng cười có chút khoa trương, giống như điều hoàng thượng vừa nói ra nàng đã sớm đoán được từ lâu.

Chỉ có Dung phi, sắc mặt nàng xấu tới cực điểm, trong tứ phi chỉ có nàng sinh được một nhi nữ, hiện tại so sánh, tại sao lại có đãi ngộ khác biệt nhiều như vậy?

“Hoàng thượng?”

Long Hạo Thiên đem biểu cảm của tứ phi thu hết vào trong đáy mắt, trong lòng nổi lên một chút khinh thường, quả nhiên là nữ nhân, tất cả tâm tư đều viết ở trên mặt.

“Chuyện gì? Dung phi dường như có ý kiến?”

“Thần thiếp không dám, chính là lo lắng công chúa điện hạ bệnh nặng chưa khỏi, mở tiệc như vậy có phải là quá long trọng hay không?”

Sắc mặt Long Hạo Thiên lập tức trầm xuống: “Trẫm muốn che chở Hoàng nhi, Dung phi kia là đang chất vấn quyết định của Trẫm?”

Dung phi lúc này mới phát giác mình vừa nói lời sai lầm, sợ tới mức toàn thân đổ mồ hôi lạnh, sắc mặt nàng trở nên trắng bệch lợi hại.

“Hoàng thượng đã vì công chúa điện hạ đãi yến bốn phía, có phải hay không còn có tính toán?” Lăng triệt đột nhiên xen vào một câu, ánh mắt hẳn vẫn như trước dừng ở trên người nữ tử đang cúi đầu bên dưới. Hắn nhìn nàng đang âm thầm phân cao thấp với một khối bánh hoa hồng, nhất thời cảm thấy nha đầu kia thật sự đủ bình tĩnh, người người đều bị một câu của hoàng đế làm cho giật mình khiếp sợ, duy chỉ mình nàng bình tĩnh, giống như một người tự do tự tại không liên quan đến nơi này.

Long Hạo Thiên lên tiếng, hẳn tự nhiên đều đã tính toán qua: “Niếp Chính vương nói không sai, trẫm đã quyết định cấp phủ Công chúa cho Hoàng nhi, hiện tại kiến tạo đã làm xong, chờ qua lễ cập kê hoàng nhi liền có thể chuyển vào.”

Hốt hoảng trong lòng các đại thần rốt cuộc giờ này minh bạch, gần đây kinh thành quả thật là có một tòa phủ mới được xây nên, lúc đầu bọn họ là phủ đệ của vị Vương gia nào nên cử người đi thăm dò từ sớm nguyên lai là phủ Công chúa, Không dám tin a.

Không có ý tứ của Hoàng thượng, ai dám ở bên trong hoàng thành kiến tạo phủ đệ.

Phủ công chúa, là Phủ Công chúa a! Công chúa điện hạ quả thực hưởng sủng ái vô hạn, không chỉ đem lễ cập kê tổ chức tại Thừa Đức điện, hiện tại nhưng là có thêm hẳn một phủ đệ!

Nhất thời thanh âm chúc mừng Long Vân Thắm nổi lên không dứt: “Chúc mừng công chúa điện hạ, công chúa điện hạ vạn phúc.”

Long Vân Thắm hơi hơi ngẩng đầu, nghe được thanh âm chúc mừng vang dội như vậy nàng tự nhiên cũng đứng dậy hướng Long Hạo Thiên tạ ơn : “Nhi thần tạ Phụ hoàng.”

Long Hạo Thiên cười lơ đãng : “Hoàng nhi không cần đa lễ, người nếu muốn tạ ơn còn phải nhớ một người, nếu không phải Nhiếp Chính vương nhắc nhở Trẫm cũng không hề nghĩ tới, Hoàng nhi đã được phong điện hạ, tự nhiên cũng giống với các Hoàng tử có phủ đệ riêng, hai tháng sau cập kê của người, vừa vặn Trẫm coi như tặng quà mừng cho người.”

Tươi cười trên mặt Long Vân Thắm cứng đờ, ánh mắt không dấu vết chuyển đến nam tử bên cạnh. Tươi cười trên mặt Lăng Triệt nàng nhìn thật đáng đánh đòn! Nàng lúc này mới hiểu nguyên lai nàng từ trước đã bị lừa dối, nàng chính là một cái đại ngọc bị Lăng Triệt đáng chết xoay vòng vòng.

Phủ công chúa đã đi vào xây dựng từ sớm, chính là chủ ý hấn nói cho phụ hoàng, trước kia hấn liền bịa đặt làm điều kiện kết minh với nàng. Kia trước sau đều là trong kế hoạch của hấn a! Nàng thật hối hận vì trước kia đã từng cảm kích qua hấn. . .

Hơn nữa, hấn còn dám nói nàng ra phủ Công chúa để nuôi dưỡng nam sủng. . .

Bản thân Long Vân Thắm một bụng lửa giận, cố gắng kiềm chế chính mình, nàng sợ nhất thời xúc động mà đứng lên đánh cho hấn một trận hả giận.

Nhưng Lăng Triệt tựa hồ còn chưa thấy vừa lòng, hấn đem lửa giận trong mắt nàng coi như không thấy, cuối cùng nhắc lên một câu : “Công chúa điện hạ tựa hồ có chuyện muốn nói. ”

Nhất thời ánh mắt mọi người đổ dồn về phía nàng, rõ ràng nhân vật chính đêm này là Trần Bắc tướng quân mới đứng , lúc này lại bởi vì do một câu nói của Lăng Triệt làm cho đảo điên. Nàng hiện tại cảm nhận sâu sắc mức độ phức tạp của nam nhân yêu nghiệt kia, quả thực thà đắc tội quân tử cũng không dám đắc tội tiểu nhân, Lăng Triệt chính là cái đại Tiểu nhân.

Hình tượng dày công xây đắp của Nhiếp Chính vương trong lòng Long Vân Thắm nháy mắt vụn vỡ, hấn ở trong lòng nàng chỉ có ba thứ để mô tả : không danh dự, không mặt mũi, không nhân phẩm!

“Nhi thần tạ phụ hoàng.”

Long Hạo Thiên gật gật đầu, để mọi người trở về vị trí, đem đề tài trở lại trên người Văn Nhân Mặc.

“Trẫm quả thực rất hài lòng, không chỉ hoàng nhi trưởng thành, theo đó quân đội Nam Hoàng quốc cũng từng bước lớn mạnh, giống như Trần Bắc tướng quân, mười bốn tuổi nhập quân doanh, dựa vào ý chí kiên định bản thân mà thể hiện tài năng , vì Nam Hoàng quốc ta cống hiến.”

“Trần Bắc tướng quân quả là tuổi trẻ tài cao.”

“Quả thực là người Quân gia nha, kia nhưng là cái đại gia tộc, giáo dưỡng người khác biệt rõ ràng, đúng thật là hổ phụ vô khuyển tử” (Hổ bố thì sinh hổ con, không thể nào sinh ra con chó ^^)

Văn Nhân Mặc trong lòng nổi lên nhiều lo lắng, Hoàng thượng đối với hấn thật sự muốn trọng dụng sao? Hay vẫn là lợi dụng danh tiếng Quân gia đã kích Tà Tây tướng quân, Tà Tây tướng quân chính là có quan hệ mật thiết với Nhiếp Chính vương a. Nhưng chống lại Tà Tây tướng quân, Quân gia có thể có quả ngon để ăn sao?

Người Quân gia đều trong mừng mà phiền, tâm tư Thánh thượng không có đoán ra a!

Thân thể vừa chuyển, tươi cười trên mặt Văn Nhân Mặc nháy mắt cứng đờ, hấn chính thức đối với người an trí chỗ ngồi hôm nay mang hận. Người ngồi cạnh hấn nhưng chính là Tà tây tướng quân a.

“Ha ha, Tà Tây tướng quân. . .”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Lễ vật của bản vương

Khánh yến đã kết thúc mà mọi người vẫn đàm luận mãi không chịu thôi. Một cái việc chính là Hoàng thượng tặng phủ Công chúa cho công chúa điện hạ sau lễ cập kê, một cái kia chính là Hoàng thượng gần như bắt đầu trọng dụng Trần Bắc tướng quân nhiều một chút.

So với cái trước thì văn võ bá quan càng quan tâm đến thế lực quân đội hơn. Trần Bắc tướng quân vốn sở hữu quân đội là mười vạn, nay thế nhưng Hoàng thượng đột ngột ra ý chỉ nhường năm vạn binh mã của tả Tây tướng quân sang cho Trần Bắc tướng quân. Năm vạn binh mã nhường sang, đây không phải là chứng minh Hoàng thượng đối với Đại thế gia kia muốn trọng dụng sao.

Xem ra thế lực quân đội đang chậm rãi biến hóa.

Người hữu tâm đều đang đoán thầm trong lòng, quân đội Tả Tây tướng quân không nghi ngờ bị rút bớt, kia cũng chính là làm biến hóa thế lực của Nhiếp Chính vương a. Chẳng lẽ Hoàng thượng đem tâm tư đặt trên người Nhiếp Chính vương?

Nhất thời, người người trong kinh thành đều cảm thấy bất an, đám quan viên đều không dám đi lại gì nhiều, ý tứ Hoàng thượng còn chưa rõ ràng thì ai cũng không dám vọng động. Sợ chính mình không suy nghĩ liền đứng nhầm đội, mất đi tính mạng như thế nào cũng không biết.

Mà địa vị của Nhị Hoàng tử theo danh tiếng của Văn Nhân Mặc cũng càng được đề cao, lại cũng có người đoán đoán Hoàng thượng có phải hay không cũng muốn trọng dụng đến hắn.

“Công chúa, người như thế nào còn có tâm tư ỏi đây đọc sách, trong cung nơi nơi đều là lời đồn đãi, có nhắc đến người, cũng nhắc đến Nhị hoàng tử.”

“Nga? Bọn họ nói như thế nào a?” Long Vân Thẩm buông cuốn dã sử, ngẩng đầu hứng thú nhìn Hạ Vũ, Long Hách Tường cùng Văn Nhân Mặc nhất định liên hệ sâu sắc đến nhau, Văn Nhân Mặc hiện tại trụ ở kinh thành làm một cái đại công thần, địa vị như trước nhưng là không giống nhau đâu.

Ngay cả nàng đều không tưởng tượng Long Hạo Thiên sẽ ra một chiêu như vậy, thừa dịp khánh yến tán thưởng Văn Nhân Mặc lại không dấu vết rút đi quân đội của Tả Tây tướng quân.

Thật quá rõ ràng, Phụ hoàng của nàng đối Nhiếp Chính vương thực không ưa thích gì nha, Lăng Triệt nhưng mà mỗi e ngại trong mắt Long Hạo Thiên...

“Công chúa như thế nào không lo lắng một chút nào đâu? Nhiều người đang nói...” Hạ Vũ đột nhiên đình chỉ không dám tiếp tục nói thêm cái gì, nàng còn nhớ dặn dò của công chúa điện hạ, có một số chuyện tuyệt đối không thể nói.

Long Vân Thẩm lúc này thực vừa lòng, nếu Hạ Vũ lại không quan tâm hậu quả nói lung tung, nàng thực sự sẽ đưa nàng ra khỏi Trọng Hoa cung.

“Được rồi, đều đi xuống đi.”

Long Vân Thẩm vắn vắn thắt lưng đi vào trong nội điện tĩnh đi nghỉ ngơi. Nhưng nàng vừa mới nhắc lên màn che liền lập tức dừng lại. Hẳn khi nào thì vào trong này?

“Không chào đón?”

Long Vân Thẩm không tiếp tục dừng lại bước chân, nàng nguyên bản muốn đi lên giường nằm a. Nhưng hiện tại đành chỉ có thể đến nằm trên ghế quý phi, nàng đã dần dần có thói quen tên kia không mời tự đến. Tựa hồ trong Trọng Hoa cung của nàng hẳn nhiên không có chỗ nào không đến được, hơn nữa hẳn khi nào đến khi nào đi nàng cũng chẳng thể biết!

Lăng Triệt tùy ý đứng ở một bên cột đá, vừa đánh giá nữ tử trước mặt vừa nói: “Trọng Hoa cung thủ vệ thật rời rạc, an toàn sao có thể yên tâm, bản vương liền có thể ra vào như chỗ không người, an toàn công chúa điện hạ liền không coi trọng như vậy?”

Chẳng lẽ hẳn không nên tự mình hiểu sao! Đã tự mình xông vào tấm cung của người ta, vì sao còn trưng ra cái bộ dáng đương nhiên như vậy! Nội tâm Long Vân Thẩm thầm châm chọc, đối với lí do thoái thác của Lăng Triệt một trận khinh bỉ, nam nhân này thực coi đây là địa bàn của hắn a!

“Nhiếp Chính vương quả thực tùy ý, Trọng Hoa cung của bản cung tuy rằng không phải địa phương trọng yếu gì, nhưng cũng là chỗ ở của bản cung. Nhiếp Chính vương mặc dù có thân phận hơn người nhưng cũng nên biết nam nữ khác biệt, nếu như bản cung nhớ không nhầm, đây là lần thứ ba người đến nơi này a.”

“Là lần thứ tư.” Lăng Triệt không đồng ý sửa chữa, “Có một lần bản vương tiến vào, công chúa đang ngủ, không tiện quấy rầy nên đành theo đường cũ trở về.”

“Ngươi!” Long Vân Thẩm nhìn không được theo trên sạp ngồi dậy, da mặt hẳn có thể bớt dày một chút sao!

“Nhiếp Chính vương thực sự nhân hạ thoải mái, xem ra hành động kia của Phụ hoàng không có gây ra đả kích gì với ngươi a, binh mã của Tả Tây tướng quân thiếu đi năm vạn, Trấn Bắc tướng quân có thêm năm vạn, hiện thời mười lăm vạn với hai lăm vạn, ta xem chừng chênh lệch binh lực này có thể nhỏ hơn a.”

“Bản vương vì sao nên lo lắng? Là lo lắng công chúa điện hạ bỏ bản vương đi tìm Văn Nhân Mặc kia trợ giúp sao?”

“Bản cung không có nói qua như vậy.”

“Nhưng là ý tứ ngươi như vậy, bản vương nếu nhớ không nhầm thì đêm đó ngươi không có đi tìm Tả Tây tướng quân a, xem ra trong lòng công chúa còn chưa kiên định đi!

Lăng Triệt có thể rất dễ nhìn thấy tâm tư rất nhiều người, nhất là tâm tư nữ tử, nhưng duy độc Long Vân Thẩm này, rõ ràng nàng đều là bộ dáng không có tâm cơ gì nhưng là hẳn đều không nhìn thấu trong đầu nha đầu này lại đang suy nghĩ cái ý tưởng gì. Không tìm Tả Tây tướng quân cũng liền thôi đi, ngay cả hắn cũng luôn tránh mặt không gặp.

Liền bởi vì những lời kia của Long Hạo Thiên sao?

“Bởi những lời Phụ hoàng ngài nói?” Lăng Triệt cơ hồ có kết luận, nha đầu trước mắt này là đang tức giận a, hơn nữa là đang tức giận hắn.

Long Vân Thâm xoay người không nhìn đến hắn cũng không trả lời, nàng chính là không thích bị người đùa giỡn, hắn rõ ràng đều từng bước một tính kĩ trên người nàng, làm sao để nàng tưởng chính mình thông minh tìm đến hắn, hắn hợp tác với nàng bất quá cũng vì có mục đích từ trước mà thôi.

“Bản cung trào cao sợ ngã đau không dậy nổi, Nhiếp Chính vương thận trọng, bản cung đang mặc cảm.”

Lăng Triệt nhanh chóng nở nụ cười, tâm tình phiền muộn mấy ngày hôm nay đều hóa hư không, giọng điệu nha đầu kia chính là đang chất vấn hắn, có lẽ chính là sự tình phủ Công chúa kia đi.

“Bản vương bất quá là nhắc lên cái đề nghị mà thôi, mặc dù bản vương không nói thì Phủ Công chúa kia chắc chắn Hoàng thượng cũng sẽ làm cho người. Người thân phận công chúa điện hạ, chẳng lẽ người nghĩ sau khi cập kê còn có thể tiếp tục ở trong cung?”

Long Vân Thâm suy nghĩ một chút, này quả thực không có khả năng. Hai năm trước Long Hách Tường cũng được Long Hách Thiên ban phủ đệ rồi ở lại ngoài cung, nửa năm trước Tam ca Long Thanh Dương cũng vậy. Đến đây nàng liền minh bạch, chuyện này Lăng Triệt quan hệ không quá lớn.

“Bất quá bản vương không phủ nhận, chuyện này bản vương có động tay chân một chút, là vì công chúa ngài đột nhiên muốn kết minh, bản vương chỉ muốn tỏ một chút thành ý a.”

“Ngươi!” Lăng Triệt ngài chính là tiểu nhân! Cười, còn cười!

“Bản vương chưa từng thấy ngài buồn bã ỉu xìu như vậy, Tả Tây hắn thiếu đi năm vạn nhân mã cũng chưa đưa đến ảnh hưởng gì lớn đâu.” Lăng Triệt đến gần ghé quý phi, trực tiếp đem người trên đó kéo đến, hắn chỉ dùng một chút công phu hai người đều đã đi đến ngoài điện, đêm dài yên tĩnh, Lăng Triệt ôm nàng nhảy ra ngoài cửa sổ, chẳng mấy chốc liền đi đến Vân Tiêu điện.

“Cảnh sắc Vân Tiêu điện ban đêm nhìn không tệ, bản vương đã lâu không có xem qua.” Lăng Triệt đem nàng thả xuống dưới, khoanh tay đứng ở ngoài hành lang, nghe giọng nói của hắn như có điều gì thoải mái sung sướng?

Long Vân Thâm lại không có nhiều tâm tư tốt như vậy, đêm khuya thanh vắng bị người đột ngột mang ra ngoài, hơn nữa là một phen trào tường vượt cửa sổ, thật sự là sai lầm!

“Nhiếp Chính vương hào hứng trí a.” Nàng cười xuy mộ tiếng, đây là báo cho hắn tâm tình nàng không tốt.

“Công chúa mất hứng?”

“Bị ngài mặc danh kì diệu mang ra ngoài ngắm cảnh đêm, ngài nhận thức việc này rất có ý tứ?” Nàng không giống đám nữ nhân kia, thấy Lăng Triệt liền si mê choáng váng. Nam nhân này lòng sâu không lường được, hắn không đơn giản là người nham hiểm, hơn nữa nàng cảm nhận được là cảm giác nguy hiểm, nàng nào dám cùng loại người này đùa. Hiện tại hắn chính là mang nàng ra chơi đùa a.

“Bản vương một đêm kia hẹn ngài đưa cái lễ vật cập kê, ngài thế nhưng không đến?”

Đêm khai yến Long Vân Thâm trở về nhìn thấy tờ giấy kia liền thẳng tay tiêu hủy, khi đó nàng đối hắn giận dữ, căn bản không thèm để ý tới.

“Cái gì?”

Vào_____

Lăng Triệt ở trước mặt tránh sang một bước, nàng liền nhìn đến trước mắt mình có đứng một người, toàn thân hắc y chỉ lộ ra khuôn mặt, hơn nữa cơ mặt hắn dường như bị liệt, không có bất cứ biểu cảm gì.

“Ngươi có ý tứ gì?”

“Hắn là Ảnh, là thủ lĩnh Thanh Y vệ, hiện tại Thanh Y vệ liền cho ngài, Ảnh sẽ bảo vệ an toàn của ngài. Đây chính là lễ vật của bản vương.”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Hắn thích nam nhân?

Long Vân Thâm nhủ mảy, nàng không biết cái gì gọi là Thanh Y vệ, nhưng nghe khẩu khí kia của Lăng Triệt cũng có thể đoán được đây là một tổ chức cực kì lợi hại.

“Âm vệ của ngài?” Nàng không xác định hỏi.

“Không phải, đây chỉ là một cái tổ chức bản vương lập ra khi nhân đổi mà thôi. Chưa từng dùng vào việc gì, nhưng đơn giản bảo hộ an toàn cho người xem như có thể. Về sau Ảnh sẽ tùy ý người sử dụng, người nếu như muốn cũng có thể gặp trên dưới Thanh Y về một lượt, tổng cộng có năm ngàn người hiện tại tùy ý người điều khiển.”

Nhìn Long Vân Thắm lặng lẽ, Lăng Triệt trực tiếp xem như nàng đã nhận lời tiếp nhận, nguyên lai hắn đã để Ảnh tự mình đi tìm nàng, nhưng không nghĩ tới Ảnh ở Trọng Hoa cung ngây ngốc vài cái đêm vẫn không chịu đi vào. Lăng Triệt sao không biết suy nghĩ của thuộc hạ mình, muốn cho hắn trong thời gian ngắn tiếp nhận chủ nhân mới, thật không đơn giản a.

“Về sau chủ tử của người là nàng.” Lăng Triệt sắc mặt lạnh lùng trực tiếp hạ mệnh lệnh cho Ảnh.

Thân hình Ảnh run lên một chút, cuối cùng cũng phải thỏa hiệp.

“Tuân mệnh.”

Vào _____

Một lần nữa không thấy người, đúng là đến vô ảnh đi vô tung nha, nàng xem công phu như vậy khả năng nhanh hơn Lăng Triệt đi.

Nội tâm Long Vân Thắm không có một chút vui mừng, đâu có chuyện có người tự nhiên đối tốt với mình, vô sự hiền ân tình phi gian tức đạo nàng đều hiểu, Lăng Triệt kia nàng càng không có tin tưởng.

“Thế nào lại im lặng, người đối với Ảnh không vừa lòng?” Lăng Triệt cuối cùng suy xét rồi lập tức cười ha hả nói: “Ảnh chính là một tên mặt than, nhưng tuyệt đối có thể dạy dỗ, ta tin với thủ đoạn của công chúa hoàn toàn có thể dạy dỗ hắn thành cái người biểu cảm phong phú.”

Khỏe miệng Long Vân Thắm không nhận được giật giật, Nhiếp Chính vương người không thể nói ra lời gì tốt đẹp sao?

Nàng đột nhiên phát hiện tên mặt than kia kì thực vẫn là có cảm xúc, từ đáy mắt hắn nàng có thể nhìn ra được, vừa rồi chính hắn đang lên án Lăng Triệt a.

“Nhiếp Chính vương giống như không chút lo lắng binh lực trong tay Trần Bắc vương đang dần lớn mạnh đi?”

“Thì tính sao?” Lăng Triệt bất vì sờ động, hắn đối với hành động của Long Hạo Thiên không một chút để trong lòng, Quân gia như thế nào mạnh yếu hắn đề nhất nhất xem ở trong mắt, sự tình không phải là đang phát triển theo hướng hắn muốn sao?

“Trọng dụng Văn Nhân Mặc vốn nằm trong dự kiến, như hiện tại không phải là cấp cho người một cái đối thủ sao. Long Hách Tường hiện giờ cũng từng bước được trọng dụng, trong mấy ngày tới không chừng sẽ chính thức tiếp nhận cầm vệ quân kinh thành, Văn Nhân Mặc cùng Long Hách Tường hai người, nội ngoại liên hợp, quả thực là có ý tứ.”

Long Vân Thắm trầm mặc không nói, điểm ấy nàng cũng có nghe nói qua, Long Hách Tường quả thực sắp tiếp nhận chức thống lĩnh cầm vệ quân, trong lòng nàng một chút đều không phục. Luận tài năng Tam ca tuyệt không thua kém hắn, nhưng Phụ hoàng đối với Tam ca một chút cũng không quan tâm. Điều này làm tâm nàng từng chút băng giá, đều là làm nhi tử, quả thực là đối đãi khác biệt.

Trong mắt thế nhân nàng đều là công chúa được Long Hạo Thiên sủng ái trong tay, nhưng có ai biết được nàng lại tình nguyện được giống như Long Mộ Hi, chẳng làm gì chọc người chú ý, kỳ thực Long Hạo Thiên làm vậy mới chân chính sủng ái Long Mộ Hi, cũng là thiên vị Long Mộ Hi. Chính là cái nữ nhân kia đã bị ghen tị làm cho mờ mắt, đại khái chẳng bao giờ nghĩ ra được ân ý như vậy. Còn có cái Dung phi kia, nếu đưa ra so sánh trong tứ phi, Long Vân Thắm có thể thấy được nào nàng ta chính là có ít nết nham nhất đi!

Hai người mỗi người một tâm tư đứng trên hành lang dài, thẳng đến một cơn gió mát thoảng qua, Long Vân Thắm mới cảm giác hai bàn tay mình nắm chặt hồi lâu.

“Nhiếp Chính vương còn có việc sao, nếu là vô sự như vậy bản cung cáo biệt.”

“Bản vương đưa người về.” Lăng Triệt lại một lần nữa ôm lấy Long Vân Thắm, mang nàng trôi theo cửa sổ trở lại Trọng Hoa cung, lần này hắn trực tiếp đặt nàng ở trên giường, còn có không báo trước giúp nàng đắp lên chăn ấm: “Bản vương tin tưởng lựa chọn của người, Văn Nhân Mặc...” Lăng Triệt nhíu mày, hắn bắt quả chỉ là tên mao đầu tiểu tử mà thôi, “Bản vương hiện tại nói cho người, Văn Nhân Mặc không chiếm một chút ưu thế, bản vương tự tin vào thực lực của Tả Tây tướng quân mãi lớn hơn Văn Nhân Mặc.”

Đi được mấy bước Lăng Triệt tựa hồ cảm thấy không đủ: “Nếu là công chúa muốn thú Văn Nhân Mặc là phò mã, vậy bản vương liền không nói đến. Bất quá hiện tại bản vương không thể không nhắc nhở người, Văn Nhân Mặc ở Quân gia chỉ là một cái thứ xuất, người vẫn là không nên tự tỳ khuất bản thân.”

Trong điện nháy mắt không có người, lời Lăng Triệt vừa nói lại cứ lưu mãi bên tai, hắn không một chút che giấu phân tích mối quan hệ lợi hại giữa binh lực hai người kia, thậm chí hắn còn tự tin vào nhất phương thế lực của hắn. Nhưng không hiểu tại sao Long Vân Thắm có cảm giác Lăng Triệt hắn luôn có ý nhấn mạnh ba chữ Văn Nhân Mặc a!

Hắn chính là không muốn nàng tiếp cận Văn Nhân Mặc, chỉ vì hắn cùng Văn Nhân Mặc quan hệ không hài hòa sao?

Nghĩ đến lời đồn nàng nghe được lúc trước, Nhiếp Chính vương không gần nữ sắc, liên kết mọi chuyện với nhau, trong đầu Long Vân Thâm toát ra một cái ý tưởng lớn mật, chẳng lẽ kỳ thực Lăng Triệt thích là nam nhân?

Người kia chẳng lẽ... Văn Nhân Mặc? Diện mạo Văn Nhân Mặc mười phần dương cương, đường cong cứng rắn cùng lãnh liệt đều rõ ràng, đặc biệt là một đôi hắc mâu sắc bén dọa người, Văn Nhân Mặc sở hữu mười phần nam tính không thể nghi ngờ. Trái lại Nhiếp Chính vương Lăng Triệt, diện mạo yêu nghiệt tà mị, một đôi mắt hoa đào tràn đầy mị hoặc. Mỗi cái giờ tay nhắc chân đều làm cho người ta điên đảo, nam nhân như vậy trưởng thành chính là đến nữ nhân cũng muốn ghen tị.

Dương cương phối hợp với âm nhu, hai cái này thông thường chính là bù trừ cho nhau a, đúng rồi, chính là như vậy.

Lăng Triệt kì thực chính là không phải nam nhân!

(Chị đừng bao giờ cho anh biết chị đã nghĩ anh như vậy nah)

Long Vân Thâm đột nhiên giật mình tỉnh ngộ, một tầng da gà là tả rụng đầy đất, nếu quả thực như vậy từ này nàng phải cực lực cùng Lăng Triệt bảo trì khoảng cách. Loại nam nhân như vậy thường thường đều âm tình bất định, ai biết đáy lòng hắn biến hóa như thế nào, nghĩ lại vài lần ở cạnh hắn đều làm cho nàng cảm thấy thật quý dị.

Hắn vì sao đối nàng tự nhiên tốt đến lợi hại như vậy, này không phải là vì Văn Nhân Mặc sắp hồi kinh sao.

Mà Văn Nhân Mặc kia, nàng đã từng chú ý ánh mắt hắn nhìn Lăng Triệt chính là một loại cảm xúc nóng cháy vô cùng mờ ám, hai người kia nhất định có vấn đề.

Xem ra Lăng Triệt kì thực là sợ nàng tiếp cận Văn Nhân Mặc, hắn chắc là rất không thoải mái đi.

Lăng Triệt lúc này đã về đến Ngọc Tuyền đột nhiên đánh cái hắt xì, liên tục cảm thấy lạnh toát sống lưng, chẳng lẽ có người ở sau lưng hắn nói bậy?

Tùy theo lắc lắc đầu, hắn nhìn hai cái y bào thêu hoa đỏ sắc ở trên giường bắt đầu suy tư, ngày mai vẫn nên chọn cái đỏ thẫm hay là đỏ đậm a.

Àn, đúng là một vấn đề đáng để suy ngẫm.

Ta luôn cảm thấy cuộc sống của Nhiếp Chính vương thật là phong phú nha, nếu là hắn biết chị đang nghĩ hắn như thế nào không biết có bùng nổ không a?.....

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Dương chi ngọc trâm

Ta nói chứ quả thực là cuộc sống đều sẽ tồn tại người nào phẳng a, trong này chính là Long Mộ Hi đấy, mô típ ngu người hehe....

“...”

Long Mộ Hi đem tin tức vừa nghe được từng chút tiêu hóa, trên mặt lập tức lộ ra tia âm ngoan độc ác, ánh sáng trong nội điện của nàng không nhìn tới, chỉ có thanh âm vô cùng dọa người vang lên: “Người nói là sự thật?”

Long Mộ Hi xiết chặt chung trà trên tay, đổ kị trong lòng từng trận dâng lên đỉnh đầu, Long Vân Thâm, lại là người! Vì sao mọi thứ ta thích người đều nhất nhất muốn chiếm đoạt, bất kể là trước kia hay hiện tại, người đều có được những gì Long Mộ Hi ta ước muốn.

Đầu tiên là sủng ái yêu thương của Phụ hoàng, bởi vì sự tồn tại của Long Vân Thâm mà nàng càng ngày càng ít được người chú ý, vô luận nàng nỗ lực biểu lộ tài năng như thế nào thì Phụ hoàng cũng chỉ nhân nhạ đáp lời, chưa bao giờ đối với nàng tươi cười như đối với Long Vân Thâm.

Nàng ta thế nhưng có thể tổ chức lễ cấp kê ở Thừa đức điện, lại có thể sở hữu riêng biệt một tòa phủ đệ trong hoàng thành. Hiện tại, nàng ta còn tưởng cướp đi nam nhân của nàng?

Nghĩ đến Văn Nhân Mặc, gò má Long Mộ Hi lập tức nóng lên, nam thần trong lòng nàng đã trở về, hắn vẫn cao cao tại thượng như vậy, không để bất cứ người nào ở trong mắt, hắn là tướng quân trẻ tuổi kiệt xuất, là....biểu ca của nàng a. Mẫu phi đã từng nói lớn lên biểu ca sẽ là phu quân của nàng, nàng cứ như vậy thích hắn rất nhiều năm a.

Nhưng hiện tại thì sao? Phụ hoàng muốn chọn Văn Nhân Mặc làm phò mã? Nhưng là phò mã của Long Vân Thâm?

Không thể, nàng tuyệt không đồng ý! Rõ ràng nàng ta cùng Nhiếp Chính vương đã có tiếng xấu, Long Vân Thâm là không xứng.

“Người chú ý mọi động tĩnh bên kia cho ta, nếu có phát hiện bất cứ cái gì thì lập tức bẩm báo.”

Long Vân Thâm ngồi trong đình tập trung suy nghĩ, tạm thời nàng vẫn nên bắt động thì tốt hơn đi! Sự tình tìm Tà Tây tướng quân thật sự trọng đại, nếu như bị Long Hạo Thiên phát hiện nàng dính dáng đến binh lực ủng hộ Nhịếp Chính vương, bị người hữu tâm kết luận một cái tội mưu nghịch, không phải là tự tuyệt đường lui cho mình sao.

Còn nữa, nàng vẫn chỉ có một mình, không thể không cùng Lăng Triệt kết minh, nhưng mà hiện thời có thể đi tìm hắn sao?

Long Vân Thâm nở nụ cười nhẹ nhàng nhìn người đang chậm rãi tiến vào Trọng Hoa cung.

“Tam ca thế nào có thời gian qua bên này a?” Nhị hoàng tử đã chính thức lĩnh mệnh tiếp nhận chức vụ thống lĩnh cấm vệ quân, hiện thời có thể nói Long Hách Tường đang phát lên như điều gặp gió nha, so sánh với Long Thanh Dương, Long Vân Thâm thậm chí nói lời bất bình, hắn vẫn đang là một hoàng tử nhân hạ không được trọng dụng, Phụ hoàng một chút cũng không nói đến luận công ban thưởng gì cho hắn a.

Long Thanh Dương trực tiếp bỏ qua tiếc hận trong mắt Long Vân Thâm, hắn một thân nhẹ nhàng khoan khoái ngồi đối diện nàng, cung nữ bên cạnh thức thời đều đi ra ngoài, bên trong đình chỉ có duy nhất hai người. Hắn quả là có chút hoài niệm không khí yên tĩnh như vậy, quả thực là tốt hơn nhiều so với cuộc sống ngoài kia.

“Lục muội người không phải cũng nhân hạ thoải mái sao? Giữa trưa còn ra ngoài đình này ngầy ngốc, chẳng lẽ muốn nhìn đến cái gì?”

Nàng cười một tiếng, trong lòng cảm thấy bình yên, tam ca này nhưng là thật nho nhã đi, “Ta bất quá là ngồi suy nghĩ chút chuyện, bên ngoài cuộc sống phồn hoa, bên trong Trọng Hoa cung mới là nơi yên tĩnh.”

Con mắt Long Thanh Dương chợt lóe, hiện nay Long Hách Tường cùng Văn Nhân Mặc hai người đang là tâm điểm người người sợ hãi, các quan viên nịnh bợ Nhị hoàng tử chính là nhiều không đếm xuể, mà Phụ hoàng một tiếng đều không nói, đây chính là ngầm cho phép bọn họ làm bậy sao. Quả thực là biến hóa khôn lường a, ai biết bọn họ ở chỗ tối có bí mật làm cái gì hai không!

Nghĩ đến hai tháng sau chính là lễ cập kê của Long Vân Thâm, lúc đó nàng cũng sẽ xuất cung đến Phủ Công chúa, Long Thanh Dương lập tức lấy từ trong ngực ra hộp gấm đưa cho nàng: “Đây là ta đặc biệt sai người chuẩn bị, vì lễ cập kê của người vui mừng nha!”

Long Vân Thâm không chút khách khí lập tức mở ra nắp hộp, bên trong chính là một cây trâm ngọc, trên đầu trâm điêu khắc một đóa hoa đào đang nở rộ, thân trâm điểm chước một viên hồng ngọc chói mắt, nhìn có vẻ đơn giản bình thường nhưng mỗi đường khắc trên này để ý đều thấy rất tinh xảo.

Dương chi ngọc khó tìm, dựa vào thân phận của Long Thanh Dương cỡ lẽ hắn đã phí không ít tâm tư đi.

“Tam ca, ngọc trâm này?” Nàng nhìn ra Long Thanh Dương rất dụng tâm chuẩn bị, nhất thời có chút cảm động. Tối qua Lăng Triệt tặng nàng Thanh Y vệ làm cho nàng bất ngờ đến nay vẫn chưa rõ ràng cái gì, chỉ là hiện tại nàng cảm giác được có người thật tình đối đãi nàng, cảm giác rất vui sướng.

“Người nghĩ thích chứ?”

Long Vân Thâm gật gù đầu, không nói đến dụng tâm của hắn, chỉ cần nhìn ngọc trâm này nàng liền đã thích, đơn giản sạch sẽ, phù hợp với phong cách của nàng.

“Ta thực thích.”

“Người thích liền đáng giá, Tam ca ở ngoài nhiều năm thu thập thực nhiều đồ, vừa vặn cấu thành một phần của ngọc trâm, người thích vậy liền tốt rồi.”

Nhìn Long Vân Thâm đem ngọc trâm cẩn thận đặt trở về hộp gấm, Long Thanh Dương trực tiếp để lại động tác của nàng đem ngọc trâm trong tay nàng rút ra, cười nói: “Đã thích vậy tam ca giúp người cài, ta thấy người một thân đều không có đeo trang sức gì nhiều, quả thực công chúa điện hạ Nam Hoàng quốc rất mộc mạc nha, hiện tại trâm cài này thật vừa vặn.

Long Thanh Dương trực tiếp đem ngọc trâm cài trên búi tóc nhỏ của nàng, rồi sau đó vừa lòng nhìn nhìn. Nàng chính là mím môi mỉm cười, tính tình Long Thanh Dương bây giờ thật giống cái tiểu hài tử.

“Thời gian hai tháng nói dài cũng không dài nói ngắn cũng không ngắn, người ở trong cung vẫn nên chú ý nhiều một chút, Phụ hoàng sủng ái người là chuyện tốt, nhưng sủng ái ấy cũng chính là con dao hai lưỡi đáng sợ!” Long Thanh Dương chân thành nhắc nhở, mặc dù lúc này Long Vân Thâm đều bình tĩnh cẩn thận nhưng hắn vẫn coi nàng là một cái tiểu nha đầu!

Cập kê là sự kiện quan trọng, hiện tại trong cung này người người đều đối nàng ghen tị.

Nàng tự nhiên hiểu tâm tư của Long Thanh Dương, nhưng trong lòng nàng sớm đã có chủ ý, dù sao nàng cũng sẽ đối mặt với họ mà thôi.

“Ta biết, sẽ chú ý.”

Sau đó hai người liền chuyển một cái chủ đề khác, một lúc sau Long Thanh Dương cũng rời đi. Đám người đi xa, Long Vân Thắm đứng ở trong đình gọi nhỏ một tiếng, một đạo bóng dáng trực tiếp xuất hiện bên cạnh nàng trong nháy mắt, hần trung ra khuôn mặt than vô cùng cứng ngắc.

"Ảnh, hần đã đem Thanh Y về đưa cho ta, vậy chủ nhân duy nhất của Thanh y về liền chỉ có duy nhất mình ta. Ta không thích trong lòng các người tồn tại khái niệm hai chủ tử, người nếu hiện tại không thể bỏ xuống tâm tư với Lăng Triệt, vậy thì lập tức rời đi đi, cũng rời đi Thanh Y về đi."

Nàng hiện tại phải sớm có một chút hành động, nàng nói như vậy một phần là vì tin tức bản thân cần tìm hiểu, một phần cũng là tò mò thực lực của Thanh Y về kia rốt cuộc đến đâu.

Ảnh trầm mặc ngẩng đầu, ánh mắt dừng lại trên người nữ tử trước mặt, lại bị ánh mắt đối phương nhìn lại xuyên thấu tâm can mà hoảng sợ, thật lâu hần mới nặng nề nói: "Cần tuân mệnh lệnh của chủ tử."

Nàng vừa lòng gật đầu, người như Ảnh nói một là một sẽ không là hai, hần đã nói chắc chắn sẽ không vi phạm. Như thế, nàng mới có thể cùng hần tiếp tục.

"Ta muốn người đi điều tra một việc, trong cung có một lão nhân công phu cực kì cao thâm, ta muốn biết hần là người nào, người nếu tra được liền hướng ta hội báo, nhớ kĩ việc này chỉ có ta và người biết."

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Thân mật ái muội!

Liên tục nhiều ngày trong cung đều bình yên vô sự, trừ bỏ thỉnh thoảng Long Vân Thắm sẽ bị Long Hạo Thiên triệu nói chuyện thì không có việc khác. Nhưng mà Long Hạo Thiên cứ quanh đi quẩn lại một cái nội dung làm cho nàng đau đầu không thôi, nàng thực sự là không biết phụ hoàng của nàng còn có nhiều tâm tư như vậy đâu!

Văn Nhân Mặc làm phò mã?

Như vậy Lăng Triệt liền nói đúng rồi, phụ hoàng thực sự tính toán vì nàng kén một vị phò mã. Mà đối tượng chuyện này lại chính là Trần Bắc tướng quân vô cùng nổi tiếng hiện nay Văn Nhân Mặc.

Nàng lập tức nhớ đến đôi đồng tử lạnh như băng kia, bên trong ẩn dấu chính là con người tàn nhẫn thị huyết, Văn Nhân Mặc a! Nam nhân này chính là dựa vào thực lực của bản thân mà ngồi lên địa vị Trần Bắc tướng quân a, hần có thể là người làm người hời hợt, để cho người ta dắt mũi sao? Nàng không dám đặt một quả bom hẹn giờ vĩ đại như vậy bên người đâu!

Lại nói Văn Nhân Mặc cùng Long Hách Tường vốn là bằng hữu, nàng cùng Long Hách Tường tranh đoạt cùng một vị trí, tự nhiên không thể cùng Văn Nhân Mặc tồn tại bất cứ liên quan gì.

Cho nên hiện tại nàng chỉ có thể mờ mịt nói cùng Long Hạo Thiê, nàng không đồng ý.

"Hoàng nhi không vừa lòng? Vô luận là nhân phẩm hay tài năng, Văn Nhân Mặc đều xứng đáng đứng thứ nhất, tiền đồ của hần hiện tại trải rộng vô hạn, gia thế của hần lại là Quân gia, đại thế gia ở kinh thành này, ta xem vô cùng xứng đôi với người."

Long Hạo Thiên trầm ngâm một lát, tựa hồ như đã nghĩ ra điểm gì mấu chốt: "Người không phải là lo lắng thân phận của Văn Nhân Mặc chứ? Tuy rằng hần chỉ là một cái thứ xuất, nhưng tự mình kiến công lập nghiệp, danh tiếng của hần đã sớm vượt qua con trai trưởng Quân gia hiện tại, sớm có tính toán đem thân phận của Văn Nhân Mặc thay đổi, Nhị phu nhân Quân gia ban đầu cùng mẫu thân người có thể xem là tỉ muội tốt, nếu hoàng nhi có thể gả cho hần thì Nhị phu nhân kia lập tức sẽ được phong làm Bình thê, Văn Nhân Mặc từ đó cũng sẽ trở thành con trai chính thất nha."

Trong lòng Long Vân Thắm hơi động, những câu này của Long Hạo Thiên thật giống như hoàn toàn vì nàng mà suy nghĩ, nhưng là nàng cũng không phải là người ngu, hần là đang tính động vào căn cơ của đại thế gia kia không phải sao? Hần muốn trọng dụng Văn Nhân Mặc lại không muốn bị gia tộc kia dựa vào đó khống chế hần, vậy chỉ có áp chế thế lực của Quân gia xuống thấp, làm cho Văn Nhân Mặc không ngừng kiêu ngạo mới tốt. Muốn hần làm phò mã đại khái cũng là cấp cho Văn Nhân Mặc thêm một tầng thân phận đi.

Phụ hoàng a, người thế nào có thể làm ra cái ánh mắt vô hạn sùng nịnh như vậy? Quả thực làm cho nhi thần bội phục, bội phục!

"Nhi thần tuổi còn nhỏ, chưa có ý định kén một phò mã, lại nói Ngũ ti năm nay hơn nhi thần mấy tuổi, phụ hoàng không phải là nên lo lắng hôn sự của ti tỉ trước sao?"

Sắc mặt Long Hạo Thiên hơi biến, rồi lập tức cười nói: "Cũng đúng nha, Hi nhi cũng đã qua mười sáu, quả thực là lo lắng đến một chút hôn sự a. Bất quá nàng đã có Dung phi lo lắng, trăm cũng không cần rất quan tâm."

Trong lòng Long Vân Thắm hừ lạnh, như vậy không phải nói nàng vì không có mẫu thân bên người nên không có khả năng lo lắng hôn sự sao?

Một phen nói qua nói lại vẫn không giải quyết được chuyện gì, nàng biết Long Hạo Thiên sẽ không từ bỏ đi ý định này, nhưng ít ra nàng cũng cần tìm lí do hoãn đi chuyện này càng lâu càng tốt.

Trở về Trọng Hoa cung, nàng lập tức đi nhanh vào trong nội điện, cả người mềm nhũn nằm ở trên ghế quý phi, muốn cùng Hoàng đế một nước quay vắn quả là hao phí tâm lực.

“Chủ tử.” Ảnh đột nhiên hiện thân tại bên người Long Vân Thắm.

Long Vân Thắm lập tức lấy lại tinh thần, hắn đã có tin tức ?

“Sự tình như thế nào?”

Ảnh lắc đầu, bản thân hắn cũng nổi lên một chút nghi hoặc, dựa vào năng lực của Thanh Y vệ không thể có khả năng không tìm được một người, nhưng là toàn bộ hoàng cung này đã tra đi tra lại nhiều lần vẫn không thấy tồn tại người như vậy: “Thuộc hạ vô năng, tìm không thấy một người như chủ tử miêu tả.”

Không sao? Long Vân Thắm nghĩ đến bóng dáng kia, cái loại cảm giác âm trầm lạnh lẽo từng chút bò trên lưng nàng, nàng có thể xác định người kia thật sự tồn tại, thanh âm của hắn nàng sẽ không quên.

“Việc này hiện tại không đề cập tới nữa, người đi xuống đi.”

Ảnh nhưng không có rời đi, hắn là đang do dự có nên nói ra hay không, trong lúc hắn vô ý điều tra ra được người muốn xuống tay với chủ tử. Nghĩ đến lời dặn Nhiep Chính vương, phải hảo hảo bảo vệ an toàn của công chúa điện hạ, mà hiện tại nàng đã chính thức trở thành chủ tử của hắn, như vậy việc này hội có liên quan rất nhiều đi.

“Thuộc hạ có việc bẩm báo.”

“Nói đi.”

“Ngũ công chúa muốn đổi chủ tử gây bất lợi.”

Long Vân Thắm nghe Ảnh trình bày lại một lượt sự việc, một đạo tinh quang trong mắt lóe ra, Long Mộ Hi sao! Cái nữ nhân kia vậy mà muốn bắt được nhược điểm gây bất lợi cho nàng? Còn muốn ở lễ cập kê của nàng bày trò?

Người không phạm ta, ta không phạm người, nàng nguyên bản không có tính toán đối phó với Long Mộ Hi, nhưng nàng ta đã muốn động tay trên đầu nàng vậy Long Vân Thắm nàng sẽ không tiếc công sức tiền bạc đưa nàng đi trước một đoạn a. Thích Văn Nhân Mặc sao, vậy cả đời này nàng liền vĩnh viễn không chiếm được đi!

“Người chú ý chặt chẽ hành động của Long Mộ Hi đi.”

Ảnh trả lời một tiếng rồi rời đi.

Long Vân Thắm xoa xoa mi tâm mệt mỏi, chỉ chốc lát sau liền nặng nề ngủ trên ghế quý phi không một chút đề phòng. Thời điểm Lăng Triệt xuất hiện trong Trọng Hoa cung, vừa lúc nhìn đến nữ tử quen thuộc đang cuộn mình ngủ say, không hiểu sao trong lòng hắn đang lên một cỗ cảm giác an toàn.

Suy nghĩ trong lòng bị kiềm hãm, hắn tiến lên phía trước nhẹ nhàng ôm lấy người nàng, thật cẩn thận xem xét nàng có bị giật mình tỉnh lại hay không. Xác nhận được Long Vân Thắm ngủ rất say, hắn mới đem nàng thả lên trên giường, lại thay nàng vén lên chăn gấm đắp lên.

Vừa định rời khỏi, Lăng Triệt mới phát hiện trên lưng bản thân không biết từ khi nào nhiều ra một cánh tay, chặt chẽ nhưu giữ quần áo của hắn không chịu nói ra. Long Vân Thắm ngủ thực an ổn, còn có một hương thơm nhân nhạ quanh quần làm người thư thái, nàng giật giật thân người hướng tới cỗ nguồn nhiệt kia dựa vào.

Nữ tử trong lòng nhanh chóng đem hắn ôm chặt, đôi tay càng là cố sức vòng qua người hắn. . . hắn lại không dám dùng sức đẩy ra sợ nàng bùng tỉnh. Nguyên bản hắn muốn đến xem những ngày này nàng đang làm cái gì, không nghĩ cứ như vậy mà nằm ở trên giường cùng nàng.

Hắn chán ghét nữ tử, họ luôn không từ thủ đoạn muốn leo lên giường hắn, nhưng kì lạ là đối Long Vân Thắm hắn một chút cũng không bài xích. Ảnh mất tiêu nha đầu này từ nhỏ đã quật cường thanh lãnh, đối với hắn một chút cũng không sợ hãi mà càng cố gắng tiếp cận. Rất nhiều lời đồn đãi về công chúa điện hạ quái dị cũng chính bởi kiên trì của nàng làm cho truyền khai, hắn vốn không biết nàng có chủ ý gì cho nên lúc trước tùy cho nàng ngoạn xuất nhập Ngọc Tuyền, nếu không phải đêm kia kịch độc phát tác, cũng sẽ không ra tay ngộ thương nàng.

Nhưng một ngày kia nàng tỉnh lại, ánh mắt nàng thay đổi, cũng làm cho hắn thích nghi không kịp. Hắn đột nhiên cảm thấy, cái tiểu nha đầu này giống như trưởng thành a, trong lòng có chút chờ mong tâm tư của nàng thay đổi được bao nhiêu.

Lần lượt tiếp xúc, hắn càng phát hiện ra nhiều điều làm mình bất ngờ, nàng nguyên lai có nhiều gương mặt như vậy, so với quật cường càng nên nói cứng cỏi mới đúng.

....

Một giấc ngủ này của Long Vân Thắm toàn vẹn không tương, trong lúc mơ màng nàng giống như cảm nhận được hương vị hoa đào , cái loại thơm ngát nhàn nhạt này làm cho nàng không muốn mở mắt.

“Ân...” Uhm một tiếng, nàng chậm rãi mở mắt ra.

“A...Ngô!”

Long Vân Thắm không kịp thét chói tai đã bị người bịt miệng, trước mắt ngay lập tức là tuấn nhan phóng đại hướng nàng cười mỉ hoặc, đầu óc nàng ong ong hỗn độn, Lăng Triệt vì sao sẽ ở trên giường của nàng đâu?

“Người muốn dẫn cung nữ chú ý tiến vào, sau đó nhìn chúng ta à?”

Long Vân Thắm lúc này mới phát hiện hai người bọn họ đang dùng cái loại tư thế thân mật ái muội như thế nào, không chỉ có như thế, là là... có phải không trong lúc nàng mơ ngủ làm ra hành động gì, quần áo Lăng Triệt bị nàng làm có chút loạn, một mảnh trơn bóng tình tế ẩn ẩn thấy được. Mà nàng... nàng cư nhiên...oa... đang ở trong lòng hắn, một cái cánh tay không biết khi nào trèo lên bên hông của hắn a...

Oanh_____

Long Vân Thắm sắc mặt đại biến, cả người cứng ngắc như bị đình ghim.

Tại sao có thể như vậy?

A di đà phật, chính chị ăn đậu hũ của Lăng ca nhà e đóa

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Bản vương không ngại cho người lợi dụng

“Người tại sao này giờ không nói gì, nhưng là bản vương cũng không ngại để cho người nhìn tiếp.” Tâm tình Lăng Triệt hiện tại tốt lắm, hắn rất ít thấy nàng luống cuống như vậy, cho tới bây giờ vẫn chưa có hoàn hồn a.

Cúi đầu nhìn mảnh ngực lộ ra một phần, loáng thoáng có thể thấy một mảnh mí hoặc mê người, tuy là hắn không có cái tâm tư kia (tâm tư gì a?), nhưng là nữ tử trong lòng vẫn nằm ngốc hồi lâu a. Lâu đến mức ngay cả hắn đều cảm thấy bản thân làm cái hành động kia nàng có phải hay không thực sự bị dụ dỗ.

Long Vân Thắm khụ khụ một tiếng, nhanh chóng đem tầm mắt mình thu hồi, âm thầm hỏi hận bản thân làm sao có thể nhìn chăm chăm ngực một nam nhân như vậy, hơn nữa lại là nam nhân yêu nghiệt chết tiệt Nhiếp Chính vương.

Cấp tốc rút tay về, nàng trực tiếp cuốn hết chăn lăn ra xa vài vòng, sau đó mới đứng lên sửa sang lại quần áo.

Ấm áp mềm mại rời đi, trong lòng Lăng Triệt bỗng nhiên nổi lên một hồi mát mát nhàn nhạt. Thế nhưng hắn cũng không phát hiện này tâm tư bản thân đã biến hóa, chỉ đơn giản đứng dậy chỉnh lại quần áo chính mình.

Lúc này, Long Vân Thắm đã xuống giường, sắc mặt cũng khôi phục như thường.

Nàng suy nghĩ hồi lâu lại vẫn không biết nên mở miệng nói cái gì. Sự kiện này làm cho nàng có chút không biết làm sao, nàng chưa có từng thân mật như vậy với bất cứ một nam tử nào.

“Công chúa điện hạ không cần suy nghĩ nhiều, bản vương đến đây là có chuyện.”

Long Vân Thắm cùng Lăng Triệt đối diện ngồi xuống, chờ đợi hắn nói chuyện, Lăng Triệt mỗi lần nhìn như tùy ý mà đến nhưng là đều sẽ mang đến tin tức gì đó hữu dụng với nàng.

“Văn Nhân Mặc làm phò mã, người không đồng ý?”

Long Vân Thắm kinh hãi, nàng bắt quả mới cùng Long Hạo Thiên nói chuyện buổi sáng, hắn cư nhiên biết chuyện nhanh như vậy, thế lực bí mật của hắn đến cùng là có bao nhiêu. Nhưng trên mặt nàng vẫn như trước không lộ ra một tia cảm xúc: “Lời này của Nhiếp Chính vương là có ý gì?”

“Công chúa muốn cùng bản vương giả vờ ngu ngốc sao? Ha ha, ở trong hoàng cung này với bản vương chưa bao giờ có bí mật, mà bí mật muốn cũng không giấu mãi được. Hoàng thượng cùng công chúa điện hạ nói chuyện cũng không tính muốn giấu kín, bản vương muốn biết đương nhiên không khó.” Hần cũng không chút nào che giấu nói ra, hần chính là an bài người bên cạnh hoàng đế.

Long Vân Thâm trầm mặc, nàng là bị người nói trúng tâm tư.

“Công chúa đã có tính toán gì hay chưa, nếu chưa bản vương vừa hay nghĩ ra cái ý tưởng.” Lăng Triệt hí mắt cười khê, Văn Nhân Mặc cùng Long Vân Thâm thành hôn, lão già Long Hạo Thiên là muốn tính động vào căn cơ của Quân gia đi!

Nửa ngày trôi qua nàng còn chưa nghĩ ra cái ý tưởng gì tốt, bất quá nam nhân đối diện nhìn như quả thực có chủ ý đi: “Nhiếp Chính vương mời nói.”

Lăng Triệt ghé lỗ tai nàng nói thầm vài câu, sắc mặt Long Vân Thâm cũng theo đó ngày càng đen lại. Đây nhưng là cái chủ ý quái quỷ gì?

“Chẳng lẽ không tốt sao? Bản vương không để ý tính nguyện cho người lợi dụng một phen, công chúa người không phải là dây dưa với bản vương đã nhiều năm sao, lại lợi dụng một lần cũng không tính là cái gì?” Nói cho hoàng đế trong lòng nàng đã có người thương, chính là Nhiếp Chính vương đại nhân, Long Hạo Thiên chắc chắn vì chuyện này mà lo lắng.

“Bản vương cũng đã cùng Hoàng thượng nói qua, tuổi của công chúa còn nhỏ không thích hợp kén phò mã.”

Khóe miệng Long Vân Thâm vừa kéo, này không phải là hần đang nói với nàng, hần nhìn trúng nàng sao!

“Nhiếp Chính vương không cần như vậy, tự hủy đi hình tượng của bản thân trợ giúp, bản cung còn không dám đương nổi.”

“Vậy người thích Văn Nhân Mặc?” sắc mặt Lăng Triệt không thay đổi, nhưng ngữ điệu lại đột nhiên thanh lãnh, hàn khí dần dần khuếch tán ra xung quanh.

Nhưng trong lòng Long Vân Thâm lại thầm nghĩ: quả nhiên là vì Văn Nhân Mặc, Lăng Triệt biến sắc mặt nhanh như vậy quả thực là vì Văn Nhân Mặc đi. Hần giúp nàng kì thực không phải vì nàng. Nếu nàng còn không gật đầu đáp ứng, không biết hần còn có thể làm ra cái thủ đoạn gì.

Nàng lười đi vạch trần bốn ý của hần, vì thế giả bộ hồ đồ: “Tâm tư Nhiếp Chính vương bản cung không rảnh để ngồi suy đoán nọ kia, bất quá là cùng nhau có lợi, bản cung liền cảm ơn Nhiếp Chính vương.”

Lăng Triệt bị lời nói của Long Vân Thâm làm cho có hơi bất ngờ, nhất là ánh mắt kia của nàng luôn làm cho hần thấy sồn gai ốc, có chút khó chịu, giống như là cảm giác bị bán úng vậy! Bất quá Long Vân Thâm đã đáp ứng, kia hần liền tính là đạt tới mục đích.

Cười cười, Lăng Triệt vừa lòng li khai, tâm tình đột nhiên tốt không nói nên lời.

Long Vân Thâm nhìn tấm cung đã không còn người nào, nghĩ nghĩ bản thân có phải hay không đi một nước cờ hiểm. Nếu nàng nói cho Long Hạo Thiên nàng đã yêu mến Nhiếp Chính vương, vậy tức là mối quan hệ của hai người sẽ càng thêm ràng buộc, sau này muốn tách ra liền gặp nhiều khó khăn.

-_- Chưa gì chị đã tính tách ra là sao a?

Nhưng nàng không thể phủ nhận, hiện thời có thể làm cho Long Hạo Thiên kiêng kị cũng chỉ có mình Nhiếp Chính vương Lăng Triệt hần.

Có lẽ, hần nói ra cái biện pháp đó không sai đi, vậy liền làm theo biện pháp của hần đi!

Hạ quyết tâm, Long Vân Thâm lập tức kêu người tiến vào thay đổi quần áo, lại hỏi một phen Long Hạo Thiên hiện tại đang làm gì, mới trực tiếp đi ra ngoài Trọng Hoa cung.

.....

“Người nói cái gì?”

Thân hình Long Hạo Thiên cứng đờ, sắc mặt lập tức đại biến, trước kia Long Vân Thâm hồ nháo như thế nào sắc mặt hần cũng không biến sắc mạnh mẽ như lúc này. Hoàng nhi của hần cư nhiên nói với hần, nàng cùng Nhiếp Chính vương là tương đầu ý hợp.

“Không được, tuyệt đối không được!”

“Vì sao?”

“Không được chính là không được, hoàng nhi người chớ có hồ nháo. Nhiếp Chính vương không phải là người người có thể hiểu được, hơn nữa hần so với người lớn hơn mười hai tuổi a.”

Long Vân Thâm lúc đầu kiên quyết nói: “Tuổi tác không là vấn đề, nếu có nhắc đến, mẫu hậu cùng phụ hoàng không phải cũng hơn kém mười mấy năm sao?” Này lấy cơ có điểm quá không phù hợp đi.

Long Hạo Thiên nghe được Long Vân Thâm nhắc đến Hoàng Hậu, sắc mặt càng thêm khó coi, ánh mắt nhìn nàng có thêm vài phần thâm thúy không thể

nắm bắt. Nàng cảm giác bản thân đang bị nhìn chăm chăm như một con mồi không còn đường lui, cảm giác này quả thực không thoải mái. Lúc này để vương không nói chuyện, nàng chỉ có thể yên lặng mà ngồi chờ.

Long Hạo Thiên đem ánh mắt thu hồi, sắc mặt có hơi hòa dịu một chút : “Trẫm cùng với mẫu hậu ngự tại không giống ngự tại được, ngự tại cùng Nhiếp Chính vương là người của hai thế giới. Còn nữa, tâm tư ngự tại dành cho Nhiếp Chính vương như thế nào, hần đã từng để ý đến ngự tại sao? Hần đâu có coi trọng một cái tiểu nha đầu như ngự tại được.” So đi sánh lại thì Văn Nhân Mặc càng là người thích hợp hơn.

“Hoàng thượng, Nhiếp Chính vương cầu kiến.” Tào công công đẩy cửa ra bẩm báo, Long Văn Thâm lập tức ngăn người, Lăng Triệt đến đây?

Ánh mắt Long Hạo Thiên quý dị dừng ở trên người nam nhân đang từng bước tiến vào, hần đến đây giờ này là làm cái gì, làm cho Long Văn Thâm lui xuống, Long Hạo Thiên mới mở miệng : “Nhiếp Chính vương tìm trẫm có việc?”

Lăng Triệt thần tình nghiêm túc, thật giống như hần đến đây là có việc quan trọng!

“Bản vương nghe nói Hoàng thượng có tính toán nhường Trần Bắc tướng quân làm phò mã.”

Long Hạo Thiên gật đầu : “Xác thực có ý tưởng này, Trẫm vừa cùng nàng nói đến.”

“Ta không đồng ý.”

Long Hạo Thiên ngồi trên long y sắc mặt càng trầm, “Thế nào không ổn, Nhiếp Chính vương có ý kiến gì?”

“Công chúa bắt quả vừa mới lớn lên, Hoàng thượng ban thưởng cho nàng một tòa phụ đệ lại từ phía mở tiệc ăn mừng, nếu là lại kén phò mã là đại tướng quân vang danh hiển hách như vậy, không nghi ngờ là đưa công chúa lên đầu sóng ngọn gió. Hoàng thượng chẳng lẽ tính toán lập công chúa điện hạ làm Thái tử?”

Long Hạo Thiên kinh ngạc không thôi, lập tức nghẹn một hơi ở cổ họng, qua một lát mới trầm tư nói : “Lập Thái Tử là đại chính sự, trẫm còn phải suy xét rất nhiều.”

“Nhưng đây chưa chắc là điều thế nhân biết được. Hoàng thượng sủng ái công chúa như thế lại không có ý định lập nàng làm Thái tử, hiện thời thế cục chân vạc vừa định, nếu là lại gây ra một cái sự tình không tốt. Hơn nữa, Hoàng thượng vừa phong Nhị hoàng tử làm thống lĩnh cấm vệ quân, Nhị Hoàng tử cùng Trần Bắc tướng quân ta xem hần chính là bằng hữu tâm giao của Nhị hoàng tử a.”

Lăng Triệt không chờ Long Hạo Thiên trả lời, nói xong như vậy liền tiêu sái rời đi, hần biết Long Hạo Thiên hiểu được ý tứ của mình, tốt quá hóa tệ, nếu như vì một lần tham lam mà động đến căn cơ thế lực trong hoàng cung này, Hoàng đế đa mưu túc trí kia sao có thể cho phép.

Rời đi Ngọc Quỳnh điện, Lăng Triệt đi đến đường mòn vắng người đột nhiên dừng bước mở miệng : “Ngươi đi ra, đi theo bản vương như vậy làm cái gì?”

Có ai cảm thấy chị lại bị lừa như ta không?

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Tâm tình đặc biệt

Long Văn Thâm từ phía sau cây Tùng nhỏ đi ra, biểu cảm có chút xấu hổ, quyết định theo giới Lăng Triệt quả thực ngu xuẩn.

“Đi theo bản vương làm cái gì, đây là đường đi Ngọc Tuyền!” Hai tay Lăng Triệt khoanh trước ngực, có chút chờ đợi xem biểu cảm thực mắt tự nhiên của nữ tử trước mặt, nàng muốn hỏi cái gì trong lòng hần đã sớm đoán ra.

Nhưng là hần cứ thích không làm như ý muốn của nàng!

“Bản vương còn có việc, phương hướng đi Trọng Hoa cung của công chúa nhưng là ở bên kia!” Lăng Triệt chỉ chỉ về một con đường ngược lại nói, sau đó xoay người định thực sự rời khỏi.

Thân thể Long Văn Thâm theo bản năng đem người giữ chặt, Lăng Triệt chậm rãi xoay người cười như không cười nhìn bàn tay đang do dự nắm chặt của nàng, Long Văn Thâm khẽ cắn môi, một bộ dạng thấy chết không sờn, “Ta, ta muốn hỏi ngự tại chút chuyện.”

Nàng không có tự xưng với hần bản cung, lúc này nàng chính là nàng chứ không phải là cái gì công chúa điện hạ kí. Ánh mắt Lăng Triệt xoay chuyển, thuận tay mang theo nàng chớp mắt đã trốn vào trong núi giả, tốc độ nhanh đến mức nàng chỉ cảm nhận được một trận gió theo bên tai cắt qua.

Hoàn cảnh chung quanh có chút mờ mịt, Lăng Triệt ôm Long Vân Thắm đặt trên thạch bích, tránh cho nàng va chạm vào những thứ sắc nhọn nơi này.

“Muốn hỏi cái gì?” Hơi thở nam nhân cùng với không khí lưu động thổi thổi vào gáy nàng, từng cổ bồi hồi dâng lên. Trên mặt Long Vân Thắm nháy mắt nóng lên, âm thầm thấy may mắn vì nơi này không có nhiều ánh sáng.

“Mới vừa rồi ở trong điện, ngươi nói cái gì đó?”

“Ngươi muốn hỏi bản vương có đề cập đến chuyện của ngươi không à? Ngươi nghĩ muốn hỏi bản vương có hay không nói không đồng ý ngươi kén phò mã sớm như vậy?”

Long Vân Thắm trầm mặc, nàng thực sự là nghĩ như vậy. Nhưng nếu cho nàng chính mình nói ra lại cảm thấy rất gian nan.

Lăng Triệt nhìn nàng bật cười, động tác chớp mắt mỗi khi không nói ra lời của nàng bị hắn nhìn nhất thanh nhị sở rồi, nàng là đang khẩn trương đi? Đơn giản là hiện tại đã cùng hắn nhắc lên quan hệ. Trước mặt Long Hạo Thiên hiện tại, hai người. . . ần. . . mờ ám.

“Ngươi nếu là không muốn cùng ta có quan hệ, vì sao ngày trước không cự tuyệt.” Hắn tự nhiên sẽ không nói cho nàng, kỳ thực hắn căn bản không có cùng Long Hạo Thiên không đồng ý nàng kén phò mã, nhưng hiểu lầm này đối với hắn cũng không phải không tốt, ít nhất hiện tại hắn phát hiện ra tiêu nha đầu này rất dễ ý.

“Nhiếp Chính vương thỉnh buông ta xuống, nam nữ thụ thụ bất thân.”

Lực đạo vây quanh người nàng của Lăng Triệt tăng lên vài phần, khuôn mặt nhìn nàng không mặn không nhạt, cũng không nhìn ra vui buồn, nàng luôn luôn bài xích cùng hắn tiếp xúc, hơn nữa chính là luôn luôn cùng hắn bảo trì khoảng cách. Nghĩ đến Mị từng hỏi báo nàng ở chung với Cung Thanh Dương, tất cả đều là tươi cười đầy mặt, nụ cười kia nhưng là tràn đầy tự nhiên vui vẻ, vậy mà nàng chưa từng đối với hắn . . .

Nghĩ vậy, Lăng Triệt trực tiếp giơ tay lên, Long Vân Thắm cảm thấy trên đầu bỗng nhiên buông lỏng, nhất thời sắc mặt thay đổi.

Hắn rút ra trâm cài của nàng.

“Trả lại cho ta.” Đây là trâm cài tam ca cho nàng, nàng thích nó nhất.

Lăng Triệt cầm lấy ngọc trâm xoay tròn trong tay, xung quang có chút tối nên không nhìn ra thần sắc của hắn, chỉ nghe đến một thanh âm không chút cảm xúc : “Thích trâm cài như vậy, vẫn là vì người tặng trâm đi!”

“Không có quan hệ gì với ngươi.”

Không liên quan hắn? Quả thật không liên quan hắn, nhưng ngày ấy rõ ràng hắn cũng tặng nàng lễ vật mừng nàng cập kê, Thanh Y vệ nhưng là trợ tá đắc lực của hắn, hắn đem Thanh Y vệ cấp nàng, thần sắc nàng lúc đó lại lóe ra không vui thậm chí còn nhìn hắn nghi ngờ. Long Thanh Dương bắt quả đưa ngày một cái trâm cài, nàng liền thích như vậy, mỗi ngày đều cài?

Long Triệt ngực tê dần, tâm tình có chút kém, lễ vật của hắn nàng còn chưa có dùng đi!

Thừa dịp Lăng Triệt thất thần, Long Vân Thắm một phen đoạt lấy trâm cài giấu vào trong ống tay áo, không nói lời nào nhảy xuống núi giả rồi đi. Nàng quả nhiên không thể nói chuyện gì với yêu nghiệt này.

Lăng Triệt một tay nâng lên kim hãm trước ngực mình, cảm nhận cảm xúc ở tâm phát ra làm cho hắn cảm thấy mờ mịt, hắn rõ ràng nghe được nhịp đập của trái tim mình, bởi vì ở gần nàng mà nhịp đập càng loạn. Nhìn nàng phát áo bỏ đi không quay đầu lại, hắn bỗng nhiên cảm thấy . . . cô đơn. Cảm giác không thoải mái ở vị trí ngực trái kia càng thêm mãnh liệt.

Nàng đối với hắn mà nói, giống như thật đặc biệt.

Trọng Hoa cung, Xuân Lan nhìn bộ dạng Long Vân Thắm trở về mà âm thầm sợ hãi, quần áo công chúa tại sao lại như vậy?

“Công chúa, đã xảy ra chuyện gì sao?”

Long Vân Thắm lắc đầu, nàng một đường tránh người qua lại, hắn là không có ai nhìn đến bộ dạng này của nàng, cùng Lăng Triệt dây dưa đầu tóc cũng đều rối loạn hết lên. Nàng đem ngọc trâm cẩn thận đặt trên hộp gấm, cả người ngồi thẳng trước gương đồng.

“Xuân Lan, ngươi sơ sơ bụi lại giúp bản cung.”

Xuân Lan nhìn công chúa dè dặt cẩn thận đem ngọc trâm cất đi, trong lòng suy đoán không thôi, ngọc trâm kia là của ai? Công chúa giống như thật quý trọng.

“Công chúa, Hoa phi phái người đưa tới bái thiếp, muốn mời công chúa đi Cẩm Hoa cung ngồi một chút.”

Long Vân Thắm âm ừ, Hoa phi tìm nàng có chuyện gì đâu! Bất quá cứ nhiên chủ động đến tìm nàng, nàng cũng không ngại đi nhìn xem một chút. Hoa phi nói như thế nào cũng là người Bắc Tề quốc, so với tứ phi kia, nàng tự nguyện tiếp xúc với Hoa phi hơn.

“Đến Cẩm Hoa cung.”

Hoa phi nuốt xuống một ngụm trà thơm, nhìn nhìn Long Vân Thắm ngồi ở đối diện, hai người đã giữ nguyên tư thế này hồi lâu. Cuối cùng cảm thấy trong dạ dày đã sắp tràn đầy nước trà. Hoa phi mới tính mở miệng nói trước : “Hai tháng sau công chúa điện hạ liền muốn xuất cung tới phủ Công chúa, về sau cơ hội được nhìn thấy công chúa không nhiều, ở nơi này của bản cung không có gì trân quý làm lễ ra mắt được. Nhưng là mừng lễ cấp kê của công chúa điện hạ Nam Hoàng quốc không thể không có lễ vật, này bản cung còn giữ một kỉ vật ngày trước Hoàng Hậu nương nương tặng cho bản cung, hiện thời bản cung liền giao cho người.”

Hoa phi lấy từ trong người ra một cái túi thơm, trực tiếp đặt ở trước mặt Long Vân Thắm.

Long Vân Thắm không tiếng động đánh giá vật kia, này túi thơm quá mức phổ thông,, đáng chú ý có lẽ chính là hai chữ kỉ quái xiêu xiêu vẹo vẹo thêu ở trên bề mặt, làm cho nàng nhìn không được nhìn lại nhiều lần.

“Công chúa đại khái cũng cảm thấy thực kỉ quái đi, Hoàng Hậu nương nương tài nghệ thêu thùa cao thâm, hai chữ này nhìn qua liền biết là do người mới tập sự thêu a. Bất quá túi thơm này là đích thân Trưởng công chúa đưa cho bản cung, thiết nghĩ có lẽ là nàng thêu nó khi vừa mới bắt đầu.”

“Phải không? Kỉ vật của mẫu hậu đối với ta đều là trân quý, Hoa phi hào phóng giao lại, kia ta liền cảm ơn.” Nàng đem túi thơm kia thu về, Hoa phi đưa cho nàng vật này có lẽ còn có ẩn tình gì đó không thể cho người biết, nhưng là kỉ vật của mẫu hậu nàng cảm lại cũng tốt.

Hoa phi tươi cười thân nhìn nhìn Long Vân Thắm rời đi, ánh mắt nàng sâu thẳm không biết đang nghĩ gì, thì thảo tự nói : “Như vậy coi như là muốn chết sớm.”

Nghĩ đến túi thơm kia, Hoa phi lập tức nhớ tới một người, nếu như người nọ nhìn đến vật kia, không biết sẽ có cảm tưởng như thế nào?

Vâng! Anh nam chính đã có dấu hiệu đánh mất tâm. ... Còn chương sau tên nam phụ cũng đồng dạng cảnh ngộ a

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Văn Nhân Mặc thất thần

Thời gian một tháng thoát cái trôi qua, nàng cùng Lăng Triệt từ lần nói chuyện ở sau núi giả không mấy vui vẻ kia liền không có gặp qua nhau, trái lại nàng cùng Long Thanh Dương lại thường xuyên gặp mặt tán gẫu.

Ví dụ như hiện tại, nàng thay đổi một bộ nữ trang đơn giản xuất cung, bên cạnh không sai chính là Long Thanh Dương.

Nguyên bản nàng muốn xuất cung nhìn một chút Phủ Công chúa kiến tạo như thế nào, thuận tiện ra ngoài dạo một chuyến, nào ngờ Long Thanh Dương biết được ý tưởng của nàng liền nhất quyết muốn đi cùng.

“Người một nữ nhân ra ngoài sao đảm bảo an toàn.” Long Vân Thắm bắt đầu dĩ chỉ có thể đáp ứng, hai người cứ như vậy vận trang phục xuất cung.

Kinh thành vẫn náo nhiệt như trước, nàng nhìn Phủ Công chúa, chiếm diện tích quả thực rộng lớn a, kiến trúc huy hoàng lung linh so với hoàng cung không kém là bao, phủ đệ như này muốn cho người ta không chú ý cũng khó đi.

Xem ra việc nàng xuất cung tiến vào Phủ Công chúa rất được người để ý?

“Phụ hoàng kiến tạo Phủ Công chúa chính là thể hiện vô vàn sùng ái đối với người, người chỉ cần nhận là tốt rồi, suy nghĩ linh tinh cái gì đều là không cần thiết, ta nhất định sẽ che chở người.” Long Thanh Dương chú ý Long Vân Thắm nhíu mày trầm mặc, lập tức lên tiếng trấn an.

Nàng lập tức lắc đầu đem phiền não kia dứt bỏ : “Đã xuất cung đến đây, vậy phải đến nơi nào náo nhiệt giải sầu một chút mới được, ta còn chưa có dạo qua khỏi ngã tư đường kia đâu.”

Long Thanh Dương cười gật đầu, đưa nàng đến ngã tư náo nhiệt nhất kinh thành, còn có không quên giải thích : “Người nếu muốn ăn một chút điểm tâm, ta biết có một nơi rất nổi tiếng, có muốn đi xem thử hay không?”

Long Vân Thắm cười cười : “Ta chẳng lẽ còn sợ tam ca đem bán sao, liền không ngại đi đến đó đâu.”

Hai người vừa nói giỡn vừa đi đến Thiên Hương lâu, Long Thanh Dương đối với nơi này rất quen thuộc, mới đến liền có tiểu nhị dẫn đường lên lầu hai,

tìm một nhà gian đi vào. Long Thanh Dương điem qua chút đồ ăn đặc sắc ở nơi này, tiểu nhị vừa đi, hai người liền ngồi ở một bên uống trà chờ đợi.

“Thiên Hương lâu tuy danh tiếng có kém chút so với Tùy Tiên lâu, nhưng đồ ăn ngon vẫn xếp thứ nhất thứ hai trong kinh thành, ban đầu lão bản Túy Tiên lâu còn muốn từ nơi này mua đi đại trà a, đáng tiếc hẳn không có thành công.”

Long Vân Thẩm nhủ mảy, vừa nghe người người dưới lầu một nói chuyện vừa hướng Long Thanh Dương cười nói : “Đó là tất nhiên, có tam ca ở phía sau chống lưng, lão bản kia có thể mang người đi ra mới là chuyện không tưởng a.”

Long Thanh Dương cả kinh : “Người làm sao mà biết.”

“Không nói đến sự quen thuộc của tam ca đối với nơi này, ta nhìn tiểu nhị cùng chương quỳ kia đối với tam ca nhất mực cung kính cẩn thận liền có thể đoán ra một hai. Tam ca mấy năm nay đều sống ở Giang Nam cách xa kinh thành không có khả năng nhanh như vậy đã làm một cái khách quen, một trưởng quỳ có thể đối tam ca như thế chỉ có thể giải thích là ông chủ đang đứng trước mặt hắn mà thôi. Còn nữa, tam ca cũng không phải là người khắp nơi rêu rao thân phận, chương quỳ kia chỉ sợ cũng không biết tam ca chính là Tam hoàng tử điện hạ đi!”

Long Thanh Dương không che giấu tan thường nhìn nữ tử trước mặt, nha đầu kia thực sự là trí tuệ hơn người, bắt quá vài cái ánh mắt liền có thể đoán được đại khái sự việc như vậy. Vậy hẳn cũng không có lí do gì giấu diếm nàng .

“Không sai, quả thật chính là ta mở ra nơi này, chương quỳ kia cũng chỉ nghĩ ta là một công tử phú quý nào đó mà thôi, tự nhiên không biết bất cứ cái gì khác.”

“Yên tâm, tam ca không nói, ta liền không biết.”

Long Thanh Dương hẳn là còn nhiều hơn sản nghiệp, so với một Thiên Hương lâu có lẽ còn lớn hơn nữa. Nhưng những điều này chẳng có can hệ gì với nàng, chính nàng cũng có bí mật, không có lí do gì đối với nàng thành thật đối đãi.

“Đây là điểm tâm mới nhất , gia cảm thấy như thế nào ạ?” Tiểu nhị bụng rất nhiều thức ăn đi lên, đi cạnh hắn còn có vị chương quỳ ban nãy, này đại đông gia đích thân ghé thăm hẳn giám không đi tới sao? Bất quá hắn phát hiện đại đông gia lần đầu tiên nhưng là mang theo người cùng tới, hơn nữa còn là một nữ tử, chẳng lẽ?

Chương quỳ đối với thân phận Long Vân Thẩm âm thầm suy đoạ, Long Vân Thẩm thấy vậy cũng không có nổi giận, nàng nháy mắt với Long Thanh Dương, ý bảo hắn mở miệng nói câu gì. Long Thanh Dương nhìn nàng, sùng nịnh lại bất đắc dĩ, nha đầu này thực sự là...

“Đây là muội muội của ta, nàng đến nơi này nhìn xem một chút mà thôi. Chương quỳ người bây giờ nhớ kĩ, về sau nàng đến nơi này hết thấy đãi ngộ cùng ta giống nhau.”

Chương quỳ lập tức gạt đầu, thu hồi ý tưởng không trong sáng trong đầu, nghĩ đến bản thân nghĩ đi xa như vậy không nhận được toát mồ hôi lạnh.

“Đông gia, tiểu thư, chúc hai người ngon miệng.” Chương quỳ xấu hổ đỏ mặt, nói một câu xong liền quắp đuôi chạy mất.

“Haha...” Long Vân Thẩm cảm lên đôi đũa bật cười, tuy chỉ là một cái sự việc nhỏ nhưng lại làm cho tâm tình nàng thả lỏng không ít. Lập tức hướng Long Thanh Dương nháy mắt : “Cảm ơn tam ca nha.”

Hắn đây là đang muốn làm cho nàng chơi vui thoải mái một chút, Long Thanh Dương là sợ mấy ngày nay tâm tình nàng đè nén khó chịu không nói ra cho ai. Theo lễ cập kê càng ngày càng gần, người trong cung hướng nàng khiêu khích cũng khôn ít, trong tối ngoài sáng đều có, thường xuyên làm ra mấy cái động tác nhỏ.

Nhưng là, Long Vân Thẩm nàng khinh thường đáp lại, một chút cũng không thêm đề ý tới.

Không nghĩ đến Long Thanh Dương lại vì chuyện này mà lo lắng như vậy, trong lòng ảm áp, nàng từ trước luôn luôn khát vọng một tình thân như vậy. Long Thanh Dương nhìn Long Vân Thẩm cười thoải mái mới nhẹ nhàng thở ra, hẳn chính là không chịu được nàng việc gì cũng giấu kín dưới đáy lòng.

“Ăn cơm xong có muốn đi lại một chút hay không, gần nơi này còn có mấy gian cửa hàng rất đặc biệt.”

“Không cần, thời gian không còn sớm, chúng ta lát nữa liền trở về đi.”

Hai người dùng xong đồ ăn đi xuống lầu, lại ở trên hành lang cầu thang không hẹn mà gặp một người, Long Vân Thẩm sắc mặt kinh ngạc, Văn Nhân Mặc?

Văn Nhân Mặc cũng có chút ngoài ý muốn, Tam hoàng tử cùng Công chúa điện hạ, bọn họ khi nào thì có quan hệ tốt như vậy?

“Tam hoàng tử điện hạ.” Quân tiểu thư vừa nhìn thấy Long Thanh Dương trên mặt tràn đầy kinh hi, nàng không nghĩ tới tại nơi này có thể gặp gỡ Long Thanh Dương, nhưng đảo mắt liền nhìn đến nữ tử đứng bên cạnh hắn, nàng biến sắc, không khỏi quay đầu nhìn về phía nam tử đi bên cạnh mình : “Ca?”

Hoàng thượng cố ý thay công chúa điện hạ kén phò mã Quân tiểu thư nàng đều biết, trong lòng còn âm thầm nghĩ đây quả là một chuyện tốt. Tuy rằng ca ca đối với công chúa điện hạ tương đối lạnh nhạt, nhưng nàng luôn biết từ nhỏ đến lớn, nữ tử mà ca ca có thể nhớ kĩ nhất cũng chỉ có duy nhất vị công chúa điện hạ kia. Bất kể là vì thương mến hay là vì nguyên nhân khác, ca ca nếu có thể nhớ kĩ nàng thì đều là điều đáng quý.

Nhưng là gần đây nàng nghe ca ca nói, công chúa điện hạ hướng Hoàng thượng nói không đồng ý kén phò mã. Nàng rõ ràng nhìn thấy ca ca mấy ngày nay có chút khác thường, cho nên hôm nay mới lôi kéo hắn xuất gia.

Không nghĩ tới, cư nhiên lại tạo cơ hội cho hai người gặp gỡ...

Người này chính là muội muội của Văn Nhân Mặc, hắn không chịu nổi nàng bám hắn làm nũng mới theo nàng xuất gia đến đây, không nghĩ tới cư nhiên cùng Long Vân Thâm đối mặt. Nhất là mấy ngày trước Hoàng thượng đối với hắn mờ mịt nói, công chúa điện hạ không đồng ý kén phò mã, cho nên hết thảy ý kiến ban đầu đều từ bỏ.

Hắn vốn nên thở ta một hơi vui mừng mới đúng, nhưng không biết vì sao trong lòng lại trầm trầm khó chịu, một loại cảm xúc lắng đọng cứ thế ở lại trong lòng, làm thế nào cũng không hết. Dung nhan nữ tử kia cứ lần lượt hiện ra, tâm tình hắn theo đó càng thêm phiền chán.

Long Thanh Dương rất nhanh hoàn hồn, nhận thấy được mấy người trong nháy mắt khác thường liền đem Long Vân Thâm kéo gần đến bên cạnh bản thân : “Trần Bắc tướng quân, Quân tiểu thư hảo.”

Văn Nhân Mặc gật đầu, ánh mắt lại cố tình nhìn chăm chú nhìn vào Long Vân Thâm bên người Long Thanh Dương. Long Vân Thâm bị một đạo ánh mắt chăm chú nhìn vào, muốn tự động bỏ qua cũng không được, chỉ có thể ngẩng đầu cùng Văn Nhân Mặc chào hỏi : “Trần Bắc tướng quân thực khéo!”

“Quả thực rất khéo, công chúa điện hạ.” Thanh âm thanh lãnh của Văn Nhân Mặc không mang một tia cảm xúc.

Quân tiểu thư nhìn bóng lưng hai người chậm chậm rời đi, không cam lòng giậm chân một cái : “Ca, người thế nào không gọi lại bọn họ, công chúa điện hạ nhưng là ở ngay trước mặt a! Người thế nào không giữ nàng?”

“Không cần hồ nháo.” Văn Nhân Mặc đứng ở phía trước cửa sổ, qua cánh cửa đang mở nhìn hai đạo bóng dáng song song mà đi trên đường lớn, Long Vân Thâm dịu dàng cười khê, thỉnh thoảng lại đối với Long Thanh Dương khoa tay múa chân cái gì, bộ dạng tùy ý tự nhiên xinh đẹp trong sáng của nàng không khỏi làm hắn thất thần.

Quân tiểu thư đứng sau lưng Văn Nhân Mặc, nhìn cái phương hướng ca ca đang nhìn, che miệng âm thầm cười trộm, còn nói không có sự? Một cái ánh mắt kia đều bị nàng nhìn thấu.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Thích nàng, thật sự thích nàng

“Rào rào _____”

Bọt nước trắng xóa tầng tầng lớp lớp từ dưới nước dâng lên quay cuồng dần dần thành hình, nam tử làm cái động tác từ trong vòng nước dập dòn đi ra, từng giọt nước trong vắt theo trên đường cong cơ thể hắn rơi xuống. Lăng Triệt ngâm mình ở trong nước từ hơn một khắc trước đến bây giờ mới thật sự đi ra.

Cầm lấy khăn bông trắng đặt ở một nền hắn vừa chà lau giọt nước trên người vừa hướng khỏi bể nước.

“Vào đi!”

Lăng Triệt tùy ý thất cái đai lưng rồi li khai, trên người càng là tùy ý khoác một kiện y bào đồ thẩm hình xám đen. Hắn tìm một chỗ ngồi xuống, cánh tay chống cằm, tầm mắt dừng nơi tờ giấy Tuyên Thành trên bàn, tranh này là đêm qua hắn không tự chủ mà họa ra.

Khi Mị nhìn đến bức họa kia thì kinh ngạc nói không nên lời, vương gia cư nhiên vẽ công chúa điện hạ cười cười quả thực giống như vậy.

“Gần đây công chúa điện hạ như thế nào?” Hắn gần tháng nay không có đi Trọng Hoa cung, mỗi khi đến đêm khuya hắn đều nghĩ đến một việc. Trôi qua một tháng, tháng đến đêm qua vô tâm họa ra nàng, trong lòng hắn mới minh bạch.

Hắn giống như thích nàng!

Bản thân Lăng Triệt cũng cảm thấy kinh ngạc không thôi, nhưng chuyện này rõ ràng là sự thật, cảm giác hắn đối với nàng thật đặc biệt. Lúc ban đầu cũng chỉ vì hứng thú, nhưng là mấy tháng thường xuyên kề cận, ánh mắt hắn càng ngày càng bị nàng hấp dẫn. Hắn không có bài xích cùng nàng tiếp xúc, thậm chí cảm giác nàng đang ở trong lòng hắn ngủ say hắn thực thích.

Nếu hắn không thích nàng, vì sao mỗi đêm đều xúc động muốn đi Trọng Hoa cung, chỉ muốn nhìn gương mặt ngủ say của nàng.

Lăng Triệt một trận cười khở, trước kia tiểu nha đầu vụng trộm tiến Ngọc Tuyền đáy lòng hắn còn cười quá nằng, hiện thời hắn đều mỗi đêm vụng trộm đi Trọng Hoa cung rình coi người. Chỉ tiếc, hắn có tâm cũng không có khả năng mỗi đêm đều đi.

(Oh thì ra anh thường xuyên đến chỗ chị rình rập a)

“Vương gia, công chúa điện hạ hôm nay xuất cung vừa mới trở về. Nàng xuất cung cùng với Tam hoàng tử.” Mị nghĩ nghĩ rồi quyết định nói một nửa câu, Vương gia giống như đối với Tam hoàng tử có địch ý?

Quả nhiên sắc mặt Lăng Triệt tối sầm lại, nghe được tin Long Thanh Dương ra ngoài cùng nàng liền thấy khó chịu, nàng tâm như bàn thạch, cứng mềm đều không ăn. Không nghĩ tới người thứ nhất nàng để trong lòng lại là Long Thanh Dương. Lăng Triệt tuy tức giận nhưng cũng cảm thấy một phần may mắn, cũng may hai người họ đơn thuần là tình nghĩa huynh muội.

“Xuất cung làm gì?”

“Chính là đơn giản đi dạo bên trong kinh thành, công chúa có đến nhìn Phủ công chúa, còn có...thời kì đi Thiên Hương lâu, gặp gỡ Văn Nhân Mặc.”

“Ngươi lặp lại lần nữa.”

“Thời kì đi Thiên Hương lâu.”

“Câu tiếp theo.”

“Gặp gỡ Văn Nhân Mặc.” Mị không khỏi âm thầm lau mồ hôi, Vương gia đối với Văn Nhân Mặc dường như địch ý càng sâu?

Bàn tay Lăng Triệt đang cầm bút lông cứng đờ, tuy rằng Long Hạo Thiên đã sớm từ bỏ đem Văn Nhân Mặc làm phò mã, nhưng không ai có thể cam đoan hai người họ không thể từ quan hệ bản thân tiến dần lên a. Đối với Văn Nhân Mặc, Lăng Triệt rất để ý, đơn giản là hắn biết nhiều hơn người khác cái sự kiện, năm đó tiểu nha đầu của hắn quan hệ tốt trừ bỏ Tam hoàng tử Long Thanh Dương còn có thêm một người.

Nếu không phải tiên Hoàng Hậu cách thế, Nhị phu nhân Quân gia cũng lần lượt qua đời, nói không chừng hai người đã cùng nhau đính ước! Long Vân Thâm hồi nhỏ, quan hệ cùng Văn Nhân Mặc rất tốt.

Lăng Triệt ngón cái đè lên mi tâm, Văn Nhân Mặc này không thể không phòng, mặt ngoài nhìn như hắn đối Long Vân Thâm lạnh nhạt không để ý tới, nhưng thực ra ánh mắt tiểu tử kia không lừa được người, nữ tử có thể làm cho hắn để vào mắt cũng chỉ có mình Long Vân Thâm.

Nếu là trước kia, Lăng Triệt cũng lười quản, nhưng hắn hiện tại khác rồi, việc này tuyệt đối không thể phát sinh. Nha đầu kia rõ ràng là tìm hắn kết minh đầu tiên, là nàng tiếp cận hắn trước, hắn không có đạo lí nào nhường cái tên mao đầu tiểu tử kia vượt mặt.

“Quân gia có đề cập gì làm mai cho Văn Nhân Mặc hay không?” Lăng Triệt vô thức bật ra một câu, Mị giật giật khóe mắt không hiểu trả lời: “Ngạch... giống như không có, Văn Nhân Mặc đối với việc này cũng không quan tâm.”

“Không quan tâm? Vậy bản vương liền thay hắn quan tâm, Ngũ công chúa không phải rất thích Văn Nhân Mặc sao, trai tài gái sắc quả thực xứng đôi. Nếu bản vương làm mối, ngươi nói có đúng không là nhất cọc lương duyên.”

Sau lưng Mị từng trận mồ hôi lạnh, Vương gia tui cười quả thực có chút đáng sợ, Ngũ công chúa cùng Trấn Bắc tướng quân rất xứng đôi sao? Vì sao hắn ngửi được mùi vị âm mưu ở đây?

Mị xấu hổ gật gật, bật cười ha ha...: “Quả thực là xứng đôi.”

“Bản vương cũng cảm thấy như vậy.” Khóe môi Lăng Triệt không ngừng phóng đại, cuối cùng mang theo giấy Tuyên Thành trong tay đi vào nội thất, Mị nhìn Vương gia nhà mình gần đây hi vọng vô thường, không khỏi xoa xoa cái trán đầy mồ hôi. Âm tình bất định, âm tình bất định!

Từ khi Vương gia cùng công chúa điện hạ kết minh, hết thảy mọi việc phát sinh đều không thể hình dung theo lẽ thường a!

Ban đêm, Ánh cùng Mị chạm mặt, hai người ấn ý quay mặt nhìn ánh trăng treo cao trên đỉnh đầu, trong lòng vô số cừu con xuất hiện. Vương gia lại trèo cửa sổ...

Long Vân Thâm kéo kéo cổ áo, cửa sổ đột nhiên mở ra mang theo gió làm cho nàng cảm thấy có chút mát. Nàng hiện còn không có nghỉ ngơi, chính là đang ngồi trên ghế quý phi đọc sách.

Bóng đen từ trên đỉnh đầu nàng đổ xuống, nàng biết là Lăng Triệt, lại chính là xoay người thay đổi một cái phương hướng ngược lại tiếp tục đọc sách. Lăng Triệt thân thủ đem sách của nàng đoạt lấy đặt ở trên bàn, cúi người nhìn chăm chú: “Công chúa đang trốn?”

Hôm nay nàng không có mang ngọc trâm kia, Lăng Triệt cảm thấy vô cùng vừa ý. Nếu là lại nhìn đến ngọc trâm kia, hắn chắc chắn sẽ đem nó ném đi.

Long Vân Thâm xoay người theo bên kia xuống dưới, đi đến mở ra cửa sổ, làm cái tư thế thỉnh, ý tứ không cần nói cũng biết.

“Đêm đã khuya, bản cung muốn nghỉ ngơi, Nhiếp Chính vương mời về.” Thanh thanh cổ họng, Long Vân Thâm quyết định nói nhiều hơn một tiếng, “Về sau kính xin Nhiếp Chính vương tự trọng, làm ra cái hành động của đạo chip bực này, đại nhân vật như Nhiếp Chính vương vẫn là không cần học theo.”

Ánh mắt nàng lạnh lùng nhàn nhạt, mi tâm nhíu lại cùng giọng điệu tỏ rõ khó chịu. Lăng Triệt bất vi sở động, hần đên bên người nàng không để ý cửa sổ kia, theo trong lòng lấy ra một cái hộp mở ra : “Đưa người.”

Là một đào mộc trăm cái. Hơn nữa là gỗ hoa đào tốt nhất chế thành, nhưng điêu khắc bên trên có chút thô ráp.

Gặp Long Vân Thâm chính là nhìn chăm chăm, sắc mặt Lăng Triệt lập tức xấu hổ, trăm này bộ dạng thực xấu đi?

“Về sau nhất định làm một cái tinh tế hơn, đây là lần đầu tiên.” Hần quả thực chính là lần đầu cầm một khối gỗ đào làm trăm cái, cũng chưa bao giờ làm cái gì gọi là điêu khắc, có thể làm ra hình dáng như này quả thực là khó có được, hơn nữa đây không phải là cái thứ nhất, những cái phía trước quá mức xấu xí, đến bộ dáng cũng nhìn không được, hần đã trực tiếp thiếu hủy.

Long Vân Thâm kinh ngạc nhìn về phía Lăng Triệt : “Đây là?”

Hần làm? Long Vân Thâm thật hoài nghi sâu sắc Nhiếp Chính vương trước mắt có phải hay không là giả mạo, sự tình quý dị bực này tự nhiên có thể phát sinh.

Lăng Triệt không phủ nhận, “Người nếu không thích Thanh Y vệ làm lễ cấp kê, ta liền đưa người trăm cái đầu!” Long Thanh Dương không phải cũng cấp nàng trăm cái đầu sao, nàng không phải mừng rỡ ra mặt mới đúng?

Long Vân Thâm không biết nói gì, nhìn nhìn nam tử yêu nghiệt tựa vào một bên cửa sổ, nàng nào dám tiếp nhận trăm cái!

“Vẫn là một câu nói, nam nữ thụ thụ bất thân, trăm cái của Nhiếp Chính vương bản cung không dám thu.”

“Người rõ ràng thu trăm cái của Long Thanh Dương.” Sắc mặt Lăng Triệt trầm xuống, giọng điệu lạnh như băng.

“Kia hoàn toàn không giống.”

“Chỗ nào không giống.” Ánh mắt Lăng Triệt vèo một cái tối sầm, ánh mắt sắc bén dừng lại gương mặt nàng, nàng lại còn nói không giống, nàng cự tuyệt?

Long Vân Thâm không nhìn đến áp lực vô hình kia, đem khoảng cách bản thân với Lăng Triệt kéo ra, chậm rãi nói : “Đó là Tam ca đưa, ta nhận.”

“Bản vương so với Long Thanh Dương khác gì?”

“Nhiếp Chính vương cao cao tại thượng, tất nhiên cao quý hơn so với Tam hoàng tử.” Nàng cảm thấy Lăng Triệt tối này có chút không bình thường, ân, quả khác thường đi.

Lăng Triệt bị một câu này của nàng làm ghen hờn có chút không thở nổi, giọng nói của nàng rõ ràng xa cách phân rõ, trong lòng nàng Long Thanh Dương là người thân cận, hần bất quá cũng chỉ là người ngoài, nếu không phải hai người đã đồng ý kết minh, có lẽ nàng đã sớm tránh hần còn không kịp.

Nghĩ đến sự tình nàng ra cung hôm nay, hần càng thêm buồn bực.

“Hôm nay người gặp Văn Nhân Mặc?”

Trong lòng Long Vân Thâm lộp bộp một tiếng, khó trách, nguyên lai là ghen tị!

Nàng thế nào đã quên Văn Nhân Mặc cùng Lăng Triệt quan hệ vốn không bình thường.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Lần đầu thổ lộ

Nguyên bản tên chương là vui sướng cùng thất lạc cơ, nhưng ta thấy dễ như này hợp hơn nhiều. . .heheh. . .

“Ta cùng hần không có cái gì!”

Long Vân Thâm còn chưa nói xong, nhưng thái độ quýnh lên của nàng ngược lại làm cho sắc mặt Lăng Triệt ngày càng tích tụ khí đen, hần cũng chưa có

nói cái gì nàng đã vội vã giải thích, nếu không phải trong lòng có quỷ thì là gì?

Văn Nhân Mặc..

“Bản vương không có nói người cùng hần có cái gì.” Lăng Triệt gần từng tiếng, nghiêng răng nghiêng lợi nói. Biểu cảm của nàng rõ ràng là có vấn đề, ánh mắt kia là biểu đạt cho cái gì?

Long Vân Thâm bị hần ép sát từng bước lui ra sau, cuối cùng bị dồn đến trên vách tường, không còn đường lui nữa đành ngẩng đầu nhìn hần.

“Ta thực sự cùng hần không có gì. Người nếu như không tin thì tự tìm hần mà hỏi.”

Lăng Triệt cười lạnh, khinh thường hừ mũi : “Bản vương không cần hạ thân phận đi hỏi hần, người cho rằng bản vương rất nhàn rỗi không có việc gì làm”

Cũng không phải không có chuyện gì, nếu người bạn như vậy sao cứ như âm hồn không tan ở trong tấm cung của ta thế! Nàng cảm thấy lúc trước ngầm đồng ý để Lăng Triệt tiến vào như thế có hay không sai lầm, hiện tại hần tùy ý ra vào phòng ngủ của nàng nàng cũng hết đường phản bác.

Nhích thân thể ra xa một chút, nàng cực lực tránh đi tiếp xúc của hần, hơi thở nam nhân này ngày càng tỏa ra nguy hiểm, đêm này nàng không nên chọc giận hần thì hơn.

Cảm giác được hành động người trước mặt, Lăng Triệt nhìn khoảng cách Long Vân Thâm vừa kéo ra giữa hai người, ánh mắt lộ ra một tia lạnh băng, không nói hai lời liền kéo nàng đến gần, hai tay chống lên vách tường giam cầm nàng ở trong. Vừa rồi là hần không kim chế được cảm xúc.

“Trăm cái này cho người, về sau chỉ cho người dùng nó. Của Long Thanh Dương người hội cất đi đi.” Đây là cực hạn của hần, nếu Long Thanh Dương không phải huynh trưởng của nàng, hần đã trực tiếp tiêu hủy trăm ngọc kia.

“Không có khả năng.” Long Vân Thâm nhất định không nhận một trăm này, tuy nàng cùng Lăng Triệt kết minh, nhưng không có nghĩa là hần có thể điều khiển được tự do của nàng. “Ta sẽ không dùng trăm cái của người.”

Phong tục Nam Hoàng quốc, trừ bỏ người thân trong gia đình, nam tử khác phái tặng trăm cái cho nữ tử, đều là biểu đạt sự ái mộ của mình với nữ tử đó. Lăng Triệt hần đang đùa giỡn nàng sao?

“Bỏ vương cho người cái.” Không chấp nhận nàng cự tuyệt, hần trực tiếp đem một trăm kia cái trên búi tóc nàng, nhìn đến một trăm chính mình khác thành mạng trên tóc nàng, hần cảm thấy cả người đều là thỏa mãn.

Đúng rồi, chính là cảm giác này, hần thích nàng.

“Về sau, không được để nam nhân khác đưa người trăm cái đâu.” Lăng Triệt không báo trước hôn nhẹ cái trán Long Vân Thâm, giọng điệu bá đạo lại vô cùng nghiêm túc.

Hai bàn tay Long Vân Thâm đang nắm chặt hai bên sườn cứng đờ, trừng lớn mắt nhìn động tác bất thường của Lăng Triệt, hần vừa mới làm cái gì!

“Thế nào, biểu cảm này của người là có ý tứ gì?” Nàng đã không phản kháng, vậy hần xem như nàng đã cam chịu. Lăng Triệt trực tiếp đem sự việc đơn giản hóa.

“Người, người không phải là thích nam nhân sao?” Long Vân Thâm đột nhiên đẩy hần ra, đem trăm cái kia rút ra ném xuống đất, cả người giống như bị kinh hách chạy ra xa mấy thước, hoài nghi nhìn Lăng Triệt.

Một phen tình huống nghịch chuyển trực tiếp làm cho nam nhân đang vui sướng đầy mặt kia triệt để hóa đá, lời nói vừa rồi của Long Vân Thâm vẫn còn quanh quẩn bên tai hần, hần nhìn đào một trăm trên mặt đất, thanh âm càng lúc càng thâm trầm : “Người vừa nói cái gì? Thích nam nhân?”

A, nguyên lai trong lòng nghĩ hần thành cái người như vậy đấy!

Long Vân Thâm không tự chủ được nuốt nước miếng, đem sự việc này vạch trần ra ngoài quả thực không tốt lắm, nhưng hành vi vừa rồi của Lăng Triệt làm nàng bị kinh hách có chút nói mà không suy nghĩ.

“Ta cái gì cũng chưa nói, người cùng Văn Nhân Mặc như thế nào ta cũng đều không biết.”

Sắc mặt Lăng Triệt hết đen lại xanh, “Bản vương cùng Văn Nhân Mặc?”

“Haha, người yên tâm, ta nhưng là không có để ý gian tình đồng tính gì gì đó..”

Nàng biết phong tục cổ đại rất nghiêm khắc, đoạn tụ chi phích chỉ sợ sẽ bị người đời phi nhổ, chê cười thậm tệ, nhưng nàng sẽ không giống bọn họ nghĩ vậy. Lăng Triệt cùng Văn Nhân Mặc đều là người tài hoa, nàng sẽ không mang thành kiến của thời đại này mà nhìn họ.

“Người...Ngô...”

Lời của nàng trực tiếp bị nuốt hết, cả người bị hần bá đạo ấn lên vách tường, đầu lưỡi truyền đến một trận đau đớn, có cái gì ướt át ẩm ướt tràn vào

trong miệng nàng. Lăng Triệt bừa bãi cắn mút đôi môi nàng, cứ truy đuổi đầu lưỡi nàng không thôi, nàng muốn tránh đều không được, cuối cùng đành phải chấp nhận.

Ánh mắt nam nhân trước mặt có chút mê ly, nhu tình vụn vặt dần dần tích tụ trong mắt hắn, nhìn đôi môi bị hôn đến sưng đỏ của Long Vân Thắm, tâm tình của Lăng Triệt lúc này tốt không tưởng được.

“Bản vương không thích nam nhân, mặc kệ ngươi là nghe tin đồn này ở đâu, bản vương đã hướng ngươi chứng thực. Còn có, Thắm Nhi, bản vương nói cho ngươi, bản vương đối ngươi động tâm.”

Lăng Triệt đem đào mộc trầm từ trên đất nhặt lên, thổi thổi đi một chút tro bụi, lại một lần nữa vì nàng cài lên búi tóc.

“Tặng ngươi trầm cài ngươi vẫn chưa đủ để hiểu sao? Nha đầu ngọc nhà ngươi sao có thể nghĩ ta thích nam tử?”

Long Vân Thắm mở miệng vuốt vuốt đôi môi có chút đau, lập tức mạnh mẽ đẩy Lăng Triệt ra. Nàng nghĩ sai lầm rồi sao, nhưng nàng tình nguyện cứ nghĩ sai lầm như vậy cả đời. Nàng chưa bao giờ ngờ được Lăng Triệt lại đối nàng động tâm tư, rõ ràng hẳn đối nàng chưa từng có một chút ái muội, không có một chút biểu hiện khác thường nào, thậm chí nàng còn cho rằng bọn họ sẽ có một ngày coi như không quen biết.

Đêm nay, hẳn lại đến đưa nàng trầm cài đầu còn có...dám... Đây là cái gì?

Nàng quả thực không hiểu, cũng không muốn hiểu chuyện gì đang diễn ra.

Trầm cài? Long Vân Thắm lần thứ hai tháo xuống mộc trầm, nàng không có ném ra chính là ra sức niết nó trong tay. Nàng cực lực tránh đi tầm mắt nóng rực của hắn, Lăng Triệt người này thành phủ quá sâu, trong hoàng cung này nàng không nghĩ cùng hắn đụng chạm.

“Sự tình tối nay bản cung chỉ cho rằng là ngoài ý muốn, Nhiếp Chính vương xin đừng nhắc lại lần thứ hai.”

Tươi cười của Lăng Triệt cứng đờ, hắn nhìn ánh mắt thanh lãnh quen thuộc của nữ tử trước mắt, muốn tiến lên nói một câu gì lại không đủ dũng khí. Nàng hiểu rõ hẳn thích nàng, vẫn là gỡ trầm cài cự tuyệt hắn, còn có nàng nói là hiểu lầm.

Nàng, thật sự cự tuyệt!

“Vì sao?”

“Chúng ta vốn là người của hai thế giới, Nhiếp Chính vương cao cao tại thượng, ta không dám trèo cao.” Trong lòng Long Vân Thắm lúc này một mảnh hỗn loạn, nàng bây giờ thực muốn một mình yên tĩnh.

Lăng Triệt trầm mặc hồi lâu, cuối cùng lắc người rời đi.

Long Vân Thắm gần như lập tức đem cửa sổ đóng lại, cả người nhanh chóng đi đến trên giường. Nàng cuộn tròn lại thân người, hai cánh tay vòng lên ôm lấy hai chân, cảm giác đụng chạm vừa rồi nàng vẫn còn một chút cảm giác, thậm chí khoang miệng nàng còn có mùi hương của hắn.

Nhưng là... Long Vân Thắm lắc đầu, bọn họ vốn không cùng một thế giới, vốn không nên có bất cứ quan hệ gì. Hơn nữa, nàng không thích chứ ‘thích’ kia, thích, vĩnh viễn cũng chỉ là thích.

Ôm vị trí trái tim mình, cảm nhận được từng nhịp đập bên trong đó, Long Vân Thắm âm thầm quyết định, nàng từ nay về sau càng ít tiếp xúc với Lăng Triệt.

Hôm sau, Long Vân Thắm đem mộc trầm kia bỏ vào trong hòm, cùng một chỗ với ngọc trầm của Long Thanh Dương trước kia, nàng quả nhiên là không thích hợp với trầm cài.

“Công chúa, đồ ăn sáng đã chuẩn bị tốt.” Xuân Lan thần sắc chột lóe, hai cánh môi của công chúa...à...sung a, đây là... Nàng không phải nha đầu không hiểu chuyện, tự nhiên biết kia là như thế nào phát sinh, bởi vậy chỉ giám âm thần kinh hãi.

Long Vân Thắm đem sắc mặt Xuân Lan thu hết vào trong mắt, nàng bình tĩnh nói: “Việc này chỉ có mình người biết!” Lăng Triệt tối qua dùng sức rất lớn, môi của nàng đến hôm nay vẫn còn chưa hết sưng, hơn nữa nhìn thấy rất rõ ràng, nguyên bản hôm nay nàng muốn đi gặp Long Thanh Dương, hiện tại đành từ chối.

“Ta có chút mệt mỏi, không cần quấy rầy.”

Tâm tình Long Vân Thắm cực thấp, lễ cấp kê đã càng ngày càng gần, đến khi nàng ra cung ở thì liền tốt rồi, sẽ không còn liên quan gì đến Lăng Triệt chết tiệt kia nữa.

Long Thanh Dương bên ngoài có chút thất lạc, hắn vốn định hôm nay sẽ dẫn Long Vân Thắm đi thăm ngoại tổ phụ một chút, không nghĩ đến hôm nay nàng không rảnh. Nàng giống như đối với ngoại tổ phụ của hắn rất quan tâm, hắn tự nhiên không khách khí cùng nàng giới thiệu.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 32: Lão nhân gia tì khí

Không khí trong Ngọc Tuyền gần đây đột nhiên vô cùng đè nén, Mị ngay cả dừng khí bước vào chính điện cũng không nâng lên được. Từ một đêm kia vương gia ở Trọng Hoa cung trở về, cả người liền tỏa ra hơi thở lạnh lẽo tựa hàn băng ngàn năm. Hắn đã rất lâu không nhìn thấy vương gia âm lãnh như vậy, cũng sau một đêm kia, hắn không nhìn thấy này vương gia thu thập gỗ đào ngồi đó tỉ mỉ điều điều khắc khắc. Cũng không có thấy vương gia cười qua.

Cảm xúc Lăng Triệt bây giờ cực cực phức tạp, hắn lần đầu tiên thích một người, hơn nữa còn là không biết lý do vì sao thích nàng như vậy. Kia hắn là bị người ta hung hăng cự tuyệt! Ngay cả một đường sống, một cái tia hi vọng đều không có tìm thấy. Hắn biết nàng tính cách cứng cỏi quật cường, nhưng chưa bao giờ nghĩ nàng đối với tình cảm chính mình cũng như vậy cố chấp.

Cao cao tại thượng, không dám trào cao? Lăng Triệt bỗng nhiên bật cười, cái lý do vô nghĩa khi gió gì vậy!

“Bản vương diện mạo khủng bố?”

“Vương gia tuần dật phi phạm, khí chất xuất trần.” Mị cẩn thận đáp lời.

“Bản vương lạnh lùng xa cách, khiến người ta khó tiếp cận?”

“Vương gia khí thế thiên hành, vô cùng quý khí.” Mị âm thầm lau mồ hôi, vương gia đang hỏi cái gì đâu?

Lăng Triệt khoát tay làm cho Mị lui xuống, nhà đầu kia lúc nào cũng coi hắn như mảnh thú hồng thủy, nàng không muốn tiếp xúc với hắn. Hắn biết loại sự tình này cần cho nàng nhiều thời gian thích ứng, nàng vốn không phải là nữ tử tùy ý, đêm đó là hắn đường đột càn rỡ.

Nhưng hiện tại hắn không tìm được lý do đi Trọng Hoa cung, chỉ có thể đem việc này ần ần trong lòng.

Lễ cập kê tháng sau của nàng, hắn sẽ không để cho bất cứ kẻ nào phá hư, Long Mộ Hi kia muốn vu oan hãm hại nàng, nhưng là chán sống sao?

----- Lối ngoài mặt -----

Như vậy liền xong rồi hở ca?

——

Thời tiết hôm nay quả thực thích hợp, Long Vân Thẩm cảm giác hai bờ môi đã hoàn toàn hồi phục như ban đầu, lúc này liền có ý muốn xuất cung.

Hôm nay nàng muốn đi gặp một người, người này cũng là một trong kế hoạch của nàng. Tuy nói rằng hiện tại trên triều đình người có tiếng nói nhất là Tả tướng Tổng Bồi Tiên, nhưng là có mấy còn nhớ : phụ thân Tổng Bồi Tiên, ngoại tổ phụ Long Thanh Dương – Tổng Miễn, hắn chính là trọng thần hai triều hiện đã quy ẩn hồi hương.

Nếu không phải Long Thanh Dương nói với một số sự tình, nàng đại khái cũng không biết được, nguyên lai Thái phó Tổng Miễn vẫn còn vì triều đình phục vụ. Có thể thấy đế vương rất tín nhiệm hắn.

“Tam ca, Tổng thái phó đã ẩn cư nhiều năm, không cùng người ngoài giao thiệp, ta đến vội vàng như vậy có phải hay không quá mất lễ?”

Ngoại tổ phụ của Long Thanh Dương kia hôm qua nàng có tìm hiểu đôi chút. Hắn chính là trọng thần tiền triều, bản thân như vậy là đi qua hai cái triều đại a, chính hắn là người phụ tá Long Hạo Thiên đăng cơ, vì Long Hạo Thiên làm việc, thẳng đến mười năm trước nói với thiên hạ vì thân thể không tốt liền từ quan quy ẩn.

Ai có thể đoán ra được nguyên lai một lão giả đã quy ẩn nơi thâm sơn cùng cốc lại âm thầm trợ giúp đế vương xử lý sự vụ tứ phương, hơn nữa mười năm qua đi vẫn sạch sẽ lưu loát.

Long Thanh Dương lắc đầu, hắn biết ngoại tổ phụ không thích gặp người lạ, nhưng đây là thân muội muội mà hắn thương yêu, hắn nghĩ thâm trong lòng chắc ngoại tổ phụ không đến mức đem nàng đuổi ra ngoài.

“Không cần lo lắng, ngoại tổ phụ tuy rằng là người nghiêm túc, bất quá đối với hậu bối luôn luôn rộng lượng. Người nhìn thấy liền biết.”

Nàng đáp lời, nhưng là âm thầm suy nghĩ phải đối Tổng Miễn kia ứng phó thế nào, nàng có loại dự cảm, Tổng Miễn kia tuyệt không phải người thường. Nghe nói hắn đã qua bảy mươi, vậy đế vương vẫn nhất mực tin dùng lại là loại tài năng thế nào?

Long Thanh Dương mang theo người đi về hướng Bắc, hai bên đường đi ngày càng nhỏ hẹp, cuối cùng khi hai người xuống ngựa thì đã đến một tiểu thôn

trang thừa thốt.

Long Thanh Dương cười cười dẫn nàng đi vào, “Ngoại tổ phụ lúc này đều sẽ sửa sang lại thảo dược, mấy năm nay nhàn hạ nên người liền bắt đầu theo đuổi thú vui này!”

Long Vân Thâm hơi hơi kinh ngạc, hiểu y thuật nhưng là thú vui sao?

Vào trong thôn trang kia, quả nhiên bên trong phơi đầy thảo dược, nàng nhìn ra được một số thuốc được tang cúc hay đồng tiền, còn có một chút nhìn không ra các thứ còn lại, Long Vân Thâm càng thêm tò mò, Tổng Miễn đến tận cùng là người như thế nào?

“Tam ca, ta nhìn thời tiết này có vẻ sắp mưa, chúng ta có nên thu chỗ dược liệu này vào trước hay không?” Thôn trang này từ khi bọn họ đến liền biết không có người, thời tiết hôm nay thay đổi thật thường, nàng không khỏi nhẹ giọng đề nghị.

Long Thanh Dương nhìn cửa nhà đóng chặt nhủ thầm nói : “Ngoại tổ phụ chắc đã đi ra ngoài rồi, chân núi bên cạnh có vào thôn xóm thường xuyên đến thỉnh người xem bệnh bắt mạch, ta nghĩ nhanh chóng cũng chưa về được. Thuốc lá này....” Long Thanh Dương cuối cùng gật đầu, “Chúng ta trước cứ thu vào đi.”

Long Vân Thâm lập tức vén vén lên ống tay áo, bước nhanh đến bên một cái giá, không nói hai người liền bắt đầu nâng nó lên, những là thuốc này tuy nói phơi trên cái giá không lớn nhưng có phần hơi nặng, Long Vân Thâm chỉ là một cái tiểu công chúa quen được chiều chuộng, vài lần chút nữa té ngã.

Long Thanh Dương nhìn vậy không đành lòng, nha đầu kia khi nào thì học được nhiệt tình như vậy.

“Người đi vào trước đi, cứ để đó ta mang vào là được.”

Long Vân Thâm không nhìn đến hấn, nàng không phải là công chúa được chiều chuộng kia, nàng đơn giản là Long Vân Thâm mà thôi, “Ta làm được, Tam ca mau qua bên kia thu, trời đã muốn đổ mưa rồi.”

Àm_____

Mưa to nháy mắt ào ào chút xuống, Long Vân Thâm một thân chật vật vượt vượt nước mưa trên người mình, âm thầm may mắn thân thể bản thân coi như còn dùng được đi.

“May mắn trời mưa chúng ta liền đã thu xong, bằng không được thảo kia đều phải ngâm lại bằng nước nóng...”

“Người đi vào trong ngôi một lát đi, ngoại tổ phụ sẽ không trở về nhanh như vậy đâu, đại khái phải chờ đến khi mưa tạnh đã.”

Long Vân Thâm nhìn lần nữa cánh cửa khép chặt kia, nàng là đến ra mặt chào hỏi người kia, sao có thể tùy tiện tiến vào trong nhà khi chưa được cho phép đâu.

“Chờ bên ngoài không sao, Tổng thái phó không có nhà, ta làm sao có thể tự tiện xông vào.”

“Không ngại, ta mang người đi vào.”

" Mang cái gì mà mang_____ "

Lời Long Thanh Dương còn chưa dứt, một đạo thanh âm hùng hậu đột ngột vang lên, hai người đồng thời quay đầu nhìn đến một lão giả đang cầm du ô hướng bọn họ đi tới.

Hắn mặc y phục xanh pha với trắng, đơn giản mộc mạc, mái tóc dĩ nhiên đã hoa dâm, chỉ có cặp mắt kia sáng ngời hữu thần, tinh quang vô hạn. Long Vân Thâm cùng lão giả kia nhìn nhau, nàng lập tức kinh hãi . Ánh mắt hảo sắc bên a !

Tổng Miễn tự nhiên đẩy cửa đi vào, ngay cả một cái liếc mắt đều không có nhìn qua Long Vân Thâm, hấn đối với Long Thanh Dương hừ lạnh một tiếng bước qua.

Long Thanh Dương vô tội vượt vượt cái mũi cười khổ nói nhỏ với nàng : " Ngoại tổ phụ hình như có chút tức giận a, ta trở về hồi lâu cũng chưa đến thăm hấn. "

Long Vân Thâm trong lòng minh bạch, đại khái Tổng miễn nhìn thấy có người lạ xuất hiện nên đối nàng không thích đi.

" Là ta đường đột mà đến, Tổng thái phó hấn là đối ta không vui. "

" Ta không muốn gặp ngoại nhân, người tốt nhất nhanh đi ra ngoài. "

Long Thanh Dương cùng Long Vân Thâm đồng thời sùng sốt, ngay lúc này sao ? Long Vân Thâm quay đầu nhìn thời tiết bên ngoài, lúc này là thời điểm mưa muốn rơi lớn nhất a !

" Ngoại tổ phụ, người nhìn một chút, trời đang mưa lớn "

"Đâu có liên quan đến ta ! " Tổng Miễn một bên sửa sang lại được liệu một bên nhíu mày, " Ngươi sao có thể làm được thảo thành cái dạng này, tất cả đều lẫn lộn vào nhau, quả thực rối tinh rối mù. Ngươi mấy năm nay như thế nào một chút y thuật cũng không có xem qua sao ? "

Long Thanh Dương một trận ngưng nghẹn, hần không còn gì phản bác được, trong lòng bắt đầu lo lắng thay cho Long Vân Thắm, thảo dược này đều là nàng thu thập.

" Tổng thái phó không nên trách Tam ca, là ta không phân biệt được được thảo làm cho được thảo của ngươi lẫn lộn lên, là ta sai. " Nàng biết những lão giả như Tổng Miễn đều có chút tính khí cổ quái, Tổng Miễn đây là đang chỉ cây dâu mà mắng cây hòe a. Hần rõ ràng là đang mắng nàng.

Nhưng quả thực là sai lầm của nàng, nàng tự nhiên hào phóng thừa nhận.

Tổng Miễn nghe một lời này của Long Vân Thắm, làm ra bộ dạng thần nhiên không quan tâm nhìn nàng : " Ngươi thu thập ? Vậy ngươi liền toàn bộ phân loại tất cả lại đi. . . "

Long Thanh Dương vốn muốn nói cái gì, nhưng lại bị Long Vân Thắm giữ chặt tay lắc đầu, nàng mỉm cười đem hai tay áo vén lên, bắt đầu có đám thảo dược hỗn độn kia phân loại.

Tổng Miễn nghiễm nhiên sẽ nói ra vài cái giáo huấn, ý tứ đại khái đều nói nàng một dạng đầu óc ngu dốt, nhưng là Long Vân Thắm chỉ khiêm tốn thỉnh giáo, đối với thái độ ghét bỏ của Tổng Miễn không chút để ý. Thẳng đến khi lão nhân gia nói mỗi miệng ngồi xuống uống trà nàng vẫn không biểu lộ một tia không kiên nhẫn.

Tổng Miễn cuối cùng ngay cả giáo huấn nàng liền bỏ qua, nhìn thẳng vào Long Vân Thắm :

" Nha đầu ngươi nhưng là hào tì khí. "

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Cùng ngài học y

Long Vân Thắm sau khi làm xong chuyện của mình mới dừng tay, nhìn đến ly trà không trong tay Tổng Miễn liền thay hần rót trà lên.

"Tổng thái phó mọi việc tinh thông, trước kia trên triều cũng thế, hiện tại cũng vậy, nha đầu như ta vì ngài sửa sang lại được thảo cũng là học được không ít tri thức."

Tổng Miễn khước miệng nhất câu, tựa hồ có cái gì bất mãn : "Cái gì gọi là Tổng thái phó? Tất cả chỉ là quá khứ thôi, ta hiện tại cũng chỉ là một cái lang trung quy ẩn. Nha đầu ngươi nhưng là có chút bản sự, ngươi kêu Thanh Dương là tam ca, vậy ngươi là?"

"Long Vân Thắm! Ra mắt Tổng thái phó." Long Vân Thắm đem y phục mình chỉnh sửa thỏa đáng, hiện tại mới xem như chân chính cùng Tổng Miễn gặp mặt.

Tổng Miễn nghe đến tên của nàng liền neho lại đối mắt, nhìn Long Vân Thắm rất lâu không có lên tiếng, sau đó hướng phía sau nàng nhìn Long Thanh Dương : "Ngươi mang theo nàng đến đây làm cái gì?"

Tổng Miễn không gọi Long Vân Thắm là công chúa hay điện hạ, hần chỉ đơn giản nói một chữ nàng, cũng không có một chút kính trọng. Đây chính là cái lão nhân gia a.

Long Thanh Dương tiếp nhận nói : "Lần này ta trở về có cùng Lục muội nói về ngoại tổ phụ, nàng nói muốn đến bái phỏng người nên ta mang nàng tới đây. Ta biết người không thích gặp người ngoài, nhưng Lục muội là người một nhà."

"Cái gì người một nhà, ta không nhớ ta có một tôn nữ."

Long Thanh Dương nghe vậy càng phát ra tươi cười, ngoại tổ phụ nói như vậy chính là đối Lục muội nhận thức đi!

Long Vân Thắm nhìn ra Tổng Miễn đối với Long Thanh Dương thực lòng yêu thương cùng sủng ái. Làm cho nàng cảm thấy hâm mộ không thôi, đồng thời ý nghĩ cùng lão nhân nhận thức càng thêm mãnh liệt.

"Tổng thái phó trước kia cũng chính là thái sư thái phó của tiên hoàng, vài thập niên này người từ quan nhưng vẫn giúp cho hoàng thượng không ít. Hai triều đại ngươi đều là trọng thần Nam Hoàng, tiểu bối như ta như ta vô duyên đến bái kiến quả thực là đã quá rày, thỉnh người thứ lỗi."

Tổng Miễn ngồi đánh giá nữ tử trước mắt, biểu cảm của Long Vân Thắm không kiêu ngạo không siểm nịnh kia làm cho hần cuối cùng có cảm giác tốt

lắm.

“Công chúa không ở trong cung chạy tới nơi sơn giả này làm cái gì a.”

“Tam ca đối ngài kính trọng, phụ hoàng lại càng đối ngài kính nể ba phần, ta vẫn là luôn muốn được gặp thái phó nguoi a, nếu có thể được ngài chỉ điểm vài câu chính là tốt hơn mười năm đọc kinh thư đi.”

Long Vân Thâm nhìn đến lai giả bất thiện, Tống Miển bị một cái tiểu nha đầu nhìn đến mức có chút bất đắc dĩ, tuy rằng nàng nói có điểm mờ mịt nhưng hẳn nghe nghe một chút liền hiểu ra. Lại nhìn Long Thanh Dương, Tống Miển không khỏi thở dài, ngoại tôn của hắn đại khái còn không biết hắn dẫn đến cái người có tâm tư gì đi.

Tìm lí do phải nấu trà gừng tránh nhiễm phong hàn, Tống Miển liền làm cho Long Thanh Dương đi đến phòng bếp. Tống Miển biểu tình nghiêm túc, hẳn mấy năm nay cự tuyệt rất nhiều người đến tìm trợ giúp, ngụ ở đỉnh núi này cũng được một thời gian dài, liền con trưởng của hắn Tống Bội Tiên hẳn cũng không muốn gặp, trừ bỏ Long Thanh Dương là ngoại lệ.

Không nghĩ tới hôm nay ngoại tôn hắn lại dẫn theo Long Vân Thâm đến nơi này, Tống Miển không khỏi tò mò, có thể làm cho ngoại tôn của hắn coi trọng như vậy, nha đầu này rốt cuộc là có chỗ gì hơn người?”

“Hiện tại chỉ có hai người, nguoi có việc gì cứ việc nói thẳng.”

Long Vân Thâm lập tức thu lại cười cợt, Tống Miển quả nhiên là người từng trải, nàng bắt quả mới nói một câu hắn liền đoán ra tâm tư của nàng.

“Tống thái phó quả nhiên không phải người bình thường, ta tới nơi này tự nhiên là vì tôn kính ngài, ngài là người bác học đa tài, kiến thức uyên bác đáng giá để ta học tập. Cái khác ta cũng không muốn vòng vo, ta nghĩ muốn cùng ngài học y thuật.”

“.....”

Tống Miển cảm thấy đầu óc có chút nước vào, hắn có hay không nghe lầm.

Hắn kinh ngạc nhìn Long Vân Thâm : “Nguoi vừa nói cái gì?”

Long Vân Thâm mỉm cười : “Tam ca nói y thuật của người bất phàm, từ trước đến nay ta vẫn luôn muốn trang bị một thân y dược, hiện thấy có Tống thái phó ở đây không còn gì tốt hơn. Cho nên cầu tam ca đưa ta đến cùng ngài bái kiến, không biết ngài có đồng ý hay không dạy một cái nha đầu thứ gì cũng không hiểu như ta?”

Nàng nguyên bản muốn hướng hắn thẳng thừng nói mục đích, nhưng là lời đã đến miệng liền nhanh chóng sửa lại, Tống Miển tính tình cứng rắn không dễ thuyết phục , không bằng nàng tiếp cận hắn từ thú vui của hắn. Học tập dược lí, nàng cảm thấy lí do không sai đi.

Tống Miển hoài nghi nhìn Long Vân Thâm, hiển nhiên không tin lời nói của nàng : “Trong cung thái y vô số, người nào không một thân y thuật cao siêu, nguoi vì sao phải đi xa như vậy tìm một cái lão nhân đã quy âm như lão phu học dược.”

Long Vân Thâm một trận trầm mặc, nàng biết nàng cần một lí do thật thuyết phục : “Có thể mời ngài thay ta xem mạch tượng một chút.”

Long Vân Thâm ngồi vào đối diện Long Vân Thâm, nhìn Tống Miển nghi hoặc dò xét mạch tượng của nàng, thần sắc hắn rất nhanh kinh biến : “Nguoi này là tình huống gì?”

Long Vân Thâm cười khò : “Ngài hẳn là biết, ta ở cái địa phương ăn thịt người kia mười mấy năm, căn bản không có bất kì ai bảo hộ, cái này là từ nhỏ liền đã ở ẩn trong thân thể.” Có thể sống sót đến hiện tại đã là không dễ, cho nên nàng càng quyết tâm phải sống lâu hơn nữa, phải đem tất cả những người kia áp chế đi, cũng nhất định phải đi lên cái vị trí kia.

Thần sắc Tống Miển biến ảo phức tạp, không khỏi nghĩ đến sự tình mười mấy năm trước, từ khi tiên hoàng hậu được hoàng đế vạn dặm thăm đó ghé vào hậu cung, rồi sau đó... Nghĩ đến Chính cung hoàng hậu chương quản lục cung kia, trong lòng Tống Miển liền mềm nhũn : “Nơi này của ta chỉ là một nơi thâm sơn cùng cốc heo lánh, nguoi một thân quý giá công chúa điện hạ, đi theo ta học tập không phải là trò đùa, có đủ sức đi lại sao.”

Long Vân Thâm nghe vậy cười khê : “Không dối gạt thái phó, hơn một tháng nữa ta liền có thể xuất cung đến Phủ công chúa, đến lúc đó thời gian sẽ không thiếu, chỉ cần ngài nguyện ý thay ta giúp đỡ.”

Tống Miển trầm ngâm, nửa khắc sau mới gật đầu : “Vậy sau khi nguoi ra cung liền nói sau.” Vào ở Phủ công chúa, quả nhiên là đãi ngộ hơn người, Tống Miển nhìn nữ tử thân nhiên bình thân trước mắt, không khỏi thở dài trong lòng, đứa nhỏ này tâm tính cực cao, chỉ sợ về sau gặp nhiều khó ải.

Khi Long Thanh Dương đem trà gừng mang vào chính là bắt gặp Long Vân Thâm cùng Tống Miển đang nói chuyện phiếm. Đợi đến khi trời dứt hẳn cơn mưa, hai người mới cáo từ xuống núi. Một đường đi không nguoi nào nói chuyện, thẳng đến khi vào cung, Long Thanh Dương không nhịn được mới hỏi : “Ngoài tổ phụ có hay không làm khó dễ nguoi?”

Hắn biết nàng muốn đến gặp ngoại tổ phụ nhất định là có việc, hắn đại khái cũng đoán ra được việc gì, hắn từ trước vẫn không thích này tranh đấu vị trí Thái tử gia, huynh đệ tương tàn, ti muội xa lánh, lúc trước cũng vì nó mà hắn cùng Long Vân Thâm mới phải xa nhau thời gian dài.

Log Thanh Dương lại càng thương tiếc Long Vân Thâm, nàng muốn tìm trợ lực, nếu ngoại tổ phụ đồng ý giúp nàng kia cũng là chuyện tốt.

“Không có, cảm ơn tam ca.” Long Vân Thắm chân thành cảm tạ, nàng biết Long Thanh Dương luôn đặt nàng ở trong lòng. Tống Miễn có hường nàng nói qua, Long Thanh Dương là lần đầu tiên dẫn một người tới chỗ hắn. nàng biết vậy lại càng thêm cảm động.

Ngọc Tuyền.

Lăng Triệt chăm chú nhìn hoa đào mộc trầm vừa mới hoàn thành trong tay, sắc mặt đen thui vô cùng dọa người : “Công chúa đã trở về?”

Mị nuốt nước miếng, mắt không dám nhìn thẳng người kia, hiện tại Vương gia lại muốn hỏi ra cái sự tình gì đây?

“Vương gia, công chúa vừa trở về không lâu.”

“Đi gặp người nào?”

“Ngoại tổ phụ của Tam hoàng tử, nguyên triều thái phó Tống Miễn.”

Lăng Triệt lạnh lùng cười, đem hoa đào mộc trầm đặt vào trong hộp, nhẹ nhàng vuốt ve đến. Nàng tình nguyện không ngừng tìm người trợ giúp cũng không chịu đến tìm hắn? Tả Tây tướng quân cũng chưa một lần gặp mặt.

Tống Miễn, nàng đang muốn đứng cùng phe với Tống Bồi Tiên? Nàng có hay không như vậy sẽ khiến cho bao nhiêu người chú ý, nàng không lo lắng an nguy chính mình sao?

Vậy nàng thà rằng chính mình an nguy không rõ cũng không muốn liên quan gì đến hắn?

Lăng Triệt thoát cái đứng dậy, bóng dáng chợt lóe rồi đi Ngọc Tuyền.

Long Vân Thắm vừa vào nội điện muốn nghỉ ngơi một lát liền bị một trận cảm giác quen thuộc đánh úp lại, nàng mang theo phản xạ cơ thể lập tức tránh đi, cảnh giác nhìn nam nhân trước mặt.

Đôi mắt thâm thúy của Lăng Triệt tối sầm, càng nhìn nữ tử trước mặt càng trầm xuống.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Một lần nữa đưa trầm

Nàng đang trốn hắn.

Bất quá một động tác của Long Vân Thắm Lăng Triệt liền nhận ra ý đồ của nàng, nghĩ đến mấy ngày nay hắn như thế nào phiền não muốn làm cho nàng nhận thức bản thân, vậy mà nàng hiện tại vẫn như vậy hận không thể trốn tránh hắn thật xa.

“Công chúa không chào đón?” Lăng Triệt một bước đi đến đối diện nàng, hai người nhất thời lâm vào trầm mặc, trong không khí kia bay bay cái gọi là khí lạnh a.

Giờ này bình thường Long Vân Thắm đều đã muốn đi nghỉ ngơi, bên ngoài sẽ không có người vào đây quấy rầy, bàn tay cầm hoa đào mộc trầm của Lăng Triệt nắm chặt, khó có thể phân biệt được cảm xúc.

Long Vân Thắm hoàn toàn hết nói nổi, nàng đã ba lần bốn lượt cảnh cáo, người trước mặt vẫn làm như không nghe thấy, nàng còn có thể chào đón như thế nào! Trốn không trốn được, đuổi cũng không đuổi được, bị ai a

“Bản cung muốn nghỉ ngơi, Nhiếp Chính vương ban ngày ban mặt đến trong này không cảm thấy không ổn sao?”

“Sợ bị người thấy?” Trong lòng nam nhân một trận lạnh lẽo, nàng cùng Long Thanh Dương người tới ta đi nghênh ngang không chút kiêng dè như thế nào, hiện tại thế nhưng lại đối hắn nói ra quy củ? Lăng Triệt không nghĩ ra nguyên do nàng kiêng dè hắn, đơn giản là nam nữ thụ thụ bất thân sao! Ý niệm buồn cười gì vậy!

Nàng lúc trước không làm sớm một chút, hiện tại mới biết kiêng dè, muộn rồi!

Long Vân Thắm suy nghĩ hồi lâu, nàng biết bản thân cần trợ giúp của Lăng Triệt, nhưng nàng là cảm thấy nàng không cách nào cùng nam nhân này hảo

hảo ở chung, ít nhất nàng không hi vọng đại sự của nàng có xen lẫn cái gì cảm tình nam nữ. Dĩ nhiên ý nghĩ này của nàng hẳn không hiểu, hoặc căn bản là không đồng ý, nhất thời ngăn cách giữa hai người càng không thể phá bỏ.

“Ta vẫn mong muốn Nhiếp Chính vương trước hết tự mình minh bạch, nếu không phải người đột nhiên...” Cái kia là gì, không cần nói ra cũng có thể hiểu.

“Bản cung vẫn nghĩ muốn cùng Nhiếp Chính vương hảo hảo kết minh.” Long Vân Thấm hiện tại muốn hòa dịu đi quan hệ hai người, “Vẫn giống như lúc trước, bản cung thừa nhận trốn tránh người là bản cung không đúng.

Con người sâu thẳm của Lăng Triệt chợt lóe, lời phản bác đến bên miệng rồi lập tức nuốt trở về. Tiếp xúc bấy lâu nay hẳn đã tương đối hiểu rõ tính tình của nàng, nói nhiều chỉ làm cho quan hệ hai người tệ hơn mà thôi. Nàng sở dĩ quan hệ với Long Thanh Dương tốt như vậy chung quy không hoàn toàn ở những việc Long Thanh Dương đã làm cho nàng, đối Lăng Triệt hẳn cũng như vậy, không thể dựa vào những việc này mà dễ dàng nhận thức một người.

Hắn nhưng là tuyệt không tin nàng đối với hắn thờ ơ không để ý, rõ ràng đây là lớp nguy trang của nàng, nàng với tất cả mọi người đều nhất nhất cảnh giác. Rõ ràng lần kia nàng ở trong lòng hắn an an ổn ổn đi vào giấc ngủ không một chút phòng bị. Đây biểu thị cho cái gì. Rõ ràng tiềm thức của nàng đã có chút i lại đối với hắn, chỉ là nàng không có nhận thức được mà thôi!

Suy nghĩ cẩn thận đi xuống Lăng Triệt cuối cùng có chút thông suốt, nấu ếch cũng cần có nước nóng a, hẳn sẽ làm cho nàng ngoan ngoãn từ từ nhận thức.

“Bản vương lần này bước vào Trọng Hoa cung xác thực có chuyện.” Lăng Triệt theo trong lòng lấy ra đào mộc trầm, vô cùng vừa lòng nói, “Trâm cài ban đầu quả thực là có chút xấu, bản vương chỉnh sửa vài ngày cái này được tốt lắm, công chúa thỉnh nhận lấy đi. Không cần quá coi trọng cái gì, đây bất quá chỉ là vì lễ cạo kê mà thôi.”

Khóe miệng Long Vân Thấm cứng ngắc, trên tay thế nhưng bị ép buộc nhận lấy trâm cài, nàng còn có đường cự tuyệt sao? Hơn nữa nhìn nam tử trước mắt một bộ hung thần ác sát, rất có ý tứ nói nếu nàng không nhận lấy liền làm cho nàng đẹp mặt.

Được rồi, nàng thật không có cốt khí thỏa hiệp.

Đi vào trong rèm, Long Vân Thấm đem hộp gấm lúc trước lấy ra, từ bên trong lấy ra một cây trâm mộc có chút tương tự, nhưng rõ ràng là hôm nay Lăng Triệt cấp nàng mộc trâm tinh tế hơn nhiều. Nhìn nhìn một chút cái kia trâm cũ, quả thực có thể dùng một từ xấu xí để hình dung.

“Nam nhân này tâm tư thực quái dị, một đại nam nhân tại sao thích đi khắc trâm cài cái gì nha?”

Bản thân Long Vân Thấm nghĩ nghĩ đến điều này, khóe miệng không tiếng động gợn lên.

Lăng Triệt xuyên thấu qua một tầng lụa bạc, nhìn đến nữ tử ngồi trước bàn trang điểm nhăn mày cười, hẳn thấy rõ trên tay nàng cầm hai kiện trâm cài kia, tâm tình cứ như thế được lấp đầy mặt.

Nàng nhưng không có thẳng tay ném nó đi còn cẩn thận cất chứa, hẳn nhìn nụ cười ôn nhu kia của nàng, này chứng tỏ cái gì. ... Lăng Triệt không tiếng động ngoác miệng cười thầm, có lẽ trong lòng nàng đã có hắn, chính là không tự nhận thức mà thôi..

Nhiều ngày qua đi bình yên vô sự, Long Vân Thấm cùng Lăng Triệt đều không mặn không nhạt đối nhau, Lăng Triệt quả nhiên nói được thì làm được, từ ngày hôm đó hẳn đều chưa từng đột nhiên xuất hiện trong tầm cung của nàng, cũng không trực tiếp cùng nàng nói cái gì, mọi việc truyền lời kia đều là nàng nói với Mị.

Một tháng qua đi, Long Vân Thấm đột nhiên cảm thấy khác thường, tựa hồ cảm thấy bản thân có gì đó không giống.

Nhìn của sổ khép chặt, vẻ mặt nàng xẹt qua một tia hoảng hốt, Lăng Triệt có hay không sẽ đột nhiên xuất hiện. ...

“Công chúa điện hạ, Nhị hoàng tử điện hạ tới.” Xuân Lan đi vào đánh tan không khí yên tĩnh trong nội điện, công chúa mấy ngày nay trầm mặc rất nhiều, tình huống này có chút kì quái nhưng nàng cũng không rõ nguyên nhân vì sao.

Long Vân Thấm sửa sang lại mình một phen mới đi ra ngoài, đối mặt cùng Long Hách Tường, đây đại khái là lần gặp mặt đầu tiên giữa hai người đi.

“Nhị hoàng tử công vụ bận rộn, như thế nào rảnh rỗi đến nơi này của bản cung?” Long Vân Thấm không đoán được tâm tư của Long Hách Tường, bởi vì lễ cạo kê của nàng rất nhanh sẽ tiến hành, sự nổi bật của Long Hách Tường nhưng là đi xuống không ít. Bất quá hẳn quan hệ rất tốt với Văn Nhân Mặc, điều này làm cho nàng không thể không lo lắng.

Long Hách Tường hôm nay không có mặc cung phục chính thức, một thân y bào thô sơ vàng đơn giản, đầu đội ngọc quan mặt như thanh hà, nhìn không ra một tia khí thế.

Ngữ khí Long Vân Thấm nhàn nhạt, hẳn nghe vậy cũng tùy ý đáp: “Bản điện hạ bất quá đến hỏi qua công chúa có thích cái gì a, nửa tháng sau là lễ cạo kê của người, khánh yên kia phụ hoàng giao cho bản điện hạ phụ trách, người nói một tiếng ta liền phân phó cho người phụ trách đi làm.”

Quả nhiên có khác biệt, Văn Nhân Mặc lúc trước nói không sai, Long Vân Thấm được ban phủ Công chúa, đây là chứng minh sủng ái của phụ hoàng.

cuộc tranh đoạt vị trí Thái tử Nam Hoàng quốc, Long Vân Thắm chính là kinh địch.

“Nhị hoàng tử có tâm, bản cung đối với cái này không biết nhiều, hết thầy đều nhờ Nhị hoàng tử an bày đi, ân sủng của Phụ hoàng như vậy ta đã cảm thấy mỹ mãn.”

“Như thế bản điện hạ liền theo quy củ mà bố trí, hi vọng đến lúc đó công chúa sẽ vừa lòng.”

Long Hách Tường trước khi đi còn dừng lại quay đầu nhìn về phía Long Vân Thắm, “Nghe nói mấy ngày trước công chúa ra cung mắc mưa, không biết thân thể khôi phục như thế nào, thiết nghĩ vẫn là nên thỉnh một cái thái y xem mạch cho thỏa đáng. Tam hoàng tử cũng quá không cẩn thận đi, mang công chúa xuất cung còn có thể mắc mưa trở về...”

Long Vân Thắm sắc mặt không đổi nhìn Long Hách Tường đi ra ngoài, hắn là đang nói lần kia nàng ra cung gặp Tống Miển? Chỉ sợ người hữu tâm đều đã biết. Nhưng là nàng hiện tại không có gì phải lo lắng, lễ cấp kê của nàng cũng đã đến rất gần rồi.

Sự việc đã không thể ngăn cản, vậy liền để nó phát sinh thật sự đi, cuối cùng ai thắng ai bại còn chưa biết đâu.

Long Vân Thắm nhìn hoa đào trải dài trước đại điện, đáng tiếc cho một mảnh rừng đào này, ra cung nàng vô pháp thưởng thức.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Tính kế cùng phản kế!

Thịnh yến mừng lễ cấp kê của công chúa điện hạ, để vương Long Hạo Thiên đãi tiệc bốn phương, phạm là quan lại triều đình đều được mang theo gia quyến nhất nhất những gương mặt trẻ tuổi anh tài, đều được mời đến dự!

Tất cả mọi người nhưng là đều minh bạch, Hoàng thượng muốn nhân cơ hội này kén một cái phò mã gia đi!

Suy nghĩ như vậy có người vui cũng không thiếu người lo. Ai biết được sủng ái Hoàng thượng đối với công chúa điện hạ có thể duy trì được bao lâu.

Dù sao trước mắt Nhị hoàng tử điện hạ vẫn làm cho người ta yên tâm hơn!

--- ---

Đêm nay Long Vân Thắm một thân hoa phục xinh đẹp cao quý, cung trang diêm lệ này nhất kiện đều là Tào công công tự mình đưa đến. Đây nhưng là đều vì thân phận cùng vinh quang của nàng, Long Vân Thắm tự nhiên nhận lấy.

“Xuân Lan, đêm nay với những ngày kia không giống, cung phục Tào công công mang đến liền dùng đi.”

Hạ Vũ một bên xoa lưng hưng phấn không thôi: “Công chúa nên uy vũ như vậy mới đúng, trước kia người chưa bao giờ mặc quá qua thứ này! Đêm nay khẳng định công chúa chính là nữ tử đẹp nhất!”

Long Vân Thắm bất động thanh sắc, trong lòng lại âm thầm suy nghĩ: Long Mộ Hi ngu ngốc kia nhưng là muốn náo thành cái gì! Bất quá Long Mộ Hi đã muốn làm thiêu thân lao vào dầu lửa như vậy, đến lúc kia cũng không thể trách nàng... xuống tay.

Trong Thừa Đức điện lụa đỏ lóa mắt, trang trí xa hoa lộ liễu vô cùng, trong điện người tới đi nói cười ríu rít, ca múa càng là không thiếu. Trình độ chuẩn bị chu đáo như vậy đều làm cho người ta thấy tình thương Long Hạo Thiên giành cho Long Vân Thắm là không thể nghi ngờ, Long Hạo Thiên chính mình chuẩn bị đại yến a! Chính là mỹ hoa của công chúa điện hạ kia chính là Hoàng thượng giúp nàng đeo lên đầu!

Nhìn một màn này tất cả nữ quyến đều kinh ngạc thất sắc, thử hỏi trong cung có bao nhiêu người nhận được đối đãi bậc này, hoàng thượng quả nhiên đối với công chúa điện hạ khác biệt.

Long Mộ Hi ngồi ở một bên đem hết tình cảnh này để vào trong mắt, tâm ma diệt tâm chí, trong lòng nàng hiện tại ngoài ghen tị cũng chỉ có ghen tị, trong đầu nàng hiện tại chỉ có Phụ hoàng của nàng đối Long Vân Thắm vô hạn tươi cười sủng nịnh như thế nào, mà Long Vân Thắm lại đối người làm nũng như thế nào!

Long Vân Thắm, người đáng chết.

Không tiếng động lui tới chỗ tối, Long Mộ Hi vẩy vẩy tay, lập tức một đạo bóng dáng không tiếng động xuất hiện, sau đó nàng cúi đầu phân phó mấy câu liền trở lại vị trí ban đầu của mình. Long Mộ Hi hành sự tương đối cẩn trọng nha, mọi người bây giờ đều chú ý ở trên người để vương cùng công chúa điện hạ, ai hơi đâu còn chú ý đến ‘công chúa không được sủng’ Long Mộ Hi nàng.

“Mẫu phi, ta đi kính nàng một li.” Đáy mắt Long Mộ Hi tràn ngập tiểu ý, ánh mắt đột nhiên phát ra khí thế bức nhân.

Dung phi chấn động, nhìn nữ nhi của mình lo lắng nói : “Đang một hồi thịnh yến ngươi đừng có nháo ra cái sự việc gì, cơ hội đối phó nàng còn nhiều lắm.” Hoàng thượng cũng đang còn tại nơi này a.

Long Mộ Hi rất nhanh trấn an Dung phi, nâng ly rượu hướng Long Vân Thâm mà đi.

Long Vân Thâm đã uống vào không ít rượu, nàng không ngừng cạn hết chén này đến chén khác, hết văn võ bá quan lại sẽ là văn gia công tử tiểu cô nương. Mặc dù trong lòng đã muốn hết hứng thú nhưng nàng vẫn kiên trì mà ngồi. Cho đến khi Long Mộ Hi đứng ở trước mặt nàng, nàng lúc này mới ngẩng đầu nghiêm túc nhìn, cuối cùng Long Mộ hi vẫn là nhìn không được đi.

“Công chúa điện hạ cập kê, ta tại đây chúc mừng ngươi.” Dứt lời Long Mộ Hi đem ly rượu trong tay toàn bộ uống cạn, gương mặt tràn đầy tươi cười, thái độ sáng khoái cùng thân thiết như vậy làm cho mọi người ở đây một trận trầm trồ khen ngợi.

Gặp Long Vân Thâm không có ý định uống ly rượu mình mang đến, trong mắt Long Mộ Hi lộ ra âm thầm nói : “Công chúa điện hạ không phải cảm thấy ta không xứng, một ly này nhưng là ta thật tình chúc mừng ngươi, Lục muội chẳng lẽ không nguyện ý sao?”

Thanh âm nàng vừa buồn bã lại vừa ủy khuất, Long Vân Thâm nhìn nhìn một chút ly rượu xanh, nàng biết rượu này chắc chắn có vấn đề, nhưng ở đây nhiều người như vậy nàng lại vô phương từ chối, Long Vân Thâm nhất thời có chút lúng túng. Thế nhưng Long Hạo Thiên bên cạnh lại mặt rỗng đại duyệt tràn đầy vui vẻ nói : “Hi nhi lần này quả thực làm tốt lắm. Lễ cập kê của Thâm nhi, tỷ muội các ngươi nên tương thân tương ái.”

Long Vân Thâm nhìn Long Mộ Hi, ánh mắt kia lóe ra khiêu khích nàng đều biết, nhưng là...nàng ngẩng đầu, một hơi cạn .

Long Mộ Hi lộ ra ,im cười xán lạn nghĩ đến chính mình thành công.

Long Vân Thâm âm thầm cảm thấy may mắn trong lòng, hoàn hảo trước khi đến đây Ảnh đã cho nàng nuốt xuống giải dược.

Long Mộ Hi muốn hạ mê dược cho nàng làm nàng thể lực chống đỡ hết nổi, rồi sau đó từng bước thực hiện kế hoạch. . .Chỉ tiếc, ý tưởng này của nàng đến đây liền kết thúc được rồi!

Lấy bình rượu lần nữa rót vào trong ly, nàng không thể nào không đáp lễ Long Mộ Hi đi : “Ngũ công chúa, bản cung kính ngươi! Phụ hoàng nói không sai, chúng ta nhưng là tỷ muội tự nhiên là dĩ hòa vi quý.”

Ánh mắt Long Mộ Hi cứng đờ, lại đồng dạng không thể nào cự tuyệt ly rượu này.

Long Vân Thâm nhìn Long Mộ Hi rồi đi, ở nơi không người nhìn thấy đem toàn bộ rượu khi nãy ới ra.

Long Vân Thâm tính thời điểm không sai, nhìn Long Hạo Thiên cao hứng còn uống thêm chút rượu, sau đó xin đi Thiên điện nghỉ ngơi một lát.

“Xuân Lan, đỡ bản cung đi qua.” Long Vân Thâm làm ra một bộ dáng tửu lượng không tốt chống đỡ đi ra ngoài, mọi người trong này đều cho rằng nàng thật sự say.

Thấy vậy, tươi cười bên môi Long Mộ Hi cứ như vậy khuếch đại, nàng tìm lí do chuồn ra bên ngoài, chạy thẳng đến con đường nhỏ u ám ít người qua lại.

" Chủ tử, người ở bên trong đang nghỉ ngơi, hết thảy đều làm theo phân phó của chủ tử, Trấn Bắc tướng quân đội lát nữa cũng liền sẽ tới. Sau đó Nhị hoàng tử cũng sẽ sốt ruột phát quân đi tìm. . . "

Long Mộ Hi gật đầu, Long Vân Thâm chính là uống vào mê dược của nàng, hiện tại có lẽ là lâm vào hôn mê đi. Nàng không phải là muốn đoạt đi biểu ca của nàng sao, vậy liền làm cho biểu ca nhìn một chút nữ nhân này bởi vì trúng mị dược làm ra bộ dáng cỡ nào không biết hổ thẹn, hơn nữa nếu Long Hách Tường cũng nhìn đến, thậm chí là rất nhiều người nhìn đến, Long Vân Thâm còn mất mũi mà sống trên đời này sao.

" Mị dược bên trong mê dược qua bao lâu mới phát tác ? "

" Chờ Trấn Bắc tướng quân đến cũng không sai biệt lắm. "

Long Mộ Hi khoát tay đem người đuổi đi, nhìn đèn đuốc trong chính điện đốt lên sáng rực, quả thực chói mắt, đêm nay là lễ cập kê của Long Vân Thâm, nàng thân là tỷ tỷ chẳng lẽ không nên tự mình đến chào hỏi nàng sao ! Nghe nói công chúa điện hạ tửu lượng rất kém a. . .

" Ngươi đi nói cho phụ hoàng cùng mẫu phi, nói ta đã đi Thiên điện gặp riêng công chúa điện hạ, lập tức sẽ trở về. " Bước chân Long Mộ Hi vừa khản trương vừa hưng phấn, nàng chờ mong buổi tối hôm nay đã lâu, nàng phải tận mắt chứng kiến Long Vân Thâm xấu mặt.

Thiên điện.

Long Vân Thâm theo Xuân Lan đỡ ngồi xuống, đầu quả thực có chút đau, thầm nghĩ dược Long Mộ Hi cấp cho nàng quả nhiên đã chậm lại tác dụng, nếu nàng không có ăn trước giải dược, sợ là đã hôn mê bất tỉnh.

" Xuân Lan, người mau đi lấy canh giải rượu đến đi, ta trước nằm nghỉ ngơi một lát. " Long Vân Thắm giả bộ mệt mỏi, Xuân Lan chính là không một chút nghỉ ngơi chạy ra ngoài.

Xuân lan vừa đi, ánh mắt mê ly của Long Vân Thắm lập tức khôi phục quang mang trong nháy mắt, nàng không tiếng động làm cái động tác, một đạo bóng dáng liền xuất hiện tại trước mặt của nàng : " Chủ tử. "

" Long Mộ Hi đến ? "

" Đúng vậy, Văn Nhân Mặc sau khi nhận được giấy báo liền đi ra ngoài, Nhị hoàng tử cũng có nhìn qua một chút. "

Ảnh đem hết thảy cẩn thận hồi báo, đối Long Mộ Hi không một chút hảo cảm, cư nhiên có thể nghĩ ra cái thủ đoạn đề tiện như vậy, người như vậy nhận được trả thù thực sự thích đáng. Đơn giản hủy đi trong sạch của nàng đã là quá tiện nghi !

" Chủ tử, mê dược này nhưng là có lẫn mị dược, người đã ăn vào giải dược, nhưng vẫn nên cẩn thận chú ý. "

" Ta biết, dược tính quả thực rất lớn, nàng dĩ nhiên muốn ta không có một chút năng lực phản kháng. "

Long Vân Thắm chần chờ một lát mới chậm rãi nói : " Tam hoàng tử đang làm cái gì ? "

Nàng không muốn Long Thanh Dương tham dự những sự tình như thế này, có thể tránh liền đề hấn tránh đi.

Ảnh nhớ đến một chút sự tình ở chính điện vừa rồi, hấn là đối với Long Thanh Dương không có quá chú ý : " Thuộc hạ chỉ biết là tam hoàng tử có uống rượu. "

Vậy là tốt rồi, hấn ở chính điện không có đi ra là được. Long Vân Thắm lắc mình rồi đi thiên điện, tìm một chỗ tối rất nhanh ẩn nấp, nhìn bóng dáng không ngừng đến gần, khóe miệng nhất câu. Long Mộ Hi cho rằng nàng ta không uống ly rượu kia liền có thể tránh được cái gì sao, hấn nàng không biết Long Vân Thắm căn bản là không có kê đơn trong rượu kia, mê dược chân chính là tại trong thiên điện này.

Long Mộ Hi nếu không phải nhất nhất muốn xem nàng xấu mặt, liền sẽ không có cái kết cục kia... Hết thảy, đều là người gieo gió gặt bão.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Tự làm bậy không thể sống

Long Mộ Hi nhìn Thiên điện tối đen như mực không một tiếng vang, ngay cả bên trong phòng nghỉ kia cũng không có phát ra một tia ánh sáng nào.

Long Vân Thắm dốt cục là phát tác dược tính chưa? Long Mộ Hi có chút sốt ruột, nếu biểu ca chạy đến mà Long Vân Thắm vẫn một bộ dáng mê mê trằm trằm thì việc sao có thể thành. Mị dược kia so với dược bình thường mạnh hơn mười lần, nhưng cũng cần có thời gian chờ cho phát tác mới tốt. Vì kế hoạch của mình, Long Mộ Hi không tiếp do dự đẩy cửa đi vào.

Long Vân Thắm nhìn Long Mộ Hi từng bước đi vào bên trong cũng lập tức li khai, đợi lát nữa Văn Nhân Mặc cùng Long Hách Tường đi đến nơi này, còn có ngự lâm quân cùng đi theo, Long Mộ Hi chắc là đủ xấu mặt đi. Mị dược kia Long Vân Thắm trả lại nguyên bản cho nàng, tuy rằng dược tính sẽ không hoàn toàn phát tác nhưng đủ nàng chịu đựng đi. ...

"Công chúa, nô tì mang canh giải rượu đến đây, người như thế nào liền trở ra?" Xuân Lan nhìn Long Vân Thắm, lại nhìn một chút Thiên điện phía xa xa kì quái hời. Long Vân Thắm thần sắc thanh tỉnh : "Bản cung không có gì đáng ngại, nghỉ ngơi một lát đã đỡ hơn nhiều rồi, hiện tại liền quay lại đi. Phụ hoàng còn ở tại Chính điện."

Xuân Lan gật gật đầu, đi theo Long Vân Thắm hướng đến Chính điện

Đương nhiên Long Vân Thắm sẽ không cùng đám người của Văn Nhân Mặc chạm mặt, nàng là chọn một con đường khác mà đi.

Long Vân Thắm trở lại Chính điện, yến tiệc cũng đã gần kết thúc, Long Hạo Thiên nhìn Long Vân Thắm mang theo người trở về, thanh âm có chút say : "Hoàng nhi không có chuyện gì sao? Nếu là say người liền có thể trở về trước."

Long Vân Thắm quy củ hành lễ : "Nhi thần tạ phụ hoàng quan tâm. Bất quá nhi thần vừa mới uống canh giải rượu, một chút cũng không có vấn đề gì. Ngược lại phụ hoàng, nhi thần đã nói Xuân Lan mang canh giải rượu kên giúp người."

Long Hạo Thiên tự nhiên vui sướng đáp, uống vào một bát canh giải rượu thần trí thanh tỉnh không ít, nhìn xuống tình hình trong điện không mục đích lên tiếng : "Hi nhi không phải đi Thiên điện gặp người sao, như thế nào không cùng nhau trở về."

Trên mặt Long Vân Thâm tràn đầy kinh ngạc, lắc đầu : “Ngũ công chúa đi Thiên điện? Nhi thần nhưng là không có gặp qua, lúc trở về cũng không có đi đường cũ, có lẽ là như vậy liền không gặp nàng.”

Long Hạo Thiên nghe vậy ánh mắt đột nhiên chợt lóe, Dung Phi ngồi bên cạnh cũng một bộ mặt ần ần bất an.

Đem tất cả biểu cảm của mọi người thu vào trong mắt, Lăng Triệt từ đầu đến cuối vẫn lười nhác ngồi một bên đột nhiên mở lời : “Hoàng thượng, Tào công công tựa hồ có việc bẩm báo.”

Tào công công dưới ánh mắt chăm chú của mọi người nhanh chóng tiến vào, nhìn đến từng đạo ánh mắt đang nhìn mình mà trong lòng trầm xuống, vừa rồi một tiểu thái giám rối loạn hướng hân bẩm báo sự việc, quả thực khiến hân vô cùng kinh ngạc, đây chính là đại sự a! Vốn dĩ muốn âm thầm nói cho Hoàng thượng, hiện tại như thế nào....

“Tào công công nhưng là có việc gì, bản vương nhìn sắc mặt ngươi dường như không tốt.” Lăng Triệt tao nhã ngồi, biểu cảm tà tử lười nhác vô cùng, thật giống như vừa hỏi người xem thời tiết hôm nay có tốt hay không.

Sắc mặt Tào công công hết xanh lại trắng, ánh mắt Nhiếp Chính vương dường như nhìn thấy nhân tâm, cơ hồ xuyên thấu qua lục phủ ngũ tạng của hân, làm cho hân càng thêm e ngại, cũng càng phát ra chân chời không biết nói cái gì.

Long Hạo Thiên mặt rồng đã có chút giận dữ : “Có chuyện gì, còn không nhanh nhanh bẩm báo đến.”

Tào công công muốn báo lại thôi, hân còn chưa kịp nói cái gì thì bên ngoài một cái tiểu cung nữ sắc mặt trắng bệch chạy vào, trực tiếp quỳ trên mặt đất hốt hoảng hô : “Nương nương, nương nương, công chúa nàng...”

Dung phi trong lòng tràn đầy căng thẳng, chạy nhanh ra giữ chặt quần áo tiểu cung nữ kia : “Có chuyện gì, ngươi nói công chúa như thế nào?”

Tất cả mọi người đều ngẩn ra, Long Hạo Thiên xem xét tình hình lập tức giải khai yến hội . Đến khi trong điện chỉ còn lại vài người mới trầm giọng quát : “Nói.”

“Hoàng thượng, công chúa nàng, nàng ở thiên điện...”

Dung phi nghĩ đến lời nói Long Mộ Hi nói khi rời đi, thần sắc nháy mắt biến hóa, Hi nhi sẽ không...

“Hoàng thượng?” Dung phi cực lực lấy lại bình tĩnh bản thân, thỉnh cầu hướng Long Hạo Thiên nói : “Nô tì phải đi xem tình hình Hi nhi, đại khái nàng đã uống say, Hoàng thượng lấy long thể làm trọng, loại việc nhỏ này không dám làm phiền đến người.”

Long Hạo Thiên nhìn tiểu cung nữ vẫn chưa hết kích động, trầm ngâm một lát mới nói: “Thẩm nhi, ngươi đi theo xem một chút.”

Long Vân Thâm nguyên bản muốn chạy trước một bước, không khỏi cảm thấy buồn cười. Đi nhìn Long Mộ Hi xấu mắt? Cũng tốt, đi xem nữ nhân ngu xuẩn kia hiện tại như thế nào thế thảm.”

Long Vân Thâm chỉ dẫn theo Xuân Lan, bên người Dung Phi cũng đi theo hai cái cung nữ hầu hạ, mấy người theo tiểu cung nữ bên người Long Mộ Hi đi đến thiên điện.

Xa xa đã nhìn thấy vài thị vệ đứng canh ngoài điện thần sắc khản trương, Long Vân Thâm nghi hoặc, Nhị hoàng tử không có tại nơi này?

Dung phi nhìn cửa điện đóng chặt, bên trong bất chợt sẽ truyền ra một tiếng thanh âm mị hoặc, suýt chút nữa nàng đi đường cũng không vững, thanh âm kia, thanh âm kia...

“Tham kiến Dung phi nương nương, tham kiến công chúa điện hạ.” Thị vệ nhìn thấy người tới lập tức như được giải phóng khỏi pháp trường, trông chừng nơi này quả thực gian nan, hơn nữa cảm giác thủ tại đây mạng sống liền gặp nguy hiểm, nếu không phải tướng quân phân phó, bọn họ đã sớm chạy lấy người.

Dung phi nhận ra những người này, là thị vệ bên người Văn Nhân Mặc, nhưng là lúc này lại không thấy Văn Nhân Mặc ở chỗ nào, một loại ý niệm đáng sợ trào ra trong lòng nàng : “Các ngươi như thế nào ở đây, tướng quân đâu?”

“Hồi Dung phi nương nương, tướng quân hân_____” Ánh mắt thị vệ không khỏi hướng vào trong điện, cùng lúc đó một tiếng hừ nhẹ theo trong điện truyền ra, âm thanh nặng nề của nam nhân xen lẫn tiếng ưm mê hoặc của nữ tử.....

Hết thấy không cần nói cũng biết.

Long Vân Thâm kinh ngạc, sự tình như thế nào phát triển thành loại này, nhưng nàng nhìn đến bộ dáng hoảng sợ của Dung phi liền cảm thấu sáng khoái, sự việc như vậy càng khiến người ta xem phần khích a.

“Các ngươi đều canh giữ ở nơi này cho bản cung, ai cũng không được tiến vào.” Dung phi run run bước vào trong điện , Long Vân Thâm không muốn đi xem sự việc náo nhiệt bậc này, chỉ đơn giản đứng sang một bên. Nhưng khi Dung phi mở ra cánh cửa kia vẫn là nhìn đến một hai. Nhất thời cũng có chút

sững sờ, trên chiếc phản lớn trong điện kia trần trụi nữ tử, trên người từng đạo hồng ngân, lại nhìn đến trên người nàng đồng dạng nam tử nhu thế trần trụi. Thân thể tuyết trắng cùng màu cổ đồng kia phối hợp diễn một chỗ, kích thích nhân tâm a.

Long Vân Thâm mặt không đổi sắc, trực tiếp hạ lệnh cho thị vệ kia rời đi, sau đó nương Xuân Lan đi thỉnh Long Hạo Thiên đến, sự tình phát triển có chút ra ngoài dự định ban đầu, nàng chưa bao giờ nghĩ Văn Nhân Mặc cùng Long Mộ Hi sẽ làm ra cái sự việc kia.

Trong lòng một trận ác hàn, có chút hối hận bản thân vừa mới nhìn cái cảnh tượng gì, thật sự là xa hoa lãng phí, xa hoa lãng phí a.

Một lúc lâu sau, bên trong Ngọc Quỳnh điện, Long Hạo Thiên tức giận không thôi. Bên dưới quầy một đám người. Trong lòng Dung phi không ngừng rơi nước mắt che chở Long Mộ Hi, trong lòng hối hận không thôi, vì sao không ngăn cản nữ nhi, hiện thời cư nhiên phát sinh loại chuyện như này.

Mà Long Mộ Hi cả người đều là mồ mịt, nàng đã khôi phục thần trí thanh tỉnh, chỉ biết bản thân bị người ta hãm hại, hơn nữa còn là ngày tại trong cung trình diễn đồng cung đồ sống, nghĩ đến lúc đó còn có thị vệ cùng cung nữ đứng bên ngoài, nàng hận không thể cắn lưỡi tự sát.

Nhưng so với tự sát, trong lòng nàng càng hận chính là Long Vân Thâm, chính Long Vân Thâm đã hại nàng.

“Phụ hoàng, là có người hại ta.”

Long Hạo thiên đôi mắt sắc bén, quát lớn một tiếng cắt ngang lời nói của Long Mộ Hi, đem ánh mắt chuyển hướng đến nam tử duy nhất quỳ ở bên dưới : " Văn Nhân mặc, người quả là lớn mật, cư nhiên dám xâm phạm công chúa ! "

Từ đầu đến cuối Văn Nhân Mặc đều bảo trì trầm mặc, Long Hạo Thiên tức giận rốt cục làm cho hắn ngừng đầu, trong mắt không một tia sợ hãi : " Thần biết tội, mặc cho hoàng thượng xử trí. "

Long Vân Thâm đứng nhìn cảnh này, cảm giác sống lưng có chút lạnh, bị Dung phi cùng Long Mộ Hi ác độc nhìn chăm chăm, nàng thật khó chịu.

" Phụ hoàng, nhi thần trước tiên lui ra ngoài. " Nàng không khỏi phân trần rồi lui ra ngoài, ở ngoài điện chờ ngược lại rất tốt.

Nàng vẫn không nghĩ thông, dựa vào sự cảnh giác của Văn Nhân Mặc làm sao không phát hiện ra điều khác thường, hắn làm sao lại đi vào trong thiên điện để nhiệm mị được, cư nhiên cùng Long Mộ Hi.

Long Vân Thâm xoa xoa đầu có chút đau, sự tình xem ra rất phức tạp.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Vô nghĩa

Thời điểm Văn Nhân Mặc đi ra ngoài, ánh mắt lạnh liệt kia liền đảo qua Long Vân Thâm, nhìn nàng thật sâu, sau đó mới rời đi.

Ngay sau đó, Long Mộ Hi được Dung phi che chở cũng từ trong đi ra. Trong mắt tràn đầy thù hận âm u:

“Ta sẽ không bỏ qua cho ngươi. "

Long Vân Thâm bị Long Hạo Thiên gọi vào trong điện : " Hoàng nhi, người thấy việc này như thế nào ? "

Trong lòng từng trận lạnh giá truyền đến, Long Vân Thâm cười như không cười nhìn Long Hạo Thiên, Hắn là đang hoài nghi nàng đi. Tuy rằng sự việc chính là nàng cố ý an bài, nhưng Long Mộ Hi không ra tay trước, tất cả sự việc căn bản sẽ không phát sinh.

" Nhi thần không rõ ràng. "

" Không rõ ràng, thăm hỏi người, Hi nhi rõ ràng đi Thiên điện tìm người, người cùng nàng chẳng lẽ thực không gặp mặt. Còn có, Văn Nhân Mặc làm sao lại trùng hợp đi đến nơi đó, vật chứng này người như thế nào giải thích ? " Long Hạo Thiên đem một tờ giấy ném đến trước mặt nàng.

Nhìn một hồi bút tích lưu lại bên trên, quả thực giống nét chữ của nàng như đúc a.

Còn có bên dưới đề ba chữ Long Vân Thâm quả thực có chút ‘đậm’!

" Sự tình đã đến nước này, người còn nói không rõ ràng ? Văn Nhân Mặc chính là nhìn đến lời hẹn của người mới đi đến chỗ kia đi ! "

Phụ hoàng a phụ hoàng, ngay đến thói quen của nữ nhi người sùng ái nhất người cũng là không biết đi. Lưu tự của Long Vân Thấm chỉ có một chữ Thấm mà thôi, hơn nữa chữ Thấm này do ‘nàng’ viết có ba nét sẽ đơn giản hóa thành hai, tuy rằng rất khó phân biệt nhưng người để ý đều sẽ biết.

Xuân Lan từng nói, công chúa điện hạ hồi nhỏ được Hoàng hậu đích thân luyện chữ viết, về sau càng luyện càng tệ làm cho mọi người đều chê cười, từ đó nàng hội luôn luôn bảo trì thói quen này.

Mà nàng từ lúc xuyên việt thành Long Vân Thấm, chưa bao giờ lưu lại tên tự của mình.

Long Hạo Thiên căn bản không biết được sự tình này, hoặc nên nói hẳn chưa từng có quan tâm đến chi tiết này.

Nàng đem tờ giấy kia vò nát rồi ném xuống, ánh mắt thanh lãnh nhìn người mà nàng gọi là Phụ thân kia : " Phụ hoàng nếu là hoài nghi nhi thần, vậy thỉnh đưa ra chứng cứ đi, nếu không có, nhi thần trước muốn trở về nghỉ ngơi. "

Trở lại Trọng Hoa cung, Long Vân Thấm ngồi ở trong nội điện thất thần thật lâu, nàng có chút mơ hồ không hiểu được sự việc diễn biến như thế nào a. Duy nhảy hiện tại nàng cũng chắc chắn được một việc, phụ hoàng của nàng quả nhiên là lợi dụng nàng, dùng cái danh nghĩa sùng ái nữ nhi làm cho nàng một thân gông xiềng, đứng trên đầu sóng ngọn gió, chỉ cần có một sơ suất nhỏ sẽ trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích.

Sự kiện lần này, Long Mộ Hi bị hại làm cho mất danh tiết, nhưng Long Hạo Thiên chưa bao giờ quở trách nàng một câu, ngược lại lại lên án Văn Nhân Mặc. Hoặc nói trắng ra là hẳn cũng chẳng lên án cái gì mạnh mẽ, chỉ là đối với chuyện này bất mãn mà thôi.

Long Vân Thấm nhìn ánh mắt trước khi rời đi của Long Mộ Hi lúc trước, hiển nhiên nàng đối với kết quả Long Hạo Thiên đưa ra đã tiếp nhận được rồi.

Nàng nhớ ánh mắt Long Mộ Hi nhìn Văn Nhân Mặc, trình độ si mê quyền uy làm cho người ta buồn nôn, Long Hạo Thiên có lẽ chính là dựa vào đó chỉ xuống một cuộc hôn nhân đi. Không riêng vì bảo toàn danh dự cho Long Mộ Hi, mà đó chính là danh dự của hoàng thất Nam Hoàng quốc, Văn Nhân Mặc hiện tại liền coi như có nhược điểm bị Long Hạo Thiên nắm lấy, không thể không tuân.

Long Vân Thấm cảm giác thân thể từng trận phát lạnh, một cổ đau nhức ào ào mà đến, nàng ôm bụng ngã vào trên sạp, nguyệt sự lại tới nữa...Hàn chứng...

Cùng lúc đó, bên ngoài cung hai nam tử đang ngồi đối diện nhau, sắc mặt trầm trọng.

Long Hách Tường nghe lại một hồi sự việc từ miệng Văn Nhân Mặc, đối với Long Vân Thấm nhưng là nghi hoặc càng sâu : " Dựa theo lời ngươi, người thiết kế mọi việc phía sau có khả năng là nàng làm. Bất quá cũng không bỏ qua thủ đoạn Long Mộ Hi tự mình đùa giỡn, dù sao nàng đối với ngươi... "

Người sáng suốt đều nhìn ra được, Ngũ công chúa nhưng là luôn thầm mong trộm nhớ Trần Bắc tướng quân.

Văn Nhân Mặc ngửa đầu uống cạn ly rượu, nhìn không ra vui buồn, nghĩ đến ánh mắt lạnh nhạt của Long Vân Thấm trong lòng hẳn không khỏi nổi lên phức tạp, nhưng là hẳn càng nỗ lực gạt đi không cho phép mình lại nghĩ tới : " Ta tự có chừng mực, ba tháng sau, ta sẽ thú Ngũ công chúa. "

Long Hách Tường đem ly rượu đưa đến bên môi hạ xuống, ánh mắt tràn ngập không thể tin : " Ngươi xác định ? "

Văn Nhân Mặc nhũ mày cười như không cười : " Loại chuyện này, ta không muốn phụ trách cũng không được, lại nói được hoàng thượng hạ chỉ tứ hôn, chính là hoàng ân. "

" Ngươi thân nhiên chấp nhận như vậy ? Lúc trước nghe Thiên nhi nói còn tưởng rằng ngươi đối Long Vân Thấm... "

" Ngươi suy nghĩ nhiều. " Văn Nhân Mặc tiếp tục uống rượu, ai cũng không biết trong lòng hắn đang suy nghĩ cái gì. Ánh mắt hắn càng khó để cho người ta nhìn thấu, liền ngay cả Long Hách Tường đều cảm giác được Văn Nhân Mặc có tâm sự.

Trong lòng Long Hách Tường nghi hoặc không thôi, Văn Nhân Mặc thân kinh bách chiến bao nhiêu năm sao có thể dễ dàng trúng phải mị dược như vậy, hơn nữa trùng hợp như vậy cùng một chỗ với Long Mộ Hi, nói là diễn trò còn có thể có khả năng! Thủ đoạn của Văn Nhân Mặc, Long Hách Tường kinh hãi, không lẽ thực sự là diễn trò ?

Thời gian nửa tháng thoát cái trôi qua, Phủ công chúa vừa hoàn thành, Long Vân Thấm một đường ra khỏi hoàng cung không ngoái đầu nhìn lại.

Trong thời gian đó một đạo thánh chỉ cũng được ban xuống, đại hôn.Ngũ công chúa Long Mộ Hi cùng Trần Bắc tướng quân Văn Nhân Mặc ở ba tháng sau cử hành.

Kinh thành toàn bộ nhất thời kinh ngạc ồ lên, ai nghĩ đến nam nhân người người đều nghĩ sẽ trở thành phò mã của công chúa điện hạ cuối cùng lại là người của ngũ công chúa ? Mọi người không hiểu, Ngũ công chúa thoát nhìn không giống như người muốn tranh đoạt ngôi vị Thái tử, vậy Ngũ công chúa cùng Văn Nhân Mặc đại hôn là vì cái gì ?

Vân là để cân bằng quan hệ đi, Trần Bắc tướng quân như cũ là hậu thuẫn cho Nhị hoàng tử, mà công chúa điện hạ...

Long Vân Thâm mang theo đám người Xuân Lan đi dạo một vòng quanh Phủ Công chúa, quả thực vừa lòng a. Hạ nhân bên trong công chúa phủ đều do nàng đích thân chọn lựa, do với hoàng cung kia quả thực tin tưởng hơn rất nhiều.

Nhường Hạ Vũ đi làm một chút điểm tâm, Long Vân Thâm một mối xoa mi tâm nằm phơi nắng, rõ ràng còn đang giữa mùa hè nóng nực, khí hậu nóng lợi hại nàng lại không cảm nhận được một chút nhiệt, ngược lại còn cảm thấy có chút lạnh.

Hôn sự của Long Mộ Hi và Văn Nhân Mặc bên trong kinh thành ồn ào đã lâu, nàng như trước mắt diếc tai ngơ. Thủ đoạn Long Hạo Thiên mà thôi !

Nhưng là nha đầu phía dưới hiển nhiên không hiểu :

" Công chúa, Ngũ công chúa quả thực là không biết xấu hổ, cư nhiên dám động đến người của công chúa, Trấn Bắc tướng quân nguyên bản là người của công chúa mới đúng. " Hạ Vũ tức giận bất bình, một bên mang lên đồ ăn một bên bắt mồm nói.

Long Vân Thâm động đũa, cười nói : " Người ở nơi nào nghe thấy sự tình như vậy, Văn Nhân Mặc khi nào thì là người của bản cung. "

" Bên ngoài đều nói như vậy. " Động tác của Hạ Vũ có chút ngừng, biết bản thân không nên nghị luận vấn đề này nhưng nàng là không nhịn được a, nàng là thay công chúa điện hạ bất bình.

Long Vân Thâm biết hẳn là có người hữu tâm phát tán tin đồn, đem sự tình càng làm ra ồn ào huyền ảo, có lẽ muốn không đủ loạn không dừng đi. Nàng cùng trang giành nam nhân với Long Mộ Hi ? Còn thua ? Quả thực vô nghĩa ?

" Vô nghĩa ! "

Bên trong Ngọc Tuyền, một tiếng gầm nhẹ đồng dạng vang lên, Lăng Triệt sau khi nghe Mị truyền đến tin tức gương mặt liền đen lại, người của Lăng Triệt hẳn như thế nào có quan hệ cùng Văn Nhân Mặc, cái mao đầu tiểu tử kia xứng để sánh cùng hắn sao.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Một tầng quan hệ

Hiện tại bên trong hoàng cung vì hôn sự của Ngũ công chúa mà vô cùng bận rộn, mọi việc như thế nào sắp đặt, như thế nào huyền ảo, đều nhất nhất làm theo phân phó của Dung phi. Long Hạo Thiên lần này nhưng là đối Long Mộ Hi mười phần sủng ái a.

Bên kia nẫu thân của Văn Nhân Mặc cũng mặc danh kiệu nâng lên thân phận Bình thê, Văn Nhân Mặc nghiêm nhiên trở thành trưởng tử Quân đại thế gia. Một phụ nhân đã chết lâu như vậy mà sức ảnh hưởng không nhỏ một chút nào đâu!

Quân gia hiện tại đối Văn Nhân Mặc lấy lòng ra sao không cần nói cũng biết, đơn giản là nước lên thì thuyền cũng lên, một ngày Văn Nhân Mặc còn là Trấn Bắc tướng quân, còn là phò mã của Ngũ công chúa, cũng còn được Hoàng thượng nhất nhất trọng dụng, thì Quân gia cũng chính là Quân gia của Văn Nhân Mặc đi.

Long Vân Thâm cười khinh hai tiếng, quả nhiên không có nàng đại sự của hắn cũng thành, cấp cho Văn Nhân Mặc bao nhiêu thân phận, kia chính là vì ai?

"Nha đầu, mau một chút theo ta xuống núi." Tổng Miễn đánh thức Long Vân Thâm vẫn còn đang chìm trong mơ hồ, đem một cái hòm thuốc nhét vào trong lòng nàng. Hai người vội vã xuống núi.

Nàng hiện tại đã chính thức đi theo Tổng Miễn học được lý, ở bên ngoài hoàng cung quả nhiên làm cái gì cũng thuận tiện, nàng so với Long Thanh Dương bây giờ tự do tự tại hơn nhiều lắm. Hầu như cả ngày nàng đều loanh quanh bên cạnh Tổng Miễn.

Cuộc sống với nàng ngược lại tốt lắm, tạm thời bỏ qua tranh đấu, bỏ qua những con người làm cho nàng cảm giác ghê tởm... Một thân y phục mộc mạc, gần gũi những người dân bình thường...

Ban đầu Tổng Miễn chỉ muốn nhìn xem Long Vân Thâm này rốt cuộc có thể kiên trì được bao lâu, nào ngờ được nha đầu này lại nghiêm túc đến vậy, quả thực khiến hắn nhìn bằng con mắt khác.

Đi theo Tổng Miễn xuống núi, Long Vân Thâm nhìn lão giả trước mặt chạy vội đến thờ hồng học tới, không khỏi nhắc nhở : " Sư phụ, lão nhân người cũng đã bảy mươi tuổi, chạy nhanh như vậy không sợ hen sườn sao?"

Tổng Miễn nghe thấy một lời này không một chút cảm kích, hung hăng trừng mắt nhìn Long Vân Thấm theo sát phía sau, bắt mắt hô lên : “Nha đầu chết tiệt nhà ngươi kia là đang rửa sự phò của người đấy à? Ta sống tốt lắm, còn không dễ chết như vậy.”

“Nào có! Là ta lắm miệng, người cứ tiếp tục chạy a. ” Long Vân Thấm không nhịn được bật cười ra tiếng, Tổng Miễn nhìn bên ngoài dường như lạnh lùng không màng thế sự, kì thực bên trong nội tâm rất ấm áp, người được hắt đổ vào trong mắt, hẳn cũng sẽ nhất nhất để trong lòng, cần cần dục dục đối đãi. Hơn nữa người mà hắn nhận thức, nàng trước duy chỉ biết đến Long Thanh Dương a, nghĩ đến lúc trước nhìn Long Thanh Dương bị Tổng Miễn tức giận mắng cho một trận , không nghĩ tới bản thân cũng có cơ hội ‘hưởng thụ’. Trong lòng không dấu vết ấm lên, nàng chính là rất thích những gì chặn thực như vậy.

Bệnh nhân nhưng là một cái oa nhi sống dưới chân núi, là bệnh sỏi, Tổng Miễn muốn nàng trước ra ngoài tránh mặt đi nhưng nàng nhanh chóng cự tuyệt : “ Không có việc gì, ta hồi nhỏ đã từng bị qua bệnh này, sẽ không truyền nhiễm. ... ”

Tổng Miễn nhìn nét mặt Long Vân Thấm tràn đầy lo lắng chăm sóc tiểu oa nhi kia, nhận thức đối nàng lại nhiều thêm một tầng. Bệnh sỏi thật ra là có truyền nhiễm, căn bản là không phổ biến mà thôi, trước kia có rất nhiều hài tử vì truyền nhiễm bệnh này mà qua đời đâu. Nhưng là Long Vân Thấm vẫn nhất quyết đi vào trong này, thậm chí còn oán trách hắn : “ Sự phụ người mau chút, đứa nhỏ còn đang chờ người cứu mệnh đấy ! ”

Tổng Miễn hoàn hồn, rất nhanh nghiêm cẩn xử lí bệnh tình cho oa nhi kia.

Công việc bất quá mất gần đến nửa ngày, tình trạng đứa nhỏ đã tốt nhiều lắm. Lúc này Tổng Miễn mới mang theo Long Vân Thấm quay trở về tiểu thôn trang.

" Nha đầu, người gần đây luôn cùng ta ở tại nơi này, thực không tốt. "

Hắn không phải không biết thế sự bên ngoài, hiện tại Nhị hoàng tử như thế nào được để vương sủng ái, phía sau lại có một cái đại thế gia tương trợ như Quân gia, thế lực của hắn đã vươn lên một tầm cao hoàn toàn mới a. Mà Long Vân Thấm phía trước một chút cũng không chú ý, hắn không biết phân sủng ái Hoàng thượng dành cho nàng là thực hay là giả, nhưng dù là sủng ái cũng không mang theo được đến nơi này a.

Hơn nữa, Long Vân Thấm nha đầu này từ khi ra cung cũng chưa có từng một lần trở về, giống như nếu không được Hoàng thượng triệu triệu nàng cả đời này cũng không định sẽ bước vào trong kia. Cái này càng làm cho tin đồn kia tác quái, công chúa điện hạ thất sủng ?

Long Vân Thấm căn bản không thèm để ý đến những lời vô nghĩa này, nàng chỉ làm những việc nàng cho là cần thiết, sau đó liền quay đầu hướng Tổng Miễn mỉm cười : “ Sự phụ là ghét bỏ ta sao ? ”

" Nha đầu người nói cái gì, đừng nghĩ rằng ta không biết tâm tư của người, người là suy nghĩ cái gì mà lại tình nguyện trầm mặc tất cả như vậy đâu ? "

Càng là trầm mặc, hắn càng lo lắng cho nàng, đứa nhỏ này có đủ nhẫn nại cùng trầm khí, chắc chắn là người làm nên đại sự, nhưng nàng càng như vậy càng làm cho hắn cảm thấy nguy hiểm.

Thời gian gần đây Tổng Miễn cùng Long Vân Thấm tiếp xúc không ít, hắn đối với nha đầu này quả thực đủ thích, nàng chẳng những thiên tư thông minh, làm việc hay học tập đều thực cẩn thận tỉ mỉ, căn bản không phải làm giống như có lệ mà trước kia hắn vẫn nghĩ, hắn cũng vì như vậy mới tính toán thực sự truyền lại y thuật cho nàng a.

" Sự phụ không cần suy nghĩ nhiều như vậy, việc này ta nào có thể làm phiền người. "

" Người nghĩ được như vậy liền tốt rồi. " Tổng Miễn thở dài một tiếng, đẩy ra đại môn tiểu thôn trang, hai người vừa cùng nhau nói giỡn vừa đi vào.

Một hồi đi đến sân nhỏ, Tổng Miễn nhìn đến bên trong sân thế nhưng có người, lập tức dừng lại tại chỗ, Long Vân Thấm cũng lập tức dừng lại theo hắn, nhìn bóng dáng trong kia mà nổi lên nghi hoặc.

Người kia quay lưng về phía hai người, nàng không thấy được bộ dạng của hắn, lại tựa hồ cảm thấy quen thuộc. Long Vân Thấm chưa kịp nhìn ra cái gì, tầm lưng kì liền cử động xoay người qua, Lăng Triệt nhìn Tổng Miễn bình thản lên tiếng : “ Tổng thái phó. ”

Long Vân Thấm đứng ở một bên pha nước trà, ánh mắt nàng liếc qua phía bên kia, sự phụ thật có chút quá đáng, nàng cư nhiên bị sai đi nấu nước trà a.

Chờ nước trà vừa đủ, nàng đem trà nóng đổ đầy hai chén, cung kính đưa một li đến trước mặt Tổng Miễn, rồi tùy ý đem một chén kia đặt trước mặt Lăng Triệt. Chén trà kia vốn đã bắt ổn, một động tác cố ý của nàng trực tiếp làm nước trà bắn ra tung tóe. Long Vân Thấm hít vào một ngụm khí lạnh, lập tức rút tay về trừng mắt nhìn Lăng Triệt.

Ánh mắt Lăng Triệt tối sầm lại, không tiếng động đem bàn tay Long Vân Thấm kéo qua, lại nắm chắc nhìn thật kĩ, nhìn cổ tay vốn trắng nõn không tìm vết của nàng nổi lên từng trận đỏ bừng, thanh âm không khỏi âm trầm : “ Người xúc động cái gì, tự làm khổ mình. ”

Long Vân Thấm sắc mặt đại biến, vốn muốn rút tay mình về lại đột nhiên phát hiện Lăng Triệt chính là không có ý định buông tay nàng ra, lại chỉ có thể trơ mắt nhìn hắn vì nàng cẩn thận bôi thuốc. Tổng Miễn một bên cười hề hề nhìn sự việc phát sinh, tựa hồ một chút cũng không xem đến Long Vân Thấm có bao nhiêu không tình nguyện.

Một lần bơi được xong, Lăng Triệt mới nói lòng tay thả ra Long Vân Thắm, hướng Tống Miễn xin lỗi : " Tống thái phó thứ lỗi, nha đầu này xúc động quen rồi. "

Tống Miễn cười càng lớn : " Quả thực thật xúc động. "

Long Vân Thắm không khỏi xem thường đảo ánh mắt lên án đi qua, sư phụ a, người ở trước mặt ngoại nhân đem đồ nhi người nói xấu thành cái gì? Ta tốt xấu đều là đồ đệ của người đây, tuy rằng chưa có chính thức bá sư ! Trong lòng Long Vân Thắm một trận nói thầm

" Sư phụ, đồ đệ của người là ta a, người như thế nào nói giúp ngoại nhân ? " Long Vân Thắm cắn răng, né tránh đi tầm mắt nóng rực của Lăng Triệt, nàng đã tránh đi hấn, vì sao hấn còn tìm đến nơi này. Hôn nữa, Lăng Triệt cùng Tống Miễn dường như nhận thức nhau a. Là sao ?

Tống Miễn khoanh tay, lơ đãng nói với nàng : " Ngoại nhân cái gì nha, nơi này khi nào có ngoại nhân ? "

Long Vân Thắm nhất thời cứng họng, sắc mặt có chút mất tự nhiên, nàng nhìn chằm chằm Tống Miễn hồi lâu, tựa hồ đợi chờ một đáp án. Hào sắc bên a ! Tống miễn bị người nhìn có chút da đầu tê dại, nha đầu kia muốn ăn thịt người sao ?

Cuối cùng hấn ho khan lên tiếng giả thích : " Nhiếp Chính vương lúc trước có cùng ta học qua được lí, tính ra hấn chính là sư huynh của người đi. "

Long Vân Thắm cảm giác như có thiên lôi từ trên trời giáng xuống người nàng, nàng là bị đánh cho ngoài khét trong sống rồi, TMD, loại sự tình quái quỷ gì vậy !

Bạn đang đọc truyện *Sùng Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Tâm khê động

“Người, không cho đi theo ta.”

Lăng Triệt buồn cười chỉ chỉ vào con đường duy nhất trước mặt : “Muốn xuống núi chỉ có một con đường này, bản vương thật không có biện pháp.”

Long Vân Thắm cứng họng, nhìn sơn đạo uốn lượn phía xa, thời tiết chuyển biến thất thường quá, nàng phải nhanh nhanh trở về mới được, ai thèm quan tâm đến Lăng Triệt chết tiệt đằng sau chứ!

Nhưng cố tình trong lòng nàng phức tạp không thôi, nàng cho rằng bản thân mình ra ngoài hoàng cung, tránh đi hấn, sẽ không liên quan gì đến hấn nữa, nhưng tại sao kết quả nàng và hấn vẫn nhắc thêm một cái quan hệ.

Nghĩ đến Lăng Triệt cùng Tống Miễn nhận thức nhau sâu sắc như vậy, chẳng lẽ ngay từ đầu, Long Thanh Dương mang nàng đến gặp Tống Miễn hấn đều đã biết? Tống Miễn thu nhận nàng không lẽ cũng là vì nàng cùng Lăng Triệt sao?

Đù loại suy đoán kéo nhau mà đến, đè nặng trong lòng nàng có chút thở không nổi, nếu quả thực như vậy, hai tháng này nàng ‘hai mặt thụ địch’ : Long Mộ Hỉ phá rối, Văn Nhân Mặc ghi thù, còn có Long Hách Tường thế lực lớn mạnh ra sao, còn một lão cha Phụ hoàng Long Hách Thiên, từng người từng người một nàng phải cẩn thận đối phó. hấn.. đều nắm rõ trong lòng bàn tay.

Nàng cho là đã làm rất tốt, nàng cảm thấy bản thân dù một mình cũng có thể chiến đấu hăng hái, cũng có thể lên kế hoạch kín kẽ chu đáo, một thân nàng đều có thể nỗ lực xây dựng thế lực cho mình. Nhưng những việc nàng làm so ra, lại cũng không bằng một cái Thanh Y vệ hấn cấp cho nàng lúc trước!

Thất bại này làm cho nàng cả người vô lực, Long Vân Thắm mệt mỏi ngồi lên phiến đá bên đường, lâm vào trầm mặc.

Lăng Triệt một phen kéo người ôm đến, thanh âm tràn đầy bất mãn : “Đá này phơi một ngày rồi làm sao có thể ngồi xuống, người là không sợ nóng.”

Long Vân Thắm dùng hết khí lực đẩy hấn ra, viền mắt nàng đỏ hoe nhưng vẫn cố chịu đựng không cho phép nước mắt rơi xuống, nếu nàng tại đây khóc, hấn hẳn là sẽ chê cười nàng đi! Hấn luôn ở nơi cao cao tại thượng nắm giữ hết thảy trong lòng bàn tay, nàng lại vụng về cùng dè dặt hành động làm bao nhiêu chuyện kia, chính là đang diễn trò cho hấn xem vui tai vui mắt!

Kỳ thực, cái gì hấn cũng đều biết, không phải sao!

“Lăng Triệt, người tránh xa ta ra.”

Nàng quay đầu, đưa lưng về phía hấn chạy nhanh về phía cuối con đường kia, nàng cảm thấy bản thân mình thật ủy khuất, không lí do cảm thấy ủy khuất. Mặc dù Long Hạo Thiên dùng cách nào đối nàng nàng đều có thể thân nhiên đối mặt, thậm chí nàng chưa bao giờ để lộ một tia yếu đuối của bản thân trước mặt người khác, duy độc có nam nhân này, nàng đối hấn tự nhiên thấy bản thân mình thật chịu ủy khuất.

Lăng Triệt nhìn nữ tử như con thỏ trắng chạy về phía trước, thoát nhìn có chút chật vật. Tâm của hắn đột nhiên đau xót, giống như có thể cảm nhận được nỗi bất an cùng ủy khuất của nàng, không chút do dự thi triển khinh công đuổi theo, kéo nàng lại ôm vào lòng thật chặt.

“Nha đầu ngốc, nguoi chạy cái gì?”

“...”

“Làm sao?” Lăng Triệt đẩy ra gương mặt của người trong lòng, nhìn nữ tử trước mắt hai mắt đầm lệ mà trong lòng đột nhiên kinh hãi. Hắn chưa bao giờ nghĩ đến một người kiên cường như nàng sẽ ở trước mắt hắn rơi lệ, hơn nữa còn khóc đến ủy khuất như vậy, một tiếng cũng không nói nên lời.

Long Vân Thâm cũng không hiểu tại sao bản thân không thể nuốt xuống nước mắt, chúng cứ tự do rơi xuống hai gò má nàng, nhìn ánh mắt nam nhân trước mặt, trong lòng nàng liền biết bản thân hiện tại dọa người thế nào. Dù sao mặt mũi cũng đã mất hết, nàng dứt khoát thật sự thống khoái tiết ra hết tâm trạng của bản thân, ở trong lòng hắn khóc cho thật đã, cuối cùng còn không quên kéo lên ống tay áo của hắn lau khô nước mắt.

Nàng ngước lên đôi mắt sưng đỏ hung tợn cảnh cáo hắn : “Việc này không để cho người thứ ba biết!”

“...” Nam nhân không nhịn được cúi đầu cười rộ lên, bày tay vươn lên kéo lấy tay nàng, gắt gao nắm chặt nói : “Được, không có người thứ ba biết.”

Hắn làm sao có thể buông tha cho cơ hội như vậy nha, hắn cùng nàng một tháng không có gặp qua, hàng đêm hắn tương tư thống khổ như thế nào liền không kể ra ai có thể tưởng tượng được, hiện tại người trong lòng đã gần ngay trước mắt, hắn hận không thể đem nàng mãi mãi bên cạnh không rời bản thân một bước, cũng sẽ không buông nàng ra.

“Có ta ở đây, mọi chuyện ta đều sẽ lo liệu.” Hắn không biết an ủi người khác, càng biết nàng là người tính tình cứng cỏi, không muốn người khác nhìn thấy nàng yếu đuối. Ngày đó hắn vốn biết nàng chịu nhiều ủy khuất nơi Long Hạo Thiên, cũng không tự mình xen vào giúp đỡ, nhìn nàng từng chút trưởng thành, hắn chỉ có thể đứng một bên vừa thương tiếc vừa thay nàng vui mừng mà thôi.

“Vi phụ hoàng nguoi làm ra việc kia, nguoi hà tất phải để trong lòng, này nguoi đã sớm đoán được không phải sao?”

Long Vân Thâm mạnh mẽ ngẩng đầu, không thể tin được nhìn hắn, Lăng Triệt lại làm như không hề nhìn thấy, cảm giác bàn tay mình đang nắm mềm mại như thế nào, hắn chỉ mong nàng có thể thất thần thêm một lát : “Nguoi không phải đã đoán ra từ trước sao. Chính là mị được kia làm sao có thể làm cho Văn Nhân Mặc trúng kế, hoàng cung rộng lớn như vậy, chỗ nào tránh đi được ánh mắt của một vị đế vương đây đây.” Đương nhiên nơi của Lăng Triệt hắn là ngoại lệ.

Mặc dù trong lòng đã có chuẩn bị sẵn nhưng hiện tại nghe chính Lăng Triệt xác nhận, Long Vân Thâm không nhịn được trầm mặc.

“Là hắn tìm người ra tay sao?” Nàng một lần nữa ngẩng đầu, nơi nào còn thấy được bóng dáng nữ tử yếu đuối bị ủy khuất đến rơi nước mắt kia nữa.

Lăng Triệt nắm lấy bàn tay nàng từng bước đi xuống chân núi, hắn thích sự yên tĩnh phẳng lặng không một tiếng động nơi núi rừng này, “Chính hắn tìm người làm ra tất cả, bất quá đối tượng là nguoi, chứ không phải Long Mộ Hi.” Tất nhiên trong quá trình hắn cũng có động tay động chân một chút, Lăng Triệt âm thầm nói nhỏ trong lòng

Lăng Triệt biết đối với nàng lời này là tàn nhẫn, nữ nhi bị chính phụ thân chính mình tính kế, ai hiểu được tâm trạng của nàng đây ! Mặc dù Long Vân Thâm luôn luôn che giấu chính mình thật tốt, nhưng hắn thực có chút lo lắng cho nàng.

“Hắn nguyên bản là muốn Văn Nhân Mặc trở thành phò mã của nguoi, một lần chất vấn của ta đã làm cho hắn do dự, không nghĩ đến cuối cùng hắn vẫn không buông tha cho nguoi.”

Hơi thở quanh người Lăng Triệt đột nhiên trở nên lạnh lẽo, Long Hạo Thiên ở trong cung muốn làm cái gì hắn đều không một lần nhúng tay, nhưng Long Vân Thâm lại khác, nàng là người ở trong lòng hắn, người tính kế nàng hắn tuyệt không cho phép.

“Ta không có việc gì?” Long Vân Thâm không nghe Lăng Triệt nói gì nữa, nàng biết Lăng Triệt đã vì nàng làm rất nhiều, nếu không có hắn âm thầm hỗ trợ nàng cũng đã bị người kia lừa vào tròng rồi, bỏ người bắt ve, chìm sẽ rình sẵn. Long Hạo Thiên chính là con Hoàng Tước ở phía sau a, từng bước từng bước tính kế nữ nhi là nàng.

Hơn nữa, là không từ đoạn tính kế!

Hừ! Hào một cái phụ thân từ ái, Long Vân Thâm tưởng nhớ đến dung mạo của Long Hạo Thiên nhất thời cảm thấy cả người ghê tởm. Tuy rằng vẫn biết đế vương thi vô tình, nhưng không nghĩ chi vì quyền thế mà nữ nhi của mình cũng có thể mạng bán đi a! Quả thực đáng xấu hổ.

“Hắn đại khái thấy nguoi vô sự từ Thiên điện trở về Thừa Đức điện thì vô cùng kinh ngạc rồi, có lẽ hắn cũng thấy được kế hoạch xảy ra vấn đề. Nguyên bản hắn muốn làm cho nguoi trúng mị được của Long Mộ Hi, lại cố tình làm cho Văn Nhân Mặc gặp được nguoi, cứ như vậy mọi chuyện không động tự thành. Bất quá hắn đã dám làm ra chuyện như vậy, bản vương như thế nào không tặng lại cho hắn một đại lễ đây! Không phải hắn đang cố che giấu sủng ái với Long Mộ Hi sao, vậy cho hắn thấy bộ dạng ngu xuẩn của nàng ta đi.” Trên mặt Lăng Triệt tràn đầy chán ghét, Long Mộ Hi! Hừ!

Long Vân Thâm trong lòng minh bạch, nguyên lai người đứng sau mọi chuyện chính là lão nhân gia này nha, một đêm kia hắn tùy ý ngồi trên ghế rồng cao cao tại thượng uống rượu bình người, không nghĩ sớm hắn đã an bài tất cả phía sau.

“Người sớm đã biết hết rồi đúng không?” Nàng nhìn nam nhân trước mắt thật sâu như muốn chứng thực sự thật, hẳn biết Long Hạo Thiên sẽ tính kế trên người nàng, biết Long Mộ Hi như thế nào hãm hại nàng, hẳn đứng ở phía xa theo dõi hết thảy, rồi không tiếng động giáo huấn lại bọn họ, làm cho họ tức hộc máu cũng chỉ có thể nuốt lại vào trong.

Rồi sau đó, hẳn chưa một lần định nhắc đến với nàng.

Sắc mặt Lăng Triệt đột nhiên đỏ ửng, bị Lăng Vân Thâm nhìn như vậy bỗng cảm thấy tim đập nhanh hơn, bàn tay cũng đỏ ra một tầng mờ hồng, hẳn thấp rủa một tiếng buông ra bàn tay của nàng, hẳn không hi vọng nàng phát hiện ra bản thân mình khác thường.

“Người không hi vọng ta biết đến, ta nguyện cái gì cũng đều không biết, nhưng ta tuyệt không cho phép người khác đối với người thương tổn.” Hẳn che chở nàng, không thể công khai vậy sẽ âm thầm che chở nàng, nàng không thích hẳn thích nàng, vậy liền đem phần thương nhớ này đặt vào một nơi bí mật đi.

“Người không muốn để cho ta biết những việc người đã làm, nếu người lại biết ta ở sau lưng người làm nhiều chuyện như vậy, người sẽ đối với ta càng thêm xa cách à!”

Long Vân Thâm không nhịn được bật cười, người đang ở trước mắt nàng có phải Nhiếp Chính vương Lăng Triệt không vậy?

“Nếu không phải nhìn thấy người khóc lợi hại như vậy, ta cũng sẽ không làm cho bất cứ người nào biết, chuyện này vốn không nên nói cho người.” Lăng Triệt hít sâu một hơi, kì thực hẳn càng hi vọng sự việc đơn giản là trùng hợp, nàng cứ như vậy sống tự do tự tại. Chính là nàng cũng giống như hẳn, luôn lựa chọn con đường đi thật gian nan, càng không vì gian nan sẽ quay đầu lại mà là tiến lên vượt qua hết thảy nó.

Nhất thời hai người đều không nói chuyện, không khí thuần thuần lại nghiêm nhiên lộ ra một dòng ái muội.

Lăng Triệt nhìn nhìn nữ tử ngại ngùng trước mắt, đem biểu hiện không tự nhiên của nàng thu hết vào trong đáy mắt, bản thân chính mình ngược lại càng tự nhiên. Nàng biểu hiện như vậy có phải hay không đã chậm chậm tiếp nhận hẳn.

“Đúng rồi, người làm sao cùng sự phụ, ngách... cùng Tổng thái phó quen biết?”

“Người muốn hỏi tại sao Tổng Miên vì Hoàng thượng phục vụ lại có quan hệ cùng ta có phải hay không?”

Suy nghĩ chính mình bị nói trắng ra, Long Vân Thâm hào phóng thừa nhận, nàng quả thật nghi ngờ chuyện này. Long Thanh Dương sớm đã nói cho nàng, Tổng Miên làm việc cũng chỉ vì Long Hạo Thiên, nàng quả thực đoán không ra nguyên nhân nha.

Lăng Triệt không có ý định giấu diếm nàng, hẳn nói ra tựa như vui đùa: “Vì ai làm việc lại như thế nào, thể cục hiện này chưa biết trước được cái gì, hiện tại suy đoán ai đi theo ai chẳng phải quá sớm hay sao!”

Nàng giật mình giật đầu, Long Hạo Thiên đã biết Tổng Miên cùng Lăng Triệt có qua lại, nhưng vẫn như trước trọng dụng lão nhân gia, xem ra hẳn đã quyết tâm muốn mượn sức Tổng Miên cùng Tổng Bùi Tiên a, như vậy không phải còn có Long Thanh Dương sao?

“Vậy tam ca thì sao?”

Lăng Triệt nhìn nàng, nhưng chỉ cười mà không nói.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Nàng cần bình tĩnh

Vậy nàng xem như đã bỏ qua một điểm này, Long Hạo Thiên cũng không có ý định buông tha lợi dụng Long Thanh Dương, hẳn làm như vậy đối với Long Thanh Dương chính là một loại phương thức nâng đỡ. Nếu hẳn thực sự không coi trọng Tam hoàng tử, sẽ không cần hao tổn tâm cơ trọng dụng Tổng Miên như thế đi.

Bất quá, Long Thanh Dương đối với vị trí Thái tử mặt ngoài vẫn như trước thờ ơ, nên thế nhân đều cho rằng hẳn không được để vương sủng ái!

Tranh đấu hoàng gia, quả nhiên là không thể dùng suy luận bình thường mà đánh giá, Long Vân Thâm vẫn tưởng Long Thanh Dương là người đơn giản, nàng, đã sai lầm rồi.

Nhưng nàng sẽ không tin Long Thanh Dương hẳn đang lợi dụng nàng, nàng tin vào trực giác của bản thân, một loại cảm giác tin tưởng không lí do nói cho nàng rằng, Long Thanh Dương sẽ không vì ngôi vị Thái tử mà lợi dụng nàng.

Hôm nay, Long Thanh Dương không muốn cùng nàng gặp mặt không phải sao, vậy nàng càng muốn cùng hắn thân nhiên đối mặt với nhau.

Long Thanh Dương đã rất lâu không gặp qua Long Vân Thâm, hôm nay là lần đầu tiên hắn bước chân vào Phủ Công chúa. Đại hôn của Văn Nhân Mặc cùng Long Mộ Hi, Phụ hoàng là giao cho hắn toàn bộ lo liệu, quả thực có chút làm không kịp.

Long Thanh Dương không phải người ngu, một đêm hôm ấy có chuyện gì xảy ra không phải hắn không đoán ra được, sau đó hắn chính là bị suy nghĩ của mình dọa cho một thân mồ hôi lạnh. Càng nghĩ, càng vội vã muốn nhanh nhìn thấy Long Vân Thâm.

“Lục muội.” Nhìn Long Vân Thâm sắc mặt hồng nhuận, lúc này mới xem như yên tâm.

“Tam ca như thế nào bày ra biểu cảm này nha, không lẽ nhìn thấy ta làm người phải sầu mi khổ kiếm?” (Đại khái là buồn bực phải suy nghĩ nhiều á)

Long Vân Thâm không giấu vết đánh giá Long Thanh Dương, miệng lại không ngừng trêu ghẹo hắn.

“Mấy ngày nay sự vụ bận rộn, cũng không có thời gian đến xem người, hiện tại nhìn người không có việc gì nơi này mới thấy yên tâm. Bên ngoài nhiều lời đồn đãi, ta mong người vẫn đừng bận tâm thì hơn!” Long Thanh Dương nhớ đến mấy ngày trước đụng phải Văn Nhân Mặc, tâm liền trầm xuống, nam nhân kia tuyệt không phải người đơn giản. Ít nhất hắn hiểu được, Văn Nhân Mặc so với bề ngoài, càng khó dò đoán được tâm tư.

Nếu hắn cùng Lục muội nên chuyện, quả thực không phải việc tốt. Hiện tại như vậy cũng tốt, làm cho hắn yên tâm.

“Tam ca gần đây quả bận rộn đi, không đến xem ta ta không có bận tâm a. Ta theo sư phụ học tập hơn một tháng rồi, sư phụ lão nhân gia có nhắc tới người là đồ bất hiểu đó.”

Long Thanh Dương sững sốt, rồi lập tức vui sướng đầy mặt, tuấn nhan nho nhã ôn nhuận càng thêm xuân phong ấm áp : “Ngoại tổ phụ đồng ý?”

Nàng gật gật đầu, chọn một ít chuyện lí thú cùng hắn nhắc đến, hai người không khỏi trêu ghẹo Tổng Miễn một trận.

Long Vân Thâm cuối cùng nói đến trên người Lăng Triệt, nàng bình thản nhìn hắn : “Ồ chỗ sư phụ ta có nhìn thấy một người, không biết Tam ca nghĩ chuyện này như thế nào?”

Nếu Lăng Triệt cùng Tổng Miễn có quen biết từ trước, vậy Long Thanh Dương không thể nào không biết gì đi. Hắn nên cùng Lăng Triệt nhận thức, chứ không phải nhìn nhau như người dưng như vậy.

Quả nhiên, vừa nghe đến hai chữ Lăng Triệt, Long Thanh Dương lập tức âm thầm cười khổ : “Người đã biết?”

“Ta nên biết cái gì sao?” Tâm Long Vân Thâm đập nhanh hơn, nàng chỉ chờ một câu trả lời của hắn.

“Ta không biết hắn nói với người cái gì, kỳ thực ta muốn người vĩnh viễn đều không biết chuyện này. Biết ta trên tay nhiễm đầy máu tươi.” Ánh mắt Long Thanh Dương bỗng chốc thay đổi, nam nhân ôn nhuận ấm áp như ánh mặt trời trong khoảnh khắc giống như Tu la đi ra từ bóng đêm, ánh mắt thị huyết của hắn làm Long Vân Thâm cả người sợ hãi.

Long Thanh Dương rất nhanh thu hồi lại hơi thở bản thân, xua tay nói : “Thôi, người muốn biết ta liền để cho người biết. Người nếu như muốn tranh ngôi vị Thái tử, chúng ta chắc chắn ở nơi đó gặp mặt. Hiện tại, coi như chào hỏi nhau mà thôi.”

Long Vân Thâm nắm chặt ống tay áo chính mình, làm cho mình bảo trì được bình tĩnh, nàng biết bản thân có thể hỏi ra một ít bí mật. Hơn nữa sự tình hiện tại nàng đều mong lung không nắm chắc được, Long Thanh Dương vừa rồi đã hiểu nhầm ý tứ của nàng.

Nhưng đàm lao thì phải theo lao, nàng tinh tế phân tích cẩn thận, phủ công chúa hiện tại không có tai mắt của ai, nàng tin tưởng khả năng làm việc của Ảnh.

“Tam ca?”

“Người đang kỳ quái ngoại tổ phụ luôn luôn vì phụ hoàng làm việc ,không biết hắn cùng ngoại tổ phụ có quen biết sao? . Ta nghĩ người chắc cũng đoán được Phụ hoàng kỳ thực âm thầm bồi dưỡng ta, a.... Hắn nói hắn vì tương lai của ta mà suy nghĩ, kỳ thực ta vẫn luôn biết được hắn tính toán muốn cân bằng thế lực các phe tranh đấu mà thôi. Nhưng cuối cùng hắn không có tính được người sẽ làm được cho Nhiếp Chính vương chú ý, quan hệ nhất thời trở nên phức tạp hơn một chút mà thôi.”

Long Thanh Dương từ khi nói đến Long Hạo Thiên thì cảm xúc cả người đều thay đổi, ở trước mặt nàng không chút nào che giấu thất vọng cùng đau khổ, Long Vân Thâm hiểu được cảm xúc lúc này của hắn, nàng cũng đã từng trải qua a, nhất thời trái tim nàng càng thêm băng giá.

“Lục muội, ham muốn quyền lực của Phụ hoàng so với tưởng tượng của người lớn hơn nhiều lắm, người nếu như cũng muốn hao tổn tâm tư trên vị trí kia, tất nhiên phải cẩn thận. Kỳ thực ta chỉ muốn người sống một cuộc sống đơn giản, tự do tự tại. Cũng chính vì Long Mộ Hi không có tâm tư tranh đoạt, cho nên phụ hoàng đương nhiên đối với nàng sủng ái cùng che chở hơn chúng ta. Đây là dĩ nhiên.”

Không giống với bọn họ, sủng ái giả dối ẩn giấu bao mưu tính, Long Mộ Hi quả thực đơn giản hơn nhiều lắm!

Long Vân Thâm trầm mặc không biết mở miệng hỏi như thế nào, nàng đang chờ Long Thanh Dương tiếp tục, nàng biết hẳn sẽ nói đến việc kia, điều nàng thực quan tâm.....

“Ta cùng Nhiếp Chính vương quan hệ...phức tạp.” Long Thanh Dương suy nghĩ hồi lâu vậy mà không thể tìm được một từ phù hợp để nói quan hệ của hẳn cùng Lăng Triệt hiện tại.” Hẳn nhìn Long Vân Thâm sâu thẳm nói : “Trong tay ngươi có phải đang giữ Thanh Y vệ hay không, là hẳn cấp ngươi?”

Oanh_____

Rốt cục sắc mặt nàng khẽ biến, nàng có thể nghe ra được một chút ý tứ trong những lời kia, tam ca, hẳn cùng Lăng Triệt....

“Thanh Y vệ là phụ tá đắc lực nhất của hẳn, do một mình Ảnh đứng đầu. Nhưng hiếm có người biết, người sáng lập ra Thanh Y vệ lúc trước, lại là...ta.” Long Thanh Dương giống như nhớ tới quá khứ mà thất thần, nghĩ đến một thời đao quan bóng kiếm, cùng có một màn huyết tinh tàn sát kia : “Bởi vì Thanh Y vệ mà ta cùng Lăng Triệt bắt tay, sau đó không ngừng hợp tác.Ta với hẳn trước kia có thể xem như bằng hữu đi, có điều hiện tại chỉ có thể xem là minh hữu đơn thuần mà thôi.” Hẳn âm thầm trợ Lăng Triệt nhậm chức Nhiếp Chính vương, Lăng Triệt trái lại trợ giúp hẳn kiểm chế đám người Long Hách Tường.

Cho tới nay, liền ngay cả Long Hạo Thiên cũng cho rằng bản thân mình thông minh nâng đỡ nhi tử mình đi lên vị trí Thái tử tương lai, trở thành một thanh lợi khí sắc bén đối phó Nhiếp Chính vương, lại không thể ngờ được Long Thanh Dương cùng Lăng Triệt đã đạt thành minh ước từ trước.

Một phen nói hết ra ngoài, Long Thanh Dương cảm thấy một thân đều thoải mái, lén gạt đi hết thống khổ, Long Vân Thâm muốn biết hẳn liền một lần nói lại cho nàng tất cả. Hẳn vẫn luôn luôn bảo hộ nàng!

“Nói như vậy, ngươi từng bước tiếp cận ta, cũng là ý tứ của Nhiếp Chính vương? Hẳn cũng biết rõ ràng sao? Thậm chí việc ngươi mang ta đi gặp sư phụ?”

Long Vân Thâm mặc dù không thể nghi ngờ Lăng Triệt cùng Long Thanh Dương là người dụng tâm kín đáo, nhưng nàng không thể ngờ được hai người đã từng nhận thức nhiều năm như vậy, nàng có cảm giác bản thân mình bị lừa dối.

Nhớ đến bộ dáng cười đến vô tội của Lăng Triệt, nàng đột nhiên cảm thấy thật chướng mắt, hẳn có phải đang chờ nàng từng chút một biết hết tất cả những thứ này, sau đó muốn nhìn nhìn phản ứng của nàng?

Ha ha, tốt lắm, Lăng Triệt! Ngươi tốt lắm!

Long Thanh Dương không biết trong lòng nàng đang nghĩ gì, thấy sắc mặt nàng có chút không đúng liền đứng ra giải thích : “Không có chuyện này, ta vì cái gì phải tiếp cận ngươi? Hẳn là hẳn, ta chính là ta, Tam ca đơn giản chính là muốn hảo hảo bảo hộ ngươi.”

Long Vân Thâm mím môi không trả lời Long Thanh Dương, thần sắc nàng cũng không có vì câu nói của hẳn mà tốt lên chút nào, nàng hiện tại quả thực có cảm giác chính mình bị người xoay vòng vòng. Liên tục hai ngày qua, hình tượng Lăng Triệt cùng Long Thanh Dương ở trong lòng nàng bị đảo điên không chút nào rõ ràng, nàng cảm thấy bản thân mình có chút khiếp sợ.

Càng nghĩ càng thấy chính bản thân mình yếu đuối, nàng lại một lần nữa bị người lừa dối trong tay sao! Tuy rằng không có nhiều tức giận, nhưng không có nghĩa nàng có thể dễ dàng tha thứ, vì thế nàng hướng đến Long Thanh Dương không cảm xúc nói : “Tam ca, ta cần suy nghĩ một chút, ngươi nên về đi.”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 41: Trâm cài

Nhìn Long Thanh Dương có thể nói là lệ rơi đầy mặt rồi đi phủ Công chúa, Long Vân Thâm rốt cục cảm thấy yên tĩnh một chút.

Nàng có thể cảm giác được Long Thanh Dương là thật tâm quan tâm nàng, càng hiểu được như thế trong lòng nàng càng cảm thấy khủng hoảng vô cùng. Long Thanh Dương quan tâm nàng chính là vì tình thân, kia Lăng Triệt là vì sao?

Nàng hiện tâm thần đều có chút hoảng, không dám tin tưởng cái gì. Mọi chuyện xảy ra trước đây đều nói cho nàng Lăng Triệt cùng Văn Nhân Mặc không liên hệ với nhau, suy nghĩ của nàng lúc trước cũng có chút ngu xuẩn, Lăng Triệt là nam nhân như thế nào, hẳn nếu là thích nam nhân lại có thể như vậy đối đãi Văn Nhân Mặc sao?

Ngược lại cùng hẳn tiếp xúc nhiều, nàng có thể nhận thấy hẳn đối với nàng hết mực quan tâm, Nàng không thích kén phò mã theo lời của Phụ hoàng, hẳn liền tạo cơ hội cho nàng lợi dụng chính mình, nàng không có thực lực cùng những người kia tranh đấu ngôi vị Thái tử hẳn liền cấp Thanh Y vệ cho nàng. Nàng bị chính Long Mộ Hi hãm hại, bị phụ hoàng tính kế, hẳn liền ở phía sau ‘bảo thủ’ cho nàng.

Nàng đâu phải người ngu, nàng cũng có cảm tình, chính bởi ý thức được điều này mà từ trước nàng đều không nghĩ sẽ động tâm tình với bất kì ai.

Không động chân tình sẽ không bị cảm tình làm cho vướng mắc, cho dù đến cuối cùng bị ai phản bội cũng đều không đau lòng, cùng lắm thì nàng sẽ nghĩ lúc trước bản thân nhìn lầm người mà thôi. Nếu để cho mình sa vào chân tình, nàng sợ bản thân mình sẽ càng muốn được nhiều ấm áp cùng che chở, càng muốn được nhiều hơn phần quý trọng kia.

Nhưng hẳn chính là lương nhân của nàng sao?

Hai thanh mộc trầm còn ở trong tay nàng, lần đầu tiên nhận lấy trầm cài nàng liền biết hẳn hao tổn tâm tư như thế nào, từng kí tự trên thân trầm đều cần thận tỉ mỉ, đặc biệt là đoá hoa đào nở rộ kia.

Long Vân Thẩm cần mỗi nghĩ đến xuất thần, nàng cảm giác được tim mình đập có chút nhanh, nghĩ đến hôm qua chính mình ở trong lòng hẳn khóc đến mắt mặt liền không khỏi cười khổ, hành động của nàng đã bán đứng chính tâm của nàng rồi, không phải sao!

Cho nàng thời gian, hãy cho nàng thời gian có được không.

“Ảnh.”

“Chủ tử.” Ảnh mắt Ảnh lướt qua hai mộc trầm trên tay Long Vân Thẩm, tâm tình ngay lập tức phức tạp, lúc trước Mị có tiết lộ một chút thông tin, Ngọc Tuyền bên kia nhưng là có chút chuyện đó.

Nhưng là loại sự tình này quả thật có chút dọa người nha.

Long Vân Thẩm đem sự tình phân phó xuống xong, lại không thấy người phía sau phản ứng không khỏi quay đầu nhìn về phía Ảnh. Phát hiện mắt hẳn không rời ra trầm cài trên tay mình nàng không khỏi cười khổ.

Nha, một tên mặt than cư nhiên sẽ biểu lộ ra một tia hèn mọn kia a, nàng đột nhiên đối Ảnh thực có hứng thú : “Người đối trầm cài rất hứng thú.”

Nàng buồn cười nhìn hẳn, thành công nhìn đến sắc mặt hẳn đỏ lên, lập tức quay đầu sang một bên lấy lại bình tĩnh.

“Thuộc hạ quá phận.” Hẳn không nên nghe theo lời Mị nói, tên kia mỗi lần nhắc tới chính là một lần hẳn gặp xui xẻo.

“Người đem sự tình tra đến rõ ràng đi, trở về hãy cùng ta nói sau.”

Sắc mặt Ảnh càng thêm khó coi, tay cầm trường kiếm bên hông có chút cứng ngắc, hẳn đột nhiên đối Long Vân Thẩm nhận tội : “Thuộc hạ thất trách, thỉnh chủ tử trách phạt..”

Vừa rồi hẳn thất thần...

Nguyên nhân chính là câu nói đùa kia của Mị, đáng chết, hẳn cư nhiên vì loại sự tình này mà suy nghĩ thất thần.

“Nói cho ta nghe một chút, đây là lần đầu tiên ta thấy người mắc sai lầm như này.” Nàng đối với gương mặt gần như bị liệt dây thần kinh như Ảnh nổi lên rất nhiều hứng thú, đến cùng là có chuyện gì có thể làm cho người đứng đầu Thanh Y vệ này phạm sai lầm.

Ảnh áp ứng nửa ngày lại không biết phải mở miệng giải thích như thế nào, ánh mắt không dấu vết một lần nữa dừng trên hai mộc trầm kia, tâm nàng đột nhiên nhảy dựng, cảm giác có gì đó không tốt.

“Ngọc Tuyền gần đây có rất nhiều gốc hoa đào bị đốn xuống lấy gỗ, còn có, rất nhiều hoa đào mộc trầm” Ảnh tận lực đem những gì mình nghe được từ Mị nhất nhất nói ra, đột nhiên cảm thấy bản thân mình quả thực chuyên nghiệp a.

Long Vân Thẩm lập tức nghĩ đến Lăng Triệt, là chính hẳn điều khiển ra đi? Hẳn đến cùng là làm bao nhiêu trầm cài? Cư nhiên ngay cả Ảnh cũng có thể bị ảnh hưởng.

“Tiếp tục.” Long Vân Thẩm không thay đổi sắc mặt nói.

“Vương gia chính tay lựa chọn gỗ tốt, còn có đi tìm rất nhiều công cụ điêu khắc mang về.”

Long Vân Thẩm khoe miệng liên giờ lên, trong lòng không biết nói cái gì nữa, Lăng Triệt hẳn khắc trầm đến nghiện rồi sao, cư nhiên không nghĩ đến dừng lại?

“Người muốn nói cái gì?” Nàng có thể nhìn ra, Ảnh đây là đang lo lắng đi, chính là ai có thể làm cho cái mặt than ngàn năm này thay đổi, kia nếu không phải Mị cũng chỉ còn có một người.

“Vương gia dường như có chút nhập ma, Mị nói quả thực rất lo lắng.”

Long Vân Thẩm tâm tình hốt hoảng, đem tất cả sự tình của mình giao phó lại cho Ảnh, còn mình lập tức tìm đường li khai. Nàng sợ bản thân xấu hổ đến mức không dám nhìn người nữa, Lăng Triệt, nhà người đường đường là Nhiếp Chính vương Nam Hoàng quốc đó, sao người dám để cho thuộc hạ chính

mình biết người khác một tá trăm cái cho ta như thế, quả thực, xấu hổ!

Bên trong Ngọc Tuyền, ý bảo đồ tui trước ngực nam tử tùy ý mở ra, khuôn ngực tinh trắng cứ thế lồ lộ, hấn cầm trên tay dao nhỏ sắc bén không ngừng xoay tròn một khối gỗ cây đào, khối gỗ kia ở trong tay hấn dần dần có hình dạng.

Lăng Triệt nhìn xung quanh mình từng kiện trăm cái, đây là chứng tỏ tay nghề của mình có tiến bộ đi. Hôm nay hấn liền có lí do đi phủ công chúa !

“Mì, người chú ý chặt chẽ hành động của Long Hách Tường cùng Văn Nhân Mặc, nhất là mấy tháng này.”

Mì vừa bước được một chân vào trong điện liền nghe đến vương gia mệnh lệnh chính mình, lập tức dừng bước ngẩng mặt nhìn lên trời, rõ ràng là tháng bảy trời nắng như nung, sao hấn có cảm giác cả người ‘mát lạnh’ như này đâu.

“Thuộc hạ đã rõ, còn có bên phía Ngũ công chúa cần thêm người theo dõi sao?” Vương gia lo lắng Long Mộ Hi sẽ tìm đến công chúa điện hạ gây phiền toái, lại không nghĩ công chúa điện hạ nhanh như vậy đã phát hiện, quả thực là phí một hồi tâm tư a. Hấn chưa bao giờ nghĩ đến vương gia anh tuấn tiêu sái của hấn lại làm ra nhiều sự tình giống cái mao đầu tiểu tử như vậy, ví dụ như gia nhà hấn đang điều khắc trăm cái tặng người không biết mặt kia kia.

“Tối nay người chú ý động tĩnh thật kĩ, bản vương xuất cung một chuyến.”

Lăng Triệt đứng bên ngoài phủ công chúa hồi lâu, rốt cục bước vào trong một bước, nháy mắt thân hình đã vào trong phủ rồi. Hấn đối với cấu trúc phủ công chúa rõ như lòng bàn tay, rất nhanh tìm được tấm phòng của Long Vân Thâm.

Bên trong phòng nàng vẫn còn thấp đèn, xuyên thấu qua một tầng cửa sổ dán lụa mỏng liền có thể nhìn đến bên trong có bóng người đi qua đi lại, người kia tựa trên vách tường cúi đầu, phân phó từng nha đầu bên trong làm cái gì, đợi cho bên trong xác định không còn người ngoài, hấn liền trực tiếp đẩy cửa mà vào.

Long Vân Thâm một chút cũng không thèm để ý cả người duy trì tựa vào trên vách tường, ngoài cửa có người nàng đã phát hiện từ sớm, nhưng chính vì không phát hiện được gì nguy hiểm nên nàng không có đặt vào quá nhiều chú ý.

Chờ Lăng Triệt ở ngoài đẩy cửa tiến vào, cả người nàng ngược lại buông lỏng xuống, không ngoài ý muốn nói ra hai chữ : “Có việc?”

Lăng Triệt mỗi lần tìm nàng, nhìn như tùy ý nhưng đều sẽ tiết lộ cho nàng một số tin tức, thói quen hấn đột ngột đến này dường như đối với nàng chính là một loại phương thức gặp mặt nhay, mặc dù đối với người khác hấn là rất quái dị đi.

Lăng Triệt ở trong phòng nhìn qua hết thấy một lượt, sau đó dừng lại trên người Long Vân Thâm, trên người nàng chỉ khoác một kiện áo khoác trắng thuần, mái tóc dài cũng là tùy ý buông xuống trên bả vai, một tay nàng khoát bên hông, tay kia chống đỡ hàm dưới chính mình, nàng đang nhìn hấn suy tư.

“Không có việc gì không thể đến sao?” Hấn thực không vừa lòng với câu hỏi của nàng, bất quá trong lòng lại nổi lên một chút vui sướng, sắc mặt nàng cùng giọng điệu nói chuyện của nàng đối hấn có chút không giống trước, không có cái cảm giác cách xa ngàn dặm kia, ngược lại... là cảm giác hiền hòa nói không nên lời.

Ánh mắt nóng cháy của nam nhân dừng ở trên người nàng hồi lâu, Long Vân Thâm cảm thấy bản thân xấu hổ không thôi, nàng đêm nay cảm thấy bản thân dường như quá tùy ý rồi.

“Nhiếp Chính vương mỗi lần đến đều là có việc? Vô sự đến thăm chỉ sợ là không có đi.”

Lăng Triệt gật gật đầu, ý bảo nàng ngồi xuống, hấn nghiêng người về phía bàn trà, ngón tay thon dài thân nhiên vì nàng rót nước.

“Đại hôn của Long Mộ Hi cùng Văn Nhân Mặc tựa hồ rất yên tĩnh...”

“Thì sao?”

Lăng Triệt cũng tự tay cấp mình một ly trà : “Người phía dưới có báo lên một chút sự tình, có hứng thú nghe một chút hay không?”

Lông mi nàng khẽ chớp, cùng nàng có liên quan sao?

“Người theo dõi Long Mộ Hi hồi báo, một đêm kia ở Thiên điện nàng không có thất trình.” Ánh mắt Lăng Triệt sâu thẳm, cầm lên ly trà đưa qua chớp mũi mình thưởng thức hương thơm, giọng nói cực kì tùy ý : “Nghe nói Trần Bắc tướng quân tâm kế lợi hại, không thực sự trúng phải mị dược kia, hấn chính là cùng Long Mộ Hi diễn một vở kịch. Thật sự là cái tiểu tử không thành thật...”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 42: Công chúa, thanh danh của bản vương tính sao?

Long Vân Thâm nhớ lại những gì xảy ra đêm hôm đó, nàng quả thực không có nhìn đến rõ ràng chuyện xảy ra bên trong căn phòng kia, bắt quá ai sẽ nghĩ đến...

Văn Nhân Mặc...quả thực có tâm kế.

Có thể làm cho Long Mộ Hi phối hợp diễn xuất hoàn hảo như vậy, hiển nhiên thủ đoạn hơn người a.

“Bọn họ có mục đích gì?” Nàng tương đối quan tâm đến mục đích hai người này, Long Mộ Hi có thất tình hay không cùng nàng không quan hệ, nàng đối với hôn lễ của bọn họ một chút đề ý cũng không có.

Nhìn vẻ mặt Long Vân Thâm không thay đổi khi hỏi chuyện về Văn Nhân Mặc, tâm tư Lăng Triệt càng thêm tốt hơn, quả nhiên là hần đã đến sớm một bước. Văn Nhân Mặc nếu có tâm tư với nàng thì lại như thế nào! Hai tháng sau không phải đại hôn với Long Mộ Hi sao, sau đó, Văn Nhân Mặc sẽ... hết cơ hội.

“Bản vương hiện tại không rõ, nếu công chúa cảm thấy hứng thú, bản vương có thể cho người tra rõ.”

Lăng Triệt vỗ ngực cam đoan, nhưng là trong đầu hần lại nghĩ đến một chuyện khác, hần mang theo tâm cái đến đây nhưng mà nên lấy lý do gì đưa nàng bây giờ? Lúc nào thì nên đưa nàng? Lại có, nói với nàng như thế nào?

Này, thực có chút đầu đầu, bàn tay bắt tri bắt giác tiến vào trong ống tay áo sờ soạng thứ gì đó.

Long Vân Thâm lại một lòng một dạ nghĩ đến vấn đề kia không có chú ý hần, Long Mộ Hi nếu thật sự không thất tình, một đêm kia có khả năng hai người họ đều thanh tỉnh, hơn nữa hòa cùng nhau diễn một vở kịch. Vậy, tuồng kịch này là có bao nhiêu người tham gia, người biết được chân tướng lại có bao nhiêu người?

Long Hạo Thiên thì sao? Hần có biết được sự tình?

Vẫn nói đến thủ đoạn này của Văn Nhân Mặc thật khó lường, vậy hần có mục đích gì đây, chuyện này cùng Long Hách Tường có liên quan sao?

“Văn Nhân Mặc gần đây làm cái gì?” Nàng càng nghĩ càng cảm thấy trong chuyện này hần có âm mưu khác, nhưng nhất thời không thể nào nghĩ ra được điểm mấu chốt.

Tâm tình không yên của Lăng Triệt bị một câu hỏi của Long Vân Thâm đánh bay trong nháy mắt, nàng quan tâm Văn Nhân Mặc làm cái gì? Quả nhiên lần này mang tin tức đến là một sai lầm mà, sớm biết vậy hần đã một mình đi xử lý trước một chút!

“Bản vương không rõ ràng, bản vương cùng mao đầu tiểu tử kia không quen biết.”

Ngữ khí có chút thay đổi, thanh âm trầm thấp của nam nhân trước mặt thế nhưng mang chút giận dữ.

Lăng Triệt cả người có chút khó chịu, ngồi cùng nàng nói chuyện lâu như vậy rồi mà trong đầu nàng chỉ nghĩ về một nam nhân khác, tuy rằng là đang suy nghĩ chính sự!

“Cái kia, lúc trước ta nghĩ ngươi cùng hần, thực xin lỗi.” Nguyên lai lúc trước nàng cho rằng hần cùng Văn Nhân Mặc là quan hệ không bình thường, tuy rằng lúc đó là vô tình, còn có chút ý nghĩ trẻ con, nhưng đích thực có chút quá đáng.

“Àn?”

“Lúc trước, ta nói ngươi cùng Văn Nhân Mặc, là ta suy nghĩ nhiều.” Vừa dứt lời nàng đột nhiên cảm giác gò má bản thân nóng lên, càng nghĩ nàng càng cảm thấy bản thân nên tìm một góc tường mà trốn đi mới đúng, đầu óc nàng có phải bị lừa đã không vậy? Lại có ý tưởng kinh khủng như vậy? Hiện tại nhưng là trốn tránh trách nhiệm, không thể a..

Lăng Triệt im lặng, hần cúi đầu tựa hồ như mình thực sự bị tổn thương.

Long Vân Thâm gặp tình huống này không biết phải làm sao, nàng sẽ không đụng chạm đến tự trọng của hần chứ? Hiểu lầm bực này, không tránh được....

“Cái kia...”

“Bồi thường như thế nào?”

Hai người đồng thời nói ra, sắc mặt Long Vân Thâm hơi biến, dư quang nhìn đến nam tử kia mặt cười ngoác đến tận mang tai, nháy mắt làm cho căn phòng của nàng sáng ngời ấm áp.

“Ngạch...” Nàng vì sao phải bồi thường? Bồi thường cái gì ạ?

Như nhìn thấu suy nghĩ trong lòng nàng, nam nhân cười như không cười nói : “Công chúa làm danh dự bản vương hao tổn không nhẹ, bản vương đã ngoài hai mươi rồi nha, danh dự rất là trọng yếu. Nếu bị người ta hiểu lầm như vậy, làm sao có nữ tử nguyện ý tiếp cận bản vương đây!”

Cho nên người phải bồi thường tổn thất là chắc chắn rồi, nhỉ!

Long Vân Thâm nhìn Lăng Triệt cười, ánh mắt kia, không cần nói cũng biết.

Nhưng là.....

Việc này có hai người bọn họ biết với nhau, danh dự bị hao tổn lại là từ chỗ nào?

“Ta không có nói cho người thứ ba.”

“Nhưng là bản vương trong lòng vẫn sợ người khác hiểu lầm.”

“Ngạch..”

“Người lần lượt trốn tránh, thực sự không hiểu hay là giả ngu đây?” Lăng Triệt cả người nghiêm túc, ánh mắt nóng rực nhìn nữ tử trước mặt mình, Long Vân Thâm cảm giác được tim đập nhanh, trong đầu đột nhiên trống rỗng.

Có cái gì đó dường như vỡ ra ở khoảng cách của hai người.

Long Vân Thâm đột nhiên thất thần làm cho Lăng Triệt được một tác lại muốn tiến lên một thước, sự tình phát triển lúc trước đột nhiên làm cho mọi sự trở nên thuận lợi a, nàng làm hồng thanh danh của hắn rồi, không muốn bồi (thường) cũng phải bồi. Hắn không muốn gì nhiều đâu, chỉ cần bồi một nàng là đủ rồi.

“Trên đời này vốn không có mấy người dám nghĩ đến gần bản vương, hiện tại thanh danh bản vương bị người tổn hại như vậy, chỉ sợ đời này hết người dám tiếp cận a.” Lăng Triệt thân thể tiến tới, cách nàng ngày càng gần...

Long Vân Thâm cười ngượng hai tiếng, thần kinh dường như hoạt động chậm lại mất một chút, nàng như thế nào không có phát hiện ra hắn đang trợn mắt nói dối đâu, da mặt có thể dày đến trình độ này....

“Nhiep Chính vương là có ý tứ gì?”

“Thanh danh này dường như không cách nào lấy lại, hơn nữa hiện tại bản vương không có coi trọng thanh danh này lắm.” Trâm cài trong tay áo bỗng nhiên đưa lên, hắn đem mái tóc rối loạn tùy ý của nàng nắm trong lòng bàn tay, sau đó lưu loát quấn lên một búi tóc, trâm cài tự nhiên là cài trên búi tóc nàng.

Vừa lòng nhìn đến kiệt tác vừa hoàn thành của chính mình, Lăng Triệt không dấu vết cười tươi : “Thanh danh công chúa liền cùng bản vương tổn hại là được rồi.”

Hắn hiện tại cài trâm này lên búi nàng, liền chống mắt lên xem ai lại dám có ý đòi với nàng!

Long Vân Thâm cảm giác cổ mình chợt lạnh, bàn tay không tự giác đưa lên búi tóc mình sờ sờ, cảm nhận được là một trâm quen thuộc làm cho nàng an lòng, nhưng là có chút dở khóc dở cười.

Nàng không biết là muốn tặng đồ cho người nhưng lại cần lí do thoái thác như vậy a! Thanh danh cùng hắn tổn hại? Kia cũng chỉ có hai người biết !

“Thanh danh bản cung vốn không tốt đẹp gì, Nhiep Chính vương nhưng là đã quên?” Hiện tại nàng không có đẩy ra hắn, hắn giúp nàng cài trâm trong lòng nàng đột nhiên tràn ra vui sướng, nàng đã suy nghĩ thật lâu, nàng có thể đối với Long Thanh Dương tín nhiệm, vì sao không thể hướng hắn tín nhiệm một lần đây.

“Nói chung là thanh danh công chúa bị hư kia đều liên quan đến bản vương. Bản vương là đang nhận trách nhiệm của mình thôi.” Nàng không có phản đối không phải sao, lần đầu tiên nàng còn sợ hãi đến mức đem trâm của hắn ném đi, lần thứ hai lại cười cười không chịu tiếp nhận, nhưng mà lần này, nàng cứ thế đồng ý rồi!

“Sao ta không thấy có liên quan vậy?” Long Vân Thâm không còn biết nói gì, nếu không phải nhận trâm cài có ý nghĩa đặc thù khác, nàng kì thực muốn dùng ngọc trâm của tam ca cấp nàng hơn, nhưng mà dư luận vẫn là dư luận, không tha qua ai bảo giờ, hiện tại Lăng Triệt thắng!

“Kì thực ta thực thích ngọc trâm của tam ca.” Quyết định mở ra nội tâm, nàng đối hắn liền tùy ý hơn nhiều, nàng đã từng như vậy làm cho Long Thanh Dương biến sắc, nàng càng muốn nhìn một chút Lăng Triệt có biến sắc mặt hay không.

Quả nhiên, vừa nghe Long Vân Thâm nói thích trâm cài của Long Thanh Dương, vậy mà nàng đối với đào mộ trâm của hắn không tỏ một chút yêu thích nào, Lăng Triệt hết sức... không thoải mái.

Ai nói chỉ có nữ nhân mới so đo thiệt hơn, nam nhân so với nữ nhân càng thích so đo từng li từng tí a.

“Trăm kia của Long thì có gì tốt, bất quá là dùng dương chỉ ngọc cùng hồng ngọc điều khác thành, người nếu như muốn ta có thể làm cho người đi thu thập hàng tá thứ đó. Của hắn sao có thể so với đào một trăm chính ta từng đào từng đào tự mình điều khác. Tuy rằng thực sự có chút thô ráp, nhưng là ta thực tâm thành tâm mà làm cho người. Hắn chính là ngồi một chỗ sai người đi tìm...” Lăng Triệt càng nói càng kích động, Long Thanh Dương quả thực càng nghĩ càng thấy càng chán ghét, nếu không phải là lúc trước có giao tình, hắn đã trực tiếp liệt hắn (LTD) vào sổ đen rồi.

“Haha...” Long Vân Thâm hết nhin nổi mà bật cười khanh khách, là cười đến khoái trá vô cùng, giờ khắc này nàng chính thức cảm nhận được một cái đại nam nhân một lần nữa giống như một cái nam hài tự mình xúc động, Lăng Triệt thật giống như nàng trước đây, ngây ngô lại tốt đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43: Không quan hệ

“Công chúa, có vị tiểu thư muốn gặp ngài?”

Tâm tình Long Vân Thâm mấy ngày nay tương đối tốt, đợi đến thời gian nghỉ trưa nàng liền thoải mái chính mình chợp mắt. Xuân Lan từ xa đã muốn hô lớn bảo bảo sự tình, nhưng là nhìn thấy công chúa dường như chưa có muốn tỉnh ngủ liền nhanh chóng thả chậm cước bộ chính mình, thấp giọng xuống ở bên tai nàng nói chuyện,

Long Vân Thâm ân một tiếng đáp lời, có người muốn gặp nàng? Nàng nhưng là cũng không nhận thức mình lúc nào thì quen biết một vị tiểu thư nha.

“ Là ai?”

“Vị tiểu thư kia tự xưng là người Quân đại thế gia, nhìn qua là người chu đáo cấp bậc lễ nghĩa, công chúa có muốn ra ngoài gặp mặt?”

Long Vân Thâm lập tức nhớ đến từng gặp một người thanh tú sạch sẽ, dung mạo có vài phần giống Văn Nhân Mặc, là người Quân gia sao. Nàng cùng nữ tử kia nhưng không có quen biết, lúc trước lần đầu tiên gặp mặt là ở Thiên Hương lâu, lần này nàng ta cư nhiên tìm đến tận Công chúa Phủ?

“Mời người đi vào đi!”

Quân Thiên đi theo Hạ Vũ mà đến, vòng qua tiền viện đi đến một cái hoa viên, dọc theo đường đi đều giữ một bộ dáng trầm mặc, chỉ là nhìn về phía trước không chớp mắt. Hạ Vũ vốn bản tính thích huyền ảo, nhưng mà nhìn đến một trương khuôn mặt như vậy hứng thú cũng tiêu biến đi đâu mất không biết, cả người thể nhưng phát ra buồn bực.

“Công chúa liền ở bên trong ngôi đình phía trước, Quân Tiểu thư thỉnh đi bên này,”

“Cảm ơn.” Quân Thiên lễ phép cúi chào Hạ Vũ mỉm cười, tự mình đi đến ngôi đình trước mặt, trong lòng nàng kì thực có chút không yên, nàng còn không biết quyết định đến Phủ công chúa lần này là đúng hay là sai. Nhưng nàng ở Quân gia mỗi lần nhìn đến thân ca ca càng ngày trầm tư càng nhiều, nàng quả thực muốn vì ca ca mà làm một chút chuyện gì đó.

Long Vân Thâm trên dưới đánh giá nữ tử đang hướng chính mình đi đến, khuôn mặt vẫn như trước thanh tú sạch sẽ, một đôi mắt trong suốt hừu thần, mỗi anh đào thế nhưng do dự khẽ mân thành một đoàn. Nàng làm cho người ta dễ dàng nhận ra không phải cái người tâm tư thâm trầm gì.

Con cháu Quân gia đều không dễ dàng được tiếp cận với thế nhân bên ngoài, hơn nữa Long Vân Thâm tùy thời sẽ phát ra một cỗ khí thế uy nghiêm, làm cho Quân Thiên có chút đứng ngồi đều không được tự nhiên. Vốn nàng đi tìm Long Vân Thâm là vì chuyện của Văn Nhân Mặc, nhưng lúc này nhận thấy chính mình bị Long Vân Thâm đánh giá một lượt, nguyên lai đã được mời ngồi xuống lại vô thức đứng lên.

“Công chúa điện hạ.” Quân Thiên trong lòng lo lắng, một câu nói này của nàng thế nhưng đem bản tính đại tiểu thư bị nhốt trong khuê phòng lộ ra không sót một cái.

Long Vân Thâm không khỏi than thở trong lòng, thật sự là cái đại tiểu thư khuê các không thấu sự đời, cư nhiên ở nơi này làm ra bộ dáng thẹn thùng thất lễ, không biết nàng lấy từ đâu dũng khí tìm đến Phủ công chúa?

Long Vân Thâm đối với nàng cũng không có chán ghét, cuối cùng gật đầu, ý bảo nàng một lần nữa ngồi xuống : “Quân tiểu thư nhưng là tìm bản cung có chuyện gì sao?”

Long Vân Thâm mở miệng hỏi trước, nguyên bản Quân Thiên vừa mới ngồi xuống lại có chút khẩn trương mà đứng lên, hai bàn tay nàng gặt gao nắm chặt rồi lại nói ra rồi lại nắm chặt : “Là, công chúa, ta biết như vậy là mạo muội. Nhưng...” Vì ca ca, nàng phải đến.

Hít sâu, lại hít sâu, Quân Thiên điều chỉnh tốt tâm tình của mình, tận lực làm cho bản thân duy trì bình tĩnh : “Nói ra chính là ta vô lễ mạo muội, nhưng là ta không muốn nhìn ca ca lâm vào tình cảnh như vậy. Ta không biết lí do vì sao ca ca cùng Ngũ công chúa muốn tiến hành đại hôn, hơn nữa là chính Hoàng thượng tứ hôn. Nhưng là ta biết được người ở trong lòng ca ca không phải Ngũ công chúa.”

“Cho nên làm sao?” Long Vân Thâm không khỏi bật cười, Quân Thiên nói với nàng những chuyện này để làm gì đâu? Nàng cùng Văn Nhân Mặc cũng không có thân thiết đến trình độ này đi.

“Công chúa điện hạ, người chẳng lẽ đều quên hết sao? Sự tình trước kia...” Quân Thiên hiện tại vô cùng rối rắm, nếu không phải ca ca đêm qua say rượu vô tình thổ lộ ra những lời kia, nguyên lai nàng cũng sẽ không biết trong lòng ca ca thế nhưng vẫn luôn nhớ kĩ một người. Vẫn cho rằng người say không biết nói rồi, Quân Thiên tin vào phán đoán của bản thân.

“Ca ca ta mười bốn tuổi tòng quân, dựa vào nỗ lực bản thân mà từng bước đi lên, tám năm hấn về nhà nhưng là rất ít, nhưng mỗi lần hấn trở về, ta đều biết hấn vụng trộm đi nhìn một người, hơn nữa hấn đều sẽ ở trong phòng nhìn về phía hoàng cung mà ngẩn người. Ta lúc đó còn nhỏ nên không hiểu được cái gì, nhưng là ta nhớ được công chúa cùng ca ca hồi nhỏ đối với nhau thật tốt...”

Long Vân Thâm trong lòng sớm đã đoán ra ít nhiều, lần đầu tiên nàng nhìn thấy Văn Nhân mặc nàng liền cảm giác được ánh mắt hấn chứa nhiều ý vị thâm trường, nhưng nàng cũng phải chủ nhân trước của khối thân thể này, nên không biết được chuyện tình phía trước là lẽ đương nhiên. Cho nên hiện tại tại chính là lần đầu tiên nàng biết được sự tình này qua miệng của Quân Thiên.

Nhưng trong nàng như cũ nổi lên một chút khiếp sợ, vốn quan hệ Long Vân Thâm cùng Văn Nhân Mặc tốt như vậy sao?

Nghĩ đến quan hệ giao hảo của Tiên Hoàng Hậu cùng Nhị Phu nhân Quân gia trước kia, đại khái liền không khó giải thích. Tại sao nàng không cảm nhận được một chút ý tứ tốt đẹp gì từ trên người Văn Nhân Mặc đâu.

Long Vân Thâm trong lòng vừa nghĩ, nàng không thích bị quan hệ tình cảm gì đó gây thêm rắc rối cho chính mình, bản thân nàng hiện tại đã muốn chậm rãi nhận thức Lăng Triệt, như vật liền không muốn suy nghĩ đến nam nhân khác. Huống chi nàng cùng Văn Nhân Mặc hiện tại cũng không tính là nhận thức nhau.

“Quân tiểu thư nhưng là nói chuyện nên chú ý một chút, bản cung cùng Quân thiếu gia chẳng qua là gặp qua nhau vài lần mà thôi.” Đi qua nhau thì cùng nhau chào hỏi một tiếng, không hơn.

Quân Thiên nghe vậy tròn tròn con mắt, nàng sững sờ mím lại cánh môi, quả nhiên nàng đoán không sai, công chúa điện hạ thế nhưng không có nhớ rõ, có lẽ nàng đã sớm quên đi kí ức ngày xưa.

“Công chúa... điện hạ.. Là Quân Thiên liễu lĩnh, nhưng là ta tin tưởng ca ca, hấn hiện tại cùng một chỗ với Ngũ công chúa... nhất định là có nỗi khổ riêng không muốn người khác biết.”

“Không cần.” Long Vân Thâm không muốn nghe tiếp về vấn đề này : “Bản cung còn đang muốn chúc mừng đại hôn của Quân thiếu gia với Ngũ công chúa đâu!”

“Vậy... đa tạ công chúa.”

Hai người bên trong đình nghe đến thanh âm kia đều cả người chấn động, quay đầu liền nhìn đến nam tử đi theo Xuân Lan mà đến, hấn đứng ở cách hai người không xa, Long Vân Thâm ngẩng đầu lên nhìn rõ chính là Văn Nhân Mặc.

Hai mắt Văn Nhân Mặc sắc bén như chim ưng, hai đồng tử sâu thẳm nhìn chằm chằm nàng, bên trong không có một tia độ ấm.

“Thần muội không hiểu chuyện quá y rầy công chúa điện hạ, thần đến mang nàng trở về.” Văn Nhân Mặc mày kiếm đứng thẳng, đường cong khuôn mặt lãnh ngạnh như đao phong, áo choàng như mực theo gió lớn giờ lên, cả người tỏa ra cảm giác làm cho người ta không thể bỏ qua.

“Trần Bắc tướng quân tự mình đến đây. Kia bản cung không tiễn.”

Ngực Văn Nhân Mặc như có người kim hãm, giọng điệu nhàn nhạt xa cách của Long Vân Thâm làm cho hấn có cảm giác mọi thứ trong lòng đều muốn đổ vỡ, nàng quả nhiên cái gì cũng đều không nhớ rõ, có lẽ lúc trước chỉ là muốn vui đùa mà thôi.

“Không tiện quấy rầy.”

“Thiên nhi, trở về.”

Quân Thiên nhìn Văn Nhân Mặc, bước chân không tự chủ dời đi, sau đó nàng có chút không cam nguyện đi theo phía sau Văn Nhân Mặc.

Đợi cho đến khi ra khỏi Phủ công chúa nàng mới giữ chặt tay áo Văn Nhân Mặc chất vấn : “Ca ca, người rõ ràng không thích Ngũ công chúa, vì sao?”

“Việc này người không cần lo, còn có, về sau không cho phép người lại đến tìm công chúa điện hạ.”

“Công chúa điện hạ, công chúa điện hạ, ca ca, tối hôm qua người rõ ràng không có nói như vậy.”

Bước chân Văn Nhân Mặc lập tức dừng lại, trầm mặc một chút rồi nói : “Lời nói tối hôm qua, người toàn bộ quên sạch đi.” Văn Nhân Mặc hiện tại có chút hối hận việc mình tối hôm qua uống rượu say khướt, nghĩ đến đêm qua thuộc hạ báo cáo tình hình, hẳn liền nhận không được một mình uống rượu. Có lẽ chỉ là một hồi vui đùa mà thôi, nàng đã quên, chỉ có hắn vẫn như cũ nhớ thật nhiều.

Trong hoàng cung

Long Mộ Hi nghe xong hồi báo, lại một đám đồ sứ trong tay nàng lần lượt vỡ vụn, Văn Nhân Mặc đi Phủ công chúa? Long Vân Thâm đúng là một cái tiện nhân, Văn Nhân Mặc đã cùng Long Mộ Hi nàng có hôn ước, nữ nhân kia vì sao còn muốn dây dưa vị hôn phu của nàng.

Long Vân Thâm, người đáng chết!

“Ma ma kia đã trở về hay chưa?”

“Đã trở lại, sự tình có chút thuận lợi làm xong, còn cái chuyện kia?” Người trong bóng tối đối với Long Mộ Hi lo lắng nói, sự việc này trong cung thật sự là muốn làm đến cùng sao?

Chỉ sợ làm không tốt, chờ đợi nàng chính là một cái tử cục!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Hắc Hồ, Hỏa Hồ, Lang.

“Sư phụ, người đã tìm tòi y thuật lâu như vậy, thiết nghĩ tất cả đã biết cũng không sai đi, người vẫn muốn tiếp tục sao?” Long Vân Thâm gần đây cảm thấy không thoải mái đều sẽ đến chỗ của Tổng Miễn, vừa chăm sóc một chút được thảo, cũng là muốn cùng lão gia tử bồi nàng nói chuyện phiếm.

Tam ca đến nơi này cũng không nhiều, tiếp xúc cùng Tổng Miễn hồi lâu, Long Vân Thâm dễ dàng nhận ra lão nhân gia rất cô độc, rõ ràng thích được tiếp xúc cùng con cháu lại cố tình đi lên núi một mình ở ẩn. Nàng ở trên núi này lâu như vậy, chưa bao giờ nhìn thấy bóng dáng Tổng Bồi Tiên, quả thực có chút không biết làm như thế nào.

Tổng Miễn đang ngồi phõn được, nghe được lời nói của Long Vân Thâm, nhíu chặt lại lông mày nhìn nàng : “Nha đầu, muốn nói cái gì thì nói thẳng ra cho lão phu.”

Tổng Miễn tự biết tháng ngày an ổn của bản thân không còn nhiều, ngày hắn thu nhận Long Vân Thâm cũng chính là một lần nữa tham gia vào cuộc chiến kia, hẳn thừa nhận thức được, Long Vân Thâm muốn theo hắn học y thuật là giả, muốn cùng hắn tạo quan hệ tốt mới là thật. Tổng Miễn tự nhiên sẽ nhớ đến thời điểm mười mấy năm trước, Tiên Hoàng Hậu vừa tới Nam Hoàng quốc, nếu không phải sự tình đó phát sinh, cũng sẽ không xảy ra chuyện như vậy với Long Vân Thâm.

Xử lý xong xuôi được liệu, Long Vân Thâm thế nhưng bụng nước tiến vào, làm cho Tổng Miễn rửa sạch tay, nàng liền ở bên cạnh hắn nói : “Sư phụ, nếu ta muốn tranh vị trí kia, người có giúp ta hay không?”

Thực chất trong lòng Long Vân Thâm không yên ổn, nàng không thể nào nắm chắc được tâm tư của Tổng Miễn. Hắn đã vì Long Hạo Thiên mà ẩn nhẫn mấy chục năm, quả thực không dễ dàng thuyết phục được hắn xuất thế một lần nữa. Nhưng nếu hắn có thể đồng ý, nhất định việc nàng muốn làm kia dễ dàng thêm rất nhiều. Hắn có đồng ý?

Tổng Miễn không một chút để ý sắc mặt nghiêm trọng của nàng, cười hề hề nói : “Nga? Nha đầu người nghĩ sẽ an toàn ngồi trên vị trí đó sao?”

Nàng lắc đầu : “Nếu ta muốn sống thật tốt, chỉ có một con đường này.” Nàng tình nguyện cuộc đời này bình yên mà sống qua, nhưng có những người chưa từng muốn buông tha quá nàng.

Người mà trước kia nàng để cho Thanh Y vệ điều tra vẫn chưa có một chút tin tức, nàng cảm thấy sự tình này nhất thiết phải đào sâu quan hệ một chút mới được, trong thâm cung kia như trước làm cho người ta đau đầu.

Tổng Miễn cầm lấy khăn bông lau khô bàn tay, dẫn Long Vân Thâm vào phòng, nơi này là lần đầu tiên nàng bước vào. Bên trong bày biện rất nhiều bộ sách, nhiều nhất chính là sách về chính trị thống trị, rất ít chính là sách y học, Long Vân Thâm lập tức hiểu rõ, nguyên lai Tổng Miễn chưa bao giờ rời đi triều đình, được kí, cũng chỉ là một bộ ngựa trang mà thôi.

“Rời đi triều đình mười mấy năm, làm việc càng thêm thuận tiện, ta vì Hoàng thượng làm việc xương cốt cũng đã muốn lão hóa rồi. Hiện tại liền nhường cho người trẻ tuổi các người.”

Long Vân Thâm trong lòng lập tức vui vẻ, khẩn thiết nhìn Tổng Miễn, Tổng Miễn đi đến giá sách, sờ soạng một chút rồi đưa cho nàng một quyển, nàng

nghe hoặc mở ra, càng nhìn đến mồ hôi càng chảy ròng ròng. Nàng ngạc nhiên ngẩng đầu : “Su phụ?”

“Ta hiện giờ cũng không thể giúp được ngươi bao nhiêu, bất quá ngươi đã có Lăng Triệt liền yên tâm. Ta khuyên ngươi hãy khoan động đến binh lực, thực chưa cần thiết, nếu bây giờ thiên hạ biết được ngươi cùng Tả Tây tướng quân liên minh, ngươi sẽ trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích, còn có thể dẫn tới họa sát thân. Còn có hiện tại Nhị hoàng tử cùng Văn Nhân Mặc quan hệ không bình thường, ngươi không cần ở quan hệ của bọn họ động thủ, nên làm việc âm thầm thỏa đáng là tốt rồi. Mọi chuyện nên cùng Thanh Dương thương lượng thật tốt, còn có tiểu tử Lăng Triệt kia làm việc cẩn trọng ngoan độc, ngươi tốt nhất đừng có học cái tâm tư kia của hắn.”

Nội tâm Long Văn Thâm triệt để rung động, vài lời này của Tống Miển lập tức làm cho nàng bừng tỉnh, máu chột mấy ngày nay nàng phiền não cuối cùng tìm được cách giải quyết. Nguyên lai Tống Miển nắm rõ ràng thế cục như vậy. Nàng không biết nên biểu lộ cảm kích như thế nào.

“Su phụ, ta...”

“Ngươi không cần nói thêm cái gì, ta chỉ làm việc ta phải làm. Năm đó là ta mắc nợ người, hiện thời chỉ hoàn trả lại mà thôi.” Thần sắc Tống Miển tràn ngập tang thương, nhìn chân trời phía xa xăm đến xuất thần.

Long Văn Thâm đem nội dung trong cuốn sổ toàn bộ ghi nhớ, sau đó trực tiếp đem đi thiêu hủy, Tống Miển có thể bảo hộ nó hoàn hảo, nhưng hiện tại nó rơi trên người nàng sẽ dẫn đến rất nhiều rắc rối. Không bằng đem đi tiêu hủy sạch sẽ.

Trở lại phủ công chúa, vừa vặn gặp được Long Thanh Dương, nàng nói với hắn muốn chính thức tiếp nhận Thanh Y vệ.

Thanh Y vệ là Lăng Triệt đưa cho nàng, hiện tại đã qua được mấy tháng, nàng ngoại trừ phân phó Ảnh làm việc thì chưa từng gặp qua người nào khác. Nghe nói lực lượng Thanh Y vệ lên đến năm ngàn, mỗi một người đều được huấn luyện cẩn mật, thay nàng làm việc trong chỗ tối.

Long Thanh Dương chần chờ rồi cuối cùng gật đầu đồng ý, hắn nhìn nàng nói : “Chỉ hy vọng ngươi sẽ không hối hận.” Một khi cùng Thanh Y vệ nhận thức, chính là xác định chắc chắn con đường nàng lựa chọn, không thể quay đầu lại.

Long Văn Thâm nhìn hắn mỉm cười, nàng đã sớm không có lựa chọn không phải sao.

Thanh Y vệ xây dựng chủ yếu tại các yếu điểm trên cả nước, toàn bộ kinh thành này cũng chỉ có mười mấy người canh giữ mà thôi. Long Văn Thâm theo Ảnh, cùng Long Thanh Dương đi đến cứ điểm đầu tiên của Thanh Y vệ.

Lần đầu tiên nàng bước vào nơi này, chính bản thân không che giấu được kinh sợ ai có thể nghĩ đến cứ điểm của Thanh Y vệ lại là một tiểu quán không có một chút bất mật nào như này, phía trước chỉ có lác đác vài gian hàng rong, dòng người đi qua nơi này không nhiều lắm, trong điểm tiêu nhị hiện còn ngủ gà ngủ gật.

Nàng được người dẫn đi hậu viện, xuyên qua cửa ngấm tiến vào, liền nhìn thấy mười mấy người đang ngồi bên trong, nam nữ đều có, nhìn quần áo trên người bọn họ quả thực không chút nào bất mật.

Giữa đám người gây chú ý nhất chính là một nam tử buru hãn như hổ lớn, hắn cầm bát rượu lớn đưa lên miệng uống một hơi cạn sạch. Trên tay trái hắn cầm một thanh chùy thủy, chùy thủ sắc bén vô cùng, lại bị hắn lấy đến cắt thịt.

Mười mấy người nhìn qua đều lười nhác vô năng, nhưng nhìn Ảnh tiến vào tất cả đều sùng sốt, lại nhìn đến Long Thanh Dương trên mặt liền hiện lên một chút kính ý. Cho đến khi bọn họ nhìn rõ theo sau hai người là một nữ tử, toàn thể đều trầm mặc.

Nam tử buru hãn kia tên gọi Hắc Hồ, vừa thấy Long Văn Thâm tiến vào, hắn liền xuy lớn một tiếng, không ngừng đánh giá nàng nói : “Từ nơi nào lạc đến cái tiểu oa nhi, muốn tìm đến tiêu điểm kiếm việc làm sao?”

Ảnh ho nhẹ một tiếng muốn giải thích cái gì, lại bị Long Văn Thâm ngăn cản, nàng đem toàn bộ những người trong phòng nhìn hết một lượt, những người này nhìn như vô hại, bộ dáng tùy ý mà ngồi nhưng để ý tất cả đều là tư thế sẵn sàng công kích.

“Ta là Long Văn Thâm.” Nàng đơn giản nói ra tên của mình, trong phòng mọi người vừa nghe tên của nàng trong lòng hết thảy đều biết, đây là tân chủ tử của bọn họ.

“Nguyên lai là tân chủ tử, ta xem ngươi bất quá là cái tiểu nữ oa, như thế nào dẫn đầu chúng ta làm việc đây?” Hắc Hồ nói chuyện từ trước đến giờ đều không biết che giấu, hắn nghĩ cái gì liền sẽ nói cái đó.

Long Văn Thâm trong lòng mình bạch nàng không có cách nào làm cho những người này tin phục nàng trong chốc lát, bất quá nàng còn rất nhiều thời gian, nàng tự có tự tin sẽ làm cho bọn họ tán thành nàng. Hiện tại chỉ cần xác định trước một việc.

“Về sự không tin nhiệm của các ngươi, ta giải thích vô ích, các ngươi là người của Thanh Y vệ, ta hiện tại là chủ tử của Thanh Y vệ, các ngươi hoặc là nghe theo lệnh của ta, hoặc là lập tức rời đi, ta không cho phép các ngươi chọn con đường thứ ba nào khác. Các ngươi có tin phục hay không, thời gian sẽ giải đáp tất cả.”

Mọi người ở đây không cho là đúng, nàng nhưng là cái gì cũng chưa nói với bọn họ.

Bọn họ còn tưởng nàng nói ầu nói tả biện hộ như thế nào để thuyết phục bọn họ, không nghĩ nàng lại trực tiếp bắt bọn họ lựa chọn như vậy. Nhất thời ngay cả lời nói phản kháng cũng không chuẩn bị kịp.

Hắc Hồ bị lời nói nhẹ nhàng của Long Vân Thâm chọc cho khó chịu, trừng mắt nhìn nàng chăm chăm.

Nhưng hắn cũng vậy, mười mấy người ở đây cũng thế, không có ai dám đứng ra rời khỏi nơi này, bọn hắn đã là người của Thanh Y vệ, há có thể dễ dàng rời đi.

“Không nói, vậy ta hiện tại liền là chủ tử duy nhất của các ngươi.”

Long Vân Thâm trực tiếp gọi tên những người trụ cột nhất trong phòng, tổng cộng có ba người, Hắc Hồ, Hỏa Hồ, Lang.

Người của Thanh Y vệ toàn bộ đều lấy tên của ác thú mà gọi chính mình, Long Vân Thâm đơn giản nói lý do của mình: “Ta muốn các ngươi làm việc rất đơn giản, nhưng tính khiêu chiến lại hoàn toàn bất đồng với tất cả các nhiệm vụ trong quá khứ của các ngươi, nếu các ngươi lo lắng chính mình không thể làm được liền có thể nói cho ta. Một khi tiếp nhận nhiệm vụ thì phải làm đến cùng, ta rất không vui khi làm việc nửa chừng, các ngươi, hiểu?”

Ba người không ai lên tiếng, Long Vân Thâm tiếp tục nói: “Việc đơn giản! Hắc Hồ, nghe nói công phu của ngươi rất cao, một thân khinh công xuất quỷ nhập thần, ta chỉ cần ngươi đi theo dõi một lão phụ nhân, bắt luận nàng tiếp xúc với ai đã làm cái gì ngươi phải nắm trong tay hoàn toàn rõ ràng, còn có, phải tra ra được chủ từ phía sau nàng.”

“Hỏa Hồ, ta muốn ngươi nhập cung lấy thân phận cung nữ ở tại bên người Ngũ công chúa, lấy được tín nhiệm của nàng, đồng thời, nhất thanh nhị sở của nàng ngươi đều phải nắm được trong tay.”

“Lang...” Long Vân Thâm đột nhiên trầm mặc, cuối cùng nói: “Ngươi chỉ có một nhiệm vụ duy nhất, tông quân...”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Có hắn ở đây liền an tâm

Long Thanh Dương cùng Long Vân Thâm đối diện nhau hồi lâu, hai người hiện đang ở Thiên Hương lâu ăn một chút điểm tâm, trong lòng Long Thanh Dương âm thầm quan sát nàng, nhưng vẫn mở mắt về mục đích của nàng như trước.

Nàng an bày người nằm vùng hắn tự nhiên có thể hiểu, nhưng tại sao đối tượng làm bọn họ nằm vùng lại kỳ quái như thế?

Theo dõi một lão phụ nhân hành tung bất định? Tranh đấu vị trí thái tử từ khi nào thì có liên quan đến một lão nhân đây?

Ăn núp bên người Long Mộ Hi, cái nữ nhân không nào kia cũng cần phải an bài người theo dõi sao?

Còn có, muốn cho Lang đi tông quân...

Càng nghĩ hắn càng thấy rối rắm, một điểm cũng không rõ ràng suy nghĩ của Long Vân Thâm.

“Lục muội, ngươi xác định muốn sử dụng những người đó sao?” Nhìn nàng tựa như làm rất nhiều việc nhưng xét kỹ lại đều không có mục đích rõ ràng a.

Long Vân Thâm cười không đáp lời hắn, nàng theo lời Tổng Miễn làm việc tất cả đều cần ẩn nhẫn âm thầm, từng bước từng bước đi đều thật chậm thật chắc, không dẫn đến một điểm chú ý từ bên ngoài. Nàng cứ theo kế hoạch hành động là tốt rồi.

Bất quá Tổng Miễn đã cùng nàng tỉ mỉ nói qua, nàng không cần cùng Tam ca lộ ra tất cả mọi việc, miễn cho hắn nhất thời xúc động mà bước chệch một bước. Đúng là sự phụ cáo già a, trò chơi này, nàng vừa mới bắt đầu thôi!

“Tam ca, đã lâu ngươi không đến thăm sự phụ?”

“Ngạch...” Long Thanh Dương hết đường chối cãi đành gật đầu thừa nhận, hắn gần đây cùng Lăng Triệt qua lại không ít, sự tình cứ như vậy áp đến trên đầu hắn càng nhiều. Hơn nữa, Phụ hoàng cố tình giao cho hắn áp lực, ép hắn lộ ra tài năng trước mắt thiên hạ. Hắn biết, Phụ hoàng muốn làm cho hắn kiểm chế Long Hách Tường mà thôi.

“Sự phụ đã chuyển xuống núi, ngươi còn không biết đi?” Long Vân Thâm bỗng nhiên cười nói, “Ngươi cả ngày đều ở bên ngoài không bước chân vào trong Tả tướng phủ, chắc không chỉ sự phụ từng trách ngươi bất hiếu, Tả tướng phòng chừng cũng nói không ít!”

Long Thanh Dương trừng lớn mắt không thể tin, ngoại tổ phụ của hắn cư nhiên xuống núi? Điều này làm sao có thể, Long Thanh Dương gắt gao nhìn nữ tử trước mắt, “Lục muội ngươi nói cái gì?”

Nàng đã thuyết phục lão nhân gia, hơn nữa, lão nhân gia đồng ý giúp nàng?

Long Vân Thâm nhìn hấn, không thừa nhận cũng không thừa nhận, nhưng trong lòng hấn hấn đã có câu trả lời!

“Phụ hoàng để cho Long Hách Tường chuẩn bị đại hôn của Văn Nhân Mặc với Long Mộ Hi, thời gian còn không đến một tháng nữa, tam ca có phải cũng sắp không được ngồi yên hay không?” Long Hạo Thiên muốn cân bằng các thế lực sẽ không để cho Long Hách Tường một mình đắc ý như vậy, một tay hấn đã thống lĩnh toàn bộ Cẩm vệ quân, vậy Tam hoàng tử tất nhiên không thể thoát thân a.

Long Vân Thâm nghĩ đến đây cũng vừa hiểu, cuộc đấu này, Long Hạo Thiên không hề hi vọng nàng cùng tham dự, quả nhiên hấn coi bản thân nàng là một quả khí tử. (quả thối, không tác dụng, vứt đi một cách dễ dàng).

Cho nên, nàng càng muốn dựa vào chính mình, cho hấn nhìn thấy, quả khí tử này như thế nào làm cho hấn trắng mắt.

“Không sai, Nam Hoàng quốc cùng Xích Viêm quốc giáp nhau, quan hệ trước giờ luôn tốt đẹp. Sau đại hôn của Văn Nhân Mặc cùng Long Vân Thâm, Hoàng tử Xích Viêm quốc sẽ lập tức đến Nam Hoàng ta bái phỏng. Lệ phi nguyên bản chính là tiểu công chúa Xích Viêm quốc, hoàng tử Xích Viêm lần này là cháu nàng.” Long Thanh Dương không khỏi cảm thấy buồn cười, “Sự tình viếng thăm lần này, là phụ hoàng nói Long Hách Tường bận rộn rất nhiều, liền đem nhiệm vụ giao trên đầu ta. Phụ hoàng lần này tuyệt không muốn Long Hách Tường cùng vị hoàng tử Xích Viêm này nhận thức nhau.”

Long Vân Thâm nghe vậy gật đầu, đây là dĩ nhiên a, ai có thể hi vọng một hoàng tử có dã tâm cùng hoàng tử nước khác có cơ hội kết minh đây, Xích Viêm quốc cùng Nam Hoàng quốc dù quan hệ vốn tốt đẹp như thế nào thì cũng đều là hai nước riêng biệt.

“Đúng rồi, còn có ta từng nghe phụ hoàng nói qua, lần này đến Nam Hoàng ta còn có đoàn người của Bắc Tề, nhưng cụ thể là loại nhân vật nào thì ta không cách nào thăm dò trước.” Long Thanh Dương sợ việc này chạm đến tâm sự của Long Vân Thâm, có chút phức tạp nhìn nàng, dù sao Tiên Hoàng Hậu cách thế cũng đã mười năm.

Hòa thân với Bắc Tề khi trước bất quá chỉ là hôn nhân chính trị, Lục muội như vậy cùng người nhà bên ngoại hấn là chưa từng gặp qua ai đi!

Trong lòng Long Vân Thâm âm thầm kinh ngạc nhưng trên mặt nàng không đổi sắc dù chỉ một chút, người Bắc Tề đến đây, nàng quả thật không ngờ được. Nhưng, mọi việc diễn ra không cho phép ảnh hưởng đến kế hoạch của nàng.

Trở về Phủ công chúa, bên Thanh Y vệ rất nhanh liền truyền một số tin tức đến đây, nàng không thể không cảm thán trong lòng. Một đám đại hán thô lỗ nhìn qua không giống người có não kia, không ngờ có bản lĩnh đáng kinh ngạc như vậy.

Hiện thời đứng ở trước mặt nàng, Hắc Hồ mang một bộ mặt thỏa mãn tự cao nói : “Nếu không phải công phu của ta không bằng người, đứng đầu Thanh Y vệ nói không chừng chính là ta a.”

Ảnh không dấu vết thờ dài, đứng là đầu to mà óc bằng quả nho, nói năng không biết suy nghĩ chút nào hết. Không thèm để ý đến Hắc Hồ, Ảnh quay đầu bả bả lại với Long Vân Thâm : “Đã tìm gia lão phụ thân kia, là Lí ma ma bên người Dung phi, nhưng mấy năm nay bà ta luôn đi theo bên người Long Mộ Hi, thay Long Mộ Hi làm việc.”

Long Vân Thâm ngẩng đầu nhìn Hắc Hồ : “Người đã thử qua công phu của nàng?”

Hắc Hồ lúc này mới đứng dậy nghiêm túc nhìn nàng, thò ra một hơi nói : “Lão phụ nhân này thật sự đủ ngoan, một thân công phu chiêu nào chiêu nấy đều kết thúc mạng người, cũng không biết bà ta luyện cái thể loại chiêu số gì nữa, quả thực là độc nhất phụ nhân tâm.” Trong lòng Hắc Hồ còn sợ hãi một chút, ma ma kia ở trong cung nhưng thực sự lợi hại như vậy, Hắc Hồ hấn kém chút nữa liền mặt mày hốc hác không kịp thoát thân.

“Hắc Hồ, người chú ý nhất cử nhất động của nàng phải thật chặt chẽ, ta muốn biết một người cùng nàng bí mật tiếp xúc là ai.” Long Vân Thâm nghĩ đến một hôm kia, nàng có cảm giác nữ tử mà Lí ma ma kia nói chuyện không phải là Dung phi, nàng đoán không biết có phải còn có người đứng sau lưng nữa hay không.

Hắc Hồ gật đầu, nhưng sau đó không có rời đi, ánh mắt nhìn chằm chằm bầu rượu bên người Long Vân Thâm, bẹp bẹp miệng : “Hắc hắc...”

Gương mặt Long Vân Thâm một trận ác hàn, hấn đây à đang nháo thành cái gì?

“Còn có việc?”

“Cái kia, có phải hoa đào nhường hay không?” Hắc Hồ một bộ dạng không thể khống chế, hình như đây là hoa đào nhường của Vương gia a, quả thực rất đáng để hấn suy nghĩ...

Đầu óc Long Vân Thâm vừa chuyên, nàng cười : “Sau khi xong chuyện, một bình hoa đào nhường.”

“Không thành vấn đề. Hắc Hồ ta cam đoan mọi chuyện đều hoàn thành thỏa đáng.” Một câu này của Long Vân Thâm làm Hắc Hồ kích động không thôi, hấn mang bộ mặt hùng hùng hổ hổ ly khai nơi của nàng.

Ảnh nhìn bóng lưng Hắc Hồ suy nghĩ một chút, hấn tiếp xúc cùng Long Vân Thâm đã lâu, tự nhiên hiểu rõ một chút tâm tư của nàng, hoa đào nhường của nàng đâu có dễ lấy như vậy đâu!

“Chủ tử có phải đã biết được cái gì?”

“Không hổ là người dẫn đầu Thanh Y vệ, đầu óc so với mấy tên không não kia tốt hơn một chút. Hỏa Hồ ở trong cung như thế nào rồi.”

Ảnh trong lòng phân vân, công chúa nói đầu óc của hắn tốt hơn. . . ần, người không não, đây là đang khen hắn, hay đang chê hắn?

Nhưng hắn cũng không băn khoăn vấn đề này lâu, nghe nàng hỏi lập tức trả lời chắc nịch : “Bước đầu chiếm được tín nhiệm của Trưởng công chúa, sự tình cụ thể như thế nào còn đợi Hỏa Hồ đích thân bẩm báo.”

“Nói với nàng không cần vội, tránh bại lộ thân phận. Còn có, người chú ý doanh trại của Lang một chút, hắn gia nhập Trấn Bắc đại quân, nếu muốn từng bước leo lên vị trí cao, chiếm được tín nhiệm của Văn Nhân Mặc, quả thực rất khó.”

Long Vân Thâm muốn từng bước an bài người bên cạnh Văn Nhân Mặc, chính là muốn nắm được tâm tư của hắn. Nàng tổng có cảm giác Văn Nhân Mặc sẽ không đơn giản liên minh cùng một Nhị hoàn tử như vậy, nàng luôn nghĩ có thể còn một nguyên nhân nào khác nữa.

Cảm giác không nắm bắt được này làm cho nàng cảm thấy có chút nguy hiểm

Lại nói đến nguy hiểm, Long Vân Thâm đột nhiên nhìn ra cửa sổ đang mở không nói chuyện, còn có chuyện gì so với nam nhân kia đây, hắn chính là người bất chấp tất cả mạo hiểm chạy đến bên cạnh nàng. Có phải hắn ngại công phu của bản thân quá xuất quỷ nhập thần, muốn tìm giới hạn cuối cùng của chính mình hay không?

Qua giữa trưa, Long Vân Thâm tự nhiên đặt một bàn trà xanh, nàng ngồi nhìn như đang đợi người.

“Thế nào lại tới nữa?”

Hôm nay Lăng Triệt thật bất ngờ không có mặc y bào hỏa điểm yêu nghiệt, hắn một thân bạch y phiêu phiêu, khí thế xuất trần. Nàng suýt nữa không nhận ra, còn tưởng nam nhân ôn nhuận nho nhã trước mặt là công tử nhà nào, đáng tiếc, cũng chỉ là biểu tượng.

“Trước khi ra ngoài muốn đến nhìn người một chút, ta sợ ta không xuất hiện sẽ khiến người nhớ thương a!” Lăng Triệt nói ra quá mức trắng trợn, bên tai Long Vân Thâm lập tức nóng lên, nàng mất hình tượng đồ mặt.

Càng tiếp xúc nhiều với Lăng Triệt, nàng càng không cách nào đối diện với hắn tự nhiên trắng trợn thô lỗ tình cảm, nàng thực không dám nghĩ nếu tình cảm của hắn một ngày bùng nổ, nàng có chịu nổi hay không?

“Ra ngoài? Làm cái gì?” Long Vân Thâm nhanh chóng nói sang đề tài khác.

“Tìm một người, đại tể Nam Hoàn quốc sắp diễn ra, người kia cũng nên trở lại.” Thần sắc Lăng Triệt sâu thẳm, trong giọng nói không dễ dàng nhận ra một cỗ nghiêm túc, trong đầu Long Vân Thâm có chút trống rỗng, một người? Đi ra ngoài tìm sao?

“Là ai?”

Trong lòng Long Vân Thâm có chút bất an, nàng đột nhiên dè dặt cẩn trọng, loại ảnh hưởng không nói nên lời này đột nhiên làm cho nàng không yên.

Trong lòng Lăng Triệt vừa động, tiến lên kéo nàng vào trong lòng ôm chặt, bất kể nàng cố tình giãy dụa ra sao hắn vẫn như cũ kim chặt cánh tay mình : “Người đang lo lắng cái gì? Hết thấy mọi chuyện đều có ta, bất kể là ai người đều không cần lo lắng.”

Có hắn ở đây, nàng đều có thể an tâm

Lăng Triệt cầm tay của nàng, nàng vài lần giãy dụa đều không có kết quả ngược lại bị hắn nắm càng ngày càng chặt hơn, lời nói của hắn không nhanh không chậm, lại từng chữ từng chữ rơi vào trong tâm của nàng, làm cho một mảnh bất an của nàng lập tức an tĩnh lại.

Nàng cứ như vậy tin tưởng hắn vô điều kiện, thanh âm mê hoặc nhân tâm như vậy, nàng thừa nhận bản thân mình nguyện ý tin tưởng hắn.

“Ân.” Nhàn nhạt đáp lại, Long Vân Thâm không chấp nhất việc người hắn tìm là người nào, trên mặt tuy rằng xấu hổ lại cũng không đẩy ra ôm ấp của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: Thu thập đoàn tụ tán

Lăng Triệt nói với người trên triều hắn bệnh nên trở về phủ không ra ngoài mà rồi đi, có lẽ cũng chỉ có Long Vân Thâm biết hắn đang đi tìm một người, vì

ngày đại tế của Nam Hoàng quốc.

Nếu không phải một lần nàng vô tình nói với Tổng Miễn về việc này, e rằng đến hiện tại nàng cũng không biết thân phận người kia là ai.

“Hắn đi tìm người?” Tổng Miễn vừa gật đầu vừa vuốt vuốt chòm râu bạc trắng, “Thời gian mười năm trôi qua nhanh như vậy, ngày đại tế gần ngay trước mắt mà người hiện tại còn nhỏ đương nhiên không được biết việc này. Ngày đại tế Nam Hoàng quốc tổ chức mười năm một lần, vô cùng long trọng. Hơn nữa, đại tế đều được đế vương đời đời vô cùng coi trọng, này còn liên quan đến vận mệnh yên ổn của quốc gia, hơn nữa đại tế đều do một tay đại quốc sư đích thân chủ trì thì mới được. Mười năm trước quả thực chính lão quốc sư đó rat ay, bất quá sau đó tuổi tác không sai, hắn liền mang theo đồ đệ rời đi rồi. Từ đó về sau đều không nghe nói hắn xuất hiện trên giang hồ. Ta nói này nha đầu, người phải nhớ dù cho quốc sư có xuất hiện hay không, danh tiếng ra sao thì đối với một quốc gia thì hắn đều là sự tồn tại vô cùng trọng yếu, đơn giản là hắn có thể nhìn thiên tượng đoán vận mệnh, phụ tá vận mệnh đế vương. Lão quốc sư mười năm trước chỉ thu một đồ đệ, nếu là qua mười năm, dựa theo ước định lúc trước thì hắn hẳn là sắp quay về Nam Hoàng quốc tiếp tục trách nhiệm của mình.”

Dứt lời Tổng Miễn liền có một loại xúc động muốn khóc : “Nói trắng ra thì lão thần còn đó quả thực xảo trá, lão thần còn dưỡng ra tiểu thần con, còn mình thông dong tự tại không vướng bận việc gì. Lãng Triệt hiện tại chính là đi đón vị tiểu thần con kia đi!”

Khóe miệng Long Vân Thâm không nhịn được giật giật, mặc dù nàng chưa chứng kiến khả năng của quốc sư gì gì đó nhưng dám nói sau lưng quốc sư một nước như vậy, e chỉ có lão nhân trước mặt đủ can đảm! haha...

“Quốc sư có địa vị rất cao sao?”

Tổng Miễn gật đầu, “Cũng không tính là có quyền lực gì, địa vị quốc sư từ khi Nam Hoàng quốc khai quốc đến nay đều đã có, lời nói của hắn có trọng lượng tựa như đàn thư thiết chỉ, chỉ cần hắn tính thông thiên mệnh thần tượng, cùng so sánh với thánh chỉ có đôi khi còn quan trọng hơn.” Tổng Miễn nói đến đây đột nhiên nhìn thật sâu vào đáy mắt Long Vân Thâm, “Còn có người chú ý một chút, đối với người thừa kế tiếp theo Nam Hoàng quốc, quốc sư hoàn toàn có quyền quyết định.”

Mang theo một bụng tâm sự nặng nề quay trở lại phủ công chúa, Long Vân Thâm trong lòng lo lắng sự tình này phát sinh quá mức bất ngờ, nàng có chút trở tay không kịp. Ở giữa đường nhảy ra thêm một người, không biết là địch hay bạn, nàng còn chưa tìm ra cách ứng phó như thế nào!

Nàng nhanh chóng tìm người mang đến sử kí những niên triều trước.

Bất quá dù nàng muốn tra cái gì cũng đều không có, thông tin hữu ích đề cập về quốc sư địa vị chỉ có mấy chữ ít ỏi. Vứt đồng hồ sách sang một bên, tình quang trong mắt chợt lóe, Tổng Miễn không phải là đang gợi ý cho nàng sao, quốc sư rời thế sự mười năm không rõ, nói như vậy thế lực trong triều chưa có người động được đến hắn, tại sao nàng không nhân cơ hội này cùng hắn kết giao đâu?

Nhưng là... tâm đột nhiên nhảy nháy, nghĩ đến Lãng Triệt nam nhân kia dường như đối với nam tử bên người nàng không có mấy phần hảo cảm thì phải! Nàng cùng Văn Nhân Mặc một chút dây dưa cũng không có liền bị hắn coi như lí do suốt ngày đề cập, ngay cả tam ca nàng đều bị hắn tùy thời nhắc tới.

Nếu nàng có ý tiếp cận quốc sư đại nhân, Lãng Triệt liệu có rat ay ngăn cản hay không?

Lại nhắc đến Lãng Triệt, hắn rời đi đã muốn nửa tháng, nửa tháng này nàng đều không nhận được bất cứ tin tức gì từ hắn, nàng cố ý để Ảnh đi tìm hiểu tin tức sau lại phát hiện ngay cả Mị cũng bị hắn ném ở lại Kinh thành, lúc này nàng mới biết, hành tung lần này của hắn là mười phần thần bí a.

Buông những quan niệm nhiễu loạn tâm trí, Liễu Thần Phong một lần nữa lấy lại tinh thần xử lí muội muội Liễu Mộ Hi, muội muội này của nàng càng ngày càng không biết an phận.

Hỏa Hồ lúc trước có mạng về cho nàng một loại bột ở chỗ Long Mộ Hi, là đoàn tụ tán.

Trên mặt ngưng một tầng hàn khí, đoàn tụ tán này cùng với mị được căn bản không cùng một đẳng cấp. Bên trong còn không biết bỏ bao nhiêu ngũ thạch tán, có thể làm cho nạn nhân ở lúc đục tiền đục tử trực tiếp mất mạng. Thông thường chỉ có chợ đen mới sử dụng giao bán loại bột này, hiện thời không ngờ lại bị một cái quốc gia công chúa thu thập.

“Chủ tử, lượng bột Ngũ công chúa thu thập cũng không nhiều, nhưng độ tinh thuần rất cao, tác dụng phản ứng mười phần mười, ta thấy Lí ma ma bên người nàng mang đến cho nàng.” Ảnh đem tin tức Hỏa Hồ thu thập được báo cáo lên Long Vân Thâm, trong lòng đối với Long Mộ Hi ngoại trừ khinh bỉ cũng chỉ có khinh bỉ, thân là công chúa lại đi thu thập mấy thứ này, quả thực là không từ thủ đoạn, nàng tính làm cái gì tưởng không người nào biết chắc?

Hiện tại đã độc địa như vậy, không biết khi nàng về hậu viện còn quậy đến gà bay chó sủa như thế nào.

“Lí ma ma có động tĩnh gì không?”

Ảnh lắc đầu. “Gần đây thì không có động tác gì quá lớn. Bất quá ba ngày sau Ngũ công chúa xuất cung cầu phúc, Hoàng thượng đã hạ lệnh làm cho Nhị hoàng tử cùng Văn Nhân Mặc đi cùng, lấy cớ là bảo hộ an toàn cho nàng.”

“Phải không ? “ Trong tay Long Vân Thâm còn cầm một đạo thánh chỉ Tào công công vừa đưa đến, là Long Hạo Thiên gửi đến cho nàng, muốn nàng ba ngày sau cùng Long Mộ Hi đi Quốc An tự dâng hương, xem ra là hai tỷ muội tình cảm khăng khít cùng nhau đi một đường luôn. “

“Vậy để ta nhìn xem, Long Mộ Hi có thể làm ra cái sự tình gì ? “ Bồi nữ nhân kia đi dâng hương, nghĩ một chút thôi liền không dậy nổi hứng thú.

Đoàn tụ tán kia khẳng định là nàng chuẩn bị cho nàng đi, bất quá, đối tượng kia là ai ?

Ba ngày sau, Long Vân Thâm cùng Long Mộ Hi xuất phát đi Quốc An tự, dưới sự bảo hộ của Long Thanh Dương cùng Văn Nhân Mặc, đoàn người cũng không có bao nhiêu phô trương xuất phát.

Long Vân Thâm cùng Long Mộ Hi được an bài ngồi cùng một xe ngựa, cung nữ hầu hạ bên người cũng chỉ có hai cái, Long Vân Thâm nhìn thấy cung nữ thiếp thân bên người Long Mộ Hi cư nhiên là Hóa Hồ thì âm thầm tán thành năng lực nữ tử này, không hồ là người từ Thanh y vệ xuất ra.

Long Mộ Hi khẽ hừ một tiếng, sai sử Hóa Hồ hậu hạ, Hóa Hồ lại hoàn toàn sắm vai tiểu cung nữ ngoan ngoan vâng lời, mười phần trung thành với chủ tử, thậm chí nàng còn giống như Long Mộ Hi hừ mũi khinh thường đối chủ tử trước mặt. Làm đến Xuân Lan suýt chút nữa cũng không kiềm chế được lửa giận muốn bộc phát, người đối diện là người nào ? Cư nhiên dám dùng thái độ như vậy đối với công chúa điện hạ nhà các nàng ?

“ Xuân Lan, ta có chút mệt mỏi. “

“ Công chúa liền an tâm nghỉ ngơi, nô tỳ bên cạnh trông chừng giúp người. “ Xuân Lan gật gật đầu, liền chuyển lực chú ý sang Long Vân Thâm không nhìn Hóa Hồ nữa.

Long Mộ Hi vốn muốn châm chọc đùa cợt các nàng một phen, không nghĩ tới Long Vân Thâm nói ngủ liền trừ tiếp ngủ, nhất thời tức giận cũng vô pháp phát tác. Bất quá, nàng ghé tai Hóa Hồ nói vài câu, sau đó liền nở nụ cười quý dị, Long Mộ Hi nhìn chằm chằm Long Vân Thâm nửa ngày, sau đó cũng nhắm mắt nghỉ ngơi.

Nửa canh giờ sau xe ngựa liền dừng lại trước cửa Quốc An tự, Long Vân Thâm bị đánh thức thì Long Mộ Hi đã muốn xuống xe.

“ Công chúa điện hạ, Ngũ công chúa này cả ngày vênh vào tự tác, địa vị điện hạ cao hơn nàng nàng có phải hay không đã quên ? “

Long Vân Thâm cho Xuân Lan một cái ánh mắt ngăn lại, “ Tùy nàng đi, muốn vênh vào liền vênh vào, chúng ta nên phối hợp diễn với nàng một chút mới phải. “ Nàng ta nếu dám hạ đoàn tụ tán với nàng hôm nay, nàng đảm bảo sẽ làm cho Long Mộ Hi cả đời đều không thể quên ngày này.

Đoàn tụ tán, tất nhiên muốn giải quyết sẽ cần nam nhân, cảm tình giữa Long Mộ Hi cùng Văn Nhân Mặc đương nhiên không quá tốt, hấn hấn sẽ không ra tay giúp nàng, Long Vân Thâm hiện tại muốn nhìn một chút, đến lúc đó Long Mộ Hi giải quyết chính mình như thế nào.

Buổi dâng hương cầu phúc tiến hành vô cùng thuận lợi, Long Mộ Hi phá lệ ngoan ngoãn không bày ra sự tình gì, đến phút cuối cùng mọi việc xong xuôi lại đột nhiên không khống chế được thân mình té xỉu, Hóa Hồ bên cạnh nàng một bên vừa đưa tay ra đỡ một bên vừa kêu to lên : “ Công chúa, công chúa... “

“ Diu Ngũ công chúa về sương phòng phía sau viện nghỉ ngơi. “ Long Thanh Dương mặc dù chán ghét nhưng vẫn phải tiến lên phân phó cho nàng.

Nhìn sang bên này liền bắt gặp một thân bình yên vô sự Long Vân Thâm, Long Thanh Dương liền tiến lên hỏi han, “ Lục muội, có sao không ? “

Nàng lắc đầu, nàng có thể xảy ra chuyện gì chứ ? “ Tam ca, ta không sao ? “

Văn Nhân Mặc luôn luôn đi phía sau hai người, khi Long Thanh Dương hỏi thăm tình hình thân thể Long Vân Thâm không tự chủ được nghiêm cẩn nghe nghe một chút, nghe được Long Vân Thâm nói không có việc gì mới nhẹ nhàng thờ ra.

Mọi người đi ra ngoài đại môn, chờ hồi lâu vẫn không thấy Long Mộ Hi đi ra thì có chút nóng ruột, hồi lâu liền nhìn thấy Hóa Hồ vội vàng chạy tới, gấp gáp nói : “ Công chúa điện hạ, Ngũ công chúa thỉnh điện hạ đi qua một chút, thân thể Ngũ công chúa giống như có chút không thoải mái. “

“ Lục muội ? “ Long Thanh Dương tựa hồ nghi hoặc nhìn tiểu cung nữ trước mặt, hấn tự nhiên nhìn được ánh mắt của Hóa Hồ, Long Mộ Hi đây hoàn toàn không có ý gì tốt đẹp hết.

Long Vân Thâm ngược lại không một chút lo lắng trấn an hấn : “ Theo lý thuyết hấn là Văn tướng quân nên lo lắng mới đúng, dù sao tướng quân cũng là hôn phu của Ngũ muội, ngũ muội bị bệnh tại sao ngươi không tìm đến Văn tướng quân đâu ? “

Tiểu cung nữ sùng sốt, gương mặt đột nhiên gấp đến đỏ lên, “ Nhưng là, nhưng là... Văn tướng quân đi qua có chút không tiện lắm... “

Long Vân Thâm giống như hiểu rõ gật đầu : “ Ân, vậy bản cung đi nhìn xem nàng một chút. “

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47: Ngoạn cùng người

Cả người Long Mộ Hi đều ửng hồng, nàng ta nằm trên giường lớn, thần trí mơ màng, Long Vân Thâm không biết nên đối nàng ta làm thế nào mới đúng.

Phân phó Hòa Hồ đi lấy nước, trong lòng nàng bắt đầu xoay chuyển, tình huống như thế này là làm sao?

Có gì đó không giống.

Xuân Lan lôi kéo ống tay áo Long Vân Thâm nói : “Công chúa, nô tì thấy ngũ công chúa bệnh không nhẹ, người có cần gọi Tam hoàng tử cùng Văn tướng quân đến đây hay không? Nô tì nghĩ nên đi thỉnh ngự y mới đúng!”

Long Vân Thâm nghiêng đầu nhìn lại Long Mộ Hi, trầm tư nói : “Bản cung nghĩ trước nhìn xem tình hình đã, nếu là sự tình trong nhà nữ nhi muốn kêu ngự y thực cũng khó. Ngũ công chúa là người sống sĩ diện như vậy, thiết nghĩ cũng không muốn phô trương chuyện này đâu!”

Xuân Lan gật đầu, nhưng trong lòng vẫn thủy chung đề phòng như trước. Hóa Hồ đi lấy nước về thì mang vào trong phòng, một bên lau chùi cho Long Mộ Hi một bên sốt ruột nói : “Điện hạ, Ngũ công chúa đây là như thế nào?”

Long Vân Thâm lắc đầu, nhìn Hóa Hồ đã lau lâu như vậy mà nhiệt độ Long Mộ Hi vẫn không chút nào giảm xuống, cuối cùng Xuân Lan đều cảm thấy có gì đó không thích hợp : “Điện hạ, này chỉ sợ có chuyện?”

Long Vân Thâm nhìn cung nữ hầu hạ bên cạnh Long Mộ Hi phân phó : “Ngươi đi mời Văn tướng quân lại bên này, bảo hắn chờ ở bên ngoài sân.”

“Dạ vâng.”

Chờ cho cung nữ kia rời đi, nàng cho Xuân Lan lui xuống, trong phòng hiện tại chỉ còn nàng cùng Long Mộ Hi hai người, Long Vân Thâm lúc này mới tiến lên thăm dò mạch tượng Long Mộ Hi, sắc mặt trầm thấp.

Máu trong người lưu thông bình thường, chẳng qua là nhiệt độ cơ thể hơi cao, nhất thời nhìn không ra là bệnh trạng gì. Chăm chú nhìn nữ tử trên giường hồi lâu, Long Vân Thâm quyết định, ừm, mặc kệ. Thực sự thì Long Mộ Hi nhiễm bệnh, hay bệnh chết đi chẳng nữa thì cùng nàng đâu có quan hệ gì, nếu nàng tùy tiện những tay ngược lại có thể rước thêm nhiều thị phi.

Vừa ra khỏi phòng liền nhìn thấy Văn Nhân Mặc đi lại, nàng đi qua chào hỏi cùng hắn : “Ngũ công chúa thân thể không khỏe, chỉ sợ không thể trở về ngay lúc này được!” Ngươi nhưng là phu quân tương lai của người ran ha, sự việc này liền giao cho ngươi đó, Long Vân Thâm âm thầm nói trong lòng.

Văn Nhân Mặc nghe như vậy chính là tùy ý gật đầu, cũng không tỏ vẻ gì, nhất thời hai người đều lâm vào im lặng. Long Vân Thâm âm thầm kinh ngạc, biểu hiện của hắn như vậy có phải quá lạnh nhạt hay không a? Tuy rằng hắn cùng Long Mộ Hi đêm đó không phát sinh chuyện gì, nhưng tốt xấu gì Long Mộ Hi cũng là thế tử tương lai của hắn nhà, nửa tháng sau còn muốn đại hôn linh đình a.

“Công chúa điện hạ nếu cảm thấy mệt mỏi vậy có thể tìm một gian sương phòng khác nghỉ ngơi, Tam hoàng tử điện hạ lúc này chắc còn ở tiền viện, nơi này là sương phòng nghỉ ngơi của nữ quyến, thần lưu lại có chút không thích hợp, hiện tại liền cáo lui trước.” Văn Nhân Mặc dứt lời liền ôm quyền rời đi, từ đầu tới cuối cũng không vào trong nhìn Long Mộ Hi một cái.

Long Vân Thâm nhún nhún vai, mặc dù nàng cảm nhận được quan hệ kì quái giữa hai người kia, nhưng bảo nàng đi tìm tòi nghiên cứu nguyên nhân thì thực ngại ngại rồi, nàng mới không rảnh rỗi đến như vậy đâu. Đợi Long Mộ Hi hết bệnh cũng không thể ngay tức khắc được, nàng liền mang theo Xuân Lan đi đến sương phòng bên cạnh nghỉ ngơi.

Xuân Lan bưng một chậu nước rửa mặt định cấp Long Vân Thâm rửa mặt chải đầu một chút, nàng chần chờ nhìn sang phòng bên cạnh, trong lòng cuối cùng không nhịn được nói ra : “Công chúa, nô tì cảm thấy Ngũ công chúa đột nhiên phát bệnh thể nào cũng thấy kì quái? Chúng ta cứ như vậy cũng không phải biện pháp, nếu bệnh tình Ngũ công chúa không chuyển biến tốt hơn, chẳng lẽ chúng ta phải lưu lại Quốc An tự ngũ lại sao?”

Xuân Lan càng nghĩ trong lòng càng sốt ruột, Ngũ công chúa từ trước đến nay đều một bộ dạng độc ác hung hãn, không biết lần này có phải quý khách của nàng ta hay không?

Long Vân Thâm tựa người trên nhuyễn塌 từ từ nhắm mắt lại, nghe được Xuân Lan thực sự sốt ruột không khỏi cảm thấy có chút bất đắc dĩ : “Không có việc gì, Quốc An tự đều là thuộc quán lí của hoàng gia, ngũ lại một đêm cũng không ngại gì, nếu từ giờ đến chiều bệnh tình nàng còn không chuyển biến tốt lên hẳn là sẽ có ngự y tới. Trước tiên ngươi ra tiền viện nói với Tam hoàng tử một tiếng, ta hiện tại vừa vặn muốn ngủ một chút.”

Xuân Lan rời đi, Long Vân Thâm đưa mắt ra ngoài cửa sổ, khóe miệng không nhịn được gọi lên một chút đường cong. Long Mộ Hi nếu đã muốn ngủ lại, nàng lại có lí do gì không bồi nàng ngoạn một chút đây, lần trước nàng kém chút nữ bị hãm hại còn chưa có cơ hội trả đũa, lần này vừa vặn.

Phòng bên cạnh, nguyên bản nữ nhân đang hôn mê đã ngồi dậy từ khi nào, nàng tựa vào trên tường sắc mặt hồng trường không được tốt lắm, toàn bộ người đều mệt mỏi. Hóa Hồ ở bên ngoài đi vào, dè dặt đóng lại cửa rồi chạy đến nói thầm gì đó vào trong tai Long Mộ Hi, lập tức làm cho Long Mộ Hi hai mắt sáng ngời, nàng ta cười đắc ý : “Nàng cho rằng bắt mạch cho ta sẽ nhìn đến cái gì sao? Ha ha, cũng là ha đầu ngươi chu đáo, không bị bệnh mà như bị bệnh thật, cứ như vậy, dù cho chuyện gì phát sinh ra thì phụ hoàng đều không thể hoài nghi là ta làm.”

Long Mộ Hi ở đầu giường lấy ra một bao thuốc bột đưa cho Hóa Hồ , “Đem cái này bỏ vào giếng nước hậu viện đi!”

Hóa Hồ gật gật đầu, trên mặt đồng dạng lộ ra một chút ác độc, nàng cầm thuốc kia dựa theo phân phó của Long Mộ Hi mà làm. Vừa khép lại cánh cửa, Hóa Hồ liền trực tiếp mở ra bao thuốc kia ngửi ngửi, không phải đoàn tụ tán, đây là nhuyễn cân tán! Long Mộ Hi muốn làm cho mọi người mất hết nội lực.

Nàng đang tính làm cái gì? Chẳng lẽ phía sau còn phát sinh cái gì?

Hỏa Hồ nhìn nhìn sương phòng bên cạnh một chút, sau đó liền đi đến bên cạnh giếng nước...

Quả nhiên, buổi chiều liền có ngự y chạy đến, kiểm tra tỉ mỉ một lần liền nói Ngũ công chúa thân thể ấm nóng, cần tĩnh nằm nghỉ ngơi mới được. Quốc An tự này một mảnh thanh u, liền mong mọi người nghỉ ngơi lại một đêm, chờ ngày mai Ngũ công chúa chuyển biến tốt rồi hồi cung sau.

Long Vân Thâm tự nhiên bị bộ dáng đáng thương hề hề của Long Mộ Hi giữ lại, ánh mắt kia quả thực làm cho nàng buồn nôn.

“Lục muội không muốn lưu lại giúp ta một đêm sao?”

Long Vân Thâm tựa tiểu vi tiểu: “Không ngại, bản cung liền lưu lại một đêm.”

Long Thanh Dương dự muốn nói gì nhưng liền bị nàng chấp nhận đánh gãy, đợi cho Văn Nhân Mặc đi xuống an bày sự tình, hắn liền lôi kéo nàng đến bên cạnh đình nghỉ chân cách đó không xa.

“Người đã biết nàng có tâm tư không tốt còn ở lại nơi này làm gì, dù sao có ta lưu lại là đủ rồi.” Hắn là thấy quyết định của nàng không được ổn lắm.

Long Vân Thâm không tính sẽ nói toạc ra cho Long Thanh Dương, nàng còn đang chờ xem tối nay có cái gì hay xảy ra a, làm sao mà quay về được, nếu bỏ lỡ không phải là rất đáng tiếc sao?

“Tam ca, từ giờ đến tối nhớ lấy không cần uống nước.”

Long Thanh Dương sừng sốt, cau mày nhìn Long Vân Thâm, nàng lại làm như không thấy, vẫy vẫy tay chào hắn rồi đi vào trong sương phòng.

Đêm đó, Long Mộ Hi viện cớ thân thể không khỏe nên không đến dùng cơm, làm cho Long Vân Thâm đang dùng điểm tâm cũng phải cười cười, động tác nàng tự nhiên đối với thường ngày không chút thay đổi. Nhưng là Văn Nhân Mặc thì thoáng sẽ nhìn nàng chăm chăm, làm cả người nàng không được tự nhiên. Dùng cơm xong nàng liền tìm lí do trực tiếp rời đi.

Sương phòng Long Mộ Hi gần ngay sát phòng nghỉ của nàng, thời điểm đi qua phòng nàng ta, Long Vân Thâm chần chờ một chút rồi đột nhiên quyết định sang phòng nàng ta nhìn một chút.

Long Mộ Hi hiển nhiên không ngờ nàng sẽ tới, nàng ta sừng sốt, theo phản xạ giấu hết đồ đạc này nọ xuống dưới đầu giường, hồ nghi mở cửa cho Long Vân Thâm: “Người tới làm cái gì?”

Trong phòng cũng không thấy bóng dáng một cung nữ nào, nàng nhìn Long Mộ Hi hôm nay có thuận mắt hơn một chút, “Đến xem người có phải không lại muốn vòng vo cái gì.”

“Khôn cần hao tâm của người.”

“Ha ha...” Long Vân Thâm cúi đầu cười, ánh mắt dần dần sắc bén nhìn nàng, “Có hảo tâm hay không bản cung không biết, bắt quá hôm nay nghe ngự ý bắt mạch nên muốn đến nhắc nhở người một chút. Đại hôn ở phía trước, Ngũ công chúa vẫn nên giữ gìn bản thân mới phải.”

Hai chữ đại hôn được nàng đặc biệt nhấn mạnh, có thể nhắc nhở một chút với Long Mộ Hi là hôn sự nàng ta còn chưa diễn ra đâu. Quả nhiên sắc mặt Long Mộ Hi đại biến, nàng lại tạ thời khắc đó xoay người rời đi. Nếu nàng ta vẫn cố chấp phải chơi trò chơi này, Long Vân Thâm không ngại cùng nàng ngoạn đến cùng.

Nàng vừa rời đi, phòng bên cạnh liền truyền đến thanh âm ly trà vỡ vụn, Long Vân Thâm đặc biệt hài lòng. Kích thích như vậy, đuôi hồ li của Long Mộ Hi rất nhanh sẽ lộ ra a.

Ban đêm, yên tĩnh không tiếng động.

Xuân Lan canh giữ ở gian ngoài, nàng ngồi một mình ở trong phòng. Bên trong lóe ra ánh sáng leo lét của đèn lồng, theo ngọn gió ánh sáng có chút lay động in lên hình bóng nàng. Long Vân Thâm nhìn ra bên ngoài rồi buông thư trong tay nằm xuống.

Nàng chờ...

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 48: Ta muốn đi cùng Văn Nhân Mặc

Nàng bị đánh thức.

Long Vân Thâm sớm biết tối nay Long Mộ Hi sẽ có động tác, nhưng ngoài nhắc nhở Long Thanh Dương một chút ra thì ngay cả Xuân Lan đều không biết một chút thông tin nào.

Âm thanh Xuân Lan ngã xuống đất ở bên ngoài rất nhẹ nhưng nàng nghe thấy rõ ràng, nàng từ từ nhắm hai mắt coi như vẫn ngủ say, bàn tay nắm chặt chủy thủ đặt dưới chân bắt đầu căng thẳng, nàng hiện tại cảm giác được có hơi thở nguy hiểm từng bước một đang đến gần nàng.

Đột nhiên, ánh sáng ở phòng nàng bị thổi tắt, cửa sổ có tiếng chi nha rung động, nàng cảm nhận được một đạo bóng ma dừng ở đầu giường của mình, ánh mắt người nọ đang nhìn kĩ nàng.

Ngón tay giật giật, nhưng nàng đều không dám có bất kì động tĩnh nào, ngay cả hô hấp đều cố gắng bảo trì bình thường.

Hắc y nhân nhìn chăm chú nữ tử nằm trên giường, rồi trực tiếp xuất ra trường kiếm nhắm đến Long Vân Thâm. Ngân quang lướt qua, Long Vân Thâm không chần chừ mở mạnh mắt ra đâm chủy thủ nắm chặt đâm về phía trước, âm thanh binh khí động chạm trong màn đêm phá lệ chói tai. Nàng ra sức đem lợi thế chủ động của mình bức hắc y nhân lui ra vài phần, sau đó cầm lấy gối đầu ném qua, cũng nhân cơ hội này chạy ra bên ngoài. Nàng đã từng suy nghĩ đến Long Mộ Hi có khả năng nhẫn tâm hạ sát chiêu với nàng hay không, không ngờ quả là nàng đã đoán trúng.

Nắm càng chặt chủy thủ trong tay, nàng hiện tại cảm giác may mắn vì nghe theo lời nói của Lăng Triệt, lúc nào cũng mang theo chủy thủ phòng thân. Chủy thủ này cũng là lúc trước hắc y nhân đưa cho nàng, chủy thủ không quá dài nên dễ dàng che giấu, hơn nữa càng sắc bén dị thường.

Hắc y nhân nào nghĩ đến hành động không thành nên dễ cho đối phương nhân cơ hội chạy ra ngoài, đến khi hồi phục lại tinh thần liền lập tức đuổi theo. Chưa đến vài giây thời gian, Long Vân Thâm liền bị hắc y nhân chặn đứng.

Nàng bị buộc đến không còn đường thoái lui, nhưng ánh mắt nàng lại chưa từng bình tĩnh như thế này: “Là ai phái người tới?”

Hắc y nhân hừ lạnh một tiếng, trực tiếp cầm trường kiếm trong tay đâm về phía nàng, “Người không cần thiết phải biết.”

Long Vân Thâm nghiêng người né tránh nhưng lại thấy cánh tay phải đau xót, máu tươi nhất thời thấm ướt y phục nàng, đau đớn khác thường đột nhiên tập kích làm nàng kém chút nữa không đứng vững. Không nhận được nguyên rủa một câu, một kiếm này nàng sẽ không sớm thì muộn trả lại bằng được.

“Ânh!”

Long Vân Thâm hướng tới bóng đêm hô một tiếng, thân thể liền vô lực tựa trên tường thờ dốc, Ảnh nghe tiếng gọi liền lập tức xuất hiện cuốn lấy hắc y nhân cùng một chỗ. Long Vân Thâm nhìn qua sương phòng của Long Mộ Hi, nàng hiện tại muốn làm một chứng thực cuối cùng.

Cửa bị đẩy ra, trong phòng không một bóng người, chăn gối trên giường toàn bộ hỗn loạn, thậm chí trên nền đất còn lưu lại một chút vết máu. Long Vân Thâm biết chuyện này không thoát khỏi có quan hệ với Long Mộ Hi, cái nữ nhân kia đại khái là không nghĩ tới nàng có thể thanh tỉnh như vậy đi.

Nhuễn cân tán không chỉ làm cho người ta mất đi nội lực tạm thời mà còn có khả năng làm người hôn mê, nhưng hôm nay nàng cũng không có ăn vào.

Bị ám toán?

Nhưng nàng ở ngay cách vách lại không nghe được bất kì một thanh âm nào, ngay cả tiếng kêu rên đều không có.

Hào, tốt lắm!

“Chủ tử!” Ảnh không biết khi nào đã đứng ở bên người Long Vân Thâm, nhìn đến nàng ôm cánh tay nhiễm hồng máu tươi liền tối sầm mặt lại, “Người nọ dùng ám khí đánh lạc hướng nên chạy thoát, bất quá thuộc hạ chém cánh tay hắc y nhân bị thương không nhẹ.”

Long Vân Thâm gật đầu, hướng tới tiền viện đi đến, lúc này chỉ sợ tất cả mọi người đều đang say giấc ngủ, sợ rằng không đến ngày mai liền không tỉnh lại được. Nàng hiện tại chỉ có thể đi tìm Long Thanh Dương.

“Chúng ta đến tiền viện.”

Ảnh nhìn cánh tay Long Vân Thâm giữ chặt, sắc mặt khó coi nói, “Chủ tử, phía trước Quốc An tự đều có người bao vây, số lượng rất lớn, chúng ta e rằng không đi được.”

Bước chân lập tức bị kiềm hãm, Long Mộ Hi dám làm ra biến động lớn như vậy? Nàng rút cuộc là muốn làm cái gì?

“Tam hoàng tử đâu?” Nàng bắt đầu lo lắng cho Long Thanh Dương, tam ca hắc y nhân không uống mê dược hiện tại thanh tỉnh, hắc y nhân còn ngự ngay tại tiền viện, nếu hắc y nhân bao vây nhiều như vậy thì hắc y nhân liền không tránh được nguy hiểm.

“Thuộc hạ không nhìn thấy tam hoàng tử, bất quá có bắt gặp Văn Nhân Mặc đang giao thủ cùng hắc y nhân.”

Văn Nhân Mặc? hắc y nhân cũng vô sự?

“Chủ tử, hiện tại theo sau núi mà đi chắc chắn an toàn, Hòa Hồ chính là mang theo nữ nhân kia chạy thoát.” Cho nên đường này tính là an toàn.

Long Vân Thâm có chút bất đắc dĩ, nàng nghĩ nhanh chóng đi xem Long Thanh Dương hiện có an toàn hay không nhưng trước mắt đã có chút biến thành

màu đen. Cúi xuống nhìn cánh tay của mình, máu tràn ra từ miệng vết thương vẫn chưa có ngừng. Nàng không khỏi cười khổ, như này chắc hẳn là bị thương động mạch, một kiếm kia của hắc y nhân thế nhưng đủ ngoan, dù không kết liễu được nàng ngay thì cũng sẽ để nàng mất máu đến chết.

Long Vân Thấm qua loa xử lý một chút, tìm vải sạch đem miệng vết thương băng lại rồi theo Ảnh đi ra sau núi thối lui. Hai người đi từng chút ngừng ngừng, trong lòng không hiểu sao càng ngày càng bất an mãnh liệt. Trong đầu xẹt qua rất nhiều ý niệm làm nàng có chút xoay sở không được, lại làm cho nàng cảm giác như sắp bắt được cái gì.

Đột nhiên nàng dừng lại bước chân, trong lòng cuối cùng hiểu rõ.

Trận ám sát này căn bản không phải do Long Mộ Hi an bày, với đầu óc của nữ nhân kia làm sao có thể an bày ám sát có quy mô như vậy, rõ ràng có một người khác cũng muốn tính mạng của nàng.

“Người có nhìn thấy rõ ràng tình huống Hòa Hồ mang theo Long Mộ Hi rồi đi không?”

Ảnh lập tức lắc đầu, chần chờ một hồi rồi nói, “Thuộc hạ không nhìn thấy rõ ràng, bắt quá Ngũ công chúa tựa hồ đi rất vội.”

“Chúng ta trở về.”

Long Vân Thấm không nói hai lời liền thay đổi phương hướng, nàng theo đường cũ vội vàng trở về, vừa chạy vừa lo lắng nhìn về phía Quốc An tự, nếu nàng đoán không sai thì lúc này đối tượng ám sát không chủ là một mình nàng. Ngay cả Long Mộ Hi đều vội vàng chạy thoát thân như vậy, chỉ mình chứng cho một điều đó là tất cả bọn họ hôm nay đều không thoát được. Nói như vậy thì phía tam ca bên kia tuyệt đối so với nàng càng thêm nguy hiểm.

Có thể dàn dựng quy mô như vậy, trừ bỏ Nhị hoàng tử nàng không nghĩ còn có người thứ hai.

Tranh đấu vị trí Thái tử, vì một cái vị trí kia quả thật có thể làm lu mờ hết thảy lương tâm. Hình ảnh Long Hách Tường trong đầu Long Vân Thấm dần dần rõ ràng, nàng thế nào có thể nghĩ vị Hoàng tử vô hại này sẽ tình nguyện im lặng đây.

Long Hách Tường cùng Văn Nhân Mặc có giao hảo, trận ám sát này ngược lại còn có Văn Nhân Mặc tại đây sẽ giúp Long Hách Tường tẩy thoát không ít hiểm nguy, thật sự là nhất tên vạn địch. (Một mũi tên mà nhắm trúng rất nhiều đích)

CHạy về Quốc An tự, Long Vân Thấm một mạch chạy đến tiền viện, nàng không thể nào mặc kệ Long Thanh Dương, đó là tam ca của nàng, là người duy nhất nàng nhận định thân nhân tại kiếp này.

Long Thanh Dương lúc này quả là có chút chật vật, tuy hẳn theo lời Long Vân Thấm không có uống nước, còn đem toàn bộ thị vệ bên cạnh phân phó xuống, nhưng để chống đỡ lại nhiều hắc y nhân như vậy không khỏi quá khó khăn.

Văn Nhân Mặc bên kia cũng sắp không trụ được, hai người bắt quả cùng nhau kéo dài thời gian mà thôi.

“Tam ca!” Thanh âm của Long Vân Thấm đột ngột vang lên, Long Thanh Dương đã dây dưa với hắc y nhân hồi lâu vẫn không đẩy lùi được, không nhìn về phía nàng mà chỉ trầm giọng hô, “Nha đầu người còn chạy đến đây làm cái gì?” Hắn đã phân phó Ảnh mang nàng rời đi, lúc này nàng hẳn là nên tìm một địa phương an toàn mà trốn mới đúng, thế nào lại chạy đến chỗ này.

“Tam ca, họ muốn giết tất cả chúng ta, ta trốn không xong.”

“Người!”

“Tam ca không cần nói, ta vốn cho rằng là thủ đoạn của Long Mộ Hi thì sẽ không liên lụy đến các người, nhưng xem tình hình hiện tại, chỉ sợ người này muốn là tính mạng của tất cả chúng ta rồi.” Long Vân Thấm nhìn về phía trước, hắc y nhân ngày càng có xu thế ép chặt đến.

Long Thanh Dương cuối cùng nghiêng người liếc qua Ảnh đứng sau người Long Vân Thấm, hẳn biết, nhìn số lượng hắc y nhân xuất hiện hẳn liền đoán sự tình không hề đơn giản, nhưng dù sao thì, nha đầu ngốc quay lại nơi này để làm cái gì?

“Ảnh, chức trách của người là bảo hộ an toàn của chủ tử, mà không phải là cùng nàng hồ nháo.”

Ảnh nhìn Long Vân Thấm, lại lắc đầu, “Mệnh lệnh của chủ tử đó là hành động của Ảnh.”

Long Thanh Dương nhất thời chán nản, không nghĩ tới Thanh Y vệ một tay mình dạy dỗ tự nhiên tự nhiên khí như thế, thật sự làm cho hắn dở khóc dở cười. Lúc trước hẳn làm cho Thanh Y vệ dù có chết đều phải vô điều kiện làm theo mệnh lệnh của chủ tử, lúc này thật đúng là được chấp hành triệt để.

“Tam hoàng tử điện hạ, chúng ta tìm cơ hội phá vòng vây, cứ chống đỡ như vậy cũng không phải là cách.” Cánh tay trái Văn Nhân Mặc đã bị thương nhưng tinh thần hẳn không bị ảnh hưởng chút nào. Khi hắn nhìn thấy bóng dáng của Long Vân Thấm thì sững sốt một chút rồi không do dự nói chuyện với Long Thanh Dương.

Long Thanh Dương sắc mặt trầm trọng mở miệng, “Đường xuống núi hẳn là đã bị người bao vây, hiện tại ta thấy chỉ có thể đi hướng lên trên, phía sau Quốc An tự hoàn toàn là núi, địa thế phức tạp đối với chúng ta có lợi.”

Long Thanh Dương nhìn quanh một vòng, đột nhiên nhìn về phía Văn Nhân Mặc, “Ngũ công chúa giống như cũng là chạy về phía sau núi, người của Văn tướng quân phải đi bảo hộ hẳn là lưu lại kí hiệu.”

Văn Nhân Mặc gạt đầu, “Không sai.”

“Vậy Văn tướng quân liền dẫn theo người đi qua, tìm được bảo hộ Ngũ công chúa, về phần Lục muội ta sẽ mang theo bảo hộ.”

Văn Nhân Mặc thần sắc sâu thẳm, nhìn Long Thanh Dương hồi lâu, cuối cùng đem ánh mắt dừng lại trên người Long Vân Thắm, “Ý tứ của công chúa điện hạ như thế nào?”

Long Vân Thắm không tiếng động đi đến bên người Văn Nhân Mặc, nhìn Long Thanh Dương nói, “Tam ca người đi tìm ngũ muội, ta đi theo Văn tướng quân.”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Có chết cũng muốn có người chôn cùng

Long Vân Thắm cùng Ảnh lập tức theo Văn Nhân Mặc rời đi, dọc theo đường đi có cùng hắc y nhân giao thủ vài lần, cũng may đều thuận lợi đào thoát. Chỉ là đường càng ngày càng khó đi, Ảnh và Long Vân Thắm cũng bị tách ra từ lúc nào không hay.

Đi một hồi lâu, Văn Nhân Mặc mang đoàn người tìm nơi ẩn nấp, nàng lúc này mới dám thở dốc từng hơi.

Ngồi trên mặt đất, Long Vân Thắm cơ hồ đều dùng miệng để thở, chùi thủ lạnh như băng lúc nào cũng bị nàng nắm chặt, lúc này lại tựa như mang theo độ ẩm làm cho nàng nhớ đến Lăng Triệt.

Nam nhân kia lúc nào cũng quan tâm giúp đỡ nàng, hình ảnh của hắn trong màn đêm khản trương chém giết này lại tràn ngập trong óc nàng, kí ức lúc hai người ở chung càng không ngừng tràn ra, làm trong lòng nàng phiếm một tia ngọt ngào, nếu lần này nàng bình yên trở về, nàng nhất định sẽ nói cho hắn, kì thực là nàng thích hắn.

(Ồ, tung hoa tung hoa)

Văn Nhân Mặc cầm băng gạc cùng binh sứ đi đến liền nhìn thấy nữ tử đang ngồi trên nề đất nở nụ cười điềm tĩnh, vàng sáng ám áp tựa hồ quay chung quanh người nàng, hắn nhìn đến có chút thất thần.

Thấy có người tới, Long Vân Thắm thu hồi tươi cười, giương mắt nhìn, “Văn tướng quân!”

Văn Nhân Mặc không tiếng động ngồi xổm xuống, kéo cánh tay Long Vân Thắm qua. Thân thể nàng lại lập tức co rút lại, trực tiếp tránh đi cùng hắn tiếp xúc. Thần sắc Văn Nhân Mặc thâm trầm, hắn nhìn được sự đề phòng không chút che giấu trong mắt Long Vân Thắm: “Ta làm cho người đề phòng như vậy?”

Long Vân Thắm nhất thời không biết trả lời hắn như thế nào, đó là phản xạ có điều kiện của nàng ah, “Thật có lỗi, thói quen của ta..”

Nghe những lời này nam nhân trước mặt lại trầm mặc thật lâu, hắn thực không nghĩ nàng sẽ trả lời như vậy, thói quen...Sao?

“Ta chỉ nghĩ muốn bôi thuốc cho người, miệng vết thương nếu không xử lí, cánh tay này liền phế đi!” Văn Nhân Mặc chỉ vào cánh tay nàng nói.

Long Vân Thắm quay đầu nhìn cánh tay phải của mình, quả nhiên vô cùng thâm, nhất là vài trắng nguyên bản băng bó hiện tại đều ướt sũng máu tươi, một đường bên ba kia máu chẳng những chưa đông lại mà còn có xu hướng vỡ ra càng nhiều.

“Ta tự làm là được.” nàng không nghĩ lại phiền toái Văn Nhân Mặc.

“Người bị thương là cánh tay phải.” Chính nàng làm? Làm như thế nào? Văn Nhân Mặc lưu loát cởi bỏ vài trắng trên cánh tay Long Vân Thắm, nhìn vết kiếm chém thật sâu kia trầm mặc không nói, rồi trực tiếp đem ống tay áo nàng xé mở, bôi thuốc phấn lên trên.

Long Vân Thắm không kịp cự tuyệt liền cảm giác một trận đau đớn tan nát tâm can truyền đến, thuốc bột kia rắc lên miệng vết thương làm cho nàng đau kém chút nữa hét lớn lên.

“Miệng vết thương nếu không tự huyết, sẽ không ngừng mất máu, không chờ đến thời điểm hắc y nhân lại đến người liền ngã xuống trước rồi.” Văn Nhân Mặc đem băng gạc quấn quanh một vòng, cuối cùng thắt một cái nút. Nhìn khuôn mặt tái nhợt của nữ tử tràn đầy mồ hôi hột, muốn đưa tay giúp nàng lau sạch một chút, nhưng hắn nghĩ nghĩ lại nhịn xuống ý định của mình.

Bọn họ cũng không có quan hệ.

“Công chúa điện hạ thỉnh nghỉ ngơi một chút, hắc y nhân sẽ không buông tay truy tìm, nơi này của chúng ta trốn không được bao lâu.”

Long Vân Thắm tựa lưng ở vách tường, gật gật đầu, giờ phút này nàng chỉ có thể dựa vào lí trí chính mình chống đỡ. Nàng cùng Ảnh bị tách ra, đám hắc y nhân kia tựa hồ sớm đã có dự mưu muốn phân tán nhân lực của bọn họ, rồi sau đó tiêu diệt từng người một.

Nàng không lo lắng an toàn của Ảnh, so sánh với tình cảm của nàng càng nghĩ càng thấy hồng bét. Nếu không phải bởi vì nàng, có lẽ Văn Nhân Mặc đã sớm dẫn người chạy trốn rồi.

Nàng, dĩ nhiên trở thành vật liên lụy bọn họ.

Nhìn bóng lưng của Văn Nhân Mặc, Long Vân Thắm không khỏi suy nghĩ, lúc trước có vai lẫn giao thủ cùng hắc y nhân, nàng vài lần suýt chút nữa bị người đâm đến, đều là Văn Nhân Mặc liều mình cứu nàng. Nếu người cứu nàng là Long Thanh Dương hay Lăng Triệt thì nàng có thể thoải mái tiếp nhận một chút, nhưng là, vì sao cổ tình lại là Văn Nhân mặc đây....

Nàng tình nguyện hấn đấu với nàng lạnh lùng cũng không muốn bản thân làm liên lụy đến hắn. Nhưng lần này hắn là ân nhân cứu mạng của nàng, hôm nay hắn cũng không biết sẽ tồn tại trận ám sát này.

Nghỉ ngơi không được bao lâu, bên ngoài liền truyền tới động tĩnh, Văn Nhân Mặc tức thời đưa ra mệnh lệnh. Hắn chia đội thị vệ còn lại này thành hai bộ phận, hắn mang theo nàng cùng một số ít thị vệ đi cùng nhau, một đám người khác một đội, tách nhau ra hành động. Tự nhiên, đám thị vệ được chia ra kia có nhiệm vụ hấp dẫn hắc y nhân đi chỗ khác để tranh thủ thời gian cho bọn họ chạy trốn.

Long Vân Thắm trầm mặc không nói, làm như vậy đơn giản là vì muốn nâng cao tỷ lệ thoát ly thành công, nàng biết đám thị vệ kia sẽ lãnh ít dữ nhiều. Nhất thời có chút sững sờ, nếu không phải tại nàng...

“Người là công chúa điện hạ, bảo hộ người an toàn đều là chức trách của mọi người.” Văn Nhân Mặc nâng tay làm cái dấu hiệu rồi trực tiếp mang theo nàng hướng vào sâu trong rừng mà đi, bọn họ nếu một lần nữa vòng ra con đường sau núi, như vậy có khả năng có thể thoát ly đám người đuổi giết phía sau.

Nàng thật sâu nhìn nhìn đám thị vệ kia rồi đi, lại không thể lên tiếng nề hà cái gì, sinh ra là người hoàng gia những tình huống như thế này vốn đã nhìn quen. Vì bảo hộ chủ tử, bọn họ đôi khi phải đưa ra chính là sinh mạng của mình.

Bất gặp thần sắc không bình thường của Long Vân Thắm, Văn Nhân Mặc bỗng nhiên vươn tay nắm chặt cổ tay nàng, hắn không quen nhìn nàng như vậy, “Đây là việc phải làm.”

“Ta không sao.” Không dấu vết tránh thoát, Long Vân Thắm lựa chọn một khoảng cách nhất định với Văn Nhân Mặc, nàng không có thói quen đụng chạm như vậy.

Văn Nhân Mặc nhìn bàn tay tránh thoát chính mình, bàn tay mình còn lưu lại độ ấm của nó, hương thơm vẫn về quanh quẩn, hắn đứng phía sau lưng Long Vân Thắm thật lâu cũng không lên tiếng.

Có đám thị vệ kia cố ý dẫn hắc y nhân rời đi, đường bọn họ đi thông thoáng hơn rất nhiều, một canh giờ rất nhanh đã nhìn đến đường xuống núi. Đáy lòng Long Vân Thắm không tránh khỏi loe lên hi vọng, nàng thực sắp thoát khỏi đám người kia sao?

“Cẩn thận.”

Văn Nhân mặc đột nhiên tiến lên kéo Long Vân Thắm bảo hộ phía sau người, nhìn hắc y nhân từ trên trời giáng xuống, ánh mắt lạnh liệt.

“Có mai phục.” Long Vân Thắm kinh hãi, những người này mới sáng sớm liền ở nơi này chờ đợi bọn họ, một cuộc ám sát này có lẽ chưa giết được hết người thì chưa dừng lại.

“Tìm cơ hội chạy lên trên, bên kia có đường khác xuống núi.” Văn Nhân Mặc chỉ kịp dặn nàng một câu như vậy liền cùng hắc y nhân đánh nhau tại chỗ. Long Vân Thắm được thị vệ bảo hộ quanh một vòng, nhưng nhanh chóng chỉ còn lại mấy người, địch động ta ít mà thế tấn công của bọn chúng rất mãnh liệt. Long Vân Thắm nắm chặt chủy thủ trong tay, nàng ở lại sẽ chỉ là gánh nặng liên lụy mọi người, còn không bằng hướng một đường khác chạy đi, nếu có thể đào thoát thì rất tốt, còn không cũng không phải nàng làm liên lụy người khác mất mạng.

Hắc y nhân đánh rất kịch liệt, Văn Nhân Mặc cũng bị mấy người quần lấy không thể tách ra, hắn nhìn thấy Long Vân Thắm theo lời hắn nói chạy đi liền an tâm một chút.

Dường như biết được ý định của nàng, hắc y nhân lập tức tách ra mấy người đuổi theo phương hướng Long Vân Thắm vừa chạy đi. Trong lòng Văn Nhân Mặc không khỏi trầm xuống nhưng hắn lại vô cách đuổi theo nàng.

Long Vân Thắm chạy một hồi rất xa, nhưng trước mắt càng ngày càng mờ hồ, nàng biết hiện tại là nàng mất máu quá nhiều. Trong rừng từng trận cuồng phong thổi qua, có vài tên hắc y nhân đuổi theo nàng ở phía sau không chút ý tứ buông bỏ.

Nàng chạy căn bản không thoát bọn họ, kiên quyết cắn răng một cái, Long Vân Thắm liền hướng tới vách núi mà chạy, hiện tại nàng chỉ có một ý niệm, cho dù là nhay vực cũng được còn hơn là bị một kiếm đâm chết.

Bình minh đã bắt đầu chiếu sáng bầu trời, nhưng trên vách núi vẫn trầm thấp u tối đến đáng sợ, gió lớn gào thét, sương sớm sâu nặng, làm cho thần trí Long Vân Thắm thanh tỉnh không ít.

Quay đầu nhìn vách núi sâu không thấy đáy, phía trước là ba hắc y nhân từng bước tới gần...

Giờ phút này thần trí Long Vân Thấm hoàn toàn bình tĩnh, nàng nhìn hắc y nhân kia không khỏi bật cười : “Tồn nhiều công phu đuổi giết như vậy, ta thực muốn biết đến cùng là người nào muốn giết ta như vậy. Cho dù chết cũng nên biết bản thân vì đâu mà chết.”

Hắc y nhân thấy thế, cũng cảm giác người trước mắt hẳn là phải chết không thể nghi ngờ, không khỏi buông lỏng cảnh giác : “Là do ngươi đầu thai sai.”

Long Vân Thấm trầm mặc, quả nhiên là vì sinh ra ở hoàng gia!

“Trở về nói cho chủ tử của ngươi, Long Vân Thấm cho dù chết, cũng là vì bản thân ta lựa chọn.”

Hắc y nhân đại kinh, tiến lên một bước muốn kéo người định nhảy vực kia, khỏe miệng Long Vân Thấm hơi giương lên, chủy thủ ẩn trong cổ tay áo bay thẳng đến động mạch cổ người nọ, rồi sau đó dùng sức đẩy hắc y nhân một cái làm hắn rơi xuống vực.

Cho dù ta chết, cũng muốn có người chôn cùng.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50: Nợ ân tình

“Đáng chết!” Hai hắc y nhân kia thấy tình cảnh phát sinh thành như vậy, liền trực tiếp động kiếm đâm về phía Long Vân Thấm. Nắm chặt chủy thủ trong tay, đáy lòng đều không cam lòng, nàng quả thực không muốn chết tại đây.

Nhưng trốn tránh không được nữa, Long Vân Thấm quyết tuyệt ngã xuống vách núi đen...

Không có tốc độ rơi xuống như trong tưởng tượng, cảm giác cánh tay một trận đau đớn, miệng vết thương của nàng dường như lại bị rách ra nữa rồi.

Mở ra hai mắt, ngửa đầu nhìn lên phía trên, không ngờ lại nhìn đến một khuôn mặt yêu nghiệt đang tươi cười lộng lầy. Nhưng tươi cười đó hiện tại giống như tu la địa ngục che kín một tầng băng sương.

Lăng Triệt dùng sức đem nữ tử dưới vách đá kéo lên, gất gao ôm nàng vào trong ngực, trong lòng vẫn không khống chế được run rẩy. Hắn khó thở quát : “Ngươi liền nghĩ muốn chết như vậy? Suy nghĩ nhảy vực ngu ngốc hết chỗ nói ai cho phép ngươi nghĩ đến?”

Long Vân Thấm tựa đầu vào vai Lăng Triệt, hai hắc y nhân lúc trước đã sớm ngã xuống đất, một thân bạch y nhẹ nhàng của Lăng Triệt lúc này đã nhiễm một tầng máu tươi. Nàng bị hắn lôi nhai đến đau hết lỗ tai, vừa rồi hắn còn giữ chặt cánh tay phải của nàng, rất đau ah!

“Buông ta ra!” Long Vân Thấm một phen đẩy người ra, tay trái gất gao ôm miệng vết thương, sắc mặt tái nhợt, nàng nhìn nam nhân nửa ngồi trên mặt đất, đáy mắt hẳn che kín tơ máu khó coi vô cùng. Nàng niền cường làm ra cái tươi cười, lại đôi lần một tiếng thét kinh hãi, Lăng Triệt không nói gì liền xé ra y phục của nàng nhìn nhìn miệng vết thương.

“Sao lại thế này?” Tim hắn vẫn đập nhanh như trước không thôi, giống như khi vừa nhận được tin tức của Ảnh vậy. Nếu không phải Thanh Y vệ cẩn thận lần tra, chỉ sợ hắn đã không được gặp lại nàng.

“Trước khi hỏi có phải là nên cầm máu trước không?” Nàng đang đau đớn muốn chết, miệng vết thương đã rách ra rồi, hiện tại nàng có chút không chịu nổi. Đối mặt với Văn Nhân Mặc nàng còn có thể dùng lí trí chống đỡ, nhưng là vừa nhìn thấy Lăng Triệt, nàng đột nhiên có ý nghĩ muốn dựa vào, muốn... làm nũng.

Lăng Triệt vừa đau lòng vừa bất đắc dĩ, quyết đoán bôi thuốc cầm máu cho nàng. Hắn trực tiếp xé rách y phục mình bằng bó cho nàng, xử lí toàn bộ mọi việc rồi mới cười như không cười nói : “Hiện tại liền nói, sao lại thế này?”

Long Vân Thấm đem mọi việc đơn giản nói lại một lần, sau đó ngập ngừng hỏi, “Văn Nhân Mặc cùng Tam ca sẽ không sao chứ?”

Ngạch...

Nàng không nói gì, quả nhiên sắc mặt Nhiếp Chính vương đại nhân tối đi vài phần, nàng hiện tại còn sức lo cho đám người đó?

“Hắn đã cứu ta.”

Sắc mặt Lăng Triệt tối sầm lại, nhưng cũng không cự tuyệt nói : “Vậy để bản vương nợ hắn một mạng, ngươi cùng hắn, không quan hệ.” Nhân tình của Văn Nhân Mặc, hiện tại hẳn nợ. Hừ!

“Tìm được Long Mộ Hi chưa?” Long Vân Thắm rút cục nhớ đến nữ nhân kia, sự kiện lần này nói ra cũng là Long Mộ Hi gián tiếp gây nên, nếu không phải nàng có tâm tư quấy phá sao có thể phát sinh sự tình này.

Lăng Triệt trực tiếp đem người ôm lên, hướng xuống núi mà đi, sống chết của Long Mộ Hi hần khi nào thì muốn quản.

“Hiện tại trở về, nơi này sẽ có người xử lý.” Hần bắt quá mới rời đi nửa tháng nàng liền bị thương, kinh thành quả thực không yên ổn, những người đó đã có chút nhện không được nữa rồi.

Long Vân Thắm một đường bị Lăng Triệt ôm chạy như bay, trực tiếp tiến vào tắm điện Công chúa phủ. Đám người Hạ Vũ nhìn hai người toàn thân nhiễm máu bước vào thì sợ tới mức kém chút thét chói tai. Một cái ánh mắt của Lăng Triệt ném qua, Hạ Vũ lập tức che chặt miệng đứng bất động tại chỗ.

“Nước ấm, thuốc trị thương, thuốc cầm máu, y phục sạch sẽ, các người còn không mau đi!”

Long Vân Thắm bị mạnh mẽ đặt lên giường, Lăng Triệt lấy khăn mềm ở một góc giúp nàng lau miệng vết thương, Thu Cúc cùng Hạ Vũ rất nhanh mang đồ tiến vào, Lăng Triệt trực tiếp vung tay cho hai người họ đi xuống.

Hạ Vũ cùng Thu Cúc lại như cũ bất động, nhìn Nhiếp Chính vương đại nhân bôi thuốc cho công chúa điện hạ, dọa cho bọn họ đổ một thân mồ hôi lạnh.

“Nô tỳ, nô tỳ đến làm là được rồi.”

“Đi ra ngoài!: Thanh âm trầm thấp mang theo cán cáo tràn ngập hướng tới hai người.

Nàng biết Lăng Triệt bị người vây quanh đã muốn sắp bùng nổ, nếu Hạ Vũ nói thêm nửa câu nữa, chỉ sợ tên mặt lạnh này sẽ bùng phát mất. Nghĩ đến như vậy, Long Vân Thắm liền nhường các nàng rời đi, cũng phản phó không cần thiết tiến vào.

Cảm xúc của Lăng Triệt lúc này mới hòa hoãn đi xuống, đem khăn mềm kia bỏ vào chậu nước ấm, máu loãng lập tức khuếch tán ra làm Long Vân Thắm nhìn thấy ghê người. Lăng Triệt trầm mặc nửa ngày, bỗng thân thủ đem y phục Long Vân Thắm xé mở, xoạt xoạt một tiếng, ngoại xam của nàng bị hần phá tan thành từng mảnh.

Bàn tay nắm chặt chủy thủ của nàng hiện vào mi mắt của hắn, Lăng Triệt ngẩn ra, nhìn nàng.

Sắc mặt rồi rầm có chút đỏ lên, bàn tay cầm chủy thủ rút cục buông lỏng, nàng lẩm bầm giải thích: “Ta nghĩ, mang theo người luôn có chỗ hữu dụng.”

Trên đỉnh đầu đột nhiên truyền đến tiếng cười khoái trá của nam tử, Lăng Triệt dặt tay nàng, đặt trong lòng bàn tay hắn, “Ta có phải nên cao hứng hay không, trong lòng người cuối cùng cũng có ta!” Nghĩ đến Long Vân Thắm thời khắc đều mang chủ thủ của hắn bên người, mọi buồn bực của hắn đột nhiên như tan biến hết. Ân cứu mạng của Văn Nhân Mặc thì thế nào, lòng của Thắm nhi căn bản không có hắn.

“Chủy thủ này vừa đúng lúc, ta hiện tại cắt quần áo, miễn cho chạm vào miệng vết thương.”

Xử lý hoàn hảo, máu hiện tại mới ngừng chảy ra, trên mặt Lăng Triệt hiện tại tràn ngập áy náy, “Nếu không phải ta, miệng vết thương của người cũng không đến mức...”

Nàng nghe vậy liền rướn người ra phía trước, ngắt lại lời nói của hắn, lắc đầu, “Nếu không phải người, ta chỉ sợ sớm đã thành một bãi bùn nhão dưới đáy vực rồi.” Hắn đã cứu nàng.

“Chuyện này ta sẽ tra rõ ràng, người làm người bị thương, Thanh Y vệ tất không chết không dùng đuôi giết. Về phần nữ nhân ngu xuẩn Long Mộ Hi?” Lăng Triệt nhìn Long Vân Thắm, “Người muốn xử lý như thế nào?”

Long Vân Thắm lắc đầu, “Đối phó với Long Mộ Hi ta có thừa biện pháp, bất quá như người nói thì trận ám sát này không đơn giản, trước không cần đa thảo kinh xà làm gì. Long Mộ Hi về sau lại giải quyết.”

Nữ nhân ngu xuẩn kia, trước cứ cho nàng lại tiếp tục nhảy nhót, sự tình ám sát lần này chắc chắn sẽ đến tai Long Hạo Thiên, nàng là muốn nhìn xem phụ hoàng của nàng sẽ xử lý chuyện này như thế nào.

“Đúng rồi, tam ca đã hồi cung sao?”

“Hoàn hảo, bị thương ngoài da một chút mà thôi.” Lăng Triệt bắt mẫn than thở, nhìn sắc mặt Long Vân Thắm tái nhợt, nhện không được thương tiếc trong lòng. “Vốn đã không có bao nhiêu thịt, hiện tại lại đổ nhiều máu như vậy, dường cũng dường không mập được....”

Hai gò má Long Vân Thắm nóng lên, trừng mắt nhìn nam nhân.

Nguyên bản ở trong trận ám sát kia nàng còn tự hứa với lòng mình nếu còn sống trở về liền nói mình kì thực thích hắn, nhưng hiện tại nghĩ thế nào cũng thấy khó mở miệng. Nhất thời căn cứ căn cứ không biết phải làm gì.

“Thế nào?” Khó có cơ hội nhìn thấy Long Vân Thắm thẹn thùng, tâm tình Lăng Triệt càng thêm tốt, nghĩ nghĩ lát nữa nhất định kêu Mị thu thập dược liệu bổ máu mang sang bên này.

“Người khi nào trở về?” Hần đến Quốc An tự kịp thời như vậy, nàng vẫn là ngoài ý muốn.

Lăng Triệt sắc mặt lạnh lùng, “Vừa trở về, còn chưa kịp hồi cung.”

“Vậy người làm thế nào?” Làm sao biết nàng có nguy hiểm?

Lăng Triệt nhìn nàng mỉm cười, “Ta không biết, nhưng là có người biết.”

“Ai?”

“Quốc sư Dịch Tương.”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Rừng đào

Quốc sư Dịch Tương, chính là đệ tử thứ mười bảy của nguyên lão quốc sư, nhìn thiên tượng bói toán đều được lão quốc sư chân truyền lại.

Lăng Triệt kịp thời chạy tới giải cứu nàng, đơn giản vì trong một lần xem bói, Dịch Tương nói ra công chúa điện hạ gặp nguy hiểm.

Lăng Triệt không phải người coi trọng những mệnh thuyết này, nhưng việc này liên quan đến tính mạng Long Vân Thâm làm hắn không thể không sốt ruột, liền ra roi thúc ngựa gấp trở về, vừa lúc nhận được mật tin của Thanh Y vệ, lúc này mới may mắn kịp thời cứu Long Vân Thâm.

Lăng Triệt rậm rì bất mãn một tiếng, “Bản vương thiếu quốc sư một lần.”

Dịch Tương nghe lời hắn nói thì chỉ nghịch mấy đồng tiền xu trong tay, sắc mặt trong suốt lạnh nhạt chống lại ánh mắt Lăng Triệt, đáp : “Bất quá cũng chỉ là chức trách mà thôi.”

Vì một lời của Dịch Tương hắn mới trở về kịp thời, một lần này Lăng Triệt sẽ ghi nhớ.

Cho dù là núi vàng núi bạc, vạn mẫu ruộng tốt, hắn đều có. (Đấy anh giàu lắm, không phải lo ahaha)

Hoàng đế vì việc Dịch Tương trở về tiếp nhận chức Quốc sư mà ban thưởng hắn Đào Yêu cung.

Bất quá, khi Quốc sư đại nhân đến Đào Yêu cung nhìn thấy hậu viện trống rỗng, đột nhiên cảm thán, “Danh không hợp thực.” (Ý là sự thật trong này không xứng với tên của cung này)

“Sao?”

Dịch Tương thở dài, “Nhiếp Chính vương không biết Đào Yêu cung này thiếu cái gì sao, trống trải tịch liêu như thế này thật là có lỗi với hai chữ đào yêu!”

Khỏe miệng Lăng Triệt vừa kéo, trên mặt vẫn bình tĩnh như cũ, lúc trước Long Vân Thâm rời cung, một mảnh rừng đào hắn đi tải đến Trọng Hoa cung vẫn nguyên vẹn, hắn tuyệt sẽ không sai người lại đi động một chút.

Dịch Tương giống như sớm đã nhìn ra manh mối, cũng không chờ Lăng Triệt trả lời liền nói : “Ta cảm thấy chuyện này hẳn là liên quan đến công chúa điện hạ.”

Long Vân Thâm bị tuyên tiến cung, nàng cho rằng Long Hạo Thiên muốn hỏi nàng về chuyện ám sát trong Quốc An tự, nhưng khi bước vào trong lương đình nàng không gặp đám người Long Thanh Dương, ngược lại nhìn thấy một gương mặt vô cùng xa lạ. Hắn đứng bên cạnh Long Hạo Thiên, tổ y áo dài, thân hình thon dài cao ngất, gương mặt thanh lãnh như nước, nhìn không ra một tia cảm xúc.

Nhìn thấy Long Vân Thâm đi tới, Dịch Tương đầu tiên liền lộ ra vẻ tươi cười, nhưng hắn cười cũng làm cho người ta có cảm giác kì dị, cơ bắp khuôn mặt cũng không động một cái, Long Vân Thâm nhìn thấy vậy lập tức có chút kinh hãi, nàng tổng cảm giác thì nam tử này cười thật không bình thường.

(Sao ta nghe đoạn này giống bị liệt cơ mặt thế nhỉ)

Chưa kịp mở miệng, Long Hạo Thiên đã nói ra thân phận của nam tử kia, “Hoàng nhi, đây là quốc sư Dịch Tương.”

Nàng gọi một tiếng quốc sư, rồi sau đó liền không nói chuyện, Long Hạo Thiên cùng nàng nói một câu chuyện rất dài, đơn giản nói về nguyên nhân sự tồn tại và địa vị của quốc sư như thế nào. Cuối cùng không quên nhắc nhở nàng, “Quốc sư chính là đại tư tế tôn kính của Nam Hoàng quốc ta, hoàng nhi nhất thiết không nên thất lễ, địa vị của quốc sư đều dựa theo lễ ngộ đối đãi của Nhiếp Chính vương.”

Long Vân Thâm gật đầu đáp lại, vốn nàng đang muốn cáo lui rồi đi nhưng Dịch Tương lại đem nàng gọi lại, “Đợi chút.”

Hắn quay đầu cùng Long Hạo Thiên nói nói vài câu gì đó, sắc mặt Long Hạo Thiên không tránh được một tia nghi ngờ, nhưng cuối cùng vẫn gật đầu, “Hoàng nhi, quốc sư nói cùng ngươi có duyên, phụ hoàng đi xử lý chính sự trước.”

Long Hạo Thiên mang theo Tào công công và đoàn người rời đi, trong Ngự hoa viên quanh quẩn đi không ít, thị vệ khác đề canh giữ ở xa xa, bên trong đình nghỉ mát này chỉ còn nàng và nam tử lần đầu tiên gặp mặt kia.

Nửa tháng Lăng Triệt xuất cung ra ngoài chỉ vì đích thân hộ tống nam tử trước mặt này sao? Long Vân Thâm âm thầm đánh giá quốc sư Dịch Tương này, nhưng nghiên cứu hồi lâu vẫn không cho ra được kết quả gì, nàng nghe nói hắn là người bói toán nhờ nhìn thiên tượng, tinh thông cả kĩ môn độn giáp?

“Công chúa điện hạ hẳn là cảm thấy hứng thú đối với tại hạ?” Dịch Tương thần nhiên tiếp nhận sự dò xét đánh giá của đối phương, đồng thời cũng nhớ kỹ bộ dạng của Long Vân Thâm, tuy hắn cùng nàng đã từng gặp nhau nhưng đó cũng là mười năm về trước rồi.

Hắn từng nghe sư phụ nói mệnh cách của nàng kì lạ, nhưng sư phụ chưa kịp nói cho hắn thì mười năm trước liền xảy ra chuyện, không thể nào thăm dò thiên cơ nữa, sư phụ cũng chỉ báo cho hắn không cần nghịch thiên làm việc. Bằng không sẽ nhận họa sát thân.

Dịch Tương nghiên cứu tiềm học mười năm này đều chưa bao giờ quên lời này của người. Cho đến ngày hôm nay vừa thấy Long Vân Thâm hắn liền cảm giác mi tâm nhảy dựng, có chút khác thường.

“Quốc sư có việc?” Chưa biết Dịch Tương là người thế nào, nàng quyết định ít cùng hắn nói chuyện.

Hôm nay gặp Long Hạo Thiên, nhìn dáng vẻ của hắn tựa hồ không tính toán truy cứu về sự kiện ám sát kia, nàng hiện tại càng thêm nghi ngờ Long Hách Tường, phụ hoàng sao có thể vì một sự tình ám sát không thành công mà giáng tội nhĩ tử của mình chứ?

Hơn nữa, tính mạng của nàng và tam ca đều không thương tổn một chút.

“Ân cứu mạng của Nhiếp Chính vương, công chúa điện hạ chuẩn bị hồi báo như thế nào rồi?” Dịch Tương đột nhiên bất thành linh nói ra một câu như vậy, khóe miệng của Long Vân Thâm cứng đờ, trừng mắt kinh ngạc nhìn nam tử trước mặt mà không biết phải trả lời như thế nào. Đây, vấn đề này không phải là rất...

“Quốc sư này là ý gì?”

“Phản ứng như vậy liền biết công chúa điện hạ hẳn cũng biết ít nhiều, Nhiếp Chính vương kịp lúc đến giải cứu công chúa điện hạ, công chúa thoát hiểm có phải hay không phải kể đến ít nhiều công lao của tại hạ?” (Ta thấy anh quốc sư này vô sỉ kinh!)

Trong lòng có chút hoảng hốt, nam tử này nói vậy là có ý gì? Trong lòng Long Vân Thâm dâng lên một cỗ đề phòng.

Dịch Tương đương nhiên nhận ra sự đề phòng của nàng, thực cảm thấy bất đắc dĩ, hắn tựa hồ nói sai cái gì đó, cuối cùng đành phải nói thẳng vào chủ đề, “Không có biện pháp, hôm qua Nhiếp Chính vương hứa hẹn nợ ta một cái nhân tình, lại nửa đường phủ quyết. Ta nghĩ sự việc này vẫn là tìm chính chủ phân giải một phen.”

Lăng Vân Triệt hứa hẹn nhân tình cũng không có gì kì quái, nam nhân kia thật giống nàng, không thích nợ nhân tình người khác. Nàng cũng đang tìm cách gặp Văn Nhân Mặc một lần, nàng nợ hắn nhân tình thì phải đi nói rõ ràng với hắn.

“Quốc sư có gì nói thẳng, đừng ngại.”

“Hoàng thượng ban thưởng Đào Yêu cung cho ta, ta vào ở mấy ngày liền cảm giác bên trong khuyết thiếu cái gì, nghe nói Nhiếp Chính vương yêu thích hoa đào, bên trong Đào Yêu cung một mảnh rừng đào hiện thời dường như ở cung nội Trọng Hoa cung của công chúa điện hạ?”

Khóe miệng Long Vân Thâm vừa kéo, nhớ đến biểu tình cứng nhắc của Lăng Triệt hôm qua thì ra là vì tính toán của vị quốc sư này.

“Quốc sư nếu thích rừng hoa đào kia như vậy, bản cung liền cho người đi tãi qua bên kia, một mảnh rừng đào này so với một phần nhân tình của quốc sư thật sự không đủ.”

Dịch Tương vừa lòng gật đầu, biểu tình bất cần nói: “Nói thì nói như vậy, tâm tình ta vô cùng tốt, chiếm được liền cho là đủ. Đã như vậy tại hạ vô cùng cảm kích.”

Lúc trước rừng hoa đào ở trước Văn Tiếu điện này bị Nhiếp Chính vương hạ lệnh di tãi đến Trọng Hoa cung, đã bị người trong cung nói ra nói vào không ít. Hiện tại rừng hoa đào này lại bị Long Vân Thâm di tãi từ Trọng Hoa cung tới Đào Yêu cung, lại là một phen chê trách. Chẳng qua lúc này không ai dám nghị luận việc này trước mặt hai người, có ai không biết địa vị quốc sư này vì sao tồn tại, hoàng đế lễ ngộ đối với quốc sư còn không dám xem thường, bọn họ chỉ là cung nhân phi tần cấp thấp lại càng không có lí do thoái thác.

Chính là không phải công chúa điện hạ cùng quốc sư chưa từng gặp mặt sao, làm sao có thể quen thuộc đến mức tặng qua cả một rừng đào chứ?

Hậu cung mỗi người một tâm tư.

Hoàng đế Long Hạo Thiên nghe nói việc này bất quá chỉ nhú mảy, cũng không nói quá hai từ, nhưng các nương nương hậu cung lại cực lực đề ý.

Dung phi nhiều ngày nay đều phải an ủi nữ nhi bị kinh hách của mình, hiện tại lại nghe được việc này do Lí ma ma hồi báo lên thì trên mặt chỉ có sắc lạnh vô hạn, “Tiếp cận Nhiếp Chính vương còn chưa đủ, hiện tại còn muốn hướng đến quốc sư, cũng không sợ ngã xuống đau tới chết?”

Cùng lúc đó, Lệ phi không nhịn được mà bật cười, “Mất dạng bao nhiêu năm, hiện tại vừa trở về đã trở thành tâm điểm để mọi người chỉ trích, vị này thật đúng là được hoan nghênh nha.”

Long Vân Thâm rất ít khi tiến cung, vết thương trên người nàng còn chưa hồi phục, vì thế nàng mang theo đám người Xuân Lan đi Trọng Hoa cung nghỉ ngơi.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52: Lần đầu nên trúc trắc

Xuân Lan đem cao dược từ trong chén lấy ra, lại lấy thìa đưa cho Long Vân Thâm, “Công chúa, cao dược này dùng để bổ huyết dưỡng khí vô cùng tốt, mỗi ngày sẽ dùng ba lần.”

Long Vân Thâm quay đầu nhìn cao dược đen tuyền bóng loáng kia, cực kì giống kinh cao kiếp trước nha, quanh quẩn còn nhạt nhòa một cổ hương hoa đào nhưỡng, hàng lông mi nàng khẽ chớp, “bên trong có hoa đào nhưỡng sao?”

Xuân Lan gật đầu, đối với việc gần gũi của công chúa nhà mình với Nhiếp Chính vương nàng đều không dám nhiều miệng, chỉ cần làm tốt công việc của mình là được, “Ảnh thị vệ sáng sớm liền giao cho nô tì, nô tì liền lập tức mang theo bên người, công chúa điện hạ vội vàng tiến cung nên chưa có cơ hội trình lên.”

Ảnh? Muội phân là Lăng Triệt giao cho hấn làm. Nam nhân kia nha, nói đưa nàng một chút dược liệu bổ huyết, không nghĩ tới cư nhiên là cao dược như này. Nghĩ đến lời nói của Lăng Triệt, đã có hương hoa đào nhưỡng khẳng định sẽ không phải mượn tay người khác làm, nghĩ đến có thể đều là hấn làm hết đi?

Hấn biết dược lý, tinh y thuật, nàng có nên cảm thấy thụ sủng nhược kinh không?

Vừa đưa cao dược vào miệng, một cổ chua sót thơm ngát tràn ra đầu lưỡi, nàng cảm giác được đây là tấm lòng của Lăng Triệt, nhưng mà trong lòng nàng hiện đầy khổ sở nha. Khó uống muốn chết, nhưng nhất thời không thể làm gì hơn là áp chế nuốt tất cả vào trong bụng.

Xong nàng nhìn chén dược đựng cao dược kia mà ngẩn người, Xuân Lan thấy vậy liền thức thời lui xuống.

Chờ đến khi Long Vân Thâm hoàn hồn, liền cảm giác được bên ngoài có động tĩnh, nàng ngồi đối diện cửa sổ lớn đang mở, rừng hoa đào nở đến kiêu diễm kia hiện tại đã có người đến bắt đầu di tảo.

Nam tử thế nhưng xuống tay thật mau, nàng vừa mới gạt đầu, hấn liền có hành động.

Ở một hốc kín trong Trọng Hoa cung, có lưu lại một bình hoa đào nhưỡng đã hết, lúc này đang bị nàng cầm lay động trong tay. Nàng đang nghĩ sang mùa xuân sang năm, hoa đào sẽ lần nữa nở rộ, khi ấy nàng sẽ cùng Lăng Triệt học ủ rượu hoa đào, cho nên cầm bình trên tay cảm thấy ném đi thì thật đáng tiếc.

Đáng tiếc nha, Long Vân Thâm cầm lấy bình chuẩn bị ném đi.

“Đã không bỏ được lại còn muốn bỏ xuống?” Lăng Triệt xuất hiện không một tiếng động, đi đến phía sau nhìn nữ tử đang dựa nửa người vào khung cửa kia, hấn cúi đầu nhìn bình rượu trong tay nàng nghĩ nghĩ, nha đầu này thế nhưng chưa bao giờ làm việc theo cảm tính!

Long Vân Thâm lại lắc lắc bình, cười nói: “Đều đã không còn, đang chuẩn bị ném đi.”

Lăng Triệt nhìn phía trước đầy chăm chú, ở góc độ này của họ những người ở ngoài đều sẽ không nhìn tới, vì vậy hấn cũng thu hết những biến hóa nơi đáy mắt của Long Vân Thâm vào lòng, nhìn thẳng Long Vân Thâm chăm chăm, “Người nếu thực thích hoa đào, vậy ta sai người đưa lại đủ loại đào hoa cho người...”

“Đừng.” Long Vân Thâm không cần nghĩ từ chối, quốc sư vừa di tảo rừng hoa đào đến Đào Yêu cung, nàng lại giống trống khua chiêng mang đủ loại đào khác về phủ Công chúa, đây là đang muốn hò hét cái gì?

“Ta còn muốn sống thanh tĩnh chút!”

“Đừng.” Tiễn lên đóng chặt cánh cửa lại, nam nhân trực tiếp đem nữ nhân ôm vào trong ngực, bàn tay nhẹ nhàng nâng lên hàm dưới của nàng, nhìn kĩ

hàng mi tinh tế cùng cánh môi hồng như cánh hoa, không nhận được nữa, Lăng Triệt trực tiếp cúi đầu bao trùm lên, trần trọc nhắm nháp hương vị ngọt ngào hấp dẫn của người trong lòng.

Thẳng đến khi Long Vân Thắm hít thở không thông mới bằng lòng rời đi, hai người vừa tách ra còn lưu lại một sợ chỉ bạc óng ánh trong suốt dây dưa, đến khi Lăng Triệt nâng tay vuốt ve bờ môi Long Vân Thắm mới hết, hành động tựa như lưu manh bình thường.

Gò má Long Vân Thắm oanh nóng lên, không biết cùng hắn đứng một chỗ như thế nào, Lăng Triệt thấy vậy vàng bá đạo dán lại bên tai nàng, giọng nói tâm tình vô cùng ái muội: “Thần Nhi, chủ động đáp lại...”

Long Vân Thắm đột nhiên đẩy ra, sắc mặt lúc đỏ lúc trắng, cắn môi trừng mắt nhìn hắn, “Lăng Triệt, ngươi đồ vô lại.”

“Kia, ngươi ngại cái gì!”

Nam nhân nghe nàng nói cứ nhiên không có ý thức dừng lại, bàn tay to lớn ngược lại chế trụ thắt lưng của nàng, ngón tay linh hoạt tiến vào trong y phục... trong khoảnh khắc nàng trừng mắt không thể tin mà... ăn đậu hũ ah...

Trong khoảnh khắc lòng bàn tay thô ráp cùng da thịt nàng đụng chạm, Long Vân Thắm rốt cục hoàn hồn, nàng phản thủ bắt được bàn tay đang đùa giỡn chính mình, lại không biết phải nói hắn như thế nào.

Lăng Triệt cảm giác nhiệt trong người đã được giảm bớt xuống một chút, vuốt vuốt tóc dài của nàng trấn an, “Ta thế nào sẽ đổi ngươi như vậy chứ, yên tâm, làm gì đó cuối cùng nhất định lưu đến động phòng hoa chúc.”

Long Vân Thắm thật không có cốt khí lại đỏ mặt một lần nữa, ngẩng đầu nhìn Lăng Triệt lại nhận thấy trên mặt hắn cũng có một vệt đỏ ửng, không khỏi bật cười, “Động tác thật lão luyện, nhưng mà biểu cảm này bán đứng ngươi rồi.”

Lăng Triệt thần nhiên, thay Long Vân Thắm kéo lại y phục xộc xệch, “Ta lần đầu động tâm đối với người, hết thấy đều là đầu tiên, trức trặc một chút lại như thế nào, đây là kim lòng không được mà thôi.”

Nhất thời, hai người cứ nhìn nhau không nói chuyện.

=====

Cuối cùng bình rượu không kia bị Lăng Triệt mang đi mất, hứa hẹn lần sau quay lại sẽ mang hoa đào nhường lại cho nàng. Nàng cười cười lắc đầu, lúc này ở đâu còn hoa đào cho hắn nữa chứ?

Xuân Lan đẩy cửa điện tiến vào, gặp Long Vân Thắm đứng phía trước cửa sổ, góc nhìn kia chính là nhìn nơi mảnh rừng đào trong sân, “Công chúa điện hạ, rừng hoa đào đã đi tãi đi rồi.”

“Ân.”

Xuân Lan có chút chần chờ, nhưng vẫn lên tiếng: “Quốc sư đại nhân đang ở ngoài Trọng Hoa cung, hắn nói muốn gặp công chúa.”

Long Vân Thắm sùng sốt, nam tử kia sao? Nhưng nàng vẫn lắc đầu: “Bản cung hiện tại mệt mỏi.”

Xuân Lan nghe vậy liền đáp lời cáo lui.

Bên ngoài Trọng Hoa cung, Dịch Tương nhìn kiến trúc lâu vũ nối liền không ngừng, tinh tế chói lọi, tuy sa hoa hết sức nhưng không nhiễm một chút tục khí. Làm cho hắn không khỏi nghĩ đến hình ảnh chủ nhân của nó bên trong, nữ tử kia hẳn cũng là người như thế đi!

“Như thế, quên đi.” Dịch Tương tự mình cảm một chậu hoa đào quay trở về Đào Yêu cung.

=====

Long Thanh Dương rất nhanh nghe thấy tin tức, liền đi đến Trọng Hoa cung, kể cho Long Vân Thắm nghe những tin đồn đã bắt đầu mọc cánh bay loạn khắp hoàng cung.

“Lục muội nhận thức quốc sư sao?”

Long Vân Thắm lắc đầu: “Là gặp mặt lần đầu tiên.”

“Lần đầu liền tặng một rừng hoa đào, dù cho là sự thật đại khái cũng không có người tin.”

Long Thanh Dương tin nhưng không có nghĩa những người trong cung này sẽ tin, Long Vân Thắm cười xuy một tiếng, ánh mắt xẹt lên một chút hèn mọn, “Những người đó? Ta quản không được, hơn nữa cũng lười quản.”

“Nhiếp Chính vương đổi chuyện này như thế nào? Tốt xấu gì cũng là đồ hắn tặng cho ngươi.”

Long Vân Thắm khoanh tay trước ngực, đánh giá nam tử trước mặt, sắc mặt bình thường, giọng điệu nói chuyện bình thường, nhưng là ánh mắt kia...

“Tam ca muốn hỏi cái gì liền hỏi, cứ ập a ập ứng như vậy không phải tác phong của người.”

Long Thanh Dương cười xấu hổ, dừng một chút rồi đi gần lại Long Vân Thám, “Lục muội, làm ca ca phải quan tâm người. Không hơn, người không cần nghĩ nhiều.”

Long Vân Thám bĩu môi, bộ mặt bất quái như vậy còn dám nói không quan tâm, nàng vô cùng khinh bỉ hắn, “Tam ca, người hiện tại liền lấy gương soi một chút, xem rốt cuộc có phải đang viết rõ chữ bất quái ở trên hay không, thân sắc huynh cần học tập Hạ Vũ một chút, nếu không rất dễ dàng bị lừa ra.”

Khóe miệng Long Thanh Dương cứng đờ, ha ha gượng cười, “Này, có phải không? Bất quá ta chỉ muốn hỏi một chút, người cùng Lăng Triệt là có quan hệ gì?”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53: làm theo trái tim

“Quan hệ gì? Tam ca người vì sao nhận thức được quan hệ của ta?” Long Vân Thám hỏi lại, nàng chưa từng nghĩ tới gạt Long Thanh Dương cái gì, bốn cung nữ thân cận bên nàng đều biết nàng cùng Lăng Triệt thân thiết, nhưng cũng chỉ có duy nhất Xuân Lan biết quan hệ đó đã đến mức nào.

Hiện tại, Long Thanh Dương xem như người thứ hai phát hiện.

“Ta nhìn thấy hắn ôm người trở về.” Long Thanh Dương ít có khi nghiêm túc như lúc này, “Sự tình đêm hôm đó ta không cách nào phân thân ra để bảo hộ người, người lại muốn đi cùng Văn Nhân Mặc. Ta biết người vì muốn ta an toàn hơn một chút nhưng người không biết lại càng làm cho ta lo lắng. Cho nên sau khi ta thoát ra khỏi ngọn núi liền liên lạc với Ảnh, mới biết được người trở về phủ công chúa nên chạy qua...”

Long Vân Thám vẫn trấn định như trước, cũng không nói chen vào, một đêm kia Lăng Triệt hùng hùng hổ hổ đem nàng ôm từ sau núi trở về, người hữu tâm đương nhiên để ý một chút liền thấy. Chính là mấy ngày nay bận bịu đều không nghĩ đến chuyện như vậy, bất quá nàng sẽ không phủ nhận, thích một người thì có gì sai.

“Ta lần đầu tiên nhìn thấy hắn thì thất kinh, ta cùng hắn qua lại nhiều năm nay, đại khái là lần đầu tiên thấy Lăng Triệt ôm một người...” Là ý gì, không cần nói cũng biết.

Long Vân Thám không phủ nhận, trước cái nhìn chăm chú của Long Thanh Dương cười gật đầu, “Tam ca thực cẩn thận.”

Nội tâm Long Thanh Dương chứng thực, cả người đứng thẳng bất động một lát, nhìn sự thần nhiên trên gương mặt Long Vân Thám nhất thời không biết nói cái gì mới phải. Hắn hi vọng nàng sẽ hạnh phúc, có một chốn quy túc, tốt nhất là một nơi rời xa hoàng cung này, cả đời bình yên. Nhưng người trong lòng nàng cư nhiên lại là Nhiếp Chính vương, coi như đời này của nàng không cách nào bình yên nữa.

“Lục muội, người đã suy nghĩ kỹ rồi sao?” Cùng với Lăng Triệt đối mặt với sóng gió bên ngoài kia so với tranh đoạt ngôi vị thái tử còn phiền toái hơn.

Long Thanh Dương không tránh khỏi băn khoăn, hắn không nghi ngờ nhân phẩm của Lăng Triệt, nhưng bởi vì hai người đều có thân phận đặc thù, hắn thân là huynh trưởng đương nhiên ý nghĩ đầu tiên sẽ phản đối. Nhưng dường như sự phản đối của hắn cũng không có chỗ dùng, nhìn ánh mắt kiên định của Long Vân Thám hắn liền biết.

“Tam ca đã biết đáp án còn hỏi ta làm gì?”

Long Thanh Dương trầm mặc nửa ngày, rồi đột nhiên nói một câu : “Người biết chi tiết về hắn chứ?”

Nữ nữ nguyên bản vẫn mỉm cười cảm thấy kinh ngạc, sau đó liền tùy theo lắc đầu, “Có ý tứ gì?”

Long Thanh Dương lắc đầu bật cười, “Ta cùng hắn quen biết mười năm, lại chỉ biết duy nhất tên của hắn, cùng hắn lập ra một cái Thạch Y vệ, còn lại những thứ khác, gia thế hay thân phận của hắn, người thân hay bạn tốt, hết thấy đều không thể nào tra được.”

“Nếu không phải hắn là người trừ bỏ phản loạn Quốc An, lão quốc sư lại hết sức đề cử hắn, phụ hoàng làm sao có thể chấp nhận một người không thân phận như hắn làm Nhiếp Chính vương.” Lăng Triệt ngồi trên vị trí Nhiếp Chính vương mười mấy năm, không chỗ nào không âm thầm bày bố, cuối cùng chờ cho mọi người phản ứng lại thì hắn đã có căn cơ vô cùng vững chắc rồi.

Long Vân Thám lắng nghe, nàng đột nhiên sinh ra thương tiếc đối với Lăng Triệt, một người không gia cảnh không gia thế, lại làm cho mình trở thành một tờ giấy trắng không thể điều tra, nàng có thể nghĩ đến lý do gia thế hắn phức tạp lại không muốn đề cập đến, hoặc không muốn đụng chạm đến nên mới làm như vậy.

Nàng không muốn vạch trần miệng vết thương đã chảy máu đầm đìa của hắn, hắn đã muốn che dấu vậy liền che dấu đi, nàng chính là thích mình hắn mà

thời.

“Tam ca, người nếu yêu thích một nữ tử, huynh sẽ chỉ đề ý đến gia thế bối cảnh của nàng thôi sao? Nếu nàng đó có địa vị không bằng người hoặc cao hơn người, người sẽ từ bỏ nàng sao?”

“Đương nhiên là không.”

“Đúng vậy, ta cũng vậy. Hắn là Nhiếp Chính vương cũng tốt, là bình dân cũng được, thậm chí là một tên khát cái cũng thế. Chỉ cần trong lòng ta có hắn, chỉ cần ta thích hắn thì đều sẽ ở cạnh hắn. Chúng ta không có quyền lựa chọn nơi mình sinh ra nhưng sống như thế nào, đều phụ thuộc vào một ý nghĩ mà thôi...” Long Vân Thẩm nghĩ đến cái ôm ấm áp của nam tử kia, nàng thực luyện tiếc không muốn buông ra a.

“Về phần tình cảm, ta làm theo trái tim mình thôi. Nếu không phải người đó thì cam nguyện độc thân thiên nhai.”

Long Thanh Dương ra khỏi Trọng Hoa cung, thái độ đối với cảm tình của Long Vân Thẩm làm cho hắn bàng hoàng mờ mịt, từ trước tới nay hắn đều hiểu rõ thân phận trách nhiệm của mình, người như họ có thể tìm được người mình yêu thương thật lòng kết thân có được bao nhiêu người? Bản thân hắn, ngoài hoàng tử phi, sẽ nạp thêm sủng phi, thiếp thất....

Hắn luôn nghĩ đó bất quá cũng chỉ là một trăng đám hội mà thôi, số phận của hắn đã sớm có người an bài.

Chính vì thân phận hắn không có lựa chọn, nên càng hi vọng Long Vân Thẩm có thể sống càng tự tại càng tốt.

Không nghĩ tới, nàng đối với việc này đã sớm hiểu rõ từ lâu, xem ra còn rõ ràng hơn hắn rất nhiều.

Long Thanh Dương bật cười, ngược lại bị mũi mũi mình giáo dục. Thật có thể làm theo trái tim mình mách bảo sao, nếu không được tâm liền thả một mình cô độc.

Tam thê tử thiếp thì như thế nào, thê thiếp thành đàn lại như thế nào, nếu không có cảm tình với nhau thì cũng chỉ là những người xa lạ với nhau thôi.

Long Thanh Dương bỗng cảm giác trong lòng thông suốt, Long Vân Thẩm muốn địa vị thái tử Nam Hoàng quốc kia còn muốn tìm người thật tâm thật lòng đối đãi, kia vì sao hắn không thể đây?

== =

Cuộc nói chuyện ngày đó của Long Vân Thẩm cùng Long Thanh Dương, có thể nói ở thế giới này tư tưởng đó kỳ thực rất kinh thế hãi tục. Nàng muốn cả đời một đôi nhân, lấy trí tuệ của Long Thanh Dương tự nhiên sẽ hiểu. Đây là yêu cầu của bản thân nàng, cũng là yêu cầu của bản thân đối với người kia, nhưng tương lai tam ca như thế nào nàng không thể ước thúc.

Long Vân Thẩm nghĩ lại hoàng cung một đêm, ngày thứ hai liền trở về Công chúa phủ.

Lúc này, cuối cùng lại nhìn thấy hình dáng của Ảnh.

Còn chưa kịp nói gì, nam tử mặt than đã khom người cúi đầu nhận tội, “Thuộc hạ không thể bảo vệ tốt chủ tử, thỉnh chủ tử trách phạt.”

Lúc phát sinh trận ám sát đó hắn đều không coi vào đâu, nhưng hắn đã không đem nàng bảo vệ tốt, thậm chí còn để cho nàng bị thương nặng.

Vương gia đã trách phạt hắn nhưng hắn không thể dễ dàng tha thứ cho mình được. Phải hướng Long Vân Thẩm thỉnh tội.

Long Vân Thẩm tiến lên một bước nâng Ảnh dậy, đặt tới cánh tay hắn, nhìn thấy hắn rõ ràng run run đứng lên, nàng há miệng định nói nhưng lại không biết nói cái gì, Dĩ nhiên Lăng Triệt đã trách phạt hắn.

Còn nữa, chuyện này chính nàng cũng phải chịu trách nhiệm, Ảnh đã làm tận chức trách của mình rồi.

“Nếu không có người ở bên người ra, ta đại khái chết dưới kiếm của hắc y nhân rồi.” Long Vân Thẩm nói sự thật, không cho Ảnh cơ hội giải thích, “người nếu thật sự cảm thấy thẹn đối với ta, về sau liền tận tâm tận lực hơn nữa, người thấy như thế nào?”

Mặt than Ảnh rốt cục có biểu cảm, vẻ mặt sáng ngời ngẩng đầu nhìn nữ tử trước mắt, “Tùy thời phục mệnh chủ tử.”

Long Vân Thẩm cười cười, đem bình hoa đào nhường đã chuẩn bị trước đưa cho hắn: “Trước tiên không vội, có một số việc còn cần thời cơ, bất quá Hắc Hồ bên kia điều tra quả thực có chút kết quả, người mang hoa đào nhường cho hắn, thuận tiện mang tin tức về đây.”

“Nếu hắn không hoàn thành nhiệm vụ thì sao?” Ảnh cầm bình rượu trên tay, chần chờ, đây là rượu vương gia đưa cho chủ tử, hơn nữa số lượng có hạn, đưa cho Hắc Hồ thô kệch đó có phải hơi lãng phí?

“Ta tin tưởng người của mình, nếu hắn thật không hoàn thành nhiệm vụ, vậy hoa đào nhường này coi như ta đầu tư sao chớ.”

“Sao có thể?”

Long Vân Thẩm còn chưa dứt lời, ngay sau đó liền có một âm thanh thô cuồng vang lên, cửa sổ bị người phá vỡ, liền xuất hiện một bóng dáng rất bừa

hắn đứng trước mặt nàng.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Che giấu bí mật

Hắc Hồ lấy tốc độ như tia chớp đoạt bình rượu trong tay của Ảnh, trừng mắt vuốt vuốt bộ râu của mình, “Này lão đầu, ngươi chưa biết gì đã nói Hắc Hồ ta như vậy, ta khi nào là không hoàn thành nhiệm vụ. Rượu hòa đào này vương gia ngâm ra không quá mấy bình, vương gia đã tặng cho chủ tử thì do chủ tử quyết định, nàng đưa cho ta là quyền của Hắc Hồ ta mới đúng.”

Ảnh vô cảm chậm rãi xoay người, dọa cho Hắc Hồ sợ đến mức giấu hoa đào nhường ra sau người, “Tin tức?”

Hắc Hồ cười hắc hắc hai tiếng, lại ngửi thấy từng đợt hương thơm của rượu ngon truyền đến làm cả người đều say, “Ta tưởng lão đầu kia công phu âm ngoan như thế nào, gặp phải Hắc Hồ ta không phải là vô pháp đó sao. Nói về một thân khinh công này, Hắc Hồ ta nhận thứ hai không ai dám nói thứ nhất.”

Mí mắt Ảnh không khỏi nhảy lên lợi hại, đúng là cái đại hán tư duy cùng thân hình không đồng nhất.

“Nói đi, cảm rượu của ta mà không mang ra tin tức, về sau Thanh Y vệ cũng không có chỗ cho ngươi đứng.” Long Vân Thẩm vui mừng vì cách chung đụng của những người trong Thanh Y vệ. Nhìn như phân cấp bậc rõ ràng nhưng cùng một chỗ đều không thấy ràng buộc.

Giống như Ảnh hiện tại, hắn là người dẫn đầu Thanh Y vệ, nhưng cố tình đối diện với thói quen vô tháp vô thiên của Hắc Hồ đều không có cách.

“Chủ tử ngươi đang nghĩ cái gì? Hắc Hồ ta đã không nói thì thôi, một khi đã nói ra chỉ có tin tức quan trọng, lão thái bà ta theo dõi kia, chính là dù có đi vệ sinh ta đều nhìn lom lom...” Hắn vừa dứt lời, trong lòng Long Vân Thẩm cùng Ảnh đều nổi lên một trận ác hàn, người khác đi vệ sinh, người lại là một đại nam nhân cũng muốn đi theo...

“Lí ma ma làm việc cho Dung Phi đã bao lâu?”

“Thuộc hạ điều tra không rõ ràng lắm, nhưng căn cứ vào thông tin Thanh Y vệ điều tra, thuộc hạ phát hiện ra một chỗ kì quái.”

Lông mi Long Vân Thẩm khẽ chớp, kì quái?

“Tiếp tục.”

“Lí ma ma mười năm trước là ma ma quản sự ở Tiêu Lan điện, sau này Hoàng Hậu cách thế, cung nữ hầu hạ đều bị phân tán hết, lão ma ma kia vốn bị điều đến hậu viện làm việc, cuối cùng vì Dung Phi coi trọng nên được mang trở về. Theo bên người Dung phi đã mười năm, chăm sóc cả Ngũ công chúa, ở thời điểm hai năm trước mới chính thức được chuyển cho nữ oa tử Ngũ công chúa kia.”

Long Vân Thẩm đối với chuyện của Tiên hoàng hậu không có nhiều quen thuộc, thậm chí chưa bao giờ cẩn thận tìm hiểu qua, đề tài này giống như tài liệu cấm trong cung, Long Hạo Thiên không cho phép lục ra chuyện ngày xưa.

Nếu không phải có Thanh Y vệ, chuyện ngày đó căn bản không cách nào tra ra rõ ràng.

Lí ma ma mười năm trước là người của Mẫu hậu sao?

Nàng có quan hệ gì cùng mẫu hậu?

Hiện thời cùng với Dung phi lại là quan hệ gì?

“Đúng rồi, thuộc hạ điều tra lão ma ma kia không ngờ lại gặp phải người quen, không nghĩ tới là Mị.”

...

Cuối cùng Hắc Hồ ôm bình hoa đào nhường rồi đi, còn không quên nói thăm cùng Long Vân Thẩm, về sau có việc gì cứ tìm đến Hắc Hồ hắn, cam đoan nhiệm vụ hoàn thành xinh xắn xinh đẹp. Chỉ cần rượu ngon liền làm.

Long Vân Thẩm liếc mắt nhìn Ảnh một cái, Hắc Hồ này vóc dáng cao to nhưng không có tâm cơ gì, nhìn thấy cái gì hay gặp được chuyện gì đều không một chút giấu diếm nói hết. Hắn không giống với Ảnh, Ảnh làm việc đều sẽ ở trong đầu tính toán trước một lần. Cho nên hắn sẽ không gạt nàng cái gì, nhưng sẽ không tránh khỏi sẽ thiếu sót một số cái gì đó.

Vì sao Mị lại xuất hiện bên phía Dung Phi, hắn là điều tra Dung phi?

“Mị cùng người quan hệ tương đối tốt, có thể nói tình như thù tặc.”

Ảnh im lặng, thẳng lưng mà đứng ở đó, đối với lời nói của Long Vân Thắm không khẳng định cũng không phủ nhận. Hắn biết bản thân che giấu chút gì đó, nhưng là...

“Thuộc hạ chỉ có một chủ tử, chưa từng giấu diếm chuyện gì.”

Long Vân Thắm nhìn hắn không nói gì, Ảnh không am hiểu gian dối, nàng có thể cảm giác được hắn muốn nói lại thôi, chuyện này liên quan đến Mị, khẳng định có chuyện. Nhưng nàng cũng không thể cưỡng cầu, Mị làm việc cho Lăng Triệt, nàng sẽ không điều tra việc riêng của hắn.

Lăng Triệt điều tra Dung phi, hắn là có lý do của hắn.

== ==

Cùng lúc đó, bên trong Ngọc Tuyền, thần sắc của Mị có chút trầm trọng. Bên trên, chủ tử càng là sắc mặt lạnh lùng, khí thế uy áp kia không ngừng tràn ra, làm cho hắn mấy lần không khống chế được rung mình.

Lăng Triệt cầm một cây trầm hoa đào vừa mới chế tác xong, con người lạnh như băng không một tia sáng rọi, âm thanh hắn trầm trọng tựa như bùa đòi mạng, từng chữ từng chữ đều muốn nắm chặt tâm người đối diện.

“Công chúa, biết?”

“Thuộc hạ không xác định, thuộc hạ dự đoán Hắc Hồ...hắn là...hắn là...sẽ không.”

“Bản vương muốn xác định. Mị, năng lực của người thoái hóa.” Nam tử phía trên cúi đầu cười khẽ, âm thanh có chứa nội lực xoay tròn vờn quanh đánh thẳng vào lỗ tai. Mị không nhận được che lấp tai mình, máu trong người bành trướng lợi hại, hắn biết một khi nói ra chuyện này sẽ làm vương gia tức giận.

Nhưng nếu giấu diếm, vậy chết càng nhanh!

“Vương gia thứ tội, thuộc hạ thất trách.”

Hắn không nên giao cho Mị đi điều tra Dung phi, hắn thế nào lại coi thường một thân căn cơ của Hắc Hồ, chuyện này nếu để công chúa điện hạ biết được, đại sự không ổn.

Lăng Triệt nhìn Mị đã sắp không chịu nổi, thu liễm nội lực, cả người khôi phục như thường. Nhìn trầm cái trong lòng bàn tay, nói, “Việc này người nói cho Ảnh xử lý, trừ người cùng Ảnh ra, bản vương không hi vọng người thứ ba biết được.”

“Vâng.” Mị chấn động trong lòng.

“Lí ma ma kia, chú ý chặt chẽ không thể thả thảo kinh xà, về phần nữ nhân ngu xuẩn Long Mộ Hi kia, nếu nàng ta nói ra một chữ gì đó, liền làm cho nàng ném thứ tư vị bị vạn xà độc cắn. Xà trên núi trúc Diệp Thanh đều đói bụng...”

Mị không khỏi giật mình một cái, trúc điệp thanh cho dù là hắn cũn g không chịu nổi, Ngũ công chúa chỉ sợ chưa bị cắn đã bị dọa cho hôn mê.

“Thuộc hạ minh bạch.”

“Cuối cùng, bản vương không cho phép chuyện này truyền đến tai công chúa điện hạ, bằng không, các người tự gánh lấy hậu quả.”

Mị nhìn chủ tử tựa như vệt sáng rời đi, tâm thật lâu cũng không thể lấy lại bình tĩnh.

Bí mật cung đình, loại sự tình này có thể giấu diếm được bao lâu, vương gia cho rằng hắn cùng Ảnh có thể đem mấy tin tức này ngăn chặn sao?

Vương gia muốn giấu diếm, chỉ sợ cũng chỉ có công chúa điện hạ mà thôi.

Mị không có lập trường cùng quyền lợi đi phê phán hay chất vấn cách làm của Lăng Triệt, Lăng Triệt là vương của hắn, là tín ngưỡng của bọn hắn, cho dù hắn làm ra chuyện hậu thế không thể tha thứ, bọn họ cũng tuyệt không nói nhiều một câu.

À há, chương sau anh Mặc lại bị chị Thắm bỏ lại rồi, đau lòng chết đi được

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55: Trong lòng nàng tự có tính toán

Chính điện phủ Công chúa, cửa sổ vừa mở, y bào đồ tươi lóng lánh lửa mắt lập tức xuất hiện. Long Vân Thâm xoay người liền nhìn thấy bóng dáng Lăng Triệt tà mị phô trương, nồng liệt kia, toàn bộ thân hình hắn vừa khéo ngăn trở ánh sáng bên ngoài chiếu vào nội điện.

Suốt một nam nhân nửa tối nửa sáng, đôi mắt thâm thúy lưu chuyển từng gợn sóng, mỉm cười nhìn nàng : “Không cảnh giác như vậy, ta thật lo lắng.”

Long Vân Thâm nhìn không được chăm chọc, phủ công chúa phòng thủ nghiêm mật, trừ bỏ ngài ai dám tiến vào!

“Thật không?”

“Ta đáp ứng sẽ làm cho người trăm cái tình hảo hơn, hiện tại luyện tập không sai. Hoa đào trăm... này vừa mới làm được một cái.” Lăng Triệt đem cửa sổ đóng lại, lập tức đến gần đầu giường, ngồi xuống chăm chú nhìn.

Long Vân Thâm có chút không được tự nhiên, cũng may nàng nghỉ trưa đều không quen mặc nội y, bằng không thật sự là không cách nào đối mặt với hắn.

Chậm rãi ngồi dậy, Long Vân Thâm cảm lấy cây trâm Lăng Triệt đưa đến, lúc này nàng không phản bác hắn nữa, trực tiếp đem một trâm cài lên mái tóc mình.

“Rất đẹp, phù hợp người.” Ánh mắt nam nhân sáng ngời, tự đáy lòng tán thưởng một phen, rồi sau đó ngăn người nhìn từ trước mặt. Long Vân Thâm không chịu nổi ánh mắt của hắn, nàng từ trên giường đi xuống, sửa sang lại y phục một phen lúc này mới lấy lại được bình tĩnh.

Thời gian này Lăng Triệt rất thường xuyên đến nơi này, chính sự hắn bận rộn như vậy, đôi khi nàng muốn hỏi hắn làm như vậy có ổn hay không, nhưng nghĩ nghĩ lại thôi. Nàng hắn là tin hắn.

“Nghĩ cái gì?” Lăng Triệt từ phía sau ôm nàng, cầm tựa trên đầu vai nàng, ở góc độ của hắn vừa lúc nhìn thấy hai bàn tay Long Vân Thâm xoắn chặt, hiển nhiên trong lòng nàng có tâm sự.

“Đại hôn của Long Mộ Hi cùng Văn Nhân Mặc rất nhanh diễn ra, ta cứ cảm giác sẽ có việc gì xảy ra.” Long Mộ Hi chuẩn bị đoàn tụ tán lâu này đều chưa sử dụng, nàng vốn tưởng một lần kia nàng ra sẽ hại nàng, xem ra nàng ta chuẩn bị nó cho việc khác.

Lấy tính tình của Long Mộ Hi, không nhắc lên một chút sóng gió chắc hắn sẽ không dùng tay.

Lăng Triệt đột nhiên ôm nàng chặt hơn, trầm giọng : “Đại hôn của bọn họ, bản vương cam đoan thuận lợi hoàn thành.”

Hai người kia tốt nhất đừng nháo sự việc gì, bằng không hắn sẽ cho bọn họ biết hậu quả tàn khốc là như thế nào.

Cùng Long Vân Thâm lại nói thêm vài lời, Lăng Triệt lúc này mới li khai phủ Công chúa.

Long Vân Thâm ở trong nội phòng đứng hồi lâu, cuối cùng gọi Xuân Lan vào giúp nàng thay y phục, sau đó đi ra phủ công chúa. Hôm nay nàng hẹn Văn Nhân Mặc.

Thời điểm nàng đến Văn Nhân Mặc đã đang chờ sẵn, ấm trà trên bàn tỏa ra nhiệt khí không nhiều lắm, xem ra hắn đã ngồi đây một thời gian. Để cho Xuân Lan chờ ở bên ngoài, Long Vân Thâm một mình tiến vào trong phòng.

Nữ tử từ từ tiến vào, Văn Nhân Mặc ngẩng đầu nhìn thẳng nàng, nhìn nàng nhưng không biết nên mở miệng nói cái gì.

Vẫn là Long Vân Thâm mở miệng đánh vỡ tình cảnh xấu hổ này của hai người : “Văn tướng quân, lần trước nhờ tướng quân ra tay cứu giúp, phần ân cứu mạng này bản cung ghi nhớ, về sau nếu tướng quân có việc cần nhờ đến bản cung, nếu có thể giúp bản cung nhất định không chối từ.”

Nàng muốn trả lại ân cứu mạng của Văn Nhân Mặc, nàng không muốn nợ ân tình của người khác, đặc biệt là với những người không quen thuộc. Văn Nhân Mặc không lâu nữa sẽ là phu quân của Long Mộ Hi, nàng càng không có liên quan gì đến hắn.

Gọn gang dứt khoát như thế, khóe miệng nam tử đối diện nhắc lên một tia thanh lãnh : “ngoài việc này, công chúa điện hạ không còn cái khác để nói sao?”

Hắn ngồi chờ nàng một canh giờ, chờ đến chính là nàng nói một câu như vậy?

Trả ân tình? Nàng muốn phân rõ giới hạn cùng hắn như vậy?

Nhưng, hắn cũng không nghĩ như vậy!

Long Vân Thâm kinh ngạc, giống như không nghĩ tới Văn Nhân Mặc sẽ hỏi mình như vậy, lập tức lắc đầu nói : “Ân cứu mạng suốt đời khó quên, bản cung tự nhiên muốn hoàn trả lại.”

“Thế nào trả? Một mạng đổi một mạng sao?”

Sắc mặt Long Vân Thâm chuyển lạnh : “Tướng quân nghĩ như thế nào lại nói như vậy? Nếu ngươi muốn vậy, bản cung..”

“Ta bắt quá nói đùa thôi, công chúa không cần tưởng thật.” Văn Nhân Mặc đột nhiên đánh gãy lời nàng, buông lỏng sắc mặt xua tay : “Ân cứu mạng ta không dám nhận, bản tướng bảo hộ an toàn công chúa là chức trách phải làm. Công chúa không cần quá quan tâm.”

“Mặc kệ ngươi nói như thế nào, bản cung thiếu ngươi một nhân tình, bản cung nói được làm được, tướng quân về sau nếu cần hỗ trợ cái gì, có thể tìm đến bản cung.” Văn Nhân Mặc càng không cần, Long Vân Thâm càng phải nói rõ, mặc dù cứu nàng là chức trách của hắn, nhưng Văn Nhân Mặc nhiều lần không để ý tính mạng của mình cứu nàng đã vượt qua cái gọi là chức trách rồi.

Dứt lời, nàng liền hướng ra bên ngoài mà đi, nhìn cước bộ vội vàng của nữ tử, nam tử ngồi trước bản không nhìn được hô lên : “Ngươi liền không có gì khác để nói sao?”

Nàng sợ nói chuyện cùng hắn thêm mấy lời sao.

Long Vân Thâm nghe vậy không có xoay người, nghĩ nghĩ một chút rồi mở miệng, “Vậy ta chúc mừng đại hôn của tướng quân cùng Ngũ công chúa trước.”

“...”

Bên trong cuối cùng chỉ còn lại một người Văn Nhân mặc, nhìn nước trà trong veo trước mặt, Long Vân Thâm đi vào cùng hắn nói chuyện căn bản chưa nghĩ ngồi xuống, ly trà kia cũng chưa từng động.

Đại hôn vui mừng?

Nàng thế mà chúc mừng đại hôn của hắn! Văn Nhân Mặc cười trào phúng, tiếp tục nâng ly trà lên uống...

Rời đi từ lâu, Long Vân Thâm mang theo Xuân Lan đi lòng vòng hồi lâu, cuối cùng mới theo cửa hông đi vào phủ Tả Tướng.

Thời điểm nàng nhìn thấy Tổng Miễn, lão nhân ra vừa mang ra bàn cờ.

Gặp Long Vân Thâm đến kịp lúc, Tổng Miễn trực tiếp vẫy tay làm cho nàng ngồi đối diện mình, “Đến vừa đúng, ta đang muốn chơi cờ, nguyên bản nghĩ hôm nay phải đánh một ván một mình đây!”

Long Vân Thâm nghe vậy cười cười, “Vậy phải đa tạ sự phụ chi điểm rồi, kỹ nghệ của đồ nhi không tốt lắm.”

Tổng Miễn không chút để ý nói : “Quan trọng là quân cờ hạ xuống thế nào, kỹ thuật chơi cờ thế nào chưa chắc là điểm quan trọng nhất. Tiểu tử Lăng Triệt kia tinh xảo kỹ nghệ, nhưng kỹ đức không đủ, Hắn theo lão phu bước đầu tiên đã bắt đầu tính kế, thường thường đánh được một nửa là cảm thấy hết thú vị.”

Tổng Miễn hạ cờ, Long Vân Thâm dĩ nhiên thua không còn manh giáp, Tổng Miễn vậy mà không quên khích lệ nàng, “Ngươi so với Lăng Triệt tốt lắm!”

Tổng Miễn coi trọng là phẩm đức của một người, chỉ cần một ván cờ hắn sẽ nhất thanh nhị sở vấn đề, Lăng Triệt làm việc tâm ngoan thủ lạt nhiều lắm, tính kế mưu hoa không ai bằng. Mà Long Vân Thâm chơi cờ sẽ chú trọng đại cục, không so đo lợi hại hay từng bước tính kế, người như vậy càng dễ dàng đánh vào tâm lý người khác.

Nếu luận nghiệp đế vương, Tổng Miễn càng hi vọng người ngồi lên vị trí kia là Long Vân Thâm, nhưng muốn làm một nữ đế Long Vân Thâm lại không đủ quyết đoán, cũng may có Lăng Triệt phụ trợ một bên thì không còn gì lo lắng. Hai người này quả thực là dài ngắn tương bổ nhau, Tổng Miễn càng nghĩ càng thấy vừa lòng.

Long Vân Thâm nhìn không được đánh gãy ánh mắt mơ màng của lão nhân gia, đem hắn kéo về hiện thực, “Sự phụ, nếu ngươi còn muốn ngăn người, ta liền trở về trước đây!”

“Trở về? Muốn trở về ngươi còn đến tìm ta làm gì?” Tổng Miễn trừng mắt nhìn nàng, bất mãn nói.

Long Vân Thâm để Xuân Lan đi chỗ khác, lúc này hai người nói chuyện với nhau.

Nàng muốn ở kinh thành làm một chút việc, đầu tiên muốn buôn bán gì đó một chút, sĩ nông công thương, thương nhân tuy giữ địa vị thấp kém nhưng nếu biết kinh doanh thích đáng, thì đây sẽ là một ngành nghề tốt, thực lực kinh tế đồng dạng có thể quyết định nền tảng một quốc gia. Nàng muốn âm thầm thấu tóm lĩnh vực này.

“Sự phụ, ta muốn hỏi ngươi chuyện này. Người biết Đoan vương chứ?”

Tổng Miễn gật đầu, kỳ thực hắn đang muốn nhắc đến người này, “Đoan vương có lẽ ngươi cũng biết, đó là Phụ thân của Văn Nhị phu nhân cùng Dung phi, là thân thích của đương kim thánh thượng, này cũng có thể nói là hoàng thân quốc thích đây. Ngươi muốn hỏi chuyện của hắn là muốn làm cái gì?”

Long Vân Thâm ha ha cười đậm, vuốt vuốt cái mũi nhếch lên, “Ta không giấu diếm nói sự phụ ngươi, kỳ thực ta muốn hỏi một câu, kinh thành này sản nghiệp trên danh nghĩa của Đoan vương có bao nhiêu?”

Theo điều tra của Thanh Y vệ, sản nghiệp nhiều nhất không phải của hoàng gia mà là của Đoan vương nha.

Thần sắc Tống Miễn lóe lóe, tâm tư chuyển vòng vo hỏi lại nàng, “Ngươi tổng muốn làm cái gì?”

Long Vân Thẩm không có ý định giấu hẩn, liền nói trắng ra, “Sư phụ hẩn là đoán được rồi, Đoan vương hiện tại làm cái gì, ta liền làm cái đó.”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 56: Thử người

Sản nghiệp của Đoan vương cả lớn cả nhỏ đều vô số kể, Tống Miễn mặc dù không thể nói cho nàng đến chi tiết tỉ mỉ, nhưng những tin tức hẩn biết đều nhất nhất cung cấp cho nàng. Đối với việc này Long Vân Thẩm cảm thấy vui sướng vô cùng, sư phụ nhà mình đúng là tốt mà.

“Đoan vương này có thể được coi là kỳ ba, ở phương diện chính trị không có cái gì nổi bật nhưng đối với thương nghiệp thì để lại bút tích vô cùng lớn. Thế nhân đều cho rằng thương nhân là dễ tiện, nhưng nếu là thương nhân có sản nghiệp phú khả địch quốc thì lại khác.” Tống Miễn ý vị thâm trường, xem như là dặn dò Long Vân Thẩm.

Nàng biết, nàng phải hướng đến Thương nghiệp, vậy xung đột lợi ích với Đoan vương là điều tất yếu, chắc chắn không tránh khỏi có lúc đối đầu nhau.

Ở trong cung cùng Dung phi cùng Long Mộ Hi không hợp nhau, hiện tại ra ngoài cung lại muốn cùng Đoan vương mâu thuẫn. Nàng quả nhiên là khác người mà!

Long Vân Thẩm tính toán cứ định ra kế hoạch trước, nàng phải đi khảo sát thực tế một phen, thăm dò một chút sản nghiệp xuất nhập ở kinh thành đến cùng là như thế nào, phía sau bức màn còn có liên quan đến bao nhiêu người đã hợp tác cùng Đoan vương.

Chỉ có nắm trong tay tất cả, nàng mới có thể bắt đầu thực hiện kế hoạch của mình. Mà nàng chính là muốn tự bản thân mình làm, Thanh Y vệ mặc dù bản lĩnh không kém nhưng nàng muốn dựa vào năng lực bản thân chứ không muốn phải mãi phụ thuộc vào Lăng Triệt.

Cường thế của Lăng Triệt chắc chắn không chỉ dừng lại ở những cái nàng nhìn thấy, phía sau hẩn sau bức màn tối kia còn bao nhiêu thứ nàng chưa biết. Nàng thích đứng ở cùng một độ cao của hẩn, cùng hẩn sóng vai. Chứ không muốn là một nữ tử trốn sau lưng hẩn bình thường.

“Xuân Lan, ngươi mang phong thư này đến phố nhỏ thành tây, tìm một người tên Nghiêm Cẩn, giao thư cho hẩn. Nói với hẩn bảo ngày mai đến gặp ta.”

Nghiêm Cẩn này chính là người nàng bồi dưỡng, nàng luôn muốn thành lập thế lực của riêng mình ở ngoài cung, cuối cùng cũng tìm được mấy người, Nghiêm Cẩn chính là một trong số đó.

Không giống như Thanh Y vệ, nàng đối với việc bồi dưỡng nhân tài chú trọng ở tình, không phải số lượng.

Nàng đã xem Xuân Lan như tâm phúc của mình, Xuân Lan làm việc cho đến bây giờ đều biết chừng mực, cẩn thận cất tin thư vào trong ngực mới đi ra ngoài. Đến khi mọi việc hoàn thành thỏa đáng trở về, còn mang theo một hộp điểm tâm.

“Công chúa điện hạ, đây là Từ Tâm cao ở thành nam, nô tỳ nghĩ chắc điện hạ sẽ thích nên tự tiện mua một chút mang về.”

Nàng gật gật đầu, hiểu rõ Xuân Lan không muốn bị người chú ý nên mới làm như vậy, bất quá hiện tại nàng cũng không có mấy phản khẩu vị. Thứ này trực tiếp đem cho mấy người Hạ Vũ là thích hợp nhất.

Hạ Vũ ngoài một thân trù nghệ rất tốt ra, càn là một người tiêu hóa không ai bằng, nhìn thấy cái gì có thể ăn đều không bao giờ bỏ qua.

“Công chúa, Xuân Lan tỷ tỷ ra ngoài một chuyến thật là thích, nô tỳ đã rất lâu không được ăn những thứ này.”

Nàng bật cười, trêu ghẹo nói, “Trong phủ này thế nhưng vẫn còn không cấp người đủ ăn?”

“Nào có giống nhau, phủ công chúa đồ ăn đều cực kì tinh xảo nhưng nô tỳ vẫn thích ăn đồ ăn bên ngoài, mặc dù có thô ráp một chút, nhưng hương vị đều thuần phác hơn nhiều.” Hạ Vũ cắn một ngụm điểm tâm, lại làm Long Vân Thẩm không nhịn được cười.

Hạ Vũ tâm tư đơn thuần, không phải người của bất kì ai nàng đã khẳng định như vậy từ lâu.

Còn về Thu Cúc cùng Đông Mai, nàng có xem qua một chút thông tin, Đông Mai nhìn không ra vấn đề gì lớn, chính là quá nhát gan. Còn Thu Cúc cho đến giờ vẫn không thể làm cho Long Vân Thẩm yên tâm được.

Mặc dù Thu Cúc làm việc cẩn thận, nhưng ánh mắt không lừa được người, càng tiếp xúc lâu ngày Long Vân Thẩm càng nhìn rõ điều đáng ngờ. Bên

người nhiều việc như vậy, bốn cung nữ hầu hạ bên người nàng đều sẽ biết nhất thanh nhị sở.

Thu Cúc đã vài lần nói ra bên ngoài.

Nàng không muốn để tai họa ngầm bên người, Thu Cúc này nàng phải giải quyết sớm. Mà thời điểm, chính là ngày mai.

== =

Ngày hôm sau, Nghiêm Căn không sai đi đến phủ công chúa.

Long Vân Thâm dẫn theo Thu Cúc cùng Xuân Lan tự mình gặp mặt.

Lúc mới đầu Xuân Lan còn một phen chần chờ, nàng biết sự tình công chúa làm gần đây đều cực kì quan trọng, sao lại có thể để Thu Cúc tham dự như vậy.

Long Vân Thâm đối với Xuân Lan ra hiệu một cái ánh mắt, Xuân Lan liền không nói cái gì nữa, chính là cảm giác Thu Cúc có cái gì đó không giống bình thường. Thu Cúc lần đầu tiên đi cùng Long Vân Thâm gặp người khác, thần sắc lo lắng cùng khẩn trương vô cùng khoa trương khác thường.

Long Vân Thâm nhìn ở trong mắt, không tiếng động lắc đầu, nếu Thu Cúc thật là đến thám thính tin tức nàng tuyệt sẽ không bỏ qua lúc này. Nàng kỳ thực không hy vọng Thu Cúc phản bội nàng, nhưng những chuyện như vậy không nằm trong việc nàng kiểm soát được.

Để cho Xuân Lan cùng Thu Cúc đứng ở phía sau, Long Vân Thâm cùng Nghiêm Căn thảo luận với nhau.

Nàng đem ý nghĩ cùng kế hoạch của mình nói cho Nghiêm Căn, đối với nam tử hai mươi mấy tuổi trước mặt này nàng rất tin nhiệm, năng lực Nghiêm Căn nàng đã từng thường thức qua. Một người có thể đem một cái từ lâu sắp đóng cửa thu vào trong tay, hơn nữa cuối cùng còn bán ra với giá tiền cao gấp mấy lần, điều này có thể thấy được năng lực kinh thương kinh người của hắn.

Nghiêm Căn này chính là lão bản của Thiên Hương lâu, nàng vài lần đến nơi này có ý tạo cơ hội kết giao với hắn, rốt cục xác định được quan hệ hợp tác lâu dài giữa hai người.

Nàng cùng Nghiêm Căn cũng không phải loại quan hệ chủ tớ gì.

“Nghiêm Căn, ngươi cho rằng kế hoạch này có thể làm?” Long Vân Thâm hỏi nam tử trước mặt, nàng rất coi trọng ý kiến của hắn.

Nam tử trầm ngâm nghiên cứu hồi lâu sau đó cau mày.

Long Vân Thâm biết có vấn đề, hớp lúc ra tiếng hỏi: “Có vấn đề gì?”

“Công chúa, ta nói ngươi sẽ không phiền chứ?” Nghiêm Căn buông giấy Tuyên Thành trong tay, trong lòng đại khái đã hiểu rõ, kế hoạch này làm cho hắn động tâm không phải là giả, nhưng đồng thời cũng làm hắn khó xử. Hắn rất bội phục Long Vân Thâm có thể nghĩ ra kế hoạch như vậy, nhưng làm những bước đầu thì... khó khăn trùng trùng...

“Có gì cứ nói thẳng.” Nàng biết có vấn đề, nàng không hiểu cần kể về kinh thương thực tiễn, cho đến giờ hiểu biết chỉ dừng lại ở lý thuyết mà thôi.

Nghiêm Căn mới chính là thương nhân thật sự.

Quả nhiên, Nghiêm Căn tùy ý chỉ ra rất nhiều khuyết điểm, đều là những điều nàng chưa từng nghĩ đến. Mà có một điểm quan trọng nhất, Nghiêm Căn đem giấy Tuyên Thành mở ra lần nữa nói, “Muốn làm những việc này tất nhiên cần có người chống lưng sau màn mới được, bằng không nửa bước khó đi. Công chúa đã biết Đoan vương gia có ảnh hưởng đến thương giới ở kinh thành như thế nào, làm như vậy không thể nghĩ ngờ là trực tiếp khiêu chiến, chúng ta rất khó đi lên.”

Nàng biết, cho nên càng muốn tìm được điểm đột phá.

“Nghiêm Căn, ngươi nghĩ được biện pháp giải quyết?” Nàng hỏi lại, nàng sẽ không vì những vấn đề này mà buông tha kế hoạch của mình, đây là kế hoạch tương đối toàn diện, nếu có thể thực thi thì chắc chắn sẽ làm ra thành tích.

Nghiêm Căn là người thực thà, cũng không có trả lời ngay lập tức, “Ta cần thời gian xem lại một chút, bản thảo này ta mang về cân nhắc được chứ?” Hắn đối với kế hoạch lớn mật này thực sự động tâm, cho nên sẽ không phải vì mở đầu khó khăn mà buông bỏ.

Long Vân Thâm vui mừng, gật đầu “Đương nhiên là được, bất quá ngươi cho ta thời gian chính xác chút.”

Nam tử suy xét một chút rồi nói, “Mười ngày.”

“Không được, như vậy quá lâu, nhiều nhất là bảy ngày, như thế nào?”

“Được”

Từ đây, hai người chính thức hợp tác với nhau.

Người được Thu Cúc tiễn ra ngoài, chờ cho trong phòng chỉ còn hai người Long Vân Thâm cùng Xuân Lan, Xuân Lan mới không nhịn được thấp giọng nói, “Công chúa, nha đầu Thu Cúc kia?”

Long Vân Thâm cười lạnh không thôi, “Ta muốn xem xem đêm nay nàng có hành động như thế nào?”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57: Thu Cúc tử

Đêm hôm đó Long Vân Thâm đi ngủ rất sớm, để Xuân Lan canh giữ bên ngoài, còn lại những người khác nàng đều để cho lui xuống.

Bên trong phòng, Xuân Lan không yên lòng nhủ chặt chân mày, trong lòng không hiểu sao vừa lo vừa tức, nàng cùng Thu Cúc chung đụng với nhau không ít năm, ngoài thời gian hai người ở tại Trọng Hoa cung không nói, thời gian chuyển ra công chúa phủ cũng không ít, vậy mà hiện tại công chúa nói cho nàng biết Thu Cúc động tâm tư.

Xuân Lan run sợ, càng nhiều hơn là hồi hận, nàng thế mà không nhìn ra chút sơ hở nào. Nếu Thu Cúc thực sự có tâm tư kia, vậy bao nhiêu việc làm của công chúa đã lộ ra ngoài?

“Nếu như thực sự như vậy, công chúa người định giải quyết như thế nào?”

Long Vân Thâm buông cuốn sách trong tay xuống, nàng ngẩng đầu để lộ ra ánh mắt vô cùng quanh quẩn, ánh mắt này làm trong lòng Xuân Lan cả kinh, nhịn không được gọi một tiếng, “Công chúa...”

“Xuân Lan người hãy nhớ kỹ, không cần giữ cho mình quá nhiều sự nhân từ, mà thân phận của bản cung càng không thể liên quan đến hai chữ này, chỉ cần đi sai một li liền trả giá bằng cả tính mạng, bản cung tuyệt đối không cho phép mình vấp ngã dù chỉ một lần.”

Nàng nguyên ý cho Thu Cúc một cơ hội lần này đã là giới hạn cuối cùng rồi, nếu đôi là Lăng Triệt ở vị trí của nàng, phát hiện ra thuộc hạ có hai tâm, có lẽ là trực tiếp cho người đi xử lý ngay lập tức, sao có thể tìm cách giải quyết như nàng?

Nếu đêm nay Thu Cúc quả thực dám đem tin tức của nàng truyền ra bên ngoài, kết cục chỉ có một.

Đợi hơn nửa canh giờ, Ảnh liền không tiếng động xuất hiện trước mặt Long Vân Thâm.

“Chủ tử, người đã mang trở lại.”

“Mang vào.” Long Vân Thâm xoa mi tâm nói, quả nhiên, vẫn chọn phản bội.

Khi Thu Cúc bị mang vào trong phòng, ngoài Ảnh ra còn có hai người đi theo ở phía sau, đó là Hạ Vũ cùng Đông Mai.

Hạ Vũ căn bản không biết chuyện tình gì xảy ra, nàng là nhìn đến tỷ muội lâu ngày của mình bị Ảnh trói chặt mang vào nội phòng thì vô cùng kinh hãi, liền kéo Đông Mai chạy đến đây.

“Công chúa, đã xảy ra chuyện gì vậy? Thu Cúc như thế nào? Công chúa?” Hạ Vũ quả thực bị sợ hãi không nhẹ, Thu Cúc bình thường đều ôn ôn nhu nhu, đối với mọi người trên dưới đều rất tốt, nàng cũng xem Thu Cúc giống như tỷ muội của mình mà đối đãi.

Long Vân Thâm không ngăn cản lời nói của Hạ Vũ, khi Hạ Vũ nói xong, nàng lạnh lùng nhìn người đang quỳ phía dưới, “Hạ Vũ đối với người như vậy, người còn gì muốn nói không?”

Bên người nàng có bốn cung nữ thân cận, cho tới nay tình cảm giữa bọn họ đều rất tốt, điều này nàng nhìn rõ ràng trong mắt. Nhất là Thu Cúc này, tính tình dịu ngoan, đối nhân xử thế đều học người yêu mến, nhưng mà, một người như vậy lại cố tình làm cho người ta thất vọng.

Hạ Vũ nghe vậy vẫn không hiểu chuyện gì, nhưng Đông mai rất nhanh đã hiểu, nàng liền ra hiệu cho Hạ Vũ nhỏ giọng, “Hạ Vũ tỷ tỷ, công chúa đang tức giận, người nói ít vài câu đi.”

Hạ Vũ lúc này mới cảm giác được không khí trong phòng có chút không giống, lập tức ngậm miệng, nhìn Long Vân Thâm mà dưng dưng nước mắt.

Long Vân Thâm vẫn nhìn Thu Cúc, chờ một câu trả lời từ nàng.

Sắc mặt Thu Cúc tái nhợt, nàng cúi đầu ngả quỳ trên mặt đất, căn bản không còn gì để nói.

“Ảnh, làm nàng ngẩng đầu lên.” Cho rằng cúi đầu có thể trốn tránh sao? Dám làm liên phải biết hậu quả như thế nào?

Ảnh mạnh mẽ nắm chặt hàm Thu Cúc nâng lên, Long Vân Thâm chỉ nhìn đến một đôi mắt không còn một tia sinh khí nào, đáy mắt trống rỗng, tràn ngập một mảnh tử khí. Bộ dạng này của nàng làm cho mấy người trong phòng đồng thời biến sắc, Xuân Lan không nhịn được thốt ra tiếng, “Thu Cúc, người...?”

Đã chết sao?

Thế nhưng Thu Cúc lại chậm rãi chuyển động tròng mắt, rốt cục tự mình khôi phục lại một ít thần trí, nhìn nữ tử thanh lãnh ngồi bên trên, nói, “Công chúa, nô tỳ sai lầm rồi.”

“Sai lầm rồi? Sai ở nơi nào?”

“Nô tỳ bán đứng công chúa, lộ ra tin tức của công chúa.” Thu Cúc vừa nói vừa khóc, ánh mắt nàng tan rã, nàng biết truyền tin tức ra ngoài là sai lầm rồi, nhưng nàng vẫn làm.

Long Vân Thâm không muốn nghe lí do thoái thác này, nàng nhìn Thu Cúc hồi lâu, một người dịu ngoan như vậy đột nhiên phản bội, nếu không có lí do nàng không nghĩ Thu Cúc tình nguyện.

“Người không nghĩ giải thích?” Nàng cuối cùng vẫn không tàn nhẫn như Lăng Triệt được, đối đãi với người của mình, nàng vẫn nghĩ muốn cho các nàng một cơ hội.

Nàng đợi hồi lâu, người trên mặt đất vẫn cúi đầu như trước, không có ý định nói chuyện nữa.

Ảnh cảm giác được có cái gì đó không đúng, đi đến trước người Thu Cúc lại phát hiện nàng nhắm hai mắt từ lâu, trên mặt đều là an tường giống như được giải thoát.

Hạ Vũ cùng Đông Mai bên cạnh sợ tới mức che miệng lại khóc nức nở, các nàng căn bản chưa bao giờ thấy qua trường hợp như vậy. Mi mắt Xuân Lan nhấp nháy, người chung đụng cùng mình như tỷ muội cứ như vậy chết đi, quả thực có chút khó tiếp nhận.

Long Vân Thâm than nhẹ một tiếng, khoát tay làm cho người nâng thi thể Thu Cúc ra ngoài, sau đó nhìn qua Ảnh, “Người có tra được cái gì?”

Ảnh gật đầu, “Trong nhà Thu Cúc giống như có một phụ thân cùng một đệ đệ, phụ thân là cái ám sát thuốc, không uống thuốc liền không thể sống, về phần người đệ đệ kia thì ham mê cờ bạc vô cùng. Thu Cúc mỗi lần cầm tiền xuất cung, hoặc là trả nợ cho đệ đệ, hoặc là chữa bệnh cho phụ thân nàng.”

Long Vân Thâm gật đầu, ý bảo Ảnh nói tiếp.

“Đệ đệ nàng quả thật yêu đánh bạc hơn cả mạng, vài năm trước bị chủ cái thúc nợ, khi đó vừa vặn là thời điểm nàng tiến nhập Trọng Hoa cung hầu hạ chủ tử.”

Hết thảy sau đó không cần nói cũng biết, người kia ở sau lưng lợi dụng người nhà uy hiếp Thu Cúc, làm cho nàng không thể lần lượt nói ra tin tức chủ tử mình. Long Vân Thâm biết Thu Cúc làm vậy là có nguyên nhân, nhưng nàng vẫn như cũ không thể tha thứ.

Sai chính là sai, dù có lí do dễ sai, vẫn rất khó sửa chữa được lỗi lầm.

Nhưng tại sao, nha đầu ngốc không nói cho nàng chuyện này, hoặc là nói với mấy người Xuân Lan, mọi người đều có thể giúp nàng một tay mà?

“Đáy lòng Thu Cúc hẳn là gãy dựa rất nhiều, hai người thân của nàng đại khái cũng làm nàng chịu đựng không nổi nữa.” Xuân Lan nhìn Long Vân Thâm, nàng cúi đầu nói, hai vành mắt đều có chút hồng hồng.

Nhưng so với hai người Hạ Vũ và Đông Mai, Xuân Lan vẫn có lý trí hơn nhiều, phản bội chính là phản bội, không thể đổ lỗi cho bất cứ cái gì. Công chúa nói đúng, thân phận nàng như vậy, ngày sau càng phải thận trọng hơn nữa, phản bội chủ tử là trọng tội tuyệt đối không được phạm vào.

Long Vân Thâm cho Ảnh lui xuống, nàng đối với hoàn cảnh của Thu Cúc, mặc dù có tiếc hận nhưng không bao giờ đồng tình, hiện tại Ảnh phải điều tra được, kẻ sau lưng Thu Cúc là ai.

Trong phòng chỉ còn lại ba người cung nữ vẫn đi theo bên người, Long Vân Thâm nói cho họ những lời từ đáy lòng mình, đêm nay nàng cũng muốn một lần cuối cùng đưa ra lời cảnh cáo. Nàng sau này việc phải làm có càng nhiều, hi vọng ba người này có thể nhận thức thân phận bản thân, làm thật tốt nhiệm vụ được giao, vậy là đủ rồi.

“Thu Cúc đã chết, bản cung sẽ không truy cứu thêm nữa, chuyện nàng phản bội đến đây dừng đi. Bản cung nói cho các người biết, các người tốt nhất là nhìn cho thật rõ cái gì mình nên làm cái gì không nên làm, đối với người có hai tâm tư, bản cung tuyệt đối không nương tay. Người như vậy kết cục chỉ có một, đó là chết.”

Những lời này nói ra, Hạ Vũ cùng Đông Mai đều chấn động không nhỏ, tâm trạng bi thương liền biến thành sợ hãi, nhìn Long Vân Thâm không nhịn được thân mình run rẩy.

Thấy vậy, Xuân Lan liền đứng ra nói với các nàng, “Các người nếu làm tốt bổn phận của bản thân, công chúa không bao giờ bạc đãi các người.”

Long Vân Thắm gật đầu, lúc này khẩu khí mới hòa hoãn xuống một chút, “Xuân Lan nói đúng lắm, sự tình tối này các người đều nhớ kĩ ở trong lòng đi, tuyệt đối đừng bao giờ phạm sai lầm như vậy. Chuyện mà bản cung mồn nói nhất với các người, các người theo bên người bản cung không ít thời gian, bản cung đương nhiên không dối đãi các người như cung nữ bình thường.”

== =

Nhìn Hạ Vũ cùng Đông Mai dần dần rời đi, Long Vân Thắm quay người nhìn màn đêm đen đặc bên ngoài, tâm tình phức tạp, “Xuân Lan, bản cung có phải rất độc ác hay không?” Làm cho hai nha đầu nhát gan kia nhìn loại sự tình này, sự hồn nhiên vốn có của các nàng theo một buổi ngày hôm nay chắc biến mất không còn.

Nàng quả nhiên vẫn phải vì bản thân mình suy tính, loại bỏ đi tất cả hồn nhiên kia, các nàng mới có thể làm nên việc cho mình.

“Nội tâm các nàng thật hồn nhiên.”

Nghe được Xuân Lan nói như vậy, Long Vân Thắm bật cười, hồn nhiên? Ở trong hoàng cung bằng đầy thời gian vẫn có thể hồn nhiên sao?

“Các nàng nếu còn ngây thơ như vậy, sớm muộn gì cũng bị người hại chết, người đi theo bên cạnh ta, hồn nhiên chính là người thừa thải.”

Đi theo nàng, thời khắc đều nguy cơ tứ phía, nàng không muốn các nàng cứ lấy tính mạng mình ra ngây ngốc như vậy, không bằng hiện tại cứ nhẫn tâm một chút đi.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Nhìn thấy rõ, tâm càng lạnh

Câu chuyện một đêm này của nàng, hiệu quả không sai.

Hạ Vũ cùng Đông Mai sau hai ngày chinh đôn cảm xúc, ngày thứ ba liền chủ động đến tìm Long Vân Thắm.

“Công chúa, nô tỳ đã hiểu, nô tỳ sẽ học tập Xuân Lan tỷ tỷ thật tốt.” Hạ Vũ cẩn thận từng lời nói, nàng không phải người ngốc, sống trong thâm cung mấy năm nay nàng đã nhìn quen ảm lạnh, công chúa làm như vậy cũng vì muốn tốt cho nàng.

Đông Mai cùng lúc gật đầu, “Nô tỳ cũng hiểu.”

Từ khi vào trong Trọng Hoa cung, số phận các nàng đã xác định rồi không thể trở ra như lúc ban đầu nữa. Số mạng các nàng cùng công chúa điện hạ buộc cùng một chỗ, một người vinh tất cả cùng vinh, một người chết là tất cả cùng chết. Phản bội, cũng là tự mình tìm chết.

Hơn nữa, các nàng chưa từng nghĩ đến hai chữ phản bội, các nàng thật tâm yêu thích công chúa điện hạ nhà mình.

Long Vân Thắm cuối cùng đối các nàng an ủi vài câu, biết suy nghĩ cẩn thận như vậy là tốt rồi, sau này nàng có thể yên tâm giao cho các nàng nhiệm vụ thực sự, một người Xuân Lan đích thực là lo không xuê.

“Tốt rồi!”

Mấy người cùng nhau nhận thức lần này, Long Vân Thắm yên tâm rất nhiều.

Thời gian bảy ngày cho Nghiêm Cẩn xem xét kế hoạch kia tuy rằng có chút gấp, nhưng Long Vân Thắm tin tưởng người mình nhìn trúng, hẳn sẽ làm cho nàng thấy một phen kinh hỉ mới đúng, chắc chắn sẽ không làm nàng thất vọng đâu.

Nhiều ngày này nàng nên tập trung vào đại hôn của Long Mộ Hi cùng Văn Nhân Mặc.

Long Mộ Hi ám binh bất động rất lâu, nàng càng thấy khả nghi hơn, nữ nhân không có đầu óc chỉ thích đi ghen tị người khác kia chắc chắn sẽ không bỏ qua cơ hội lần này.

“Chủ tử, chỗ Hòa Hồ có tin tức.”

Long Vân Thắm xoay người nhìn Ảnh, bên môi gợi lên một độ cong tươi cười, rốt cục vẫn không nhịn được...

Tiếp nhận tin tức, nàng cẩn thận nhìn tin thư của Hòa Hồ gửi về, sắc mặt càng ngày càng lạnh xuống. Nàng đã xem nhẹ Long Mộ Hi kia rồi, nữ nhân này quả là có đầu óc, hơn nữa cư nhiên còn hợp tác với Nhị hoàng tử.

“Nàng cùng Nhị hoàng tử khi nào thì qua lại với nhau?” Long Vân Thắm cẩn thận suy nghĩ về mối quan hệ giữa Long Mộ Hi và Long Hách Tường, có

thể nói từ trước đến nay đều không mặn không nhạt, mặc dù không hẳn là đối đầu nhau nhưng chưa bao giờ thân thiết đến mức bắt tay nhau như vậy.

Ảnh trầm giọng, việc này hẳn mới biết được từ Thanh Y vệ, “Trước khi đi Quốc An tự.” Ảnh dừng lại một chút, lại nói ra cho nàng một tin tức vô cùng bất ngờ, nhuyền cân tán kia cũng là do Long Hách Tường đưa cho Long Mộ Hi.

Một trận ám sát này, quả thực có liên quan tới Long Hách Tường.

Bàn tay Long Vân Thâm ở dưới ống tay chạm rãi nắm chặt, nguyên lai từ lúc bắt đầu nàng vẫn bị người tính kế, nàng vẫn còn nghĩ Long Mộ Hi muốn quấy phá một chút mà thôi, không ngờ muốn dồn nàng vào tử lộ. Có lẽ, tam ca cũng bị bọn họ tính toán hết cả rồi?

Long Vân Thâm trầm mặc hồi lâu, nàng ngẩng cao đầu, một tia tình cảm cuối cùng dưới đáy mắt tiêu tan hoàn toàn, cuộc tranh vị này, nàng còn chưa mất nhân tính đến mức muốn tính mạng bọn họ, nhưng kết quả thế nào đây?

Nhân từ của bản thân đối lấy bọn họ càng không từ thủ đoạn, nàng nhường một tác lại muốn tiến một bước có phải hay không?

“Đại hôn của Long Mộ Hi, chắc chắn sẽ xảy ra đại sự.” Nữ tử bên cửa sổ đột nhiên nở nụ cười, nụ cười của nàng hoàn toàn là tàn nhẫn khát máu. Ảnh nhìn chủ tử mình nháy mắt thay đổi, hoàn toàn là lạnh lẽo vô tình, chủ tử cùng vương gia thực giống nhau, chạm đến một điểm mấu chốt thì nàng sẽ phản kích vô cùng ngoan tuyệt.

“Đúng như suy nghĩ của chủ tử, trong tay Ngũ công chúa còn giữ đoàn tụ tán, nàng muốn dùng vào ngày đại hôn.”

“Dùng? Dùng như thế nào? Nữ nhân kia nghĩ muốn trong ngày đại hôn, trước mặt tân khách khắp nơi đem thứ này dùng trên người ta chắc? Mị được lần trước đã không thành rồi, hiện tại lại muốn dùng trò cũ à?”

Đại hôn của Ngũ công chúa, công chúa điện hạ lại không chịu được cô đơn lạnh lẽo, này đại khái là chuyện cười lớn nhất thiên hạ đi! Hơn nữa, chuyện này xảy ra chắc chắn không ai nghĩ liên quan gì đến tân nương tử cả. Phải không?

Ảnh trầm trọng gật đầu, “Đúng vậy.”

Nói xong hẳn cũng không nhịn được nắm chặt trường kiếm trong tay, nữ nhân kia quả thực nên một kiếm giết chết, cư nhiên có thể nghĩ ra ý niệm bất tiện như vậy.

Long Vân Thâm không giận ngược lại cười lớn, đại hôn của Long Mộ Hi cùng Văn Nhân Mặc tuyệt đối long trọng mười phần, lúc đó chắc chắn Đoàn vương cũng sẽ tham dự, không chừng Xích Viêm quốc cùng Bắc Tề quốc cũng cử sứ thần đến chúc mừng.

Nhà mẹ đẻ của Long Mộ Hi mang đến lần này, nàng chắc chắn sẽ trả lại một phần hậu lễ.

Nghĩ lại, Long Vân Thâm đột nhiên chuyển đề tài, tâm bình tĩnh dị thường, “chỗ Lang không có tin tức gì sao?”

Ảnh lắc đầu, thần sắc lo lắng, “Thuộc hạ cùng hắn mất liên lạc!”

...

Mấy ngày tiếp theo, kinh thành người người đều đếm ngược từng ngày, cùng nhau nghị luận về đại hôn sắp tới. Nhị thiếu gia của Quân đại thế gia, Văn Nhân Mặc hiện tại vừa được trao cho thân phận đích trưởng tử, lại thêm danh phận Trấn Bắc tướng quân, sinh lễ đồ cưới tổ chức tiệc như thế nào...

Cùng lúc đó, trong cung cũng phi thường náo nhiệt, Ngũ công chúa ngày càng được đến vương sủng ái, đại hôn của Long Mộ Hi hết thảy đều dựa trên nghi lễ của công chúa điện hạ, nhất thời địa vị của Dung phi ở hậu cung như thuyền gặp nước, cao hơn tam phi khác không chỉ một cái đầu.

Số lần Đoàn vương xuất nhập cung cũng ngày càng tăng.

Long Thanh Dương tranh thủ một chút thời gian đến phủ Công chúa một chuyến, đem sự tình trong cung báo cho nàng biết một lượt. Cuối cùng còn không quên trào phúng nói, “Trong mắt thế nhân hiện tại chắc chỉ còn biết đến mỗi một Ngũ công chúa thôi.”

Không lâu sau, Long Hạo Thiên sủng ái Ngũ công chúa ngày càng biểu hiện rõ ràng, hẳn đối với Long Mộ Hi có thể nói là sủng ái hết mức có thể.

Long Vân Thâm tuyệt đối không tức giận, ngược lại nàng còn ngầm nghĩ ý vị thâm trường, phụ hoàng sủng Long Mộ Hi không phải là giả, nhưng sự sủng ái này nữ nhân ngu xuẩn kia không có năng lực thừa nhận đâu.

“Nàng ta nếu có năng lực thừa nhận thì mới được coi là sự sủng ái thật sự.”

Long Thanh Dương sững sốt, lập tức cúi đầu cười nói, “Lục muội muốn nói cái gì?”

Long Vân Thâm không giải thích, ngược lại xoay xoay ly trà trong tay, nàng gần đây bình tĩnh suy nghĩ rất nhiều, nhưng suy nghĩ của Long Hạo Thiên nàng càng nghĩ càng không thông.

Sự sủng ái của hắn vẫn như con dao hai lưỡi như trước đối với nàng, nàng lúc trước còn nơm nớp lo sợ rất nhiều, ở nơi đầu sóng ngọn gió đều không dám phạm chút sai lầm nào, hiện giờ đối là Long Mộ Hi, nàng càng cảm thấy trong lòng nhẹ nhõm, là một người ngoài cuộc đánh giá tất cả, đó mới là vị

trí tốt nhất.

“Ta chưa từng có hi vọng, nên sẽ không cảm thấy mất mát.” Long Vân Thấm nhàn nhạt nói ra ý nghĩ của mình.

Trong lòng Long Thanh Dương đau xót, nhìn nữ tử trước mắt vô cùng lạnh nhạt, càng sinh ra nhiều thương tiếc. Lục muội của hắn chưa bao giờ ôm hi vọng với nhân tình sao?

Nhìn Long Thanh Dương nhú chặt mày, nàng biết chính mình có chút hi vọng rồi, :Trừ bỏ tam ca ngươi.”

Một câu này làm Long Thanh Dương thất thanh, “Vậy còn phụ hoàng thì sao?”

Long Vân Thấm đột nhiên nhớ tới lời nói của Xuân Lan, mười năm trước Tiên Hoàng Hậu cách thế, không lâu sau Long Hạo Thiên liền ban cho nàng Trọng Hoa cung. Tiểu Lan điện bị bỏ trống từ đó. Mà từ thời điểm lúc ấy, thế nhân không ai không biết đến tên của công chúa điện hạ, người được hưởng toàn bộ sủng ái đại ngộ, nhưng có mấy ai biết được, nàng tiếp xúc qua người gọi là phụ hoàng kia được bao nhiêu lần.

Tình thân, đối với Tô Thấm Nhi, Long Hạo Thiên là người xa lạ. Hay đổi lại là Long Vân Thấm, Long Hạo Thiên càng không xứng!

Nàng không có trí nhớ của chủ nhân thân thể này, nhưng tình cảm tồn tại nhất định không dễ dàng bỏ qua như vậy. Mỗi khi nhớ tới Long Hạo Thiên nàng không có bất cứ cảm tình gì, không giống như tiếp xúc với Long Thanh Dương, hay là Xuân Lan. . .

Duy chỉ có Long Hạo Thiên. . .

“Hắn là đế vương của Nam Hoàng quốc.” Cũng không phải là phụ thân của nàng!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Chín phần đông

Ba ngày trời qua rất nhanh, hôm nay là ước định bảy ngày của Long Vân Thấm cùng Nghiêm Cẩn.

Lúc này, Long Vân Thấm không cho người đi mời Nghiêm Cẩn đến phủ Công chúa nữa, nàng một mình cải trang, còn mang theo Ảnh đi tới chỗ của Nghiêm Cẩn.

Nơi ở của Nghiêm Cẩn là một con phố nhỏ ở thành Tây, Ảnh mang theo nàng loanh quanh luẩn quẩn hồi lâu, lại đi qua mấy vòng mới thấy Nghiêm Cẩn.

Long Vân Thấm tự mình đến gặp, Nghiêm Cẩn có chút ngoài ý muốn, nhưng hắn vẫn trấn định như trước mở cửa cho nàng đi vào.

“Công chúa thật đúng giờ, ta đang định đi công chúa phủ một chuyến đây!”

“Không cần, ta nghĩ ở nơi này hắn là dễ trao đổi hơn.”

“Tự nhiên.” Nghiêm Cẩn gật đầu, mang theo Long Vân Thấm đi vào một gian mật thất, mở chốt cửa trước mặt nàng, sau đó hai người cùng tiến vào một gian mật thất cách vách.

Nhìn đồ vật trong phòng, Long Vân Thấm nở nụ cười, Nghiêm Cẩn quả thực đủ tài năng.

“Nghiêm Cẩn, bằng thiên phú của ngươi mà có thể thất bại lần đó, đúng là truyền thuyết mà.”

Nghiêm Cẩn bỗng nhiên cười cười, có chút vô tội buông tay, “Quả thật kinh doanh bất lương, buôn bán lời một ít tiền liền bán quá tay, ta là không quá xem trọng lần đó.”

Long Vân Thấm biết hắn đang khiêm tốn, cũng không hỏi thăm nhiều nữa, nàng rút ra bản thảo kế hoạch, hỏi, “Ngươi nghĩ mở chuỗi cửa hàng như thế nào?”

Hàng hóa để buôn bán trong chuỗi cửa hàng nàng cũng từng nghĩ qua rồi, vài vóc y phục ở Nam Hoàng quốc nói ra chẳng có gì mới mẻ, hơn nữa ở kinh thành vật liệu tơ lụa thượng hạng đều người đại phú đại quý mới dám mặc, tốt hơn nữa cũng chỉ dành cho duy nhất hoàng thân quốc thích hoặc quan to mặt lớn mà thôi.

Long Vân Thấm nghĩ qua thật không ít, người dân Nam Hoàng quốc, trừ người phú quý và hoàng thân quốc thích, tính ra cũng chỉ có một phần mười dân cư, còn chính phần còn lại đều là dân chúng phổ thông. Nhưng một quốc gia có thể thu thuế nhiều như vậy, vậy tính ra chín phần dân chúng này mới là thị trường tiềm năng cho nàng khai thác.

Nàng nghĩ như vậy nên mới hướng tới sự tiêu thụ của dân chúng, chỉ cần thân cận bọn họ, cái gọi là tiêu thụ mạnh hay yếu, dù lâu không nhiều nàng không tin còn không bằng một phần người kia của Đoan vương.

Kế hoạch của nàng trong bản thảo đã nói rõ hết rồi, với người có năng lực của Nghiêm Cần không ngờ lại không mưu mà hợp.

“Công chúa làm ra biểu cảm như vậy, Nghiêm Cần nào muốn khoe khoang.” Trong lòng Nghiêm Cần kinh ngạc không thôi, hẳn suy nghĩ nhiều này quả thật tìm được một vài điểm đột phá, cứ nghĩ sẽ làm cho nữ tử trước mặt kinh hãi một phen, không nghĩ nàng đã đoán trước được rồi, có vẻ như nàng đã sớm dự đoán được hết thảy.

Long Vân Thâm cũng không khiêm tốn, có kế hoạch là chuyện tốt, nhưng vạn sự khởi đầu nan, cái này nàng ý thức được.

“Chúng ta muốn bắt đầu, trước tiên ta nghĩ phải đi điều tra thị trường trước, ở kinh thành mà nói chính là thị trường lớn nhất đó.”

Nghiêm Cần sững sờ, hiển nhiên không hiểu lời nói của Long Vân Thâm, “Điều tra thị trường?”

Long Vân Thâm thờ dãi, chuyển đổi ý kiến, “Nói đơn giản là muốn nắm được hướng đi của dân chúng, phải xem họ đang tiêu thụ về lĩnh vực nào, tương lai nhu cầu sử dụng cái gì sẽ tăng... Bất kể xu thế của dân chúng mới là điểm mấu chốt!”

Ý của nàng, chỉ sợ trong cả thiên hạ này là người đầu tiên nghĩ ra đi, kinh thành dưới chân thiên tử, nịnh bợ quan to quý nhân còn không hết, thế nào nàng lại nghĩ đi phục vụ nhu cầu cho dân chúng, đây là hành vi tự hạ thấp cấp bậc.

Nghiêm Cần nghe ý kiến của nàng không khỏi suy nghĩ sâu xa một phen, hẳn nghĩ chuyện này là quá khó khăn, nhưng càng khó hẳn càng có ý chí chiến đấu.

“Công chúa yên tâm, cứ giao việc này cho ta.”

“Không chỉ như thế, trong khoảng thời gian này người đi toàn kinh thành tìm những địa điểm thích hợp, mua hết xuống, tránh đi những chỗ quá đắt đỏ xa hoa nhưng lựa chọn những mảnh đất lớn một chút, rồi sau đó lấy một hai cửa hàng dựng lên trước, ở kinh thành này cứ nơi nào tập chung đông dân chúng nhất thì đặt xuống cửa hàng, rồi thuê phân bố ra...”

“Này?” Nghiêm Cần nhất thời không nghĩ ra, thuê nhiều cửa hàng nhiều nơi như vậy làm gì? Làm ăn buôn bán không phải nên tập trung vào một khối sao?”

Nàng cười cười nhưng không nói, cũng không giải thích vì sao, nàng phải biết được nhu cầu của thị trường đã, nàng muốn phân bố mọi thứ, rồi sau đó từ từ nắm bắt, rồi thu tóm toàn bộ kinh thành này.

Đây cũng là tính toán từ ban đầu của nàng.

“Người chỉ cần để ý làm cho tốt, đây là ba vạn lượng bạc, ta cũng không xuất ra được nhiều lắm, người nếu cần thêm ta sẽ lo liệu.” Long Vân Thâm cảm ngân phiếu đưa cho Nghiêm Cần, rồi sau đó lại giao cho hắn một chút việc nữa rồi mới rời đi.

Nàng ở trên đường lại lòng vòng hồi lâu, nhìn một ít điểm tâm hai bên đường, tùy tay mua một ít, cuối cùng vòng vào tướng phủ.

Lúc này, nàng vào Tướng phủ từ cửa chính, không nghi kỵ lời đồn đãi chút nào. Tiếp cận Tả tướng như thế nào, nàng cùng Tam ca đều đã xác định không sao, còn lo sợ một số lời đồn đãi vô tác dụng như vậy chắc?

Tả tướng không có trong phủ, nàng tùy ý đi theo một tiểu nha đầu đi vào trong rừng trúc, Tổng Miễn đang ở đó chiếu cố đám được thảo.

Nhìn người tới, động tác trên tay Tổng Miễn chẳng ngừng lại chút nào, nhưng miệng thì râm rì nói: “Đã nha đầu nhà ngươi, lâu như vậy mới đến xem ta. Ta là sư phụ hư danh của ngươi à?”

Long Vân Thâm tự nhiên nhận cái ảm sắc thuốc, cười hi hi nói: “Không phải hôm nay đến rồi sao, cố ý mua chút điểm tâm, sư phụ có muốn ăn không?”

Tổng Miễn liền không để ý ăn một chút, nhìn nữ tử đang xao thuốc nghiêm túc kia, nàng yên tĩnh điềm nhiên, cả người tản ra một loại hơi thở vô cùng yên tĩnh, cứ như thế giới hỗn loạn ngoài kia cùng nàng chẳng hợp nhau chút nào. Làm cho trong lòng Tổng Miễn không nhận được kinh thán, bản thân tiêu đề đệ của hắn trong tâm có thể thanh tĩnh đến cỡ nào?

Một người nội tâm tinh thần mới có thể có biểu hiện này.

Nàng lại có thể làm ra hành động như thường, quả thật cũng không dễ. Huống chi ở trong tranh đấu ngôi vị kia mà vẫn giữ được tâm bình như vậy, rất hiếm có.

Long Vân Thâm không thêm để ý ánh mắt đánh giá phía sau mình, nghiêm túc cẩn thận làm xong hết việc, lại đem được thảo của lão sư phụ sửa sang lại một lần mới ngừng tay. Bên này Tổng Miễn cũng đã chuẩn bị xong một bàn cờ, vừa hạ xuống một viên cờ đen.

Long Vân Thâm cười tiếp nhận một cái hộp đựng cờ trắng, bắt đầu cầm lên hạ xuống.

“Hôm nay thế nào rảnh rồi đi qua bên này?” Mấy ngày nữa là đại hôn Ngũ công chúa, việc không phải ít. Long Vân Thâm làm công chúa điện hạ, số lần

phải tiến cung cũng nhiều lên nhiều.

Long Vân Thâm không trả lời, tiếp tục chơi cờ, nàng cùng Long Mộ Hi vốn không hợp nhau, không có việc đi qua làm gì đâu. Long Mộ Hi có khi còn ước rằng nàng đừng bao giờ xuất hiện ấy!

Tổng Miễn đột nhiên không tập trung, Long Vân Thâm vừa khéo hạ một viên cờ trắng, “Sư phụ đề ý?”

Tổng Miễn trừng mắt, nha đầu kia đang đồ hán sao nàng đến đây đây?

“Ta một phen xương cốt chẳng còn bao nhiêu còn phải lo cho một đàn tiểu bối các ngươi, còn không biết xấu hổ hỏi như vậy?”

Nàng chạy nhanh rót cho Tổng Miễn một ly trà nóng, gạt đầu, “Là là, sư phụ lão gia quả thực có lòng. Hôm nay ta bắt quá đi nhìn người một chút, thật sự không có việc gì, sư phụ người không cần lo lắng.”

Trong lòng nàng biết Tổng Miễn quan tâm nàng thực lòng, trong tâm nổi lên cảm động, nàng cũng không muốn phiền hà hán những việc lật vạt này, Tổng Miễn hiện tại cũng đã bảy mươi tuổi rồi, nếu không phải vì nàng, lão nhân gia hẳn là đang an nhàn hưởng thụ cuộc sống núi rừng yên tĩnh rồi, chứ không phải bị cuốn vào trung tâm rắc rối phức tạp này.

“Ba ngày sau là đại hôn Ngũ công chúa, Đoan vương chắc sẽ đến?”

Long Vân Thâm gạt đầu, “ta muốn gặp nhìn một lần, bắt quá chưa thể nói được cái gì?”

“là sao?” Tổng Miễn đột nhiên lên tinh thần, bộ dáng tiểu đồ đệ của hán như thế này, không biết trong hồ lô lại bán thuốc gì?

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Ngày sinh nhật cảm động

Nhìn bộ dạng tò mò bát quái của Tổng Miễn, Long Vân Thâm không khỏi trừng mắt bất lực,, nhớ lại bộ dạng Long Thanh Dương giống hệt như vậy, có phải là được di truyền hay không?

“Sư phụ, ngài rất thích nói chuyện bát quái sao?”

Trên mặt Tổng Miễn hiện lên hai rặng mây đỏ vô cùng khả nghi, thần sắc vẫn trấn định như cũ, “Ngươi nói vậy là có ý gì! Vì sư là muốn tốt cho ngươi, nếu thực sự ngươi quả thực có tính toán vì sư có thể cho ngươi một số lời khuyên để tham khảo, miễn chon ha đầu ngươi vừa xuất môn lập nghiệp liền thê thảm, chưa làm được cái gì đã phá sản...”

Long Vân Thâm nghe vậy cười khanh khách, vờ như mình ngơ ngẩn, “Vật cang không thể nói cho sư phụ nghe, nếu để ngươi tham dự, đến lúc ta thất bại không phải làm mất hết mặt mũi người sao. Vẫn là đề đề nhĩ tự mình cân nhắc đi, nếu thất bại cũng là một mình ta mất mặt a..”

Đến lúc chạng vạng, Long Vân Thâm trở về phủ Công chúa.

Đồ ăn tối đã chuẩn bị tốt từ lâu, đồ ăn gồm có một món canh và một ít đồ.

Long Vân Thâm nhìn nhìn cảm thấy có chút kì quái. Nàng cũng không để ý gấp lên một đĩa thức ăn, lại rất nhanh nhúu lại chân mày, “Hạ Vũ, tay nghề của ngươi khi nào kém như vậy?”

Cư nhiên có mùi khét, hơn nữa canh này....Lại nhìn sang bát canh có vật thể không xác định trôi nổi, Long Vân Thâm vẫn là không dám đưa thìa đi xuống.

Hạ Vũ bộ dạng muốn nói lại thôi, cuối cùng có chút nóng nảy nói : “Công chúa ném thìa canh này xem như thế nào?”

Long Vân Thâm nhìn bộ mặt khản trương của Hạ Vũ, không nỡ lòng từ chối liền múc một thìa đưa vào miệng, canh vừa vào trong miệng, phốc....toàn bộ văng ra ngoài.

“Khụ... khụ...” Long Vân Thâm cầm lấy khăn lau miệng, cười như không cười nhìn nha đầu đang cực độ khản trương trước mặt, “bản cung nếu nhớ không nhầm, ngươi vừa được cái ăn tàn phá hại cũng đại khái không làm ra cái dạng thức ăn này đâu.”

Thứ này, không phải Hạ Vũ làm

Làm cho một người nhát gan như Hạ Vũ bức dạng thức ăn này lên cho nàng, nàng không khỏi nghi hoặc, đây là chủ ý của ai?

“Xuân Lan đâu?”

“Xuân Lan đang bận...a...đang bận!” Hạ Vũ nói quanh co một hồi, cuối cùng lấy khăn tay che miệng lắc đầu, trong mắt tràn đầy quý dị mơ hồ. Long Vân Thâm để hết biểu hiện này trong mắt, trong lòng nghi hoặc càng sâu.

Sao lại thế này.

“Nói thật!” Long Vân Thâm sắc mặt lạnh lùng bỗng nhiên đứng dậy, tầm mắt nhìn về phía sau thì thấy Đông Mai đang bung một mâm đồ ăn khác vào trong phòng, nghe được một tiếng quát của Long Vân Thâm thì sợ tới mức ngã nhào xuống đất, sắc mặt trắng bệch. Nhưng nhìn mâm đồ ăn trên đất sợ hãi, chứ không phải sợ hãi Long Vân Thâm.

“Công chúa điện hạ, nô tỳ đáng chết, nô tỳ không cảm chắc.”

Hạ Vũ hạ mắt nhìn, trong lòng run sợ, nhìn mâm đồ ăn vô cùng thâm kìa suýt nữa thì khóc thành tiếng.

“Công chúa...”

“Làm sao?”

...

Bước chân Long Vân Thâm có chút vội, nàng chạy nhanh hướng phòng bếp mà đi, đi nhanh đến mức nàng không biết nên phải dừng như thế nào, trái tim đập nhanh đến lợi hại.

Trong lòng nàng lúc này rất phức tạp, vui mừng, kích động, đau lòng, ngoài ý muốn. ...

Cảm giác nói không nên lời, nàng muốn đi xem tất cả những thứ này, nhưng cũng sợ phải đối diện với nó.

Hạ Vũ cùng Đông Mai chạy sau người nàng, nhìn Long Vân Thâm dừng lại, các nàng không nhịn được mở miệng, “Công chúa nhanh lên.”

Long Vân Thâm lắc đầu, dưới chân đột nhiên như đeo trĩ, nàng nhìn ánh sáng trong phòng bếp mà thần sắc hoảng hốt. Thời điểm Xuân Lan đi ra ngoài liền nhìn thấy công chúa nhà mình đứng cách đó không xa đang ngăn người.

“Công chúa?” Xuân Lan nâng một cái tráp đựng đồ ăn vừa chuẩn bị ra ngoài.

Nhìn thấy Long Vân Thâm thì căng thẳng trong lòng, nhìn không được nhìn vào trong nhà bếp.

“Công chúa người thế nào đến đây?”

“Trong phòng bếp còn có người khác sao?”

Xuân Lan lắc đầu, nghĩ nghĩ lại gật đầu, Long Vân Thâm đã hiểu rõ liền phát tay nói, “Các người đều lui ra đi.”

Nàng đứng ở một chỗ không xa, đếm từng bước một đi về phía trước, bất quá chỉ là khoảng cách hơn mười bước chân lại giống như thật khó khăn đối với nàng. Giống như trải qua thật lâu, cuối cùng Long Vân Thâm tựa vào cạnh khung cửa, nhìn bóng lưng quen thuộc ở giữa màn khói mờ mờ, trong phòng bếp, bóng dáng quen thuộc đó, Long Vân Thâm đỏ mắt.

Long Vân Thâm, người may mắn đến nhường nào, có một người quan tâm người như vậy!

Nàng chưa từng nghĩ tới, hẳn có thể tự tay xuống bếp, vì nàng nấu đồ ăn.

Lăng Triệt rõ ràng là một Nhiếp Chính vương! Hắn luôn kiêu ngạo bất tuân, cao quý như hắn, tự tin như hắn, làm sao có thể ở một địa phương như nhà bếp nấu đồ ăn chứ!

Nam nhân mặc y bào đỏ thẫm, kéo ống tay lên ngồi xổm xuống cầm lấy khúc tre rỗng, thổi thổi vào trong bếp, rồi sau đó vội vội vàng vàng chạy tới mở ra một cái chảo, chiên sào cái gì, mỗi âm thanh kia giống như dùng ở đáy lòng nàng, phát đau, chứa xót, cảm động.

Lăng Triệt đột nhiên cảm thấy cái gì, quay đầu, cách một tầng khói đặc nhìn thấy bóng dáng nữ tử tựa trên khung cửa, hẳn không nhìn rõ biểu cảm của nàng, nhưng mà tìm thấy dụng một cái.

“Sao người lại tới đây.”

Nhìn qua một lượt làm gì thấy thân cảnh ba cung nữ kia nữa, Lăng Triệt buông xẻng xào sang một bên bước qua, rốt cục nhìn rõ nữ tử kia, mày nhíu lại, “Như thế nào lại khóc?”

Lăng Triệt nâng tay lên muốn lau nước mắt cho nàng, kết quả hắn phát giác tay mình sinh đầy dầu mỡ, liền nhanh buông xuống.

Trong lòng Long Vân Thắm sụp đổ lợi hại, nàng chạy nhanh về phía trước nhào vào trong lòng hắn, đầu vùi vào trong ngực hắn, “Ngươi làm cái gì vậy?”

Hắn đối nàng tốt, nàng biết. Hắn như thế nào tuy không nói ra, nàng đều có thể cảm nhận được, Càng như thế nàng càng quý trọng, bởi vì nàng biết phần tình cảm này đến không dễ.

Nhưng nàng chưa bao giờ nghĩ tới, Lãng Triệt có thể làm ra chuyện như vậy, loại chuyện như này ở cổ đại rất là kinh thế hãi tục! Nam nhân xuống bếp, đây là chuyện không thể được. Huống chi với thân phận như hắn!

KHông nói đến đế vương, nói đến quan thần trong triều, cả đời này của bọn họ đều chưa có đi vào đi.

Duy độc có nam nhân đang ôm nàng, hắn lại làm như vậy, vì nàng.

“Đợi chút!” Lãng Triệt đẩy ra nữ tử trong lòng, chạy vào trong bếp mở ra nắp một cái chảo, nhìn một đoàn thứ gì trong đó liền bắt mắt, “Hồng rồi, như quá!”

Long Vân Thắm nghe vậy đến gần, chỉ thấy trong chảo, nào tương nào nguyên liệu, loạn thành một đoàn.

“Nấu lại một nồi nữa.”

Long Vân Thắm nghe vậy nhanh tay ngăn cản, nhìn bộ dáng của Lãng Triệt lúc này, vạt áo có chỗ dính tàn rau, trên mặt dính bụi nôi lem luốc, búi tóc trên đầu có chút loạn... Một thân y bào đẹp đề cao quý, đã bẩn loạn không còn hình dáng gì. Nàng không muốn hắn tiếp tục nấu cái gì nữa, ngực âm i đau đớn, nàng vội kéo hắn một đường đi ra khỏi phòng bếp.

Mang theo người trở về nội phòng, nàng lấy khăn ẩm lau mặt cho hắn, “Vi sao?”

Lãng Triệt sừng sốt, rồi lập tức cười cười, “Ngươi quên ngày hôm nay là ngày nào à?”

Nàng nghi hoặc, suy nghĩ hồi lâu vẫn là lắc đầu.

Lãng Triệt vừa đứng dậy rửa tay vừa cười, “Hôm nay là sinh nhật của ngươi.”

Sinh nhật của nàng? Lễ cấp kê của nàng không phải yến tiệc đều bày đầy đủ sao, không phải đã sớm qua rồi?

Lãng Triệt không có phát hiện ra sự khác thường của nàng, hắn vươn tay đụng chạm trên mặt nàng, có chút đau lòng nói: “Nha đầu ngốc, quên thật hay là không nghĩ tới vậy?”

“Lễ cấp kê tổ chức rồi.”

Lãng Triệt châm chọc một tiếng, hiện thời đang chuẩn bị đại hôn cho Long Mộ Hi, đại khái không ai từng nhớ hôm nay mới là sinh nhật của nàng đi. Nghĩ rằng nàng không đề cập đến chuyện này liền quên hết, nhẹ nhàng đem người ôm vào trong ngực, “Lễ cấp kê bất quá là chúc mừng trước mà thôi, hôm nay mới là ngày sinh nhật chính thức của ngươi.”

Hắn nhìn nàng, gần từng tiếng, “Ai quên đều không quan hệ, ta nhớ là được.”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61: Đối phó nữ nhân kia, để ta!

Một bàn đặt toàn đồ ăn, Long Vân Thắm giống như rất lâu chưa được ăn một bữa thỏa mãn như vậy.

Lãng Triệt tự mình xuống bếp làm đồ ăn cho nàng, phần tình nghĩa này làm nàng vô cùng cảm động, món ăn dù mặn chết người cũng biến thành vị ngọt!

Lãng Triệt sửa sang lại mình một lần, ngồi ở bên cạnh nàng, thỉnh thoảng sẽ gấp thức ăn vào trong chén com của nàng, hai người hoàn toàn hưởng thụ thời gian yên tĩnh chỉ có đôi phương. Ăn com xong, Xuân Lan cùng Đông Mai đi vào thu dọn, sau đó mang một ấm trà đến, rồi đi ra ngoài đóng lại cửa.

Lúc này Long Vân Thắm mới để ý, Lãng Triệt hôm nay tựa hồ rất ngênh ngang, “Hiện tại không cần đề phòng quá nhiều, ba người kia đều có thể tin tưởng.”

Lãng Triệt trầm mặc một lát, rót một ly trà cho hai người rồi hỏi nàng, “Thu Cúc vẫn đi theo người xảy ra chuyện gì?”

Nàng không giấu diếm hắn, chỉ đơn giản kể lại sự tình, cuối cùng còn không khỏi cảm thán, “Thu Cúc là một người tính tình dịu ngoan.”

“Dịu ngoan cuối cùng không phải vẫn chọn phản bội sao, bên cạnh ngươi không thể có người như vậy.” Nếu là hắn, sao có thể để một người phản bội tự sát dễ dàng như vậy, đáy mắt Lăng Triệt phát ra ánh sắc lạnh.

“Quên đi, sự việc còn lại đã giao cho Ảnh đi thăm dò, người liên hệ sau lưng Thu Cúc rất nhanh sẽ có manh mối. Đêm nay... cảm ơn ngươi!” Nàng kì thực luôn không biết sinh nhật mình là bao nhiêu, hiện tại nhờ hắn nên mới biết, trước giờ cũng chưa bao giờ để ý qua nhưng lần này Lăng Triệt lại để tâm như vậy, Long Vân Thắm nàng hiện tại nhớ kĩ.

“Còn có mỳ trường thọ...” Thực chất Lăng Triệt vẫn canh cánh trong lòng vì trù nghệ của mình.

Long Vân Thắm không nhìn được cười ‘phốc’, bộ dáng so đo này của nam nhân quả thực đáng yêu, cau mày mím môi, không chỉ có sự yêu nghiệt vốn có, càng thêm chọc người triu mến. Nghĩ đến bản thân không biết sinh thần của Lăng Triệt, nàng liền muốn hỏi hắn, đến sinh thần của hắn cũng sẽ tặng hắn một bát ngò.

“Vậy sinh nhật của ngươi bao nhiêu?”

Vừa dứt lời, nam tử đối diện đột nhiên sắc mặt tái nhợt, thân thể rõ ràng buộc chặt lại. Nhìn thấy tình cảnh này, Long Vân Thắm không biết phải làm sao, thử hỏi hắn, “Ngươi làm sao?”

Lăng Triệt lắc đầu cười, “Không có gì, ta vốn không biết ngày sinh của mình, ta nhớ kĩ của ngươi là được rồi.” Dứt lời liền ôm chặt lấy nàng, nhẹ nhàng vỗ vỗ sau lưng nàng. Cả người Long Vân Thắm đều dựa vào trong lòng hắn, cánh môi mím chặt, nàng rất khi bất ngờ Lăng Triệt không không chế được biểu cảm, lần trước trên đỉnh núi hắn luống cuống là vì lo lắng cho nàng.

Nhưng lúc này đây, Long Vân Thắm biết bản thân đã chạm vào nơi nào cấm kỵ trong lòng hắn, nguyên nhân nàng sẽ không miệt mài theo đuổi nữa. Không muốn nói đến ngày sinh của mình, đại khái ngày này làm cho hắn kiêng kỵ. Quá khứ của Lăng Triệt, trầm trọng lại thần bí.

Nàng chỉ có thể chờ đến thời điểm hắn nguyện ý, chính miệng hắn sẽ nói cho nàng biết.

“Đúng rồi, sinh nhật của ta không thể nào chỉ có một mình ngươi biết?” Như vậy ai cũng đã quên rồi? Nhưng Long Thanh Dương cũng không thể quên được, Long Vân Thắm tin là như vậy.

Nàng cười tủm tỉm buông vòng tay quanh mình ra, “Không được đụng tới tam ca? Tam ca hắn sẽ mang lễ vật lại đây.”

Lăng Triệt nhìn nữ tử đang cười đắc ý hết như một con mèo con vừa ăn vụng thành công, chỉ biết sùng nịnh lại bất đắc dĩ. Huynh muội này quả là tâm ý tương thông, hắn dùng thủ đoạn đuổi Long Thanh Dương đi ra ngoài, thật vất vả mới tranh thủ được không gian chỉ có hai người, nàng thế nào đoán ra Long Thanh Dương sẽ tới đây chứ.

“Ngươi thế nào tin tưởng vậy? Nói không chừng tiểu tử Long Thanh Dương kia đã sớm quên rồi!” Nam nhân bất mãn nói thầm, cái gì đó ở trong ngực lại cất ki không chịu lấy ra. Nhớ tới ánh mắt Long Thanh Dương lúc sắp rời đi, sự đắc ý sâu sắc đó làm hắn cực kì khó chịu, cái gì mà Lục muội nhất định sẽ hỏi đến hắn, tự tin của tiểu tử kia từ đâu mà có vậy.

Long Vân Thắm lắc đầu cười ha ha, không ngờ Tam ca làm Lăng Triệt có cái biểu tình này, “Tam ca đối ta tốt là thật tình, làm sao có thể quên sinh thần của ta đây, hắn chắc chắn sẽ tặng lễ vật cho ta đó.”

“Ta đối ngươi tốt cũng là thật tình.”

“Cho nên không phải ngươi đã đến rồi sao. Tam ca khẳng định là bị ngươi đuổi đi rồi, Phù Công chúa này ngoại trừ ta ngươi chính là lớn nhất, người Thanh Y vệ không dám đụng ngươi, ba cung nữ của ta nhìn thấy người là sợ tái mặt, căn bản là không ai dám đuổi ngươi ra ngoài.”

Sắc mặt u ám của nam nhân nháy mắt bùng sáng, nàng nói như vậy nghiêm nhiên hắn chờ thành nam chủ nhân của công chúa phù sao! Đem hộp quà của Long Thanh Dương từ ngực đưa cho Long Vân Thắm, không cho nàng cơ hội tự mình mở hộp ra, hắn tự mình động thủ.

Bên trong là một khối ngọc, trên mặt ngọc khắc khóm trúc lục sắc, bề mặt đều trơn bóng phát sáng, nhìn qua là biết vạn kim khó cầu.

Long Vân Thắm cầm trên tay ngắm đi ngắm lại, dường như rất thích. Lăng Triệt thấy vậy trực tiếp lao đến, cầm này nọ ném vào trong hộp, “Tục khí, có gì mà thích chứ!”

Long Vân Thắm nhún mày cười hắn, “Này Nhiếp Chính vương đại nhân, lễ vật của ngài mới thật cao nhã thoát tục đi?”

Lăng Triệt đắc ý rạo rực lấy ra một cây trầm cài ở trong cổ tay áo của mình, quơ quơ trước mắt nàng, “Như thế nào?”

Long Vân Thắm nghiêm túc nhìn trầm cài kia, chính là trầm làm từ gỗ đào thụ, hiện tại có chút nói không nên cảm xúc trong lòng. Lăng Triệt, ngươi vẫn tiếp tục khắc thêm trầm cài sao, đã rất nhiều rồi...

“Ngươi muốn làm bao nhiêu cái?”

Cầm trầm hoa đào trên tay, Long Vân Thắm dờ khóc dờ cười, nhưng nàng cũng cẩn thận nhìn ra cây trầm này so với những đào mộc trầm lúc trước có chút khác, hoa đào được khắc ở đầu trầm tinh xảo hơn nhiều lắm, hơn nữa còn là ở trạng thái đang nở rộ.

“Nhìn không giống với mọi lần?”

“Quả thật khác biệt, bất quá bản chất vẫn là một cây trầm nha.”

Lăng Triệt cảm lên cây trầm cài lên mái tóc nàng, nói tiếp, “Thì sao? Bản vương liền thích làm trầm cài, cả đời này vẫn muốn khắc trầm cài tóc, trầm cài người sử dụng kiếp này chỉ có thể là bản vương làm, cả đời đều đủ cho người mang!” Nghĩ nghĩ thấy lời mình có gì đó không ổn, hắn còn bổ sung thêm, “Tay nghề của ta dường như càng ngày càng tốt.”

Long Vân Thắm gật gù đầu, vui vẻ tiếp nhận sủng ái cùng bá đạo của nam nhân, hắn thể hiện như vậy là một loại chấp nhất trong tình cảm, hắn không có chiều mức tán tỉnh hoa mỹ như những nam nhân khác, hắn nói chuyện cùng nàng chỉ có một lòng một dạ, một mối chân tình dành cho nàng, hắn mượn trầm cài đầu này biểu đạt tình ý đến cho nàng. Tuy rằng thật khó tưởng tượng, lại thật sự làm cho nàng nhớ ở trong lòng.

“Mấy ngày nữa là đại hôn của Long Mộ Hi...”

Lăng Triệt hừ lạnh, vừa nghe đến ba chữ Long Mộ Hi hắn liền không cho sắc mặt tốt, cái nữ nhân kia, không sớm thì muộn hắn sẽ đại khai sát giới!

“Đại hôn của nàng ta không quan hệ gì với người.”

“Ta cũng nghĩ không quan hệ, nhưng nàng không muốn để ta sống yên ổn.”

Ánh mắt Lăng Triệt phát lạnh, đối với hành động của Long Mộ Hi hắn luôn nắm giữ trong lòng bàn tay, nếu nàng ta dám có gan ám hại Thắm Nhi của hắn, hắn tuyệt đối làm cho nàng ta nhớ kỹ hôn lễ này suốt đời không quên.

“Người không cần làm cái gì.” Cảm giác được ánh mắt của Lăng Triệt, Long Vân Thắm liền rat ay ngăn lại, sự tình của Long Mộ Hi nàng muốn đích thân giải quyết, nữ nhân kia luôn tự cho là thủ đoạn của mình rất thông minh, nhưng nàng ta sẽ không biết, muốn tính kế lên đầu nàng, nàng ta còn chưa đủ tư cách.

Đáy mắt Long Vân Thắm hiện lên ngoan độc, Lăng Triệt thấy vậy thì cười mỉm, hắn thế nào lại quên Thắm Nhi của hắn thủ đoạn cũng không kém, hơn nữa tính tình hoang dã, mười phần không nên trêu chọc nàng! Long Mộ Hi kia, nữ nhân vừa ngu xuẩn vừa không biết tự lượng sức mình.

“Tùy người thích làm như thế nào thì làm, nhưng phải đáp ứng ta không được làm ra chuyện xung đột đến Đoan vương.” Đoan vương bây giờ còn không thể động. Hắn có thể không kiêng kị gì Đoan vương, nhưng nàng không làm được, thực lực nàng còn chưa đủ để phân thua cao thấp với Đoan vương.

Long Vân Thắm gật đầu đáp ứng, nàng còn lo phát triển kế hoạch của mình, vẫn chưa muốn nói toàn bộ cho Lăng Triệt nghe. Nếu Lăng Triệt biết nàng có tâm tư đối đầu kinh thương với Đoan vương chắc sẽ rất lo lắng.

Hơn nữa, nàng còn muốn trả lại một phần nhân tình cho Văn Nhân Mặc, điểm này càng không nên nói cho Lăng Triệt biết.

“Có thể, Đoan vương bên kia ta tất nhiên không tự nhiên gây xung đột.”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62: Bản cung đương nhiên phải đi

Ngày hôm nay phải nói là phi phạm náo nhiệt nha.

Đại hôn của Ngũ công chúa cùng Trấn Bắc đại tướng quân rất được đế vương coi trọng. Dung phi hiện tại có hai đại thế gia làm chỗ dựa đằng sau, có thể nói như đại thắng nổi bật, thế nổi như cồn.

Văn Nhân Mặc xuất phát từ đại môn Quân gia, cười ngửa đi một vòng quanh hoàng thành nhận lời chúc mừng từ dân chúng rồi mới đến trước cửa hoàng cung nước Long Mộ Hi. Thắm đồ trái dài hơn một nửa kinh thành, làm cho mắt người loạn, tâm người lay.

Long Vân Thắm bị tuyên tiến cung, ý tứ của Long Hạo Thiên làm cho người tỷ tỷ như nàng diễn một hồi tỷ muội tình thâm đây mà!

Lời này là Long Hạo Thiên tự mình trực tiếp nói với nàng, lúc đầu nàng còn chán ghét, sau lại nhìn đến đáy mắt đầy ác ý cùng đùa cợt của Long Mộ Hi làm cả người nàng đều khó chịu. Nhưng có Đoan vương phi ở đây nên nàng quyết định không vội vàng rời khỏi tầm cung của Long Mộ Hi.

“Hi Nhi lớn như vậy, hiện tại đã muốn xuất giá, làm ta thật sự luyến tiếc nha.” Hốc mắt Dung Phi đỏ bừng nhìn nữ nhi ruột thịt của mình, không kiềm chế được yêu thương.

Đoan vương phi nghe vậy cũng cười cười tiếp lời, “Sao có thể, Hi Nhi chúng ta có phúc khí như vậy, đứa nhỏ Văn Nhân Mặc kia hiện là Trấn Bắc

tướng quân, là con trai trưởng Quân Đại thế gia đó, quá xứng đôi với Hi Nhi rồi. Hai nhà Dung Quân thiết lập quan hệ thông gia, rất tốt.”

Dung Phi cười gật đầu, “Chuyện này cũng rất tự nhiên, Văn tướng quân trước giờ luôn nhờ sự khích lệ của Hoàng thượng, chức vị Phò mã này quả thực không sai.”

Mấy người dút lời đột nhiên để ý đến Long Vân Thâm vẫn im lặng đứng bên cửa sổ, đặc biệt là Long Mộ Hi, trên mặt nàng ta tràn đầy thẹn thùng còn có bất an và lo lắng nhìn Long Vân Thâm, “Lục muội, ta biết ngày này làm cho trong lòng người không thoải mái, bất quá Phụ hoàng muốn tỷ muội chúng ta nói đôi lời trước khi xuất giá, dù sao ta cũng sắp xuất giá rồi. Trần Bắc tướng quân hân...”

Điều bộ muốn nói lại thôi kia thực khiến người ta liên tưởng lung tung mà. Ở trong phòng mọi người ít nhất đều nghe một chút chuyện tình trước kia, biết được Văn Nhân Mặc vốn dĩ là Phò mã Hoàng đế tìm cho Long Vân Thâm, hiện tại trở thành phò mã của Ngũ công chúa rồi, Công chúa điện hạ sẽ khó chịu trong lòng đi! Nhưng mà Văn Nhân Mặc căn bản là chương mắt Công chúa điện hạ lắm đi?

Long Mộ Hi mặc dù ủy khuất kể ra nàng không có ý tranh dành Văn Nhân Mặc, nhưng vô hình trung đang khoe khoang thành công của nàng ta đây mà.

Nhìn một đám cung nữ cúi đầu làm như không nghe thấy cái gì, sắc mặt của Dung Phi cùng Đoan Vương phi đều không tốt, nhìn các nàng đề phòng mình như vậy, trong lòng Long Vân Thâm cảm thấy thực buồn cười. Trong lòng nàng có chỗ nào không thoải mái? Trong lòng nàng có chỗ nào khó chịu.

“Ngũ công chúa sao lại nói như vậy đâu, Phụ hoàng cũng nói chúng ta là tỷ muội, như vậy việc đưa tiền Ngũ công chúa xuất ra là việc nên làm của bản cung. Bản cung vốn dĩ không đặt chút hứng thú nào lên người Văn tướng quân, hiện tại Ngũ công chúa nói vậy không phải nói bản cung keo kiệt sao? Vẫn là không nên đâu.”

Sắc mặt Long Mộ Hi chợt biến, căn bản không nghĩ tới Long Vân Thâm có thể công khai nói ra không để ý Trần Bắc tướng quân, bất quá không sao, một lát nữa đến Quân gia, bên trong võ tướng là nhiều, nàng sẽ làm cho Long Vân Thâm nếm thử tư vị mất mặt.

Suy nghĩ như vậy Long Mộ Hi liền đứng dậy đi đến gần Long Vân Thâm, “Vây đa tạ Lục muội.”

Long Vân Thâm không dấu vết tránh đi bàn tay của Long Mộ Hi, đầy mặt tràn đầy khinh thường, còn làm bộ làm tịch như vậy! Nữ nhân này có khi đang ước nàng đi càng xa càng tốt đấy, bằng không thể nào cũng nghĩ ra trò vu oan hãm hại nàng.

“Canh giờ không còn sớm, bản cung trở về trước, Ngũ công chúa cũng nên chuẩn bị chu đáo thôi...”

Long Vân Thâm mang theo Xuân Lan, cũng không quay đầu rồi đi, nàng đi đến Trọng Hoa cung.

Nàng còn chưa nói hết câu liền nghe được tiếng pháo nổ cùng nhạc trúc vang lên, thời điểm xuất giá của Long Mộ Hi đến rồi. Đến Quân gia nàng cần thiết thay đổi y phục khác mới đúng.

Xuân Lan một bên giúp nàng thay y phục, nhẹ giọng nói: “Công chúa điện hạ, bộ dáng Ngũ công chúa như vậy, rõ ràng khoe khoang trước mặt ngài, còn có đám cung nữ kia, một lũ đám suy nghĩ lung tung, Công chúa đừng để ý đến lời nói của bọn họ...”

Long Vân Thâm khoát tay, Xuân Lan coi như trầm ổn, hiện tại nói với nàng như vậy chắc nghẹn trong lòng lâu lắm rồi, “Người cảm thấy Văn Nhân Mặc phải là người của bản cung mới đúng à?”

Trong đầu Xuân Lan xẹt qua bóng dáng của Nhiếp Chính vương đại nhân, cả người lạnh toát, nam nhân của công chúa điện hạ là Nhiếp Chính vương đại nhân rồi nha, Văn đại tướng quân làm sao có thể so sánh được. Cho dù nói đến thủ đoạn, bộ dáng, năng lực, chỉ sợ cả Nam Hoàng quốc này không ai có đủ năng lực so sánh với nam tử cao cao tại thượng kia a.

“Vị đại nhân kia, nô tỳ thấy so sánh hơn Trần Bắc tướng quân a.”

Long Vân Thâm nghe vậy vừa lòng nở nụ cười, “Này không được rồi, lúc trước chỉ có mình người biết chuyện, hiện tại Hạ Vũ cùng Đông Mai đã hiểu rõ, người trở về thì nhắc nhở các nàng, nhất là Hạ Vũ, loại sự tình như vậy một câu cũng không được lộ ra ngoài. Nếu các người không muốn nếm thử thủ đoạn của hân thì tốt nhất biết đứng chừng mực, coi chừng cái miệng của mình.”

Lăng Triệt cực kì không thích Văn Nhân Mặc, nếu như hân biết mấy người này dám đem Văn Nhân Mặc so sánh với hân, dựa vào lòng tự trọng của nam nhân kia chỉ sợ sẽ bạo phát.

Xuân Lan rung mình một lát, thủ đoạn của Nhiếp Chính vương đại nhân, nàng tự nhiên không dám nếm thử! Trở về nhất định phải nói lại với Hạ Vũ cùng Đông Mai thật kĩ, nói lung tung có ngày toi mạng.

“Công chúa, làm như vậy được chưa?”

Long Vân Thâm ngắm chính mình trong gương đồng, một thân cung trang vàng nhạt, đơn giản gọn nhẹ lại không làm mất đi sự cao quý của người hoàng gia, như thế này đi dự lễ cưới vừa vặn lắm.

“Thời gian không còn nhiều, chúng ta đến Quân gia thôi.”

Thời điểm Long Vân Thâm đến Quân gia vừa đúng lúc trước giờ khai yến một chút. Trong đại sảnh Gia chủ Quân gia đang vui mừng tiếp khách, vừa nhìn thấy bóng dáng Long Vân Thâm xuất hiện thì cả người cứng đờ, đại khái không nghĩ nàng thực sự sẽ đến đây.

“Công chúa điện hạ...” Quân Diêu nhất thời không biết nói cái gì mới đúng.

Long Vân Thâm chỉ đơn giản ứng thanh, phát hiện một số tân khách cũng nhìn qua đây nên nàng cũng không muốn dây dưa nhiều với đối phương nữa, “Phụ hoàng nhắc Bản cung đến sự hôn lễ, dù sao đại hôn của Ngũ công chúa, lại có Trấn Bắc tướng quân là công thần của Nam Hoàng quốc, niên thiếu hữu vị, làm cho Quân gia chủ lo lắng rồi.”

“Không dám không dám, tất cả là thánh ân của Hoàng thượng, công chúa điện hạ mời vào, Tam hoàng tử đã đến trong nhà gian rồi.”

Đại hôn này, Nhị hoàng tử cùng Tam hoàng tử đương nhiên sẽ có mặt, tuy là ngồi một chút không lâu nhưng điểm này đủ để cấp cho Quân gia mặt mũi.

Có thể để cho Long Hạo Thiên coi trọng như vậy còn có một nguyên nhân, chính là nhà Đoan vương là nhà mẹ đẻ của Dung Phi, tự mình bãi giá hôn lễ của Quân gia quả thực là sự tình bình thường.

Long Vân Thâm theo sự dẫn đường của Quân Diêu, đẩy ra nhà gian phòng chờ, bên trong quả thực nhìn thấy một vài gương mặt quen thuộc, trừ bỏ Long Hách Tường cùng Long Thanh Dương, còn có vài người nam tử nàng không biết. Nhìn thấy nàng xuất hiện, mọi người đều đồng thời ngẩn ra.

Nàng nhìn phản ứng của họ, cười cười, “Bản cung xuất hiện ở đây, chư vị thật kinh ngạc?”

Không đợi đám người Long Thanh Dương mở miệng nói cái gì, một nam tử mặt như quan ngọc đã giành lên tiếng trước, hần cười vô lại như hồ ly, lộ ra hàm răng trắng nõn tỏa sáng lờ lờ, “Quả thực vinh hạnh, cư nhiên gặp được công chúa điện hạ Nam Hoàng quốc, thật sự là ta có phúc khí.”

Long Vân Thâm nhìn nam tử đứng ở cuối cùng, dáng người không cao lắm, ăn vận đơn giản sạch sẽ lưu loát, nhưng đôi mắt lợi hại như chim ưng kia không thể coi thường. Nhưng hành động của hắn có vẻ tùy ý bất cần...

Không phải là nam tử đơn giản.

“Vị này là?”

“Tà Vân gặp qua Công chúa điện hạ.”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 63: Vờ say rượu

“Lục muội thế nào lại đến đây?” Long Hách Tường lúc này mới lên tiếng, lần đầu tiên hắn đối với Long Vân Thâm kêu hai tiếng ‘Lục muội’, cách xưng hô của hắn giống như hai người rất thân thiết. Long Vân Thâm nghe được không khỏi có chút lảng động trong lòng, nhưng ngại vì ở đây còn có nhiều người nàng không thể làm hỏng quan hệ huynh muội hòa thuận trong mắt thế nhân được.

“Nhị ca cùng Tam ca cũng đến, đã là ý tứ của Phụ hoàng, ta cũng tới là chuyện đương nhiên.” Nàng không để ý đáp lại, rồi ngồi xuống bên cạnh Long Thanh Dương.

Vừa đặt người ngồi xuống, Long Thanh Dương liền nhỏ giọng nói với nàng, “Sao ngươi lại tới đây? Hắn biết ngươi tới sao?”

Long Vân Thâm nhìn bộ dáng khấn trương của Long Thanh Dương kém chút không nhịn được cười ra tiếng, Tam ca của nàng cổ bộ mặt khả ái như này à?

“Ta nhớ được ngươi có vẻ cùng người nào đó... làm cái gì đối phó với...”

Tiệc rượu bên ngoài rất nhanh náo nhiệt lên, nhưng cũng chỉ giới hạn ở bên ngoài mà thôi, ở trong phòng nhà gian này có không ít người nhưng không khí ngược lại cực kì dè dặt.

Nhị hoàng tử cùng Tam hoàng tử đều ngồi trong này đã làm một ít người không được tự nhiên rồi, hiện tại lại thêm một công chúa điện hạ, toàn bộ người trong phòng đều mỗi người một tâm tư riêng, ai còn tâm tình uống rượu đàm tiếu chứ.

Nhưng trong số đó vẫn có vài người ngoại lệ, nam tử tự xưng là Tà Vân kia chẳng hạn, hắn phải ăn gì sẽ ăn, phải uống gì sẽ uống, chốc chốc lại bật cười thật lớn, mang ly rượu đi chúc mừng khắp nơi.

Hôm nay nàng nhớ kỹ duy nhất chỉ có nam tử Tà Vân này, hẳn so với những người trong phòng hoàn toàn không giống. Tà Vân ngồi cách vị trí Nhị hoàng tử không xa, nhưng dường như quan hệ bên đấy không hợp nhau lắm. Cho dù vậy, những người có quan hệ một chút với hắn lại tỏ ra cười cười lấy lòng.

Nàng càng nhìn càng nghi hoặc, nhưng không rõ ràng lắm nguyên nhân.

Lực chú ý của Long Hách Tường toàn bộ dừng trên người Long Vân Thắm, tự nhiên cũng chú ý đến người nàng đang quan sát, suy nghĩ cái gì liền cười giới thiệu với nàng, “Lục muội giống như đối với Tả công tử rất quan tâm?”

Lời này vừa nói ra, mọi âm thanh trong phòng nhỏ lập tức yên lặng xuống, có hai đạo ánh mắt nhất tề chuyển sang đặt trên người nàng, tìm tòi nghiên cứu không sót một mảnh.

Trong lòng không thoải mái nhưng không thể biểu hiện, ngược lại Long Vân Thắm quay sang cười cười với Long Hách Tường, “Nhị ca nói thực không sai, bản cung vừa ngồi xuống Tả công tử liền cùng bản cung mím cười nói chuyện, nhưng người khác đến tên họ ra sao bản cung đều không nhớ được. Trừ bỏ Nhị ca, Tam ca, bản cung có thể gạt đầu thăm hỏi duy nhất đại khái còn Tả công tử mà thôi, Nhị ca nói có đúng không?”

Sắc mặt Long Hách Tường không có chỗ nào tốt, nhìn Long Vân Thắm điềm tĩnh cười nhạt, thế nhưng nói một câu liền vạch ra các công tử khác trong phòng đều không coi nàng ra gì.

Sắc mặt Long Thanh Dương đồng thời chuyển lạnh, ánh mắt quét một lượt từng người trong căn phòng, đem toàn bộ bọn họ đều ghi nhớ kỹ, bọn họ chắc chắn đều là người của Long Hách Tường, làm sao có thể chủ động tiến lên chào hỏi Lục muội.

Nhưng biểu hiện của Tả Vân kia là ý gì nhất thời hắn không đoán ra được.

“Ý của lục muội là mọi người không muốn chủ động kết thân với muội, lấy thân phận của người chẳng lẽ không nhận thức được bọn họ hay sao, Tả công tử hữu lễ với người như vậy quả thực là người hiếm có.”

Không khí trong phòng nháy mắt cứng ngắc, Long Vân Thắm lại tự mình rót rượu uống, hoàn toàn không để ý đến những thứ xung quanh. Long Hách Tường cố tình muốn nàng tìm phiền toái, nàng liền một câu đều không nói, xem hắn khởi động phản kích như thế nào.

Nhìn Long Vân Thắm giống như đã say, Long Thanh Dương nhưng có chút lo lắng, muốn mang nàng đi ra ngoài lại bị nàng ngăn cản, “Không ngại, Quân gia chủ nói đều đã chuẩn bị sương phòng cho tân khách nghỉ ngơi, Xuân Lan đưa ta một bên là được, Tam ca cứ lưu lại chỗ này đi.”

Long Vân Thắm ra cửa, Xuân Lan lập tức vươn tay ra đỡ, dọc theo đường đi đều thấy Long Vân Thắm thần sắc mê mang, hai chân lão đảo mềm nhũn.

Thật vất vả mới đến được một sương phòng, tiểu nha hoàn Quân gia lập tức dẫn các nàng đi vào, sau đó lại chuẩn bị nước ấm, canh giải rượu thật kỹ mới lui xuống.

Chờ hết thấy an tĩnh lại, Xuân Lan ngồi một bên nhìn nàng, Long Vân Thắm mới tựa người trên nệm thấp chậm rãi mở mắt ra.

Mấy ly rượu này đều là nàng cố ý uống, tìm lý do lưu lại Quân gia, nếu nàng không có ở đây Long Mộ Hi như thế nào diễn tuồng chứ!

Nghe được tiếng hít thở có chút nặng nhọc vang lên phía sau, nàng biết Xuân Lan chắc đã bị người kê đơn rồi. Nàng làm mình giống như mê man, đợi cho hết thấy mọi người bên ngoài rời đi nơi khác.

Thời gian qua đi chưa đến một khắc, tin tưởng trong thời gian ngắn trong phòng sẽ không xảy ra chuyện gì nàng mới chậm rãi đứng dậy, lại xác định Xuân Lan không có nguy hiểm, Long Vân Thắm lúc này mới cười lạnh một tiếng, lách mình đi ra bên ngoài.

Nàng lần đầu tiên đến Quân gia, đây là phủ đệ của Nhất đại thế gia nổi tiếng kinh thành, cảnh vật bên ngoài quả thực đều có dấu vết của năm tháng. Lầu các hành lang dài nối quanh co, người bình thường đi vào nhất định dễ dàng lạc đường.

Trong lòng Long Vân Thắm biết Long Mộ Hi sẽ sớm ra tay, khẳng định thừa dịp tiện viện náo nhiệt phái người đi đến sương phòng nàng đang nghỉ ngơi xuống tay, vì vậy nàng trực tiếp chọn một nơi ẩn nấp thật kỹ, ‘ôm cây đợi thỏ’.

Không lâu sau, bóng dáng một nha hoàn bắt đầu ở trong sân nhìn ngó quanh quẩn, có thể xác định trong sân không có tiếng động nào mới yên lặng lên vào trong sương phòng. Nhưng nàng ta cũng không trực tiếp đi vào trong phòng, chỉ đứng bên ngoài cửa sổ nhìn ngó một chút, thấy trên tháp thượng thấp thoáng bóng dáng liền trực tiếp đi trở về.

Long Vân Thắm ở chỗ tối đi ra, bám theo bước chân nha hoàn kia một đoạn không xa, nàng không nghĩ mình là người chịu bị động, chờ Long Mộ Hi đến xuống tay với mình, nàng muốn trực tiếp đến nhìn một chút, Long Mộ Hi rốt cục tính giờ trò gì.

“Công chúa, công chúa!” Nha hoàn kia sắc mặt vui mừng chạy vào một căn phòng, sau đó liền nhìn ánh sáng trong phòng có chút lay động. Long Vân Thắm ở trong sân nhìn chung quanh, xác định không có gì khả nghi mới an tâm bước vào.

Đại hôn của Long Mộ Hi cùng Văn Nhân Mặc, trong tân phòng đại hôn không có người canh gác, đây là quy định thành văn đã lâu, bằng không nàng tự do đi lại như vậy đã bị phát hiện lâu rồi.

“Quả thực ngã xuống rồi?” Ở trong phòng, Long Mộ Hi vén lên hi khăn, trang dung rực rỡ xinh đẹp khó nén được nét kinh hi, nếu cẩn thận nhìn lại sẽ nhìn thấy ẩn ẩn sâu trong đáy mắt nàng ta đều là ngoan độc. Tiểu nha hoàn kia là cung nữ theo Long Mộ Hi từ trong cung ra, trung thành bên người Long Mộ Hi đã lâu, nàng ta đem tất cả tình cảnh mình nhìn thấy báo lại một lượt cho Long Mộ Hi, cuối cùng còn không quên nói, “Hiện thời tướng quân còn đang ở tiền viện, nhanh nhất cũng phải một lúc sau mới tới.”

Long Mộ Hi cho nha hoàn rời đi, sau đó lấy ra một bọc thuốc giao cho Hỏa Hồ, “Người đem thứ này bỏ vào lư hương trong phòng Long Vân Thâm, tiết chế lượng thuốc vừa vặn một canh giờ nữa thì phát tác.”

Ngũ thạch tán? Long Mộ Hi cố ý chọn thật kỹ các loại mới chọn ra được thứ này, nàng ta còn kỹ càng bỏ đi một số vị đã thương tính mạng con người, nàng chưa muốn Long Vân Thâm chết đi như vậy. Chỉ khi nào nữ nhân kia còn sống nàng mới có thể từ từ tra tấn.

“Người đã hiểu chưa?”

Long Mộ Hi thật tâm rất thích cung nữ Hỏa Hồ này, thủ đoạn làm việc lưu loát, chủ yếu là có đủ nhẫn tâm. Nhưng giờ phút này nàng ta lại không thể hoàn toàn tin tưởng ai được, loại sự tình hại người như vậy giao cho một cái cung nữ đi làm nàng tính toán đã kỹ, nếu như không bị phát hiện nàng sẽ đối với Hỏa Hồ càng thêm trọng dụng, còn nếu thất bại nàng cũng hoàn toàn có lý do từ chối tất cả quan hệ.

Hỏa Hồ tiếp nhận thuốc bột, gật gật đầu đi ra ngoài.

Long Vân Thâm ngăn lại Hỏa Hồ ở một góc tối, tầm mắt dừng ở bao thuốc kia trên tay Hỏa Hồ, Hỏa Hồ liền biết ý đem toàn bộ kế hoạch của Long Mộ Hi nói một lượt cho nàng nghe, sau đó ánh mắt lóe sáng nhìn thần sắc nữ tử trước mặt, “Chủ tử, kế tiếp phải làm như thế nào?”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 64: Đối với người đê tiện, càng phải đê tiện hơn!

Lúc còn ở trong phòng Hỏa Hồ đã có loại xúc động tấu cho Long Mộ Hi một trận, sau đó đem thuốc bột kia rắc đầy lên người nàng ta, nữ nhân chết tiết này quả thực đủ xấu xa, có thể nghĩ ra thủ đoạn như thế này đối với chủ tử nàng! Có chút dọa người đấy!

Long Vân Thâm ước lượng số thuốc bột trong tay cười nói : “Phân lượng không ít.”

“Cũng đúng, nữ nhân kia một lòng chỉ môn chủ tử trầm mê bất tỉnh rồi sau đó cái kia...” Hỏa Hồ nói đến đây liền ngừng, đầu óc Long Mộ Hi thật sự rất tốt? Kỹ xảo lần trước đã không dùng được rồi, cư nhiên còn muốn dùng lại lần nữa.

“Hỏa Hồ! Thuốc này người tách ra được không? Dùng một phần ba được liệu thì như thế nào?” Trong lòng Long Vân Thâm đột nhiên nảy ra một ý tưởng.

Hỏa Hồ gật gật đầu nói : “Thuộc hạ không thể giải độc, bất quá điều chế ngũ thạch tán biết một chút, một phần ba lượng có thể, sẽ không làm cho đối phương phát hiện khác thường...”

Long Vân Thâm lấy ra một bình sứ nhỏ, đem hai phần ba số thuốc đổ vào trong, còn thừa bên ngoài một phần thì đưa cho Hỏa Hồ. Nàng ngẩng đầu nhìn sắc trời, một canh giờ đã trôi đi quá nửa rồi, “Kế tiếp Long Mộ Hi sẽ làm cái gì?”

“Nha hoàn vừa rồi kia đi tiện viện làm việc, đêm nay các thiếu gia quý môn đến dự hôn lễ không ít, trong đó chắc chắn có rất nhiều tên bại hoại, nữ nhân kia sẽ đem bọn họ bỏ vào trong phòng của chủ tử, sau đó...” Cứ như vậy gạo phải nấu thành cơm, hơn nữa không ai có thể hoài nghi đến Long Mộ Hi được.

“Bại hoại?”

“Đúng vậy.” Hỏa Hồ nói có chút khinh thường, “Bọn họ nếu lấy lý do say rượu mà đi sương phòng nghỉ ngơi, đi nhầm phòng hay không ai có thể nói trước được ?” Cho nên bọn hắn không cố ý muốn đi vào phòng của Công chúa điện hạ, chỉ là say rượu nha, không khống chế được cử chỉ mà làm bậy.... Trong mắt thế nhân câu chuyện sẽ tự nhiên được vẽ ra rằng : Công chúa điện hạ Nam Hoàng Quốc say rượu nên làm ra việc thất đức, không những thất đức mà còn bại hoại không tưởng...

“Đội lát nữa cung nữ kia trở về phòng của ta, người đem được này hạ lên người nàng, đưa nàng nằm lên nhuyễn tháp thay thế ta, về phần nếu có tên bại hoại nào đến, cứ để hắn đến như cũ đi.” Long Vân Thâm nghĩ nghĩ trong lòng vẫn còn một chút lo lắng, Long Thanh Dương còn ở bên ngoài, hẳn chắc chắn sẽ rất lo lắng cho nàng.

“Về phần Tam ca ở bên ngoài, người cũng đi ra thông báo cho hắn một tiếng.” Hỏa Hồ lập tức hiểu ý, nhìn phương hướng tân phòng kia nói : “Chủ tử người?”

Long Vân Thâm sửa sang lại y phục của mình một lần thật chỉnh tề, nhìn căn phòng có ánh nến lúc sáng lúc tối kia, nàng dù sao cũng đến rồi, nói như thế nào cũng phải vào nhìn tân nương tử một cái mới đúng.

“Bản cung đi gặp hảo tỷ tỷ.”

Long Vân Thâm đi đến trước cửa, thông qua màn giấy mỏng manh nhìn bóng người không ngừng lay động bên trong, không suy nghĩ đẩy người đi vào.

“Không phải ta nói không cho người tiến vào sao, các người nghe không hiểu?”

Động tác đẩy cửa của Long Vân Thâm dừng lại một chút, rồi sau đó cười ý vị thâm trường, nàng nhìn bộ dáng thẹn quá thành giận của Long Mộ Hi, trong mắt nàng ta hiện tại tràn đầy không thể tin, chỉ biết trừng mắt nhìn nàng chăm chăm, nội y bên trong sắp rơi ra đều không biết giữ chặt lại.

Long Vân Thâm chắc chắn hai tiếng, mở rộng ra cánh cửa cười cười đón gió, “Bản cung đây là không nhìn lầm đi, tân nương tử không phải là nên mặc hỷ phục ngồi ở đầu giường đợi tân lang đến sao, Ngũ công chúa lớn mật thật kinh thế hãi tục, cư nhiên tự mình thoát đi hỷ phục, lại còn chuẩn bị nội y kỉ càng như vậy?”

Long Mộ Hi lúc này mới hồi thần lại, trên người nàng ta chỉ còn một lớp áo lót che dầy, gió bên ngoài thổi qua người nàng ta làm cả người đều run run. Nhưng điều này không đã kích nàng bằng việc Long Vân Thâm đột nhiên xuất hiện ở đây, nàng ta không phải là đang nghỉ ngơi trong viện kia sao, không phải là đang trừng ngũ thạch tán của nàng, lúc này cùng một nam nhân hảo sắc nào đó điên loạn đảo phượng à? Sau đó bị một đám người phát hiện tróc chích mới đúng chứ?

“Người, người như thế nào ở chỗ này?” Long Mộ Hi kéo lại nội y trên người, đáy mắt tràn ra một tia hoảng sợ, Long Vân Thâm hiện đang ở đây, vậy người đang hôn mê trong sương phòng kia là ai?

“Người tới này làm gì, tới nay là đại hỉ của ta cùng tướng quân, ai cho phép người đi vào.” Long Mộ Hi lên tiếng đuổi người ngay lập tức, nàng biết sự tình lúc này đã có gì đó không thích hợp rồi, Long Vân Thâm không bị kẻ đơn! Nhưng dù sao nàng cũng không có gì phải lo lắng, dù sao về sau còn rất nhiều cơ hội để đối phó à, nhưng tướng quân sắp tới rồi Long Vân Thâm này phải rồi đi.

“Người gấp cái gì, bản cung cố tình đến gặp người, người đuổi người như thế không phải làm mất mặt bản cung sao. Nhìn một cái, người mặc đồ như vậy làm gì, định đi cầu nhân à?” Long Vân Thâm một phen kéo mở ra áo khoác của Long Mộ Hi, Long Mộ Hi bị dọa kêu a một tiếng, nhưng chỉ có thể bất an ôm hai tay trước ngực của mình.

Long Vân Thâm nhìn xuống ý niệm ghé thăm trong đầu, vừa nói chuyện vừa rời đi lực chú ý của Long Mộ Hi, một bên nàng giải thuốc bột đã chuẩn bị vào ánh nến đang cháy trên mặt bàn, lại làm như mình đang vỗ tay khen ngợi, “Quả nhiên là trời sinh vu vật, người đều sở động lòng người như mẫu phi của người, lá gan của Ngũ công chúa quả thực đủ ghê gớm, cũng không biết là ai dạy người làm ra chuyện lợi hại như vậy, dám mặc đồ này trong ngày đại hôn.”

Áo lót Long Mộ Hi đang mặc không phải đồ bình thường, Long Vân Thâm mặc dù chưa từng nhìn thấy Thanh Lâu nhưng ít nhiều nghe nói đến, nội y Long Mộ Hi đang mặc kia, trừ bỏ dùng để quyến rũ nam nhân ở ngoài thì còn làm gì được, da thịt như ẩn như hiện bại lộ thế kia, càng quyến rũ nam nhân tâm mơ màng a.

Thuốc bột đã hạ xong, nàng không còn muốn liếc thêm một ánh mắt nào nữa, mắt lạnh nhìn Long Mộ Hi, “Tới nay bản cung đến cốt là muốn cảnh cáo người một câu, người tốt nhất an phận chút, thủ đoạn như thế này nghĩ dùng lại một lần nữa, bản cung tuyệt không lưu tình.”

Phanh_____

Khoảnh khắc Long Vân Thâm đóng lại cánh cửa, liền có âm thanh vật nặng rơi xuống ở trong phòng vọng ta, nàng không khỏi cười cười lần nữa, ngũ thạch tán chắc sẽ cháy theo ánh nến đi. Long Mộ Hi vốn đã có tà niệm, hiện tại có được trợ lực, đêm nay hẳn là phấn khích không ít.

“Người kẻ đơn với nàng?”

Bước chân Long Vân Thâm lập tức bị kiềm hãm, nghe thanh âm kia quá quen thuộc với nàng nhìn nam tử chậm rãi đi ra từ chỗ tối, đến khi thấy rõ khuôn mặt hẳn vẫn không thể không cả kinh, Văn Nhân Mặc!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 65: Được hiệu kích liệt

Giọng nói Văn Nhân Mặc vang lên có chút thô, thanh âm trầm thấp ám ách, hẳn nhìn tân phòng phía sau lại xoay người gắt gao nhìn nữ tử trước mặt chăm chăm, tầm mắt nóng cháy dừng ở trên người Long Vân Thâm không che giấu chút nào, “Người kẻ đơn Ngũ công chúa.”

Ngữ khí khẳng định mười phần, hẳn đã biết.

Nàng không phủ nhận, nếu Văn Nhân Mặc không trở về sớm như vậy nàng đã không bị phát giác. Nhưng cũng bởi vì người tới chính là hẳn nàng càng không biết nên trả lời như thế nào.

Dù sao, Long Mộ Hi là thê tử của hẳn, bọn họ đã cùng nhau bá thiên địa rồi.

“Văn tướng quân, bản cung đến nhìn Ngũ công chúa một chút, hiện tại tướng quân đã đến bản cung sẽ không lại quấy rầy...”

Văn Nhân Mặc nháy mắt bắt được cổ tay Long Vân Thâm, ánh mắt âm trầm lóe ra tâm tình phức tạp. Dừng một chút rồi nói, “Ta ở tiền viện nghe nói công chúa điện hạ say rượu”

Trong lòng Long Vân Thâm roi lởp bộp, nhưng trên mặt vẫn tỏ ra trấn định như cũ.

“Ta lo lắng muốn đi nhìn người, kết quả... Công chúa điện hạ đoán xem ta nhìn thấy gì?” Văn Nhân Mặc cười như không cười nhìn nàng, cũng không chờ nàng trả lời đã dành trước, “Có một nam tử từ nhà ai xông vào phòng của công chúa điện hạ, hơn nữa bước chân lảo đảo. Ta tự nhiên hiểu được sẽ phát sinh chuyện gì, không nghĩ tới nhìn vào lại là một phen cảnh tượng khác.”

Hắn nhìn rõ được hai người ở trong phòng kia không có Long Vân Thâm, tâm tư khẩn trương lo lắng đến lúc đó mới buông lỏng một chút, tự nhiên sẽ không chạy vào ngăn cản nam nhân say rượu kia làm gì, ngay cả nữ tử thay thế Long Vân Thâm kia hắn đều không nhìn một cái, lạnh lùng nhìn một cái liền rời đi.

Hắn chỉ nghĩ phải nhanh chóng tìm được nàng, sợ nàng bị người ta gây bất lợi, kết quả đứng ở bên ngoài tân phòng của mình, nhìn hành động của nàng đối với Long Mộ Hi.

Hắn chỉ đứng ở một nơi bí mật gần đó, lặng lẽ nhìn xem tất cả.

“Ý tứ của Văn tướng quân là gì?” Long Vân Thâm giãy dụa, lúc này mới kéo ra chút khoảng cách với Văn Nhân Mặc, vẻ mặt Văn Nhân Mặc lúc này tựa hồ không đúng. (Bị chị làm cho không đúng đây!!!!)

“Tối nay là đại hôn của ta.”

Trầm mặc nửa ngày, Văn Nhân Mặc nhìn thẳng về phía trước, hắn tiến lên một bước trầm trọng nói, “Nữ nhân đang ở trong phòng kia, là đối tượng đại hôn với ta tối nay, người kê đơn cho nàng... là cho ta?” Trong lòng Văn Nhân Mặc lúc này không nói hết đau xót, kê đơn cho Long Mộ Hi cùng với kê đơn đối với hắn có gì khác nhau, nàng muốn hắn cùng nữ nhân kia ở cùng một chỗ cả đêm tiêu hôn sao?

Chỉ nghĩ một chút như vậy, ngực Văn Nhân Mặc giống như bị ai bóp nghẹt.

Hắn thậm chí đã lên kế hoạch với đại hôn lần này, hắn đã an bài một màn sát thủ nửa đường bắt đi tân nương, nhưng cổ tình đại hôn hôm nay lại thuận lợi một cách thần kì, người hắn an bài trên đường đều không một ai xuất hiện, chỉ có một tấm giấy tin tức báo về cho hắn, có người tận lực ngăn trở bọn họ.

Văn Nhân Mặc lập tức nghĩ đến Lăng Triệt, trừ bỏ nam nhân kia ra, còn có ai có năng lực như vậy.

Thời điểm hắn cùng Long Mộ Hi bái thiên địa, hắn đều cảm giác được tâm mình lạnh toát, hắn làm sao có thể cưới Long Mộ Hi?

Mà lúc này, nàng cư nhiên kê đơn đó cho Long Mộ Hi!

“Người thật hi vọng hôn lễ này thuận lợi có phải không?” Văn Nhân Mặc hỏi tất nhẹ, trong giọng nói chứa nhiều cảm xúc không thể xác định, giống như vừa hỏi vừa chờ mong một câu nói ‘không’ của nàng.

Long Vân Thâm nghe vậy nhú mảy, nhưng hoàn toàn trả lời khác với mong muốn của hắn, “Bản cung tự nhiên mong ước Văn tướng quân cùng Ngũ công chúa trăm năm hảo hợp.”

(Chị có thể vô tâm hơn chút nữa ko, hic)

“Không cần!” Văn Nhân Mặc ngắt lời nàng, tự nhiên tránh đường sang một bên cho Long Vân Thâm, “Công chúa có nhớ từng nói qua, nợ ta một cái nhân tình?”

Long Vân Thâm nhớ đến buổi trưa hôm đó, nàng quả thật đã hứa với hắn như vậy. Nhưng hiện tại liên quan gì? Nàng không khỏi đề phòng nhìn hắn, hắn muốn nàng làm cái gì?

Cảm nhận được sự đề phòng của Long Vân Thâm, Văn Nhân Mặc không biết làm gì chỉ cười cười, “Bản tướng không cần công chúa phải hi sinh cái gì, chính là hi vọng công chúa mang thuốc kia đưa cho ta.”

“Là ý tứ gì?”

“Quân gia không thể để người khác gièm pha.” Cho nên, Long Mộ Hi không thể cùng ngoại nhân tăng tịu với nhau, hơn nữa càng không thể vào ngày đại hôn như vậy.

Trong lòng Long Vân Thâm hiểu rõ, nàng muốn nhục nhã Long Mộ Hi lần này có lẽ không được rồi, có Văn Nhân Mặc ở đây, tuyệt sẽ không cho phép sự việc như vậy phát sinh ra. Nhưng là, hắn vốn dĩ có thể ra tay ngăn cản nàng, tại sao muốn cho nàng nhân cơ hội trả ân tình kia cho hắn.

Nàng không nghĩ ra, cũng không muốn suy nghĩ nhiều hơn nữa, nàng đem cái bình sứ lúc trước cho Văn Nhân Mặc, nói, “Bất quá còn một ít như vậy.” Nàng muốn Long Mộ Hi giữ được một chút thần trí để biết chính mình chịu nhục, tự nhiên sẽ không hạ nhiều thuốc.

Hiện tại trong bình sứ vẫn còn một nửa.

Văn Nhân Mặc nhìn bóng người kia rồi đi thật lâu, cúi đầu nhìn bình sứ trong tay rồi hướng đi vào tân phòng. Hắn đẩy cửa ra, trong phòng là một mảnh hỗn loạn, hi phục đỏ thẫm rơi trên mặt đất hỗn độn không chịu nổi, rơi vãi từ ngoài cửa đến tận đầu giường, y phục nữ tử từng kiện từng kiện rơi xuống, trường hợp này có thể khiến người ta vô hạn mơ màng.

Trên giường lớn khắc hoa, màn che mỏng manh buông xuống, xuyên thấu qua tầng sa mỏng kia có thể nhìn thấy một thân hình mảnh khảnh không ngừng vận vẹo, thi thoảng sẽ phát ra một tiếng nỉ non rên rỉ, mặt ngọt chết người a!

Nếu là nam nhân bình thường, chỉ sợ đã khản trương tiến vào, chỉ tiếc Văn Nhân Mặc lúc này cả người đều không bình thường đầy mắt hấn một mảnh băng sương, từng bước chậm rãi đến gần.

Vén lên màn sa mỏng, nữ tử trực tiếp túm lấy y phục hắn, cả người giống như rắn nước không ngừng bò lên, ánh mắt Long Mộ Hi đều là mê ly, thực chất trong lòng nàng ta có một chút tức giận vì phát hiện mình bị kẻ đơn, hơn nữa còn là chính ngũ thạch tán của mình. Được trong người nàng ta đã đến lúc phát tác, cả người giống như bị lửa thiêu đốt vậy, nàng muốn nam nhân, muốn đến phát điên! (Eo,)

Nhìn nam nhân xuất hiện trước mặt là Văn Nhân Mặc, Long Mộ Hi giống như người trong sa mạc thấy được nguồn nước, không ngừng tiến lên, hận không thể để cho mình hòa tan vào trong người của hắn.

“Mặc, biểu ca, ...Hi Nhi..muốn...” (Muốn muốn cái b**p ấy!)

Theo ánh sáng của ánh nến, khát vọng của nữ tử càng thêm mãnh liệt, thần trí nàng đã bắt đầu mơ màng không rõ. Ánh mắt Văn Nhân Mặc liếc qua, nhìn nữ tử cả người lộn xộn kia, trực tiếp đẩy nàng ra ngã trở lại trên giường, sau đó đi đến một bên, đánh tắt tất cả nến trong phòng.

Không muốn nhìn thêm một lần nào nữa, hắn trực tiếp đi ra ngoài, nháy mắt có một bóng đen từ trên xà nhà hạ xuống, ghé vào lỗ tai hắn nói nhỏ cái gì đó.

Sắc mặt Văn Nhân Mặc lúc này mới hòa hoãn xuống một chút. Chờ cho bóng đen rời đi, hắn lại quay người trở vào trong phòng. Châm lên ánh nến, đem bình sứ kia lấy ra, đổ hết toàn bộ thuốc bột ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 66: Hoàng nhi, phụ hoàng xem trọng người (1)

“Ân...”

Nữ tử trên giường hừ nhẹ một tiếng, dần dần hồi tỉnh lại, chân tay vừa muốn động liền phát hiện toàn thân đau nhức, hơn nữa chính mình còn trần như nhộng, người có óc nhìn cái liền hiểu đêm qua đã phát sinh chuyện gì.

Long Mộ Hi nháy mắt ngồi dậy, lại bởi vì cả người đau nhức mà ngã xuống, mạnh mẽ xóc chấn lên liền sững sờ cả người, nàng ta ngơ ngác nhìn khăn gấm trên giường... Tôi qua nàng...

Tối hôm qua nàng gặp Long Vân Thắm, nữ nhân kia hạ được nàng, nàng mơ mơ màng màng cảm thấy trong người nóng bỏng khó chịu, sau đó...sau đó...

Trong lòng Long Mộ Hi sợ hãi một trận, người tối qua cùng nàng đến cùng là ai?

“Tĩnh?”

Một giọng nói nam nhân đột nhiên vang lên ở cái bàn cách giường không xa, giọng điệu của hắn không hề có một chút gọn sóng cảm xúc nào. Văn Nhân Mặc nhìn bóng người thấp thoáng bên trong màn che mới mở miệng, “Tĩnh liền đứng lên đi, không thể chậm trễ đi gặp gia chủ.”

Long Mộ Hi vùng trộm vén lên một bên màn giường, thấy được người ngồi ở kia chính là Văn Nhân Mặc mới dám thả lỏng tâm thần xuống. Nàng nhớ được không sai, đêm qua nàng nhận ra được Văn Nhân Mặc, là nàng cùng phu quân của nàng, sau đó mới có chuyện...

Ngọt ngào trong lòng nhất thời tràn ra, Long Mộ Hi không nhịn được cười, Long Vân Thắm liệu mình kẻ đơn cho nàng thì như thế nào, kết quả không phải là thất bại trong gang tấc sao. Người giải được là phu quân của nàng, đêm qua hai người hoan ái, nàng còn nhớ đến một số hình ảnh không trọn vẹn, hai má Long Mộ Hi liền nổi lên hai rạng mây hồng vô cùng ngượng ngùng. Phu quân đêm qua rất dũng mãnh, nàng không chịu được cầu xin tha thứ vài lần đầu....

(Ồi, ta kinh thái độ mụ này quá à)

Văn Nhân Mặc nhìn nữ tử bên trong không động như cũ, trực tiếp đứng dậy đi ra cửa, hai nô tỳ đang đứng chờ ở bên ngoài lập tức hô lên, “Tướng quân”

“Đi vào hầu hạ công chúa. “Dứt lời liền nhanh chóng rời đi.

Cả người Long Mộ Hi không có một chút sức lực nào, vẫn là dựa hoàn toàn vào người hai nha hoàn mới có thể chậm chạp mặc xong y phục, nàng cố tình phải mặc y phục cao cổ kín người. Hai nha hoàn nhìn những chỗ hồng ngân còn chưa tan kia thì đều đỏ mặt, làm trong lòng Long Mộ Hi một trận đắc ý.

Lần này tuy không làm gì được Long Văn Thấm, nhưng trong họa có phúc làm cho nàng cùng Văn Nhân Mặc yên ổn động phòng rồi. Nàng cất công chuẩn bị một màn nội y kia cũng vì muốn quyến rũ hắn, không nghĩ tới cuối cùng đánh bậy đánh bạ lại được việc.

Nữ nhân như Long Văn Thấm kia, về sau cơ hội giết nàng ta còn nhiều. Long Mộ Hi trong lòng đều rạo rức, nhìn nữ tử đang hầu hạ mình thì phát giác ra có chút thiếu thiếu, “Tiểu Hồ đâu?”

“Đêm qua nô tỳ nhìn thấy nàng một lần liền không thấy”

Long Mộ Hi nghe vậy nhú mày, Long Văn Thấm bình an vô sự đến gặp nàng đêm qua nàng đã phát giác ra điều kì quái, hiện giờ cung nữ kia cư nhiên không rõ tung tích, trong lòng không khỏi dâng lên một cỗ hoài nghi.

“Ngươi đi tìm xem, đêm qua có thể đã xảy ra chuyện gì?”

Hai nữ tỳ lắc đầu, Long Mộ Hi bỏ qua không hỏi các nàng nữa, nàng nhanh chóng trang điểm cẩn thận cho mình mới đi ra ngoài. Quân gia là đại thế gia nổi tiếng trong thành, Văn Nhân Mặc tuy là Trấn Bắc tướng quân, bất quá vẫn phải cung kính đối với các trưởng bối trong nhà. Long Mộ Hi theo Văn Nhân Mặc đi gặp từng người trong Quân đại thế gia, một phen đi lại trò chuyện cũng tới sau giữa trưa, sau khi nàng ta trở về viện tử của mình liền cảm giác cả người mềm nhũn, cho lui tất cả ra ngoài một người nghỉ ngơi.

Bên trong phủ công chúa, Long Văn Thấm cảm giác mình ngủ đủ liền tỉnh lại, cư nhiên đã là sau giữa trưa.

Nàng nhanh chóng đánh tỉnh chính mình, nhớ tới chuyện phát sinh đêm qua trong lòng nhất thời cảm thấy không ổn. Lập tức kêu Xuân Lan ra ngoài thăm dò, từ khi trở về đêm qua Xuân Lan vẫn luôn âm thầm cảnh giác, vì công chúa điện hạ làm cho nàng chú ý động tĩnh bên nhà Quân đại thế gia.

“Tiền viện đêm qua không phát sinh chuyện gì chứ?”

Xuân Lan lắc đầu, bộ mặt nghiêng cần, hôm qua nàng phải tìm hiểu qua lại nhiều lần mới dám xác thực tin tức, “Công chúa, Quân gia đêm qua một mảnh náo nhiệt, tiền viện không có bất cứ dị thường gì xảy ra.”

“Ngươi tỉnh lại là ai mang ngươi rời đi?”

Xuân Lan lập tức thưa, “Là Tam hoàng tử điện hạ, hắn đưa nô tỳ đến chỗ rẽ đó chờ công chúa, đợi thấy người liền theo người trở về.”

Long Văn Thấm nghi hoặc trong lòng, đêm qua Văn Nhân Mặc nói rõ ràng như vậy, hắn đi đến tiền viện nơi sương phòng của nàng liền thấy một phen điên loạn đảo phurong gì đó, không có khả năng không làm ra chút động tĩnh nào, chẳng lẽ còn có người ở sau Văn Nhân Mặc xử lý hết thảy hậu quả?

Tam hoàng tử điện hạ? Tam ca sao cũng tham dự vào chuyện này, hắn làm sao biết nàng sẽ đi qua chỗ rẽ kia mà nói Xuân Lan đợi đây?

Long Văn Thấm nhanh chóng đứng dậy, vội vàng ăn vài thứ liền đi tìm Ảnh, tất cả những chuyện này chỉ cần hỏi Ảnh liền có thể có đáp án.

“Chủ tử?”

Ảnh như trước một thân hắc y, hơi thở âm trầm, hắn đứng ở một chỗ khuất ánh sáng cả người giống như tách biệt với ánh mặt trời. Long Văn Thấm đứng ngoài chỗ sáng, giống như đang nói chuyện với bóng ma, “Đêm qua xảy ra chuyện gì? Tam hoàng tử tại sao biết chuyện này? Còn tỳ nữ cùng công tử nào say rượu kia đâu, tại sao một điểm tiếng gió đều không có?”

Ảnh không chút giấu diếm, nói tất cả những thông tin hắn biết cho nàng, lại làm cho lòng Long Văn Thấm không ngừng run rẩy.

“Ngũ thạch tán là thuốc hạ giải, công tử kia sau khi tỉnh rượu liền trực tiếp chạy lấy người, nữ tử kia sao dám để lộ chuyện như vậy ra ngoài, cho nên việc này không được người trong Quân gia chú ý. Hơn nữa, tựa hồ như Văn Nhân Mặc không muốn để lộ chuyện này ra ngoài, sự tình đến đây liền dừng lại.”

Long Văn Thấm nghĩ một chút, nhớ đến biểu cảm đêm qua của Văn Nhân Mặc, nàng đột nhiên sinh ra một loại ảo giác, là vì sương phòng kia vốn là nơi nghỉ ngơi của nàng sao? Cho nên hắn không muốn làm cho thế nhân chú ý tới?

(Đứng rồi đó chị, hi)

“Tiếp theo như thế nào? Tam ca như thế nào tham dự?” “Đây mới là chuyện chính nàng muốn quan tâm, Hòa Hồ thông báo cho Tam ca bất quá một tiếng nàng bình an mà thôi, hắn như thế nào cứ ra Xuân Lan, lại giống như biết hết mọi chuyện.

Ảnh trầm mặc một lát, không tiếp tục giải thích nữa, “Thuộc hạ không dám vọng ngôn, chủ tử nếu muốn biết ngọn nguồn, có thể hỏi vương gia.”

Lăng Triệt?

...

Long Vân Thắm lại nghĩ đến chuyện tối qua, đại hôn của Văn Nhân Mặc cùng Long Mộ Hi, tâm tư của nàng đều nghĩ phải đối phó trên người Long Mộ Hi, cả thời gian tiến cung cũng đều nghĩ phải làm sao đối phó Long Mộ Hi, Lăng Triệt thế mà bị nàng ném qua một bên.

Nàng cơ hồ ở thời gian quan trọng nhất đó quên mất nam nhân kia, Ảnh nói lời này không khỏi làm cho nàng phán đoán một chút, sự tình đêm qua cùng nam nhân kiều ngạo bày mưu tính kế không ai bì nổi kia có liên quan hay không?

Long Vân Thắm một tay ấn lên khoe môi, rồi rầm một hồi lại quyết định không đi hỏi Lăng Triệt, nàng cùng hắn không chỉ tin nhiệm đối phương, mà còn phải dành cho nhau một không gian riêng.

Lăng Triệt làm việc trước giờ đều có chủ trương, mục đích của hắn cùng chủ kiến làm cái gì, đều từ ý tưởng của hắn thể hiện ra, nếu nàng cứ động việc đều đi hỏi thì quả thực sẽ không thể tự nhiên khi đối diện hắn, nàng không hề ngoài nghĩ năng lực của hắn.

Còn nữa, hắn là Nhiếp Chính vương đại nhân, tự nhiên có rất nhiều việc phải xử lý.

“Thời gian không còn sớm, Xuân Lan theo ta ra ngoài đi.”

Long Vân Thắm mang theo một tâm tình rất tốt xuất môn, đi tìm Nghiêm Cẩn.

Long Mộ Hi tất nhiên cần đối phó, nhưng nàng không cần tiêu phí quá nhiều tinh lực vào đó, việc quan trọng nhất của nàng chính là thành lập thế lực, là thế lực chính bản thân nàng tự do chi phối. Nhị hoàng tử Long Hách Tường mới là đối thủ của nàng.

Nghiêm Cẩn từ lần trước tiếp nhận một loạt lời đề nghị của Long Vân Thắm, không nói hai lời liền chuyển nhà ra khỏi phố nhỏ thành Tây, một đường khảo sát xuống dưới, cư nhiên cuối cùng lại chọn địa phương cùng với những người bình dân như vậy. Long Vân Thắm đứng ở cửa nhà hắn, cách đó không xa là một con sông nhỏ chảy qua, từng trận hơi thổi đánh úp lại làm nàng không nhịn được nhíu mày, đầu hắn là có vấn đề gì sao? Chọn nơi này sẽ không ảnh hưởng tính mạng chứ?

Nàng muốn hắn đi điều tra thị trường, cũng không nhất thiết phải lựa chọn cuộc sống như thế này?

“Công chúa, tình cảnh nơi này thật sự là... Công chúa người thực muốn chờ ở nơi này sao?” Xuân Lan không nhịn được phản đối trong lòng, hoàn cảnh bốn phía làm nàng không đành lòng nhìn thẳng, nàng thực nghĩ không ra nhân tài do công chúa đích thân lựa chọn, nam nhân kêu Nghiêm Cẩn kia rốt cuộc có đầu óc cấu tạo như thế nào vậy, phố nhỏ thành Tây kia tốt như vậy không ở lại đi đến nơi này.

Một đại hán mặc y phục rách nát đi qua, nhìn thấy hai người Long Vân Thắm cùng Xuân Lan bộ dáng xuất chúng, y phục trên người lại đắt tiền, không nhịn được dừng lại nhìn xem, rồi sau đó đẩy mắt thoáng hiện ánh sáng rọi.

Long Vân Thắm để lại động tác sắp mừng người của Xuân Lan, tiếp tục chờ người.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 67: Chương 66 (Tiếp)

Nghiêm Cẩn cầm trên tay một con vịt quay cùng một bình rượu nhỏ từ bên ngoài trở về thì thấy chủ tớ hai người Long Vân Thắm đứng ở chỗ kia, sắc mặt tựa hồ không tốt lắm. Long Vân Thắm nháy mắt liền phát giác ra hắn, lại thấy Nghiêm Cẩn cười ha ha không ngừng: “Ta không nghĩ người thế nhưng tự mình đến địa phương như này.”

Nghiêm Cẩn đẩy ra cánh cổng, lịch sự mời Long Vân Thắm cùng Xuân Lan đi vào trong, lại đuổi đi một đám đại hán thô kệch vây quanh ngoài cổng nhà hắn, lúc này mới đóng chặt cánh cổng lại.

Nơi ở của Nghiêm Cẩn so với hoàn cảnh bên ngoài kia thì tốt hơn nhiều, trong sân được thu thập xử lý sạch sẽ gọn gàng, cuối cùng sắc mặt Long Vân Thắm cũng tốt hơn một chút. Nhìn Nghiêm Cẩn ăn vận vô cùng tùy ý lười thối, Long Vân Thắm không ý kiến, lập tức kêu Xuân Lan pha trà nóng mang lên, “Những việc muốn người làm như thế nào rồi?”

Nghiêm Cẩn không trả lời nàng, ngược lại cười hỏi: “Không hỏi ta tại sao lại như thế này sao?”

Long Vân Thắm lắc đầu, người nàng muốn dùng tự nhiên đã quan sát kỹ từ trước, một khi người đó làm cái gì nàng đương nhiên không chút hoài nghi, Nghiêm Cẩn là người như thế nào đấy lòng nàng tự biết được chút ít.

“Bản tính người như thế nào ta đều đã biết một hai rồi, nếu hiện tại nghỉ hoặc người thì chúng ta làm sao hợp tác tiếp đây?”

Nghiêm Cần hài lòng gật đầu, nàng không hổ là đối tác tiềm năng hần nhìn trúng, khí độ cùng kiến thức bậc này tự nhiên không phải người bình thường.

“Nơi này là khu ổ chuột, trong quá trình đi khảo sát thị trường theo lời của người ta tự nhiên sẽ bị người hữu tâm chú ý, cho nên phải thay đổi địa bàn hoạt động. Suy nghĩ kỹ thì tự mình trải nghiệm cuộc sống như thế này cũng không tồi, đại khái sống với bọn họ ta có thể hiểu cuộc sống của người bình dân là như thế nào. Người nói quả không sai, cuộc sống của dân chúng với tư tưởng của quý tộc hoàn toàn không giống nhau.”

Cuộc sống của Nghiêm Cần ngày trước có thể nói cũng là một gia đình khá giả, rồi sau đó tự mình buôn bán kiếm chút lời lãi nên trở nên tương đối giàu có, cuộc sống tự do nhàn tản quen rồi, hiện tại thể nghiệm cuộc sống mới như thế này, ban đầu quả thực ở trong mắt hần những người dân chúng bình thường đều không có bao nhiêu giá trị.

“Nếu đã không ghét bỏ, ta liền hỏi người một vấn đề.”

Long Vân Thâm gật đầu, nàng đại khái cũng đoán được ý tưởng của hần :

“Nói đi”

“Một lượng bạc, người cho rằng dân chúng thông thường có thể duy trì trong bao lâu.” Đáy mắt Nghiêm Cần chứa ý cười, trong tiềm thức của hần Long Vân Thâm là công chúa hoàng gia, loại vấn đề này khẳng định không hiểu được nhiều lắm. Nhưng là.... lần này hần tính sai rồi.

Long Vân Thâm ngay cả suy nghĩ đều không có liền trực tiếp trả lời : “Một lượng bạc, nếu cho một hộ gia đình bình thường hần có thể duy trì trong vòng ba tháng, nếu đưa cho một hộ nghèo khó túng thiếu, chắc có thể tiêu pha trong vòng nửa năm. Đương nhiên đây là tính tiền duy trì sự sống mà thôi, còn những thứ lặt vặt phát sinh kia thì ba lượng bạc đối với một hộ gia đình bình thường trong một tháng chưa chắc đủ...”

Nghiêm Cần đem một lượng bạc giải thích các loại khả năng có thể phát sinh, cuối cùng nhìn nam tử đang cầm bầu rượu kia cứ ngồi ngẩn người nhìn mình thì cười nhẹ một tiếng: “Thế nào, người cảm thấy rất ngoài ý muốn?”

Nghiêm Cần nhanh chóng buông bầu rượu ra, thu liễm lại ý cười, hần quả thực nghĩ sai lầm rồi : “Nghiêm Cần quả thực có lỗi rồi, hiện tại không cần tính toán nữa, ánh mắt nhìn xa của công chúa, Nghiêm Cần cam bái hạ phong.”

Hần cho rằng bản thân hoàn toàn có thể nắm giữ quyền chủ động trong thị trường này, không nghĩ tới người trước mặt còn nhanh hơn hần một bước hiểu biết, hần nơi nào còn tỏ ra đắc chí được nữa.

Long Vân Thâm hiểu sự kiêu ngạo của Nghiêm Cần, hần quả thực đã nhận thức không sai. Muốn thuyết phục một người kiêu ngạo như vậy cũng giống như người phải tìm phương pháp làm sủi nước vậy, đi tìm một cái ấm mà đun, đun càng lâu nước càng ấm, nàng muốn cuối cùng Nghiêm Cần phải thật tình bị thuyết phục như vậy.

“Ta biết cũng là phần da lông mà thôi, nhưng để người đi khảo sát điều tra ta thực sự tin cậy. Nói một chút đi, người điều tra như thế nào?” Long Vân Thâm nhìn bầu rượu cùng giấy dầu gói thịt kia, “Nếu đã mua rượu về đến đây, xem ra trong lòng người đã hiểu rõ?”

Nghiêm Cần gật đầu, nói chuyện cùng Long Vân Thâm.

“Dân chúng trong kinh thành đúng như suy nghĩ của công chúa, ăn mặc đi lại đều chia ra làm nhiều bộ phận, y phục của dân chúng cùng quan lại quý nhân khác biệt. Nếu tính lượng vải dệt dân chúng phải dùng trong một năm, số lượng kia là lớn kinh người đấy. Nhưng vải dệt của bọn họ là tự cung tự cấp, dùng đồ chính họ tự làm ra.”

“Có thể như vậy sao?” Long Vân Thâm tin tưởng Nghiêm Cần biết nhiều hơn vậy.

“Mặt khác, xưởng may bố trang ở kinh thành này phần lớn thuộc sở hữu của Đoan vương, cũng có phú thương hợp tác cùng quan lại mở ra một số tiệm trang khác, nhưng thực chất đều lấy Đoan vương làm chủ sai đâu đánh đó. Vải dệt lưu hành trong hoàng gia nguyên bản đều do Đoan vương phụ trách.

Còn có một số ít là các xưởng tự tay dân chúng làm nên, nhưng phân tán khắp các nơi, không có chút bối cảnh thực lực gì.”

Ở kinh thành này hai cực phân hóa nghiêm trọng, đám người hoàng gia phú thương cùng dân chúng bình dân, cuộc sống chênh lệch nhau quá lớn.

Bọn họ rõ ràng dân chúng không thể mang lại lợi nhuận nhiều cho nên để mặc một khối người dân như vậy. Nhưng bọn họ quên mất, đây là một quần thể không lồ như thế nào.

“Tìm địa phương đặt cửa hàng thì sao?”

“Đã chọn xong, đang trong giai đoạn thi công sắp hoàn thành, đều dựa theo bố trí của công chúa. Nhân thủ ta đều bí mật chiêu mộ, công chúa nghĩ nên cấp tiền công như thế nào?”

Long Vân Thâm không chút suy nghĩ, “Gấp đôi tiền công bình thường, mặt khác người tuyển ra một trăm người, tại thời điểm chúng ta khai trương cửa tiệm thì trà trộn vào trong dân chúng không ngừng nói chuyện tung tin, cái này phải làm đồng loạt mới được. Nếu nhân thủ không đủ có thể mượn những khát cái lưu động cũng tốt, ta muốn dân chúng khắp kinh thành này biết sự ra đời cùng tồn tại của chúng ta.”

Nàng đã có tính toán, để không làm cho các phú thương khác chú ý, thời gian khai trương tốt nhất đó là thời điểm sứ giả hai nước Xích Viêm cùng Bắc Tề vào biên giới Nam Hoàng, khi đó lực chú ý của toàn bộ phú thương khẳng định đều đặt trên những người quý tộc kia, đối với cửa hàng khai trương giữa đám dân đen làm gì có lòng nào để ý.

Một khi bọn họ lấy lại được tinh thần phát giác ra cái gì thì hàng loạt cửa hàng của nàng đã tồn tại xong, cũng đủ tạo cho nàng thời gian xóa đi một số dấu vết.

Nghiêm Cận chăm chú nghe kể sách gọi là tung tin tuyên truyền kia, lại ghi chép vào một quyển sổ nhỏ. Nhìn một trương trang giấy mỏng manh đơn giản, trên đó liệt kê các thành phẩm cùng bán thành phẩm, các thứ linh tinh như vải dệt bình dân, còn có đồn dùng sinh hoạt hằng ngày các loại đều không thiếu. Cẩm giấy này tỏa ra tuyên truyền khắp nơi, hơn nữa đồ dùng giá thành đều thấp hơn hẳn so với giá ở ngoài thị trường.

Nghiêm Cận muốn hỏi nàng vì sao, nhưng tầm mắt lại nhìn đến một ít tin tức phía dưới, trong lòng không nhịn được cả kinh.

“Như vậy có phải hay không muốn lỗ?” Trong vòng thời gian một tháng sau khi cửa tiệm khai trương, mọi người đều nhận được ưu đãi như nhau, nhưng cứ người nào đều muốn vào nhận ưu đãi như vậy không phải là tự bọn họ hưởng hết lợi nhuận với nhau sao? Đây là phương pháp gì?

Long Vân Thâm nhìn chỗ Nghiêm Cận chỉ vào, nhíu mày nói: “Tại sao ngươi lại nói như vậy?”

Nghiêm Cận một phen suy tư, vẫn lắc đầu không tán thành: “Không ổn, nếu luôn luôn làm như vậy, chẳng những đã bán với giá thấp, mà phí tổn với chúng ta rất cao.”

“Sai.” Long Vân Thâm đem tập giấy cầm trên tay, chỉ vào vật phẩm muốn tuyên truyền trên đó nói: “Ưu đãi mỗi ngày đều phải duy trì, những hàng hóa này tuy chúng ta bán ra với giá thấp hơn những cửa hàng khác nhưng nếu gây được ấn tượng tốt, chúng ta có thể hấp dẫn rất nhiều khách hàng đến mua bán. Một khi người tiến vào cửa hàng tiêu dùng hàng hóa của chúng ta sẽ có cơ hội trở thành một cộng đồng tiêu thụ, đây không phải cơ hội hốt bạc của chúng ta hay sao? Hơn nữa, đã là người ai chẳng muốn chiếm tiện nghi về cho mình, một khi cảm giác bản thân mình chụp được lợi, bọn họ chắc chắn làm ra công suất lớn gấp nhiều lần.”

“Cho nên cơ hội kéo theo người tiêu dùng tiêu dùng sản phẩm, sau đó liền nhận được tiền?” Đáy mắt Nghiêm Cận sáng lên, làm như vậy vừa được tiêu dùng vừa có lợi ích khi tham gia, có thể nói là cao minh.

Long Vân Thâm chưa cho rằng đây là cách làm hoàn mỹ, kiểu kinh doanh như vậy chỉ có người hiện đại như nàng mới hiểu, nhưng nó lại có thể áp dụng ở tất cả các loại thị trường, chưa từng sai. Làm theo cách này, cho dù hàng hóa của nàng sau này có giá như trên trời, một khi tin tức phát hành chúng được ban ra, vô luận là ai cũng sẽ tìm cách mua vào, không liên quan đến muốn mua hay không muốn mua, cái mà họ quan tâm chính là lợi ích khi tham gia vào tiêu phí.

Những việc nàng làm hiện tại mới chỉ là sự khởi đầu nhỏ nhỏ thôi. Nàng bắt đầu ở lĩnh vực dệt may trước, sau đó sẽ hướng đến ăn mặc đi lại của dân chúng Nam Hoàng quốc, sau đó gắn kết bọn họ thành một tuyến, làm thành một sản nghiệp khổng lồ, đây chính là cách tạo nên một thị trường tự chủ lưu động. Mà giống như hiện đại, nàng sẽ tạo ra một hệ thống siêu thị phiên bản cổ đại ở đây.

Thị trường của nàng tuy không quá giàu có, nhưng lực lượng tham gia vào không đâu địch nổi.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 68: Hoàng nhi, phụ hoàng coi trọng ngươi (3)

Sau đó Long Vân Thâm đem khái niệm cùng hình thức hoạt động của siêu thị nói cho Nghiêm Cận nghe, Nghiêm Cận chính là càng nghe ánh mắt càng không ngừng tỏa sáng, hần dùng ánh mắt đó nhìn nàng gát gáo, giống như thấy được phía trước là một kho báu đào hoài không hết vậy.

Long Vân Thâm bị nhìn như vậy cứ thấy một trận ác hàn, cuối cùng trực tiếp phóng một cái tát đi qua mới làm cho nam nhân trước mặt tỉnh táo.

“Không lâu nữa Nam Hoàng quốc có sự, ngươi thừa dịp trong khoảng thời gian này nhập hết đồ dùng nguyên vật liệu đầy đủ, nếu không đủ bạc thì tìm Xuân Lan lấy thêm, nhớ kĩ phải vừa làm vừa quảng bá tuyên truyền khắp nơi.”

Rời khỏi chỗ Nghiêm Cận, trong lòng Long Vân Thâm đều không thoải mái, mà cảm thấy lo lắng nhiều hơn. Nàng không biết thế lực Đao vương đã lớn mạnh như thế nào, sẽ không phát hiện ra hướng đi của các nàng chứ?

Đi được nửa đường, Long Vân Thâm lại thay đổi ý định đi vào Thiên Hương lâu, ngồi trong nhả phòng yên tĩnh tự mình suy xét nên làm cái gì tiếp theo.

Xuân Lan đi ra ngoài, một lát lại mở cửa đi vào, đột nhiên ngoài ý muốn của Long Vân Thâm là có một nam tử đi theo sau Xuân Lan, là nam tử duy nhất nàng có ấn tượng sau sự việc kia, Tà Văn.

“Công chúa điện hạ thật nhân nhả, thời gian này còn có tâm tình đi uống trà Thiên Hương lâu!” Tả Vân giống như hai người rất quen thuộc, không đợi nàng nói cái gì đã trực tiếp đi đến đối diện, tự nhiên ngồi xuống châm trà cho mình.

Long Vân Thâm liếc mắt làm cho Xuân Lan đi ra ngoài, nhìn nam tử đối diện nhưng không lên tiếng.

Cuối cùng, Tả Vân bị người nhìn cả người đều không được tự nhiên gơ hai tay đầu hàng, hần buông ly trà nói : “Công chúa điện hạ đừng nhìn ta như vậy, một nam tử như ta đều cảm thấy da mặt không đủ dày để chịu đựng.”

Long Vân Thâm không nhịn được khẽ cười một tiếng, hần có da mặt sao? Có da mặt mà không mời tự đến tận đây, cũng vì cảm nhận Tả Vân không có địch ý nên nàng không có trực tiếp rời đi.

“Công chúa điện hạ không hiểu kì với ta à?”

Long Vân Thâm trừng mắt, trực tiếp bỏ ngoài tai câu vừa rồi, nam nhân này tối hôm trước nhìn thuận mắt bao nhiêu hôm nay thế nào nói nhảm như vậy. Nhưng nhắc đến nhà họ Tả làm cho nàng nhớ đến một người khác, Tả Tây tướng quân tay nắm đại quân Nam Hoàng quốc, không biết hai người này có quan hệ gì không?

“Ta công tử có lẽ là thế gia đại thần đi, bất quá bản cung đối với mấy chuyện này không quen thuộc, Tả công tử không ngại nói bản cung nghe một chút?”

Tả Vân tự nhiên không từ chối, có thể lọt vào mắt Long Vân Thâm mà nói chuyện đúng là khó có dịp nha, hần còn tưởng bản thân bị xem nhẹ một cách triệt để rồi.

“Tả Tây tướng quân là nghĩa phụ của tại hạ.”

“Tả Tây tướng quân.”

Tả Vân ha ha cười, nhìn Long Vân Thâm giật mình ngạc nhiên là cảm giác cả người đều thoải ái, “Công chúa điện hạ không phải là Tả Tây tướng quân cũng không hiểu được chứ?”

“Ta tự nhiên biết, bất quá trước giờ chưa bao giờ nghe nói Tả Tây tướng quân có con.”

Tả Vân bị nàng nói nghẹn họng, giống như mỗi khi Long Vân Thâm mở miệng đều làm cho hần không biết làm sao, Tả Vân hần ở kinh thành này thanh danh lớn như vậy, nàng cư nhiên không nghe nói qua?

Nhìn bộ dáng Long Vân Thâm, Tả Vân biết nàng không nói dối, nhất thời cả người hần giống như phải chịu đả kích lớn, quả nhiên hần làm việc đều chưa đủ khoa trương a?

“Vậy nhận thức lại một lần, tại hạ Tả Vân, là nghĩa tử của Tả Tây tướng quân, bất quá hi vọng công chúa điện hạ có thể nhớ rõ ràng tên của ta không phải vì có nghĩa phụ.”

Long Vân Thâm đi xuống tầng một Thiên Hương lâu, bên tai còn phiêu đẳng thanh âm của nam nhân kia, thanh âm Tả Vân nói chuyện không lớn không nhỏ, nhưng vừa khéo làm cho tất cả khách nhân trên dưới tầng một tầng hai đều nghe thấy hết : “Nhớ ta là Tả Vân, Tả là bên trái, Vân trong mây trắng, nếu sau này có rảnh...”

Long Vân Thâm bước nhanh xuống lầu, đi ra khỏi Thiên Hương lâu lúc này mới không nhịn được nổi hết da gà, nàng từ trước đến giờ lần đầu tiên gặp một nam nhân gà mẹ như vậy, ấn tượng lúc trước của nàng về Tả Vân đều bị ngày hôm nay đánh nát hoàn toàn. Nàng vẫn cho rằng Tả Vân là một con hồ ly thành tinh, kết quả hôm nay phát hiện hóa ra chỉ là một con chim trĩ...

“Công chúa, vị công tử kia?” Xuân Lan nhìn Long Vân Thâm chần chờ một lát, nàng cũng có ấn tượng với nam tử kia, tuy rằng không có gì sâu sắc lắm.

“Làm sao?”

“Đêm hôm trước ở Quân gia, nô tỳ có gặp qua Tả công tử, hần giống như nói chuyện nhiều với Tam hoàng tử, hần vừa nhìn thấy nô tỳ liền bỏ đi.”

Long Vân Thâm nghe vậy thì dừng lại nhìn Xuân Lan, trên mặt nàng không có một chút biểu cảm nào làm cho Xuân Lan không khỏi kinh hãi, lập tức cúi người nói : “Nô tỳ không dám nói dối.”

“Hồi phủ.”

Nàng chỉ biết Tả Vân tuyệt không đơn giản, hôm nay gặp mặt ở Thiên Hương lâu chỉ sợ là hần đã sắp đặt từ trước, nhưng trong lúc hai người ngồi với nhau đều nói mấy chuyện rêu rĩa, nàng suýt chút nữa liền thật sự cho rằng hần là công tử chỉ biết ăn chơi trác táng, Tả Vân này cũng tam ca nhận thức nhau, vậy hần tiếp cận nàng có mục đích gì?

Long Vân Thâm trở về phòng mình, lại phát hiện trên giường có một mảnh giấy ở đó từ bao giờ, mặt trên chỉ viết hai chữ, nửa đêm.

Nàng nhìn tờ giấy hồi lâu, cuối cùng vẫn là không muốn mang đi tiêu hủy, chữ viết của Lăng Triệt nàng tự nhiên nhận biết. Hần đã tới? Lưu lại tờ giấy là muốn hẹn với nàng.

Nửa đêm...

Đêm nay, Long Vân Thâm đi ngủ rất sớm, nhưng mà lần đi lộn lại trên giường đều không thể ngủ được, ngược lại càng ngày càng thanh tỉnh, lại lấy mảnh giấy trong lòng ra nhìn nhìn, xác định là hai chữ nửa đêm, lại tiếp tục muốn nhắm mắt.

Thời gian từng giây phút trôi qua, nàng lần đầu tiên ý thức được thời gian trôi qua chậm chạp như thế, giờ còn chưa tới nửa đêm. Xoay người một cái, nàng dứt khoát từ trên giường ngồi dậy, cả người dựa vào đầu giường, thất thần cầm lên một cuốn sách.

Đến khi Lăng Triệt không tiếng động xuất hiện trong phòng đã phát hiện nữ tử đang thất thần dựa vào đầu giường, thẳng đến khi hắn tiến tới rất gần nàng mới chợt bừng tỉnh, “Ngươi thế nào đến đây?”

Lăng Triệt ngồi xuống, đem cái chăn trượt xuống kéo lên người nàng, cầm lên nhìn mảnh giấy trong tay nàng nói : “Muộn như vậy còn đọc cái gì, cũng không sợ hại mắt sao? Ta như thế nào đến đây? Chẳng lẽ không thể tới?”

Long Vân Thâm cẩn thận nhìn hắn, trong lòng vừa động lại đem tờ giấy lấy ra : “Ngươi hẹn ta à?”

Lăng Triệt nhú mày, cầm tờ giấy lên nhìn nhìn, giống như vô ý hỏi nàng : “Không thể?”

Có thể, đương nhiên là có thể, chính là mọi lần hắn tùy ý muốn đến thì đến muốn đi thì đi, lần này tại sao lại hẹn trước?

“Ta còn tưởng ngươi muốn lưu lại tin tức gì.”

Nam nhân nghe vậy cười cười, đột nhiên dựa người nằm cạnh nàng, tựa vào trên bờ vai nàng, chop mũi quanh quẩn hương thơm mái tóc nhàn nhạt làm tâm tình hắn vô cùng thả lỏng : “Đã mấy ngày không nhìn được ngươi.”

Dứt lời liền đem nàng ôm vào trong ngực, Long Vân Thâm muốn đẩy đẩy ra nhưng mà người này không nhúc nhích một chút, cuối cùng nàng đành tìm một tư thế thoải mái để người nào đó tùy ý bao bọc lấy mình.

“Tìm ta có việc?”

Lăng Triệt không nói chuyện, chỉ là nhắm mắt dựa vào nàng, bàn tay không ý thức vỗ vỗ nhẹ tấm lưng nàng, “Không có việc gì không thể tìm ngươi? Thâm Nhi, những lời này dễ làm thương tâm người khác!”

Nàng bất đắc dĩ nhưng không muốn nói cái gì phản bác hắn, nàng thừa biết nam nhân này là cố ý. Nam nhân này luôn luôn có bản lĩnh lợi dụng ưu thế bản thân, bất kể là hắn cường thế bá đạo hay ôn nhu vui đùa, nàng đều chưa kịp phản bác đã mềm lòng rồi.

“Ta chờ ngươi sợ ngủ quên mất nên lấy sách ra đọc.” Long Vân Thâm giải thích, tâm không hiểu sao đập nhanh lợi hại, làm cho nam nhân đang ôm nàng cười đến lợi hại, hơi thở trầm thấp mang hơi ấm truyền vào tai nàng, lập tức làm hai gò má nóng lên, quả nhiên nàng bị đùa giỡn.

“Lăng Triệt!”

“Tốt rồi, ta không cười. Khó lắm mới được nhìn ngươi như vậy tự nhiên cảm thấy vui sướng.”

Lăng Triệt nhìn ngoài phòng, bóng đêm chín nùng a. Tuy rằng hắn rất muốn một phen sóc lên cái chăn kia tiến vào nhưng lại sợ bản thân làm ra cái hành động gì khiến nàng sợ hãi nên đành nhìn xuống, quan hệ hai người thật vất vả mới đi đến ngày hôm nay, hắn cũng không muốn phá hư dù chỉ một chút.

“Gần đây xảy ra nhiều chuyện, đại tể mười năm một lần của Nam Hoàng quốc sắp đến, hơn nữa còn hai đoàn sứ thần ở hai quốc gia khác muốn đến chúc mừng.” Lăng Triệt khôi phục bộ dáng nghiêm túc nói với nàng, đại tể mười năm một lần này hắn không để ý nhiều, nhưng hai quốc gia cử người đến lần này không thể xem thường.

Vừa suy nghĩ hắn vừa nhìn về nữ tử còn dựa trên giường : “Như nghĩ xem như thế nào ?”

Long Vân Thâm đột nhiên nghĩ tới hai nữ nhân trong cung, Lệ Phi là công chúa của Xích Viêm quốc, Hoa phi là Quận Chúa của Bắc Tề quốc, các nàng không có động tĩnh gì sao ?

“Hai người kia phản ứng như thế nào ?”

Lăng Triệt không khỏi tán thưởng, hắn vừa nói như vậy nàng liền bắt được điểm mấu chốt, “Đích xác, hai vị kia trong cung giống như hai con gà mái ấp trứng, một chút động tĩnh đều không có. Sứ thần của Bắc Tề quốc hiện tại chưa thăm dò được là ai, nhưng sứ thần của Xích Viêm quốc là một vị hoàng tử, xem như là cháu trai Lệ Phi, chắc chắn sẽ gây động tĩnh không nhỏ, đoàn người Xích Viêm quốc hiện đã đi được nửa đường rồi.”

Long Vân Thâm nhú chặt chân mày, nàng biết Long Hách Tường sẽ không bỏ qua cơ hội lần này, Hoàng tử Xích Viêm quốc nếu đứng sau ủng hộ Long Hách Tường, hậu quả khó lường. Người tiếp sứ giả lần này tuy không phải Long Hách Tường nhưng không thể bỏ qua trường hợp tình thế phát triển theo hướng khác.

Mà đoàn người nàng chú ý hơn là Bắc Tề quốc, thế nào lại không có tin tức !

Chương 69: Hoàng nhi, phụ hoàng xem trọng ngươi (4)

“Thấm Nhi?” Nhìn nữ tử đang thất thần, Lăng Triệt cảm thấy mình cần phải nhắc nhở một chút, “Ngươi sao không nói với ta?”

Đại hôn của Văn Nhân Mặc, hẳn một đường thuận lợi tiến hành mọi chuyện, lại không nghĩ rằng nàng cũng muốn tham gia vào.

“Hừm?” Long Vân Thấm ngẩng đầu, hiển nhiên không rõ ý tứ trong đó của hắn, “Là chuyện gì?”

Lăng Triệt thở dài, nhìn không được vuốt ve khuôn mặt của nàng, “Nữ nhân kia hạ ngươi ngũ thạch tán, thật sự rất đáng chết!” Hắn đáp ứng nàng sẽ không nhúng tay vào chuyện này, nhưng làm sao có thể tha thứ cho người dám xuống tay trên người nàng chứ. Long Mộ Hi, đã xúc phạm vào điểm mấu chốt của hắn.

Long Vân Thấm giật mình, hẳn quả nhiên đều biết hết.

“Ngươi nhúng tay?”

Lăng Triệt lắc đầu, “Ta chỉ làm cho hôn lễ thuận lợi hoàn thành mà thôi, thuận tiện nói một câu cho Long Thanh Dương, làm cho hắn chiếu cố ngươi thật tốt.” Nếu hắn thực sự nhúng tay, Long Mộ Hi làm gì có chuyện còn nguyên vẹn hình người như vậy.

Long Vân Thấm không hiểu được suy nghĩ này của hắn, nhìn nam nhân tỏ ra cực kì khinh thường liền hiểu, việc như vậy hắn coi thường nhúng tay đi!

Nhất thời nàng liền rướn người lên nói thầm vài câu vào trong tai của hắn, sắc mặt Lăng Triệt bỗng nhiên biến đổi, rồi sau đó dùng ánh mắt ảm ảm ánh sáng nhìn nàng, “Ngươi?”

Long Vân Thấm bị hắn nhìn chằm chằm làm cả người không được tự nhiên, nhất thời giải thích một chút, “Ta không có trực tiếp làm.”

Nam Nhân đột nhiên đến gần, bàn tay to lớn nâng lên cằm của nàng, khiến cho nàng phải nhìn thẳng vào tuấn nhan phóng đại của hắn, Long Vân Thấm cảm giác tim đập có chút nhanh, trên mặt lại mang theo một tia than thở : “Lăng Triệt..”

“Thấm Nhi, loại chuyện này ngươi làm sao mà biết? Lại hạ được như vậy cho nữ nhân kia.”

Lăng Triệt có chút kinh ngạc, Thấm Nhi của hắn cứ nhiên biết chế mị được, ở trong các thành phần của Ngũ Thạch tán tách ra vài loại, lại thêm một số thành phần khác tạo ra cấm dược, cũng là những bí dược mà nữ tử thanh lâu hay sử dụng để quyến rũ khách nhân. Dược này mà dùng trên người Long Mộ Hi, sẽ chỉ làm Long Mộ Hi mất kiểm soát bản thân càng thêm phóng đảng.

“Nàng không phải muốn nhìn thấy ta như vậy sao, ta liền muốn xem nàng chịu đựng như thế nào gọi là muốn ngừng mà không ngừng được.” Nhắc đến Long Mộ Hi kia, cả người Long Vân Thấm đều sinh ra chán ghét.

Nàng ta đã vài lần muốn nàng thất thần mất mặt, nàng chỉ muốn đem ngũ thạch tán của nàng ta trả về nguyên chủ mà thôi, lại làm cho Hòa Hồ bỏ thêm một số thành phần khác vào liền biến thành một loại bí dược nào đó, một khi trúng được này tâm tính cả người đều không ngừng thay đổi, không có ý chí cực mạnh sẽ nhanh chóng bị dục vọng khống chế, nữ nhân như Long Mộ Hi làm sao mà chịu được. Nhưng cũng không phải nàng biết chế bí dược gì!

Lăng Triệt lại thần phần đồng tình, “Nàng ta xứng đáng bị như vậy, ngươi giáo huấn như vậy vẫn còn tiện nghi cho nàng ta.”

Tâm tình Long Vân Thấm thật ra có chút phức tạp, Long Mộ Hi là thê tử Văn Nhân Mặc, nàng làm như vậy thực sự được chứ?

Nhưng nàng chưa kịp nghĩ nhiều lại bị lời nói tiếp theo của Lăng Triệt làm cho dao động, “Nữ nhân kia thực ra muốn phái người ám sát ngươi.”

Lăng Triệt nói đến đây lại cảm thấy buồn cười, “Bất quá người nàng tìm đến lại là người trong Thanh Y vệ, thật sự là ngu đến cùng cực.”

Hai người nói chuyện nho nhỏ rai rác, một mặt tiêu hóa tin tức một mặt hưởng thụ, chờ đến hừng đông Lăng Triệt mới không tình nguyện rời đi.

Long Vân Thấm không chút buồn ngủ, trực tiếp rời giường khoác quần áo đi ra ngoài, nhìn bóng đêm dần dần lụi tàn, chân trời tràn ngập ánh sáng, nhất thời cảm thấy cả người thư thái.

Đế vương bất ngờ tuyên chỉ đến Phủ công chúa, Tào công công tự đến triệu Long Vân Thấm vào cung.

Long Vân Thấm thực ngoài ý muốn, giờ phút này Long Hạo Thiên muốn tuyên nàng vào cung làm gì?

“Thân thể Phụ hoàng dạo này như thế nào?” Trên đường tiến cung, Long Vân Thấm tùy ý hỏi Tào công công.

Tào công công lại không nói nhiều, chỉ nói một tiếng vẫn tốt liền im miệng, nhất thời không khí có chút đè nén, đợi đến thời khắc bước vào trong Ngọc Quỳnh điện, Tào công công mới mở ra cửa điện để một mình nàng đi vào.

Long Vân Thấm chậm rãi đi vào trong, vừa vặn gặp Long Hạo Thiên ngẩng đầu nhìn nàng, tầm mắt hai người giao hội một chỗ, Long Vân Thấm rõ ràng cảm nhận được một tia âm ngoan ẩn sâu trong mắt hắn. Tâm tức khắc run lên, lại không dấu vết hạ xuống, nàng mỉm cười tiến lên hành lễ, “Nhi thần tham kiến Phụ hoàng.”

Long Hạo Thiên che giấu cảm xúc nơi đáy mắt, từ ái nâng tay, “Hoàng nhi không cần đa lễ.”

“Tạ phụ hoàng.” Nàng đứng dậy nhìn hắn, “Phụ hoàng tìm nhi thần là có việc gì sao?”

Long Hạo Thiên gật gật đầu, đem suy nghĩ trong lòng nói ra, “Quốc sư hiện tại đã trở về Nam Hoàng quốc, đại tế mười năm một lần của chúng ta sắp được cử hành, mặt khác hai quốc gia khác đã phái sứ giả đến dự lễ, trẫm đã giao cho Thanh Dương phụ trách mọi lễ nghi tiếp đón, nhưng lại muốn hoàng nhi cùng chia sẻ với hắn.”

Long Vân Thấm cả kinh, cho nàng tham gia?

“Phụ hoàng, sự việc này nhi thần chưa làm bao giờ.”

“Chưa làm cũng không cần lo lắng, chuyện gì mà không phải bắt đầu từ con số không, hơn nữa ngươi là công chúa điện hạ, phụ hoàng đối với ngươi đặt hi vọng không giống với người khác. Ngươi cần phải hiểu rõ thân phận chính mình, phụ hoàng xem trọng ngươi. Còn nữa, quốc gia mẫu hậu ngươi phải sứ giả đến, nếu là ngươi trực tiếp phụ trách càng là phù hợp, không phải sao?”

Long Hạo Thiên nói lời lẽ thật uyển chuyển, trong giọng nói làm cho người ta không thể chối từ, Long Vân Thấm tự nhiên biết lần này mình không thể trốn tránh liền hào phóng nhận lời.

“Như thế là tốt rồi, sự tình an bài như thế nào ngươi có thể đi hỏi Thanh Dương, mặt khác đây là tin tức của sứ giả Bắc Tề quốc đưa tới, ngươi cảm lấy xem một chút, trong lòng tự có tính toán.”

Long Vân Thấm tiếp nhận một phong thư liền cẩn thận cất vào tay áo, không dám biểu đạt quá nhiều cảm xúc của mình, Long Hạo Thiên nói đến chuyện gì nàng đều giả bộ ngờ ngẩn không tình nguyện bất quá để che giấu mà thôi, cuối cùng cũng không giải quyết được gì.

Vừa ra khỏi Ngọc Quỳnh điện, cung nữ bên người Hoa phi lập tức ngăn nàng lại.

“Công chúa điện hạ, Hoa phi nương nương cho mời công chúa, mong rằng công chúa đi qua một lát.”

Hoa phi?

Nàng ta cũng không chịu ngồi yên sao?

Long Vân Thấm suy nghĩ sau liền gật đầu, “Dẫn đường đi.”

Hoa phi không có ở trong Cẩm Hoa cung, mà ngồi ở lương đình trong Ngự Hoa viên, lúc cung nữ kia đưa nàng tới Hoa phi đã ngồi ở đó từ lâu.

Nhìn Long Vân Thấm đồng ý đến đây, Hoa Phi cười cười xoay người, hành động thân nhiên tao nhã, thật không giống như đã phải chờ rất lâu.

“Công chúa điện hạ rời khỏi hoàng cung ở phủ công chúa, quả thật là khó có dịp gặp mặt, hôm nay nếu không phải cung nữ bên người bản cung nhanh trí bản cung liền không biết công chúa vào cung đâu!”

Hoa Phi đi trước ngồi xuống, sau đó mỉm môi cười nói, “Mời công chúa điện hạ ngồi.”

“Hoa phi lần này mới bản cung đến, sẽ không phải chỉ muốn uống trà thôi?”

Trên mặt Long Vân Thấm không biểu đạt ra cảm xúc, chỉ quan sát vẻ mặt Hoa phi, nhưng mà nàng cũng không tài nào nhìn ra cái gì. Trong tứ phi, Hoa phi là người khó lường nhất, nàng ta chẳng những được sủng ái mà không kiêu ngạo, lại làm việc gì đều sạch sẽ lưu loát không lưu một tia nhược điểm, quả thực làm cho người ta nhìn không ra.

“Công chúa điện hạ hôm nay gặp mặt hoàng thượng, không biết là có tin tức gì tốt.”

Long Vân Thấm nghe vậy chỉ uống trà không nói, tin tức quả nhiên truyền thật nhanh, Hoa phi này vậy mà đã biết rồi?

“Lời này của nương nương là ý gì đâu?”

“Tự nhiên là nói thế nào có ý như vậy, đại tế Nam Hoàng quốc sắp tới, sứ giả hai quốc gia khác đương nhiên phái sứ giả tới chúc mừng, bản cung là người Bắc Tề quốc, nghe nói có người Bắc Tề quốc đi qua tự nhiên trong lòng dâng lên vui sướng, không nhịn được muốn hỏi thăm một chút. Nghe nói lần này công chúa điện hạ đứng ra tiếp đón bọn họ, càng làm bản cung thấy có duyên phận. Nhưng mà chưa biết sứ giả lần này là vị nào vậy?”

Long Vân Thâm chưa nhìn qua phong thư kia, làm sao mà biết, “Bản cung không biết được.”

“Nga? Thật không, nhưng ngắm lại lần này là đại tể Nam Hoàng quốc, Bắc Tề hẳn không thể chuẩn bị qua loa cho xong, nếu bản cung đoán không sai lần này hẳn là Đại tướng quân Bắc Tề quốc đích thân đến, coi như cấp mặt mũi cho Nam Hoàng quốc.”

Dứt lời nàng ta liền che miệng cười khẽ, nhìn Long Vân Thâm, “Lại nhắc đến vị này quả thực đối với chúng ta có duyên, lúc trước Trường công chúa hòa thân đến Nam Hoàng quốc cũng là Đại tướng quân hộ tống, sau đó người hộ tống bản cung cũng gả đến Nam Hoàng quốc, như cũ đều là Đại tướng quân. Lúc này, chắc hẳn là không sai...”

Long Vân Thâm xuất cung trở về phủ công chúa, vào trong phòng ngủ lập tức mở ra tín thư Long Hạo Thiên đưa cho nàng, bên trong toàn bộ là giấy trắng, mặt trên chỉ biết vài chữ, Bắc Tề quốc đại tướng quân, Phong Hạ.

Phong Hạ?

Long Vân Thâm lập tức kêu Xuân Lan mang sách sử liên quan đến Bắc Tề quốc đến.

Tiếp nhận bộ sách kia, Long Vân Thâm lập tức tìm kiếm tin tức có liên quan đến người tên Phong Hạ này, cuối cùng dừng ở một câu nói kia, Phong Hạ, hẳn là Đại tướng quân Bắc Tề quốc.

Đại tướng quân trong miệng Hoa phi chính là sứ giả đến dự đại tể Nam Hoàng quốc, Phong Hạ. Nhưng, tại sao lại trùng hợp như vậy, Hoa Phi sao có thể đoán được dễ dàng thế.

Phong Hạ? Hẳn từng hai lần hộ tống mẫu hậu cùng Hoa phi đến Nam Hoàng quốc?

Long Vân Thâm cảm giác những chuyện này có liên quan đến nhau, nhưng nhất thời không biết vấn đề là ở đâu, tài liệu ghi về Phong Hạ, cũng chỉ có một chút tin tức ít ỏi. Nàng chỉ biết năm nay hẳn tuổi tứ tuần, uy vọng ở Bắc Tề quốc rất cao, tuy rằng không mang danh bách chiến bách thắng, nhưng mấy chục năm đều là nhân vật trung tâm trong quân đội. Hẳn đi sứ Nam Hoàng quốc, là dựa theo ý chỉ của Bắc Tề vương.

Long Vân Thâm dành cả buổi sáng để nghiên cứu về người tên Phong Hạ này, nàng có một loại cảm giác khi nàng nhìn thấy Phong Hạ, nàng sẽ biết một số tin tức gì đấy. Thí dụ như một số tin tức về mẫu thân của nàng.

Cùng lúc đó bên trong Ngọc Tuyên, Nhiếp Chính vương đại nhân đã nghe đến tin tức, sắc mặt lập tức trầm xuống.

“Là ai?”

Mị nhanh chóng đem tin tức nói lại một lần, “Bẩm vương gia, sứ giả Bắc Tề quốc phái tới là Đại tướng quân Phong Hạ.”

“Phong Hạ?”

“Vâng.” Mị cẩn thận tiếp tục nói, “Hôm nay Hoàng thượng tuyên công chúa điện hạ tiến cung, giao cho công chúa tiếp đón đoàn sứ giả này.

Hai mắt Lăng Triệt tối sầm lại, lãnh ý nhất thời lượn lờ trong phòng càng tăng nhiều hơn, muốn Thâm Nhi tiếp đãi sứ giả Bắc Tề quốc?

“Hoàng thượng của chúng ta quả thật là có ý tứ, thủ đoạn làm việc càng thêm cao minh.” Lăng Triệt bật cười lạnh lùng, hàn khí đầy mắt không che giấu tràn ra.

Trong lòng Mị thầm kêu không tốt, vương gia là muốn tức giận?

“Vương gia, việc này?”

Lăng Triệt đưa tay, cầm lên một lá trúc rơi trên ngọn núi giả nằm trong lòng bàn tay, tùy ý vui đùa một chút, nhìn hẳn như tùy ý vui đùa nhưng càng như vậy Mị càng cảm thấy lo lắng.

Hắn cùng Ảnh lúc nào cũng đi theo bên người vương gia, có bao nhiêu sự tình không biết hết cũng rõ ràng một ít, về những chuyện xảy ra ở Bắc Tề quốc lúc trước bọn hắn đã đi kiểm chứng nhiều lần. Hiện thời, vẫn cảm giác giằng vò này, không biết vương gia muốn làm gì?

“Phong Hạ mấy năm nay có hành động gì không?”

“Chưa từng có.”

“Thật không, lúc này đến Nam Hoàng quốc, sẽ có.” Lăng Triệt vung tay lên, lá trúc rơi xuống mặt hồ nhân tạo, rồi lập tức đứng dậy đi ra ngoài, lưu lại một mình Mị vẫn còn sợ hãi chưa hồi hồn lại.

“Làm cho hắn biết khó mà lui, mấy năm nay có lẽ hắn an nhàn đủ rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 70: Mỗi người có một bản lĩnh riêng (1)

Về chuyện tiếp đãi với người Bắc Tề quốc, Long Vân Thâm thực có chút đau đầu, nàng chưa bao giờ nghĩ bản thân mình sẽ đích thân phụ trách những chuyện như thế này. Nguyên bản nàng muốn trong khoảng thời gian này sẽ tập trung vào chuyện khai trương chuỗi cửa hàng, hiện thời lại bị chính sự quần thân không dứt ra được thế này, nàng cảm thấy chính mình thực không ổn.

Long Hạo Thiên đơn giản muốn nàng phụ trách chuyện này, không phải là muốn kéo toàn bộ sự chú ý lên người nàng sao? Nhưng mà cũng tốt, như vậy thì không có ai rảnh rỗi để ý đến những cửa hàng yên lặng khai trương rải rác khắp kinh thành!

Càng nghĩ càng thấy hợp lý, Long Vân Thâm lập tức đem tinh lực của mình đặt ở việc này, càng nhân thời gian rảnh rỗi nghĩ ra nhiều ý tưởng phát triển thị trường, nghĩ xong liền yên tâm vứt hết cho Nghiêm Căn.

Việc của nàng là ngày ngày theo dõi tiến độ của kế hoạch, rồi sau đó quyết định bước tiếp theo, Nghiêm Căn hiện tại càng ngày càng gian xảo với nàng nha, rõ ràng tâm tư không đơn thuần còn cố ý đến xin chỉ thị của nàng phải làm cái gì.

Nàng âm thầm ném cho hắn một ánh mắt xem thường, rõ ràng hắn nhìn thấy nàng nhân hạ hơn hắn nên muốn thử khả năng của nàng rốt cục có bao nhiêu đi.

“Nghiêm Căn, mọi chuyện kế tiếp ta sẽ không tham gia, ngươi cân nhắc kỹ rồi hành động đi, việc khai trương chuỗi cửa hàng cùng việc thu thập thông tin thị trường phải dứt khoát thật nhanh. Mặt khác, ngươi bồi dưỡng vài người đáng tin cậy rồi cân nhắc lên làm chương quỳ, để cho bọn họ mỗi người đảm đương một chỗ đi.”

Long Vân Thâm cẩn thận dò xét Nghiêm Căn, sau đó suy nghĩ cái gì lại bỏ sung, “Còn nữa, nguồn cung ứng kia phải lấy được khế ước, phải lấy được cam đoan của bọn họ phòng trường hợp xảy ra chuyện không hay, nếu bọn hắn bán tin tức của chúng ta ra ngoài lập tức phải bồi thường tổn hại cho chúng ta gấp một vạn lần.”

Cánh tay Nghiêm Căn run lên một chút, mí mắt giật giật lợi hại, “Vạn lần?”

Bọn họ bán cả nhà đi cũng không có nhiều bạc như vậy, nếu để lại đời sau có khi cũng không đủ...” Công chúa, ngươi có phải quá độc ác hay không?

Long Vân Thâm không để ý chuyện này, nàng chính là muốn cho bọn người kia không thể có tâm tư khác, “Toàn bộ nguồn cung ứng của chúng ta đều do đám người này lo liệu, phải đảm bảo bọn họ đều thành thành thật thật, nếu họ đột nhiên nổi lòng tham bán đi tin tức gì đó thì chúng ta phải làm sao? Chỉ cần ngươi làm một cái khế ước rõ ràng, nếu bọn hắn dám để lộ, không những bị kiện lên triều đình, mà mạng nhỏ của bọn hắn cùng gia tộc của bọn hắn đều bị liên lụy vào, bản cung làm việc xưa nay làm việc đều không để lại đường lui.”

Nghiêm Căn gật đầu: “Ta sẽ xử lý tốt chuyện này, công chúa có thể yên tâm.”

Long Vân Thâm nghe vậy mới hài lòng một chút, “Tất nhiên nếu bọn họ thành tâm hợp tác với chúng ta thì lợi nhuận sẽ không thiếu. Nguồn cung ứng là một phương diện, mặt khác ngươi nói cho bọn họ, nếu cửa hàng chúng ta khai trương mọi việc đều tốt đẹp, bọn họ nếu muốn có thể tham gia với chúng ta.”

Nghiêm Căn nghe vậy lập tức chần chờ, “Bọn họ?” Tâm tư của thương nhân rộng lớn bao nhiêu hắn là người rõ ràng, tự nhiên dâng bát canh ngon tận miệng họ như thế sao?

“Nghiêm Căn, ngươi phải nhìn xa ra một chút nữa, lòng tham của con người không nhất định là chuyện xấu, nếu chúng ta làm tốt bọn họ chắc chắn sẽ mang lại càng nhiều kinh phí, chính lòng tham mới mang lại động lực, nếu chúng ta càng mang cho bọn họ nhiều lợi ích, chẳng những chúng ta được lợi, mà bọn họ đối với chuyện hợp tác với chúng ta càng thành kính.”

“Vậy còn tên cử hàng thì sao?”

Điều này Nghiêm Căn đã suy nghĩ một thời gian, mọi việc đã coi như chuẩn bị sắp xong, nhưng tên cửa hàng hắn nghĩ lâu vậy mà không nảy ra ý tưởng gì, cuối cùng đành phải quay lại hỏi Long Vân Thâm “Công chúa không phải đã quên chứ?”

Long Vân Thâm cười cười, nàng làm sao có thể quên chuyện này, các chuỗi cửa hàng của bọn họ đều mở ra cho nhân dân hạ tầng cùng trung tầng, tự nhiên không thể đặt tên quá khoa trương, không thể quá bình thường, quả thực có chút khó.

“Kì thực ta vẫn chưa nghĩ ra, ngươi vẫn chưa nghĩ ra à, sao lại hỏi ta?”

Nghiêm Căn không nhịn được phun ra nước trà trong miệng, trừng lớn mắt nhìn nữ tử trước mắt, nàng còn cười, lúc này là lúc nào rồi nàng còn có thể cười?

“Công chúa điện hạ, mấy ngày nữa chúng ta khai trương rồi, tên cửa hàng còn không có nữa, không có làm sao chúng ta đi tuyên truyền đại chúng

được?”

Long Vân Thâm có chút vô tội nhún vai, “Cho nên đều phải nhờ vào đại quân gia người a, thanh danh của hàng càng để dân chúng dễ nhớ càng tốt, người đi thị sát dân chúng nhiều như vậy chẳng lẽ không nảy ra ý tưởng gì hay sao?”

Nàng lúc này khôn thể nhường bước được, tên Nghiêm Cẩn này dối trá quen rồi, chuyện này cứ để cho hắn lao tâm khổ tứ một phen mới được.

Cuối cùng dỗ hắn vài câu Long Vân Thâm liền tiễn hắn đi về, nhân tiện lại xuất mấy vạn lượng bạc ra ngoài, nàng tin vào năng lực xử lí của Nghiêm Cẩn nên đưa bạc cho hắn an bài mọi thứ.

“Xuân Lan, gần đây em có tin tức gì không?”

Xuân Lan lắc đầu, tâm tư thành thật nói: “Không có tin tức gì.”

Hạ Vũ nghe vậy không nhịn được sốt ruột, “Công chúa công chúa, nô tỳ có tin tức, có tin tức.” Nàng vừa dứt lời liền nhận được một cái trừng mắt của Xuân Lan, Hạ Vũ lập tức nghẹn miệng ủy khuất nói: “Thật sự có tin tức mà!”

“Nói nghe một chút đi.” Long Vân Thâm bị hành động này của Hạ Vũ xua tan đi tâm tình buồn bực nãy giờ, nha đầu này nói có tin tức đại khái lại là cái trò cười gì đó!

Hạ Vũ lúc này nghiêm túc dị thường, nhìn quanh hồi lâu, xác định trong phòng không còn người nào mới chạy lại gần Long Vân Thâm nói nhỏ: “Nô tỳ nghe nói một ít hạ nhân trong Quân đại thế gia bị đánh đến lợi hại rồi bị bán ra ngoài, cũng không biết phạm vào lỗi lầm gì.”

“Người hỏi thăm chuyện này để làm gì?” Xuân Lan lập tức tức giận trắng mắt, nha đầu Hạ Vũ này thật sự là nhàn rồi quá không có việc gì làm nên hồng đầu rồi, một chút tâm tư đứng đắn cũng không có.

Hạ Vũ một phen lí do cho bản thân: “Ngũ công chúa không phải gả vào trong Quân gia sao? Nô tỳ muốn nhìn một chút động tĩnh của nàng a, nàng ta lúc nào cũng nghĩ nhầm vào công chúa điện hạ của chúng ta, nếu ngày tháng nàng trải qua ở Quân gia không tốt, nô tỳ nói một chút để mọi người vui vẻ là được rồi.”

“Hạ nhân bị đuổi ra ngoài thì có gì ngạc nhiên, nha đầu kia!”

“Sao lại không nha, nghe nói bọn họ đều nổi lên tâm tư không nên có, bị Văn phu nhân đánh cho tàn phế rồi đuổi ra ngoài...”

Hạ Vũ càng nói càng nhỏ, trực tiếp bị Xuân Lan kéo xuống hậu viện, nhưng Long Vân Thâm toàn bộ đều đã nghe được, nàng lập tức nghĩ đến nữ nhân ngu xuẩn kia khi bị phát tác sẽ có bộ dáng ra sao, chắc chắn...

Nhưng tại sao nàng ta lại phát tiết lên người hạ nhân chứ? Đùng là đủ thấp hèn!

Mà sự thật chính là...

Trong Quân đại thế gia, Long Mộ Hi sắc mặt xanh mét ngồi ở trong phòng của mình, tiếng kêu la thảm thiết ngoài sân vừa mới dịu xuống một chút, đã có vài cái hạ nhân bị nâng đánh văng ra, trước mặt nàng có một nha hoàn đang quỳ, cả người không một mảnh vải che thân, nước mắt rơi đầy mặt.

Nhưng đáng chú ý hơn cả là cả người nha hoàn kia đang sợ hãi đến phát run, đáy mắt nổi lên sợ hãi giống như nhìn thấy quỷ, không ngừng dập đầu khóc lóc, “Công chúa tha mạng, công chúa tha mạng.”

Long Mộ Hi nắm chặt khăn tay nỗ lực đè nén tức giận trong lòng xuống, ném một chút bạc xuống đất rồi sai người mang nàng ta xuống, “Đuổi ra ngoài.”

Nha hoàn kia nghe tiếng lập tức trắng mặt, đuổi ra ngoài cũng đồng nghĩa với việc bị bán đi, cơ hội muốn sống không bằng chết a, nói không chừng còn bị bán vào thanh lâu, về sau không bao giờ có thể...

“Công chúa! Cầu người tha mạng a, nô tỳ ngày sau không dám nữa!”

Long Mộ Hi không kiên nhẫn vẫy tay, Hòa Hồ ở một bên lập tức dùng khăn bông nhét vào trong miệng nha hoàn kia, sau đó sau người lùi nàng ta ra ngoài. Chờ trong phòng an tĩnh lại một chút, Hòa Hồ mới cười nói, “Công chúa, giải dược này xem ra không được, nha hoàn cũng dùng một loại dược đã cùng nam nhân kia... vậy mà vẫn không có hiệu quả.”

Hòa Hồ đem sự tình bị dược nói một lần cho Long Mộ Hi, một lần nữa lấy được sự tín nhiệm, Long Mộ Hi từ sau sự việc kia, dục vọng cả người không hiểu sao trở nên đặc biệt mãnh liệt.

Nhưng sau một đêm kia, Văn Nhân Mặc rất ít khi ở chung cùng nàng, mỗi đêm nàng đều phải gian nan đè nén cảm xúc vô cùng cực khổ. Càng trải qua gian nan càng cảm thấy thống hận Long Vân Thâm, oán niệm càng ngày càng nặng: Chính Long Vân Thâm hại nàng như thế này.

“Lại nghĩ tiếp biện pháp, hoãn lại việc tìm người thí nghiệm thuốc đi, nhiều hạ nhân bị đưa ra ngoài như thế khó tránh khỏi tai tiếng cho Tướng quân phủ.”

“Vâng.” Hòa Hồ che lại ánh mắt đùa cợt, kín cẩn gật đầu nghe theo.

“Nữ nhân ở Công chúa phủ kia có động tĩnh gì hay không? Còn có, tướng quân gần đây làm cái gì, hần lâu như vậy đều không đi qua bên này...”

Long Mộ Hi rất muốn gặp Văn Nhân Mặc, nhưng hần đều lấy lý do công vụ bận rộn không gặp mặt nàng, thậm chí suốt đêm đều không trở về. Nàng một mình một thân ở trong phòng ngủ này, hàng đêm đều không nhận được việc phải kiểm chế.

Hỏa Hồ lắc đầu, nàng sẽ không đem sự tình ở phủ công chúa nói cho Long Mộ Hi, về phần Văn Nhân Mặc, càng không phải phạm vị quan tâm của nàng.

Đêm khuya, lại là một vòng gian nan.

Long Mộ Hi cả người lả lợ vận vẹo, hạ thân lúc nào cũng trần trọc không yên, nàng muốn có gì đó lấp đầy giải thoát nàng nhưng thân thể thực không chịu nổi.

Mỗi đêm nàng đều muốn gặp Văn Nhân Mặc.

“Mặc...Mặc...” Mỗi một tiếng ní non của nàng, đáp lại chỉ có bóng đêm yên tĩnh.

Đúng lúc này, cánh cửa yên tĩnh đột nhiên mở ra, một bóng dáng không tiếng động đi vào, bị thanh âm nhỏ vụn trong phòng làm cho cả người chấn động. Bóng đen lách người một cái liền đi vào trong nội thất, sau đó... thanh âm cao thấp nối tiếp, đứt quãng, đêm dài cửu viễn...

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 71: Mỗi người đều có bảo lĩnh riêng (2)

Hỏa Hồ vẫn ẩn thân ở một chỗ tối trong sân, một lúc lâu sau cuối cùng cũng đợi được bóng đen kia từ trong phòng đi ra, rồi nhìn hần đi đến trước mặt nàng.

“Loại chuyện này thật sự dọa những người gan nhỏ như ta mà, người chắc nữ nhân kia là ngũ công chúa? Thủ đoạn quyến rũ của nàng so với nữ tử thanh lâu còn phóng đảng hơn mấy phần đấy! Chắc chắn!” Nam nhân vừa nói vừa cười khế, trên mặt tràn đầy thần sắc hưởng thụ thỏa mãn.

Hỏa Hồ ném cho hần một ánh mắt khinh bỉ ghét bỏ, xuất ra ngân phiếu trực tiếp ném qua: “Xong việc thì làm cho cái miệng sạch sẽ một chút, nếu có người tra ra cái gì từ miệng người...”

“Được rồi, được rồi, tuyệt sẽ không nói với người khác, bản lĩnh làm hái hoa tặc của ta đâu phải chuyện bình thường. Bất quá, nếu Văn Nhân Mặc biết nữ nhân của hần bị hái hoa...”

Hỏa Hồ nghe vậy chỉ thờ ơ: “Văn Nhân Mặc nếu thật sự để ý sao có thể để nàng ta ở một mình bấy lâu nay? Ta hảo tâm tìm người hạ hỏa cho nàng, hiện tại hần phải thỏa mãn mới đúng. Bản lĩnh của người làm cho nữ nhân kia dục tiên dục tử, hần có khi càng thêm thích người đấy!”

Cùng bóng đen kia giao dịch một hồi, cuối cùng khi hần rời đi, Hỏa Hồ bụng nước chờ ở ngoài cửa, thẳng đến khi trời sáng mới một lần nữa gõ gõ cửa phòng, nâng đẩy cửa đi vào, sau đó ‘a’ một tiếng thét chói tai_____

Long Mộ Hi tỉnh lại liền phát hiện bản thân trần trụi nằm trên giường, hồng ngân trên người nhiều đến nỗi đếm không xuể, khoa trương nhất là dấu vết ở trên đùi nàng, làm cho mỗi khi nhìn đến đến cực kì ngứa ngáy.

Một màn đặc sắc đêm qua chậm rãi xuất hiện trong đầu mình, sắc mặt Long Mộ Hi dần dần trắng bệch.

Hỏa Hồ nhìn biểu cảm nữ nhân nằm trên giường biến hóa vô cùng đặc sắc, trong lòng giống như trăm hoa đua nở, nhưng vẫn làm bộ như thực hoàng sợ. “Công chúa, ngài?”

Đêm qua Văn Nhân Mặc không tới, mà Long Mộ Hi lại như thế, hiển nhiên cùng người ta vụng trộm nha!

Sắc mặt Long Mộ Hi lạnh lùng nhìn Hỏa Hồ, “Việc này tuyệt đối không được cho người thứ ba biết, bằng không người đừng mong sống tốt.”

Hỏa Hồ sợ hãi khúm núm gật đầu, hầu hạ Long Mộ Hi thay y phục, một phen qua lại cuối cùng mới tìm được cơ hội chuẩn đi.

Long Vân Thâm lần thứ hai nhìn thấy Hỏa Hồ ở công chúa phủ, biểu cảm vô cùng phong phú, hần rõ ràng không mấy cam nguyện đến nơi này, nhìn thấy nàng thì trực tiếp giao cho nàng một phong thư còn mình chỉ ngồi đối diện uống rượu.

Nàng nghi hoặc tiếp nhận thư kia sau đó mở ra, trên mặt giấy bắt quá viết mấy câu, nét chữ xinh đẹp rõ ràng, là nét chữ của Hỏa Hồ. Long Vân Thâm đọc xong nội dung, trong lòng liền dờ khóc dờ cười, Hỏa Hồ cư nhiên làm ra loại sự tình này?

Hắc Hồ nằm úp sấp trên bàn, tay cầm bầu rượu lắc lắc : “Chủ tử, người nói nha đầu Hỏa Hồ kia có phải quá nhân rồi nên không biết làm chuyện gì hay không? Cứ nhiên tìm hái hoa tặc làm giao dịch gì đó, ta còn tưởng có nguyên nhân gì nên chạy đến nhìn một phen, nào biết hái hoa tặc kia... Chính là một tội hòm qua đủ để người tiêu hồn, Hô Hô, nàng ta ngồi ở một xó tường xem diễn cả đêm, lão tử thấy xấu hổ!”

Long Vân Thâm nheo mắt, trong lòng yên lặng nghĩ, Hắc Hồ người không phải cũng ngồi xem cả đêm à!

“Đã để nàng đi theo bên người Long Mộ Hi, bản cung tin ở nàng, loại sự tình như vậy cứ làm theo ý nàng đi.”

Qua chuyện lần này, cảm giác của nàng với Long Mộ Hi lại thêm chán ghét vài phần, mặc dù bởi vì tác dụng của thuốc nhưng nàng ta cứ nhiên có một chút lí trí không chế bản thân đều không có, lại có thể kích tình cùng một nam nhân xa lạ như vậy! Thật sự là phóng đảng từ trong xương.

“Hắc hắc, ta nghe Hỏa Hồ nói qua, mị được thuật kia chính chủ tử kêu nàng hạ?”

Trong lòng Hắc Hồ đột nhiên nổi lên vui vẻ, hần vốn cho rằng Long Vân Thâm là một chủ tử đứng đắn, thủ đoạn rõ ràng lưu loát hơi hơi giống với vương gia, không nghĩ tới cứ nhiên chủ tử hần lại thích loại trò chơi vòng vèo giằng vò người ta này, cũng không trực tiếp giết chết đối phương. Hắc Hồ hần thích nhất như thế, chỉ tiếc vương gia luôn luôn đè nén không có chỗ phát huy, sau đó hứng trí cũng bị chôn vùi mất.

Hiện thời, Long Vân Thâm hành động vô tình như vậy, làm cho Hắc Hồ cảm thấy trong lòng vui sướng, giống như nhìn thấy đồng loại của mình, chỉ hận không thể bắt tay cùng nhau nghĩ ra ‘chính nhân đại pháp’ (Biện pháp chính người)

Long Vân Thâm bị Hắc Hồ nhìn đến mặc danh kì diệu, làm nàng nổi cả da gà, ánh mắt kia nhìn nàng giống như thấy được bảo bối vậy.

“Ngạch...” Long Vân Thâm cảm thấy mình nên kéo ra chút khoảng cách an toàn, “Như thế nào?”

“Chủ tử, cái kia! Hắc hắc... về sau những biện pháp giằng vò người khác như vậy chủ tử cứ hảo hảo thảo luận cùng thuộc hạ như thế nào? Nếu còn có những chuyện thú vị như thế này cứ giao cho thuộc hạ đi làm là được! Nha đầu Hỏa Hồ kia thuộc hạ một tay dạy dỗ, bản về công phu chính người, Hắc Hồ ta nếu nhận đứng thứ hai, người trong Thanh Y vệ không có ai dám nhận đứng thứ nhất...”

Một lúc lâu sau, nhìn Hắc Hồ mang theo một bình rượu ngon rời đi, Long Vân Thâm cuối cùng mới có cảm giác sống lại, há to miệng hít thở một luồng không khí mới mẻ.

Hôm nay Hắc Hồ hành động hoàn toàn khác với tưởng tượng của nàng, nàng cho rằng hần là một đại hảo hán cao to chính trực, ai ngờ bề ngoài của hần chỉ che giấu cho một nam nhân thích gây rối loạn ở trong xương?

Ni nã, làm cho nàng giống như bị thiên lôi đánh cho ngoài khét trong sống! Người Thanh Y vệ quả thực tồn tại nhiều kì ba nha.

“Ảnh, người có vẻ quên giao đãi cái gì?”

Nhìn đến nam tử ở góc tối đi ra, khuôn mặt than bình thường hiếm khi lộ ra một tia nghi ngờ làm tâm tình nàng chuyển tốt lên không ít, lúc trước Lăng Triệt đem Thanh Y vệ giao cho nàng, nàng chỉ biết người bên trong tất cả đều có bản lĩnh, nhưng không ai nói cho nàng khả năng gây rối của bọn họ mới là hạng nhất a... thật sự làm nàng quẫn.

Ảnh nắm trường kiếm đứng thẳng, cẩn thận mở miệng : “Vương gia không thích khả năng tôm tép này, Hắc Hồ trừ bỏ khinh công rất cao được vương gia ưu ái, những cái khác không tính có bản sự gì.”

“Ngà? Vậy người có thể nói, người ngoài khả năng làm người dẫn đầu Thanh Y vệ ra, cái gì khác đều không có?”

Ảnh nghe vậy thì run một cái, sau đó cả người cứng ngắc đứng tại chỗ, một lúc lâu trên mặt đột nhiên hiện lên một chút hồng hồng vô cùng khả nghi, hần cứ nhìn Long Vân Thâm, giống như rất khó mở miệng.

Làm cho Long Vân Thâm nhất thời nổi lên hứng thú, thật có khả năng gì khác?

“Ảnh, người không nói ta liền đi hỏi người khác, nếu hỏi Hỏa Hồ hoặc là Mị, hoặc là Hắc Hồ cũng có thể...” Nàng nhất thời liệt kê từng người từng người, mỗi khi nói ra một cái tên mặt Ảnh lại đỏ thêm một phần, đến khi nàng nói đến tên của Lăng Triệt, Ảnh rốt cuộc không chịu nổi nữa giờ tay đầu hàng.

“Chế được.”

Chế được? Đó là bản lĩnh thật sự!

“Chế được gì? Bị thương được, gây tê tán...”

Môi Ảnh không khổng chế được run run, nửa ngày mới phun ra ba chữ...Làm cho Long Vân Thâm đang hứng chí đều phải sùng sốt cả người, không biết nên nói cái gì mới phải.

“Nữ nhân được.”

Nhìn biểu cảm của Ảnh giống như lấy hết sức lực mới nói được ba chữ đó, Long Vân Thâm sững sờ hồi lâu mới lấy lại được tinh thần, rồi sau đó không

hề để ý hình tượng ngã ngồi trên nhuyễn tháp, cứ nằm sấp xuống cười vô cùng khoa trương, càng cười càng cảm thấy không ngừng được.

Quả nhiên, toàn là những người tài năng bất thường a, mỗi người trong Thanh Y vệ đều không làm cái gì ‘bình thường’. Nữ nhân được, đó không phải là thuốc đau bụng kinh sao? Nam nhân băng son mặt than đứng đầu Thanh Y vệ cư nhiên sẽ chế ra thuốc đau bụng kinh. . .

“ha ha...”

“Cười cái gì?”

Long Thanh dương vốn có một chút thời gian rảnh rồi muốn đến nhìn muội muội một cái, liền bị bộ dáng muội muội cười đến không được tự nhiên, ánh mắt nàng giống như dừng rất lâu nghiên cứu trên người hắn, làm hắn không nhịn được mở miệng.

Long Vân Thâm rút cuộc ngừng cười, tam ca một thân dạy dỗ nên Thanh Y vệ, nàng cực kì muốn biết tam ca của nàng có cái khả năng ‘dị thường’ gì. Nhưng ngấm lại, nàng làm gì dám trực tiếp đi hỏi hắn vấn đề này chứ?

“Tam ca hôm nay thế nào lại đến đây?”

“Theo ý tứ của phụ hoàng, mấy ngày nữa sứ giả hai nước sẽ tiến vào biên giới Nam Hoàng quốc, hai ba ngày đi đường sẽ tiến vào kinh thành, việc tiếp đãi hai đoàn sứ giả này phụ hoàng giao cho ta và người phụ trách, tất nhiên phải thương lượng trước một chút.”

Long Vân Thâm không nhận lời, ngược lại hỏi ngược Long Thanh Dương, “Theo ý phụ hoàng, hắn bắt đầu cho người xử lý chính sự?” Đây có nghĩ là cuộc chiến tranh đoạt này, Tam hoàng tử cũng phải tham gia.

Long Thanh Dương cười khở một tiếng, loại sự tình này hắn căn bản không có tâm tình tham gia náo nhiệt, nhưng vì Long Vân Thâm tham dự, hắn cũng nguyện ý chen chân vào một chút.

“Lục muội đã muốn tham dự rồi, tam ca há có thể bỏ mặc người, có thể ở giữa che chở một phần là tốt rồi.”

Hắn không ham muốn cái vị trí kia, nhưng nếu nàng muốn, hắn không ngại vì nàng mở ra một con đường, con đường này ít nhiều sẽ giảm bớt chương ngại vật cho nàng.”

Yết hầu Long Vân Thâm căng thẳng, hốc mắt có chút hồng. Nàng biết Long Thanh Dương rất tốt, vô điều kiện quan tâm giúp đỡ nàng, thậm chí làm cho nàng không ngừng cảm nhận được tình thân ấm áp, nhưng hắn thực sự làm nhiều lần, nhiều đến nỗi nàng đều không dám làm phiền.

Nàng tình nguyện hắn cứ tiêu sái tự tại.

“Tam ca, ta không đáng giá để người làm vậy!”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 72: Mỗi người đều có bản lĩnh riêng (3)

“Tam ta, ta không đáng giá để người làm như vậy!”

Long Thanh Dương nghe vậy liền biến sắc mặt, vẻ mặt hiện rõ một chút không vui, hắn thực không thích Long Vân Thâm bài trừ tình cảm này, “Người nếu coi ta thực là tam ca của người thì không nên nói những lời này. Lục muội, nếu Lăng Triệt làm những việc này vì người, người sẽ từ chối như vậy sao?”

Long Vân Thâm sững sốt, không cách nào trả lời hắn. Nhưng chính sự chần chờ này của nàng đã cho Long Thanh Dương biết đáp án, “Lục muội, người xem, người sẽ không cự tuyệt sự giúp đỡ của Lăng Triệt, vậy tam ca giúp người sao lại không được? Phải biết rằng chúng ta là huynh muội, là thân nhân huyết thống tương liên, chính người đã từng nói, thân tình trong hoàng gia vốn đậm bạc, chỉ có ta người là huynh muội một nhà sao?”

Từ đầu đến cuối, Long Vân Thâm chỉ nghe mà không nói câu gì, chính là tận lực ghi nhớ những lời nói của Long Thanh Dương trong lòng, về sau nếu nàng có thể sẽ làm tất cả vì hắn.

“Đừng rồi, còn có một việc tốt nhất nên lưu ý.” Long Thanh Dương đối với người tự xưng là quốc sư kia không tránh khỏi lo lắng, nhất cử nhất động của hắn đều tùy thời chú ý, hơn nữa việc này liên lụy đến Long Vân Thâm nên hắn càng không thể bỏ qua, “Quốc sư giống như nghiên cứu người.”

Long Thanh Dương không tìm được từ ngữ phù hợp, cuối cùng ghen ra hai chữ nghiên cứu xem như phù hợp nhất mới nói ra, quốc sư giống như rất chú ý đến lục muội, dường như đã vượt qua cả bốn phận làm quốc sư của hắn rồi.

Trong đầu Long Vân Thâm rất nhanh hiện lên một gương mặt không có đặc điểm gì nổi bật, nhưng chỉ cần gặp qua sẽ khiến người không dễ dàng gì

quên đi. Quốc sư Dịch Tương chính là loại người như vậy, bọn họ bắt quá nói chuyện với nhau vài câu mà thôi nhưng hấn đã khắc sâu trong đầu nàng từ bao giờ.

“Quốc sư?” Long Vân Thấm đột nhiên nhớ tới rừng hoa đào của mình, “Hấn không phải ở trong cung chuẩn bị cho đại tế sao?”

“Đúng là như thế, nhưng mấy ngày trước đây ta trùng hợp gặp phải hấn, hấn hỏi ta tình hình của ngươi, không cảm thấy có điều cở quái sao?”

Long Vân Thấm nghĩ nghĩ rồi lắc đầu, nàng không quản được chuyện người khác, trước mắt nàng chỉ có thể che dấu tốt bản thân mình, người đối địch nàng rất nhiều, không cần thiết phải lưu ý đến một người còn chưa biết xấu tốt ra sao.

Tuy rằng Tống Miễn nói Quốc sư có khả năng lựa chọn ra người kế vị, hi vọng nàng có giao tình tốt với hấn, nhưng nàng cùng Dịch Tương vừa chạm mặt nhau liền cảm giác từ trường không đúng, nàng có thể cảm nhận được nam nhân này sâu không lường được.

“Chuyện này tạm thời không cần đề ý đến, ta có một chuyện muốn hỏi tam ca, ngươi biết phụ hoàng muốn ta tiếp đón đại tướng quân Bắc Tề quốc, người tên Phong Hạ kia, những tài liệu ghi chép về hấn rất ít, tam ca có biết nhiều thêm cái gì hay không?”

Long Thanh Dương tự nhiên biết một ít chuyện về Phong Hạ, không chút ngại ngùng liền nói cho nàng nghe, “Phong Hạ là đại tướng quân Bắc Tề quốc, địa vị của hấn ở Bắc Tề giống như Tả Tây tướng quân ở Nam Hoàng ta, tay cầm trọng binh, nhưng hấn rất trung thành với Bắc Tề. Mười mấy năm trước Bắc Tề cùng Nam Hoàng chiến loạn với nhau, nếu không phải vì Phong Hạ, Bắc Tề quốc có lẽ không cầu hòa mà tồn thất thêm ba năm tòa thành cũng nên.”

Chính vì như thế, Phong Hạ mặc dù thua trận nhưng trong lòng người dân Bắc Tề quốc, hấn chính là đại tướng quân bảo vệ thổ địa quốc gia họ, là kiêu ngạo của Bắc Tề quốc. Mà đám hỏi ngày trước của Bắc Tề đều do Phong Hạ đích thân hộ tống, một lần hộ tống Trưởng công chúa đến Nam Hoàng quốc, kí kết được một đạo hiệp ước hòa bình.

“Lại nhắc đến hai quốc gia chúng ta sống chung yên ổn mười mấy năm qua, vì Nam Hoàng có Tả Tây tướng quân, Bắc Tề quốc có Phong Hạ.”

Long Thanh Dương đối với hai người này giống như rất bội phục, tài năng quân sự của bọn họ không phải luyện thành trong một sớm một chiều, là do tích lũy trong quá trình tông quân gian nan khó khăn chông chát.

“Thật ra giữa hai người họ có những điểm tương đồng nhau, Phong Hạ cùng Tả Tây tướng quân đều chưa thú thê, Tả Tây tướng quân dưới gối chỉ thu một người con nuôi, chúng ta từng gặp q

ua hấn ở đại hôn Quân đại thế gia, Tả Vân.”

Nói đến nam nhân tên Tả Vân này, Long Thanh Dương cảm thấy rất bất đắc dĩ.

Long Vân Thấm nhìn hấn, thử đoán nói, “Tam ca cùng Tả công tử có quan hệ với nhau?”

Long Thanh Dương lại cười mắng nàng, “Hấn ta cả ngày ăn chơi trác tang, cả lợ phát phơ, làm cái gì đều hướng đến lười biếng nhàn tản. Nếu không phải Tả Tây tướng quân cả ngày bận rộn việc quân vụ, hấn đã sớm bị quăng đến doanh trại huấn luyện rồi.” Nơi nào còn để hấn ở kinh thành dạo chơi như vậy, thành danh một vị công tử phong lưu phóng khoáng.

Long Vân Thấm lúc này mới xem như hiểu rõ, hai người xem như là bằng hữu của nhau nha, có thể làm cho Long Thanh Dương nói về hấn nhiều như vậy, ngoài Lăng Triệt ra, Tả Vân chính là người thứ hai.

Tam ca nói như vậy là báo cho nàng biết, Tả Vân là người nàng có thể kết giao.

“Mấy ngày trước ta có gặp qua hấn.”

Long Thanh Dương sững sờ, nghĩ đến gương mặt hoa hoa công tử của Tả Vân mà âm thầm lắc đầu, “Mấy ngày nay bận rộn nên để hấn lác lư một chút, chờ đại tế qua đi, hấn nhất định sẽ bị lôi đi tông quân.”

Trong lòng Long Vân Thấm vừa động, hỏi, “Hấn theo quân danh của Tả Tây tướng quân sao?”

Long Thanh Dương vậy mà lắc đầu, “Tự nhiên không được như vậy, hấn nhập vào doanh trại của Văn Nhân Mặc.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Tự mình uy được, chấp nhận đối xử (1)

Từ khi đem vấn đề đặt tên chuỗi cửa hàng cho Nghiêm Cần suy nghĩ, hấn ta đều chưa một lần xuất hiện, chỉ sai người mang đến cho nàng một tin tức,

mọi chuyện đều ổn.

Long Vân Thâm nhận được tin chỉ bắt đầu cười cười, quả nhiên đều làm được rồi. Long Vân Thâm vốn dĩ lười làm việc này, cũng may Xuân Lan là một nữ nhân rất có năng lực, giao việc còn lại cho Xuân Lan, nàng hiện tại tập trung toàn bộ tinh lực vào việc tiếp đón sứ thần Bắc Tề quốc.

Tin tức đã được đưa đến kinh thành, người của Xích Viêm quốc cùng Bắc Tề quốc đã tiến vào cảnh nội Nam Hoàng, đi thêm hai ngày đường, ngày mai sẽ vào thành.

Hôm nay phải tiến cung, Long Vân Thâm cùng Long Thanh Dương cùng nhau chuẩn bị an bài mọi chuyện.

Bắc Tề, Nam Hoàng cùng Xích Viêm quốc là ba quốc gia có thực lực quân sự cũng như kinh tế gần tương xứng nhau, thế chân vạc này tồn tại trên đại lục không kém thời gian trăm năm là mấy.

Việc duy trì đám hỏi qua lại giữa các nước làm mối quan hệ này càng ngày càng rắc rối phức tạp. Cho nên việc đi sứ các nước qua lại với nhau không mấy hiếm lạ.

Dẫn đầu đoàn sứ thần Xích Viêm quốc là tiểu hoàng tử được Xích Viêm đế sủng ái nhất, Thượng Quan Phước Vân, hẳn lớn hơn Long Vân Thâm một tuổi. Lệ phi là cô cô của hắn, tuy Long Thanh Dương được giao cho phụ trách tiếp đón, nhưng không tránh khỏi việc Long Hách Tường khi nào sẽ chen ngang một chân vào.

Mà trách nhiệm của nàng là tiếp đón một vị này, với nàng không thân cũng chẳng quen.

Nàng cùng Long Thanh Dương xác định lại một lần thời gian cùng lịch trình cho toàn bộ lễ nghi ngày mai, cuối cùng Long Vân Thâm mang theo Hạ Vũ cùng Đông Mai hồi Trọng Hoa cung.

Chộp mắt một lát, sắc trời đã có chút tối, hiện thời trời đã sang thu, ban ngày so với mùa hè ngắn hơn nhiều.

Nhìn thế giới không có khói bụi ô nhiễm, bầu trời trong vắt, Long Vân Thâm không khỏi cảm thán, nàng đến nơi này đã được ba tháng, lúc đầu còn cảm thấy xa lạ nhưng càng ngày càng cảm thấy bản thân dung nhập được, bây giờ bản thân nàng giống như cùng nơi này hòa nhập làm một! Nếu không phải trong tư tưởng của nàng còn những kí ức của người hiện đại, Long Vân Thâm thực sự hoài nghi thực ra nàng vốn sinh ra ở thời đại này.

Bữa tối Hạ Vũ đích thân xuống bếp, Long Vân Thâm đã quen với trù nghệ của nàng, mỗi lần đều cảm thấy rất hợp khẩu vị.

Bàn ăn thực ra rất đơn giản, một ít rau dưa cùng cháo thịt, Hạ Vũ chỉ đứng ở một bên chia thức ăn, nhưng Long Vân Thâm chỉ ăn một bát liền cảm thấy không thể nuốt nổi nữa.

Hạ Vũ nhìn Long Vân Thâm không khỏi lo lắng, “Công chúa, khẩu vị của người so với bình thường giống như thiếu rất nhiều? Là nô tì làm không tốt sao?”

Long Vân Thâm lắc đầu, hương vị giống với mọi ngày, chính là hôm nay nàng không muốn ăn, còn chưa nói được mấy câu Long Vân Thâm liền cảm giác cả người bủn rủn, bụng đau lợi hại.

Chỉ trong nháy mắt như vậy, mồ hôi Long Vân Thâm đã không ngừng chảy xuống cái trán trơn bóng, khuôn mặt trắng bệch dọa người, Hạ Vũ bị dọa sợ lập tức buông đĩa xuống đỡ nàng đi vào nội thất, chờ Long Vân Thâm nằm xuống liền chạy ra bên ngoài gọi người, lại bị Long Vân Thâm gọi lại, “Trở về, người đi làm cái gì?”

Hạ Vũ dùng bước chân, chỉ ra bên ngoài nói, “Nô tỳ đi thỉnh thái y!”

“Không cần, gọi Đông Mai lại đây.”

Nàng chưa bao giờ tin tưởng thái y trong cung, nhất là trong thân thể này có hàn chứng, nàng càng phải cẩn thận.

Đông Mai từng là người của Thái y viện, tuy rằng đã rời khỏi nhưng mấy năm nay nàng đều không ngừng học tập thêm, nếu thực sự so sánh, y thuật của Đông Mai sẽ không kém đám người đó.

Đông Mai rất nhanh liền chạy vào, dò xét một chút mạch đập của nàng, lập tức đứng dậy đuổi Hạ Vũ ra ngoài, miệng không quên phân phó, “Mang nước nóng lên đây.”

“Này, này, người còn chưa nói công chúa điện hạ như thế nào?” Hạ Vũ chưa hiểu chuyện gì người bên trong đã đóng sầm cửa, Đông Mai một đường quay lại đã thấy Long Vân Thâm tựa ở đầu giường nói, “Sao lại thế này?”

Trong lòng nàng đã có suy đoán, nhưng muốn chứng thực chắc chắn. Quả nhiên, lời nói Đông Mai chứng minh nàng không có làm.

“Là hàn chứng... Tuy rằng nguyệt sự công chúa chưa tới, nhưng hàn chứng tích lũy trong cơ thể càng lâu càng có nguy cơ biến chứng thành loại bệnh khác. Công chúa, nô tỳ có một câu nói không biết có nên nói hay không?”

“Nói đi!” Long Vân Thâm xoa xoa mi tâm, tâm tình của nàng càng ngày càng chuyển phức tạp.

“Công chúa còn thời gian ba năm tìm ra phương pháp chữa trị, nhưng theo tình hình hôm nay, nếu hàn chứng này không cách nào trị tận gốc, chỉ sợ đến mùa đông này sẽ không áp chế được nữa. Một khi bộc phát, không có phương thuốc chỉ sợ tình huống sẽ...”

“Sẽ như thế nào? Có phải vĩnh viễn không thể sinh dục?”

Đông Mai gật đầu, hốc mắt hồng lợi hại, quả nhiên trong lòng công chúa đã rõ ràng, “Nô tỳ hiện tại kê thuốc giảm đau cho công chúa.”

Long Vân Thâm khoát tay, để Đông Mai đi xuống sắc thuốc.

Chốc lát sau Hạ Vũ mang nước ấm tiến vào, Long Vân Thâm miễn cưỡng đứng dậy đi vào trong bồn nước, dòng nước áp áp mềm mại bao phủ cái bụng của nàng, xua tan bớt một chút đau đớn...

Xong xuôi, Long Vân Thâm mặc áo ngủ nằm xuống giường, nàng nhìn màn trướng đỉnh đầu, lựa mông vờn quanh, càng nhìn mắt nàng càng thanh tỉnh, ngủ không được.

Trước kia nàng luôn cảm thấy thờ ơ, cho dù không sinh dục được cũng chẳng sao, dù sao nàng xác định không vướng vào loại tình cảm yêu đương gì đó, chỉ cần có thể sống là tốt rồi!

Nhưng hiện thời, nghe được tin tức lại làm nàng có chút không cam lòng.

Nàng có người trong lòng, có những lúc nàng ngồi tưởng tượng cuộc sống tương lai của hai người, cùng hẳn sinh nhi dục nữ, cả đời vui vẻ về sau.

Nghĩ đến Lăng Triệt, một nam nhân cường thế bá đạo như vậy, nàng thế nào cam tâm được, cảm tình giữa nàng và hắn chỉ mới bắt đầu lại gặp phải hoàn cảnh này. Nếu hẳn biết chuyện, dựa vào tính cách của hắn, khẳng định không ngại cực khổ tìm cách trị liệu cho nàng.

Hốc mắt đỏ lên, Long Vân Thâm động động thân người, chậm rãi phục hồi tâm tình của mình.

Trong phòng bếp, Đông Mai cầm quạt hương bồ quạt quạt bếp lửa, tâm tư sớm bay tới nơi nào không hay. Đến khi cảm giác được trước mặt có người, thế này mới kích động đứng dậy, ngẩng đầu nhìn người đang cầm ấm thuốc kia, nàng lập tức choáng váng.

Hôm nay Long Vân Thâm tiến cung, Lăng Triệt tự nhiên hiểu rõ, nghĩ đến mùi hương thoang thoảng hôm trước còn chưa hoàn thành, hẳn liền nghĩ sẽ làm cho nàng đồ ăn khuya. Không nghĩ đến sẽ nhìn thấy thị nữ của nàng ở đây sắc thuốc.

Thuốc này tự nhiên nấu cho Long Vân Thâm, tâm thần Lăng Triệt căng thẳng, lập tức muốn đi xác nhận, nàng chẳng lẽ sinh bệnh?

Nhưng những vị thuốc hẳn nhận biết trong ấm thuốc có gì đó không thích hợp, hắn cẩn thận ngửi ngửi phân tích thật kỹ, sắc mặt nhất thời thay đổi, ánh mắt lãnh liệt đảo qua Đông Mai, “Hàn chứng của nàng phát tác?”

Đông Mai kích động xua tay, gật đầu rồi lại lắc đầu, cứ khóc nức nở, “Không, không phải, là bệnh biến chứng.”

“Lần thứ mấy!”

Bàn tay Lăng Triệt không khỏi nắm chặt, hắn đã nghĩ cách tìm được liệu trị tận gốc hàn chứng giúp nàng, một lòng nghĩ trước khi hàn chứng của nàng phát tác hẳn sẽ tìm ra. Rõ ràng một năm nữa mới đến thời gian phát tác, vì sao lại là hiện giờ?

Ngực đau xót, Lăng Triệt nghĩ đến những thống khổ Long Vân Thâm phải chịu đựng, khuôn mặt kia sẽ ảm đạm cùng quạt cuồng như thế nào, chắc chắn dù đau muốn chết nàng cũng không kêu một tiếng. Cái nha đầu ngốc kia, chưa bao giờ thẳng thắn nói cho hắn, hay bất cứ ai khác về chuyện tình của nàng.

“Tiếp tục nấu đi, một lát nữa mang cho nàng.”

Dứt lời, Lăng Triệt nhanh chóng rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 74: Tự mình uy được, chấp nhận đối xử (2)

Nội điện Trọng Hoa cung, cửa khép hờ, Lăng Triệt nhanh bước đi đến đây liền dừng lại. Xuyên thấu qua khe cửa mở nhìn vào bên trong, nghĩ nhìn thấy nàng liền rời đi ngay.

Lăng Triệt cuối cùng không chống lại được ý muốn gặp nàng, liền đẩy cửa đi vào, cẩn thận không phát ra một tiếng vang. Vừa vào trong nội thất hẳn nhìn thấy Long Vân Thâm nằm cuộn tròn trong chăn, chỉ lộ ra bên ngoài mái tóc đen bóng, mái tóc cũng che lấp mất khuôn mặt nàng làm hắn khó xác

định biểu cảm lúc này của nàng.

Bước chân dừng lại ở một khoảng cách không xa không gần, hần cứ đứng như vậy nhìn nữ tử trên giường, mãi cho đến tiếng mở cửa bên ngoài làm cho Long Vân Thấm bừng tỉnh.

Lăng Triệt ngăn lại Đông Mai bung được đi vào, vẫy tay làm cho nàng rời đi, chính mình cầm lấy khay gỗ đi vào đặt trên bàn trà.

Long Vân Thấm khó chịu mở mắt, cũng không quay người, thanh âm hơi khàn khàn, “Để đó, người ra ngoài đi.”

Phía sau không có động tĩnh, Long Vân Thấm nhíu mày nói nhỏ, “Bản cung biết khả năng trị bệnh không lớn, người không cần tự trách bản thân làm gì, cũng không cần băn khoăn lo lắng cho bản cung. ... Mặc dù, nếu chuyện đó xảy ra... bản cung cũng không thể trách tội người.”

Nói đến việc có gan hay không, Đông Mai là thị nữ nhất gan nhất của nàng, nhưng cũng là một người rất thận trọng. Nếu Đông Mai muốn tìm phương pháp giúp nàng nhất định sẽ toàn tâm toàn ý nghĩ cách, nhưng chắc chắn sẽ có lo lắng, nàng sẽ sợ y thuật của mình không tinh, không thể trị khỏi cho nàng.

Một phen trấn an, Long Vân Thấm không nhịn được nhắm mắt, bát thuốc này thực ra nàng không thể nào tự mình uống được, tâm tình cố áp chế làm cho bình tĩnh lúc này lại dần nổi lên cơn sóng, nghĩ đến Lăng Triệt, nàng thực rất muốn đi gặp hần nhưng bộ dáng lúc này của bản thân nàng tuyệt đối sẽ không cho hần nhìn thấy. Vừa rồi Đông Mai ra ngoài nàng đã thử giấu mình trong gương, sắc mặt rất kém.

“Còn không đi ra?”

Đợi một lúc lâu, Long Vân Thấm không khỏi mất kiên nhẫn, muốn xoay người nhìn tình huống sau người mình, đệm bên cạnh đột nhiên lún xuống, cảm giác được hơi thở quen thuộc ập đến, tim đập nhanh lợi hại.

Long Vân Thấm không kịp phản ứng, Lăng Triệt đã cúi người đẩy ra mái tóc rối bời của nàng, khuôn mặt nàng thật tiều tụy, khó khăn lắm mới dường được chút thịt lúc này lại hao tổn đi xuống, Lăng Triệt vô cùng đau lòng nói, “Biết rõ bản thân bị bệnh, cứ nhiên dám không uống thuốc?”

Cầm lên chén thuốc, Lăng Triệt kéo Long Vân Thấm tựa vào lòng mình, đưa bát được đến, “Muốn tự uống hay để ta uy người?”

Nàng nào dám để hần uy, chính là Lăng Triệt đột nhiên xuất hiện làm nàng có chút sững sờ, chỉ biết giương mắt ngây ngốc nhìn hần.

Sao hần lại đến đây?

Lăng Triệt lại nghĩ nàng không chịu uống thuốc, trong lòng trầm xuống, trực tiếp uống một ngụm được đen ngòm kia, chọc cho Long Vân Thấm hét lên kinh hãi.

“Người, đừng...!”

Tiếng hô của Long Vân Thấm còn chưa kịp thốt ra, ngón tay nam nhân đã chế trụ hàm dưới của nàng nâng lên, cúi đầu tìm đúng môi của nàng, cứ như vậy truyền được từ miệng qua miệng. Lăng Triệt thừa dịp này nhẹ nhàng miết cánh môi khô nứt của nàng, đem những giọt thuốc muốn rơi xuống toàn bộ nuốt hết.

Trên khuôn mặt tuấn đạt lúc này tràn đầy tà tứ, “Còn cần không?”

Long Vân Thấm lập tức tránh thoát, đỏ mặt nhìn hần chăm chú, lập tức tiếp nhận bát thuốc một hơi uống hết, ngay cả mảy cũng không nhả một cái.

Lăng Triệt lúc này mới thả lỏng tâm tình, thật luyến tiếc ôm nàng vào trong ngực, hít vào hương thơm nhàn nhạt chỉ thuộc về nàng. Một hồi lâu mới nói, “Tại sao tiến cung cũng không báo Ảnh bảo cho ta biết.”

“Người chẳng lẽ không biết?”

Về mặt Lăng Triệt không đổi, đem người trong lòng ôm càng chặt hơn, “Việc hàn chứng, bản vương nhất định có biện pháp.”

Long Vân Thấm cười khổ, “Biện pháp sao? Hàn chứng này tuy rằng không phải bệnh nan y, nhưng cũng ngoan cố khó trị, sư phụ đã từng nói qua, thuốc dẫn thôi cũng cần ba loại hiếm có trên đời, Tàng hoa hồng Tây Vực, Thiên Sơn Tuyết Liên, Vô Cực Nam Khương....đều là bảo vật của ba cường quốc đây!”

Long Vân Thấm càng nói trong lòng càng không nhịn được cảm thán, hàn chứng của nàng không phải không chữa được, chỉ cần có thuốc dẫn những chuyện phía sau liền vô cùng đơn giản, nhưng thuốc dẫn quả thực quá trân quý.”

Ba loại được này, trân quý khó tìm trên đời, người bình thường đâu có cơ hội có được.

Lăng Triệt nghe vậy liền trầm mặc, hần luôn luôn âm thầm cho người đi tìm ba loại thuốc này, đơn giản những thứ này cũng là thuốc dẫn giải trừ độc tố trong người hần. Hiện thời trong tay hần đã có một thứ, Vô Cực Nam Khương.

Hần không nghĩ thuốc dẫn cho hàn chứng lại đồng dạng với của hần, đối với nhận thức của hần có chút quý dị.

“Ta đã có Vô Cực Nam Khương. Về phần hai loại kia, đã có đầu mối tìm kiếm, lúc này hai nước kia phải người đến đây là cơ hội lấy thêm thông tin cho người.”

Theo như hẳn biết, Tây Sơn Tuyết Liên đã được ban cho một người ở Bắc Tề quốc, người đó là Bắc Tề đại tướng quân Phong Hạ. Trong lòng Lăng Triệt sớm có định đoạt, Phong Hạ lần này đến đây nhất định phải làm cho hắn lấy ra Tuyết Liên.

Sáng sớm hôm sau, Long Vân Thấm cùng Long Thanh Dương gặp nhau chuẩn bị, hai người toàn bộ nghiêm chỉnh đứng trên thành lầu chờ nghênh đón sứ thần hai nước bạn.

Nhìn bố trí trong hoàng cung, bởi vì đại tế sắp tới mà sinh lực dồi dào, một mảnh sinh động vui sướng. ... Long Vân Thấm không để ý nhìn về phía cửa cung, giữa khung cảnh đẹp đẽ quý giá ngàn vạn lúc này có hai đội ngũ thật dài nối đuôi nhau đi vào.

Long Thanh Dương cũng vừa thấy, ra tiếng nói : “Đến đây.”

Long Vân Thấm lập tức quay người nhìn phía trước, chỉ thấy đoàn xe ngựa dừng lại, sau đó từ bên trong đó đi xuống hai người, đội ngũ hộ vệ lập tức tách ra hai hàng, ngự tiền thị vệ đi lên dẫn đường, đi tới chỗ hai người kia.

Ánh mắt Long Vân Thấm dừng lại ở đội ngũ bên phải, nam tử cầm đầu ước chừng khoảng bốn mươi tuổi, một thân y phục bình thường, mi mày nồng liệt lãnh ngạo, trên gương mặt nổi bật một đôi mắt bình thản vô ba che dấu đầy mắt lợi hại, cả người làm cho người ta nghĩ đến một loại mãnh thú ngủ đông.

Long Thanh Dương nhìn theo tầm mắt Long Vân Thấm, không ngại lên tiếng giới thiệu, “Đó chính là Phong Hạ. Người đứng đầu đoàn sứ giả bên này cũng là hoàng tử Xích Viêm quốc, Thượng Quan Phược Vân.”

Long Vân Thấm gật gù đầu, cười cười nhìn Long Thanh Dương, “Đi xuống đi, không nên đợi quý khách phương xa đợi lâu.”

Hai người lúc này mới đi xuống thềm đá, đón đầu hai đội ngũ đang chậm chậm đi đến.

Bốn người gặp mặt, Long Vân Thấm cùng Long Thanh Dương lập tức lấy thân phận làm chủ dẫn sứ giả hai quốc gia bước qua hành cung, vừa đi vừa không quên hàn huyên.

Long Vân Thấm phụ trách tiếp đãi Phong Hạ, nàng cũng không nói thêm cái gì.

Bất quá đi quá một đoạn đường, nàng lại cảm giác ánh mắt nam nhân bên cạnh có chút kì quái, cố ý hay vô tình đều dừng ở trên người nàng, vài lần qua lại làm lòng nàng nổi lên nghi hoặc.

Long Thanh Dương dẫn Thượng Quan Phược Vân đi trước một bước, nàng mượn cơ hội kéo ra một chút khoảng cách với ba người bọn họ, nào ngờ Phong Hạ cũng đồng dạng nghĩ như nàng, hai người nhất thời giống như cố tình đi cùng nhau.

Ánh mắt Phong Hạ sâu thẳm phức tạp, vài lần thất thần nhìn khuôn mặt Long Vân Thấm.

Long Vân Thấm cuối cùng không nhịn được hỏi, “Phong tướng quân tại sao nhìn bản cung như vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 75: Chương 69.1 : Thần con bói toán (1)

Đoàn người đi vào hành cung, Long Vân Thấm cùng đoàn người của Long Thanh Dương tạm thời tách nhau ra, Long Vân Thấm mang người đi về Trọng Hoa cung.

Bởi vì lần này nàng trực tiếp đứng lo tiếp đãi sứ thần, nên sẽ ở lại trong cung một thời gian, thực không biết nên vui hay nên buồn nữa. Đại khái niềm vui duy nhất của nàng chính là được nhìn thấy Lăng Triệt nhiều hơn.

Lời nói của Phong Hạ vừa rồi làm nàng cảm thấy chú ý nhiều, có thể Phong Hạ có liên hệ gì đến mẫu thân nàng chăng?

“Cong chúa điện hạ cùng Trượng công chúa quả thực rất giống nhau.”

Giống chỗ nào? Nếu là gương mặt thì nàng không ý kiến, dung mạo của nàng quả thực tương tự tiên hoàng hậu, nhưng cái Phong Hạ nói chắc chắn là tính tình!

Càng làm Long Vân Thấm chú ý hơn cả, là nam nhân tên Phong Hạ kia khi nhắc đến mẫu thân nàng thì trên mặt lộ ra phiền muộn bi thương, một loại cảm xúc nồng liệt thật sâu.

Không phải trên đường xuất giá, Trưởng công chúa Bắc Tề cùng Đại tướng quân phát sinh cái quan hệ chặt chẽ gì đó chứ?

Bất quá, đó chỉ là suy đoán.

Long Vân Thâm đột nhiên bật cười, thân là nữ nhi lại đoán mẫu thân cùng nam nhân khác có quan hệ, chắc cũng chỉ có mình nàng...

“Đông Mai, sao lại đi ra ngoài?”

Suy nghĩ Long Vân Thâm bình tĩnh lại, nhìn Đông Mai cầm một cái bình chậm chậm đi vào, liền ra tiếng hỏi.

Đông Mai dừng một chút, trực tiếp đi lên phía trước, nhẹ giọng nói, “Mị thị vệ vừa đến, muốn nô tì đến Ngọc Tuyền lấy đồ, nô tì nguyên bản muốn bẩm báo người, nhưng người đi ra ngoài mất nên nô tì cả gan đi qua một mình a.”

Đêm này nọ đặt ở trên bàn, biểu cảm Đông Mai cẩn trọng nhìn nữ tử trước mặt, nàng lần đầu tiên có dũng khí tự mình quyết định như vậy, có chộc giận công chúa điện hạ hay không?

Long Vân Thâm một chút cũng không để ý, tính tình Đông Mai vốn ngại ngùng, nàng không nhất thiết phải so đo thiệt hơn.

“Đây là lấy lấy chỗ Nhiếp Chính vương sao?”

“Vâng, Mị thị vệ muốn nô tì cầm đến làm thuốc, nói là cấp công chúa điện hạ bồi bổ thân mình.”

Long Vân Thâm một mặt tò mò, hẳn là Lăng Triệt làm đi? Rốt cuộc đây là cái gì, nhìn giống giống bình rượu hoa đào mọi lần nhưng nhỏ hơn chút. Đột nhiên nghĩ tới bình cao được, khoe miệng Long Vân Thâm run rẩy, nhìn không được mở ra nắp bình.

Quo quo cái bình, có chút nặng, nhưng nàng quan sát hồi lâu đều không xác định được cái gì bên trong.

“Nói xem là cái gì vậy?”

Đông Mai nghe vậy cúi đầu xem, nhìn bên trong một mảnh tối om, nhưng có mùi tràn ra làm nàng nhũn mày không thôi, sau đó cầm lên kim châm nhúng vào trong, chốc lát sau kim châm liền rung động không thôi. Đông Mai đem kim châm lấy ra, một vật dài dài như cái đũa liền xuất hiện trên mặt bàn, hương rượu lạnh lẽo tràn ra, cảm giác ướt sũng.

Tê tê rung động, sắc mặt Đông Mai lập tức tái nhợt, nàng sợ tới mức đem kim châm ném ra xa, cả người ngã ngồi trên đất.

“Rắn...rắn...”

Cư nhiên là rắn sống!

Nhịp tim Long Vân Thâm theo đó đập thình thịch, tuy rằng không bị dọa thất sắc như Đông Mai, nhưng cũng ngồi không yên, nhìn con rắn nhỏ xanh biếc bị kim châm ghim qua người, cả người nó không ngừng ngo ngoe, cái lưỡi thò ra lại thụt vào, thật sự nàng nhìn đến mức cả người đều nổi da gà.

Đem Đông Mai nâng dậy, sắc mặt Long Vân Thâm không thể nói là tốt, “Mị có nói cái gì không? Cái bình này là đồ làm thuốc à? “Ngâm rắn vào trong rượu, không tính bắt nàng ăn đấy chứ?”

Ni nã, đây là muốn trêu nàng sao? Nàng không thích nhất loài bò sát này!

Đông Mai chuyển động cái cổ cứng ngắc, run run nói chuyện, “Là... là...bộ dáng này...”

Long Vân Thâm nhìn con rắn xanh kia hồi lâu, cuối cùng nói ra một câu, “Bắt con rắn này bỏ vào trong bình đi.”

Hốc mắt Đông Mai hồng hồng tha thiết nhìn nàng, căn bản đã bị dọa sợ không dám cử động, bảo nàng bắt con rắn kia có chút miễn cưỡng.

Cuối cùng vẫn là nha đầu Hạ Vũ lúc nào cũng tùy tiện gan lớn đi vào bắt rắn nhỏ trở về, vẻ mặt còn mang theo hưng phấn cười khanh khách không ngừng, “Công chúa, thứ tốt như vậy ở đâu lấy ra vậy, đây là loài ‘trúc điệp thanh’ hiếm có nha! Xem ra chúng vừa nở ra không lâu, dùng rượu ngâm vào trị hàn chúng rất công hiệu đó! Nếu cho nô tỳ biết sẽ đi bắt nấu vài món canh đặc biệt cho người!”

Long Vân Thâm nghe đến suýt buồn nôn, trực tiếp đi ra tiền viện.

Sắc trời vừa vạng, nàng từ Trọng Hoa cung đi ra ngoài, tản bộ ở vùng phụ cận bên ngoài.

Bất tri bất giác đi ra ngoài phạm vi của mình, chờ đến lúc nhìn trong mắt một mảnh hoa đào xán lạn, mới dừng lại.

Nếu nàng nhớ không xa, nơi duy nhất trong cung có rừng đào như vậy là Đào Yêu cung.

Nàng sao lại đi đến đây.

Long Vân Thâm không nghĩ nhiều xoay người trở về, sợ lại đụng mặt quốc sư Dịch Tương.

Nhưng đã không kịp rồi, nàng vừa nhấc chân được một bước phía sau liền vang lên tiếng nói, “ Công chúa điện hạ gặp quý sao ? Chạy nhanh như vậy ? Hay Đào Yêu cung là cái địa phương có gì đó làm người tránh không kịp. “

Dịch Tương nhìn bóng lưng cứng ngắc cách mình không xa, tâm ý coi như sung sướng. Nàng vừa xuất hiện ở gần Đào Yêu cung hẳn liền chú ý tới, cũng không nghĩ quấy rầy nàng, nhưng đến lúc nàng kinh ngạc quay đầu muốn rời khỏi, hẳn nhin không được gọi lại.

Trong lòng Long Vân Thâm ảo não, bản thân quả nhiên không nên đi loạn ra ngoài, nhất thời thấy phong cảnh đẹp liền ngu ngơ đi đến. Quốc sư Dịch Tương, nàng thật không đồng ý tiếp xúc với hắn.

“ Quốc sư, thật khéo. “ Long Vân Thâm mỉm cười chào hỏi.

Dịch Tương lại lắc đầu, ở giữa tiết trời hoang vắng đi tới trước mặt nàng, “ Không khéo, là ta chú ý tới người lâu rồi. “

Nhất thời Long Vân Thâm xấu hổ vô cùng, nàng giống như người xông vào địa phương của người ta a.

Dịch Tương xoay người, chỉ vào chạc cây hoa đào vươn ra đầu tường, “ Công chúa điện hạ không vào xem một chút mảnh rừng đào này có bao nhiêu sức sống, chuyển đi chuyển lại hai lần đều không ảnh hưởng đến nó. “

“ Không tiện quấy rầy quốc sư. “

“ Công chúa điện hạ chẳng lẽ không tò mò nguyên nhân ra chú ý đến người? Tam hoàng tử đại khái đã nói ta hỏi hắn về ngày sinh tháng đẻ của công chúa đi ? “

Long Vân Thâm sùng sốt, Tam ca khi nào thì nói cho nàng ? Long Thanh Dương có nói vấn đề Dịch Tương tìm hiểu nàng chứ đâu nói cái gì ngày sinh tháng đẻ đâu.

Nhìn biểu tình của Long Vân Thâm, Dịch Tương vô tội nhún vai, “ Xem ra là ta lẩm miệng, Tam hoàng tử đại khái cũn không có nói . “

Trong đầu Long Vân Thâm không khỏi suy nghĩ, cuối cùng đi nửa bước về phía Dịch Tương, “ Bản cung tò mò, quốc sư vì sao muốn biết ngày sinh tháng đẻ của bản cung. “

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 76: Chương 69.2 : Thần côn bói toán (2)

“ Bản cung tò mò, quốc sư vì sao muốn biết ngày sinh tháng đẻ của bản cung. “

Nàng cho rằng Dịch Tương sẽ không nói gì, hoặc là trả lời lấp ló ngập ngừng gì đó, nhưng hoàn toàn không nghĩ hắn đáp trực tiếp chủ đề như này.

“ Hỏi ngày sinh tháng đẻ, tự nhiên cần dùng trong đại tế. “

Long Vân Thâm có chút nghi hoặc, thật ra nàng hoàn toàn không hiểu nghi lễ của đại tế Nam Hoàng quốc.

Dịch Tương đi về phía Đào Yêu cung, vừa đi vừa nói, “ Nếu không chúa không ghét bỏ, không bằng đi vào uống ly trà xanh, nhìn mảnh rừng đào một chút cũng tốt. “

Hắn cố ý làm nàng nghi hoặc tò mò, nói nhưng không rõ ràng, Long Vân Thâm thật sự rất muốn đi vào Đào Yêu cung để biết đáp án, , nhưng lý trí nàng không ngừng hét lên, một khi nàng đi vào đó khẳng định sẽ bị quán vào với quốc sư, như vậy thực không tốt.

Cuối cùng...

Long Vân Thâm ngồi đối diện với Dịch Tương ở một chỗ trong đình nghỉ mát ở Đào Yêu cung, trước mắt hai người quả thực là ly trà xanh, mặt trên lay động mấy phiến cánh hoa đào.

Nàng nâng ly trà lên miết miết miệng chén, trà xanh cùng hương hoa đào hòa quyện, quả thực tốn không ít công phu.

Dịch Tương lơ đãng nói, “ Đã có đồ tốt, không dùng một chút quả thực lãng phí. Lấy sương sớm đọng trên cánh hoa mỗi sáng tích tụ lại, cuối cùng lấy nhụy đào phơi khô hòa vào lá trà, hương vị không sai biệt lắm. “

Long Vân Thâm thảm than xa xỉ, chỉ có loại người rất thích hưởng thụ mới không ngại cực khổ làm ra loại chuyện phức tạp này, nàng nghĩ dù Lăng Triệt cũng không có hứng thú này đi.

Dịch Trương này xem như một nhân vật kì ba của Nam Hoàng quốc, yêu cầu chất lượng cuộc sống quả thực không thấp.

“Quốc sư thật biết hưởng thụ.”

“Không dám, chẳng qua để mình sống tự tại tại hải lòng mà thôi. Tà nhân quá không có việc gì làm, trừ bỏ phải chuẩn bị đại tế sắp đến ra, đại khái cũng chỉ biết thu thập sương hoa để giết thời gian.”

Long Vân Thâm nghe vậy liền kéo lên khóe miệng, lời này nghe sao cũng cảm giác muốn đánh đòn.

“Quốc sư hiện tại nói được rồi chứ, cần thông tin bản cung cho đại tế là làm sao?”

Dịch Trương vậy mà không trực tiếp trả lời, từ trong cổ tay lấy ra ba đồng tiền xu, cùng với một chén nước trong chuẩn bị sẵn từ trước, nói, “Ta luôn cảm thấy mình có duyên với công chúa điện hạ, hôm nay liền bói một quẻ cho công chúa thì như thế nào?”

Long Vân Thâm nhìn mấy đồng tiền trong tay hắn, lại nhìn hắn, lập tức nghĩ đến lời nói của Tống Miển, xem tướng đoán mệnh gì gì đó...

Nàng cười xuy một cái, mỉm cười lắc đầu, “Bản cung chưa bao giờ tin những thứ này.”

“Tin hay không không ở chỗ của ngươi, ngươi cần gì phải ngại, công chúa không phải muốn biết tại sao ta cần thông tin của ngươi sao?”

Long Vân Thâm nhìn Dịch Trương cầm lên ba đồng tiền, đặt một đồng ở góc bàn, một đồng đặt ở trong chén nước trong kia rồi làm ra kí hiệu kì quái gì đó. Cuối cùng hắn đặt đồng tiền thứ ba ở trung tâm các vị trí kia.

Nàng nhìn đôi bàn tay trắng nõn của hắn không ngừng thi triển, đồng tiền ở góc bàn bị hắn lấy đi lúc nào cũng không biết, phảng phất như đang nhìn thấy một loại ma thuật, ba đồng tiền trong tay hắn chốc chốc như bị uốn cong thành hình dạng kì quái, cuối cùng hiện ra một hình đồ hình tam giác.

Nàng nháy mắt mấy cái, nhìn ba đồng tiền trở về trạng thái bình thường trước mặt, lại không biết có cái gì đặc biệt.

Dịch Trương đem ba đồng tiền thu hồi, ném vào trong chén, lại thấy ba đồng tiền này lơ lửng trên mặt nước không có chìm xuống.

“Vì sao có thể nổi như vậy?”

Dịch Trương mỉm cười nói, “Vì phù hợp với bản trạng công chúa nên chúng nó nổi lên.”

“Là có ý gì?”

“Cuộc đời phù du, tam thế hồng trần, vận mệnh đời này của công chúa gặp rất nhiều chướng vật, là kéo dài tình duyên của kiếp trước, không thể xác định.”

Này là bói cái gì?

Đáy lòng Long Vân Thâm nhìn không được trắng mắt, một phen lí do thoái thác này thật sự vô nghĩa, một câu nàng cũng thấy không thể tin được, cũng không muốn hiểu. Nàng quả nhiên không nên đến nơi này, nam tử trước mắt là quốc sư, hiểu biết được thiên tượng cùng thiên mệnh, nàng nhưng là không tin tưởng hắn.

Có lẽ hắn hiểu được một chút ảo thuật trong thế giới hiện đại, nàng tuyệt đối không tin.

“Bản cung nên tin mấy cái này? Quốc sư không nói đùa đấy chứ?”

Long Vân Thâm đứng dậy, cảm thấy chính mình không cần lãng phí thời gian ngồi ở đây nữa, nàng cần phải trở về, cũng không biết con trúc điệp thanh kia xử lí thế nào rồi.

Dịch Trương nhìn Long Vân Thâm, không nhanh không chậm nói, “Hồn về dĩ thế, nhập thần nan.”

Long Vân Thâm cả người cứng đờ sừng sốt, nhìn Dịch Trương thật lâu không nói nên lời, nàng không nghĩ tới hắn nói ra những lời này. Hắn chẳng lẽ biết nàng là một u hồn từ dĩ thế.

Này, điều này làm sao có thể?

Dịch Trương nhìn lại ba đồng tiền trong chén nước, trong thời gian bọn họ nói chuyện đều không có chìm xuống, hắn đem chúng cầm lên, đi đến gần Long Vân Thâm đưa cho nàng, “Ba đồng tiền này biểu tượng cho vận mệnh ba lần chuyển biến. Nếu công chúa không tin, liền chờ đến lần vận mệnh chuyển đổi lần nữa.”

Long Vân Thâm nhìn vật trong tay mình, ma xui quỷ khiến thế nào lại hỏi một câu, “Thế lần đầu tiên chuyển là khi nào.”

“Đại tế mười năm của Nam Hoàng quốc.”

Chương 77: Chương 70.1 : Ánh mắt rất độc (1)

Nàng thừa nhận bản thân có chút thất thần, nàng gần như đã cùng thế giới này dung nhập làm một, tận lực che giấu toàn bộ làm cho mọi người không ai nhận ra điều khác thường. Nàng tự cho rằng bản thân nàng làm tốt lắm, không phải ngay cả thị nữ thiếp thân bên người nàng cũng không nhận ra sao?

Nhưng hôm nay nàng đến đây, những lời nói này của Dịch Tương, làm cho nàng vô tận bất an. Những lời này là hắn đã biết thân phận của nàng, hay chỉ muốn thử nàng thôi?

Ba lần vận mệnh chuyển biến Long Vân Thẩm đương nhiên không tin, nhưng Dịch Tương nói được rõ ràng: Đại tể lần đầu tiên của Nam Hoàng quốc! Nói thế nào đi chăng nữa nàng vẫn có một phần lưu ý ở trong lòng, bởi vì sắp tới cũng là đại tể mười năm một lần ấy.

“Công chúa, canh thịt rắn này thực sự không ăn sao?” Hạ Vũ vẫn không chịu từ bỏ ý định như cũ, rắn trúc điệp thanh tuy chất độc cực kì nguy hiểm, nhưng nếu loại bỏ độc tố đi lấy thịt mà nấu canh uống, chính là đại bổ thân thể.

Hạ Vũ phi thường sung bái Mị, hôm nay Mị cố ý giao cho nàng một con trúc điệp thanh để làm đồ ăn cho công chúa, nàng gật đầu đáp ứng người ta rồi.

Long Vân Thẩm nhìn cái nồi đất không ngừng bốc khói trước mặt, bên dưới là một cái bếp lò nhỏ đang cháy, nồi đất kia nửa đóng nửa mở cái vung. Theo chỗ mở ra kia, nàng có thể nhìn rõ ràng một vật thể dài nhỏ, ở trong làn nước canh không ngừng di động, càng nhìn càng cảm thấy...nổi da gà a.

“Mang ra ngoài đi.”

Tuy biết con rắn này đã chết, nhưng nàng vẫn không tránh được ghê tởm. Nàng thực không thích loại vật thể trắng mịn mềm nhũn ấy.

Hạ Vũ thấy vậy thì gương mặt vô cùng đau lòng, tâm tình uể oải đi xuống, rõ ràng canh này là đại bổ được a, công chúa điện hạ vì sao không dùng. Mấy thứ như thế này, mấy vị nương nương công chúa trong cung cầu mong còn không có mà ăn đâu!

“Công chúa, canh rắn có thể từ hàn, rất có lợi cho thân thể người, hơn nữa nó còn có thể dưỡng nhan làm da thịt nhẵn nhụi, tốt vô cùng đó! Công chúa người xem, con rắn nhỏ này đều là nô tỳ cẩn thận xử lí.”

Hạ Vũ đem vung nồi đất mở ra, chỉ vào mấy vật thể bông bênh trên mặt nước không ngừng đắc ý nói.

Sắc mặt Long Vân Thẩm chuyển trắng nhợt, lấy tay ôm ngực của mình, tâm tình nàng có chút tích tụ, nàng không thích canh rắn gì đó, thực sự không thích. Hạ Vũ người chẳng lẽ không nhìn thấy sắc mặt ta không tốt sao?

Chắc trên đời này cũng chỉ có mình Hạ Vũ mới đơn thuần đến mức không nhìn ra Long Vân Thẩm chán ghét thứ trước mặt như thế nào, nếu đổi lại là Đông Mai hay Xuân Lan, chỉ sợ sớm đã vút đi ra ngoài rồi.

Hạ Vũ càng thấy vậy càng đau khổ khuyên bảo, thậm chí còn tự mình múc canh ra chén ngọc đặt trước mặt Long Vân Thẩm, nháy mắt cười hi hi nói, “Công chúa, ngài vẫn nên uống một ít đi, thật nhiều thời gian nô tỳ mới làm xong mà, hơn nữa bữa tối cũng chưa chuẩn bị được thứ gì tốt, công chúa?”

Long Vân Thẩm không nói gì, tại sao nàng cảm thấy nha đầu này hôm nay cười thật giáo hoạt đâu... Nhưng lại nghĩ đến một phen tâm ý của Lăng Triệt cho nàng, Long Vân Thẩm đành phải đáp ứng.

“Người mang bếp lò cùng nồi đất xuống đi, một chén này là đủ rồi.” Nhìn chén canh trước mặt, Long Vân Thẩm có chút sợ hãi nuốt nước miếng, nàng liệu có nuốt trôi thứ này a?

Hạ Vũ nghe vậy mới vui vẻ mang đồ đi xuống, Long Vân Thẩm cau mày, tựa hồ hạ một cái quyết tâm thật lớn, một hơi uống hết chén canh mới thôi. Sau đó nàng cảm nguyên một ấm nước trên bàn uống vội, giống như nàng vừa ăn phải cái gì ghê tởm muốn chết...

Ngoài phòng bếp, Mị nhìn thấy nữ tử đi tới liền kêu lên, “Như thế nào? Công chúa có dùng hay không?”

Hạ Vũ đắc ý giương cổ lên, đem bếp lò buông xuống mà không ngừng vỗ tay, “Đương nhiên, Hạ Vũ ta làm việc khi nào thì có lỗi chứ, công chúa đương nhiên dùng một chén lớn, nhưng mà ta không biết công chúa làm sao không thích canh ta nấu a, ta đã thử qua thấy hương vị tốt lắm...

Mị lúc này mới thả lỏng tâm, hắn chỉ dám nói với Hạ Vũ đây là trúc điệp thanh có thể pha chế rượu thuốc cùng làm canh bồi bổ, cũng không nói cho nàng rượu hôm trước đưa công chúa điện hạ là đồ vương gia ngâm mấy năm nay. Hắn là sợ nói ra nha đầu này không tài nào dám nhận mất.

Trở về Ngọc Tuyền cung, Mị nhất nhất bẩm báo tình hình.

Lăng Triệt nghe nói giải sầu, rượu này hắn vốn muốn để cho nàng thường xuyên uống để giảm bớt hàn chứng trong người, cái này mùa đông uống mới

tốt, nhưng hiện tại mới bắt đầu vào thu, không sao, chuẩn bị sớm một chút cũng được.

“Hành trình ngày mai an bày như thế nào?”

“Ngày mai Phong Hạ sẽ được công chúa điện hạ đưa ra ngoài cung đi dạo, coi như quen thuộc cuộc sống nơi đây, cũng không có công việc gì trọng yếu.”

Lăng Triệt nghe vậy trầm ngâm một phen, Phong Hạ này hẳn cần gặp một lần, “Người đi chuẩn bị đi, bản vương ngày mai muốn gặp hắn.”

Mị linh mệnh liền lui xuống.

Ngày hôm sau, Long Vân Thấm mặc trên người một thân cung trang, đơn giản gọn gàng một chút nhưng cũng không mất một tia cấp bậc lễ nghĩa nào, nàng cùng Bắc Tề quốc đại tướng quân xuất cung ra ngoài.

Đây là yêu cầu của bản thân Phong Hạ, hắn muốn xem kinh thành náo nhiệt phòng hoa như thế nào, Long Vân Thấm vốn là người chịu trách nhiệm tiếp đãi hắn, đương nhiên phải bồi hắn cùng đi.

Hai người đi ở trên đường, Long Vân Thấm thỉnh thoảng sẽ nói chuyện, còn việc giới thiệu hay giải thích gì gì đó đều giao cho người quan viên đi ở bên cạnh. Phong Hạ khó có được hứng thú, một bên hắn gật đầu nghe lời nói của quan viên kia mà bật cười, mấy người đi lòng vòng cả buổi sáng đến mức đói bụng, cuối cùng liền quyết định dừng chân ở Thiên Hương lâu.

Những người khác đều nhanh chóng tản ra, trong phòng ngoài hai người Long Vân Thấm cùng Xuân Lan thì không có người thứ tư.

Phong Hạ nhìn những món ăn phong phú tinh xảo trên bàn ăn, không hề động đũa, ánh mắt hắn từ đầu đến cuối đều đặt trên người nàng. Long Vân Thấm gấp một chút đồ ăn, vừa ngừng đầu thì bất giác ánh mắt của hắn. Qua một hồi lâu, Xuân Lan đột nhiên nói: “Công chúa điện hạ, người có cảm thấy khát hay không? Nô tỳ lấy chút trà xanh cho người?”

Phong Hạ lúc này mới nói chen vào: “Làm phiền mang một chút rượu thanh đậm lên trên này.”

Xuân Lan ngăn người không dám trả lời, quay đầu nhìn Long Vân Thấm. Long Vân Thấm buông đũa gật gật đầu, “Đi đi.”

Xuân Lan vừa đi, trong phòng lúc này chỉ còn hai người họ, Long Vân Thấm không nói chuyện, nàng đang chờ người đối diện mở miệng. Hắn cố ý làm cung nữ của nàng đi ra, ắt có cái gì cần nói riêng với nàng.

Ngày hôm qua ngày từ thời điểm bắt đầu, có lẽ ngại vì xung quanh nhiều người nên Phong Hạ muốn nói đều không được, hôm nay chỉ sợ sẽ nói không ít.

Quả nhiên, không đợi đến một lát Phong Hạ liền mở miệng, chính là lời vừa nói ra làm cho Long Vân Thấm không hiểu: Công chúa điện hạ cùng hắn có quan hệ gì?”

Hắn, cái gì hắn? Long Vân Thấm bất động thánh sắc, giống như cam chịu này đó.

Thấy thế, sắc mặt Phong Hạ dần dần chuyển xấu đi, hô hấp gian nan vang lên những tiếng ồ ồ, ánh mắt bắn ra một dòng băng liệt, hai bàn tay để dưới bàn nắm chặt thành quyền, giống như hận không thể trực tiếp lao đi đánh người vậy!

Nhưng nhìn nữ tử trước mắt, không, phải nói là thiếu nữ trước mắt, nàng căn bản không biết chuyện gì a.

Phong Hạ không dám nghĩ nếu nàng biết sự thật, nàng lại phản ứng như thế nào.

Ở Bắc Tề quốc, Phong Hạ luôn luôn nguy trang mình là một tướng quân nhàn hạ, nhưng hắn chưa bao giờ ngừng chú ý đến động tĩnh của Nam Hoàng quốc, nhất là một người hắn từng đặt ở trong lòng.

Cũng vì như thế, lúc lo lắng ấy hắn đột nhiên biết được một việc cơ mật, lúc đầu hắn căn bản không thèm để ý, nhưng khi biết Nhiếp Chính vương Lăng Triệt cùng Long Vân Thấm càng ngày càng thường xuyên tiếp xúc, hắn cuối cùng đứng ngồi không yên.

Nàng không thể, nhất quyết không thể!

Nam nhân Lăng Triệt kia, tâm tư sâu kín đến mức ngay cả một lão đầu sống trên đời mấy chục năm như hắn đều nhìn không thấu, huống chi là Long Vân Thấm vừa mới mười lăm. Hắn ta tiếp cận nàng chắc chắn có nguyên nhân gì đó, chỉ sợ hắn muốn trả thù nàng.

“Công chúa điện hạ, ta biết ta không nên nói những lời này, nhưng công chúa điện hạ vẫn là đưa nhò của Trưởng công chúa, ta..”

“Phong tướng quân có gì cứ nói thẳng ra là được, ập a ập ứng như vậy lại lấy chuyện của mẫu hậu ta ra mà nói, người không biết còn tưởng ta cùng Phong tướng quân có cái gì quan hệ a, nếu là truyền một vài câu không hay ra ngoài, bản cung cho dù xuống suối vàng đều ngủ không yên, Phong tướng quân nói có phải không?”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Chương 70.2 : Ánh mắt rất độc (2)

Nữ tử cười yểu ớt một tiếng, trên mặt biểu hiện sắc thái thản nhiên, tựa như những lời nàng cùng chân lý giống nhau. Nam tử đối diện nàng lúc này bị một câu nói của nàng làm cho cả người sững sốt, hần vô pháp phản bác, hần đã từng thích tiên hoàng hậu không sai, ngay cả hiện tại hần vẫn không bỏ xuống được như cũ.

Nhưng là, Trưởng công chúa là nữ nhi được Bắc Tề vương sủng ái nhất, hần bắt quả là một cái thần tử, căn bản muốn trèo cao đều không có biện pháp.

Nàng gả đến Nam Hoàng làm một vị Hoàng Hậu cao cao tại thượng, cùng hần liền không có quan hệ nữa.

Môi Phong Hạ giật giật, lại chung quy không thốt ra một chữ, thật lâu sau hần liền đứng dậy, “Là ta thất lễ, mong rằng công chúa điện hạ thứ lỗi. Bất quá công chúa điện hạ, kính xin người đừng quá thân cận với người kia.”

Dứt lời liền không quay đầu lại đi ra khỏi phòng, bên ngoài, Phong Hạ trực tiếp mang theo người của mình rời đi, cũng giải thích với quan viên Nam Hoàng đi cùng một chút.

Viên quan kia nhìn nữ tử vẫn ngồi trong sường phòng, một mặt khó xử, Phong Hạ bên cạnh lại cười hiền lành nói với hần, “Công chúa điện hạ có chút mệt mỏi, làm phiền người đi cùng bản tướng tham quan trên đường, mặt trời lặn ta sẽ hồi cung rồi.”

Long Vân Thâm nhìn đoàn người rời đi, cả người tập trung suy nghĩ, ‘hần’ trong miệng Phong Hạ, sẽ là ai?

Vừa rồi bắt quả là thử nàng, nhưng trước mắt Long Vân Thâm các định, Phong Hạ quả thực biết được một số sự việc mà nàng chưa từng nghĩ đến.

Xuân Lan đem trà rót vào trong chén, chờ nàng hồi thần mới đi lại, “Công chúa điện hạ, chúng ta hồi cung sao?”

“Không, đi Thành Tây xem một chút.”

“Thành Tây?” Đầu óc Xuân Lan vừa chuyển, lập tức nghĩ đến ngày hôm nay chính là ngày chuỗi cửa hàng của công chúa điện hạ khai trương.

Long Vân Thâm mang theo Xuân Lan tùy ý đi dạo, dọc hai bên đường đều nghe dân chúng không ngừng nghị luận ào ào, càng tiến gần đến thành tây càng nghe nhiều đến chuyện có cửa hàng mới khai trương. Hơn nữa mọi người dân đều mặt mày hớn hớn, kích động không thôi, làm cho lòng hiếu kỳ của Long Vân Thâm càng nổi lên, không khỏi tăng nhanh cước bộ.

“Mua chiêm được?” Ba cái chữ to chính giữa bảng hiệu treo cao, nét chữ lực đạo vừa vặn, trầm ổn đại khí.

Nhưng là...

Khỏe miệng Long Vân Thâm giật giật, mua chiêm được... Tên gọi này quả thực là, đủ bình dân hóa! Phù hợp với tâm lý khách hàng, hơn nữa không quá gây ra tiếng vang.

Nhìn đoàn người ra ra vào vào nối liền không dứt, già trẻ đều có, nhưng phần lớn đều là dân chúng phổ thông, trên mặt họ tràn đầy tươi cười, từ bên trong đi ra đều mang về mặt chiến thắng gì đó, đồ mang trên tay cũng không ít.

Người đi trên phố ai nấy đều cước bộ vội vàng, giống như hận không thể tập hợp hết ở nơi này vậy...

Xuân Lan từ trong một cửa hàng đi ra, đem toàn bộ hoàn cảnh bên trong nói rõ cho nàng: “Người bên trong chỉ có nhiều hơn mà thôi, làm nô tỳ cũng ngạc nhiên vô cùng, bất quá bên trong cũng không có vật phẩm quý giá gì, nhưng là người mua đều được hưởng không ít ưu đãi, người vây quanh khu ưu đãi đó, giống như không giành được tiền thưởng sẽ không đứng lên.”

Xuân Lan nói có chút kích động, không ngừng khoa tay múa chân, Long Vân Thâm nghe vậy thì bước chân đi vào, thời điểm đi qua cửa suýt chút nữa bị người ta đụng trúng.

Vào trong tiệm, nàng mới biết bản thân có chút xem thường tài năng của Nghiêm Cẩm rồi. Cửa hàng này không chỉ có bên trong sáng sủa rộng rãi, hơn nữa còn được phân chia làm nhiều khu vực: đồ dùng hàng ngày, nguyên liệu nấu ăn, vật liệu may mặc... tuyệt không có dưới mười khu được ngăn ra...

Không chỉ như thế, mỗi một khu đều có người đứng sẵn tuyên truyền cùng giới thiệu vật phẩm, nhân tiện làm người dẫn đường luôn...

Long Vân Thâm ngẩng đầu nhìn, lại phát hiện kinh hi, nơi này cư nhiên còn có lầu hai.

“Lầu hai?”

Xuân Lan cũng không nói chuyện, chỉ là gật đầu: “Nghiêm công tử biết người đã tới, đang đợi ở trên lầu.”

Long Vân Thâm từng bước đi lên, cảnh trí lầu hai dần dần rơi vào mi mắt, nơi này nọ phân chia thành mấy khu vực tựa như thiết kế lầu dưới, nhưng vật phẩm trên này có cao giá hơn một cấp bậc. Nơi này còn có một sương phòng chuyên môn, cung cấp sự phục vụ phi thường chu đáo.

Nàng nhìn đến lui, quyết định cũng góp vui một chút, trực tiếp đưa cho Xuân Lan một thỏi bạc rồi tiến vào sương phòng, tiểu nhị lập tức cầm một chồng danh sách đi ra, qua qua lại lại...

“Nghiêm Cẩn công tử đứng ở bên kia, mời ngài đi qua.”

Long Vân Thâm lập tức bỏ qua ý định quan sát tất cả một phen, trực tiếp đi gặp hắn.

Nghiêm Cẩn nhìn thấy người tới, trực tiếp ngồi xuống trăm một bình trà, cười nói: “Công chúa xem như vừa lòng?”

“Nghiêm Cẩn, tâm tư như thế, người mất bao lâu nghĩ ra?”

Nghiêm Cẩn nhún nhún vai buông tay: “Kỳ thực vẫn là công lao của công chúa người, trước đó người nói với ta gợi ý làm một cái siêu thị, ta lại nghĩ đến dân chúng phổ thông còn chưa đủ phát triển toàn diện, nếu chúng ta căn cứ vào tình hình dân sinh mà phân chia ra theo nhu cầu, chẳng phải bọn họ có khả năng trở thành khác hàng vĩnh viễn của chúng ta sao, như vậy rất tốt. Lầu hai này coi như dành cho những người có tiền hơn một chút, danh sách đều chuẩn bị cả, bọn họ chỉ cần nhìn rồi đóng dấu chọn, sau đó sẽ có người đi lấy đến cho bọn họ. Đây nhân tiện thu thêm phí phục vụ...”

Nghiêm Cẩn vừa nói vừa nhát mắt: “Công chúa hẳn là biết, người giàu có thường có phủ đệ cùng hạ nhân, nhu cầu chi phí ăn mặc cùng dân chúng không sai biệt lắm, nhưng chất lượng bọn họ đòi hỏi đương nhiên lớn hơn.

Mỗi phủ đệ đều được quản lý bởi một quản gia, hết thấy thu mua đều phải ghi lại mỗi tháng, nếu phải tranh thủ đến từng quý phủ trao đổi, không bằng theo cái gọi là ‘bá sĩ’ của công chúa, vậy chúng ta không phải có thêm một khoản thu vào sao.” Hơn nữa số lượng rất lớn đó.

Long Vân Thâm lúc này mới hiểu được vì sao vật dụng ở lầu một cùng lầu hai khác biệt như vậy. Quả thực lúc trước nàng có nhìn thấy một số trung niên nam tử mang theo gia nhân, giống như những vị quản gia có tiền, chắc là tới thu mua nguyên liệu với số lượng lớn.

“Nghiêm Cẩn, người quả thật chu đáo, nếu cứ theo phương pháp này của chúng ta thì chuyện này không có vấn đề gì, nhưng người không thể không chú ý tác dụng phụ của nó.”

Nếu người hữu tâm âm thầm đến thăm dò tin tức, các nàng liền không dễ làm.

Nghiêm Cẩn lắc đầu, cái này hắn sớm nghĩ đến rồi, phương pháp phòng bị cũng chuẩn bị đau vào đấy, hơn nữa những người đại phú đại quý, con ông cháu cha, Nghiêm Cẩn hẳn không tính toán sẽ tiếp xúc.

Cơm còn phải ăn từng ngụm từng ngụm, cái gì cũng có biện pháp.

“Ta hiểu được, ta sẽ cân nhắc thật kỹ.”

Long Vân Thâm yên tâm, lúc này mới chuyển lực chú ý, nói sự tình tên cửa hàng nàng nhìn thấy lúc này: “Nghiêm Cẩn, cái kia ‘Mua chiếm được’ là người nghĩ ra?”

Nghiêm Cẩn nghe vậy gật đầu không thôi, phảng phất bản thân làm một chuyện vui nên vô cùng đắc ý: “Như thế nào? Có phải có cảm giác thân thiết, thông tục, dễ hiểu hay không? Ta nghĩ vài ngày mới quyết định được đấy.”

Long Vân Thâm cười ha ha, hoàn toàn không có cách nào nói lại hắn.

Thời điểm nàng rời đi, còn theo lời Nghiêm Cẩn mang đi một vài vật phẩm trong cửa hàng, lúc này đây theo kế hoạch của hai người, nhập hàng, mua của hàng, thuê khu cửa hàng cùng tiểu thị, quản sự các thứ... Sau khi đại lý này khai trương xong, tiền công của nhân viên tất cả đều được tăng trưởng.... Còn rất nhiều vấn đề khác...nàng đều tin tưởng Nghiêm Cẩn, hắn tự tin trong vòng ba tháng có thể lo liệu hết.

Long Vân Thâm cười không nói gì, chính là nói với hắn mười ngày lại đem sổ sách đến cho nàng.

Mười ngày, cũng đủ đem tình hình của các nơi ổn định xuống, đến lúc đó hàng tháng hàng tháng đều thấy được tình hình buôn bán của ‘Mua chiếm được’, sẽ thích hợp để làm ra bước tiếp theo.

Long Vân Thâm lúc này trực tiếp hồi cung, ở cửa cung lại gặp được Phong Hạ, hai người ấn ý im lặng đi vào trong, Phong Hạ vài lần muốn nói lại thôi, thần sắc không bình thường, Long Vân Thâm cố ý không nhìn nhưng vẫn như cũ nhận ra, tâm tình hắn có biến đổi.

“Lục muội, Phong tướng quân”

Nhị hoàng tử Long Hách Tường cùng Thượng Quan Phục Vân đi cùng nhau, cách Ngự Hoa viên không xa thì đứng trước hai người, Long Hách Tường đánh dừng lại hô một tiếng.

Long Vân Thâm gật đầu cùng Long Hách Tường, cũng đáp lại hắn: “Nhị hoàng tử.”

Từ lần trước gọi Long Hách Tường là nhị ca, Long Vân Thâm đã quyết tuyệt không kêu tiếng thứ hai, mặc dù hắn gọi nàng một tiếng ‘lục muội’ nàng vẫn

không cách nào đáp lại, nhưng mà Long Hách Tường cũng không xấu hổ, tự nhiên nói lại:

“Lục muội cùng Phong tướng quân vừa xuất cung trở về? Như thế nào trùng hợp đến vậy, Tào công công vừa trở về nói tối mai sẽ thiết yến hai vị sứ giả, đến lúc đó nhớ đến Thừa Đức điện!”

Đa tạ Nhị hoàng tử điện hạ.” Phong Hạ khôi phục tâm tình, liếc nhìn Long Hách Tường nói, Long Vân Thâm chỉ gật đầu, sau đó liền muốn li khai nơi này.

Đúng lúc, Long Vân Thâm phải chào hỏi qua Thượng Quan Phược Vân, bất quá nàng cũng không nhìn hắn một cái. Biết Long Vân Thâm cùng Phong Hạ đã đi xa, nam tử luôn mỉm cười trầm mặc cuối cùng cười ha ha một tiếng, Long Hách Tường đứng một bên nhìn vị biểu đệ của mình, không biết hắn lại có dụng ý gì.

“Công chúa điện hạ Nam Hoàng quốc, thật là muốn thú ngưởi.” Thượng Quan Phược Vân nhìn phương hướng Long Vân Thâm li khai, cười đến ý vị thâm trường.

Tâm Long Hách Tường trầm xuống, sắc mặt có chút không tốt, Thượng Quan Phược Vân sẽ không coi trọng Long Vân Thâm chứ?

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 79: Chương 70.3: Ánh mắt rất độc (3)

“Ngươi không cần nổi lên tâm tư không cần thiết với nàng, nàng là nữ nhi phụ hoàng yêu thương nhất, hắn sẽ không gả nàng đi Xích Viêm quốc cho ngưởi đâu!”

Thượng Quan Phược Vân là hoàng tử được sủng ái nhất hoàng thất Xích Viêm, tuy rằng không phải hoàng tử do Hoàng hậu sở sinh nhưng mẫu phi hắn cũng giữ vị trí Quý phi đương triều, gần như là nữ nhân được sủng ái nhất hậu cung nơi ấy. Nghe đồn, Xích Viêm hoàng đế tiếp theo rất có khả năng là vị hoàng tử mới mười sáu tuổi Thượng Quan Phược Vân này.

Long Hách Tường đối với chuyện này phi thường để ý, Thượng Quan Phược Vân là đối tượng trọng yếu hắn cần xây dựng mối quan hệ, nếu có hắn ta duy trì sau lưng, nội tình tranh đấu vị trí kia sẽ thuận lợi hơn rất nhiều.

Mẫu phi từng nói qua Thượng Quan Phược Vân chính là biểu đệ của hắn, là một người cực kì hiếu thuận, hơn nữa thông tình đạt lý hiếm ai sánh bằng.

Nhưng hiện tại vừa thấy mặt, Long Hách Tường cảm giác so với tin đồn có nhiều chỗ không thích hợp, nhìn Thượng Quan Phược Vân bên ngoài giống như hiền ngoan vô hại, nhưng đáy mắt ngoan độc âm hiểm kia, chính Long Hách Tường nhìn vào đều có cảm giác khiếp sợ.

Một nam tử mười sáu tuổi, làm sao có thể có ánh mắt như vậy.

Một Thượng Quan Phược Vân như thế này, làm cho trong đầu Long Hách Tường nghĩ đến một người khác, chính là Nhiếp Chính vương Lăng Triệt.

Nhất thời, tâm tư hắn càng thêm phức tạp.

Thượng Quan Phược Vân nào quan tâm Long Hách Tường nghĩ cái gì, ngược lại sau khi nghe những lời nhắc nhở của hắn thì tươi cười càng thêm thâm hiểm: “Nhị hoàng tử nói không sai, công chúa điện hạ Nam Hoàng quốc đích xác rất được sủng ái, ta cũng không nói muốn cưới nàng hay không, Nhị hoàng tử đâu cần phải sốt ruột.”

Dứt lời, không để ý đến sắc mặt ngày càng kém của Long Hách Tường, Thượng Quan Phược Vân liền hướng tới hành cung của mình mà đi. Trong đầu hắn lúc này không ngừng suy nghĩ, nếu hắn cứ theo đường này mà đi, không chừng có thể gặp được Long Vân Thâm trên đường, nữ tử kia càng nhìn càng có ý tứ.

Long Vân Thâm hiện tại một mình đi trên con đường mòn tĩnh mịch, con đường này càng đi thái giám cung nữ càng ít, Xuân Lan đã bị nàng đuổi về từ sớm, bản thân nàng lúc này chỉ muốn đi Lan Hương điện ngồi một chút.

Nghĩ đến Lăng Triệt, thực chất nàng rất muốn đi Vân Tiêu điện gặp hắn, nhưng cứ nghĩ rồi lại thôi. Thời gian này là thời gian miễn cảm, chỉ cần đi sai một bước liền bị người nắm thóp gây khó dễ, nàng không nghĩ muốn gây thêm rắc rối cho mình.

Chẳng qua dù nàng có suy nghĩ cái gì chẳng nữa thì nam tử trước mắt này đều đánh gãy tất cả kế hoạch của nàng.

Thượng Quan Phược Vân bình chân như vại tựa trên núi giả, cánh tay mở lớn trực tiếp chặn lại đường đi của nàng, một đôi con ngưởi như thợ săn nhìn Long Vân Thâm chằm chằm nói: “Công chúa điện hạ thế nào lại đi đến nơi này, nơi này ít người qua lại như vậy, nếu gặp chuyện ngoài ý muốn thì làm thế nào? Không bằng bốn hoàng tử đưa công chúa điện hạ trở về?”

Thượng Quan Phược Vân giương lên khoe miệng, chỉ vào cung điện cách đó không xa: “Bên kia chính là tấm cung của công chúa điện hạ đi? Bỏn hoàng tử tiền người một đoạn.”

Long Vân Thâm nghe vậy không khỏi nhướn mắt nhìn, nơi mà Thượng Quan Phược Vân chỉ chính là con đường lớn cạnh Ngự Hoa viên, nàng muốn cự tuyệt nhưng không tìm ra lí do a. Quan trọng hơn là, Thượng Quan Phược Vân giống như đã hạ quyết tâm phải đi cùng nàng, nàng căn bản không thể nào từ chối hẳn.

Hai người một trước một sau quay lại đường lớn, Long Vân Thâm đi không chậm phía trước Thượng Quan Phược Vân. Trên thực tế nàng không thích nam tử đi phía sau chút nào, trong ánh mắt hần mang theo một cổ u ám, giống như bị bóng tối bao phủ, rõ ràng là sắc trời vẫn sớm vậy mà hần làm cho nàng có cảm giác lạnh cả người.

Người ta đều nói ánh mắt không lừa được người, cảm xúc lộ ra từ ánh mắt có thể cho biết tâm tính của người đó, nàng nhìn ánh mắt của Thượng Quan Phược Vân, trong lòng tự nhiên nghĩ tới hai chữ: Rắn độc.

Không thể đụng vào, cũng đừng nghĩ sẽ đụng đến!

...

“Công chúa điện hạ trở về cẩn thận, tuy rằng đây là đường lớn, nhưng không thể không chú ý an toàn bản thân.”

“Cảm ơn.”

Long Vân Thâm cất bước trở về, ánh mắt phía sau vẫn nhìn nàng chăm chú như cũ. Đến khi nàng đi qua một ngã rẽ, cảm giác bị nhìn chăm chăm kia hoàn toàn biến mất, Long Vân Thâm mới tựa vào vách tường lạnh lẽo, chậm rãi thở ra một hơi.

Nàng nghe nói Thượng Quan Phược Vân lớn hơn nàng một tuổi, nhưng tại sao ánh mắt hần có thể thành thực đến vậy, đi chung với hần một đoạn đường nàng đã cảm thấy tim gan đều nguội lạnh.

Hôm nay gặp Thượng Quan Phược Vân, tâm tính đi Lan Hương điện của Long Vân Thâm toàn bộ tan thành mây khói, vừa trở về Trọng Hoa cung liền tắm rửa rồi đi ngủ.

Ngay cả nửa đêm Lăng Triệt đến, nàng cũng không một chút phát giác.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 80: Chương 71.1 : Long Mộ Hi biết bí mật (1)

Long Vân Thâm đang trong giấc ngủ say, đột nhiên giật mình bừng tỉnh.

Cảm giác trong chăn đột nhiên nhiều ra một người, loại cảm giác này phi thường không tốt, nàng trực tiếp rút ra chủy thủ giấu trong người đâm thẳng, đôi mắt mông lung buồn ngủ âm thầm nhú chặt, nàng thể nào có thể ngủ quên như thế!

Lăng Triệt dùng một chiêu đẩy ra chủy thủ của nàng, quay đầu buồn cười nói: “Nếu đợi nàng phát hiện ra, kết cục đã định rồi!”

Hần ở cạnh nàng đã hơn một canh giờ, nếu thực là thích khách, chi sợ đã đem tất cả xử lí tốt rồi, nơi nào còn đợi nàng lấy ra chủy thủ.

Ngực Long Vân Thâm phập phồng lợi hại, tiếng cười trầm thấp bên tai của nam nhân ở trong đêm tối thập phần rõ ràng, nàng nắm chặt quần áo của hần, thân thể mạnh mẽ tiến về phía trước lọt vào trong lòng hần.

Cả ngày hôm nay tinh thần đều phải căng thẳng buộc chặt, nàng quả thật có chút thờ không nổi. Không ngờ chính mình lại buông lỏng cảnh giác mà ngủ say, hiện tại trong lòng đột nhiên cảm thấy sợ, nếu thực là thích khách đến, chi sợ nàng đã sớm không toàn mạng rồi.

Cảm nhận được nàng bất an, Lăng Triệt nhẹ nhàng vỗ lưng nàng an ủi: “Ảnh lúc nào cũng bí mật bảo hộ nàng, nếu có người dám không sợ chết ám sát, làm gì tiền vào được chỗ này.”

Long Vân Thâm nghe vậy không khỏi bật cười, vẻ mặt nam nhân tự tin đến mức phô trương kia vậy mà làm trong lòng nàng ấm áp: “Đúng vậy, ngoại trừ nhiếp chính vương người, nơi này của ta làm gì có ai tiến vào được.”

Đúng thật vậy! Thân thủ của Ảnh làm Lăng Triệt thật yên tâm, bàn về công phu, Ảnh cùng Mị tuyệt đối không phân cao thấp, có hần bảo hộ Thâm Nhi, an toàn của nàng không ngại.

“Ngươi đến bao lâu rồi?”

Long Vân Thắm lúc này mới phát giác chính mình chủ động nhào vào trong ngực hắn, gò má nhất thời nóng lên, thuận miệng hỏi.

Cảm giác mềm mại trong lòng đột nhiên rời đi, trong lòng nam nhân nào đó thầm kêu một tiếng không thú vị, lại vẫn nghiêm túc nói: “Hơn một canh giờ rồi, nguyên bản muốn đến nhìn ngươi một lát.”

Vuốt vuốt tóc mềm mại của nàng, mặc dù ban ngày tinh thần của hắn đều tập trung vào xử lý chính sự, nhưng hiện tại xúc cảm ôn nhu không ngừng từ đầu ngón tay nhẹ nhàng cọ trong lòng hắn, bàn tay hắn lướt qua gương mặt nhẵn mịn của nàng, xúc cảm đó chọc cho tâm thần hắn không ngừng rung động.

“Thắm Nhi, ta nhớ ngươi a...”

Kì thực hắn luôn nghĩ đến nàng, mặc dù không nhìn thấy nhưng trong lòng đều không nhịn được tương tư.

Trong lòng Long Vân Thắm tràn đầy ngọt ngào, tùy ý để hắn nhìn mình tựa vào trên giường.

Ngón tay Lăng Triệt rời khỏi hai cánh môi của Long Vân Thắm, nhìn thấy bên trên còn lưu lại vết cắn mờ nhạt thì thở dài: “Ta lúc nào đều muốn cắn nó..” “Chưa đợi dứt lời, Lăng Triệt liền tìm đến địa phương không ngừng cắn cắn...”

Đôi môi đỏ mọng trong sáng, dấu vết dần dần hiện lên càng chọc người mơ màng. Lăng Triệt lúc này mới vừa lòng buông ra, thanh âm có chút khàn khàn: “Ngọt quá!”

Oanh...

Đầu óc Long Vân Thắm ông một tiếng nổ tung, khuôn mặt nàng đỏ tựa hồ vắt ra máu, lời này của hắn thật là câu nhân a!

“Đừng nói...”

Nàng thực không quen nghe những lời đường mật, nhất là Lăng Triệt, nam tử mình thích ở bên tai mình nói những lời như vậy, nàng làm sao biết phải phản ứng như thế nào chứ.

Mỗi lần Lăng Triệt thân mật, trong đầu Long Vân Thắm lại ảo não không thôi, rõ ràng cả hai đều lần đầu tiên yêu đương, nàng ngây ngô bao nhiêu thì hắn càng lợi hại bấy nhiêu, lúc nào cũng trêu đùa nàng.

Lăng Triệt cảm thấy đến giới hạn, âm thầm nén nhịn dục vọng chính mình, lập tức hắn chuyển sang đề tài khác: “Yến hội đêm mai, ngươi nhớ chú ý Thượng Quan Phước Vân, tiểu tử kia so với Long Hách Tường âm hiểm hơn nhiều.”

Lăng Triệt đối với quốc sự của Xích Viêm quốc vốn không có nhiều quan tâm, nhưng dù vậy, tình báo điều tra của hắn cư nhiên đối với người này có đánh giá phi thường cẩn thận.

Thượng Quan Phước Vân sáu tuổi trở về trước đều biểu hiện là người bình thường, nhưng là sau năm đó, tốc độ trưởng thành trong tâm hồn của hắn phi thường kinh điển, hắn dường như là một hiện tượng lạ ở đại lục này. Ánh mắt Lăng Triệt có chút nhíu lại, tình quang lóe qua, Thượng Quan Phước Vân cư nhiên cũng đi từ luyện ngục mà ra.

Cái gọi là luyện ngục, chính là nơi bồi dưỡng ám vệ hoàng gia, là địa phương chém chém giết giết, sau khi Thượng Quan Phước Vân sáu tuổi thì bị Xích Viêm hoàng đế ném vào luyện ngục, rất ít khi xuất hiện trước mặt thế nhân, nhưng mỗi lần hắn xuất hiện đều sẽ có một loại biến hóa kinh người, cho đến một năm trước, hắn mới thật sự từ luyện ngục trở về.

Kiếp sống mười năm trong luyện ngục, đủ để thay đổi hoàn toàn một người.

Lăng Triệt đối với Thượng Quan Phước Vân có vài phần kiêng kị, hắn không nghĩ cho Long Vân Thắm tiếp xúc với loại người như vậy.

Long Vân Thắm lên tiếng đáp lại, nhưng không có nói một đoạn thời gian nàng chạm mặt Thượng Quan Phước Vân cho hắn. Nàng cảm nhận được tâm tư khẩn trương của Lăng Triệt, hắn đang lo lắng cho nàng.

Thực ra, cái Lăng Triệt lo chính là Thượng Quan Phước Vân.

“Ta sẽ chú ý mà, người Xích Viêm quốc đã có Tam ca lo liệu.”

Lăng Triệt lại xich một tiếng, vừa nhắc đến ba chữ Long Thanh Dương thì sắc mặt hắn trở nên xanh mét: “Hắn phục trách? Hắn khi nào thì phụ trách?”

Long Vân Thắm ngạc nhiên hỏi: “Tam ca làm sao?”

Lăng Triệt không nói, chính là sắc mặt khó coi kia hòa dịu xuống một chút, khuôn mặt đen như đáy nồi thật lâu mới ổn định lại, Long Thanh Dương đột nhiên không thấy tăm hơi, làm việc luôn luôn không báo gì cho hắn, làm hắn không cách nào nắm bắt tâm tư của Long Thanh Dương, càng mất đi ít nhiều thông tin về Xích Viêm quốc.

“Không có việc gì, chính là cùng hoàng tử Xích Viêm quốc kia trộn lẫn lợi hại.”

Nhìn bộ dáng Lăng Triệt không muốn nói đến chuyện này, Long Vân Thấm liền không hỏi nữa, nghĩ lại cũng cảm thấy kì lạ, nàng đã mấy ngày nay không nhìn thấy Tam ca, hy vọng có thể gặp hắn trên yến hội để biết thêm chút sự tình.

Lăng Triệt vừa rời đi, Long Vân Thấm rút cuộc không cách nào ngủ lại, hai người ngủ cùng chung quy vẫn ấm áp hơn ngủ một mình nhiều, hắn rời đi làm ổ chăn của nàng trống một khoảng lớn, gió lạnh không ngừng lùa vào làm nàng có chút giật mình.

Nghĩ nghĩ, nàng liền lấy từ trong người ra một cái túi gấm, bên trong chính là ba đồng tiền của Dịch Tương đưa nàng. Long Vân Thấm tìm một sợi dây hồng đem toàn bộ ba đồng tiền cố định vào nhau, lại làm ra cái kết thật chặt, nhìn qua giống như một món đồ trang trí.

Sáng sớm, Tào công công đột nhiên đến Trọng Hoa cung tuyên triệu Long Vân Thấm.

Mỗi lần đi gặp Long Hạo Thiên nàng đều chỉ đi một mình, lần này cũng không ngoại lệ. Bất quá lần này Tào công công không đưa nàng đến Ngọc Quỳnh điện, mà đi đến một phương hướng khác...

“Phụ hoàng đang ở chỗ Hoa phi nương nương ?”

Đây là đường đến chỗ của Hoa phi, trí nhớ của Long Vân Thấm tuyệt không kém.

Sắc mặt Tào công công không chút thay đổi, liếc mắt nhìn nữ tử bên cạnh nói : “Hoàng thượng sau khi hạ triều liền tới chỗ của Hoa Phi nương nương, vừa vặn hai người nhắc đến công chúa điện hạ, vì thế mới sai nô tài mời người đi qua.”

Tâm tư Long Vân Thấm vừa chuyển, đoán không ra chủ ý của hai người kia, cuối cùng vẫn là im lặng đi theo.

Thời điểm đến Cẩm Hoa cung, quả nhiên nhìn thấy đệ phi hai nói giỡn với nhau, nhìn ở xa như vậy quả thật là một không khí hòa hợp.

Tào công công sai người thông báo, sau đó dẫn nàng đi vào, mấy người liền chuyển tới ngồi ở trong điện.

Nàng hành lễ rồi sau đó chỉ ngồi yên lặng không nói chuyện, ngồi đối diện nàng chính là Hoa phi !

Long Hạo Thiên nhìn Hoa Phi, nàng ta lập tức hiểu ý, tươi cười mở miệng : “Công chúa điện hạ nhiều ngày nay vất vả rồi, tự mình tiếp đãi sứ thần Bắc Tề quốc, nghe nói hôm qua còn dẫn Phong tướng quân đi ra ngoài cung ?”

Long Vân Thấm ứng thanh, “Phong tướng quân đối với phong cảnh kinh thành náo nhiệt của Nam Hoàng ta nhưng rất thích, cho nên ngộ ý muốn đi nhìn xem một chút, mặt trời lặn liền hồi cung.”

“Phải không ? Hai người giống như cảm tình rất tốt, dù sao công chúa điện hạ một nửa mang dòng máu Bắc Tề, vẫn nên đối với hắn cảm tình một chút.”

“Lời này của Hoa phi quá rồi, bản cung từ khi ra đời đã mang danh công chúa Nam Hoàng quốc, lớn lên cũng tại hoàng cung Nam Hoàng quốc, phụ hoàng sủng ái bản cung cả Nam Hoàng quốc đều biết. Bắc Tề quốc cùng bản cung, chính là một nước láng giềng mà thôi ! Còn nữa, mẫu hậu cũng qua đời rồi.”

Quan hệ gì đó, sớm đã chặt đứt.

Long Hạo Thiên nghe Long Vân Thấm trôi chảy đáp lại, dường như hắn muốn nghe ra trong lời nói đó một cái gì đó, cuối cùng vẫn là nhún mày bỏ qua. Một phen biện giải của Long Vân Thấm từ đầu tới cuối đều vô cùng hợp lí, hơn nữa lập trường của nàng phi thường rõ ràng.

Hoa phi còn muốn nói cái gì lại bị Hoàng đế đánh gãy, hắn đảo mắt về phía Long Vân Thấm nói : “Hoàng nhi nói không sai, ngươi là công chúa điện hạ Nam Hoàng quốc, cùng Bắc Tề quốc không quan hệ. Bất quá lần này đại tướng quân Phong Hạ dù sao cũng cũng là sứ thần đến thăm Nam Hoàng ta, vẫn cần có hoàng nhi đứng ra tiếp đón.”

“Việc này tự nhiên theo ý phụ hoàng.”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 81: Chương 71.2 : Long Mộ Hi biết bí mật (2)

Nhìn Long Hạo Thiên vừa lòng rời đi, nụ cười trên mặt Long Vân Thấm dần dần biến mất, nàng đưa lưng về phía Hoa phi nói: “Hoa phi nương nương nói mấy lời vừa rồi, hình như rất phấn khích?”

Mặc kệ có phải ý của hoàng đế hay không, nàng ta đích thị muốn nàng rơi đài, nàng chưa từng bỏ qua ý cười nơi đáy mắt của Hoa phi.

Hoa phi mỉm cười, gơ lên khăn tay bông nặc hương hoa hồng nói: “Công chúa điện hạ cần gì hỏi như vậy, bản cung nói có hay không, không phải kết quả vẫn như cũ sao.” Dừng một chút, nàng ta tiếp tục nói: “Nhưng có một việc, có thể công chúa điện hạ muốn nghe.”

Long Vân Thâm chậm rãi xoay người, khuôn mặt thanh lãnh gọi lên một cái độ cong, “HOa phi nương nương không ngại nói bản cung nghe một chút?”

Hoa phi sùng sốt, bỗng nhiên khẽ cười thành tiếng, liên tục gật đầu nói: “Công chúa điện hạ huệ chất lan tâm, quả nhiên trí tuệ hơn người.”

Rời khỏi Cẩm Hoa cung, sắc mặt Long Vân Thâm không được tốt lắm, nàng biết Hoa phi không phải người đơn giản, không nghĩ tới nàng ta ngay từ đầu đã sắp đặt hết thảy, còn đưa cho nàng túi gấm kia.

Lúc đầu nàng còn cho rằng đó là kỉ vật của tiên hoàng hậu, giữ lại chẳng để làm gì, hóa ra nàng nghĩ sai rồi.

“Công chúa điện hạ còn giữ túi gấm chứ?”

“Hoa phi có ý gì?”

“Chính là muốn nói một tiếng với công chúa điện hạ, nếu muốn biết cái gì trong túi gấm đều có chỉ dẫn, dù sao nó là đồ chính tay Trưởng công chúa thù nên, chắc hẳn có can hệ tới một người. Người này vừa vận đang ở Nam Hoàng quốc.”

Long Vân Thâm lấy túi gấm từ trong ống tay áo ra, sắc mặt lạnh như băng ném ở trên bàn, nữ nhân này dám tính kế nàng!

Túi gấm này muốn đưa cho Phong Hạ?

Xoa mi tâm, Long Vân Thâm cảm giác một trận mồi mẹt, đây rốt cuộc là chuyện gì đây? Nàng căn bản không đồng ý liên quan đến chuyện của quá khứ của mấy người này, nàng chỉ là một âm hồn trùng sinh ở thế giới này, nàng thực không muốn quản những chuyện rắc rối như vậy.

“Xuân Lan, giờ là giờ nào?”

“Công chúa, người quên Xuân Lan tỷ tỷ sáng sớm đã xuất cung rồi, là người phân phó tỷ tỷ ra ngoài. “Hạ Vũ cẩn thận trả lời, công chúa nhà mình hôm nay sắc mặt không tốt, giống như tức giận. Không phải lúc gặp mặt Hoàng thượng, công chúa điện hạ cùng Hoàng thượng chẳng lẽ cãi nhau?”

Long Vân Thâm nhớ lại, đúng là nàng phân phó Xuân Lan ra ngoài, bên chỗ Nghiêm Cẩn có chút việc cần Xuân Lan đi hỗ trợ. Vốn muốn cùng người khác nói chuyện để giảm bớt buồn bực, hiện thời thật muốn nghe, cả người không thoải mái.

“Công chúa, nếu người muốn tìm người nói chuyện, nô tỳ cũng có thể. Nô tỳ cam đoan không nói ra ngoài cái gì, công chúa người yên tâm. “Hạ Vũ thực rất hâm mộ Xuân Lan, công chúa có chuyện gì đều tìm nàng ấy trước tiên, đi bên cạnh công chúa nhiều nhất cũng là Xuân Lan tỷ tỷ, mà nàng cũng chỉ biết nấu ăn cùng chọc phá, ngay cả Đông Mai cũng được việc hơn nàng nhiều.

Trong lòng Hạ Vũ nhất thời ề ề, hốc mắt nhìn Long Vân Thâm có chút hồng hồng.

Long Vân Thâm nhìn biểu cảm của Hạ Vũ, trong lòng máy động, đột nhiên có chút hiểu ra nguyên nhân. Ý muốn của nàng, rõ ràng phải đối ba người các nàng bình đẳng như nhau, nhưng nàng đối Xuân Lan luôn luôn tín nhiệm nhiều hơn một chút. Hạ Vũ cùng Đông Mai, ngoài miệng các nàng không nói gì, trong lòng đại khái đã suy nghĩ không ít?

Thờ dài một hơi, nàng kéo Hạ Vũ ngồi xuống cạnh mình: “Là bản cung sơ sẩy, các người cùng Xuân Lan đều giống nhau.”

“Công chúa, người không cần suy nghĩ nhiều, là nô tỳ lảm chuyện. “Hạ Vũ hoảng sợ đứng lên, liên tục xua tay.

Sắc mặt Long Vân Thâm hiện lên chút ám áp, lắc đầu cười nói: “Tính tình của người vẫn như vậy, bất quá bản cung thích người cũng vì như thế. Kỳ thực không có chuyện gì, nếu Xuân Lan không có ở đây, người thay y phục giúp bản cung, đêm nay Hoàng thượng thiết yến nghênh đón sứ thần, không thể thất lễ.”

Hạ Vũ vừa mừng vừa sợ gật đầu, chỉ hận không thể đem hết tay nghề của mình thể hiện, cuối cùng sau hai canh giờ Long Vân Thâm bị nàng ép buộc, cũng không thể đem nhiệt tình của nàng quở trách, Hạ Vũ cuối cùng chỉ muốn một lòng một dạ nghĩ cho nàng.

“Công chúa như vậy được chưa?”

Long Vân Thâm nhìn hình ảnh phản chiếu trong gương đồng, Hạ Vũ chọn cho nàng một bộ cung trang màu tím cấm trừ, ống tay áo cùng làn váy đều thêu khảm tơ vàng, chính là làn váy còn trang trí vào đoá tường vân nở rộ như hoa, coi như hoàn mỹ.

Nàng gật đầu: “Không sai.”

Hạ Vũ lập tức hí mắt đắc ý: “Công chúa điện hạ mang thêm trang sức đi.”

“Không cần, cài giúp bản cung cây trâm mộc này được rồi.”

Hạ Vũ nhìn trâm mộc phổ thông kia, trong lòng không ngừng chê trách: “Đồ trang sức vàng bạc bỏ qua không sao, ngọc trâm cũng được rồi, tất cả so với một cây trâm gỗ này đều tốt hơn nhiều.”

“ Công chúa, người thực muốn cài cái này ? “

“ Thế nào, không tốt sao ? “ Nàng từ trong tay Hạ Vũ lấy trâm mộc ra, tự mình cài lên búi tóc, đột nhiên nhớ tới mỗi một lần Lăng Triệt đưa trâm cho nàng đều là hấn đích thân cài lên cho nàng, nghĩ vậy lại không nhịn được cười ôn nhu.

Hạ Vũ nhìn hồi lâu đều không hiểu nguyên nhân vì sao, càng không rõ vì sao sau khi Long Vân Thâm cài mộc trâm lên thì tâm tình đột nhiên chuyển biến cực tốt.

“ Thời điểm đến rồi, theo bản cung đến Thừa Đức điện đi “

Hạ nhân đi cùng Long Vân Thâm chỉ có một mình Hạ Vũ, còn lại chỉ có một số cung nhân cùng thị vệ.

Ngoài điện Thừa Đức, thế nào không ngờ nàng lại gặp phu thê Văn Nhân Mặc.

Mấy người đều dừng sờ dừng lại, Văn Nhân Mặc là người lên tiếng trước : “ Công chúa điện hạ, gần đây có được không ? “

Long Vân Thâm còn chưa mở miệng, Long Mộ Hi bên cạnh hấn đã cười lạnh một tiếng, trên mặt xẹt qua ánh sáng châm chọc : “ Nàng đương nhiên tốt lắm, phu quân chẳng lẽ không biết công chúa điện hạ gần đây rất được phụ hoàng trọng dụng, tự mình tiếp đãi sứ thần sao. “

Từ sau khi Long Mộ Hi trúng ngũ thạch tán, dược liệu phát tác cũng không biết mình phát sinh sự tình với tên nam nhân nào, tuy rằng đêm động phòng hôm đó qua đi thân thể của nàng đều như thường, nhưng không hiểu sao từ đó nàng phi thường miễn cảm, chỉ cần một động tác nhỏ cũng sẽ châm ngòi dục hỏa trong người làm nàng không chịu nổi. Mà Văn Nhân Mặc lúc nào cũng lấy lý do công vụ bận rộn, trú ở trong quân doanh bỏ mặc nàng mỗi đêm gian nan.

Cuối cùng nàng chỉ có thể tự mình giải quyết, có đôi khi còn muốn tìm một nam nhân đến an ủi bản thân.

Tất cả mọi chuyện đều là nữ nhân trước mặt gây nên, Long Mộ Hi hận không thể đem Long Vân Thâm rạch mặt, sau đó ném vào kỹ viện ném đủ mọi tư vị thống khổ đó, làm cho nàng ta càng muốn càng không được.

Long Vân Thâm đối với những chuyện xảy ra trên người Long Mộ Hi không có chút quan tâm nào, Hòa Hò làm cái gì nàng đều chưa từng hỏi đến, trừ khi đến thời điểm đặc thù tất yếu, nhưng mà thời gian này hiển nhiên không phải.

Long Vân Thâm trực tiếp xem nhẹ khiêu khích của Long Mộ Hi, cùng Văn Nhân Mặc gật đầu xem như chào hỏi qua, mang theo Hạ Vũ đi vào Thừa Đức điện. Cùng với loại người không có não kia phân cao thấp, chính là tự hạ đi thân phận mình.

Long Mộ Hi không phục cắn chặt răng, nữ nhân kia cứ như vậy liền bỏ qua nàng ! Nhìn lại phu quân của mình, Văn Nhân Mặc không chỉ không an ủi nàng một tiếng, ngược lại còn nhìn chằm chằm bóng lưng Long Vân Thâm li khai, càng nghĩ trong lòng càng cảm thấy căm tức.

Văn Nhân Mặc thu hồi tầm mắt, đem độc ác trong mắt Long Mộ Hi thu hết vào mắt, sắc mặt hấn trầm xuống nói : “ Không cần có tâm tư không cần có. “

“ Phu quân... “ Long Mộ Hi ủy khuất hô, nhưng Văn Nhân Mặc đã lướt qua nàng đi thật xa, chỉ còn một mình nàng đứng một chỗ xấu hổ.

Có cung nữ ở phía sau mang ngoại sam đến chỗ nàng, hô với Long Mộ Hi : “ Công chúa “

Long Mộ Hi nhìn nhìn Hòa Hò, bình thần ứng thanh, sau đó bước nhanh đi vào trong, nàng không muốn bị tách ra cùng với phu quân. Hòa Hò nhìn động tác buồn cười của Long Mộ Hi, đẩy mắt trần đây trào phúng, nữ nhân này chỉ được cái câu nhân vào ban đêm, đầu óc chỗ nào đều không thể sử dụng.

Yến hội hôm nay phi thường long trọng, hai sứ thần hai quốc gia đều là người có thân phận, Long Hạo Thiên mang theo tứ phi tham dự, náo nhiệt không thể nói là bình thường.

Nhất là đại tướng quân Bắc Tề quốc Phong Hạ ở đây, các võ tướng Nam Hoàng quốc đối với hấn thật tôn trọng. Văn Nhân Mặc cũng là người xuất thân từ trong quân đội, danh tiếng Phong Hạ cùng Tả Tây tướng quân đều vô cùng nổi tiếng.

Hiện thời, Văn Nhân Mặc được coi như là nhân vật có danh tiếng, gặp được Phong Hạ đến gần tự nhiên tiến lên bắt chuyện. Hai người đối với quân sự đều có ý kiến độc đáo của riêng mình, nhất thời tán gẫu thật sự khoái trá.

Tình hình này dừng ở trong mắt các vị đại thần, tâm tư liền nổi lên, nhìn về phía đế vương thượng vị, lại phát giác sắc mặt Long Hạo Thiên phi thường tốt, cũng căn bản không chú ý đến tình hình bên này. Hoặc nói là, căn bản không đem chuyện này đề vào trong mắt.

Vì thế mọi người liền an tâm, xem ra Hoàng thượng muốn cùng Bắc Tề quốc hòa thuận mới tốt, các đại thần lại nghĩ đến tiên Hoàng Hậu chính là Trưởng công chúa Bắc Tề quốc, mà công chúa điện hạ không phải là người tiếp đãi sứ thần Bắc Tề quốc sao !

Hoàng thượng đối công chúa điện hạ vẫn nhất mực yêu thương a !

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 82: Chương 71.3: Long Mộ Hi biết bí mật

Tả Tây ngồi ở một bên một mình uống rượu, híp lại đôi mắt nhìn toàn bộ đại sảnh, Văn Nhân Mặc nói chuyện cùng Phong Hạ hẳn tự nhiên nhìn thấy ở trong mắt, trong lòng nổi lên một chút khinh thường. Tả Tây hẳn từ trước đến giờ đều tự bản thân làm việc trong quân doanh, cho dù cùng các vị Tướng quân Nam Hoàng cũng chưa bao giờ quá thân thiết, càng không bao giờ nói chuyện quân sự với người ngoài. Phong Hạ là một đối thủ mà hẳn tôn kính, nhưng tuyệt đối không phải là bằng hữu.

Về phần Văn Nhân Mặc, Tả Tây cười trừ, bất quá là một tiểu tử hơn hai mươi mà thôi.

“Phụ thân, người cười rất quý mị, cũng không sợ nửa đêm có quỷ đến gặp?” Tả Văn không biết ở đâu đến ngồi bên cạnh Tả Tây, tự mình động thủ cầm lấy bầu rượu rót vào chén cho mình, cười mỉm hỏi.

Tả Văn ngồi xuống, nhìn phương hướng Tả Tây đang nhìn, khuôn mặt tươi cười càng thêm khoa trương, “Nga, đây không phải Phong tướng quân cùng Văn tướng quân sao? Thế nào? Phụ thân sợ Văn tướng quân đoạt hết nổi bật?”

Tả Tây một mặt bất đắc dĩ lắc đầu, tại sao hẳn lại thu nhận một nghĩa tử cả ngày cả lo phát phơ như thế này chứ, vẫn sớm làm hẳn đi quân doanh rèn luyện thì hơn.

“Người bây giờ còn chưa tiến vào quân doanh của Văn Nhân mặc, chờ sau đại tể ta sẽ hạ mệnh lệnh chính thức. Hiện tại an phận chút cho lão tử, chuyện trong kinh thành tốt nhất đừng có nháo loạn cái gì, Không có việc gì làm đừng có chọc đến người kia.”

Tả Văn làm bộ như không hiểu: “Chọc đến người kia, người kia nào a? Phụ thân nói là Tam hoàng tử hay vẫn là công chúa điện hạ?”

Tả Tây biến sắc, bàn tay khẽ động một cái tát trực tiếp xuất ra, Tả Văn giống như đã sớm đoán được né tránh một cái, phẫn nộ nói: “Phụ thân, sao người có thể đánh một chương như vậy vào nghĩa tử của người chứ, sớm muộn gì ta cũng bị đánh đến choáng váng đầu óc!”

“Choáng váng mới tốt, để người tình ta còn sợ bị làm mất mặt!”

“Tả Tây tướng quân, hồ phụ có bao giờ sinh khuyến tử. Tả Văn là một người có tài cán năng lực, chỉ là hẳn thích nhân tàn mà thôi. Chờ khi nhập quân danh được rèn luyện thích đáng, nhất định là tiền đồ sáng lạn.” Long Thanh Dương không biết khi nào ngồi gần cạnh hai phụ tử, nhìn Tả Tây mỉm cười.

Tả Văn nhân cơ hội trực tiếp giơ lên ngón tay cái với Long Thanh Dương, chạy nhanh rời khỏi nơi này, Tả Tây nhìn nghĩa tử mình bắt đầu nhảy nhót, bất lực tòng tâm.

(Haha, anh đáng yêu quá đi!)

“Tam hoàng tử điện hạ tán thưởng.”

Long Thanh Dương cười cười, cùng Tả Tây nâng chén nói vài câu chuyện, lúc này mới rời đi.

Người còn chưa đi xa, hẳn bị một lực đại vô cùng mạnh mẽ kéo lại, nhất thời ra khỏi chủ điện, Tả Văn kéo Long Thanh Dương đi đến một góc tối, đôi mắt hoa đào lóe ánh sáng rọi: “Chúng ta có phải huynh đệ hay không?”

Long Thanh Dương đỡ cái trán thở dài, vừa rồi hẳn không nên đi qua giải vây làm gì, “Ta hối hận vừa rồi giải cứu người.”

Khóe miệng Tả Văn nhếch lên, thật không vừa lòng xuất một quyền đi qua, lại bị Long Thanh Dương một chiêu tiếp được: “Được lắm Long Thanh Dương, ta với người từ nhỏ lớn lên, người vậy mà tâm từ ẩn dấu đủ sâu, ta còn tưởng rằng người không có tâm tư chú ý đến nữ nhân, nguyên lai trong lòng người đã coi trọng một người, thật sự là.....ngô ..ngô..”

Long Thanh Dương trực tiếp che miệng Tả Văn, hung hăng trừng mắt nhìn hẳn cảnh cáo: “Câm miệng, không biết đây là nơi nào sao? Nói cái gì đều được chắc!”

Tả Văn một phen gỡ bàn tay của hẳn ra, hẳn khi nào thì quan tâm đến nơi này là đâu rồi. Tả Văn hẳn tương đối chú ý tới sự tình của huynh đệ mình, khó lắm mới biết được Long Thanh Dương có người trong lòng, đây chính là đại tin tức, kích thích cực kì!

“hắc, nói đi, người cùng hoàng tử Xích Viêm quốc gần đây làm cái gì?”

Long Thanh Dương trắng mắt, không để ý tới xoay người đi vào chủ điện, Tả Văn nhìn người kia cứ như vậy bỏ đi thì kinh ngạc không tin, hẳn dám bỏ mình lại chỗ này?

“Thật là không có nhân tính mà!” Tả Văn bất mãn, nhưng cũng không có sinh khí.

“Ngươi không nói, ta không tự hiểu được chắc!” Tả Vân cười đắc ý, đối với tình báo của bản thân rất hài lòng.

“Nga? Tự hiểu được cái gì vậy?”

Thân thể Tả Vân có chút cứng đờ, nhìn nữ tử từ từ trong chỗ tối đi ra thì kinh ngạc vô cùng, hần vừa rồi cứ nhiên không phát giác ra có người.

“ Công chúa điện hạ ? “ Nàng sao lại ở chỗ này ?

Long Vân Thâm cười từng bước đến gần, thành công nhìn được gương mặt bất cần đời của Tả Vân biến sắc, nàng không có công phu như bọn họ, nhưng nói đến việc che dấu hơi thở, nàng không phải không làm được.

“ Tả công tử còn không trả lời vấn đề của bản cung. “

“ Ha ha, vấn đề kia, có vấn đề gì sao ? “ Tả Vân hận không thể khâu lại cái miệng của mình, sự việc này làm sao có thể để Long Vân Thâm biết được, nếu để Long Thanh Dương biết bí mật của hần bị người tra được, không phải sẽ tìm mình trả thù sao ? Nếu Long Thanh Dương xuất thủ, này là thật ...

Nhất thời Tả Vân tiến không được, lùi không xong. Hần thực sự rất muốn nói cho Long Vân Thâm, dù sao loại bí mật kích thích người ta như thế này mang đi chia sẻ sẽ làm tâm tình hần thoải mái vô cùng, nhất là bí mật của huynh đệ tốt của mình a, nói cho thân muội muội của hần, càng thú vị hơn nữa!

Nhưng Long Thanh Dương là huynh đệ từ nhỏ, làm như vậy có phải không được tốt lắm.

Long Vân Thâm đem nét mặt không ngừng biến hóa của Tả Vân thu hết vào mắt, một lát hưng phấn, một lát ưu sầu, một lát lại bày ra bộ mặt oán phụ, nhìn nàng hết do dự lại kiên quyết. Nam nhân này chẳng những lắm lời, biểu cảm của hần cũng thực phong phú.

“Cái kia, nếu ta nói, công chúa điện hạ sẽ cam đoan không lộ ra ngoài chứ?”

Trái tim nhỏ của Tả Vân cuối cùng vẫn không nhịn nổi kích thích, hần thực chất muốn càng nhiều người biết bí mật của Long Thanh Dương càng tốt.

Long Vân Thâm gật đầu, xem như cam chịu.

Tả Vân mừng rỡ, ở lúc Long Vân Thâm kinh ngạc thì trực tiếp kéo nàng tới một địa phương hẻo lánh, sau đó thềm thì gì đó vào trong tai nàng, hoàn toàn không có một chút hình tượng công tử nhà quân nào, hơn nữa một chút cổ kị nam nữ khác biệt đều không có.

Long Vân Thâm chưa kịp phát hỏa đã bị những lời nói của Tả Vân hấp dẫn sự chú ý, nàng một mặt không thể tin: “Ngươi nói cái gì?”

“Thật sự, ta nhìn tận mắt rõ ràng a, tuyệt đối không sai được. Long Thanh Dương vài lần lén lút gặp hoàng tử Xích Viêm quốc kia, mấy lần ở Thiên Hương lâu ta còn nhìn thấy bọn họ kẻ qua người lại, nói cái gì yêu thương, thân bất do kị, đây không phải là có vấn đề hay sao?”

Tả Vân vừa nói xong lập tức cả người buồn nản: “Ta thật không thể tưởng tượng được a, ngươi nói Tam ca của ngươi tuân thủ lịch sự, năng lực xuất chúng, tâm tư thế nào lại sai lệch như vậy! Hần nếu thực sự thích cái tiểu tử kia, thì phải là... chắc chắc...không cần nói Hoàng thượng đương nhiên không đồng ý, hoàng đế Xích Viêm quốc cũng sẽ không ưng thuận. Nghe nói Thượng Quan Phược Vân là hoàng tử được sủng ái nhất a..”

Long Vân Thâm nhìn Tả Vân, đột nhiên có loại xúc động muốn bỏ đầu hần ra nhìn một cái, não bộ của hần có cấu tạo khác người bình thường ở chỗ nào, lại có thể nghĩ ra việc Long Thanh Dương cùng Thượng Quan Phược Vân có quan hệ mờ ám ..

Nàng coi như đã từng tiếp xúc qua Thượng Quan Phược Vân, ánh mắt như độc xà kia tuyệt đối không thuộc về nam tử có loại tâm tư này. Mà nàng cũng tin tưởng phẩm giá của Long Thanh Dương.

“Tả công tử, bản cung có thể hỏi ngươi một vấn đề không?”

“Cái gì?”

Long Vân Thâm cười nói: “Ngươi rốt cục được dưỡng thành như thế nào, đầu óc thực có nhiều chỗ đặc biệt...khác ngươi.”

Tả Vân kinh ngạc nghi hoặc, không rõ ý tứ của Long Vân Thâm, nhưng hần có cảm giác đây không phải lời lẽ tốt đẹp gì. Hần hừ một tiếng nói: “Ta làm sao mà biết được, từ khi phụ mẫu sinh ra đã là như thế.”

“May mắn ngươi không nói mấy lời này trước mặt tam ca, bằng không ta cam đoan ngươi chết sẽ rất khó coi.” Long Vân Thâm cười vỗ vỗ bả vai Tả Vân, Tam ca nói không sai, người này nhân tàn quá đến đầu óc sắp hỏng rồi, không có việc gì nên tự nhiên đi tìm việc không đâu, vẫn nên nhập ngũ rèn luyện mới tốt.

Nhìn Long Vân Thâm rời đi, Tả Vân lúc này mới hiểu ý tứ câu nói kia của nàng, đột nhiên giật mình đổ mồ hôi lạnh, quả thật là may mắn, nếu Long Thanh Dương biết hần nói những lời này, thật sự dễ mất mạng a.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Chương 71.4: Long Mộ Hi biết bí mật (4)

Long Vân Thâm trở về chủ điện, Long Hạo Thiên đã mang theo tứ phi rời đi, Thượng Quan Phược Vân cùng Long Hách Tường ngồi với nhau, Long Thanh Dương ngồi cạnh đó, Về phần Phong Hạ, cũng không thấy hắn ngồi ở trong điện.

“Công chúa tìm người?”

Văn Nhân mặc đứng ở sau lưng Long Vân Thâm lên tiếng hỏi. Long Vân Thâm im lặng hồi lâu, lắc đầu: “Không phải người vừa cùng Phong tướng quân nói chuyện sao?”

Văn Nhân Mặc chỉ vào hướng thiên điện, “Phong tướng quân uống quá nhiều, đi thiên điện nghỉ ngơi rồi.”

Long Vân Thâm ừ một tiếng, nàng không tìm ra chuyện gì để nói cùng Văn Nhân Mặc, cuối cùng một mình trở về chỗ ngồi.

Đúng lúc, Tả Văn có mấy lần đi qua chỗ ngồi của nàng, không ngừng ra dấu lấy lòng, muốn nàng không cần đem sự tình vừa rồi nói cho Long Thanh Dương. Nàng đối với Tả Văn cũng không chán ghét, chỉ cười đáp lại hắn. Vậy mà Tả Văn lại trực tiếp ngồi vào một bên, giống như muốn nói chuyện.

Nhớ lại những lời nói của Tả Văn, thân phận của hắn có chút đặc thù, đuổi không đi, mắng cũng không được, cuối cùng chỉ có thể giương mắt nhìn.

“Tả Văn, người lại định nói nhảm cái gì.”

“Phải không? Phụ thân cũng nói ra chỉ biết nói chứ không được việc gì a, hắc hắc, lấy bản sự này của ta, vừa vặn làm cho công chúa điện hạ giải buồn.”

Cảnh hai người không ngừng chuyện trò vui vẻ kia dừng ở trong mắt mọi người đều có vài phần thâm ý không giống bình thường. Tả Văn tuy là nghĩa tử của Tả Tây tướng quân, nhưng thật sự so với nhi tử ruột thịt không khác là bao. Công chúa điện hạ cùng nghĩa tử của Tả Tây tướng quân thân thiết như thế, chẳng lẽ trong lòng công chúa điện hạ muốn chọn Tả Văn công tử?

Nhất thời, ngay cả Tả Văn đều thấy buồn bực trong lòng, quan hệ của nhi tử của hắn với công chúa điện hạ khi nào thì tốt như vậy.

Yến hội một hồi kết thúc hoàn mỹ, hai sứ thần xem như cùng quan viên đại thần Nam hoàng quốc chính thức gặp mặt, đương nhiên, trừ bỏ hai người không tham dự yến tiệc này, Nhiếp Chính vương Lăng Triệt cùng quốc sư Dịch Tương.

Lăng Triệt không tham dự những loại yến hội như thế này là chuyện bình thường, đây là được cho phép của Long Hạo Thiên từ trước, về phần quốc sư Dịch Tương, càng là không cần thiết.

Long Vân Thâm luôn muốn tìm cơ hội gặp Phong Hạ một lần, về túi gấm kia, nàng tin tưởng Hoa phi không nói lời bịa đặt. Muốn gặp Phong Hạ dò hỏi một phen, kết quả yến tiệc kết thúc rồi vẫn không có gặp lại.

Nhưng là thời điểm này, nàng cùng Long Mộ Hi đụng mặt nhau, hòa hòa nhất thời vang khắp nơi.

Long Mộ Hi ngăn lại đường đi của nàng, phía sau còn có thêm mấy cung nhân nữa, giống như sớm đã có chuẩn bị.

Long Vân Thâm nhìn một cái hướng cửa cung nói: “Ngũ công chúa bây giờ là con dâu của Quân đại thế gia, đêm dài, cửa cung sắp đóng đến nơi rồi, vẫn nên nhanh bước chân một chút.”

Ánh mắt Long Mộ Hi tối sầm lại, muốn đuổi nàng đi? Dám đuổi Long Mộ Hi nàng đi?

“Ta muốn ở lại thăm mẫu phi lại như thế nào, hoàng cung này là địa phương ta lớn lên từ nhỏ, mặc dù ra xuất giá, phụ hoàng vẫn giữ lại tâm cung của ta như cũ, ta muốn ở liền ở.”

“Đó là tất nhiên, bất quá dựa theo quy củ, thê tử của quân đại thần nếu muốn ở lại trong cung, còn cần cùng Nội Vụ phủ thông tri một tiếng, miễn cho trong cung nhiều thêm mấy người đều không biết. Ngũ công chúa đã xuất giá, tự nhiên đại ngộ đều dựa trên thân phận của người xuất giá, tổng không thể giống như trước.”

“Người ta vẫn nói nữ nhi gả ra ngoài như bát nước hắt đi, Phụ hoàng yêu thương nữ nhi cũng không thể tự nhiên giữ lại con dâu của đại thế gia được, tránh cho quân thần không hợp về sau, Ngũ công chúa vẫn nói lại đi?”

Sắc mặt Long Mộ Hi khề biến, một hơi nghẹn lại không thể phát tác, nhìn Long Vân Thâm tươi cười chỉ hận không thể trực tiếp vung một cái tát đi qua. Nhưng Lí ma ma bên cạnh lại đem nàng giữ chặt, lắc đầu: “Công chúa, đêm đã khuya, tướng quân còn đang chờ ở cửa cung.”

Long Vân Thâm nhìn Lí ma ma, trong lòng âm thầm nhớ kỹ người này, lão nhân này không chỉ có công phu, mà tâm tư cũng không yếu.

Nàng cười cười, nhìn bà ta nói: “Lí ma ma nói không sai, nếu để Văn tướng quân chờ lâu thì không tốt đâu, Ngũ công chúa mới thành thân, vẫn nên trở về sớm mới tốt.”

Lời này nói còn chưa dứt, Long Mộ Hi lại nghĩ tới tình cảnh trống vắng khó khăn mỗi đêm mình phải trải qua, rốt cục không nhịn được nữa, trực tiếp đi đến gần Long Vân Thắm, tựa tiểu phi tiểu hạ giọng: “Long Vân Thắm, ngươi đừng đắc ý. Ngươi cho là chuyện của ngươi người khác không biết sao! Ngươi thân cận cùng Nhiếp Chính vương như vậy, đúng là vô sỉ ê tiện! Ngươi không biết đến thân phận của hân là cái gì sao?”

Long Vân Thắm đem người trước mặt đẩy ra, nàng không chịu nổi mùi son phấn đầy tục khí trên người Long Mộ Hi: “Bản cung làm việc không thẹn với lương tâm mình, ngươi vẫn chăm sóc chính mình thì tốt hơn.”

Long Mộ Hi cười khanh khách, bất chấp Lí ma ma lôi kéo, nàng chính là muốn nhìn Long Vân Thắm phải biến sắc mới thôi. Nguyên bản nàng muốn chờ thời cơ tốt hơn thì công khai cho tất cả mọi người cùng biết, làm cho Long Vân Thắm nhận hết gièm pha. Nhưng Long Mộ Hi nàng rất cố kỵ Lăng Triệt, Nhiếp Chính vương Lăng Triệt nàng không thể trêu vào.

“Long Vân Thắm, ngươi cùng Nhiếp Chính vương ở cùng nhau, vậy ngươi có biết hay không, Nhiếp Chính vương Lăng Triệt... hân chính là ca ca của ngươi...!”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 84: Chương 72: Đêm đã khuya, lưu lại đi

Long Mộ Hi trong lòng tràn ngập đắc ý, nàng biết loại bí mật này tuyệt đối là chuyện gièm pha nhất thiên hạ, nàng chính là muốn nhìn Long Vân Thắm bị người ta gièm pha đến chết không có chỗ chôn.

“Long Vân Thắm, ngươi sợ sao? Người trong lòng của ngươi là thân ca ca của ngươi đấy, ngươi là đồ loạn luân, ngươi chắc chắn gặp báo ứng!”

Long Vân Thắm lạnh mặt nhìn nữ tử trước mặt, nhìn Long Mộ Hi bởi vì đắc ý mà cả mặt đều vằn vẹo, nhưng đáy mắt nàng ta không giống làm bộ chút nào.

Nàng không tin những lời này của Long Mộ Hi, nàng xác thực nàng không biết thân phận của Lăng Triệt, hân đối với nàng giống như một tờ giấy trắng.

“Ngũ công chúa nói gì nên suy nghĩ trước sau thật tốt, ngôn luận đại nghịch bất đạo như thế nếu truyền đến tai Phụ hoàng, sẽ không đơn giản định tội là xong đâu.” Cho dù nàng hoài nghi, cũng không lộ một chút biểu hiện nào với Long Mộ Hi.

Long Mộ Hi nghe nàng nói xong càng cười thêm lợi hại, thanh âm nói chuyện cũng càng ngày càng nhỏ: “Ngươi có biết Lí ma ma không? Bà ta là cung nữ bên người Mẫu hậu ngươi đấy, chuyện tình mười mấy năm trước trong thâm cung này, bà ta đều nhất thanh nhị sở, Lí ma ma rõ ràng nói cho ta biết, vị thể tử ở trong Tiêu Lan điện lúc trước, chính là Nhiếp Chính vương đại nhân hiện giờ.”

Nàng ta dứt lời liền vỗ tay không ngừng, Long Mộ Hi tự nhiên ý thức đã đến giờ phải về, bất quá không được nhìn bộ dáng sợ hãi của Long Vân Thắm như mong muốn thì có chút không cam lòng!

“Ngươi không phải quan hệ với hân tốt lắm sao, sao, có dám tự mình đến hỏi hân không, không chừng sẽ càng thêm sung sướng đấy!”

Long Mộ Hi mang Lí ma ma cùng đám người của nàng ta rời đi, Long Vân Thắm nháy mắt giống như bị rút hết khí lực, nàng dựa vào núi giả gần đó, thần sắc lạnh như băng sương. Hạ Vũ đứng ở một bên nhìn mà có chút nóng nảy, vừa rồi Ngũ công chúa nói chuyện nhỏ đến mức nàng đều không nghe được cái gì, hiện thời nhìn Long Vân Thắm thần sắc thất lạc, nàng vội vàng mở miệng hỏi: “Công chúa điện hạ, chúng ta trở về đi.”

Long Vân Thắm tự nhiên hoàn hồn, bỗng nhiên nở nụ cười, nàng sao lại tin lời nói của Long Mộ Hi chứ? Nữ nhân kia làm gì đều nhằm đến nàng, nàng mà tin thì trúng kế của nàng ta rồi!

“Đi về thôi.”

Cả một đêm, Long Vân Thắm không thể nào ngủ nổi, tuy rằng nàng không tin lời của Long Mộ Hi, nhưng mà ánh mắt của Lí ma ma cứ không ngừng xuất hiện trong đầu của nàng. Long Mộ Hi nói mọi chuyện là do Lí ma ma kia nói cho nàng ta, Lí ma ma sẽ biết chuyện lúc trước chứ?

Thế tử? Lúc trước có một thế tử ở trong Tiêu Lan điện sao?

Nàng không thể nhớ được chuyện lúc nhỏ của mình, nhưng nếu liên quan đến Tiêu Lan điện, nàng chắc hẳn có thể hỏi Xuân Lan.

Long Vân Thắm lập tức đứng dậy, gọi Xuân Lan vào bên trong hỏi chuyện. Xuân Lan đối với Long Vân Thắm trước nay nói gì nghe nấy, chuyện năm đó tự nhiên trả lời không sót một chữ nào.

“Thế tử? Nếu công chúa nhắc đến Cẩm thế tử, quả thực là có.”

“Cầm thế tử?”

“Vâng, Cầm thế tử là nhi tử của Tần vương, Tần vương gia chính là huynh trưởng của đương kim Hoàng thượng, cùng một mẫu phi sở sinh. Bất quá mười mấy năm trước trong một lần ba quốc gia xung đột, Tần vương chết trận sa trường, Tần vương phi biết tin liền tự tử theo. Lúc đó Cầm thế tử tuổi còn nhỏ, Hoàng thượng muốn đích thân nuôi dưỡng hắn, cũng không ngờ giữa đường bị kẻ gian hãm hại, thời gian thoát cái đã qua mười năm. . .”

Xuân Lan nhắc lại chuyện cũ thì đau lòng khóc thút thít, Nam Hoàng quốc đương thời, Tần vương gia chính là một nhân vật phong vân, “Lại nhắc đến Tần vương gia năm đó, hắn là chiến thần của Nam Hoàng quốc.”

Long Vân Thâm trực tiếp hỏi vào vấn đề mấu chốt: “Vậy tên đầy đủ của thế tử kia là gì?”

Xuân Lan nghĩ nghĩ nói: “Long Vân Cầm”

Long Vân Thâm cả người đột ngột ngốc lặng, qua rất lâu vẫn không thể hoàn hồn chính mình, nàng nhớ Lăng Triệt từng đưa cho mình một khối ngọc bài, trên ngọc bài đó có khắc một chữ : Cầm!

Nghĩ đến đây, nàng bất chấp mọi thứ chạy vào trong nội thất, từ trong vách tường lấy ra một cái bình, dùng sức lắc lắc, ngọc bài kia ở bên trong không ngừng rung động. Nàng có cảm giác bản thân đang cầm trên tay một vật vô cùng nặng nề, không giống lúc trước nàng luôn nghĩ đây là vật tầm thường, hiện tại nó làm nàng cảm thấy như vật ngàn cân.

Nhưng nàng muốn tự mình chứng thực, không phải sao!

Mở ra nắp bình, Long Vân Thâm đồ khối ngọc bài ở bên trong ra ngoài, ngọc bài màu đen ở ban đêm càng phát ra âm trầm nặng nề, mà chữ Cầm khảm thật sâu chính giữa khối bài đó giống như đốt cháy con ngươi của nàng, Long Vân Thâm cầm ngọc bài trên tay không ngừng run rẩy.

Nàng biết đây là tín vật của Lăng Triệt, tín vật có thể điều khiển Thanh Y vệ, cũng là bằng chứng có thể đi gặp mặt Tà Tây tướng quân. Lăng Triệt không thể nào vô duyên vô cớ khắc một chữ này lên ngọc bài này, chữ Cầm này chắc chắn có thâm ý.

Nhưng nàng chưa bao giờ nghĩ đến, đây là tên của hắn!

Cầm, Long Vân Cầm, ha ha... Thật sự là buồn cười, người trong lòng của nàng vậy mà là ca ca của chính mình. Còn việc nào đủ buồn cười hơn như vậy không!

Long Vân Thâm nhét ngọc bài đó vào trong lòng, lúc này khôi phục sắc mặt như bình thường nói với Xuân Lan đang ở bên ngoài: “Chuyện này nói như vậy đủ rồi, ngươi ra ngoài đi.”

Xuân Lan không quên vừa rồi sắc mặt Long Vân Thâm đại biến trong nháy mắt, giống như nghe thấy điều gì làm nàng hoảng loạn, nhưng công chúa lúc này đã khôi phục bình thường rồi, nàng cũng không hỏi nhiều nữa trực tiếp lui ra.

Đến khi trong điện chỉ còn lại một mình mình, Long Vân Thâm khẽ hô: “Ta biết ngươi ở đó, Ảnh, mau ra đây.”

Một đạo bóng đen chợt lóe lên trước mắt nàng, Ảnh xuất hiện trong nháy mắt, Long Vân Thâm nhìn thần sắc của hắn, hỏi: “Bản cung chỉ hỏi ngươi một lần, ngươi chỉ có một cơ hội trả lời duy nhất.”

Thần sắc của Ảnh lập tức cứng đờ, trầm mặc, hắn không dám trả lời nàng.

Tất cả những thứ này làm cho lòng Long Vân Thâm càng thêm trầm trọng, nhưng nàng không phải là một người trách trời phụ người, cũng không hỏi hạn về những chuyện mình đã làm

“Ảnh, ngươi đi theo Lăng Triệt đã bao lâu rồi?”

“Mười năm.”

“Tốt lắm, ta hỏi ngươi, tên thật của Lăng Triệt là gì?”

Ảnh lập tức há miệng thờ dốt, cái gì cũng không nói ra được, dưới cái nhìn chăm chú của Long Vân Thâm hắn cảm thấy không ngừng chột dạ.

Nữ tử trước mặt lạnh lùng cười, nhìn Ảnh nói: “Không nói? Chẳng lẽ ngươi có thể che giấu được sự thật? Cần bản cung tự mình đi hỏi hắn không?”

“Chủ tử!”

“Nói!” Long Vân Thâm gầm lên, cảm xúc trong lòng của nàng đè nén từ tối đến giờ như muốn bùng nổ, nàng chưa bao giờ cảm thấy bản thân mình khổ sở như vậy, nàng luôn nghĩ bản thân mình có thể vượt qua tất cả mọi thứ, nhưng suy chi chuyện này, nàng làm không được. Cho nên nàng sẽ ôm một tia hi vọng, hi vọng nàng suy nghĩ như vậy là sai.

Nhưng lời nói của Ảnh lập tức hủy đi hi vọng cuối cùng của nàng, làm cho nàng thất bại không chịu nổi.

“Tên thật của vương gia...Long Vân Cầm”

“Ha ha..hahaha...” Long Vân Thấm đột nhiên cười rộ lên, càng cười càng không tài nào ngừng được. Nhưng trong lòng lại cảm giác trống trỗng, mỗi một chỗ rung lên nàng đều cảm thấy ngàn vạn đau đớn, người trong lòng của nàng là Long Vân Cẩm, là đường ca của Long Vân Thấm nàng.

Quan hệ buồn cười đến cỡ nào!

“Chủ tử?”

“Mang ta đi gặp Lăng Triệt.”

Long Vân Thấm đành chỉ cười, một mặt bình tĩnh nhìn Ảnh, nàng không tin, nàng muốn nghe hẳn tự mình nói cho nàng.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 85: Chương 72.2

Lăng Triệt vừa trở về đến cung Ngọc Tuyền, hẳn vừa mới gặp mặt nói chuyện cùng với Phong Hạ, sự tình phát triển hoàn toàn nằm trong dự tính của hẳn. Thực chất hẳn muốn đi Trọng Hoa cung nhìn Long Vân Thấm một cái, nhưng lại nhớ mấy đêm gần đây nàng đều ngủ không được an ổn, nghĩ nghĩ cuối cùng hẳn không đi quấy rầy nàng nữa.

Không nghĩ vừa mới bước chân vào phạm vi Ngọc Tuyền, hẳn liền nhìn thấy bóng dáng vốn không nên xuất hiện ở đây. Long Vân Thấm đang ngồi trên vị trí của hẳn, tựa hồ chờ hẳn.

Ảnh cùng Mị đều đứng bên cạnh, thần sắc u ám.

Tầm Lăng Triệt lập tức trầm xuống, bước đến muốn chạm vào nàng lại bị Long Vân Thấm một bước tránh được.

Trong lòng vừa động, Lăng Triệt có chút mờ mịt nhú mày nhìn người trước mặt: “Thấm Nhi?”

Long Vân Thấm cho Ảnh cùng Mị một cái ánh mắt, hai người biết đều lập tức rời đi, trong phòng chỉ còn hai người nàng cùng Lăng Triệt. Nàng nỗ lực hít một hơi thật sâu, cất lực muốn chính mình duy trì bình tĩnh.

Nhưng nàng làm không được, bởi vì nàng thật tâm thích Lăng Triệt, thật thích, thật ý lại.

“Lăng Triệt, ta có thể hỏi ngươi một chuyện được không?”

Loại không khí này quá mức quý dị, trong không khí nhiễm một loại bi thương không nói nên lời, làm Lăng Triệt nhìn nàng cả người đều cảm thấy nàng đau lòng. Ngực đau xót, hẳn chưa từng thấy ánh mắt của nàng như vậy.

“Thấm Nhi?”

“Lăng Triệt, tên thật của ngươi là gì?”

Nàng vừa nói hẳn liền đoán được đại khái có chuyện gì xảy ra, bất an trong lòng dịu xuống một chút, nhưng sắc mặt vẫn như trước nói: “Thấm Nhi biết được cái gì?”

“Ta chỉ muốn biết sự thật.”

“Đó là sự thật, Thấm Nhi ngươi sẽ đoán được.”

Cả người Long Vân Thấm chấn động, một loại cảm giác tên là đau đớn lan tràn từ đỉnh đầu đến các ngón chân, nàng đoán được, nhưng nàng không muốn tin dù chỉ một chút. Nàng tình nguyện nàng không đoán được nó.

“Lăng Triệt, Long Vân Cẩm.”

“Thấm Nhi!” Nam nhân trực tiếp đem nàng ôm vào trong lòng, cho dù nàng hết sức giãy dụa cũng không chịu buông ta, hẳn không biết phải an ủi nàng như thế nào, chỉ có thể chờ nàng bình tĩnh lại.

“Long Vân Cẩm lại như thế nào, ta chỉ là ta, mặc dù là Long Vân Cẩm, ta vẫn thích ngươi, vẫn yêu ngươi!”

Long Vân Thấm đành chỉ giãy dụa, ngẩng đầu nhìn hẳn.

“Chúng ta là thân huynh muội.”

“Cái gì huynh muội? Ta với người vốn không có quan hệ huyết thống gì cả?”

“Là sao?”

Nhìn ra sự kinh ngạc của Long Vân Thắm, Lăng Triệt buồn cười hôn xuống cái trán của nàng: “Ta là nghĩa tử của phụ vương.”

Long Vân Thắm kinh ngạc, nàng vẫn nghĩ hần là nhi tử của Long Hạo Thiên, mặc dù nàng từng hoài nghi nàng không phải con ruột của Long Hạo Thiên nhưng Lăng Triệt nói hần cùng nàng không có cùng huyết thống, này là như thế nào.

Hần nói hần không phải nhi tử của Tần vương.

“Sao lại thế này?” Lăng Triệt ôm nàng, một khắc cũng không dám lơ lửng, hần trực tiếp đem người ôm vào nội điện, đem Long Vân Thắm đang thất thần đặt lên giường. Dem nàng vào trong ổ chăn, bản thân lập tức tiến vào, sau đó lại giang cánh tay ôm lấy nàng.

“Muốn nghe sao?”

Nhìn vẻ mặt của nam nhân, nhắc đến Tần vương đáy mắt liền hiện lên đau đớn thật sâu không thể che giấu, đây là nỗi đau trong lòng của hần, nàng thế nào lại nhẫn tâm đi vạch trần nó ra.

“Không cần thiết, ta chỉ muốn biết đáp án của ta được rồi. Đủ rồi.”

Bọn họ không có huyết thống tình thân, vậy nàng liền yên tâm, về phần cái gì quan hệ huynh muội Long Vân Thắm không quan tâm, bắt quá là một cái danh xưng mà thôi. Ở thời đại này biểu ca biểu muội còn có thể kết hôn, đó mới là cổ kị của nàng. Ở trong mắt của nàng, Long Mộ Hi dám giả cho biểu ca của mình mới là chuyện không thể tiếp nhận được.

Nàng cùng Lăng Triệt, căn bản không có quan hệ huyết thống.

“Vừa rồi, ta...” “Nàng quá mức kích động, hơn nữa không quan tâm bên ngoài mà chạy đến Ngọc Tuyền, lúc này nghĩ lại mới thấy bản thân đã quá lỗ mãng.”

Hiện thời trong lòng bình tĩnh, nàng mới phát giác bản thân giống như nổi khùng lên, nếu như bị người hữu tâm chú ý, đối với thanh danh hai người đều không có gì tốt cả.

“Không có việc gì ta đi trước đây.”

Lăng Triệt đâu chịu thả người rời đi, hần đợi hồi lâu mới nhìn thấy được thiên hạ ngày nhớ đêm mong, còn hận không thể đem nàng buộc ở cạnh, nàng đã đến đây còn muốn chạy? Không có khả năng!

Chính cái giường lớn này, bao nhiêu đêm hần đều nằm nghĩ, nếu Thắm Nhi của hần có thể nằm bên cạnh thì thật tốt. Hiện thời mộng đẹp trở thành sự thật, cho dù nàng nói cái gì hần cũng sẽ không buông ra.

“Đêm đã khuya, lưu lại đi.”

Long Vân Thắm đầu óc có chút ngốc, ngây ngô nhìn Lăng Triệt, không biết phải trả lời như thế nào. Lăng Triệt lập tức bắt lấy cơ hội trực tiếp đem cả người mình chui vào trong ổ chăn, quần áo bên ngoài đều chưa kịp cởi bỏ, sóng vai nằm bên cạnh nàng: “Thắm Nhi, đêm nay ở lại.”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Chương 73.1: Gặp nhau ngoài cung (1)

Lưu lại? Ở Ngọc Tuyền?

Đầu óc Long Vân Thắm lập tức tràn đầy trắng xóa, vấn đề thân mình đều bị Lăng Triệt ôm chặt không thể cử động, chỉ có thể cùng hần nói nhỏ.

Nào biết vừa muốn mở miệng, hần liền trực tiếp đem nàng che lại, một phen càn quấy làm cho nàng mất đi phương hướng. Chờ đến khi thanh tỉnh lại, ngoại sam trên người không biết đã bị đẩy ra từ khi nào, y phục nàng đều nằm trên tay Lăng Triệt, hần thế nhưng còn giờ lên trước mặt nàng rồi ném một đường xuống dưới đất.

Long Vân Thắm dờ khóc dờ cười, nhìn Lăng Triệt cười đắc ý giống như một tiểu hài tử, nàng biết bản thân đêm này đừng nghĩ rời đi.

“Được rồi.”

Nguyên bản nam nhân đang cười nghe vậy lập tức ngẩn người, ngờ ngác nhìn nữ tử bị hấn ‘chế phục’, không xác định hỏi lại: “Thấm Nhi, ngươi nói cái gì?”

Nàng buồn cười, đẩy ra ma quỷ của hắn nói: “Không phải ngươi bảo ta lưu lại sao?”

“Nhưng ngươi đáp ứng rồi.” Hắn chỉ muốn đùa một chút thôi, dù sao cảm xúc vừa rồi của nàng chưa bình phục hoàn toàn, hắn không muốn khi nàng trở về lại suy nghĩ miên man. Chính là thử một lần, nàng cứ nhiên gật đầu đáp ứng.

Long Vân Thấm ngồi dậy ôm lấy bờ vai của hắn, tựa trên mặt hắn trầm tiếng nói: “Lăng Triệt, ngươi không cần an ủi ta, ta hiểu được.”

Có hắn đau lòng nàng như vậy, nàng sao có thể không tốt lên được.

Vừa rồi hắn nói một câu kia liền ghim sâu vào trong lòng nàng, hắn nói, Long Vân Cẩm lại như thế nào, hắn vẫn thích nàng như trước, yêu nàng như trước.

Nàng còn cưỡng cầu gì nữa.

Nam nhân xác thực nữ nhân trong lòng thật sự không miễn cưỡng, thế này mới thực sự thả lỏng, nhìn nhìn kiệt tác bản thân trên người nàng, này hắn vừa rồi làm thế nào lột được thế?

“Mặc trở về?”

Nàng cười một tiếng: “Ngươi bảo ta lưu lại, không lẽ bắt ta mặc ngoại sam ngủ?”

Lăng Triệt gật gù đầu, nghĩ lại cũng đúng, vì thế cũng đứng dậy cởi ra áo ngoài, cùng nàng nằm xuống giường, hai người ôm chặt lấy nhau, cũng không làm ra hành động gì quá phận.

“Phụ hoàng biết thân phận của ngươi sao?”

“Có lẽ biết.” Lăng Triệt không giấu diếm, nếu nàng đã biết, Long Hạo Thiên không thể nào không biết, “Ta cũng không nghĩ muốn giấu hắn làm gì, nhưng hắn cứ không ngừng truy sát, hắn nhưng là hi vọng ta chết.”

Ánh mắt Lăng Triệt lạnh lùng, cảm xúc của hắn đối với Long Hạo Thiên, chỉ có cừu hận.

Nhưng cừu hận đó với nữ tử trong lòng này, lại hóa thành nước.

“Hắn biết ngươi là con nuôi của Tần vương?”

“Sẽ không.” Hắn trả lời không chút cảm xúc, chỉ là đột nhiên gọi lên hứng thú, “Thấm Nhi, Long Vân Thấm, ngươi thấy tên này có hay không?”

Long Vân Thấm không biết tại sao hắn lại hỏi như vậy, bất quá nàng rất thích cái tên này, “Không sao.”

“Thích không?”

“Ừ.”

Lăng Triệt cười ha ha, trên mặt cứ nhiên tràn đầy đắc ý, “Tên này là do ta nghĩ ra.”

Ngạch...

Nhìn và mặt không tin của Long Vân Thấm, nam nhân có chút bất mãn, “Lúc trước Hoàng hậu còn sống, ta có ở trong Tiêu Lan điện một khoảng thời gian, lúc đó hoàng hậu có hỏi ta đứa nhỏ tương lai của nàng nên đặt cái tên gì mới tốt, ta liền nói Vân Thấm, không nghĩ tới nó trở thành sự thật.”

Nghe Lăng Triệt không ngừng nói chuyện, Long Vân Thấm hàm chứa ý cười muốn ngủ, trong lúc nàng mơ màng bàn tay vẫn cầm y phục hắn không chịu buông ta, thậm chí hai chân không ngừng đạp chạm hắn, nam nhân nằm ở bên cảm thấy bị giày vò vô cùng.

Lăng Triệt thăm mắng một tiếng, chậm rãi bứt ra rồi đi, trực tiếp phi thân ra bên ngoài sai người lấy nước lạnh đến. Từ đầu đến cuối Long Vân Thấm đều thực bình tĩnh mà ngủ, chỉ có mỗi Lăng Triệt cảm thấy trong lòng lửa nóng, ngâm mình trong nước lạnh đủ một canh giờ mới triệt tiêu đi xuống.

Lại cũng không dám trở về ôm nàng ngủ nữa.

Ảnh cùng Mị vẫn canh giữ ở bên ngoài, sầu lo từng khắc lại gia tăng thêm một phần, hắn rất sợ hai vị trong phòng kia sẽ phát sinh sự tình gì. Nhưng là đảo mắt một cái, ánh nến trong phòng u ám, hai người lập tức nhìn nhau vô cùng kinh sợ.

Sự việc này vô cùng quý dị!

Lại không lâu sau, liền nhìn thấy vương gia của bọn họ không có hình tượng chạy ra bên ngoài, lại sai người mang lên nước lạnh, càng nghĩ càng thấy ngạc nhiên. Vương gia của bọn họ đang nhân nhện mà không phát?

“Vương gia?”

“Nói đi, nàng làm sao biết được chuyện này?” Trên mặt Lăng Triệt thị huyết lạnh như băng, nhìn hai người đứng ở phía dưới nhú mảy thật chặt.

“Chủ tử gặp qua Long Mộ Hi.”

“Nữ nhân kia chán sống?” Lăng Triệt cười lạnh một tiếng, là hắn không nghĩ đến Long Mộ Hi kia dám mở miệng không biết chừng mực như thế, nếu không phải hắn đã dự tính tất cả mọi chuyện, chỉ sợ đêm nay giấu diếm không được nàng.

Vẫn còn gì đó mờ ám lảng các nàng ạ

“Lí ma ma trợ giúp?”

“Vâng” Ảnh trả lời rõ ràng, hắn không giám giấu chuyện Lăng Triệt, cũng sẽ không giấu diếm, sự tình liên quan đến Long Vân Thâm hắn cũng có một phần lo lắng.

“Vương gia, công chúa điện hạ biết quan hệ của người cùng nàng rồi sao?” Đã biết làm sao có thể bình tĩnh như vậy? Chẳng lẽ...

“Vương gia nói gì với nàng?”

“Bản vương nói bản vương là nghĩa tử của Tần vương.” Lăng Triệt nói không mặn không nhạt, “Việc này tuyệt đối không được nhắc lại, mặt khác, giáo huấn nữ nhân kia thực tốt, bảo Hòa Hồ xử lí đi.”

Không để ý lắm đến biểu cảm nghi hoặc của hai người, Lăng Triệt trực tiếp biến mất vào trong phòng, không dám đi ngủ, chỉ có thể vì nàng điều khắc tâm cái.

Thời điểm Long Vân Thâm tỉnh lại thì trời đã sáng hẳn, vị trí bên cạnh trống trơn, hơn nữa lạnh lẽo, đêm qua Lăng Triệt không có ngủ ở đây.

Nàng nghĩ đến sự tôn trọng của hắn đối với chính mình, trong lòng cảm động. Nàng không nghĩ một đại nam nhân mỗi ngày tự mình kiềm chế dục hòa đốt người có bao nhiêu khó khăn.

“Công chúa điện hạ.”

Đối với việc công chúa điện hạ ở trong nội điện Ngọc Tuyền đi ra, mọi người bên ngoài đều không có một chút biểu cảm sợ hãi nào, bọn họ đều là người trải qua huấn luyện, người bên người Lăng Triệt chưa bao giờ dám lấn miệng. Bởi vì người lấn miệng đều không có kết cục tốt.

Ảnh cùng Mị không ở đây, nàng cũng không nhìn thấy Lăng Triệt, giờ phút này từ Ngọc Tuyền đi ra ngoài cũng không thích hợp, vì thế Long Vân Thâm quyết định ở trong này dùng đồ ăn sáng.

Đội một lát vẫn không gặp ai trong ba người kia, Long Vân Thâm liền nổi lên tâm tư đi dạo quang Ngọc Tuyền. Trước kia nàng có một lần đi vào nơi này, nhưng không có tâm tư thưởng thức cảnh đẹp.

Cho nên mỗi nơi nàng đi đến đều cảm thấy thực tươi mới, nàng thực tò mò về nơi ở của Lăng Triệt sẽ như thế nào.

Long Vân Thâm dạo đến một chỗ núi giả, đang chuẩn bị xoay người vòng qua nó lại nghe đến một loại âm thanh nhẹ truyền đến, hơn nữa cách nàng rất gần. Nàng giương mắt nhìn lại, cả người cảm thấy không tốt.

Sắc mặt nàng thoát xanh thoát trắng, ngay cả thân thể đều cảm giác vô cùng cứng ngắc, nàng rất sợ rắn!

Mà trong núi giả này đang bò tới bò lui mười con rắn dài, ánh mắt lớn nhỏ nhỏ đều một màu xanh biếc, nàng lập tức nhớ đến cách đây không lâu nàng đã từng ăn cái thứ này, mềm mềm dính dính... Trong lòng nhất thời cuộn trào, Long Vân Thâm khóc không ra nước mắt, chúng nó sao lại bò về phía nàng như thế!

“Cái kia, đi ngang qua, ta là đi ngang qua thôi!” Long Vân Thâm chào hỏi với một đám trúc điệp thanh, miệng có chút nghẹn, trong lòng khẩn trương.

Nàng biết rõ rắn không thể nghe hiểu tiếng người, nhưng cũng chỉ có thể làm như vậy.

Cuối cùng nàng lại phát giác, nàng càng nói trúc điệp thanh xuất hiện càng muốn nhiều, cùng một tiếng thét chói tai, cả người Long Vân Thâm liền bay lên rồi bị người ôm lấy, Lăng Triệt nhìn nàng kinh hồn táng đảm, trêu ghẹo, “Công chúa điện hạ cư nhiên cũng có lúc sợ hãi?”

Long Vân Thâm sững sờ, trực tiếp ôm sát cần cổ hắn không chịu nói ra, không dám nhìn về phía sau nữa dù chỉ một cái, “rời đi nhanh chút.”

Lăng Triệt lại cố ý không làm theo ý nàng, ngược lại hướng núi giả kia đi đến, cả người Long Vân Thâm run rẩy đến lợi hại, lại quật cường cắn môi không hét ra tiếng.

Lăng Triệt bất đắc dĩ, đành chỉ bước chân mang nạng rời đi, đợi đến một địa phương không có người mới đem nạng thả xuống : “ Sợ cái gì, ăn đều đã ăn, hương vị còn không sai ? “

“ Lăng Triệt. “

“ Trở về đi, người ra ngoài mà mặc y phục không nhiều, cẩn thận cảm lạnh. “ Dứt lời hắn liền cởi ra ngoại bào khoác lên cho nàng, bản thân lại đem người nàng ôm vào chủ điện.

“ Đợi lát nữa ăn chút điểm tâm, nghe cung nhân nói người ăn sáng cũng không nhiều lắm. “ Lăng Triệt tự mình cầm một khối bánh đưa cho nàng, nhìn Long Vân Thâm chậm rãi ăn vào mới tự mình cầm lấy một khối. Thẳng đến khi hắn cảm thấy như vậy đã đủ rồi mới dừng lại, nhìn lại canh giờ mới nói với nàng. “ Đợi lát nữa bảo Mị đưa người trở về. “

Long Vân Thâm gật đầu, thời gian nàng ở Ngọc Tuyên quả thật hơi lâu.

Đọc theo đường đi, trong đầu Long Vân Thâm chỉ nghĩ đến Lăng Triệt, đến khi trở về Trọng Hoa cung thì gặp ba người Xuân Lan đang sốt ruột chờ đợi.

“ Công chúa ! “

Hạ Vũ kinh hãi, trực tiếp chạy đến đỡ nàng đi vào, Xuân Lan cùng Đông Mai đi ở phía sau, Long Vân Thâm tùy ý hỏi : “ Có chuyện gì ? “

“ Không có việc gì, chính là công chúa, tới qua người đi đâu vậy ? “

“ Công chúa tới qua ngủ tốt lắm “ Xuân Lan bước hơn một bước mở miệng, sự tình công chúa điện hạ không ngủ trong Trọng Hoa cung chỉ có ba người các nàng biết được, tuyệt đối không thể để chuyện lộ ra ngoài. Hạ Vũ vừa nghe thấy liền hiểu ý, lập tức sửa miệng : “ Công chúa người tản bộ bên ngoài đói bụng sao ? Nô tì đi làm chút điểm tâm mang lại. “

Long Vân Thâm nhìn ra sự trưởng thành của ba người, vui mừng, Hạ Vũ chuyển biến cũng không tệ, tiến bộ rất lớn.

“ Không cần, ta đi nghỉ ngơi, lát nữa còn đi gặp phụ hoàng. “

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: Chương 73.2: Gặp nhau ở ngoài cung (2)

Công việc tiếp đãi sứ thần đã gần như hoàn tất, tiếp đến chỉ cần đợi đến ngày đại tế mười năm một lần của Nam Hoàng quốc, hôm nay đến nói một tiếng cho Long Hạo Thiên, nhiệm vụ của nàng coi như được hoàn thành.

Nàng hiện tại muốn hỏi phủ Công chúa, trong hoàng cung tranh đấu hiểm ác nhiều lắm, nàng ở trong này đều thấy cả người mệt mỏi.

Sau nửa canh giờ, Long Vân Thâm đã xuất hiện ở Ngọc Quỳnh điện.

Long Hạo Thiên đang xử lý chính vụ, trên bàn tấu chương chồng chất, nàng không nhìn được nửa điểm cảm xúc của hắn. Tào công công đứng ở ngoài điện, nàng chỉ yên lặng chờ đợi một bên, không quấy rầy hắn chút nào.

Sau một khắc trôi đi, Long Hạo Thiên vẫn duy trì một tư thế như trước, bản tấu chương trên tay kia vẫn chưa động, chỉ thấy hắn cầm bút mà chán chờ chưa hạ xuống, lặp lại một lần xoa xoa mi tâm, đến khi bất giác ngẩng đầu nhìn đến trong điện nhiều ra một người mới sùng sốt lên tiếng: “Hoàng nhi?”

“Phụ hoàng, nhi thần quấy rầy...” Từ trước đến giờ nàng gặp Long Hạo Thiên không ít lần, nhưng nàng chưa bao giờ bắt gặp bộ dáng phê duyệt tấu chương như vậy của hắn, nếu bỏ qua những thành kiến nàng có với một vị phụ hoàng, thì người này có thể coi là một vị hoàng đế cần chính.

“Hoàng nhi có việc gì?” Long Hạo Thiên đã phiền lòng như vậy mấy ngày nay, đêm qua quốc sư đột nhiên muốn gặp hắn nói chuyện, đề nghị hắn dùng máu của hoàng tử cùng hoàng nữ để làm vật dẫn, mở ra thiên tượng, cũng là vì Nam Hoàng quốc cầu phúc.

Nhưng hắn lại không đồng ý, nếu dùng máu của nữ tử, người hữu tâm chắc chắn nhận ra được một ít chân tướng, hắn không nghĩ sẽ cho người ngoài biết được bất cứ sự tình gì.

Bất quá, quốc sư để lại một câu nói làm cho hắn không thể không hoàn thành.

Nhất thời, Long Hạo Thiên lâm vào hoàn cảnh khó khăn.

“Nhi thần đến báo cho phụ hoàng, mọi chuyện tạm thời qua đi, nhi thần nghĩ muốn hỏi phủ công chúa.”

Lông mày Long Hạo Thiên nhíu lại, giống như nghe được ngôn từ nào đó làm hấn bất mãn, nàng chẳng lẽ muốn rời cung gấp gấp như vậy? Nơi này là nơi nàng sinh ra, trưởng thành mười mấy năm nay, hiện tại lại... thật sự là tốt lắm!

“Hoàng nhi tại sao sốt ruột như vậy?”

“Không vì sao cả, nhi thần không muốn người ngoài đàm tiếu mà thôi, phụ hoàng đã ban thưởng phủ công chúa cho nhi thần, nhi thần đã là người có phủ đệ, sao có thể ở lại trong cung?”

Chủ yếu là, nàng muốn tùy thời đều có thể xem xét tình hình phát triển của các chuỗi của hàng, liên hệ cùng Nghiêm Cẩn cũng giới hạn bên ngoài hoàng cung, nếu nàng còn nán lại trong này thêm nữa, chỉ sợ tăng thêm phiền toái.

Còn nữa, ngoài cung làm gì cũng thoải mái hơn rất nhiều, nếu nàng không có việc gì có thể ghé qua thăm Tống Miên cũng tốt.

Nhìn nét mặt kiên định của Long Vân Thâm, Long Hạo Thiên biết bản thân mình không cần nhiều lời thêm nữa, liền đáp ứng gật đầu. Long Vân Thâm lập tức tạ ơn, trên mặt bình tĩnh như cũ, không lộ một chút vui mừng nào.

Long Hạo Thiên càng nhìn càng thấy trong lòng tức giận, vẫy tay làm cho nàng lui ra ngoài.

Trở về Trọng Hoa cung, Long Vân Thâm làm cho ba người Xuân Lan lập tức thu thập đồ đạc cần thiết, sau đó xuất cung, tựa hồ ở trong này thêm một khắc nàng liền không chịu được. Thời điểm Long Thanh Dương đặt chân vào Trọng Hoa cung, người bên trong đã sớm không còn ở.

Đại tể Nam Hoàng quốc cử hành vào mười ngày sau, đúng lúc nhập thu, thời tiết vô cùng mát mẻ.

Thời gian mặc dù gấp gáp, nhưng công tác mọi người chuẩn bị đều chưa từng buông lỏng, Long Vân Thâm ngây ngốc trong phủ nhưng cũng nghe được một chút chuyện tình, nhất là chuyện về quốc sư Dịch Tương, hấn tựa hồ xuất hiện bên ngoài dân chúng ngày càng nhiều.

Cái làm cho nàng ngoài ý muốn là, nàng cứ nhiên đụng phải hấn, nam tử xuất trần không giống người thường kia, cứ nhiên xuất hiện ở giữa nơi chợ búa.

Hôm nay vừa vặn đến thời hạn mười ngày, nàng đang trên đường đi đến cửa hàng của mình, Nghiêm Cẩn mấy ngày nay bận đến chân không chạm đất, ngay cả thời gian đưa sổ sách đến cho nàng đều không có.

Hai người đều lo lắng khi nhớ người thứ ba biết đến chỗ sổ sách này, cho nên chỉ có thể đích thân nàng đi kiểm tra mà thôi.

“Quốc sư cũng thích đi dạo nhìn cuộc sống của dân chúng? Thật sự là hảo nhĩ hứng?” Long Vân Thâm mang theo Xuân Lan Hạ Vũ tiến lên chào hỏi, sau đó ra giấu cho các nàng đi vào trong tiệm trước, chính mình đi tới bên cạnh Dịch Tương.

Dịch Tương nghe được âm thanh quen thuộc thì xoay người, nhìn người tới là Long Vân Thâm tựa hồ không làm hấn kinh ngạc, ngược lại còn cười nói với nàng: “Công chúa điện hạ cũng có nhĩ hứng như vậy.”

Hai người đều có tâm tư riêng của bản thân, nhưng ai đều không muốn nói toạc ra. Nàng không muốn Dịch Tương biết mục đích đến nơi này của nàng, Dịch Tương tựa hồ cũng nghĩ như thế. Chào một tiếng, Long Vân Thâm liền tìm lí do rời đi, vòng qua đầu ngõ mới chuyển bước chân đi đến một cửa tiệm, vừa vào liền trực tiếp đi lên lầu hai.

Nghiêm Cẩn đúng lúc ở trong này, các khoản thu chi trong vòng mười ngày được hấn liệt kê vô cùng rõ ràng, vừa nhìn một cái liền hiểu được ngay. Long Vân Thâm ngồi cạnh bàn, nàng cầm lên cuốn sổ, chính mình bắt đầu tra xem. Chờ cho thu chi mười ngày đều lật xem quá, nàng không có trực tiếp nêu ra ý kiến mà ngừng đầu hỏi Nghiêm Cẩn: “Lợi nhuận mười ngày này tăng lên như thế nào?”

Nghiêm Cẩn đã định liệu trước, không cần xem lại sổ sách hấn cũng nhớ được rõ ràng, trực tiếp nói cho nàng: “Dựa vào số lượng bán ra.”

Trong lòng Long Vân Thâm tự động thống kê, một phép giải toán xuống dưới, cuối cùng nói, tựa theo kết quả này đã dần ổn định, mỗi ngày đại khái cũng thu vào được một ngàn lượng, trừ đi ưu đãi của chúng ta mất ba trăm lượng, như vậy một tháng cũng mất khoảng bốn vạn lượng. Mặt khác chúng ta có một khoản bán sỉ kia chiếm gần một phần hai lợi nhuận, một tháng ngược lại thu vào thêm hai vạn lượng.”

Nghiêm Cẩn cười sáng khoái, tâm tình của hấn chưa bao giờ tốt như thế này, “Tổng một tháng của chúng ta là sáu vạn lượng.”

Hấn cho rằng làm theo kế hoạch này một tháng nhiều nhất chỉ thu vào được một vạn lượng, chủ yếu dựa vào số lượng lớn thu mua mà thôi, cùng lắm hấn dự tính đến con số ba vạn lượng. Nhưng hiện tại trực tiếp thực hiện, tự mình tính toán qua, cứ nhiên một tháng có thể thu vào sáu vạn lượng vào tay, trừ đi tất cả phí tổn cùng nhân công, ba vạn hai là con số không tệ.

“Một tháng hoàng ba vạn hai, một năm sau đó là ba mươi sáu vạn lượng...”

Nghiêm Cẩn nói có chút kích động.

Long Vân Thâm lại lắc đầu, cười nói: “Sai. Mỗi một thời gian kinh thành sẽ có mở hội, hoạt động của các cửa hàng vào những ngày này gia tăng mãnh liệt, lợi nhuận cũng theo đó tăng thêm nhiều lần, nếu tính trung bình theo kết quả mười ngày vừa qua, lợi nhuận của chúng ta có thể đạt đến con số bốn mươi lăm vạn lượng.” Đương nhiên, muốn đạt được điều này phải đảm bảo có đủ hai điều kiện, lượng cung ứng không ngừng, lượng bán ra không ngừng.

Long Vân Thâm trầm mặc một hồi, liền đem hai điểm bản thân lo lắng nói cho Nghiêm Cẩn, lại dặn dò hắn: “Tạm thời không nên khuếch đại thêm phạm vi hoạt động của kế hoạch, chuỗi cửa hàng của chúng ta bất quá mới cho thường dân thông thường, nhưng nếu có người chú ý, thấy được lợi nhuận nhiều như vậy, chắc chắn sẽ khó tránh khỏi đổ kỵ, người nhớ làm tốt mọi sự phòng bị, chờ qua đại tế chúng ta lại bàn tiếp.”

Nghiêm Cẩn suy nghĩ một chút, rồi từ trong ngăn kéo lấy ra một tấm giấy Tuyên Thành, bên trên viết chính là vị trí thuận lợi cho buôn bán trong kinh thành, hắn đưa cho Long Vân Thâm, nói: “Đây là địa điểm cùng thông tin, người xem như thế nào? Nếu có thể, hai tháng sau ta nghĩ sẽ khai trương thêm cửa hàng ở các vị trí này.”

Nghiêm Cẩn làm việc xưa nay nhanh gọn dứt khoát, hắn ưa thích nhất chính là tính mạo hiểm, càng có tính khiêu chiến càng làm cho hắn có nhiều động lực.

Long Vân Thâm nhìn một chút, đối với đề nghị của hắn rất hài lòng, “Người tự làm chủ đi, mặt kase, lại làm một ưu đãi, giảm lợi nhuận chúng ta xuống một phần đi.”

Nàng không nghĩ “Mua chiếm được” rước lấy chú ý của giới thượng tầng, nhất là cửa hàng còn chưa có căn cơ gốc rễ nhất định, nàng phải bảo hộ nó cẩn thận.

Một phen nói chuyện đều khơi thông tất cả, Long Vân Thâm lại mang theo Xuân Lan cùng Hạ Vũ đi ra ngoài, nhưng vừa đi không quá mấy bước lại gặp được một gương mặt quen thuộc.

Long Vân Thâm đứng lại định thần, nhìn nam tử cầm một cái hộp đứng cách mình không xa, cười như không cười nói: “Ta có thể nói là rất khéo?”

Dịch Tương, lại một lần nữa xuất hiện trước mặt nàng.

Lần đầu tiên, nàng có thể cho đó là trùng hợp, dù sao kinh thành cũng chỉ có mấy con đường lớn cố định, người qua lại khó tránh khỏi gặp nhau. Nhưng một lần nữa gặp lại, hơn nữa lại là lúc nàng vừa ra khỏi “Mua chiếm được” không lâu, mặc dù hắn đứng ở một chỗ trên đường không bắt mắt cho lắm, nhưng thực giống là đang đợi người.

Dịch Tương tao nhã xoay người, đưa cái hòm trên tay đến trước mặt Long Vân Thâm, “Điểm tâm này làm thực khéo, thích hoạt thuận miệng, công chúa điện hạ có muốn nếm thử?”

Long Vân Thâm liếc mắt nhìn hòm gỗ trong tay hắn, đóng gói rất đơn giản, là bánh gạo bếp của dân chúng bình thường, nàng từng được dùng qua, nó có hương vị dân dã giống như ở nhà.

“Đa tạ ý tốt của quốc sư.”

Cờ Xuân Lan tiếp nhận bánh gạo nếp, Long Vân Thâm trực tiếp đi về phía trước, mà Dịch Tương liền đi ở phía sau nàng, tiếng cười lạnh lạnh của hắn không ngừng truyền vào trong tai: “Buổi sáng tựa hồ ăn hơi nhiều loại điểm tâm này, hiện tại muốn chống đỡ không nổi, chẳng biết có thể đến Phủ Công chúa nghỉ ngơi một lát hay không?”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88: Chương 74.1: Hỏa Hồ mời xem diễn (1)

Long Vân Thâm nhìn nam tử ngồi trước mặt tự nhiên nhàn nhã, biểu cảm của hắn nhìn hậu viện của nàng tựa hồ rất khoái trá, khoe miệng chốc chốc lại giờ lên cười.

Nàng với hắn thực sự không thân quen, vài lần hai người gặp mặt cũng không thoải mái gì, hắn dựa vào cái gì cho rằng nàng sẽ đáp ứng hắn, hơn nữa, nàng thực sự đáp ứng rồi. Trong nháy mắt Dịch Tương tiến vào phủ Công chúa, Long Vân Thâm lập tức hỏi han.

Nhưng mà, lúc này đuổi hắn đi được không???

“Phủ đệ của công chúa điện hạ tựa hồ rất đơn giản, ngoài sự sa hoa ra cũng chẳng có gì khác...”

Sắc mặt Long Vân Thâm nhất thời đen lại, trong lòng một trận ác hàn, hắn có thể nói trực tiếp hơn một chút sao!

“Quốc sư, người nên sớm hỏi cung thỉnh thái y bắt mạch mới đúng, quốc sư vì đại tế sắp tới công việc bề bộn, Phụ hoàng sẽ rất lo lắng cho người đấy!”

Dứt lời, nàng trực tiếp không nhìn hắn, coi như người đối diện mình không hề tồn tại. Dịch Tương nghe vậy hơi dừng lại động tác, sau đó hắn nâng lên chén trà đưa lên miệng uống nhún nhún yết hầu, lại không nhanh không chậm buông xuống, coi như mấy lời của nữ tử vừa nói ra không hề tồn tại.

“Công chúa điện hạ còn nhớ kiếp nạn chuyển đổi ba lần không? Hôm nay ra cung cũng vì nhắc nhở điều này cho người, nếu công chúa nguyện ý, liền

nghe theo mấy lời của tại hạ, sau đó hãy quyết định đuổi người?”

Long Vân Thâm biết bản thân không nên đáp ứng, nhưng nàng không chịu nổi lòng hiếu kì của bản thân mình, nàng thực muốn nhìn xem thần côn này có thể xả ra chuyện tình li kì gì! Trong tiềm thức, ngay chính nàng cũng không nhận ra, thực chất nàng đã có một sự tương vô tình trong đó.

Dịch Tương nhìn kĩ bốn phía, cười khẽ nói: “Không muốn chuyện này truyền ra ngoài, công chúa điện hạ vẫn là nên thỉnh vị thị vệ ở chỗ tối tạm thời rời đi!”

Trong lòng Long Vân Thâm cá kinh, hần biết?

Thân thủ của Ảnh luôn được nàng tín nhiệm, ngay cả Lăng Triệt cũng nói trên đời này người có thể phát hiện ra hần không có nhiều, nhưng nam tử hào hoa phong nhã trước mặt nhìn như không có chút công phu này lại có thể phát giác. Trong lúc nàng đang suy tư, Ảnh đã hiện thân, toàn thân phòng bị đứng bên người Long Vân Thâm, ánh mắt lợi hại nhìn Dịch Tương.

Vương gia đã từng nói qua, quốc sư này nhìn không phải người đơn giản, cực lực cần đề phòng.

“Người có công phu?”

Dịch Tương từ chối cho ý kiến, hần lấy mấy đồng tiền từ trong ống tay áo mình thoải mái chơi đùa, “Công phu thâm không tính là cái gì, chính là vị thị vệ này quá sốt ruột rồi, người không cần thận tiết lộ hơi thở, tại hạ chỉ tình cờ thăm dò thôi.” Dịch Tương thu hồi tay, ngẩng đầu nói: “Như thế nào, có thể làm vị thị vệ này lui ra sao?”

Long Vân Thâm nhìn ánh mắt cổ chấp của Ảnh, hần căn bản không có ý định rời đi. Nàng đột nhiên nhớ tới Lăng Triệt, vì hần sợ nàng gặp nguy hiểm nên mới giao cho Ảnh đi theo bảo hộ nàng, ở trong mắt của Ảnh, quốc sư Dịch Tương là một nhân vật nguy hiểm không rõ đi?

Nhưng là, Long Vân Thâm đột nhiên lên tiếng: “Người đi xuống trước đi, chờ bản cung ở tiền viện.”

Con người Ảnh tối sầm, nhìn nam tử đang mỉm cười một cái thật sâu rồi mới rời đi.

“Hiện tại có thể nói.” Nàng không vừa lòng hừ một tiếng, tâm tình có chút không vui.

Dịch Tương lắc đầu, nháy mắt bắt được cánh tay hạ xuống của nàng, trong nhất thời không có bất cứ sự phòng bị nào, hần không tiếng động thăm dò mạch đập của Long Vân Thâm. Thời điểm nàng hoàn hồn lại, sắc mặt lập tức lạnh lẽo, hung hăng đứng dậy, giọng điệu vang lên lạnh như băng: “Quốc sư có phải rất tự đại phóng khoáng hay không, có thể mưu hoa bạc này? Bản cung quả thực không biết khi nói chuyện còn có thể làm ra hành động như thế đấy!”

Nàng không thích có người lạ đụng chạm vào nàng, nhất là ở lúc nàng không một chút phòng bị, lúc trước chưa nhận thức Lăng Triệt nàng đều thờ thờ khác khác đề phòng hần, huống chi là nam tử trước mặt, một chút sơ giao với nàng đều không có.

Cứ nghĩ đến chuyện của bản thân bị Dịch Tương biết, nàng càng cảm thấy không vui, trong lòng không ngừng cầu nguyện, Dịch Tương sẽ không hiểu y thuật.

Hiển nhiên, cầu nguyện trong lòng nàng là vô dụng, nam tử đối diện khẽ biến sắc mặt nói ra những lời làm lòng nàng chấn động.

“Hàn chứng của công chúa điện hạ tựa hồ rất nghiêm trọng.”

“Quốc sư!” Long Vân Thâm hít sâu một hơi, nhãn chận lửa giận bộc phát trong lòng, lúc này không phải thời điểm trở mặt với Dịch Tương, nhưng tôn nghiêm của nàng không được phép bất cứ người nào bỏ qua, “Thỉnh người giữ lấy tự trọng của mình.”

“Công chúa điện hạ nghĩ muốn giấu?” Dịch Tương cũng đứng dậy cạnh người nàng, tươi cười trên mặt cũng dần dần hạ xuống, rốt cục lộ ra một tia đứng đắn hiếm thấy, “Nếu người muốn giấu diếm cũng không giấu được ta, hiện thời mặc dù đã qua mười năm, nhưng ta tin tưởng, không ai có thể rõ ràng bệnh tình của công chúa điện hạ hơn ta.”

Lời này vừa nói ra, hai người đều lâm vào một không khí giăng co kì quái, nhất là Long Vân Thâm, nàng đối với lời nói của Dịch Tương có vô tận hoài nghi, cũng có khiếp sợ.

Trong hậu viện này không có người thứ ba, ngay cả người hầu cùng cung nữ thân cận đều bị điều ra xa, không có mệnh lệnh của nàng tự nhiên không dám tới gần. Chuyện hai người đang nói cũng chỉ có hai người các nàng biết được, hần chắc chắn không nói đùa.

“Quốc sư có ý gì?”

“Công chúa điện hạ, người có thể nhớ được sự phụ của tại hạ?”

Long Vân Thâm lắc đầu, lão quốc sư kia nàng từng nghe Tống Miển đề cập qua, nghe nói bản lĩnh thần côn (tiên đoán) của hần cực kì cao, giọng điệu Tống Miển khi nhắc đến người này tuy rằng bất mãn nhưng cũng tràn ngập kính nể. Trừ những thông tin này, nàng không biết bất kì chuyện gì khác. Hiện thời Dịch Tương lại lần nữa nhắc đến? Lão quốc sư này còn chuyện gì giao đãi sao?

“Năm đó sự phụ trọng thương, một nửa nguyên nhân là vì công chúa điện hạ.”

Nhận thấy Long Vân Thâm không tự tuyệt, Dịch Tương mới có ý định nói tiếp, hần theo nguyện vọng của sư phụ không tham luyện chuyện hồng trần, không làm việc nghịch thiên, nhưng trong một đêm đó hần xem tinh tượng, đã phát giác Nam Hoàng quốc tồn tại hoàng nữ là một khắc tinh, từ đó về sau, vận mệnh của Long Vân Thâm liền có biến hóa.

Hần biết rõ bản thân đã tham gia chuyện này, không có cách nào quay lại.

Một khi đã như vậy, hần lập tức rõ ràng, muốn hần hỗ trợ hay không đều là quyết định của nàng.

“Lúc đó Công chúa điện hạ tuổi còn nhỏ, đại khái cũng không nhớ rõ những chuyện tình xảy ra. Năm đó trong hoàng cung xảy ra biến cố, trong một đêm người có khả năng tiên đoán đều bị bí mật xử lý, đó là thời điểm sau khi đại tể mười năm trước, sư phụ vì khởi động dị tượng tiên đoán vận mệnh mà cả người trọng thương. Rồi sau đó lại vì công chúa điện hạ người, không có cách nào đảm nhiệm chức vị quốc sư nữa.”

“Lời này có ý tứ gì, quốc sư tốt nhất nói rõ.” Đây là chuyện ngoài ý muốn của nàng, Dịch Tương tựa hồ đang tiết lộ cho nàng một chuyện bí mật, tựa hồ có rất nhiều quan hệ cùng nàng.

“Công chúa điện hạ không cần kinh ngạc, ngươi còn nhớ rõ ba đồng tiền lần trước tại hạ xem cho ngươi không? Hồn nhập dị thể, kì thực đây không phải xảy ra lần đầu tiên. Từ mười năm trước, sư phụ đã bói ra rồi.”

Mười năm trước, khi đó Long Vân Thâm vẫn là Long Vân Thâm, mà nàng chính là Tô Thâm Nhi, lão quốc sư không lẽ có thể bói ra tương lai? Long Vân Thâm càng nghĩ càng kinh hãi, chẳng lẽ mười năm trước cũng có người đi tới dị thể này?

“Sư phụ biết được liền đi tìm người nọ, muốn khuyên nhủ người này rời đi, linh hồn vốn không thuộc về thế giới này người đó lại có thể sống sót như cá gặp nước. Không nghĩ người đó yêu cầu sư phụ ta giúp nàng sửa mệnh. Sư phụ ta không chịu đáp ứng, vì sửa mệnh vốn là chuyện nghịch thiên, không thể tùy tiện làm. Nhưng người nọ không ngừng nổi lòng tham, nàng muốn sửa mệnh cho đứa nhỏ của nàng, việc duy nhất nàng làm chính là lưu lại một cái nữ nhi.”

Nói đến chỗ này, con ngươi Dịch Tương bỗng nhiên sáng quắc nhìn Long Vân Thâm: “Công chúa điện hạ có một vị mẫu thân thật tốt, nếu không phải tiên hoàng hậu nhờ sư phụ ta giúp đỡ, làm cho công chúa điện hạ từ khi ra đời đã mắc hàn chứng, ngươi tuyệt đối không sống quá mười tuổi.”

Mà hiện thời, Long Vân Thâm đã mười lăm, cũng là thời điểm Tiên hoàng hậu cầu sư phụ hần sửa mệnh.

Mà sư phụ hần cũng vì sự tình này, bị trời phạt, trong mười năm chịu tra tấn không ngừng, cuối cùng rời đi.

Sự việc này Dịch Tương cũng không quá rõ ràng, toàn bộ sự việc này là do sư phụ trước khi lâm chung nói cho hần, cũng hết sức cảnh báo hần, nếu hần trở về Nam Hoàng quốc, tuyệt đối không được làm loại sự tình như vậy.

Dịch Tương rốt cục muốn nhìn một cái, tiểu cô nương năm xưa được sư phụ hần sửa mệnh, hiện thời sẽ sống sót như thế nào. Cũng chính vì nguyên nhân này, hần mới bị cuốn vào hồng trần.

Long Vân Thâm nghe được câu chuyện thần kì này, cả người vô thần, nhưng hồn xuyên dị thể, mọi chuyện đều có thể xảy ra. Dịch Tương nói như vậy nàng cảm thấy hoàn toàn có khả năng xảy ra, nàng có thể sinh tồn ở đây, mọi người khác đều có thể.

Nguyên lai, mẫu hậu của nàng cũng xuyên không mà đến.

Nhìn sắc mặt vô cùng bình tĩnh của Long Vân Thâm, trong mắt nàng chỉ xẹt qua một chút mê hoặc, Dịch Tương có chút ngoài ý muốn, nhưng trong lòng hần càng nhận định, nữ tử trước mắt không hề đơn giản.

Kỳ thực chân tướng là Long Vân Thâm một lòng nghĩ Tiên hoàng hậu cũng là một người xuyên không đến thế giới này. Bà ta ở đây rất nhiều năm, có phải hay không có lưu lại manh mối cho nàng tham khảo?

Nửa ngày, Long Vân Thâm rốt cục từ trong suy xét của bản thân bừng tỉnh, suýt nữa hét lên tiếng, nói như vậy hần biết thân phận của nàng!

“Ngươi...ngươi...”

Long Vân Thâm chỉ tay vào Dịch Tương, ánh mắt không được tự nhiên, hần biết, mẹ kiếp, hần cư nhiên biết!

“Công chúa điện hạ đây là như thế nào?”

“Ngươi biết thân phận của ta?”

“Luôn luôn biết.” Hần nhìn sơ qua liền biết, bất quá thời điểm nhìn thấy bộ dáng kinh sợ của nàng, cảm thấy thực thú vị, năm đó tiên hoàng hậu bị sư phụ biết cũng không mang bộ dáng kinh sợ như vậy, biểu cảm công chúa điện hạ nhưng là có chút kì quái.

“Vậy ngươi nói một chút, sư phụ ngươi năm đó sửa mệnh cho ta như thế nào?” Long Vân Thâm càng muốn biết chuyện này, có lẽ đây là nguyên nhân nàng xuyên đến nơi này đi? Dù sao nàng vốn là một linh hồn của người hiện đại.

Dịch Tương trầm tư một hồi mới nói: “Mười năm trước công chúa điện hạ năm tuổi, sư phụ đã thực hiện sửa mệnh cho ngươi, bất quá chỉ là biện pháp

bảo trụ tạm thời, người có thể sống sót như bây giờ đều dựa vào cơ duyên.”

Dịch Tương lại cười cười bổ sung: “Nghe nói công chúa điện hạ ngày đó hôn mê bất tỉnh được người mang về từ nơi đó của Nhiếp Chính vương, sau đó không còn yếu đuối vô năng nữa, ngay cả một chút si ngốc cũng không còn. Nghĩ lại thì chính là lúc ấy người đi đến nơi này đi?”

Long Vân Thâm xấu hổ gật đầu, đây là thần côn sao! Năng lực này tựa hồ không giống nói dối.

May mắn lúc trước nàng không làm gì đắc tội với hắn, bằng không chắc chắn bị hắn chinh cho thê thảm. Ở thế giới này, một người như thế phỏng chừng không thể đắc tội. Minh thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng. Dịch Tương nếu muốn làm người chết, chỉ cần nhúc nhích ngón tay một cái, giết người xa ngàn dặm không phải điều không thể. Phỏng chừng đối phương cho dù chết cũng không hiểu nguyên nhân tại sao a.

Nghĩ nghĩ, Long Vân Thâm không khỏi đổ một thân mồ hôi lạnh, biểu cảm cả người đều cứng ngắc, cuối cùng gờ lên một chút tươi cười. Sư phụ không phải nói cùng quốc sư có giao tình sao, nàng hiện tại nên kết minh với hắn thì hơn!

“Quốc sư đại nhân, không biết trong người người còn khó chịu hay không? Cần bản cung mời đại phu đến nhìn người một cái? Hoặc là bản cung cho hạ nhân đi nấu cho người thuốc tiêu hóa nhé!”

Dịch Tương nhìn nữ tử trước mắt thay mặt nhanh hơn lật sách, nhanh đến mức hắn đều phải kinh ngạc, vừa rồi bọn họ nói chuyện tựa hồ rất nghiêm túc đi...

“Công chúa điện hạ có ý tốt là được rồi, bất quá bản thân tại hạ không ngại. Tại hạ còn phải trở về chuẩn bị công việc cho đại tể, mười này thời gian trôi quá rất nhanh, cũng còn mấy ngày thôi. Công chúa điện hạ nếu tin, vật đến ngày đại tể cứ theo ý tứ tại hạ thực hiện, vận mệnh người lần đầu tiên chuyển biến ở đây, bản thân người phải thật sự hành động quyết đoán.”

Dứt lời, hắn liền phất ống tay áo rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 89: Chương 74.2: Hỏa hồ mời xem diễn (2)

“Công chúa điện hạ có ý tốt là được rồi, bất quá bản thân tại hạ không ngại. Tại hạ còn phải trở về chuẩn bị công việc cho đại tể, mười này thời gian trôi quá rất nhanh, cũng còn mấy ngày thôi. Công chúa điện hạ nếu tin, vật đến ngày đại tể cứ theo ý tứ tại hạ thực hiện, vận mệnh người lần đầu tiên chuyển biến ở đây, bản thân người phải thật sự hành động quyết đoán.”

Dứt lời, hắn liền phất ống tay áo rời đi.

Người vừa rời đi, Ảnh liền xuất hiện bên người Long Vân Thâm, thần sắc hắn nhìn nàng tràn ngập nghi hoặc.

Long Vân Thâm biết đoạn đối thoại vừa rồi giữa nàng và Dịch Tương không có người thứ ba có thể nghe được, nhưng muốn giấu giếm tựa hồ không dễ, ngoại trừ Ảnh, người của Thanh Y vệ bí mật bảo vệ phủ công chúa cũng không ít, chuyện Dịch Tương đến phủ công chúa hẳn là ai ai cũng biết đi?

Bọn họ chắc chắn sẽ báo cáo về cho Lăng Triệt!

“Ảnh, chủ tử duy nhất của người là ta, phải không?”

Trong lòng Ảnh lập tức trầm xuống, đại khái hiểu nàng định nói cái gì, tuy rằng cực lực không muốn nhưng hắn vẫn phải gật đầu nói: “Cần tuân phân phó của chủ tử.”

Long Vân Thâm hít một hơi thật sâu, “Ta biết người không muốn, người vốn nghi ngờ vị quốc sư không rõ lai lịch kia, nhưng là việc hôm nay ta muốn người xem như không thấy, không chỉ người, mà người của Thanh Y vệ an bài gần đây đều như vậy, không được lộ ra một chữ với Nhiếp Chính vương.”

Cả người Ảnh đều chấn động, sau một hồi trầm mặc, ánh mắt hắn dừng lại thật lâu trên người Long Vân Thâm, lúc chạm tới ánh mắt của nàng mới gật gật đầu, “Chủ tử, nhiệm vụ của thuộc hạ là bảo hộ an toàn của chủ tử, nếu có việc tương tự như ngày hôm nay, thuộc hạ tuyệt đối không rời khỏi chủ tử nửa bước.”

“Được.”

Long Vân Thâm lúc này mới đứng dậy rời đi, nàng tin tưởng Ảnh, chuyện này nàng không muốn để Lăng Triệt biết, nàng không sợ khi Lăng Triệt biết thân phận của nàng sẽ sinh ra sợ hãi, nàng lo chính là ba lần vận mệnh biến chuyển của chính bản thân mình, nếu nhân sinh của nàng nhất định không thể dài lâu, nàng không muốn hắn biết được nó.

Cười khổ một tiếng trong lòng, nàng vốn tưởng rằng xuyên không đến đây sẽ được sống lại một lần, không nghĩ tới bản thân mình phải làm nhiều việc như

vậy, thật sự là một bước khó khăn a!

Mấy ngày say, Long Vân Thắm đem toàn bộ câu chuyện ngày hôm đó giấu kỹ trong lòng, ba ngày tới là thời gian diễn ra đại tế, nàng lúc này muốn chờ thông tin của một người khác, chính là Hòa Hồ.

Hòa Hồ lần đầu tiên xuất hiện trong phủ Công chúa, thời điểm Long Vân Thắm nhìn thấy một thân nữ tử bộ dạng yếu đuối, dung mạo xấu xí kinh tởm mà cảm thấy cực kỳ buồn cười. Hòa Hồ am hiểu dịch dung, nhưng đáng người không lừa được người, đáng người này so với khuôn mặt kia quả thực chênh lệch không chỉ là quá lớn.

Lúc gặp được Long Vân Thắm, Hòa Hồ trực tiếp lộ ra khuôn mặt dịch dung của mình, đơn giản chào hỏi nữ tử đối diện một câu, bộ dạng hoàn toàn quen thuộc này đối với tính tình của nàng ấy tựa hồ không sai biệt lắm.

“Chủ tử mấy ngày nay nhưng thật thoải mái, ngoài uống trà ngắm hoa cũng không còn việc gì làm”

Dứt lời liền tựa đầu vào một bên, thoải mái thở ra một hơi, sau đó nhắm mắt lại. Long Vân Thắm nhìn một loạt hành động của Hòa Hồ, há miệng thật lâu mà không nói được lời nào, có phải nàng vừa nghe thấy tiếng ngày nhỏ....

Hòa Hồ hiển nhiên đã ngủ, nàng nghe tuyệt đối không sai a.

Nàng không khỏi tưởng tượng Hòa Hồ ở trong Quân đại thế gia, chắc ngày ngày trải qua ngủ không được an ổn, một người được tôi luyện từ Thanh Y vệ mà ra làm sao có thể không đối hoàn cảnh bên ngoài cảnh giác, nơi này của nàng ngược lại vô cùng an toàn, nàng ấy đang gỡ bỏ toàn bộ phòng bị mà nghỉ ngơi đi?

Long Vân Thắm nhìn có chút đau lòng, nữ tử Hòa Hồ này, bộ dáng rất đẹp, vẻ đẹp của nàng không có một chút tục khí, đáng người xinh đẹp càng tôn lên khí chất ôn nhu như nước không dễ nhận ra.

Nếu không phải nàng từ trong Thanh Y vệ đi ra thì so với các thiên kim tiểu thư trong kinh thành cũng không khác biệt mấy, nàng nhưng là luôn luôn thường thức con người của Hòa Hồ.

Chờ cho Hòa Hồ tỉnh ngủ, cả người lười biếng duỗi duỗi thất lưng, sau đó lại mạnh mẽ khôi phục tất cả sự đề phòng của mình, vừa nhận ra địa phương mình đang ngồi lại buông lỏng xuống, bất gặp Long Vân Thắm ngồi đối diện quan sát mình thì lộ ra gương mặt xấu hổ: “Chủ tử, thuộc hạ đang ngủ.”

Long Vân Thắm không thêm đề ý, kỳ thực Hòa Hồ là một nữ tử rất đáng yêu, chốc chốc có thể le lưỡi nhăn mặt, thật không khác nhiều so với Hạ Vũ.

“Người lần đầu tiên tới nơi này, có chuyện gì sao?”

“Quả thật có một số việc, muốn mời chủ tử đi xem”

Hòa Hồ nhận được mệnh lệnh, nữ nhân ngu xuẩn Long Mộ Hi đắc tội vương gia, hơn nữa còn dám động tay động chân với chủ tử, Mị đã báo cho nàng phải hảo hảo giáo huấn nàng ta một chút...

Nguyên bản Hòa Hồ muốn trực tiếp áp giải Long Mộ Hi đến ám lao từ từ tra tấn một phen, nhưng là Mị lại không đồng ý, sợ nếu không cẩn thận nàng sẽ đem nữ nhân kia giết chết! Ngẫm lại cũng đúng, Long Mộ Hi cả ngày nhàn hạ không có một điểm xương cốt, chắc không chịu nổi một khắc ép buộc của nàng...

Vì thế, nàng đã nghĩ ra một biện pháp tra tấn tinh thần vô cùng tốt.

Nữ nhân kia gần đây tựa hồ lại bắt đầu cảm thấy tịch mịch, Văn Nhân Mặc căn bản một chút coi trọng nàng ta cũng không có, trừ bỏ đêm tân hôn đó ở cùng phòng với nhau thì đều chưa từng lưu lại. Chuyện này chỉ có một mình nàng biết!

Lần trước biết được chuyện của nàng, Long Mộ Hi đối với nàng càng thêm tin tưởng, bởi vì ngoại trừ nàng ra sẽ không có người thứ hai che giấu thay nàng ta. Hơn nữa, nữ nhân kia cư nhiên còn không biết xấu hổ, đêm đêm đều đợi chờ nam nhân đứng mảnh kia có thể lại đến...

“Chủ tử, mang người đi xem kịch như thế nào?”

“Ân?” Long Vân Thắm nhìn nụ cười của Hòa Hồ, tràn ngập âm hiểm a.

Một ngày sau, Long Vân Thắm cùng hai người Xuân Lan và Hạ Vũ đi Quốc An tự, qua đi sự kiện ám sát lần trước, nàng chưa từng một lần đến nơi này.

Bất quá cũng vì chuyện đó mà Quốc An tự đề phòng càng thêm sâm nghiêm.

Thời điểm Long Vân Thắm đến nơi, theo thông lệ đi một số nơi lễ bái, hiện tại nàng thực sự tin tưởng lý thuyết tồn tại quỷ thần rồi.

Sau đó nàng để Xuân Lan đốt tiền vàng mới đến sương phòng nghỉ ngơi.

Nàng không biết Hòa Hồ muốn làm cái gì, bất quá tuyệt đối sẽ có liên quan với Long Mộ Hi!

“Công chúa điện hạ, nơi này khí lạnh, nô tỳ mang áo choàng đến cho người.” Xuân Lan dứt lời liền trở về sân viện của Long Vân Thắm. Bên người Long

Vân Thắm còn một mình Hạ Vũ đi ở phía sau. Hai người vừa đi được mấy bước liền phát giác phía trước có người, lập tức kinh ngạc dừng lại.

Mà người nọ dường như cũng cảm giác có người phía sau mình, xoay người.

Hạ Vũ nhìn người đứng ở trong đình, trực tiếp lên một tiếng: “Văn tướng quân?”

Long Vân Thắm nghe thấy cả người căng thẳng, Văn Nhân Mặc? Hắn sao lại ở chỗ này? Hòa Hồ đến cùng muốn đánh chủ ý gì, muốn cho nàng xem diễn là xem Văn Nhân Mặc diễn?

Nàng không muốn tiếp xúc quá nhiều với Văn Nhân Mặc, nhưng lúc này lại không thể nào tránh đi được. Chưa kịp nghĩ cách giải quyết thì Văn Nhân Mặc đã chậm rãi đi tới, cách nàng mấy bước chân thì dừng lại.

“Công chúa điện hạ, không nghĩ có thể gặp người ở chỗ này.”

“Văn tướng quân đến bái phật sao?”

Văn Nhân Mặc lắc đầu, chỉ chỉ vào một sương phòng bên cạnh nói: “Tại hạ bởi Ngũ công chúa đến đây, gần đây nàng ngủ không được yên.”

Long Mộ Hi tới rồi?

“Vậy không quấy rầy tướng quân nữa.”

Thấy nàng muốn đi, Văn Nhân Mặc đột nhiên tiến lên ngăn lại đường đi của nàng, Hạ Vũ ở phía xa nhìn mà rối rắm khó khăn, Văn tướng quân muốn làm cái gì?

“Công chúa?”

Văn Nhân Mặc nhìn Hạ Vũ, biết bản thân vượt quá chuẩn mực thì lui xuống một bước nói: “Công chúa điện hạ muốn đến sương phòng kia?”

Long Vân Thắm gật đầu, Xuân Lan rời đi còn chưa có trở về, nàng muốn đi nhìn xem một cái.

Văn Nhân Mặc hợp tình mở miệng: “Tại hạ đi nhìn Ngũ công chúa, nếu công chúa điện hạ không chê, liền cùng nhau đi qua thì như thế nào?”

Hạ Vũ ở phía sau nghe được thì trừng lớn mắt, ở đây không phải chỉ có một con đường đâu! Cái gì mà cùng nhau đi qua, các nàng chẳng lẽ không thể đi đường khác chăng?

“Công chúa, người đi bên này, nô tỳ đỡ người.” Hạ Vũ vốn có chút sùng bái Mị, tự nhiên nhớ những lời hắn nói ở trong lòng, Nhiếp Chính vương đại nhân nhưng là không thích Văn tướng quân, nghe nói Văn tướng quân có ý nghĩ không nên có đối với công chúa điện hạ của các nàng, công chúa điện hạ thể nhưng có Nhiếp Chính vương vô cùng xứng đôi rồi a.

Ân, Mị thị vệ không có ở đây, Hạ Vũ nàng sẽ làm toàn bộ công tác bảo hộ che chở, miễn cho người nào đó được một tác lại muốn tiến một thước.

Có Hạ Vũ quấy nhiễu ở một bên, Văn Nhân Mặc thể mà không có cơ hội nói một câu gì, ngược lại nhận được vài cái ánh mắt xem thường bắn qua. Long Vân Thắm nhìn sự việc diễn ra ở trong mắt, Hạ Vũ có địch ý với Văn Nhân Mặc, nhưng việc này vừa vặn, dù sao nàng không tính toán sẽ cùng hắn nói chuyện gì cùng nhau cả!

Vì thế, hai người cứ như vậy bị Hạ Vũ ngăn cách ở giữa, đi đến trước sương phòng.

Đúng lúc phát giác Xuân Lan mặt đỏ ửng chạy đến, dáng vẻ giống như vừa chạy chới chết đến vậy. Thời điểm nàng nhìn thấy bóng dáng Long Vân Thắm đột nhiên hô lên ‘công chúa’.

Long Vân Thắm chưa từng nhìn thấy biểu cảm như vậy của Xuân Lan, không khỏi nhíu mi nhìn Văn Nhân Mặc lại nhìn nàng: “Có chuyện gì?”

Xuân Lan cúi đầu, sắc mặt có chút chuyển trắng bệch, thờ phỉ phỉ nói chuyện: “Hồi công chúa, lấy được áo choàng rồi.”

Nói xong liền đưa áo choàng cho Hạ Vũ, Hạ Vũ tiếp nhận được áo choàng kia liền phủ lên người Long Vân Thắm, quay đầu trừng mắt nhìn Xuân Lan nói: “Xuân Lan tỷ tỷ làm sao vậy? Có gì mà phải chạy vội vàng như vậy đâu?”

Xuân Lan luôn luôn cúi đầu, thân mình cứ nhiên có chút căng thẳng, nàng chú ý đến Văn Nhân Mặc đang đứng cách mấy người không xa, nên không dám nói lời nào. Vừa rồi ở trong sương phòng, nàng nhìn thấy Long Mộ Hi cùng tỷ nữ kiều ngạo đi theo lần trước bí mật rồi đi, trong lòng tò mò nên liền đi theo phía sau. Không nghĩ tới hai nàng đi tới một sương phòng bên kia, hơn nữa cách chỗ các nàng cũng không xa.

Xuân Lan liền nổi tính tò mò, lấy được áo choàng rồi lại nán lại theo dõi tình hình.

Một lúc sau, cửa phòng đột nhiên mở ra, tỷ nữ kia biểu cảm vô cùng quái dị đi ra từ trong phòng, còn không quên cẩn thận đóng cửa lại. Lúc đó nàng đã vội vàng nhìn vào trong, không ngờ phát hiện trong phòng đó còn có một người, hơn nữa hắn còn là nam nhân.

Sau đó, âm thanh nũng nịu ướt át lần lượt truyền ra, hơn nữa giọng điệu ngả ngón, âm thanh rên rỉ ngậm nga nào đó cũng bắt đầu vang lên...

Long Mộ Hi cùng Văn Nhân Mặc là vợ chồng, Xuân Lan lúc đầu còn nghĩ hai người ở bên trong kia làm chuyện gì...

Nhưng mà lúc này, nhìn thấy công chúa điện hạ nhà mình rồi, nhưng bên cạnh cư nhiên nhiều ra một cái Văn tướng quân nữa, đầu óc nàng đột nhiên trống rỗng hết cả, cả người phát run. Văn tướng quân ở đây, vậy nam nhân ở trong phòng cùng Ngũ công chúa là người nào.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 90: Chương 75.1: Mang thai (1)

Long Vân Thẩm đã nhìn ra có điều gì đó không thích hợp, Hỏa Hồ nói mời nàng hôm nay đến đây xem diễn, vậy chắc chắn chỗ của Long Mộ Hi có chuyện mờ ám xảy ra rồi, bây giờ mà Văn Nhân Mặc trở về sương phòng của nàng ta thì?

Long Mộ Hi thì có thể diễn cái gì chứ, đơn giản chính là chuyện làm cho người ta mất mặt xấu hổ mà thôi, thậm chí có thể là... chỉ cần nghĩ đến thôi, dựa theo tính tình của Hỏa Hồ, Long Vân Thẩm tựa hồ đoán được vài phần mọi chuyện xảy ra.

Nàng không muốn giao du với những thể loại như vậy, vì thế tốt nhất nên cáo biệt Văn Nhân Mặc thôi.

“Xuân Lan đã trở lại, bản cung phải đi đến tiền viện rồi.” Dứt lời nàng liền xoay người, ý đồ rời đi.

Văn Nhân mặc muốn ngăn lại nhưng nghĩ nghĩ lại thôi, bởi vì hẳn không có lý do để nàng lưu lại nơi này, chỉ có thể gạt đầu.

“Tướng quân, tướng quân.”

Văn Nhân Mặc cùng Long Vân Thẩm đều ngẩn ra, lập tức nhìn về phía nha hoàn đang thất thểu chạy về phía này, sắc mặt nàng kia thấp thỏm lo âu, thậm chí còn xuất hiện một loại biểu tình tuyệt vọng khoa trương. Long Vân Thẩm biết nàng ta không phải Hỏa Hồ dịch dung, ngược lại lo lắng hết mức. Nhớ đến vẻ mặt ý vị thâm trường ngày hôm qua của Hỏa Hồ, nàng ấy có thể làm cái gì với Long Mộ Hi?

Người tới là nha hoàn thân cận lúc trước của Long Mộ Hi, rất trung thành và tận tâm, nhưng về sau bởi vì sự xuất hiện của Hỏa Hồ mà bị mất đi vị trí mà vẫn ôm mối giận bất bình, hôm nay nàng bắt gặp bộ dáng Hỏa Hồ lên lên lút lút chuẩn ra ngoài, nên đã theo sau muốn tìm cơ hội vực lại thân mình, thuận tiện đâm thọc...

Nào biết, vừa đi tới sương phòng kia liền nghe được một ít âm thanh xa hoa lãng phí nào đó, nàng lập tức cảm thấy khó xử, trong lòng còn nghĩ chẳng lẽ công chúa cùng Tướng quân lại làm chuyện đó ở nơi chùa lí như thế này...

Nhưng là thanh âm kia quá mức câu nhân, nàng là một cái nha hoàn chưa biết sự đời, cư nhiên bị âm thanh đó hấp dẫn nổi lên tâm tư rình coi, không xem không biết, vừa nhìn một cái cả người liền lâm vào khủng hoảng.

Người đang ở trên người công chúa kia đầu phải là Tướng quân!

Nha hoàn tâm tư sợ hãi, đồng thời cũng nhận ra một cơ hội cho chính bản thân mình, nếu nàng đem chuyện này nói cho Tướng quân, quan hệ giữa tướng quân cùng công chúa liền... Vậy nàng thân là thị nữ hồi môn không phải sẽ được tướng quân coi trọng sao! Có thể có cơ hội trở thành thiếp thất hoặc di nương cũng nên! Chuyện làm nữ nhân của Văn Nhân Mặc làm cho nha hoàn quên mất chủ tử của nàng chỉ cần hạ một câu nói cũng có thể lấy mất cái mạng chó của nàng! (Suy nghĩ của những đứa không nỡ!)

Văn Nhân Mặc nhận ra nha hoàn này, trầm giọng hỏi: “Sao lại thế này?”

Tiểu nha hoàn do dự không chịu nói, sắc mặt bất định nhìn về phía sương phòng kia, lại vụng trộm nhìn Long Vân Thẩm đứng ở bên cạnh Văn Nhân Mặc, trong lòng nàng ta đương nhiên không nghĩ tới công chúa điện hạ tại sao lại ở chỗ này, nếu chuyện này bị công chúa điện hạ thấy được thì Ngũ công chúa làm gì còn một chút thanh danh, nói không chừng còn bị Tướng quân viết hưu thư nữa, mặc dù bình thường Tướng quân cũng không lưu tới chỗ Ngũ công chúa bao giờ. Đây có phải cơ hội của nàng hay không!

Dù sao ở trong lòng nha hoàn đã nghĩ, tên đã căng dây không thể không rời cung, nàng đã ra cung thì suốt đời chỉ có thể làm người của phủ Tướng quân, Quân gia tiền đồ rộng mở, Văn tướng quân lại là nam nhân anh tuấn!

“Nô tì tham kiến công chúa điện hạ!” Sắc mặt nha hoàn càng thêm khoa trương, trực tiếp quỳ xuống trên mặt đất, hai tay níu chặt ống quần, nước mắt lăn lộn.

Bộ dáng này biểu thị đã xảy ra chuyện tình, hơn nữa khẳng định là có liên quan đến Long Mộ Hi.

Lúc này, Long Vân Thẩm biết bản thân thoát không được chuyện này nữa, Long Mộ Hi dù sao cũng là tỷ muội trên danh nghĩa của nàng, nàng nếu hiện tại nói muốn đi đạo thì có vẻ quá miễn cưỡng.

Vì thế nàng cùng Văn Nhân Mặc, hai người đi theo bước chân của nha hoàn kia tới trước một gian sương phòng.

Xuân Lan lôi kéo quần sao sau người nàng, sắc mặt không được tốt lắm, Long Vân Thâm ngăn chặn những lời Xuân Lan muốn nói lại, mặc dù có chuyện gì xảy ra đi nữa, các nàng cũng không nên là người đầu tiên nói ra, nơi này còn có Văn Nhân Mặc a.

Mấy người đứng trước sương phòng kia, vừa mới đến đã phát hiện sân ngoài có một nha hoàn đang đứng gác, nha hoàn dẫn đường kêu lên một tiếng “Tiểu Hồ” thì lập tức ngăn người.

Long Vân Thâm nhận ra Hóa Hồ, thần sắc nàng ấy hoảng hốt cùng chột dạ lợi hại. Tuy rằng biết Hóa Hồ đang diễn trò, nhưng là xem lại mười phần chân thật.

“Tướng quân!” Hóa Hồ hô lên, nhưng không có tránh ra nhường đường, ngược lại cười cười nhìn Văn Nhân Mặc đi đến, “Tướng quân đã trở lại rồi, vừa khéo công chúa vừa mới đi ngủ nên phân phó nô tì chờ ở chỗ này, nếu tướng quân đến thỉnh tướng quân đi tiền viện nghỉ ngơi.”

Văn Nhân Mặc nhìn Hóa Hồ, xuyên qua đầu nàng nhìn cánh cửa đóng chặt ở phía sau, thần sắc không có gì không ổn, chần chờ một lát mới gật đầu nói: “Ngươi xác định công chúa ngủ rồi sao?”

“Tướng quân, nàng nói vậy!” Hóa Hồ còn chưa mở miệng đáp lại, nha hoàn dẫn đường kia liền khẩn cấp lên tiếng, nàng tựa hồ rất sợ Văn Nhân Mặc sẽ thật sự rời đi, chuyện này nếu bị Tiểu Hồ nói cho Ngũ công chúa, nếu công chúa biết nàng mang tướng quân đến đây, chỉ sợ cái mạng này sẽ không giữ được.

“Tướng quân, nô tì vừa rồi thấy rõ ràng Ngũ công chúa có ở trong phòng, nàng không có nghỉ ngơi, ở... ở...”

“Ở cái gì?”

“Tướng quân nếu nhìn thấy sẽ biết!”

Nha hoàn hung hăng trừng mắt nhìn Hóa Hồ, thanh âm sắc nhọn: “Tiểu Hồ, ngươi đây là muốn gì, cứ nhiên dám làm như vậy, nếu Tướng quân đã ở đây ngươi chắc chắn không giấu diếm được đâu.”

Hóa Hồ thờ ơ nhún nhún vai, cười cười, “Nha đầu chết tiệt nhà ngươi nói vậy là có ý gì?”

Văn Nhân Mặc đột nhiên trầm mặt xuống, hẳn là người luyện võ, khoảng cách của bọn họ với sương phòng kia không xa, tiếng vang trong phòng lần lượt truyền ra kia hẳn nghe tuyệt đối không nhầm.

Long Vân Thâm lúc này cũng nghe được một chút, Long Mộ Hi quả thật chưa ngủ, nhưng những thanh âm kia dường như có gì đó không đúng.

Văn Nhân Mặc trực tiếp bỏ qua nha hoàn dẫn đường đi đến trước cửa sương phòng, Long Vân Thâm thấy vậy đành phải kiên trì đi qua, thừa dịp mấy người không chú ý mà Xuân Lan nói mấy chữ vào trong tai nàng, mấy chữ này trực tiếp làm bước chân Long Vân Thâm lao đảo.

Yêu đương vụng trộm?

Nữ nhân Long Mộ Hi này không phải người không có não, nàng ta đói khát đến như vậy sao? Hơn nữa nơi này là Quốc An tự, là chùa chiền của hoàng gia a! Còn có Văn Nhân Mặc cũng có ở đây, trước mặt phu quân dám yêu đương vụng trộm, đầu óc nàng ta là bã đậu sao!

Xuân Lan cũng nghi hoặc một trận, đỡ Long Vân Thâm đi qua, sau đó liền chắn ở phía trước nói, “Công chúa cẩn thận, không cần đến gần quá!”

Đi đến trước cửa, những âm thanh kia ngày càng rõ ràng, Văn Nhân Mặc đã đen mặt một cách triệt để, nắm tay kéo kẹt rung động. Mà nha hoàn đi báo tin kia lúc này gò má đỏ ửng, không khỏi có chút hoảng thần.

Long Vân Thâm nhìn Hóa Hồ đứng trước người Văn Nhân Mặc, phát giác nàng ta cười đến híp lại hai mắt, vẻ mặt kia chính là người trộm được nhạc a! Long Vân Thâm không khỏi kêu gào, việc này tám chín phần có khuyến khích của Hóa Hồ.

“A...”

“Phóng, buông ra! Chậm một chút...”

...

Ngay cả Hạ Vũ nghe mà cũng nổi cả da gà, nàng chạy đến lôi kéo cánh tay Long Vân Thâm tránh sang một bên, nói gọn gàng dứt khoát, “Quả thực là... công chúa nên che lỗ tai vào đi, đợi lát nữa cũng không nên đi vào, miễn cho bản mặt của người.”

“Đều đi xuống!”

Văn Nhân Mặc đột nhiên lên tiếng, hẳn nhìn hai nha hoàn của Long Mộ Hi, thấy được Hóa Hồ trực tiếp đi xuống, có lẽ nàng cũng không muốn đứng ở đây nhìn sự tình ghê tởm nào đó!

Mà nha hoàn kia dường như không đồng ý, nàng ta muốn nhìn tình huống chân thật bên trong, vì thế ngại ngùng nói: “Nô tì mở cửa giúp tướng quân?”

“Cút!”

Văn Nhân Mặc giận dữ gầm lên một chữ, nha hoàn kia lập tức bị dọa hoa dung thất sắc, trực tiếp chạy ra khỏi chỗ đó.

Sau đó, Văn Nhân Mặc quay đầu nhìn Long Vân Thâm, sắc mặt vô thường, “Quấy rầy công chúa điện hạ, thỉnh công chúa điện hạ rời đi một chút, một lát bản tướng quân sẽ đi qua.”

Long Vân Thâm chỉ ước gì có thể lập tức rời đi, vừa nghe lời của hắn liền gật đầu: “Được.”

Nhưng mà đúng lúc này từ trong phòng lại truyền ra một tiếng thét chói tai, sau đó cửa bị người mở ra, Long Vân Thâm còn chưa kịp làm động tác gì né tránh, tình huống trong phòng đã rành mạch hiện ra trước mắt nàng. Xuân Lan chạy nhanh lúi kéo Hạ Vũ, nhưng mà những cái không nên nhìn đều đã nhìn thấy được.

Long Vân Thâm kinh ngạc nhìn hai người trong phòng, cư nhiên là Long Mộ Hi vừa từ trên giường lăn xuống, trên người không một mảnh vải, từng tấc da thịt đều trần đầy dầu đỏ, nam tử bên trên cũng lập tức theo sát cười ở trên người nàng.

Sắc mặt Long Mộ Hi đỏ ửng, ánh mắt mê li lợi hại, hai cánh tay níu chặt lấy bả vai am nhân mà kêu lên, ngực hít thở phấp phồng.

Cảnh tượng như này, còn kết hợp với những âm thanh ướt át dâm dục, quả thực so với đông cung đồ còn muốn lợi hại hơn nhiều lắm.

Long Vân Thâm chỉ ước mình không nhìn thấy cảnh này, Hạ Vũ nói đúng, đủ bản mặt.

Càng làm cho nàng khiếp sợ hơn nam chính tại hiện trường cư nhiên là một người. ...đầu trục! Hòa thượng, đôi giày trên chân hắn còn chưa cởi ra kia đã chứng minh được thân phận của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 91: Chương 75.2: Mang thai (2)

Gương mặt của Văn Nhân Mặc giờ phút này đã băng hàn một cách triệt để, hắn từng bước đi vào trong phòng, chỉ dùng một chương đã đánh bay cả hai người đang không ngừng quẩn lầy nhau kia. Long Mộ Hi vừa đập người trên mặt đất, thân thể không tự chủ được co lại vì đau đớn, ánh mắt hoảng sợ nhìn nam nhân đứng trước cửa.

Lúc này nàng xem như đã triệt để tỉnh táo lại, nhưng một chút khí lực đứng dậy cũng không có, chuyện đang làm hao hết toàn bộ thể lực của nàng, cả người mềm nhũn.

“Phu quân!”

“Ngũ công chúa sao có thể gọi như vậy, bản tướng quân không giống người có thể từ không biết liêm sỉ như thế này.”

Sắc mặt Long Mộ Hi tái nhợt, nỗ lực đảo lộn thân mình lại, đầu óc hồi tưởng một chút những chuyện vừa mới xảy ra, nàng không biết tại sao chuyện lại thành ra thế này. Không biết tại sao khi nàng đến Quốc An tự, cả người liền khó chịu lợi hại, nàng vừa cùng Tiểu Hồ đi ra ngoài, nguyên bản nàng muốn một mình tự an ủi chính mình một chút, nào ngờ trong sương phòng lại nhiều ra một cái nam nhân, hơn nữa còn là một tên hòa thượng, không biết tại sao hai người liền...

Đầu óc nàng vẫn thanh tỉnh rất nhiều, vốn phải hô lên để gọi người tới bắt giữ tên hòa thượng này mới đúng, nhưng đột nhiên lúc đó nàng lại do dự, bởi vì sâu thẳm trong thân thể nàng đang khao khát nhiều lắm. Nàng yêu chết cảm giác đó, nam nhân này thật sự rất lợi hại! Nàng không nghĩ tới hòa thượng cũng có thể dũng mãnh như thế!

Vì thế, tâm lý Long Mộ Hi ôm một hi vọng may mắn, nàng nghĩ sẽ nhanh chóng kết thúc chuyện khi Văn Nhân Mặc trở về, còn có mệnh lệnh cho Tiểu Hồ canh giữ ở bên ngoài nữa.

Nhưng tình hình không như ý muốn, nàng cư nhiên càng làm càng không ngừng được, nam nhân này quá lợi hại, khoái cảm làm cho nàng quên hết thời gian, cũng không biết đã trôi qua bao lâu nữa. Nàng dần dần mê luyến, thế nên mới xảy ra chuyện như vậy...

Trong lòng Long Mộ Hi vô cùng sợ hãi, nàng không nghĩ tới Văn Nhân Mặc sẽ nhìn thấy việc nàng làm này, hơn nữa lại ở trong tình cảnh nhục nhã như vậy, lúc này nàng chỉ hận bản thân có thể chết đi.

“Phu quân, người nghe ta nói, không phải như thế! Là người kia bắt buộc ta!

Hòa thượng kia lúc này cũng đã tỉnh táo lại, hấn vốn là người có sắc tâm, ở Quốc An tự này thanh tâm quả dục mấy tháng nay đã tốt nhiều lắm, không biết làm sao ăn phải mị dược, nên nhìn thấy mỹ nhân lập tức không nghĩ sẽ kiềm chế. Vì thế nỗ lực cày cấy đến mức điên loạn đảo phượng. Bản thân hấn lần lượt bỏ ra mồ hôi công sức làm cho nữ nhân kia chìm trong khoái lạc điên đảo, ngược lại bản thân hấn cũng vô cùng vui thích. Nhưng lúc này, nữ nhân lại cư nhiên trở mặt trong tích tắc, đây rõ ràng là chặn hết đường đi của hấn mà.

“Nữ nhân nhà ngươi đúng là không biết xấu hổ, quyền rũ người xuất ra còn chưa nói, bây giờ còn muốn buông những lời dối trá này! Ngã phạt từ bị người xuất ra vốn không lưu luyến nữ sắc trần tục, không ngờ được nữ thí chủ cư nhiên buông lời nhục nhã, không dám, không dám!” Mọi chuyện muốn xảy ra cũng đã xảy ra, hơn nữa còn bị phu quân người ta chứng kiến tận mắt, dù gì hấn cũng phải chết, dù sao hấn xem như đã hiểu, bản thân mình hôm nay đã phạm phải tội gì.

Nghe những lời này của hấn, có thể thấy thân phận của hấn ở Quốc An tự cũng không phải người thường.

“Ngươi nói vậy! Đồ tiện nam nhân nhà ngươi!”

Long Mộ Hi đột nhiên hô lớn, trực tiếp đánh vào trên người nam nhân kia, chính là càng đánh càng làm cho hai người tiếp xúc da thịt lẫn nhau, Long Mộ Hi đột nhiên kêu ưm một tiếng, hòa thượng kia liền nở nụ cười, “Phật tổ che chở, quả nhiên ông trời có mắt, nữ thí chủ chỉ như thế đã có phản ứng, có thể thấy nội tâm dục hỏa nặng nề.”

Long Mộ Hi còn muốn nói cái gì nữa nhưng Văn Nhân Mặc trực tiếp đá văng quần áo của nàng ta, lạnh lùng mở miệng nói: “Mặc vào, dọa ngươi.”

Long Mộ Hi chấn động, lúc này mới nhớ đến bản thân vẫn đang trần truồng không một mảnh vải, nàng ta nhanh chóng mặc quần áo, nhưng tay chân luống cuống đến mức làm thế nào cũng không mặc vào được chỉnh tề, cái bộ dáng ngu ngốc này của nàng ta làm cho Hạ Vũ ở bên ngoài không cần thận nhìn được, bật cười phớt xuy một tiếng.

Long Mộ Hi lập tức chú ý đến Hạ Vũ, cũng nhìn được Long Vân Thâm, sắc mặt bỗng nhiên như sáng tỏ cái gì, nàng ta chỉ tay vào Long Vân Thâm hét lên: “Long Vân Thâm, là ngươi! Nhất định là ngươi hãm hại ta! Tiện nhân nhà ngươi!”

“Ngũ công chúa, chính ngươi gây ra chuyện này, bản thân bị phu quân bắt gian tại trẫm còn dám vu khống công chúa điện hạ của chúng ta, thật sự là không biết xấu hổ mà!” Hạ Vũ lập tức tức giận bất bình, tiến lên một bước mắng to. Nàng vốn đã đối với Long Mộ Hi khó chịu trong lòng, Mị thị vệ nói rất đúng, loại nữ nhân này cũng chỉ có như vậy, tiện loại!

“Tiểu tiện nhân nhà ngươi, nơi này khi nào thì có chuyện hạ đẳng như ngươi lên tiếng, đến bản công chúa mà ngươi cũng dám mắng?”

“Đừng...”

Một bên mặt Long Mộ Hi lập tức đau rát, sau đó nàng ta ôm gò má của mình không thể tin nhìn Long Vân Thâm. “Ngươi dám đánh ta!”

Long Vân Thâm cầm lấy khăn tay vắt xuống sàn nhà, một mặt ghét bỏ nói: “Ngươi cũng biết thân phận của mình? Bản cung cao hơn ngươi một cấp bậc mà ngươi cũng dám nhục mạ bản cung, Hạ Vũ là cung nhân của bản cung, bản cung cho nàng quyền lợi được nói thay bản cung...giáo huấn ngươi.”

Long Vân Thâm cười cười, “Cũng phải, ngươi dù sao chỉ là do phi tử nhỏ nhỏ sinh ra, tự nhiên lên không được mặt bàn, mặt mũi đều muốn chôn vùi nơi Quốc An tự này a.”

Long Mộ Hi cực lực áp chế bản thân, đỡ một bên cột không ngừng thở dốc, trong lòng nàng lúc này nhận định mười phần là do Long Vân Thâm cố ý hãm hại nàng, dù sao đi nữa, nếu không phải lần trước nàng ta hạ Ngũ thạch tán cho nàng, thân thể nàng cũng sẽ không trở nên nhạy cảm như thế, đến nỗi làm cho nàng không thể vẫn hồi.

Đúng, chính là Long Vân Thâm, kẻ thù của nàng Long Vân Thâm!

“Cũng không biết ngươi bắn thiu đến mức nào rồi, vừa rồi tát ngươi một tát hiện tại hơi chút hối hận đấy...” Long Vân Thâm thở dài một tiếng, toàn thân nữ nhân này trên dưới đều làm nàng ghê tởm, một cái tát kia không biết làm bản tay nàng dính bao nhiêu vi khuẩn ghê tởm đó?

“Ngươi!”

“Câm miệng!” Văn Nhân Mặc rống lên một tiếng, trực tiếp làm Long Mộ Hi sợ hãi đến mức tròn tròn mắt.

“Phu quân?”

Văn Nhân Mặc không để ý tới nàng ta, mà là hướng tới hòa thượng kia, lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai giữ chặt yết hầu của hấn, lạnh lùng nói: “Ngươi muốn chết!” hòa thượng lập tức mất mạng.

Long Vân Thâm nhú mày nhưng không lên tiếng, xử lý tên hòa thượng này đơn giản thế cũng là tiện nghi cho hấn, dù sao nơi này là Quốc An tự, sự tình đáng gièm pha này cũng không nên để truyền ra ngoài, nếu không phải như vậy thì hấn ta xứng bị lăng trì xử tử.

Long Mộ Hi nhìn thấy vậy lại che miệng hoảng sợ không thôi, nàng chưa bao giờ chứng kiến một người chết trước mặt nàng, hơn nữa người động thủ lại là Văn Nhân Mặc, chỉ một bàn tay hấn liền bẽ gãy cổ tên hòa thượng kia, hấn có phải hay không cũng muốn chặt đứt căn cổ của nàng?

Trong lòng Văn Nhân Mặc vô cùng phiền chán, nếu không phải Long Mộ Hi còn chỗ hữu dụng, hấn tuyệt không lưu lại cái đầu trâu này.

“Làm công chúa điện hạ chê cười, mong rằng công chúa điện hạ có thể giữ bí mật giúp bản tướng quân, Văn Nhân Mặc này coi như nợ người một cái nhân tình.”

Long Vân Thắm lắc đầu nói: “Không cần, coi như ta trả phần nhân tình lần trước cho Văn tướng quân, mặt khác, chuyện gièm pha bậc này bản cung cũng nói không ra lời.”

Dứt lời nàng liền mang theo Xuân Lan cùng Hạ Vũ li khai.

Trước khi đi, nhìn thấy Long Mộ Hi còn ác động trừng mắt thì lắc đầu ngao ngán.

Rời đi sương phòng, Long Vân Thắm không có tâm tư chờ đợi cái gì, trực tiếp mang người rời khỏi Quốc An tự.

Một đường trở về Công chúa phủ, vừa vào trong đại môn liền nhìn thấy Hòa Hồ, lông mi khẽ chớp, thực chất chuyện này cũng không có gì lạ. Việc hôm nay xảy ra như vậy, Hòa Hồ cùng tiểu nha hoàn kia nhất định sẽ bị giết chết, Hòa Hồ sẽ không ở lại Quân gia nữa.

Hơn nữa lúc này Hòa Hồ đã khôi phục dung mạo, không có ai có thể nhận ra nàng.

“Các người đi xuống đi, bản cung nghỉ ngơi một lát.” Long Vân Thắm không để ý đến sắc mặt hồ nghi của Xuân Lan cùng Hạ Vũ, đối với sự tồn tại của Hòa Hồ nàng cũng chưa nghĩ ra lời giải thích nào hợp lý cả, cuối cùng liền chọn quyết định không cần giải thích.

Hòa Hồ đứng ở một bên bát quái hỏi: “Chủ tử thấy như thế nào, trận này diễn có phải rất phần khích hay không?”

Long Vân Thắm dờ khóc dờ cười, xem diễn chính là xem cái này à? “Ta tình nguyện người không cần nói cho ta đến đó, loại sự tình này có ý tứ sao?”

Nữ nhân Long Mộ Hi này sớm đã tự mua dây buộc mình rồi, nàng chẳng cần thiết phải ra tay với nàng ta.

“Người rời khỏi Quân gia cũng tốt, dù sao cũng còn có chuyện cho người đi làm.” Sự tình của Long Mộ Hi không phải tiêu điểm nàng chú ý đến, việc cần để ý lúc này đây phải là đại tể Nam Hoàng quốc.

Hòa Hồ gật đầu, rồi sau đó than thở nói: “Nói cũng lạ, lúc đó Mị thông tra cho thuộc hạ là giáo huấn nữ nhân kiêu ngạo Long Mộ Hi kia, muốn thuộc hạ dọn dẹp nàng ta sạch sẽ chút. Thuộc hạ nghĩ nghĩ, rõ ràng làm cho nàng ta cùng Văn Nhân Mặc trở mặt là được, làm cho mặt mũi nàng ta một cái mất hết. Sự việc này chẳng có ý tứ gì cả, chỉ muốn chủ tử đi xem thôi.”

Long Vân Thắm vừa nghe liền trầm mặc, bắt lấy điểm mấu chốt nói: “Người nói là ai bảo người làm?”

“Mị a!” Hòa Hồ mặt mặt nghiêm cẩn.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92: Chương 75.3 : Mang thai (3)

Long Vân Thắm vừa nghe lập tức biến sắc, nếu là Mị nói, vậy đây cũng là ý của Lăng Triệt rồi. Hòa Hồ làm như vậy chắc chắn sẽ chọc giận hắn.

“Người đã nói cho Mị chuyện này chưa?”

Hòa Hồ gật đầu: “Đã muốn nói.”

“Xong rồi.”

“Àn?” Hòa Hồ còn không biết nguy hiểm đang đến gần mình, nhưng Mị đột nhiên xuất hiện trong phòng đã chứng thực suy đoán của nàng.

Mị nhìn qua Long Vân Thắm, sau đó trực tiếp quay sang chỗ Hòa Hồ, “Hòa Hồ, người mang công chúa điện hạ đến Quốc An tự?”

“Àn.”

“Vương gia muốn gặp người.”

Thân mình Hòa Hồ lập tức run lên, từ giọng điệu của Mị nàng liền nhận ra được vương gia đang tức giận. Chỉ cần nghĩ như vậy thôi trong lòng nàng đã không ngừng bất an, lửa giận của vương gia nàng thực không dám trêu vào.

“Chủ tử?”

Long Vân Thâm lập tức kêu Mị: “Đề Hòa Hồ ở lại, nếu là hấn hòi, cứ nói là ý của ta.”

Nàng biết tính khí của Lăng Triệt, tâm tư nam nhân kia luôn luôn không giống người bình thường, sự tình lần này Long Mộ Hi chắc chắn đã nghĩ do nàng an bài ở phía sau, hận thù của nàng ta đối với nàng sẽ càng thêm sâu đậm, về sau hẳn là gây thêm cho nàng không ít phiền toái nữa. Lăng Triệt không thích nàng liên quan đến những chuyện phức tạp như vậy, cũng không muốn nàng rơi vào trong sự tính kế của người khác.

Chuyện Hòa Hồ làm đã vô tình kéo nàng xuống nước, cho nên chọc giận hấn cũng là chuyện đương nhiên.

Nhưng nàng lại thật sự thích Hóa Hồ, cũng không muốn vì nguyên nhân này mà nàng ấy bị phạt, nàng từng nghe nói qua, người trong Thanh Y vệ mà làm sai chuyện gì thì sẽ bị giam vào trong phòng tối, dùng hình phạt rất dọa người tra tấn. Đến ngay cả nam tử đều ăn không tiêu, huống chi Hóa Hồ chỉ là một cái nữ tử!

Cho nên, nàng không thể để Mị mạng Hóa Hồ đi được.

Mị một mặt cảm thấy khó xử, nhìn nhìn Long Vân Thâm nói: “Công chúa điện hạ, ý của người là?”

“Người chỉ cần nói đúng sự thật là được rồi, ta muốn đề Hòa Hồ ở lại là để...bù vào chỗ khuyết của Thu Cúc.”

Mị nghe vậy gật gật đầu, lúc này mới phi thân ra ngoài.

Hòa Hồ đột nhiên vỗ ngực thở phào nhẹ nhõm một hơi, cảm kích nhìn Long Vân Thâm nói: “Đa tạ chủ tử đã lấy cớ giúp thuộc hạ giải vây.”

Long Vân Thâm cười cười: “Đây không phải lấy cớ, bên cạnh ta vốn có bốn cung nữ, hiện tại thiếu mất một người, vốn cũng đang nghĩ nên tìm người để thay thế. Hóa Hồ, người về sau đi theo ta, như thế nào?”

“Chủ tử, người xác định không phải vì muốn cứu ta khỏi sự trừng phạt của vương gia chứ?” Hòa Hồ đối với đề nghị của Long Vân Thâm nhất thời cảm thấy mới mẻ, làm tỳ nữ? Kia là muốn nàng làm gì a?

Long Vân Thâm không biết được suy nghĩ của Hóa Hồ, có lẽ nàng cũng có suy nghĩ phải cứu nàng ấy, nhưng thực sự cũng nghĩ muốn để nàng ấy lưu lại bên cạnh. Nàng luôn luôn có cảm giác rằng, nếu nàng đề Hòa Hồ bên người, khẳng định những tháng ngày về sau sẽ không trôi qua một cách nhàm chán.

“Người có thể suy nghĩ lại, không cần phải trả lời đề nghị này của ta bây giờ. Nếu người muốn trở về Thanh Y vệ, chỉ cần nói lại với ta một tiếng, ta sẽ cho người đi an bày sự tình.”

Hòa Hồ gật gật đầu, thế này mới rời đi.

Mà ở trong Ngọc Tuyền lúc này, Lăng Triệt vừa nghe hồi bẩm của Mị sắc mặt liền phát lạnh: “Làm sai chính là làm sai, Hòa Hồ phải chịu trừng phạt.”

“Vương gia, công chúa điện hạ nói muốn lưu lại Hòa Hồ.”

“Ân?” Lăng Triệt ngừng một chút, trong mắt xẹt qua một tia sáng rọi, “Nàng nói như thế nào?”

“Công chúa điện hạ nói bên người thiếu một tỳ nữ hầu hạ, Hòa Hồ vừa vận bù vào chỗ đó.”

Lăng Triệt nhớ tới tỳ nữ phản bội lần đó, Thâm Nhi tựa hồ còn vì nàng ta mà thương tâm một trận, nếu là Hóa Hồ, nữ tử không bình thường này quả thực sẽ không bao giờ phản bội. Hơn nữa sự tình Hóa Hồ gây ra lần này còn chưa kết thúc.

Nữ nhân Long Mộ Hi kia có lòng trả thù rất mãnh liệt, bây giờ còn chưa phải thời cơ để bọn họ hành động nên an toàn của Thâm Nhi phải đặt lên trên hết, bảo hộ nàng đã có Ảnh không sai, nhưng có nhiều loại sự tình hấn hòi cũng không thể nào bên cạnh sát sao được. Nếu có Hóa Hồ đi theo cạnh nàng....vậy thời thời khắc khắc đều có thể an tâm.

Lăng Triệt ngẫm nghĩ, sau đó gật gật đầu nói: “Vậy nói lại với Hòa Hồ hảo hảo ở lại bên người Thâm Nhi, bảo hộ an toàn của nàng, nữ nhân ngu xuẩn Long Mộ Hi kia nhất định sắp có hành động.”

Mị gật đầu, trong lòng thế nhưng đang âm thầm thở ra một hơi, ám lao kia đã bị bỏ không bao lâu này, nếu thực sự muốn dùng nó trừng phạt Hóa Hồ, vậy người chấp hành không ai khác chính là hấn hoặc là Ảnh, hai người bọn họ đều không muốn hạ thủ chút nào, nha đầu Hóa Hồ này, tuy tính tình có chút tùy tiện nhưng nội tâm lại vô cùng tốt.

..

Ngày hôm sau, Hòa Hồ đột nhiên hùng hùng hổ hổ bước vào trong phòng của Long Vân Thâm, nhìn thấy nàng liền hô lên hai tiếng công chúa, cũng không phải cái gì chủ tử, Long Vân Thâm vừa nghe liền biết nàng nguyện ý đáp ứng rồi.

“Nghĩ cả một đêm đã thông suốt.”

“Nữ nhân Long Mộ Hi lúc này chưa thể chết được, nhưng nàng ta chắc chắn vì chuyện hôm qua mà trả thù người, thuộc hạ là người gây ra tai họa này

nên phải gánh vác trách nhiệm mới đúng. Cuối cùng chỉ có thể chết để bảo hộ công chúa.”

“Được rồi, vậy trước hết ta mang người đi gặp ba người kia, họ đều là người đi theo ta đã lâu, về sau ăn ở cùng ba người họ cho tốt. Người trưởng thành nhất là Xuân Lan, làm việc ổn trọng, Hạ Vũ là người hoạt bát, cùng tuổi tác của người không sai biệt lắm đâu, nàng thật ra là một nha đầu thông minh nhanh nhẹn. Còn có một Đông Mai tính tình lặng lẽ...” Long Vân Thắm một bên dẫn đường cho Hỏa Hồ một bên không ngừng giới thiệu, nàng tựa như một đại tỷ tỷ hướng dẫn tiểu muội của mình học bài, ôn nhu tràn đầy trong mắt.

Hỏa Hồ là nữ tử đi ra từ trong đao quang kiếm ảnh, chưa bao giờ được nhìn đến một ánh mắt như vậy, nhất thời nhìn có chút ngốc, “Công chúa, người hẳn là cười rất nhiều, thật tốt.”

Long Vân Thắm ngừng lại một chút, sau đó gật đầu: “Àn”

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, một chốc đã đến địa phương của ba người Xuân Lan.

Xuân Lan cùng hai người còn lại đều ở chỗ này, hôm nay không có sự tình gì đặc biệt nên ba người chỉ đơn giản cùng nhau nói nhảm tán gẫu. Vừa thấy Long Vân Thắm đến đều nhất loạt đứng lên: “Công chúa.”

Long Vân Thắm ứng thanh, tránh qua một bên nhường chỗ cho Hỏa Hồ xuất hiện trước mặt ba người, nói, “Bản cung luôn nghĩ các người là một nhóm bốn người, chỗ khuyết của Thu Cúc từ nay do nàng ấy đảm nhiệm.”

Long Vân Thắm nhìn Hỏa Hồ, đang nghĩ nên giới thiệu tên của nàng ấy như thế nào thì Hỏa Hồ đã đi trước làm gương nói: “Chào mọi người, ta gọi là Tiểu Hỏa.”

Ngạch...

Cái tên này thực ra rất dễ nhớ.

“Àn, nàng là Tiểu Hỏa, Xuân Lan, người mang nàng đi xem tình hình phủ công chúa đi.”

Dứt lời Long Vân Thắm liền rời đi, lưu lại ba người hai mặt nhìn nhau. Các nàng vốn không quen biết với Hỏa Hồ, cũng chỉ có Xuân Lan cùng Hạ Vũ nhận ra được Hỏa Hồ chính là nữ tử các nàng nhìn thấy trong phòng công chúa ngày hôm qua.

“Các vị đang nhìn cái gì vậy?” Hỏa Hồ tựa vào một bên khung cửa, buồn cười nhìn ba người trong phòng vẫn đang đánh giá nàng. Nàng đối với công việc của một tỷ nữ không chút hiểu biết, nhưng luôn luôn cảm giác được ba người bên người Long Vân Thắm này rất có ý tứ. Nhất là Hạ Vũ, nghe nói nàng rất sùng bái Mị?

“Người là Hạ Vũ?”

“Ngạch, ần.” Hạ Vũ gật đầu, gởi với việc Hỏa Hồ biết tên mình có chút ngoài ý muốn, “Người biết ta?”

“Biết, sao có thể không biết, nghe nói người làm đồ ăn rất khéo, vừa vặn từ nay về sau ta sẽ có lộc ăn...”

Hạ Vũ lập tức đen mặt, nàng nấu đồ ăn đều để cho công chúa điện hạ a, người này chỉ là một cái tỷ nữ còn muốn đòi hỏi cái gì.

Xuân Lan đối với thân phận của Hỏa Hồ một chút cũng không biết, nhưng đã là người do đích thân Long Vân Thắm an bài đương nhiên có đạo lý, chỉ hy vọng người mới tới này sẽ không phạm sai lầm gì là được rồi, dù sao các nàng cũng không hy vọng Phủ công chúa lại phát sinh thêm sự tình gì. Vì thế, Xuân Lan liền đảm nhiệm làm lão sư của Hỏa Hồ, nhất nhất dạy dỗ nàng các công việc phải làm trong phủ công chúa.

Vốn quen thuộc với cuộc sống tiêu sái tùy ý, bên người đều là đao qua kiếm lại, bây giờ Hỏa Hồ phải học cách nấu nước làm điểm tâm, thậm chí cùng Hạ Vũ học tập rửa rau thêu đồ, cả người đều cảm thấy không thoải mái.

Nhìn một con cá trích tươi nằm trên thớt, nhìn Hạ Vũ từng chút tách lấy vây cá, nàng lại cảm thấy rất bất đắc dĩ, cuối cùng Hỏa Hồ trực tiếp cầm lấy tiểu đao của mình, vung tay, một loáng sau từng bộ phận của con cá kia đều được nàng bóc tách ra sạch sẽ.

Hạ Vũ nhìn con cá nằm trong khay mà vô cùng sùng sốt, sau đó lại khanh khách cười: “Tiểu Hỏa, người rất lợi hại.”

“Chỉ là một chút tài nghệ, bất quá là một con cá mà thôi.” Nàng trước kia giết người còn lưu loát hơn nhiều.

Thức ăn ngày hôm nay đều do một tay Hỏa Hồ cùng Hạ Vũ hoàn thành, hai người có chút kích động bụng một mâm đồ ăn đi lên.

Long Vân Thắm đứng lúc từ bên ngoài trở về, bụng có chút đói, ngửi được hương vị thơm lừng kia liền cảm thấy muốn ăn vô cùng. Vì thế không khỏi ăn nhiều một chút, sau đó còn không quên tán thưởng: “Tay nghề của Hạ Vũ ngày càng lưu loát, quả thực không sai.”

Hạ Vũ lập tức liền la lên: “Là công lao của Tiểu Hỏa.”

“Àn?”

Vì thế Hạ Vũ liền kích động đem chuyện Hỏa Hồ như thế nào giết cá, như thế nào làm sạch... một lần trôi chảy nói ra, cuối cùng không quên cảm thán:

“nếu nô tỳ cũng có bản lĩnh như Tiểu Hóa thì tốt quá, làm cái gì cũng không cần phiền toái.”

Long Vân Thâm cảm thấy một ngụm nước canh trong miệng có chút nuốt không trôi, chỉ cười cười nhìn nữ tử không ngừng thao thao bất tuyệt trước mặt, nàng đang cảm giác đầu óc bản thân chắc hẳn lú lẫn nên mới để cho Hỏa Hồ học tập bản sự của Hạ Vũ.

Thủ pháp lưu loát kia của Hỏa Hồ chắc chắn là do giết nhiều người mà ra, hiện thời đem làm đồ ăn...Nàng đang ăn cá Hỏa Hồ giết? Thủ pháp kia, xác định không phải là thủ pháp giết người chứ?

Long Vân Thâm cảm thấy bản thân không thể ăn nổi nữa, nhìn về mặt Hạ Vũ muốn đi theo báo Hỏa Hồ làm sư phụ kia liền không biết phải nói thế nào, chẳng lẽ học tập kỹ thuật giết người rất tốt a?

“Mang cái này xuống đi.”

Bữa trưa hôm nay Long Vân Thâm đều cảm giác cả người không được tự nhiên, nhất là cái bụng nàng thấy có gì đó rất quái dị. Cũng may một ngày sau đó đều bận rất nhiều việc nên nhất thời quên mất. Nhưng dù sao thì nàng vẫn nhớ dặn dò Xuân Lan, nhất quyết không để Hỏa Hồ lại xuống bếp nấu ăn nữa.

Đêm dài, công chúa phủ thật sự yên tĩnh.

Ánh xuất hiện từ một góc tối, chỉ để lộ ra một tấm lưng rắn chắc, hẳn nhìn nữ tử ngồi trước cửa sổ cũng không lên tiếng. Đợi đến khi Long Vân Thâm kết thúc mọi việc mới hô : “Chủ tử.”

Long Vân Thâm buông bút, xoa xoa bả vai đau nhức, gần đây công việc càng ngày càng nhiều, nàng bận đến mức muốn tẩu hỏa nhập ma luôn. Rõ ràng giao mọi việc cho Nghiêm Cần đi xử lý, nhưng những chuyện như sau khi quy hoạch nàng vẫn không thể không làm.

“Thế nào rồi?” Nàng nhường Ảnh đi tìm hiểu động tĩnh bên trong Quân đại thế gia, từ ngày ở Quốc An tự trở về kia, kết cục của Long Mộ Hi thế nào nàng cũng không để ý đến, Văn Nhân Mặc dường như không có dự tính muốn hưu thê.

Chuyện này kỳ thực đối với nàng là một sự ngoài ý muốn, theo như cá tính của Văn Nhân Mặc, sự tình gây ra vũ nhục lớn như vậy, hẳn cư nhiên hội có thể nhịn?

“Hồi chủ tử, Ngũ công chúa đã ban chết cho nha hoàn kia, cũng phái người tìm kiếm tung tích của Hỏa Hồ, không có động tĩnh gì khác.”

Dừng một chút, ánh mắt hẳn có chút biến đổi nói : “Về phần Văn Nhân Mặc càng không có hành động gì.”

Không có hành động? Như vậy quả thực có chút kì lạ. Mặc dù Văn Nhân Mặc không có cảm tình gì với Long Mộ Hi, nhưng chuyện đã phát sinh thành ra như thế, là một nam nhân làm sao có thể chịu đựng được chuyện thê tử mình ra ngoài vụng trộm. Văn Nhân Mặc thế nhưng chỉ giết một cái hòa thượng kia, liền tính bỏ qua chuyện này sao?

“Cái gì cũng chưa làm?”

“Vâng, chủ tử, bất quá trong Quân đại thế gia truyền ra chuyện vui.” Sắc mặt Ảnh hồ nghi, nói: “Ngũ công chúa hôm nay đột nhiên cảm thấy choáng váng, truyền thái y xem xét mới biết, nàng mang thai.”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 93: Chương 76: Đi gặp Tổng Miễn

Long Vân Thâm ngồi trên xích đu, trên người khoác một chiếc áo nhung màu trắng như tuyết, nàng từ từ nhắm lại đôi mắt hoa đào như muốn ngủ.

Hạ Vũ đứng ở bên cạnh nàng, theo sát không rời chính là Hỏa Hồ, hai người này không hiểu tại sao lại hết mực hợp nhau, cả ngày liền dính nhau như tỷ muội ruột thịt trong nhà. Cũng vì nguyên nhân này mà chuyện Long Mộ Hi mang thai hôm đó, Hỏa Hồ biết, Hạ Vũ cũng nghe được một ít mùi ngon.

Long Vân Thâm âm thầm đảo tròn mắt, không tiếng động thở dài một hơi, bên người nàng có hai người huyền não như vậy đi theo, thực sự là được chứ?...

“Thật sự? Nữ nhân kia cũng có thể mang thai sao? Nàng không phải cùng người khác?” Hạ Vũ hèn mọn bĩu môi, nghĩ đến tình huống của Long Mộ Hi trong Quốc An tự hôm đó, nàng thực sự hoài nghi một cách nghiêm trọng đứa nhỏ trong bụng Ngũ công chúa không phải chính tông.

Hỏa Hồ hung hăng gật đầu, lôi kéo Hạ Vũ nói: “Ta cũng cảm thấy như vậy.”

Long Vân Thâm đưa lưng về phía hai người này, trong lòng thâm khinh bỉ Hỏa Hồ, nha đầu kia ở bên cạnh Long Mộ Hi từ khi nàng ta kết hôn đến bây

giờ, không phải chính bản thân nàng rõ ràng chuyện này nhất hay sao.

Đợi cho Hạ Vũ bận việc rồi đi, Hòa Hồ rút cuộc khôi phục một chút nghiêm túc, cúi đầu phủ cạnh bên tai Long Vân Thâm nói khẽ: “Ngay cả đại hôn đêm đó, cũng không phải Văn Nhân Mặc.”

Long Vân Thâm cả người ác hàn, xoay người nhìn khuôn mặt vô tội của Hòa Hồ nói: “Loại sự tình của nàng ta không cần chú ý, Long Mộ Hi muốn làm gì đều không quan hệ gì với chúng ta. Người nếu thực nhân rồi, ta liền giao việc cho người đi làm.”

Đã qua một đoạn thời gian nàng chưa gặp Tống Miến, gần đây không có nhiều việc quan trọng, không biết lão nhân gia không chịu nổi tịch mịch kia làm cái gì trong tướng phủ.

Hôm nay nàng nghĩ sẽ đi xem hán, nhưng thời điểm nhạy cảm như này, nghênh ngang đi tướng phủ không ổn lắm, nàng đang nghĩ phải lựa chọn phương thức khác.

“Hòa Hồ, nếu ta muốn rời khỏi phủ công chúa tiến vào Tướng phủ, người có thể mang theo ta hay không?”

“Công chúa đi Tướng phủ làm cái gì?”

“Ý của người là có thể được?”

Hòa Hồ đột nhiên tỏ vẻ đắc ý, nói đến cái khác không tính, nhưng riêng khinh công của nàng trên giang hồ cũng được xưng là số một số hai đấy.

“Lúc trước nô tỳ còn cùng Hắc Hồ từng tỳ thí qua a, nô tỳ khi nào thì so kém với hán? Khinh công của Hắc Hồ so với Ảnh còn có phần tốt hơn, tên to con kia đôi nô tỳ còn phải khách khí mấy phần đấy.”

Long Vân Thâm trực tiếp quay đầu rồi đi không nghe những lời đắc ý của Hòa Hồ, khi quay lại trên người nàng đã mặc một bộ y phục trắng trong thuần khiết. Hai người từ cửa sau đi ra ngoài. Có Hòa Hồ bảo hộ, theo dõi hay phản theo dõi gì đó cũng không phải nói chơi, những người âm thầm quan sát nàng kia ngược lại bị Hòa Hồ đùa giỡn mấy vòng, một lúc lâu sau hai người mới đáp được đến cửa sau của Tướng phủ.

“Công chúa, ta nói cho người a, số lượng nhân mã theo dõi rất nhiều, bình thường bên ngoài người đắc tội với rất nhiều người sao?”

Long Vân Thâm chỉ cười cười, cũng không trả lời câu hỏi của nàng, nếu không có ai theo dõi mới chính là chuyện không bình thường đấy, nhất là vào thời gian này, cũng may những lần nàng gặp Nghiêm Cần đều có Ảnh trợ giúp.

Chính là đi những nơi không quan trọng nàng đều theo ý bọn chúng không chút phòng bị nào, nếu nàng làm quá ngược lại có thể càng rước thêm nghi ngờ.”

“Nhân mã? Chắc hán là rất nhiều” Long Vân Thâm nói, rồi không chú ý tới sắc mặt kinh ngạc của Hòa Hồ liền đẩy cánh cửa sau tiến vào bên trong, nói ra đúng là có chút xấu hổ, nếu không phải chỗ này đều là thủ vệ của Tống Miến thì nàng cũng đừng mơ mà ra vào tự tại như vậy.

“Đây là chỗ nào? Người muốn gặp Tướng gia sao?”

Long Vân Thâm không có trả lời, nàng hướng thẳng đến trúc viên mà đi, sự phụ nàng nếu không có việc gì làm chắc chắn sẽ ở trong này, hán là người không thích những chỗ phồn hoa náo nhiệt a.

“Đi gặp lão nhân gia, người có mang theo gì đó sao?”

Hòa Hồ xuất ra một hộp điểm tâm, đây là đồ sáng nay nàng cùng Hạ Vũ cùng nhau học tập mà làm ra, mặc dù hương vị không có gì đặc biệt nhưng nàng có nghe nói, Tống Miến tựa hồ rất thích ăn những gì đó mềm mại a.

“Vào trúc viên nói ít một chút, hoặc người đứng bên ngoài đi, không cần đa động những người khác trong Tướng phủ là được.”

Hòa Hồ gật gật đầu, nghe những lời căn dặn đầy trịnh trọng của Long Vân Thâm như vậy, nàng đang nghĩ đến người trong trúc viên kia hán là cao nhân thập phần tôn kính, liền không dám nói gì nữa.

“Vậy nô tỳ sẽ không đi vào?”

Long Vân Thâm gật đầu, tiếp nhận gói điểm tâm liền đi vào bên trong.

Còn chưa đi vào sâu lắm liền nghe được từ trong truyền ra một ít thanh âm, có chút loạn, không giống như của một người. Nàng đợi ở bên ngoài một lát, nghe được thanh âm kia tiêu tán rồi dừng lại mới đẩy cánh cửa ra đi vào, vừa vận nhìn được hai nam nhân đang ở bên trong.

Hai nam nhân đầu tiên là biến sắc, sau đó một người có chút giận dữ lên tiếng: “To gan. Nơi này không có phép người khác tiến vào.”

“Rồng cái gì, là đồ đệ của lão phu đó.”

Long Vân Thâm ngừng đầu, đánh giá nam tử trung niên trước mặt, bộ dạng hán thật nhã nhặn, đặc biệt là một đôi con ngươi tình lặng nhô nhô cực kì.

Hắn mặc y phục bình thường nhưng nàng vừa nhìn liền lập tức nhận ra đó là Thừa tướng đương nhiệm Tống Bồi Tiên.

Lại nói về Tống Bồi Tiên, nàng dường như không có nhiều ấn tượng lắm, trước kia thậm chí còn hay tránh mặt hắn nữa. Từ khi trùng sinh đến nay hầu như đều không nhớ rõ diện mạo của hắn dài ngắn ra sao.

Nhưng mà Tống Bồi Tiên dường như bất đồng với nàng thì phải, hắn vừa nhìn rõ ràng diện mạo người tới liền cả người chấn kinh, công chúa điện hạ? Trời ạ, thực sự hắn vừa mới mừng công chúa điện hạ sao?

“Vi thần mạo phạm công chúa điện hạ, tội đáng muôn chết!”

Tống Bồi Tiên luôn luôn cố ý chú ý tới Long Vân Thẩm, hắn biết nàng không ít lần đã tới Tướng phủ tìm phụ thân. Hắn đương nhiên cũng biết mối quan hệ của hai người là không bình thường, nhưng không hiểu được tại sao phụ thân mình lại thu nhận người như vậy làm đồ đệ?

Bị Tống Miễn giận dữ gầm lớn, trong lòng Tống Bồi Tiên liền ngàn chuyển vạn chuyển không ngừng suy ngẫm. Hiện nay trên triều đã sớm âm thầm chia làm nhiều phe phái khác nhau, mỗi phe phái lại chọn cho mình một vị chủ tử tận lực ủng hộ. Trong đó có hai phe phái phân chia rõ ràng nhất chính là phe phái ủng hộ Nhị hoàng tử Long Hách Tường và ủng hộ công chúa điện hạ Long Vân Thẩm.

Nguyên nhân cũng chính là do Thánh thượng đã thật lâu không có quyết định chọn lựa người kế vị, bao nhiêu năm nay đều nhắm mắt trông coi các hành động của các vị hoàng tử hoàng nữ, tâm tư khó dò, nên các quan viên triều thần vẫn luôn âm thầm quan sát không dám tự tiện hành động gì.

Hiện nay Long Vân Thẩm cùng Long Thanh Dương quan hệ không đơn giản, càng xem xét kĩ càng thấy phe phái ủng hộ vị hoàng nữ này ngày càng nhiều, Tam hoàng tử ở phía sau mượn sức quan viên đã giúp nàng xây dựng một đoàn thể không nhỏ.

Tống Bồi Tiên từ trước đến nay đều lựa chọn đứng trung lập, nhìn cuộc chiến tranh đoạt ngôi vị kia ngày càng náo nhiệt.

Tuy hắn biết, phụ thân cùng cháu trai của mình đều gần gũi cùng ủng hộ Long Vân Thẩm, nhưng cũng đều không dám phỏng đoán hay tùy ý quyết định cái gì. Dù sao Long Vân Thẩm chưa từng tìm gặp hắn!

Thời gian nháy mắt trôi, Tống Bồi Tiên đã tự mình suy nghĩ rất nhiều, khi hắn lại chuyển ánh mắt dừng trên người Long Vân Thẩm mới phát hiện nàng cũng đang quan sát chính mình.

Long Vân Thẩm cười nói: “Không nghĩ tới có thể gặp được Thừa tướng ở chỗ này, bản cung nhiều lần đến Tướng phủ đều không đi bái kiến ngài, là bản cung thất lễ...”

Tống Bồi Tiên nào dám nhận cái lễ lớn như vậy, lập tức xua tay: “Vi thần sợ hãi, không dám, không dám.”

“Cái gì dám hay không dám, đồ đệ ta chỉ nói một câu ngài liền ăn nói khép nép, lúc trước làm sao ngồi được lên chức thừa tướng vậy hả?” Tống Miễn nhìn nhi tử của mình không có chút tiền đồ, trực tiếp bắt nắn hô lên, chính là một câu liền làm cho Tống Bồi Tiên xấu hổ không biết phản bác như thế nào.

Long Vân Thẩm cũng chỉ đối với Tống Bồi Tiên gật gật đầu rồi liền vòng qua người hắn đi vào trong, nàng đem điểm tâm đặt lên bàn rồi nói: “Sur phụ giống như vừa tức giận?”

Tống Miễn hừ một tiếng, trực tiếp đi qua mở ra bọc giấy, nhìn mấy khóa điểm tâm vô cùng hợp ý thì lập tức nhét vào trong miệng, vừa ăn vừa bắt nắn nói: “Tiểu tử Thanh Dương kia thật lâu không đến thăm ta, nha đầu ngài cũng vậy, một phen xương cốt già yếu của lão phu thật sự không có ai thêm đê ý.”

Sắc mặt Tống Bồi Tiên nhất thời đen lại, bắt nắn nói: “Phụ thân, không phải còn có nhi tử sao?”

“Ngươi? Ngươi khi nào thì có thời gian đến thăm lão cha ngươi, mỗi lần đến đều vội vàng vàng, hơn nữa chưa một lần nào mang thứ gì đến cho lão phu a.” Tống Miễn giờ giờ lên điểm tâm Long Vân Thẩm mang tới cho hắn, trực tiếp cắn một miếng rất lớn, “Thanh Dương cũng biết sở thích của lão nhân gia ta, ngươi là nhi tử ta thế mà một chút cũng không biết, mỗi lần đến đây chỉ nói vãn vãn một câu ‘phụ thân thân thể có mạnh khỏe?’ Phụ thân ngươi sức khỏe rất tốt, tạm thời chưa chết được, không nhọc ngươi thấp thỏm.”

Tống Bồi Tiên nghe đến cả người vô lực, hắn vĩnh viễn đều nói không lại lão nhân gia này, hiện tại, hay tương lai đều như thế.

Đối với Tống Miễn, Tống Bồi Tiên thực sự vô cùng kính trọng, không chỉ bởi vì hai người là cha con ruột thịt với nhau, mà bởi vì Tống Miễn từng là phụ tá thân cận với đế vương, vì từ quan ở ẩn nên lời nói trên triều hết sức có trọng lượng, hắn cũng là người mang lại danh tiếng cho tướng phủ đến ngày hôm nay.

“Công chúa điện hạ đã cất công đến, thiết nghĩ có chuyện muốn nói với phụ thân đi, vi thần không tiện quấy rầy nữa, cáo lui.”

Tống Bồi Tiên dứt lời liền xoay người rời đi, trước khi đi còn không quên đóng cửa, Tống Miễn nhìn nhi tử của mình rời khỏi lúc này mới buông khối điểm tâm trong tay ra, “Đây là cái loại điểm tâm gì vậy, một chút hương vị cũng không có.”

Vừa rồi hắn không có chú ý, hiện tại mới cảm giác được mấy thứ này thật sự không ngon chút nào, hương vị còn có chút không đúng.

Long Vân Thẩm tùy ý cầm một khối điểm tâm lên ném thử, ngay lập tức lắc đầu nói: “Quả thật là không ra sao cả, đây là lần đầu tiên đồ đệ tập làm điểm

tâm, tay nghề không tinh. Về sau nhất định học tập làm tốt mới mang đến hiếu kính sư phụ ngài.”

Tổng Miển vừa nghe liền vui vẻ, đồ đệ của mình tự làm?

“Ân, nề tình tâm ý của người, không sao, người đã có lòng hiếu kính như vậy, sư phụ ta liền nhắm nháp nhiều một chút.”

Long Vân Thâm lập tức bật cười, đúng là tâm tính lão ngoan đồng mà!

“Ta ở bên ngoài có nghe tiếng tranh chấp trong phòng, sư phụ cùng Thừa tướng bắt măn nhau cái gì sao?”

Tổng Miển vừa nghe liền dừng lại động tác, vẻ mặt nghiêm túc: “Cũng không phải đại sự gì, chỉ là một ít quan viên muốn kết bè kết phái, trên triều gần đây tựa hồ rất loạn, hoàng thượng lại không tỏ vẻ muốn hành động áp chế gì, các phe phái hình thành càng ngày càng nhiều a.”

Chuyện này nàng không biết chút nào, Tổng Miển đột nhiên nhắc đến đơn giản là muốn nhắc nhở nàng.

Nhìn sắc mặt không được tốt lắm của Long Vân Thâm, Tổng Miển ngược lại nở nụ cười: “Thế nào, người cảm thấy chuyện này khó giải quyết lắm sao? Lúc trước không biết ai nói với ta phải đi đến cùng con đường này, còn đem xương cốt lão già này dụ dỗ một hồ?”

Nàng nghe được không khỏi bật cười, sau đó liên tục gật đầu: “Đúng vậy, sư phụ nói không sai, mấy chuyện này sao có thể làm phiền sư phụ người được, còn nữa, đồ đệ không cảm thấy khó giải quyết, chỉ cảm thấy hơi ngoài ý muốn thôi.”

Dừng một chút, Long Vân Thâm lại vòng vo lại đề tài: “Là thừa tướng mới nói cho người sao?”

“Ngoài hấn ra còn có thể là ai, nhi tử này của lão phu tuy rằng chẳng có đức hạnh gì tốt đẹp nhưng vị trí thừa tướng này cũng không phải tự nhiên rơi trên đầu hấn. Tâm tư hấn thật ra khó lường vô cùng, bấy lâu nay đều tự mình bảo trì thể trung lập, bất quá như vậy Hoàng thượng càng thêm nể trọng hấn,”

Giữ thể trung lập? Vậy là hấn sẽ hướng theo ý của hoàng thượng? Như vậy cũng tốt!

Tổng Miển đối với một chuyện tình luôn luôn nghi hoặc trong lòng, không nhịn được hỏi Long Vân Thâm: “Tiểu đồ nhi, người nhưng là thật sự không vội sao, ngày trước Lăng Triệt muốn người đi gặp Tả Tây tướng quân người không đi, hiện tại có cơ hội gặp Thừa tướng đương chiều liền tự chọn tránh mặt, hai văn võ đại thần quan trọng nhất triều đình người đều không chút để ý như vậy, thực sự là có ý hay thật sự hồ đồ đây?”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 94: Chương 77.1: Đưa Cỗ Vô Cực, cảm động không thôi(1)

Long Vân Thâm vừa nghe vậy liền cười ha ha, nàng sao có thể không hiểu ý tứ của Tổng Miển, hấn đơn giản chỉ muốn biết nàng đang dự tính cái gì.

Nhưng là, nàng chẳng có tính toán gì cả.

Trước kia nàng không ít lần tính qua, trong đám cựu văn thần nàng vốn muốn nhờ cậy Tổng Bồi Tiên, không những vì hấn là nhi tử của Tổng Miển mà còn là cậu của Long Thanh Dương, muốn duy trì quan hệ hợp tác cùng hấn hấn không phải việc khó.

Xét về bên võ tướng, nàng sẽ tìm Tả Tây tướng quân, đã có Lăng Triệt hỗ trợ mọi việc đều có thể hoàn thành. Cứ như vậy, với sự ủng hộ của văn võ hai người này nàng có thể hoàn toàn áp đảo ưu thế so với các hoàng tử hoàng nữ còn lại, không kể đến Lăng Triệt cùng Tổng Miển sẽ càng trợ giúp nàng nhiều hơn nữa.

Đương nhiên, nó chỉ giới hạn ở trước kia mà thôi. Từ khi nàng tiếp xúc với Dịch Tương, nàng lại chú ý đến vận mệnh biến chuyển của bản thân, hiện tại nàng không cần phải làm cái gì cả, chỉ cần lẳng lặng chờ đợi tề mà thôi. Nếu những lời kia của Dịch Tương ứng nghiệm, nàng còn có hai lần biến chuyển vận mệnh ở tương lai nữa.

Sao nàng cảm thấy năm nay loại thần côn như hấn rất dễ bán chức nghiệp đây! Hợp tác cũng không phải không có khả năng.

Vì thế nàng lại nở nụ cười, cười như là ẩn giấu tiên cơ không thể tiết lộ, “Sư phụ, lão nhân ra ngài gần đây rất buồn sao? Muốn biết ta đang làm cái gì đúng không?”

Ngạch. . .

Tổng Miển kéo râu, khóe miệng giật giật, trong mắt lóe lên ánh sáng bất đắc dĩ, tiểu đồ nhi của hấn làm sao lại thông minh như vậy đâu.

“Ha ha, sư phụ không phải đang thay người sốt ruột sao! Người xem người mỗi lần người đến Tướng phủ lại chạy tới chỗ này của lão phu, liền cũng chỉ muốn ngồi một lúc rồi rời đi, người ngoài đang đồn đãi ầm lên rằng người muốn mượn sức Thừa tướng a, hai người cảm tình tốt, trên thực tế người chẳng làm gì cả.”

Tổng Miễn thực sự có chút đoán không ra, nha đầu này không phải lúc trước rất nóng vội hay sao, nên nàng mới đến tiếp cận hắn. Nhưng hôm nay càng quan sát càng thấy nàng bình tĩnh, nhất là cái ý nghĩ hắn không thể đoán được ấy, hắn làm sao có thể nhìn được tò mò.

“Nha đầu, chuyện phân chia phe phái vừa rồi người cũng nghe rồi, ta không biết người đang muốn làm cái gì nhưng cũng nên âm thầm an bài một chút đi. Tiểu tử Thanh Dương kia ta có thể cam đoan hắn không có tâm tư tranh giành gì, người có thể tin tưởng hắn sẽ toàn tâm toàn ý giúp người. Nếu người gặp khó khăn gì không cần ngại cứ đi gặp hắn, tìm hắn với tìm ta không khác nhau là mấy, lão già này đã ngần này tuổi đầu rồi, giúp được người cũng chỉ có một phần mặt mũi thôi, còn lại đều chân chính dựa vào những người trẻ tuổi mới được.”

Dứt lời Tổng Miễn lại nói, “Bồi Tiên là một người ôn trọng, có thể hắn sẽ tiếp tục giữ thế trung lập, nhưng một khi người xuất thủ, hắn sẽ vì lão phu mà nể một phần mặt mũi.”

Mấy ngày nay Tổng Miễn đã suy nghĩ rất nhiều, cũng không biết vì sao, đại tể sắp tới, hắn đột nhiên cảm thấy lo lắng cho Long Vân Thâm, có lẽ vì nghĩ tới đại tể mười năm trước trong quá khứ.

Cảm khái một phen, Long Vân Thâm quả thực cảm thấy cảm động cực kỳ, những lời nói này hắn vì nàng lo lắng nàng hoàn toàn hiểu được. Sư phụ cùng nàng biết nhau bất quá mới có mấy tháng, hắn lại có thể vì nàng như thế. Những lời này có thể nói không nên nói ra lúc này, nhưng hắn lại phát ra chân thật như vậy, thậm chí còn gợi ý cho nàng đi tìm Tổng Bồi Tiên, có hắn bảo hộ là tốt.

“Sư phụ...”

Cái mũi Long Vân Thâm có chút đau xót, nhìn không được mà đỏ hai hốc mắt.

Người nói vô tâm người nghe hữu ý, Tổng Miễn tức thời sáng ngời hai mắt, vỗ tay cười ha ha thật to, “Tốt lắm, tốt lắm! Lão phu đã từng ngần này tuổi, nhi tử cũng sinh ra một thằng nhóc nên không có một đứa cháu gái nào, nếu người không che lão phu hay là cháu gái, lão phu liền nhận thức người là cháu gái lão phu, như thế nào?”

Tổng Miễn không giống Tổng Bồi Tiên, hắn chưa bao giờ bận tâm đến cái gì huyết thống phân biệt, theo hắn, Nhiếp Chính vương còn có thể làm đồ đệ mình thì công chúa tại sao không thể làm cháu gái chứ?

“Sư phụ nói thật a?”

Lúc này, Long Vân Thâm cũng cười, nàng nhưng cũng thực muốn a.

“Đương nhiên.”

“Gia gia...”

“Ai...”

Nhất thời một già một trẻ ở trong phòng nhìn nhau mà cười, hai người đều cảm giác được mối quan hệ này càng lúc càng thân cận, Tổng Miễn rất khoa trương, cười đến mức không thấy được mặt trời.

“Như vậy tốt lắm, khi nào nha đầu người xuất thủ tranh giành vị trí kia, lão phu liền là người sở hữu thân phận khắp thiên hạ đều phải tôn quý..”

“Được, bất quá gia gia sẽ để ý sao?”

“Lão phu đương nhiên... khinh thường.” Tổng Miễn trừng mắt, lại xoay người đi vào trong phòng bên cạnh, một hồi lâu mới đi ra lần nữa, trong tay hắn nhiều ra một cái hộp. Hắn đem cái hộp đó đặt trên bàn, mở ra ngay trước mắt Long Vân Thâm, thứ được chứa bên trong lúc này đều hoàn toàn lộ ra.

Long Vân Thâm không nhận biết thứ này, nhưng cũng cảm giác được nó dị thường trân quý.

“Đây là Cỏ Vô Cực, năm đó lão quốc sư hữu duyên đem tặng cho lão phu, nhưng lão phu vẫn giữ từ đó đến nay chưa có cơ hội sử dụng, đưa cho người xem như quà nhận cháu gái đi.”

Cỏ Vô Cực như thế nào nàng không hiểu lắm, nhưng nếu là đồ lão quốc sư tự nhiên sẽ hiếm có trên đời, Long Vân Thâm lập tức xua tay, “Đã là quà tặng của lão quốc sư, ta làm sao dám nhận.”

“Vô nghĩa, đồ đều ở trên tay của ta, ta đưa cho ai còn không được chắc! Cho người mượn đây, tuy thứ này kém so với Vô Cực Nam Khương, nhưng cùng với nó không khác biệt là mấy, hẳn chứng trong người người đã sắp tới giới hạn rồi, sẽ không tốt cho xương cốt đâu, người cầm lấy Cỏ Vô Cực này có thể cảm cực thêm một chút.”

Long Vân Thâm chấn động, hốc mắt một lần nữa lại đỏ lên, vì bệnh tình của nàng sao, vậy nàng biết phải hồi báo như thế nào đây?

“Ta...”

“Ta đã già rồi, giữ cái này cũng vô dụng.”

Long Vân Thâm lại lắc đầu, vô dụng nhưng cũng không nên cho nàng, hần vừa nhận thức nàng là cháu gái nhưng cũng nên đưa cho Tống Bồi Tiên hoặc Long Thanh Dương mới phải.

Có thể thấy được Tống Miễn thật sự xem nàng như người thân ruột thịt vậy.

Long Vân Thâm âm thầm nghĩ trong lòng, nàng nhất định phải đối xử thật tốt với Tống Miễn, đây là gia gia của nàng.

Lại nói chuyện thêm một lát, Long Vân Thâm mới cất Cỏ Vô Cực vào trong người rồi đi.

Vừa ra khỏi trúc viên nàng liền nhìn thấy Hòa Hồ, nhìn thấy hốc mắt Long Vân Thâm hồng hồng, Hòa Hồ không khỏi nóng nảy, “Công chúa người như thế nào? Bị khi dễ?”

Long Vân Thâm lắc đầu, nàng khi nào thì bị khi dễ, nàng là bị cảm động.

“Không có việc gì, chúng ta đi thôi.”

Hai người vừa ra ngoài không quá mấy bước, liền đụng phải một người giống như đang đứng chờ, Tống Bồi Tiên.

Nhìn thấy Long Vân Thâm đi ra, ánh mắt Tống Bồi Tiên lập tức lóe lên, công chúa điện hạ thế nhưng nói chuyện với phụ thân hần đủ lâu.

“Thừa tướng?”

Tống Bồi Tiên sau khi hành lễ mới nói: “Công chúa điện hạ đã đến phủ mấy lần, thần đều tiếc nuối chưa đối đáp được người, hiện tại vừa vặn gặp được, không bằng thỉnh công chúa uống ly trà xanh, để thần bồi tội. Không biết ý người thế nào?”

Long Vân Thâm không nghĩ tới Tống Bồi Tiên cư nhiên chủ động tìm nàng, nàng mỗi lần đến Tướng phủ đều tránh đụng mặt với hần, không phải vì hần quá khó gặp mặt, mà là vì hần luôn luôn bảo trì trung lập như vậy, nàng nghĩ hần không muốn bị cuốn vào cuộc tranh đoạt này.

Nhưng mà hôm nay tại sao...

“Vây quấy rầy thừa tướng rồi.”

Đi theo Tống Bồi Tiên đến chính sảnh Tướng phủ, Long Vân Thâm để Hòa Hồ chờ ở tiền sảnh liền cùng Tống Bồi Tiên đi vào thư phòng.

Nàng lần đầu tiên đối mặt chính diện như thế này với Tống Bồi Tiên, cũng đánh giá sơ qua thư phòng của hần, rất đơn giản, văn phòng tứ bảo đặt trên mặt bàn, giấy Tuyên thành thẳng tắp chỉnh tề, bên cạnh là một giá sách cao lớn khổng lồ nữa...

Một cạnh khác của thư phòng nhưng chính là bàn ghế cùng hai chậu lục bình lớn hơn bình thường.

Thừa dịp nàng đánh giá thư phòng, Tống Bồi Tiên liền sai người mang trà đi vào, đặt trà lên mặt bàn, nàng liền gật gật đầu an vị đối diện Tống Bồi Tiên, hai người đều không muốn nói chuyện.

Ước chừng một ly trà đã qua đi, Tống Bồi Tiên mới mở miệng nói: “Công chúa điện hạ quan hệ rất tốt với gia phụ a.”

Nghe thì giống một câu hỏi nhưng lại mui phần khẳng định. Dù sao hần biết rõ ràng Tống Miễn là người thế nào, phụ thân hần cho dù đối với chính hần đều không nguyên ý thân cận, trừ bỏ có ngoại tôn Long Thanh Dương là khác biệt thì chẳng có ai khác. Nhưng điều này hoàn toàn có thể lí giải, Long Thanh Dương là ngoại tôn của Tống Miễn, dù sao cũng là máu chảy ruột mềm, muội muội hần ngày trước cũng được phụ thân nhất mực sủng ái, nếu không phải vì ý chí của tiên hoàng lão nhân gia chắc chắn không gả nàng vào cung.

Ở trong lòng Tống Miễn, người đứng đầu hậu cung thì như thế nào, bất quá cũng chỉ là một trong những phi tần của Hoàng đế mà thôi, nữ nhi của hần nên được hưởng một cuộc sống hạnh phúc hơn.

Nhưng hôm nay, bản thân phụ thân hần lại quan tâm như thế đến một tiểu cô nương, hơn nữa nàng còn là nữ nhi của Hoàng hậu, công chúa điện hạ Nam Hoàng quốc. Thực sự không được, thế cục nhất thời này chỉ cần một nước đi sai thì tất cả sẽ bị phá vỡ hết, còn có thể đắc tội với người ta. Hoặc là, về sau người đáng cơ nếu không phải là công chúa điện hạ thì kết cục của bọn họ sẽ như thế nào.

Tống Bồi Tiên luôn luôn vì toàn bộ gia tộc của mình mà tính toán thật kĩ, hần là thừa tướng một nước, trên vai càng nhiều hơn trách nhiệm. Huống chi muội muội mình còn đang ở trong cung, đứa cháu ngoại cũng thế, rất có khả năng sẽ bị liên lụy vào cuộc chiến này.

Cho nên hần cảm thấy, hần lên thăm dò ý tứ vị công chúa điện hạ này một chút.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 95: Chương 77.2 : (Tiếp)

Long Vân Thâm cũng nghe ra một chút ý nghĩ của hắn, dù sao từ ánh mắt kia nàng biết Tống Bồi Tiên không có ý muốn che giấu suy nghĩ của mình, hắn là đang không đồng ý chuyện nàng cùng Tống Miễn lui tới quá mức đi!

Điều này dễ hiểu thôi, dù sao trên vai Tống Bồi Tiên còn có toàn bộ gia tộc họ Tống.

Bất quá bởi vì có Tống Miễn, nàng không chán ghét hay nghĩ xấu về Tống Bồi Tiên, bất quá nàng cũng không thích hắn cho lắm.

Đương nhiên, chuyện nàng nhận thức Tống Miễn là gia gia kia sẽ không để cho hắn biết được.

“Thừa tướng hắn là biết, lão thái gia là sư phụ của bản cung.”

Nàng không hề đề cập tới chuyện gì khác, chính là nhân nhát đáp lại câu hỏi của hắn. Loại câu trả lời như vậy làm cho Tống Bồi Tiên không cách nào tiếp tục phát triển câu chuyện, công chúa điện hạ này ngốc thật hay đang giả ngốc đều qua mặt hắn đây?

“Công chúa điện hạ ưu ái, gia phụ vốn yêu thích y thuật, bất quá cũng chỉ là vài nghiên cứu tự mình tìm tòi mà thôi, so ra làm sao sánh kịp với Thái y trong cung.”

Trong lòng Long Vân Thâm hiện lên một tia xem thường, y thuật của sư phụ nàng sao có thể đem đi so với đám thái y vô dụng kia chứ!

Nhìn thời gian cũng không còn sớm, nàng quả thực lười diễn trò mèo trước mặt Tống Bồi Tiên nữa, trực tiếp đứng dậy nói: “Nếu là Thừa tướng gặp mặt bản cung chỉ để nói về vấn đề này, vậy mọi chuyện cũng đã xong rồi, bản cung còn có việc, xin cáo từ.”

“Công chúa điện hạ!”

Nhìn Long Vân Thâm quả thực muốn đi, Tống Bồi Tiên đột nhiên quỳnh lên, không khỏi bất giác thốt lên câu gọi.

Long Vân Thâm đưa lưng về phía hắn, khóe miệng kéo lên một đường cong vô cùng đắc ý, lão già gian xảo này cũng có lúc không chịu nổi.

“Thừa tướng có việc gì?”

“Này?”

“Sao?”

Trong lòng Tống Bồi Tiên cân nhắc một phen, dù sao hôm nay cũng đã gặp mặt, không bằng nói ra rõ ràng tất cả mọi chuyện, “Công chúa điện hạ, vi thần còn muốn nói mấy lời.”

Long Vân Thâm ngồi xuống lần nữa, đợi Tống Bồi Tiên mở lời.

Tống Bồi Tiên nhìn nữ tử trước mặt, rõ ràng chỉ là một tiểu cô nương mười lăm tuổi đầu mà có thể sở hữu ánh mắt trầm ổn như thế, thật giống như hành động gọi nàng lại này của hắn đều nằm trong dự liệu của nàng. Suy nghĩ này làm cho hắn kinh hãi, hắn thế nào có thể xem nhẹ ánh mắt này.

Bất quá trước mắt cũng chưa thể nói là cái gì.

“Công chúa điện hạ, vi thần cả gan hỏi một câu, đối với thế cục trên triều hiện tại người có suy nghĩ gì?”

Long Vân Thâm thu hồi nụ cười trên miệng, không cần nghĩ ngợi nhiều liền nói ra quan điểm của mình: “Trên triều hiện tại đơn giản đến mức làm cho người ta nhìn một cái liền hiểu rõ.”

Tống Bồi Tiên lập tức đen mặt, mỗi khi hắn thượng triều đều gặp phải chương khí mù mịt khắp nơi, nàng lại nói là đơn giản hiểu rõ, thật sự là bậy bạ!

“Chẳng lẽ không đúng! Đại thần trong triều hiện tại tự động chia làm ba phái, một phái duy trì Nhị hoàng tử, một phái xem như ủng hộ bản cung, cũng là nhờ Tam hoàng tử, mà một phái khác chính là giống như Thừa tướng cùng Đoan vương, giữ vững thái độ trung lập, thế cục như vậy không phải là vừa nhìn đã hiểu sao?”

Tống Bồi Tiên nghe Long Vân Thâm một lời nói trắng ra thì cả người cứng đờ, công chúa điện hạ thực là đủ trực tiếp!

“Công chúa điện hạ nghĩ thế nào về chuyện này!”

“Chỉ là một đám ô hợp mà thôi!”

“Ý của công chúa là có thể lực sau lưng là các vị đại thần đi nữa cũng không có ảnh hưởng gì sao?”

Long Vân Thâm càng cười ý vị thâm trường, “Thừa tướng chó không phải đã quên, đương kim thánh thượng đang còn sống rất tốt, kéo kè kết cánh là chuyện đại nghịch bất đạo, không phải là muốn mưu nghịch sao?”

Dám ở thời điểm Long Hạo Thiên tại vị lên lút chủ động kéo bè kết đảng, thậm chí dám tự ý lựa chọn thiên tử cho tương lai, đây là sự tình tuyệt đối không được phép xảy ra với một vị quân vương. Sự nghi kị của đế vương, muốn chết cũng không phải đơn giản như vậy.

Lời này của Long Vân Thâm vừa nói ra liền làm cho Tống Bồi Tiên giật mình tỉnh người, kém chút nữa đổ ra một thân mồ hôi lạnh, hẳn cứ nghĩ giữ vững thái độ trung lập của mình mà quên mất hậu quả của việc kết đảng hạ hội là như thế nào. Bọn họ đang làm cái gì, hoàng thượng vẫn đang tại vị a! Đây không phải là trực tiếp nói không đề Hoàng thượng vào trong mắt sao, ngang nhiên coi rờ hoàng quyền.

Nếu hoàng thượng tức giận, bọn họ liền...

Tống Bồi Tiên nhìn nữ tử trước mặt, ánh mắt so với lúc trước bất đồng, khó trách phụ thân coi trọng nàng, nàng thật sự không giống những người hèn từng biết.

Ngẫm lại mới thấy, vị công chúa điện hạ này ngay cả một chút ý định âm thầm kết giao cũng không có, nàng không giống Nhị hoàng tử, âm thầm mượn sức đại thần, cũng không có ý định đến gần kết thân với văn võ bá quan. Ở trong cung nàng cùng Tam hoàng tử quả thực có qua có lại, nhưng nàng cũng chỉ thân thiết với một mình hắn, ngay cả mẫu phi hắn cũng chưa từng gặp mặt một lần.

Ở ngoài cung, tuy rằng quan hệ với phụ thân hắn với nàng rất tốt, nhưng cũng chỉ dừng lại có vậy.

Đúng rồi, quan hệ giữa nàng và Nhiếp Chính vương tựa hồ cũng không đơn giản, quan hệ với Quốc sư cũng có, bất quá đây đều là tin đồn từ nhiều nơi truyền ra, khó bề phân biệt được đâu là thật đâu là giả.

Càng nghĩ càng cảm thấy vị công chúa điện hạ này không đơn giản a, nàng bàng quan đứng ở bên ngoài xem xét tình hình, lại âm thầm tích trữ năng lượng to lớn làm người ta không thể ngờ đến, chỉ cần thời cơ thích hợp, một mình nàng liền làm cho vùng nước này loạn càng thêm loạn.

“Công chúa điện hạ?”

“Thừa tướng nếu lại nói về chuyện này, bản cung cũng không thể nói gì thêm với người, mặt khác, bản cung thực sự có chuyện phải làm nên không thể ở lâu, thừa tướng không cần tiễn.”

Dứt lời, Long Vân Thâm trực tiếp đứng dậy đi ra ngoài, Hòa Hồ rất nhanh mang nàng phi thân rời đi. Lưu lại Tống Bồi Tiên ngây ngốc ngồi đó, đầu óc hỗn loạn một mảnh.

Hai người trở về phủ công chúa, Long Vân Thâm lập tức gọi Đông Mai tiến vào, Cỏ Vô Cực này là sự phụ cô ý đưa cho nàng, nàng phải lựa chọn sử dụng thật tốt. Cụ thể như thế nào chỉ có Đông Mai mới biết được.

Đông Mai vừa tới, Long Vân Thâm đã đem Cỏ Vô Cực lấy ra, nàng vừa nhìn thấy ánh mắt liền sáng ngời, nếu không phải ngại có Long Vân Thâm ở đây, phỏng chừng nàng đã nhảy cẫng lên vì sung sướng rồi.

“Công chúa điện hạ, đây là...Cỏ Vô Cực?”

Trong lòng Long Vân Thâm cả kinh, biểu cảm Đông Mai như vậy, vị thuốc này thực sự rất hiếm thấy sao: “Đúng vậy, có khả năng đem nó làm thuốc không?”

“Hả? Làm thuốc?” Đông Mai nhin không được hít một hơi khí lạnh, đây là Cỏ Vô Cực a, thiên kim khó cầu a, cư nhiên phá đi làm thuốc, có phải xa xỉ quá mức rồi hay không!

“Cỏ Vô Cực đối với bệnh tình của công chúa điện hạ trợ giúp rất nhiều, nếu không phải vì có công chúa điện hạ nô tỳ thực muốn đem nó đi ngâm rượu.” Đông Mai tận lực giảng giải ý nghĩ của bản thân, tận lực làm cho chính mình không được lãnh phí được thảo này.

“Rượu thuốc?”

“Đúng vậy, Cỏ Vô Cực cùng Vô Cực Nam Khương trăm năm khó gặp như nhau, một loại ở dạng cỏ, một loại ở dạng quả, hai loại Vô Cực này tuy được tính không giống nhau nhưng Cỏ Vô Cực có tác dụng nhiều hơn chính là kéo dài tuổi thọ, tuy nó không có nhiều tác dụng với hàn chứng, nhưng đối với biến chứng của nó thì vô cùng hữu ích, thậm chí có thể loại bỏ. Nếu như vậy thân thể công chúa sẽ không cần quá lo ngại nữa, còn có, cái này đối với tử cung của nữ tử vô cùng tốt.”

Long Vân Thâm nháy mắt trầm mặc, nàng chỉ nghe được bốn chữ ‘kéo dài tuổi thọ’. Quả nhiên, sự phụ nói Cỏ này vô dụng là giả, thứ này rõ ràng có thể kéo dài tuổi thọ.

Gia gia, ngày đầu tiên nhận thức nàng đều đối xử với nàng tốt như vậy, nàng nên làm cái gì bây giờ.

Gặp Long Vân Thâm trầm mặc, Đông Mai cũng không dám quấy rầy, cầm lấy Cỏ Vô Cực lên nghiên cứu, càng nhìn càng cảm thấy Cỏ Vô Cực này phi thường hoàn mỹ, màu xanh tươi mới, từng ngọn cỏ đều mượt mà phì nộn, vừa nhìn liền biết là thượng phẩm.

Biến chứng của công chúa điện hạ có cơ hội loại bỏ! Đông Mai càng nghĩ càng cười vui vẻ.

Càng là như thế, trong lòng Long Vân Thắm càng thêm bồn chồn. Nghĩ nghĩ nàng liền lắc đầu: “Không nên động, cẩn thận ngấm vào rượu là được.”

Nàng nghĩ, ngấm thành rượu thuốc đưa về cho Tống Miễn, gia gia đối với nàng tốt, nàng cũng có thể hoàn trả trở về đi?

“Công chúa?”

“Công hiệu kéo dài tuổi thọ của nó, chúng ta nên tận lực phát huy.”

“Nhưng là, biến chứng của công chúa?”

“Không ngại, người chỉ cần dựa theo lời của bản cung nói mà làm.”

Đông Mai không hiểu cảm được thảo rồi đi, Hỏa Hồ nhìn thấy người vừa đi liền từ chỗ tối xuất hiện, nhìn Long Vân Thắm vẫn đang trầm tư liền lên tiếng: “Công chúa điện hạ, Cỗ Vô Cực này là lão nhân gia trong nhà đó đưa người sao?”

Long Vân Thắm gật gật đầu, xoa xoa mi tâm, nàng thực không chịu nổi đại lễ như vậy a!

“Thật sự là! Lão nhân gia hẳn đối với công chúa điện hạ cũng thật tốt, Cỗ Vô Cực này vô cùng khó cầu, năm đó nô tỳ theo Hắc Hồ cùng Mị đi tìm Vô Cực Nam Khương đã từng nhìn thấy một lần. Cỗ Vô Cực cùng Vô Cực Nam Khương sinh ra giống nhau nhưng lại khác chế lẫn nhau.”

Nói cách khác, Cỗ Vô Cực cùng Vô Cực Nam Khương trân quý như nhau.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 96: Chương 77.4: (Tiếp)

Biết được điều này, Long Vân Thắm càng là không dám dùng nó. Gia gia đã vì nàng làm nhiều lắm rồi!

Tuy rằng nàng rất muốn chữa khỏi bệnh biến chứng trong người, nhưng lại không thể...

“Lời nói kéo dài tuổi thọ có tin tưởng được bao nhiêu?”

Hỏa Hồ nghĩ nghĩ rồi nói: “Hẳn là do Cỗ Vô Cực có thể loại trừ mọi căn bệnh trong cơ thể nên làm người bệnh có thể sống càng lâu thêm. Công chúa không nên làm cho thứ này trở về, đây quả thực là đồ tốt!”

Nàng sẽ không làm vậy, cho dù nàng có thực là cháu gái của Tống Miễn, căn bản cũng không dám cầm đồ như này, huống chi, bọn họ không có chút quan hệ ruột thịt nào.

Nhìn thời gian không còn sớm, Long Vân Thắm cho Hỏa Hồ lui ra ngoài rồi trực tiếp đi vào trong nội điện. Đối với kế hoạch bản thân nàng đã tỉ mỉ bày ra mấy ngày trước, nàng luôn luôn cảm thấy còn thiếu một thứ gì đó rất quan trọng.

Sản nghiệp của Đoan vương không thể không nói là cực khổng lồ, mà chuỗi cửa hàng của nàng lúc này chỉ là một tiêu điểm nhỏ nhoi không đáng chú ý.

Tuy rằng tích góp tiền từng chút một cũng là một cách, nhưng muốn đạt được một sản nghiệp cự phú thì con đường của nàng còn xa lắm.

Nàng cần một cơ hội?

Cơ hội của nàng rốt cuộc là khi nào mới có? Cả người Long Vân Thắm ghé vào trên bàn, suy nghĩ xem mình nên chọn con đường ra như thế nào là tốt nhất. Mà trong chốc lát thời gian qua đi đều không chút phát giác, đến khi Xuân Lan tiến vào phòng bắt gặp bộ dạng úp sấp của nàng.

Xuân Lan tiến lên đóng cửa sổ lại, cuối cùng phủ thêm một tấm áo choàng cho Long Vân Thắm mới nói: “Công chúa, nên dùng bữa tối!”

“Ai làm?”

Long Vân Thắm không nhịn được hỏi một câu theo bản năng, nàng thực sự không muốn ăn đồ ăn do Hỏa Hồ làm một lần nữa.

Xuân Lan nhìn không được cười cợt: “Tất nhiên là Hạ Vũ làm, Tiểu Hỏa gần đây không hay đi phòng bếp lắm, nàng ấy gần đây tựa hồ hứng thú với y thuật hơn, đã đi cùng với Đông Mai rồi.”

Nói đến Hỏa Hồ, đến cả Xuân Lan đều cảm thấy thật thần kì, nữ tử này thực sự vô cùng thú vị, dù ở hoàn cảnh nào cũng có thể hòa mình một cách dễ

dàng nhất, hơn nữa người gặp người thích, đối với sự tùy tiện chưa bao giờ so đo. Bản thân Xuân Lan cũng không ngờ được, nữ tử mà ngày đầu mình vẫn luôn lo lắng, hiện tại chính mình lại yêu thích như vậy.

Long Vân Thâm cũng nghe ra giọng điệu của Xuân Lan, cười nói: “nàng là người rất tốt để ở chung, hơn nữa tâm tư đơn giản.”

Hỏa Hồ trừ bỏ thủ pháp giết người có chút quá lưu loát ra thì căn bản cũng là một đứa nhỏ không hơn không kém, so với tâm tư của Hạ Vũ còn phải nói hồn nhiên hơn nhiều. Nhưng là chính vì thế mà thực thích Hỏa Hồ, thật sự nàng có thể đem cho người đối diện cảm giác thân thiết đơn thuần nhất.

Đây cũng là nguyên nhân ngày trước nàng để cho Hỏa Hồ hòa nhập với ba tỷ nữ còn lại, Hỏa Hồ cũng như Hắc Hồ, đều làm cho người ta tự muốn ở chung.

Vừa nghĩ như vậy, Long Vân Thâm lại nhớ đến một người khác, Lang, cái nam tử ít nói không biết ham muốn kia, từ lần cuối cùng gặp mặt tựa như đã biến mất vào hư không vậy, một chút tin tức đều không có.

Ảnh nói nàng đã mất đi liên lạc với Lang, Long Vân Thâm biết nếu nàng muốn biết rõ ràng tình huống thì có thể trực tiếp phái người đi tìm hiểu.

Nhưng là nàng cũng không đồng ý làm vậy, nàng tin tưởng Thanh Y vệ, cũng như tín nhiệm Lăng Triệt cùng Long Thanh Dương vậy.

Mấy ngày say, đại tế mười năm của Nam Hoàng quốc cuối cùng cũng bắt đầu.

Đại tế năm nay là một đại lễ quan trọng của cả Nam Hoàng từ trên xuống dưới, hơn nữa hai sứ giả hai nước lân bang đều đến tham sự, sự kiện càng thêm được chú trọng.

Vừa mới sáng sớm, Long Vân Thâm cùng Long Hách Tường, Long Thanh Dương bị tuyên đến Ngọc Quỳnh điện.

Ba người bọn họ khó có được thời điểm gặp mặt nhau như vậy, nhưng đều không biết đã xảy ra chuyện gì.

Tào công công ở ngoài điện Ngọc Quỳnh điện chờ đợi, quay đầu hành lễ đối với ba người, thanh âm không nóng không vội nói: “Ba vị điện hạ, Hoàng thượng còn đang thương lượng sự tình cùng quốc sư đại nhân, kính xin ba vị điện hạ chờ một lát nữa.”

Nghe nói quốc sư Dịch Tương còn đang ở trong, sắc mặt ba người đều có một chút biến hóa.

Long Hách Tường có chút ngạc nhiên, hắn không tiếp xúc nhiều lắm với quốc sư, nhưng cũng biết nam tử kia rất được phụ hoàng coi trọng, hắn từng vài lần thăm dò để mở ra quan hệ nhưng đều bị Dịch Tương nhàn nhạt cự tuyệt.

Long Thanh Dương cũng không khỏi đề phòng, nam tử kia đã có vài lần đi tìm Lục muội gây ra những chú ý cực lớn trong cung, hiện tại lại muốn làm chuyện gì? Hắn tìm phụ hoàng, chẳng lẽ sự tình có liên quan gì đến Lục muội?

Long Vân Thâm lại càng trực tiếp suy nghĩ, nàng đối với Dịch Tương không có một chút hảo cảm nào, đằng sau vị thần côn như hắn dường như còn che giấu chuyện gì đó mà nàng không biết được, khẳng định lần này chuyện có liên quan đến ba người bọn họ, nói không chừng còn trực tiếp phải làm gì đó trên đại tế!

Hiển nhiên, Long Vân Thâm đoán đúng rồi!

Dịch Tương đẩy cửa điện đi ra ngoài, vừa nhìn thấy ba người chờ ở ngoài thì mỉm cười khẽ: “Ba vị điện hạ tới rất sớm, bình thường giờ này có lẽ ta còn đang ngủ.”

Long Vân Thâm một mặt ác hàn, chuyện này có gì buồn cười sao?

Long Hách Tường cùng Long Thanh Dương đồng dạng một mặt xấu hổ, lại vẫn đáp lại hắn: “Quốc sư cũng thực sớm.”

Thằng nhãi Dịch Tương cư nhiên còn tìm lời đáp lại, hắn vuốt vuốt chòm râu không tồn tại một phen, sau đó chỉ vào cảm bản thân không ngừng gật đầu: “Quả thực là thực sớm, bất quá đại tế đã đến rồi ta nào dám tham ngủ chứ!”

Vì thế ngay dưới ánh mắt vô hạn bóng đêm của mọi người, thần côn Dịch Tương kéo bóng dáng thon dài của mình rời đi.

Đợi một lát, Tào công công đi vào trong điện thông báo, lúc này thanh âm của Long Hạo Thiên mới ở bên trong truyền ra: “Đều vào đi.”

Ba người liếc mắt nhìn nhau một cái liền đẩy cửa đi vào.

Long Hạo Thiên một thân long bào ngồi trên long ý, nhan sắc có vẻ không được tốt lắm.

Nhìn thấy ba nhi thần của mình bước vào, hắn lập tức che giấu cảm xúc của bản thân, nói: “Đều đến đây đi.”

“Nhi thần gặp qua phụ hoàng.” Ba người hành lễ, sau đó đều bảo trì trầm mặc, ăn ý mười phần.

Long Hạo Thiên đảo mắt một cái, ánh mắt cuối cùng lại dừng trên người Long Vân Thâm: “Hách Tường cùng Thanh Dương không có gì biến hóa, vậy mà Thâm Nhi dường như gầy không ít, người ở phủ Công chúa sống tốt chứ?”

Long Vân Thâm cúi đầu không giương mắt, chỉ gật gật đầu: “Hết thầy đều tốt lắm, làm phiền phụ hoàng quan tâm nhi thần.”

“Vây là tốt rồi, sáng sớm hôm nay tuyên các người đến đây là vì trẫm có chuyện muốn nói với các người.” Long Hạo Thiên dừng một chút, rồi lại tiếp tục nói: “Hôm nay là đại tế của Nam Hoàng quốc ta, chờ thời điểm vừa tới, văn võ bá quan đều sẽ từ chính điện xuất phát, cùng nhau hướng tới Bắc Minh điện, nơi cử hành đại điển. Đại tế mười năm mới tổ chức một lần, hơn nữa hai sứ giả hai nước kia đều có mặt ở đây, chúng ta không làm ra một hành động sai lầm nào.”

“Nhi thần ghi nhớ lời dạy bảo.”

Long Vân Thâm lại nghĩ đến những lời của Dịch Tương, hôm nay là ngày vận mệnh của nàng lần đầu tiên biến chuyển, từ lúc mở mắt nàng đã cảm giác có gì đó bất an trong lòng rồi, đối với những sự tình không lường trước được phía trước càng cảm thấy lo lắng...

“Nhiếp chính vương đã đến Bắc Minh điện trước, sau khi gặp trăm đoàn người sẽ hộ tống quốc sư cử hành đại tế. Ba người các người, đều đi ngay ở phía sau.”

Lời nói này vừa ra Long Vân Thâm không có phản ứng, nhưng là hai nam tử kia đều khiếp sợ ngẩng đầu.

Đi ngay phía sau?

“Phụ hoàng, chuyện này?”

Long Hạo Thiên nhìn Long Hách Tường vừa mở miệng nói chuyện, không biểu cảm gật đầu, “Lúc cử hành hiến tế, ba người các người đều sẽ thực hiện cúng bái cùng với quốc sư.”

Lúc này, Long Thanh Dương cũng không nhận được nữa mà ngẩng đầu, đây là, làm sao có thể!

Đại tế mười năm, bọn họ thân là hoàng tử hoàng nữ không thể tham dự, ngoại trừ người tôn quý nhất là đương kim hoàng thượng, cũng chỉ có Nhiếp Chính vương mới có thể tiếp cận nơi này.

Cho dù xảy ra sự cố gì, thì cũng chỉ có đại tế lần thứ hai, Hoàng thượng khi ấy không được khỏe, Thái tử mới có cơ hội ra mặt, bất quá cũng không thể làm ra bất cứ nghi thức chính quy nào.

Nghe nói đại tế mười năm một lần của Nam Hoàng quốc, quốc sư sẽ bói toán thiên tượng, thậm chí còn rắc quẻ cầu phúc cho toàn thể con dân Nam Hoàng quốc, bọn họ không được phép ở cùng.

Mà hiện tại, phụ hoàng lại nói như thế, đã hoàn toàn phá vỡ luật lệ bình thường từ trước đến giờ, thậm trí làm cho bọn họ đoán nát đầu đều không ra chủ ý.

Long Vân Thâm nhìn vẻ mặt quái dị của hai người còn lại, cũng có cảm giác có gì đó không đúng, nàng không biết những tục lệ bình thường ở đất nước này, nhưng là nàng luôn cảm thấy không quá đối.

Chính là tất cả những suy nghĩ đều bị một câu nói của Long Hạo Thiên định đoạt: “Sự tình này trẫm đã cùng quốc sư thương lượng qua, các người trở về chuẩn bị đi, sau đó quay lại chờ trẫm ở ngoài chính điện đúng giờ.”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97: Chương 78.1: Trong ngoài mờ lung

Thời điểm Long Vân Thâm chuẩn bị xong tất cả đi đến chính điện, văn võ bá quan đã xếp hàng ngũ chỉnh tề từ lâu.

Cầm đầu quan văn là Thừa tướng Tổng Bồi Tiên, mà cầm đầu võ quan không ai khác chính là Tả Tây tướng quân, văn võ bá quan Nam Hoàng quốc từ đó trải ra thật dài, nhìn mãi cũng không thấy điểm cuối.

Long Thanh Dương đứng bên cạnh vị trí của nàng, nhận ra nàng đang nhìn chúng thần tử đến xuất thần thì không khỏi nhắc nhở: “Phụ hoàng đến!”

Long Vân Thâm quay đầu nhìn lại, quả nhiên đã thấy Long Hạo Thiên một thân long bào vàng kim xuất hiện trước mắt, bên cạnh hắn Tào công công một bước không rời. Long Hạo Thiên nhìn ba nam tử của mình đã đến và nghiêm túc đứng đợi thì rất là vừa lòng.

“Hôm nay là đại tế mười năm một lần của Nam Hoàng quốc ta, quốc sư cùng Nhiếp Chính vương đã ở Bắc Minh điện chuẩn bị công việc hiến tế từ sớm, chúng ái khanh theo Tổng Bồi Tiên cùng Tả Tây dẫn đầu, tam hoàng nhi một chốc sẽ đi theo trẫm đi qua.”

Sau một tiếng hô khởi hành của Tào công công, Long Hạo Thiên ngồi trên long điều mười sáu người nâng từ từ tiến tới Bắc Minh điện. Ba người Long Vân Thâm cũng không nhanh không chậm theo ở phía sau, bảo trì một khoảng cách nhất định.

Long Vân Thâm nhìn long đuôi cơ hồ che khuất hết tầm mắt của mọi người kia, nhìn những người nguyên lai là ngự tiền thị vệ thủ vệ hoàng cung cư nhiên phải chịu cảnh nâng kiệu, trong lòng không khỏi sinh ra một cỗ trào phúng, hoàng quyền quả thật có không ít hủ bại.

Mà có lẽ, cũng chỉ có nàng nhận ra Long Hạo Thiên là người thích triển lãm hoàng quyền, Ngọc Quỳnh điện kia của hắn không phải là một minh chứng tốt nhất sao.

Nàng nghiêng mặt nhìn hai người đi cạnh cùng mình, sắc mặt Long Thanh Dương tất cả như thường, trong ánh mắt cũng không có mấy may gọn sóng, phẳng phai như tất cả diễn ra trước mắt hắn cũng chỉ là một loại hình thức bình thường. Nhưng Long Hách Tường lại hoàn toàn ngược lại, đáy mắt kia che giấu một loại thâm thúy khó nói nên lời. Long Vân Thâm đại khái đoán được, Long Hách Tường hẳn là đang nghĩ mình tài trí hơn người đây. Dù sao con nôi dòng của đế vương không ít, nhưng duy chỉ có ba người họ được sắp xếp đi theo long đuôi, đến văn võ bá quan cũng phải đi sau họ hơn quá mười thước, hẳn tự mình hư vinh là lẽ tất nhiên.

“Bắc Minh điện cách nơi này không xa, đi tiếp một đoạn liền đến.”

Long Thanh Dương nghĩ Long Vân Thâm đã mệt, liền lập tức an ủi, kỳ thực hoàng cung này đối với hắn vô cùng quen thuộc, trong người còn có công phu hỗ trợ, cho dù là đi vài vòng khắp hoàng cung đều cảm thấy không sao, nhưng mà Long Vân Thâm có chút không giống với, nàng là nữ tử, hơn nữa xương cốt vốn không tốt như người bình thường.

Long Hách Tường vừa nghe đã có chút bất mãn, trầm giọng nói: “Đây là ưu ái của phụ hoàng.” Lại còn dám nói mệt, đúng là đại nghịch bất đạo!

Dứt lời hắn lại nhìn về phía Long Vân Thâm, một câu thăm thía: “Lục muội cho dù không muốn kiên trì nhưng cũng đừng để văn võ bá quan phía sau chê cười, một đoạn đường như vậy cũng không thể duy trì thì sao có phong phạm của con nôi dòng hoàng tộc chứ.”

Hắn là người xứng đáng nhất rồi, nhưng tại sao phụ hoàng lại cho phép tới ba người đi cùng đây? Trong lòng Long Hách Tường không ngừng suy nghĩ.

Long Vân Thâm chỉ nghe mà không trả lời, chắc chỉ có một mình Long Hách Tường mới có thể cho rằng đây là vinh dự của bản thân, nếu có thể, nàng tình nguyện chính mình không phải tham dự loại sự kiện này, bị nhiều người vây xem như vậy, khác nào hầu tử đang biểu diễn đầu. Chỉ là cho dù bất buộc phải làm hầu tử, nàng cũng sẽ làm một hầu tử cao ngạo không cúi đầu. . .

Thời điểm long đuôi dừng lại, bọn họ cũng nhất tề bất động, tất cả mọi người đều bảo trì tư thế khom nửa người nghênh đón đế vương.

Chờ Tào công công lại hô một tiếng, thế này mới xem như kết thúc.

Long Vân Thâm nhận ra được hai sứ giả đứng ở hai bên, gần nhất với vương tôn quý tộc Nam Hoàng quốc, tất nhiên phi tần hậu cung cùng công chúa dòng dõi không có chỗ đứng ở đây. Đại tể mười năm của Nam Hoàng quốc, các nàng đều không thể đứng tại nơi này, mà Long Mộ Hi đã xuất giá gả ra ngoài lại càng không có tư cách.

Không phải hứng chịu loại ánh mắt chà xát hận thù của ai đó, tâm tình của Long Vân Thâm nháy mắt tốt lên vài phần, nàng còn cứ nghĩ sẽ phải đụng mặt Long Mộ Hi ở đây cơ chứ.

Đài hiến tế trước Bắc Minh điện được dùng mười sáu cây lê thụ làm trụ, mỗi trụ đều là nhất phẩm, muốn bước lên bàn tế phải đi qua mười tám bậc thang. Long Hạo Thiên lúc này vừa bước lên bậc thang thứ ba thì xoay người, liếc mắt một cái liền trông thấy quần thần bên dưới, loại tư thái quan sát này khiến hắn thập phần hài lòng.

Mà bên kia Phong Hạ cùng Thượng Quan Phược Vân vừa đến bậc thềm liền dừng bước, bọn họ không có tư cách đứng cạnh bàn tế.

Long Hạo Thiên xoay người nói với Dịch Tương chờ ở đó từ sớm: “Quốc sư, đã đến giờ lành rồi chứ?”

Dịch Tương hơi hơi hít thở, rồi đột nhiên mở ra, hào quang trong ánh mắt phút chốc tránh qua vạn trượng, sau đó tất cả quy về bình tĩnh, hắn chỉ nhàn nhạt nói: “Có thể bắt đầu.”

Dứt lời hắn liền phát phát ồng tay áo, bước chân lên bậc thang cao nhất, người đứng ở nơi này, vĩnh viễn chỉ có thể là đại tư tế, cũng là quốc sư hắn.

Dịch Tương bắt đầu công cuộc chuẩn bị nghi thức hiến tế của mình, Long Vân Thâm lúc này đứng ở phía dưới, cùng đám người Thượng Quan Phược Vân mặt đối mặt có chút dờ dạc khó cười. Đây là tình huống gì, cư nhiên phải giữ nguyên tư thế đứng lâu như vậy, nàng chưa bao giờ nghe công việc trước hiến tế kéo dài tận nửa canh giờ a.

Rốt cục Dịch Tương một lần nữa xuống dưới, mời đế vương cùng Nhiếp Chính vương đi lên, bắt đầu hiến tế.

“Trời cao bảo hộ Nam Hoàng, từ buổi đầu khai quốc đến nay. . .”

Long Vân Thâm không nhịn được ngẩng đầu lên nhìn, trên đài cao kia, chỉ có thể nhìn thấy một chút cảnh tượng, vừa đứng thoáng nhìn thấy một góc y phục của Lăng Triệt, hôm nay hắn mặc y phục màu tím, trên trường bào thêu kim long năm móng, cả người tản ra một cỗ uy nghiêm đẹp đẽ mà quý giá.

Không giống Long Hạo Thiên tỏ ra uy nghiêm cứng nhắc, Lăng Triệt tự thân hắn chính là như vậy, cả người đều làm cho người ta có cảm giác không thể

không thuận phục.

Có thể nàng nhìn có chút lâu, đột nhiên nghe được một tiếng hừ nhẹ, tuy rằng rất nhẹ nhưng lại vô cùng rõ ràng. Long Vân Thâm quay đầu nhìn lại, chỉ thấy khoe miệng Thương Quan Phục Vân hơi hơi giơ lên, ở lúc mọi người không để ý giờ tay lên làm một cái tư thế, ngay lập tức làm cho sắc mặt nàng đen kịt, hẳn là đang nói nàng ngốc sao?

“Kế tiếp mời ba vị điện hạ lên đài, hoàn thành nghi thức đầu tiên của buổi hiến tế hôm nay.”

Trong lòng Long Vân Thâm không khỏi lâm bầm, nàng đột nhiên có loại dự cảm bất an không nói nên lời, giọng nói của Dịch Tương hôm nay quá mức quý dị, phảng phất làm cho tâm can nàng lâm vào một mảnh lốc xoáy không tìm thấy đường ra.

Nhưng không đợi nàng nghĩ nhiều, Long Hách Tường cùng Long Thanh Dương đã đi trước một bước, nàng chỉ có thể kiên trì theo sau, mười tám bậc thang, mỗi bậc thang lại làm cho lòng nàng nặng trĩu hơn một chút. Thời gian trôi qua chậm như hàng thế kỉ, nàng rốt cục thấy được bầu trời bên ngoài, ba người đã đi lên đài.

Dịch Tương đứng ở một bên, chỉ vào ba cái đệm mềm màu vàng nói: “Thỉnh ba vị điện hạ nhập tòa.”

Ba người cùng nhau liếc mắt một cái, đối với huyện này đều bảo trì trăm mặc, nghi thức hiến tế mà lại ngồi xuống thì là hình thức cái gì?

“Còn thất thần làm cái gì, lời quốc sư nói các ngươi không nghe sao.” Long Hạo Thiên một tiếng đề thấp cổ họng nói, bất mãn với sự chần chừ của ba người.

Long Vân Thâm chậm rãi ngồi xuống, nàng lựa chọn miếng đệm gần bản thân mình nhất, chỉ là nàng vừa chạm người vào miếng đệm thì thẳng nhai Dịch Tương đột nhiên lên tiếng: “Công chúa điện hạ, mời ngồi ở vị trí phía Đông, nhị hoàng tử phía Tây và Tam hoàng tử ở vị trí phía Nam.”

Ba người chỉ có thể dựa theo lời của quốc sư mà làm theo, vừa ngồi vào chỗ của mình, Dịch Tương liền theo trên bàn lấy ra mười tám cái đĩa, dần dần xếp ở xung quanh người họ, thuận theo chiều quay của kim đồng hồ mà xếp từ Nam đến Bắc.

Tiếp theo, hắn lấy một cái tráp từ bàn hiến tế xuống, mở ra. Long Vân Thâm ở gần Dịch Tương nhất, rõ ràng nhìn thấy trong đó có mười tám đồng tiền khắc hoa mai, đến khi Dịch Tương bỏ toàn bộ chúng vào trong đĩa, nàng đột nhiên nheo mắt.

Nàng chính là đang nghĩ đến lần đó Dịch Tương giúp nàng gieo quẻ, cũng là đồng tiền này, cảm giác pháp phòng này gây cho nàng sự đè nén không nhẹ.

Lại nhìn tình huống hôm nay, nàng liền cảm thấy bản thân có chút thở không nổi, một loại cảm giác vô cùng vô cùng không thoải mái xâm lấn lòng nàng, làm cho nàng có ý nghĩ phải rời khỏi.

Lăng Triệt vẫn đứng đối diện Long Vân Thâm, tự nhiên chú ý tới trạng thái của nàng, hơn nữa hắn để ý thấy sắc mặt nàng càng ngày càng trắng bệch, tựa hồ có gì đó không thích hợp. Hắn tiến lên trước vài bước, dừng lại nói: “Quốc sư vậy là đang làm cái gì?”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 98: Chương 78.2

Nghi thức này hẳn hoàn toàn chưa từng nhìn thấy, hơn nữa hành trình công việc cũng không có sự kiện này. Từ lúc Dịch Tương mời ba người Long Vân Thâm bước lên đài, Lăng Triệt đã cảm giác có cái gì đó không đúng.

Nhìn lại bộ dáng khác thường của Long Vân Thâm, trực giác nhắc nhở hắn nếu cứ để mọi chuyện tiếp diễn chắc chắn sẽ không ổn.

Dịch Tương dừng một chút rồi quay đầu lại cười: “Nhiếp Chính vương thỉnh đừng quấy rầy, các công việc trong lễ hiến tế từng chút đều phải nhất nhất hoàn thành, bằng không chính là kiếm củi ba năm thiêu một giờ nha, không nên làm ảnh hưởng tới buổi đại tế mười năm sau nữa.”

Lời này vừa nói ra, cả khuôn mặt Long Hạo Thiên liền đen kịt, vận thế của Nam Hoàng quốc như thế nào là điều mà hắn luôn quan tâm nhất. Hôm nay là lễ hiến tế lần thứ mười tám của Nam Hoàng quốc, là thời cơ duy nhất trong mười năm để nhìn thấy vận thế ở tương lai, cho dù phải dùng máu tươi và tâm trí của ba hoàng nhi hẳn chẳng nữa cũng đều đáng giá.

Còn về phần hậu quả khác, Long Hạo Thiên từng có chần chừ qua, quốc sư từng nói buổi hiến tế này rất có khả năng sẽ dẫn đến thiên tai.

Long Hạo Thiên hẳn không đồng ý phải nhìn thấy thiên tai, nhưng hắn lại không thể bỏ qua cơ hội nhìn thấy trước tương lai này. Mười năm, cũng đủ cho hắn bố trí hết thảy.

Bây biện thỏa đáng mười tám đồng tiền khắc hoa mai, Dịch Tương trực tiếp đứng ở vị trí hướng bắc, châm một cây hương dài quá khổ...

Long Vân Thắm nhìn khói hương từng chút từng chút bay lên, một loại hương vị chậm rãi tràn ngập trong khoang mũi nàng, nàng cảm giác bản thân dần trở nên thần trí mơ hồ, rồi sau đó liền nhìn thấy Dịch Tương tay nắm chủy thủ, cắt đứt ngón tay mình rồi nhỏ những giọt máu đỏ vào những đồng tiền.

Một giọt rồi lại một giọt rớt xuống, những đồng tiền sẽ sáng lên một lần, sau đó ở xung quanh ba người Long Vân Thắm xuất hiện một đạo ánh sáng kỳ dị vô cùng. Theo sự quay vòng của mười tám đồng tiền, ánh sáng lại từng chút thu lại, cuối cùng cùng thu lại tại một điểm.

“Ngô khái hướng thiên, cầu tử vi tinh lạc chủ đời tiếp theo của Nam Hoàng quốc!”

Thân mình Long Vân Thắm nháy mắt cứng đờ, sau đó kinh ngạc trợn trừng hai mắt nhìn bóng lưng Dịch Tương, vừa rồi hẳn rõ ràng không có nói như vậy! Hẳn không phải đang muốn nhìn vận thế của Nam Hoàng quốc trong tương lai sao! Sao lại liên quan đến tử vi tinh lạc chủ!

Tử vi tinh lạc chủ, cho dù linh hồn nàng vốn không phải một người cổ đại, nhưng đều có thể nhìn ra, Dịch Tương đang nhìn thiên tượng kia, thực chất là đang nhìn trộm đề vương đời tiếp theo của Nam Hoàng quốc. Nhưng mà những lời này tại sao chỉ có một mình nàng nghe thấy rồi cảm thấy kinh ngạc tột độ, mà những người khác đều không chút phản ứng, thậm chí gương mặt đều trước sau như một.

Bọn họ đều không nghe được sao? Không nhìn thấy Dịch Tương căn bản là đang làm cái gì sao?

Nàng rất muốn nói chuyện lại phát giác bản thân căn bản không thể mở miệng, chỉ có thể ngồi đó mở to mắt nhìn theo cử động của Dịch Tương, theo cái xoay người của hắn, nàng nhìn thấy trong đôi mắt hắn một tia sáng màu tím nhàn nhạt, sau đó bên tai liền truyền đến thanh âm của Dịch Tương:

“Mặt cảnh truyền âm, bọn họ sẽ không nghe được. Công chúa điện hạ, vận thế tương lai của Nam Hoàng quốc làm sao có thể nhìn trước được, là do Hoàng thượng quá cường cầu mà thôi, một cái nghi thức ta tất nhiên phải làm đến. Vừa vặn, cho tới nay tử vi tinh đều mơ hồ không xem rõ, ta liền nhân dịp này tìm kí chủ đời tiếp theo, không biết là vị nào?”

Tươi cười của Dịch Tương dần dần mơ hồ, Long Vân Thắm cảm giác mí mắt mình ngày càng nặng xuống, nhất thời cả người lâm vào bóng đêm vô tận.

Đến lúc nàng cảm giác bản thân có thể cử động, trước mắt đột nhiên xuất hiện một vệt ánh sáng hấp dẫn nàng. Xung quanh nàng đều là mảnh đen hắc ám, dưới chân là chân không vô định, căn bản không có nơi để chạm đến.

Loại cảm giác không an toàn này làm nàng thật muốn cấp tốc chạy trốn, cuối cùng nàng bị một đạo ánh sáng mặt trời mãnh liệt chiếu thẳng vào hai mắt, trước mắt nhất thời choáng váng làm nàng lảo đảo mất đi tri giác.

Tỉnh lại, khung cảnh xung quanh làm nàng cảm thấy có chút quen thuộc, chính là đồ vật xung quanh hết thảy đều như mới, căn bản không phải là địa phương trong trí nhớ của nàng.

Đây là Tiêu Lan điện, nhưng lại không phải là Tiêu Lan điện trong trí nhớ. Long Vân Thắm từng theo Xuân Lan đến đây một lần, nơi đó một mảnh tiêu túc, không có chút hơi thở của con người.

Mà hiện tại, nàng giương mắt nhìn lên, khắp nơi đều tản mát ra hơi thở của mùa xuân, ấm áp quanh quẩn trong tâm trí. Nàng giật giật, phát giác khí lực bản thân rất yếu, cúi đầu nhìn bản thân liền lâm vào mộng lung.

Ai vậy

Đây không phải là nàng!

Rõ ràng nàng là Long Vân Thắm, vì sao hiện tại nàng tựa như một tiểu cô nương, gương đồng trước mặt phản chiếu hải nữ đang trừng lớn hai mắt không thể tin, nàng động động cánh tay, tiểu cô nương trong gương đồng cũng làm ra hành động y hệt như vậy.

Long Vân Thắm sững sờ triệt để, chẳng lẽ nàng lại muốn xuyên không một lần nữa sao?

“Công chúa, công chúa, người tại sao đi chân trần xuống giường vậy, nếu bị cảm lạnh Hoàng hậu nương nương sẽ rất đau lòng a!” Một tiếng kinh hô vang lên sau lưng nàng, nàng vừa quay đầu liền nhìn thấy gương mặt rất quen thuộc, tiểu cung nữ mới tám chín tuổi, trên gương mặt tràn đầy vẻ non nớt, nàng hô thành: “Xuân Lan?”

Thân hình nhỏ nhỏ của Xuân Lan ôm lấy tiểu cô nương năm tuổi, hai người lung la lung lay đổ về trên giường, tiếp đó Xuân Lan giúp nàng đi giày, lại lấy một kiện áo choàng ấm áp phủ lên cho nàng, lúc này mới nói: “Công chúa tỉnh ngủ muốn đi ra ngoài sao? Hoàng hậu nương nương đã ra ngoài rồi, hiện tại chắc đang ở chỗ của Hoàng thượng.”

Xuân Lan tỉnh tễ nói xong, sau đó nắm tay nàng đi ra ngoài, Long Vân Thắm nhìn một mảnh muôn hồng nghìn tía bên ngoài, cái loại không khí phồn hoa rực rỡ này làm cho nàng nhớ lại khung cảnh Tiêu Lan điện trong trí nhớ, sự đối lập mãnh liệt như vậy làm cho mí mắt nàng lay động.

“Ta muốn tự mình đi một chút.”

Long Vân Thắm tránh thoát bàn tay của Xuân Lan, không cho Xuân Lan đi theo, một mình nàng đi vào trong hậu viện, sau đó vòng quanh một hồi đã đứng trước thiên điện.

Không biết có phải trong lòng đang có điều suy nghĩ hay không, nàng chính là đứng ở vị trí lúc trước nàng đến Tiêu Lan điện, tâm tư phức tạp.

Nàng nhớ được rõ ràng, rõ ràng Dịch Tương đang ở lễ hiến tế, rõ ràng nàng là Long Vân Thắm, là công chúa điện hạ của Nam Hoàng quốc, nàng đã mười lăm tuổi. Mà Tiêu Lan điện đã sớm không còn đó, Hoàng hậu cũng đã ra đi.

Tất cả những thứ đang xảy ra này là có chuyện gì?

Nàng đợi hồi lâu, đến khi bản thân cảm thấy có chút mơ màng, sau đó liền nghe được một thanh âm khác thật nhỏ vụn, cách nàng rất gần. Nàng từ trong hoảng hốt phục hồi lại tinh thần, nhưng không dám làm ra một cử động nhỏ nào, thanh âm kia đang từng chút tiến gần tới chỗ nàng.

Nàng nhớ thanh âm này, chính là lần nàng đến Tiêu Lan điện đó, của một lão già.

Nàng nhìn không được muốn lao ra tìm kiếm, muốn nhìn xem thanh âm đó rốt cuộc là của ai thì thanh âm kia cũng đã biến mất. Sau đó nàng nghe được tiếng la của Xuân Lan, làm bộ như vừa mới tỉnh ngủ, nàng từ một bên đi ra ngoài: “Xuân Lan, ta ở trong này.”

“Công chúa, người tại sao lại chạy đến đây. Hoàng hậu nương nương đã trở lại, đang tìm người đấy!”

Trong lòng Long Vân Thắm vừa động, liền một mực đi theo phía sau Xuân Lan, hai người từng bước một đi tới, mãi cho đến tận chính điện. Thân mình nho nhỏ của nàng tựa vào khung cửa chính, nhìn nữ tử đang quay lưng về phía mình.

Tựa hồ nghe được nàng đến, nữ tử kia chậm rãi xoay người, rồi mỉm cười với nàng: “Thấm nhi lại đi chơi ở nơi nào, tại sao càng lớn lên càng không an phận a.”

Nàng kia ôm lấy tiểu cô nương năm tuổi rồi xoay người đi vào trong điện.

Long Vân Thắm nhìn nữ tử gần mình trong gang tấc, có chút thất thần, nàng chưa từng gặp qua Hoàng hậu, nàng không biết Tiên hoàng hậu lúc trước có bộ dáng như thế nào.

Tuy rằng nghe mọi người Long Vân Thắm cùng Mẫu hậu nàng có vài phần giống nhau, nhưng hôm nay nàng được nhìn trực tiếp nàng mới thấy khiếp sợ, không phải vài phần giống, đây căn bản chính là rất giống.

“Mẫu hậu?” Long Vân Thắm thử hô một tiếng, có chút không xác định vờn tay, bàn tay mềm yếu nắm lấy gò má của nữ tử, độ ấm chân thật từ đầu ngón tay truyền đến làm cho nàng biết, bản thân giống như đã xuyên vào chính mình của mười năm về trước.

Cũng chính là thời điểm Long Vân Thắm lên năm tuổi.

Hoàng hậu bắt lấy bàn tay nàng, sau đó ôm nàng vào trong nội thất, bên trong phòng chỉ có hai người các nàng. Hoàng hậu lấy ra một cuốn vở, sau đó lại lấy ra bút lông sồi, chính là nàng ấy vừa mở cuốn sổ kia ra, Long Vân Thắm vừa nhìn thấy mặt chữ được viết trên đó liền cả người ngây ngẩn.

Đây là...?

Nàng không có nhìn nhầm chút nào, ông trời ơi, đây là...tiếng Anh?

Hoàng hậu thấy nàng xuất thần tưởng nàng cảm thấy tò mò về mấy thứ này, liền lên tiếng giải thích: “Thấm nhi, hôm nay mẫu hậu muốn dạy ngươi loại chữ viết mới này, ngươi nhất định phải nhớ cho kỹ. Đây chỉ là một ít câu nói đơn giản, nhưng ngươi nhất định phải nhớ cho kỹ, nếu về sau...” Sắc mặt hoàng hậu trầm xuống, rồi lập tức lại trung ra tươi cười, “Nếu sau này mẫu hậu muốn nói cái gì với ngươi, lại không muốn để người khác biết, chúng ta dùng loại chữ mới này không phải sẽ tốt hơn sao?”

Sau đó, Long Vân Thắm từ trong hoảng hốt liền ở trong lòng Hoàng hậu học tập Tiếng Anh, đối với nàng học loại chữ này có thể nói là nhanh chóng, cơ hồ là nhìn qua thì sẽ lập tức nhớ ngay, hoàng hậu thấy vậy tựa hồ rất hưng phấn, có khi không nhịn được muốn ôm nàng đứng lên.

...

Lần đầu tiên ngủ chung với người xa lạ, ngoại trừ Lăng Triệt, nàng không có thói quen ngủ với người khác, mặc dù là nữ tử, mặc dù là mẫu thân thân sinh của cơ thể này.

Nhưng tiểu hài tử luôn thật dễ dàng như vậy, một chốc nàng liền lâm vào một loại trạng thái nặng nề. Trong lúc mơ ngủ, nàng tựa hồ nghe được thanh âm lạ lắm...tiếng nói chuyện của nam nhân, cũng có tiếng thở dài, còn có...giọng nói của Hoàng hậu nữa.

Nàng nghe được một tiếng quốc sư, rồi sau đó trong lòng bỗng nhiên căng thẳng, sau đó mở mắt ra liền phát giác bản thân đang nằm trên giường của mình. Mà vẫn là tơ lụa trên người, lại có bốn phía xung quanh, nơi này không phải Trọng Hoa cung thì là gì.

Long Vân Thắm vươn cánh tay ở trong chăn ra không trung, mười ngón tay thon dài tái nhợt. Nàng hiện tại là Long Vân Thắm? Long Vân Thắm mười lăm tuổi?

Một màn vừa rồi, chẳng lẽ là mơ?

Không, loại cảm giác chân thực như vậy, vừa rồi, không đúng, nàng hiện tại đang ở đại tể mới đúng!

“Công chúa? Người tỉnh rồi sao?”

Xuân Lan không biết tiến vào từ khi nào, nhìn nữ tử đang mở to mắt ở trên giường, hốc mắt không khỏi đỏ lên: “Công chúa, người cuối cùng cũng tỉnh, nô tỳ thực rất lo lắng cho người a, người đã hôn mê một ngày một đêm rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 99: Bộc trực (1)

Lúc đó nàng đột nhiên không chịu nổi phun ra một ngụm máu tươi rồi trực tiếp hôn mê bất tỉnh.

“Là Nhiếp Chính vương đại nhân mang người trở về.” Xuân Lan thấy Long Vân Thâm đã không gì đáng ngại, cuối cùng cũng có thể thở phào nhẹ nhõm một hơi, nhớ tới hôm trước Nhiếp Chính vương ôm công chúa điện hạ sắc mặt trắng bệch trở về, vạt áo còn nhiễm một chút máu tươi, bản thân nàng bất ngờ đến mức không thể tin được vào mắt mình, nữ tử bị rút hết sinh khí đó thực là công chúa điện hạ nhà các nàng sao?

Tức thời, tất cả thái y trong thái y viện đều bị phái đến chẩn bệnh. Mà cuối cùng, sắc mặt mỗi người đều khác nhau mà rời đi, cuối cùng chỉ còn lại một mình Nhiếp Chính vương đi ra, lại sau đó...

“Bẩm công chúa, thời điểm người hôn mê, không có bất cứ ai đến đây.”

Xuân Lan không rõ ràng chuyện gì đã xảy ra trong lễ hiến tế, nhưng nhận ra được sắc mặt lo âu của Nhiếp Chính vương cũng đủ hiểu nó nghiêm trọng đến mức nào. Một ngày một đêm, trong Trọng Hoa cung chỉ có nàng cùng Hạ Vũ canh chừng, căn bản không dám tin tưởng một tâm phúc nào.

Long Vân Thâm một bên uống nước một bên nghe Xuân Lan báo cáo lại tình hình, trong lòng đại khái đã rõ có chuyện gì xảy ra, chuyện nàng học máu hôn mê là chuyện không thể lường trước được, hiện thời nhớ lại có lẽ là do hàn chứng bộc phát, cũng có lẽ là trận pháp do Dịch Tương bày nên, chỉ có một điều chắc chắn mọi chuyện không phải xảy ra một cách ngẫu nhiên.

Người của Thái y viện đã tới, nhất định là ý chỉ của phụ hoàng, hơn nữa cả Lăng Triệt cũng không thể ngăn cản được. Như vậy hàn chứng trên người nàng cùng với biến chứng đó chắc hẳn đã biết?

Trong lòng Long Vân Thâm phát lạnh, mặc dù nàng có ý giấu diếm, rốt cục bọn họ cũng đã biết.

Tình huống lúc này đến cùng là thế nào, nàng hoàn toàn không thể nắm rõ ràng được, cho Xuân Lan lui ra ngoài, sau đó Long Vân Thâm lập tức hô thanh Ảnh xuất hiện.

“Chủ tử.”

Ảnh kỳ thực chưa rời đi quá xa Long Vân Thâm, đó là vì chức trách của hắn, nhưng không thể không nói hắn cũng bị chuyện xảy ra lần này dọa cho choáng váng. Nhìn Long Vân Thâm trước mặt vẫn tái nhợt như cũ, hắn không giấu được lo lắng hỏi.

“Ảnh, nói cho ra vì sao đột nhiên ta hôn mê bất tỉnh, sau lễ hiến tế thì thế nào?”

Tình huống bên ngoài lúc này, thế nào?”

Bàn tay Long Vân Thâm giấu dưới ống tay áo đã cực lực nắm chặt, nàng có chút khản trương, cũng đồng dạng lo lắng.

Ảnh tự nhiên không dám giấu diếm.

“Bẩm chủ tử, nguyên nhân chủ tử hôn mê thuộc hạ không biết, chuyện này chỉ có vài người trên đài rõ ràng, thuộc hạ không có cơ hội đến gần. Bất quá mọi chuyện sau đó thuộc hạ nhưng là biết đến...”

Lông mi Long Vân Thâm khẽ chớp nhìn về phía Ảnh, ánh mắt trong suốt mà nhiễm một tầng trào phúng. Ảnh nhìn mà trong lòng cũng phải giật mình, chẳng lẽ chủ tử cũng biết?

“Chủ tử?”

“Nói đi, không cần có kỵ.” Nếu tất cả những thứ này có liên quan đến phụ hoàng, nàng cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, dù sao người tính kế nàng từ trước đến nay không ít, cũng không thiếu phần Long Hạo Thiên.

“Sau khi chủ tử hôn mê, lễ hiến tế vẫn diễn ra bình thường, vương gia muốn đem nàng ôm đi lại bị Hoàng thượng ngăn trở. Thẳng đến khi quốc sư kêu đình chỉ lại mọi chuyện mới kết thúc. Không giống chủ tử trực tiếp hôn mê bất tỉnh, nhưng hai vị điện hạ sau khi bình tỉnh đều có những biểu hiện rất lạ lùng, Nhị hoàng tử giống như có chút mất hồn, bây giờ đang an dưỡng ở trong cung điện, còn Tam hoàng tử trở nên trầm mặc ít lời hơn bình thường.”

Kỳ thực như vậy xem như là tốt, dù sao không ai khoa trương giống nàng.

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó vương gia trực tiếp ôm chủ tử về Trọng Hoa cung, vương gia chân trước vừa đến nơi thì chân sau người của Thái y viện đã đến, xưng là theo ý chỉ của Hoàng thượng trị liệu cho người. Vương gia không có cách nào ngăn cản, cho nên...”

“Cho nên bệnh tình của ta thế nào hẳn đều biết?”

“Bọn họ không dám truyền loạn ra ngoài, sau khi bẩm báo đến Hoàng thượng thì chưa thấy xuất hiện.”

Trong lòng Long Vân Thâm thả lỏng, chỉ cần không phải tất cả thể nhân đều biết chuyện của nàng là tốt rồi, nếu hàn chứng bị lộ, một nữ tử không thể dụng dục con nối dòng liền không có tư cách tranh thủ vị trí thái tử.

Mà kết quả như vậy, nàng nhất quyết không muốn nhìn đến.

“Ta muốn gặp Phụ hoàng.”

Long Vân Thâm trực tiếp đứng dậy phủ thêm quần áo, mệnh lệnh Ảnh mang nàng đến Ngọc Quỳnh điện, giờ phút này nàng đột nhiên cảm giác được tiếp tục giấu diếm không còn tác dụng gì nữa, vậy thì đến tìm Long Hạo Thiên bộc trực tất cả, có lẽ sự tình không đến nỗi hồng bét như nàng tưởng tượng.

Ảnh không còn cách nào khác đành mang nàng đến Ngọc Quỳnh điện, đây cũng là lần đầu tiên Ảnh không có ẩn nấp ở trong chỗ tối hành động. Lần đó Lăng Triệt liêu lĩnh ôm nàng trở về Trọng Hoa cung, quan hệ giữa bọn họ chắc chắn đã bị bách quan ngờ vực, nói không chừng chuyện này đã truyền lưu đi rất xa.

Tào công công thủ ở bên ngoài, vừa nhìn thấy Long Vân Thâm đến thì giật mình, chạy nhanh đi hành lễ, “Tham kiến công chúa điện hạ, đêm đã khuya, công chúa điện hạ đây là ?”

“Bản cung muốn gặp Phụ hoàng, Tào công công đi thông truyền một tiếng.”

Tào công công lập tức chặn chờ, bộ pháp dưới chân không động một chút, gương mặt Long Vân Thâm không nhận được lộ ra tàn khốc : “Bản cung không muốn nhắc lại lần thứ hai, Tào công công tốt nhất làm tốt bổn phận của người đi.”

Lần đầu tiên Long Vân Thâm không dùng vẻ mặt ôn hòa, đây là lần đầu tiên từ khi xuyên không nàng tỏ thái độ như vậy. Trong lòng Tào công công nhất thời trầm xuống, lập tức coay người đi vào thông báo, chỉ chốc lát sau hẳn đã đẩy ra cửa điện nói : “Hoàng thượng cho mời.”

Long Vân Thâm nhường Ảnh đứng ở bên ngoài, bản thân hướng vào trong điện mà đi.

Long Hạo Thiên cũng không có xử lý chính sự gì, chỉ là dựa vào một bên cửa sổ đối mặt với nàng, trên mặt hẳn tỏ ra vẻ thần bí khó lường làm nàng không thể nhìn thấu.

“Nhi thần tham kiến Phụ hoàng.”

Long Vân Thâm nỗ lực áp chế khẩn trương cùng bất an trong lòng, nam nhân trước mắt nàng là đế vương của Nam Hoàng quốc, luôn luôn là như vậy.

Long Hạo Thiên chăm chú nhìn thật sâu vào nữ tử đang cúi đầu hành lễ trước mặt mình, nhớ đến sự tình vừa xảy ra ngày trước, cùng những lời của quốc sư, cả người không khỏi trầm tư.

“Thân thể Hoàng nhi có bệnh, tại sao không nghỉ ngơi cho tốt ?”

Long Vân Thâm mạnh mẽ ngẩng đầu, bắt gặp cảm xúc chột lóe lên rồi vụt tắt trong mắt Long Hạo Thiên, trực tiếp mở miệng : “Phụ hoàng đã biết ?”

“Trẫm cần biết cái gì ?”

“Phụ hoàng, ta đột nhiên té xỉu, ngài lại phái nhiều thái y đến kiểm tra như vậy, haha, nhi thần có phải hay không cảm kích được phụ hoàng yêu thương nhiều như vậy ?” Nếu không phải ngờ vực nàng, thậm chí hoài nghi nàng, hẳn căn bản không cần thiết hao tâm tư như vậy. Hẳn là hoài nghi nàng té xỉu ra giả, chính là quan tâm đến việc nàng luôn không chịu tình thái y từ nhỏ thì đúng hơn.

Hiện giờ tốt lắm, cái gì cũng đều biết hết.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100: Chương 79.2: Bộc trực (2)

Sắc mặt Long Vân Thấm ngày càng lạnh, khóe miệng không che giấu chào phúng một chút nào, “Phụ hoàng? Ta nên kêu ngài một tiếng như vậy sao? Hay vẫn nên cung kính gọi một tiếng Hoàng thượng?”

“Lớn mật! Đây là thái độ của người nói chuyện với trẫm?” Long Hạo Thiên nhất thời giật nảy quất, hấn trực tiếp phất ống tay áo khiến cho Long Vân Thấm không chịu nổi mà té trên mặt đất, lại vẫn cứng cỏi đứng lên.

“Ta nói sai cái gì sao! Từ một khắc khi ta tỉnh lại, phụ hoàng người liền sùng ái chiều chuộng không ngừng, ta quả là thụ sủng nhược kinh, cứ nghĩ phụ hoàng thật sự yêu thương ta, nhưng càng về sau ta càng không thể không phát giác, ta căn bản là sai lầm rồi. Nếu thực sự thương yêu, làm sao có thể đẩy ta lên nơi đầu song ngọn gió như vậy, thậm chí tổ chức lễ mừng cặp kê long trọng trong Thừa Đức điện, ban Phủ Công chúa, rõ ràng lịch sử Nam Hoàng quốc từ trước đến nay đều chưa từng xảy ra chuyện như vậy. Long Mộ Hi hận ta, hận ta cướp đi người trong lòng nàng, hận ta muốn thú Văn Nhân Mặc tranh đoạt binh quyền của hấn.”

Long Vân Thấm dừng lại một chút, lại tiếp tục cười nói: “Phụ hoàng thật tâm muốn kén phò mã cho ta, hay vẫn là muốn nhân cơ hội mượn sức Văn Nhân Mặc, muốn xâm nhập vào Quân đại thế gia, tận dụng cơ hội diệt trừ tận gốc...”

Phanh...

Thanh âm vật nặng rơi xuống đất truyền đến, Long Vân Thấm nhìn gương mặt nam nhân trước mặt không che giấu được tức giận, nhưng nàng hiện tại đã muốn bất chấp tất cả. Nàng đã sắm vai một công chúa nghi kỵ rứt rứt trong thời gian quá lâu rồi, hiện thời đã không tránh được sự thật đã bại lộ, thì chẳng còn lí do gì để che giấu nữa.

“Phụ hoàng cho người xây phủ công chúa cho ta, làm cho ta hưởng mọi đãi ngộ bậc nhất. Đồng thời lại ban cho Nhị hoàng tử quyền thống lĩnh cấm vệ quân, thậm chí bắt đầu trọng dụng Tam hoàng tử, chủ ý của ngài rốt cục là gì, nếu cho ta đoán, có phải người muốn chọn một trong hai người họ làm người thừa kế, còn ta... Cũng là để ngài mê hoặc tầm mắt người trong thiên hạ mà thôi...”

Nói một hơi như vậy, Long Vân Thấm ngược lại cảm thấy bản thân không có nhiều lắm sợ hãi, lần này đến đây nàng đã xác định đánh cược mạng sống của mình, nếu nàng không tồn tại ra ngoài có nghĩa nàng còn có hi vọng, còn nếu không qua được, cũng có nghĩa, nàng ở trong lòng Long Hạo Thiên, chính là một người định sẵn phải chết!

Thật lâu sau nàng vẫn không nghe thấy người kia nói chuyện, điều này làm cho nàng có chút nghi hoặc, ngẩng đầu, liền nhìn đến ánh mắt âm u của Long Hạo Thiên nhìn mình chăm chăm, thần sắc có chút mê mang: “Thẩm Nhi, người nhưng thật ra rất giống mẫu hậu người, người đã hiểu thông thấu mọi chuyện như vậy thì cần gì nói ra đâu! Cứ để phụ hoàng thương người vậy không tốt sao?”

Nàng cười thâm một tiếng, hấn nói vậy là tính thừa nhận rồi sao? Tuy rằng nàng vẫn luôn muốn biết sự thật, nhưng lúc này nghe hấn nói vậy, lòng nàng vẫn là ần ần đau làm sao, cũng không biết là cảm xúc của nàng hay của ‘Long Vân Thấm’.

Nàng khát vọng tình thân, cho tới nay mong muốn nhất vẫn chính là tình thương của cha a!

“Phụ hoàng, ngài đã biết hàn chứng của ta, có phải càng có lí do để buông tha ta hay không, làm quân cờ của ngài, ta lúc này chẳng còn giá trị lợi dụng nào hết...”

Sắc mặt Long Hạo Thiên âm trầm, lại không nói thêm câu gì. Hấn chờ Long Vân Thấm tiếp tục nói.

“Hay hoặc là, phụ hoàng sẽ lại tiếp tục lợi dụng ta, như vậy cuộc chiến thừa kế ngài tạo ra có lẽ rất đáng xem a. Phương pháp khảo nghiệm của phụ hoàng vẫn đặc biệt như vậy a, thậm chí lấy cả tình thân đi khảo nghiệm bọn họ.”

Long Vân Thấm cảm thấy ngàn vạn trào phúng, nàng biết đế vương gia vô tình, lại không thể tưởng tượng được bản thân gặp được một người tối vô tình này.

Cứ nghĩ hấn chỉ muốn lợi dụng mình, trong thâm tâm lại ần ần đau, nhưng đồng thời cũng cảm thấy có chút may mắn, nàng không phải Long Vân Thấm đó, nếu nàng ấy còn sống mà biết bị phụ thân mình đối xử như vậy, đại khái là càng thêm đau lòng đi.

“Thẩm Nhi, người nói nhưng là không sai. Bất quá tại sao người cho rằng trẫm sẽ làm như vậy?” Long Hạo Thiên bỗng nhiên cười cười, quả thực hấn muốn làm một cuộc khảo nghiệm để chọn người thừa kế, nhưng cũng không có làm được một bước đó trong lời nói của nàng.

Huống chi quốc sư đã từng nói một câu, làm cho hấn không thể không lo lắng.

“Bệnh tình của người, ngoài vị thái y trực tiếp chuẩn mạch thì cũng chỉ có trẫm biết, trẫm cũng đã làm cho hấn vĩnh viễn ngậm miệng.”

Long Vân Thấm nheo mắt, trong lòng từng trận kinh ngạc, Long Hạo Thiên lại đột nhiên đi tới vuốt tóc nàng, gương mặt hiền từ: “Người đã muốn vị trí thái tử thì tuyệt đối đừng bao giờ mềm lòng như vậy, nếu không muốn người thứ ba biết bệnh tình của người, nhất thiết phải độc ác một chút.”

Cả người Long Vân Thấm chấn động, vậy người trong thái y viện, đã chết?

Bởi vì nàng.

Nàng lâm vào trăm mặt, thực chất từ trước đến giờ, nàng không phải là một nữ nhân tâm ngoan thủ lạt.

“Thủ đoạn của phụ hoàng đủ ngoan.”

“Bất quá chỉ là một mạng người mà thôi, hoàng nhi trở về nghỉ ngơi thật tốt đi thôi, công cuộc tế thiên đã hoàn thành, quốc sư cũng đã báo trước được tân cơ Nam Hoàng quốc ta trong tương lai, thế nhưng là một mảnh trong sang đây!”

Lời nói Long Hạo Thiên mơ hồ không rõ, đến khi Long Vân Thấm rời khỏi Ngọc Quỳnh điện vẫn còn cảm thấy đầu óc đần độn. Giật mình một cái, nàng đột nhiên nắm chặt một góc y phục của mình, thần sắc vội vàng lên tiếng: “Lập tức mang ta đi Đào Yêu cung.”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 101: Chương 80.1: Gặp Dịch Tương

Không gian tịch mịch, hoa đào nở rộ.

Đào Yêu cung vẫn yên tĩnh một cách lạ thường như thế, Long Vân Thấm đứng trước đại môn cung điện, chỉ nghe tiếng hít thở cùng tiếng tim đập thình thịch của bản thân mình, nàng nắm chặt bàn tay, không hiểu sao cảm thấy khẩn trương vô cùng.

Hiển tế ngày đó, trong lòng nàng có một suy đoán, Dịch Tương đã qua mắt tất cả mọi người.

Mà hiện tại, mối quan hệ của nàng và Long Hạo Thiên đã không thể quay lại như lúc đầu, chuyện này đối với nàng không có một chút lợi ích nào.

“Chủ tử, cẩn thận!” Ánh đem Long Vân Thấm báo hộ ở sau người, cảnh giác nhìn phía trước, về điểm này Ánh nhưng lại thực giống Lăng Triệt!

Long Vân Thấm đẩy Ánh ra, từ phía sau hắn đi ra, nhìn đại môn Đào Yêu cung khép hờ, thực giống như Dịch Tương đã biết trước nàng sẽ đến, cứ nghĩ đến nụ cười đầy thâm ý của nam tử kia nàng không khỏi đánh cái rùng mình.

“Ánh, người chờ ở bên ngoài, ta đi vào một mình.”

“Nhưng là vương gia...”

“Ta là chủ tử của ngươi, ngươi chỉ cần phục mệnh ta là đủ rồi, nếu không lập tức trở về bên người Lăng Triệt đi!”

Ánh trầm mặc trong nháy mắt, lại vẫn lo lắng như trước: “Thỉnh chủ tử cẩn thận!”

Long Vân Thấm gạt gạt đầu, lúc này mới bước chân đi vào trong Đào Yêu cung.

Đêm nay, nàng phải nhận được lời giải thích!

Hoa đào trong Đào Yêu cung quả thực nở rộ rất đẹp, thực chất thời tiết như bây giờ vốn không phải mùa hoa đào nở, vậy mà nhìn khung cảnh trước mắt, Long Vân Thấm đột nhiên sinh ra một tia cảm giác khủng bố. Dịch Tương chắc không động chân động tay gì chứ, ngay cả sinh trưởng thực vật hay thời tiết không lẽ hắn đều có thể thay đổi?

“Ta đã đến đây, ngươi còn trốn ở nơi nào?” Long Vân Thấm hô một tiếng nhưng không ai đáp lại, ngược lại chỉ có thanh âm chính mình vang vọng trong đại điện rộng lớn trống rỗng, trong lòng nàng không khỏi dâng lên một tầng bất an.

Nàng hồi tưởng lại một khắc mình tỉnh lại, cuối cùng là xảy ra chuyện gì?

“Đêm khuya vậy mà công chúa điện hạ vẫn hạ cố đến thăm, thật sự làm ta cảm thấy ngoài ý muốn.”

“A...”

Long Vân Thấm bỗng nhiên hét lên, lập tức xoay người, nhìn đến nam tử đứng phía sau mình từ bao giờ thì có chút hoảng sợ.

“Dịch Tương!”

“Mời nói!”

Dịch Tương đi vào trong điện, đem nến trong điện thấp lên chiếu sáng căn phòng: “Vừa rồi gió lớn làm tắt mất đèn lồng, ta liền đi ra ngoài tìm cây đánh lửa trở về đây.”

Dịch Tương làm một động tác mời ngồi, bản thân hắn cũng lập tức ngồi xuống, ống tay áo trắng tinh hạ xuống trên bàn tạo thành một độ cong đẹp mắt, rất thanh nhã.

“Công chúa điện hạ đến có việc gì sao?”

“Giải thích?”

“Có ý tứ gì?”

“Dịch Tương, ta chỉ hỏi ngươi một câu, ngươi nói vận mệnh biến chuyển có phải chính là mười tám thức trận của ngươi?”

Nàng đã cảm giác có gì đó không thích hợp, trận pháp hôm đó vô cùng kì quái, nàng vừa bước lên đài hiến tế liền cảm giác cả người dần mơ hồ, thần trí không rõ. Sau đó những khung cảnh xuất hiện trong giấc mơ đó là sao?

Dịch Tương nhìn ánh mắt khẳng định của nữ tử, bỗng nhiên cười ra tiếng, “Tương tự lòng sinh, ta cũng không làm gì cả. Những chuyện xảy ra với công chúa điện hạ, hai vị hoàng tử cũng không có gì khác cả.”

“Ý ngươi là sao?”

“Trận pháp của ta bất quá là loại trận pháp kéo thần trí người ta vào trong mơ mà thôi, đào móc tiềm thức của con người, có thể đã bị lãng quên từ lâu, hoặc những kí ức người đó không muốn nhớ lại. Công chúa điện hạ đột nhiên học máu hôn mê, nghĩ đến có lẽ là thấy được một số sự tình không nên thấy xảy ra trong trận pháp mà thôi, hai vị điện hạ cũng có phản ứng dị thường, có lẽ họ cũng đã thấy được nội tâm của chính mình rồi.”

Dịch Tương nói rất đơn giản, cuối cùng dứt khoát kết luận: “Đã đến đây, nghĩ đến ngươi còn vấn đề muốn hỏi ta, ngồi đi.”

Long Vân Thâm cảnh giác nhìn Dịch Tương hồi lâu, cuối cùng chỉ có thể ngồi xuống nhìn thẳng ánh mắt hắn, những lời hắn vừa nói Long Vân Thâm đều để ý đến rành mạch, trong mắt hắn không có một chút dấu vết giả tạo nào cả. Thực chất, mỗi lần một mình đối diện với biểu hiện không thể hoàn mỹ hơn của hắn, Long Vân Thâm luôn là người bị thuyết phục...

“Vậy bước ngoặt trong lời nói của ngươi, là cái gì?”

“Đã xuất hiện chuyển cơ, không phải công chúa điện hạ đã biết rồi sao?”

Long Vân Thâm ngẫm nghĩ hồi lâu, cuối cùng nhớ lại cuộc đối thoại với Long Hạo Thiên, trong lòng nàng không khỏi phát lạnh, nếu nàng đoán không sai thì....

Không, sẽ không, làm sao có thể!

“Điều đó không có khả năng!”

“Biểu cảm của công chúa điện hạ cho thấy trong lòng ngươi đã có đáp án. Không sai, buổi lễ hiến tế đó vốn là một khảo nghiệm tìm người, bất quá cuối cùng lại xuất hiện chuyển cơ. Công chúa hân là đã đoán được, Hoàng thượng muốn ta làm gì ở trong buổi hiến tế rồi chứ?”

“Không phải là khẩn cầu tương lai mười năm sau của Nam Hoàng quốc?”

“Đế vương tâm cao ngất, nắm hoàng quyền trong tay, bọn họ sẽ chỉ tin tưởng vào bản thân mình, đời nào người như Hoàng thượng sẽ tin vào cái gì ông trời che chở? So với việc này, Hoàng thượng càng muốn biết một điều, rằng công chúa điện hạ có phải là người được định là tử vì tinh lạc hay không?”

Quả nhiên, những lời nàng nghe được khi đó không phải là hư ảo, từng hành động của Dịch Tương đều là làm theo ý tứ của Long Hạo Thiên. Đế vương Nam Hoàng quốc mượn cơ làm lễ hiến tế mười năm này cũng chỉ để che mắt thiên hạ mà thôi.

“Có phải ta nên cảm thấy may mắn, ta cuối cùng không xảy ra chuyện gì.”

“Quả thật, tử vì tinh lạc định không rõ, bất quá ta đã nói cho Hoàng thượng biết, công chúa điện hạ có liên quan trực tiếp tới vận mệnh Nam Hoàng quốc. Sự tồn tại của người sẽ dẫn đến một kỳ tích không ngờ trong lịch sử Nam Hoàng.”

Cho nên, Long Hạo Thiên không có xuống tay với nàng, cho nên hắn mới mặc kệ việc nàng mắc hàn chứng trong người, không cho thể nhân biết! Sự tồn tại của nàng còn có giá trị, mặc dù hắn không tin tưởng vào cái vận mệnh do bói toán mà ra này, nhưng chỉ cần một điểm có khả năng cũng đủ làm cho hắn chần chờ quyết định.

Dịch Tương nhìn Long Vân Thâm lâm vào trầm tư không khỏi nhắc nhở, vừa nói vừa gõ vào mặt bàn: “Ta có thể hỏi một câu hay không, trong trận pháp đó công chúa điện hạ đã nhìn thấy cái gì?”

“Không có.” Long Vân Thâm một ngụm phủ quyết.

“Ta không nhất thiết phải biết, chính là sự biến chuyển trong vận mệnh có lẽ sẽ bắt đầu từ nơi này, Hoàng thượng cũng đều đã có ý định, công chúa điện hạ hãy chú ý thận trọng...”

...

Long Vân Thắm nằm ở trên giường, cả người lâm vào hỗn loạn, cảnh trong mơ, chính là giấc mộng đó sao! Nhưng tại sao nàng lại cảm giác được sự chân thật đến vậy?”

Đó không phải là trí nhớ của nàng, nhưng nàng xuất hiện một cách rõ ràng như thế, chẳng lẽ là trí nhớ lưu lại của tiền chủ sao?

Thời điểm Long Vân Thắm năm tuổi, cũng từng nghe được giọng nói bí ẩn đó, cũng trùng hợp trốn ở chỗ tối đó mà tránh thoát? Tiên Hoàng hậu thật sự đã dạy nàng ấy tiếng Anh?

Nàng có nhớ trong giấc mơ đó, Tiên Hoàng hậu đã nói những chuyện bí mật về sau sẽ dùng loại kí tự này truyền lại, vậy có phải trong hoàng cung này còn che giấu điều gì nàng không biết hay không.

‘Hoặc’ một tiếng!

Long Vân Thắm bật ngồi dậy từ trên giường, trái tim bất giác đập thình thịch, nàng đột nhiên nghĩ đến khả năng, lí do vì sao Long Vân Thắm luôn chấp nhất đến ‘quấy rầy’ Nhiếp Chính vương Lăng Triệt? Có phải nàng đang cố gắng tìm một cơ hội hay không? Nàng đang chờ một cơ hội tìm ra tin tức mà mẫu hậu nàng đã lưu lại, mà những thứ này không có ở Tiêu Lan điện?

Càng nghĩ về quá khứ, những địa phương tiền chủ từng đi qua, quả thật nhiều nhất chính là Ngọc Tuyền điện!

Long Vân Thắm mỉm cười, đến cùng có phải hay không, chính nàng có thể đi điều tra mọi chuyện.

Tiên Hoàng Hậu là từ dĩ thế xuyên không đến đây, chuyện này nàng đã biết, vậy nếu thật bà ấy có lưu lại vật gì, thì nó chắc chắn là độc nhất vô nhị.

Nghĩ đến đây, Long Vân Thắm nhưng lại cảm thấy bản thân giống như đang tiến gần đến ánh sáng hi vọng. Nàng muốn sống sót trong địa phương này, hơn nữa còn muốn được sống thật tốt, cho nên, bất kể có phải trải qua sự tình cực khổ như thế nào, nàng đều sẽ không nghĩ mình buông tay.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 102: Chương 80.2

Tam ca cùng Long Hách Tường cũng xảy ra điều bất thường?

Bọn họ có tiến vào mộng tưởng trong trận pháp đó không? Bọn họ đã nhìn thấy gì?

Long Vân Thắm lắc đầu, cái này nàng không nên nghĩ đến thì hơn, trước mắt nàng nên giải quyết phiền toái của chính mình. Nàng lúc này đều chưa thể rõ ràng thái độ của Long Hạo Thiên với mình, hẳn vốn muốn lấy nàng làm tấm bình phong, nhưng vì sao hiện tại lại giấu diếm bệnh tình của nàng.

Nàng cần phải đến Ngọc Tuyền kiểm chứng.

Nhưng mà, hiển nhiên bây giờ không đúng thời cơ.

Sau lễ hiến tế mười năm một lần của Nam Hoàng quốc, ba vị điện hạ đều bị tổn thương, sự kiện này đại khái là gây ra oanh động không nhỏ.

Mọi người chắc hẳn đều mơ hồ đoán rằng, hành động của quốc sư đã phạm vào cái gì khiến thiên gia trừng phạt. Nghe Xuân Lan bẩm báo lại thì lúc đó Long Hạo Thiên cũng không có tức giận, ngược lại còn khẩn trương cho gọi Thái y đến chẩn trị cho ba người họ.

Như vậy biểu hiện cho cái gì, Long Hạo Thiên rất vừa lòng với chuyện xảy ra như vậy sao.

Một lần nữa nàng tỉnh lại, trời đã sáng hẳn từ bao giờ.

Bởi thân thể nàng chưa bình phục hoàn toàn, các sự tình bên ngoài đều nghe Xuân Lan kể lại.

“Hai sứ giả đã khởi hành về nước, là Nhiếp Chính vương tự mình tiễn chân.”

“Lăng Triệt tự mình đi?”

“Công chúa và hai vị điện hạ đều đã tạm ổn định rồi ạ, Hoàng thượng phân phó phải tình dưỡng nhiều hơn.” Xuân Lan đối với việc này cũng cảm thấy không ổn, nàng càng lo lắng cho Long Vân Thắm hơn, “Công chúa điện hạ, người cảm thấy thế nào rồi? Có cần mời Thái y lại đến xem bệnh hay không?”

Long Vân Thắm lắc đầu, Long Hạo Thiên đã có tâm giấu diếm, nàng tự nhiên cũng không muốn cho thiên hạ biết hản chứng trong người mình.

Hoàng đế muốn tiếp tục xem diễn, vậy nàng liền tiếp tục diễn, cuối cùng ai mới là người thắng còn chưa biết đâu!

“Công chúa, Nhiếp Chính vương đến đây!” Hạ Vũ từ bên ngoài đi vào, nói với Long Vân Thắm, chưa dứt lời phía sau đã có người tiến vào, thân hình cao lớn trực tiếp ngăn cản ánh sáng mặt trời chiếu vào căn phòng.

Giữa màn ánh sáng loang lổ ấy, nàng ngẩng đầu liền nhìn đến một gương mặt hấn trần đầy nghiêm túc, nhưng là không nói một câu gì.

“Nô tỳ tham kiến Nhiếp Chính vương đại nhân.”

Lăng Triệt gật đầu, phát ông tay áo nói: “Đều đi xuống đi!”

Xuân Lan lôi kéo Hạ Vũ chạy nhanh rồi đi, Nhiếp Chính vương mang theo nhiều thị vệ như vậy đến Trọng Hoa cung, này vẫn là lần đầu tiên đấy! Giữa ban ngày ban mặt vậy mà Nhiếp Chính vương đại nhân đến đây thật sự là chuyện lạ vô cùng.

Đương nhiên lần trước có một lần Nhiếp Chính vương đại nhân ở nơi này cười đẹp đến khuynh thành khuynh quốc.

Long Vân Thắm nhìn hàng dài thị vệ đứng ngoài cửa, trên áo giáp sắt còn vương lại một ít sương ướt, hấn là sáng sớm đã phải ra cung, bọn họ vừa mới trở về trong cung ỉ? Nói cách khác Lăng Triệt vừa tiễn hai sứ giả trở về liền trực tiếp đi đến nơi này?

Khó có cơ hội được gặp hấn vào ban ngày như vậy, Long Vân Thắm quy củ đứng dậy: “Nhiếp Chính vương.” Cấp bậc lễ nghĩa không thể không có.

Lăng Triệt gật đầu, ngồi xuống đối diện Long Vân Thắm, bên trong điện không có người thứ ba, nhưng song phương lại nghiêm túc đến như thế. Hấn ngồi đó nhìn nàng hồi lâu, một câu cũng không nói.

Thẳng đến lúc Long Vân Thắm cảm thấy bản thân có chút không chịu nổi, “Nhiếp Chính vương hôm nay đến gặp bản cung chỉ để ngồi nhìn như vậy sao?”

“Đúng vậy!” Lăng Triệt đặt tay lên mặt bàn, thân thể hướng tới phía trước một chút, đáy mắt mang theo một chút độ ẩm nói: “Bản vương thật là tưởng niệm gương mặt này của công chúa điện hạ.”

Long Vân Thắm dở khóc dở cười, bộ dáng hấn đứng đắn nghiêm chỉnh như vậy, thế nhưng vừa bật ra một câu nói thì...

“Nhiếp Chính vương hãy chú ý hình tượng của mình, lời này không thể nói bừa.”

“Vậy sao? Vậy bản vương nên nói cái gì?... Thấm Nhi, ta rất nhớ ngươi.”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 103: Chương 81.1: Vì nàng mà từ bỏ (1)

Nhiếp Chính vương tiễn sứ giả hai nước láng giềng rồi đi xong cũng không trở về Vân Tiêu điện, ngược lại còn mang theo đội ngũ thị vệ trực tiếp đến Trọng Hoa cung, trước đây mối quan hệ giữa hai người này đã đủ khiến người ta quan ngại, lúc này nam chính lại không chút che giấu tới gần nữ chính như thế??? Căn bản là không thể che giấu được ai muội đi!

Bản thân Long Vân Thắm ở bên trong điện còn chưa nhận thấy điều bất thường, nhưng hai hàng thị vệ đang nghiêm chỉnh theo dõi hai người kia thì đã có chút xấu hổ.

Bọn họ là thị vệ trông giữ Vân Tiêu điện, chỉ biết vương gia nhà mình cùng công chúa điện hạ có chút quan hệ, nào đâu biết rằng cư nhiên là quan hệ này?

Lăng Triệt đảo mắt nhìn tình hình bên ngoài, lên tiếng: “Bản vương tạm thời không trở về, các ngươi toàn bộ đi Vân Tiêu điện.”

“Vâng, vương gia!”

Đội ngũ thị vệ như nhận được đại xá, chạy trời chết rồi đi, đồng thời cũng không dấu vết đuổi đám cung nhân canh chừng bên ngoài ra khỏi.

Lăng Triệt ngồi bình chân như vại, cười cười nhìn Long Vân Thắm: “Lần đầu tiên ta cảm thấy, vị trí Nhiếp Chính vương này cũng có chỗ dùng được.” Ít nhất là trong hoàng cung, một câu mệnh lệnh của hấn không ai dám không theo.

Long Vân Thâm không khỏi gật đầu, có thể coi là uy phong đi, nhưng là hành động của hắn cũng đủ phô trương cho người thiên hạ thấy quan hệ của bọn họ.

Hắn đang muốn toàn bộ hoàng cung đều biết bọn họ có bao nhiêu thân mật sao?

“Ngươi muốn làm cái gì nha...Nhiếp Chính vương đại nhân.” Long Vân Thâm cũng cười, chờ đợi câu trả lời của hắn.

Số lần nàng cùng Lăng Triệt gặp nhau không ít, nhưng minh bạch giữa ban ngày thế này ngoài lúc ở phủ công chúa thì đây quả thực là lần đầu tiên!

“Sợ à?”

Đưa tay bắt đường bàn tay trắng nõn của nàng, thuận thế bao trọn lấy hơi ấm đó, Lăng Triệt nhìn thẳng vào trong mắt của Long Vân Thâm, dường như rất mong đợi câu trả lời của nàng.

Long Vân Thâm cười mỉm, còn có cái gì có thể làm cho nàng sợ đây, ngay cả dã tâm tranh đoạt ngôi vị đều bị Long Hạo Thiên biết đến, trong cung này còn điều gì làm nàng cố kỵ được.

“Sợ gì chứ? Bất quá là muốn biết ngươi đang suy tính gì trong lòng mà thôi!”

Lăng Triệt gật gật đầu, đứng dậy lôi kéo nàng đi vào bên trong điện, trực tiếp dựa người vào vách tường ôm nàng chặt cứng, hắn cúi đầu dán mặt vào mái tóc mềm mượt của nàng, thanh âm trầm thấp truyền đến bên tai nàng dâng lên từng đợt tê dại: “Thâm Nhi, nếu ta muốn báo cho mọi người trong thiên hạ này, nàng là của ta, được không?”

Long Vân Thâm ngẩn người, sững sờ tại chỗ thật lâu không nhúc nhích.

Chậm chạp không nhận được câu trả lời theo ý muốn của mình, Lăng Triệt cũng không đem người trong lòng kéo ra, mà dựa theo sườn mặt của nàng hôn xuống, ở một góc độ u ám nhìn chằm chằm đôi mắt thất thần của nàng, nhẹ giọng hỏi: “Được không?”

Long Vân Thâm hít một hơi thật sâu, mọi suy nghĩ lòng vòng trong lòng nàng chậm rãi bị lí trí áp chế xuống, hôm nay hắn cư xử có chút quái dị. Mà căn nguyên của nó, nàng không biết.

Nàng giữ nguyên thần sắc, cũng không tránh thoát ôm ấp của hắn, chỉ vòng tay qua eo vỗ vỗ lưng hắn: “Nếu ngươi muốn thì liền làm.”

Lăng Triệt khinh cười ra: “Nàng không muốn?”

Hắn làm sao có thể làm ra chuyện gì khi nàng không đồng ý, hắn rất muốn cho thế nhân biết nàng là nữ nhân của hắn, nhưng tuyệt không lâm vào nóng vội. Vừa rồi chỉ muốn vui đùa thử một chút mà thôi.

“Thân mình tốt lên chút nào sao? Hiến tế ngày ấy, Dịch Tương đã làm cái gì?”

Đây mới là điều hắn muốn biết hôm nay, cũng là mục đích chính tiến tới nơi này.

Lăng Triệt đối với nam tử tên Dịch Tương kia luôn tồn tại một loại cảm giác nói không nên lời, cũng không phải địch ý gấp gáp gì, nhưng tuyệt đối không phải người có thể hòa hợp sống cùng. Một người xuôi ngược ngược đứng ở mỗi quan hệ trung gian như vậy, quả thực là không thể phân biệt được hư thực.

Hắn không quên một khắc kia khi Long Vân Thâm ngắt xiêu trên lễ đài, ánh mắt Dịch Tương mang theo bao nhiêu thâm ý, lúc đó nhân cơ hội ôm nàng nên hắn mới kịp thời chặn lại tầm mắt của Long Hạo Thiên, nếu không kết thúc mọi chuyện cũng không đơn giản như vậy.

“Thâm Nhi, ngươi có việc muốn giấu giếm ta?” Thần sắc Lăng Triệt nghiêm túc, một loại cảm giác bất an ngưng đọng trong lòng hắn đã vài ngày từ trước, thẳng đến khi nàng nở ra máu rồi té xiêu, loại cảm giác ấy liền vô hạn khuếch đại.

Long Vân Thâm nhất thời kinh ngạc, nàng cảm nhận được tâm trạng khẩn trương của hắn, lực đạo của cánh tay ôm nàng rất căng, thậm chí còn có chút đau, nhưng nàng lại không kêu hắn buông ra. Nàng đang làm cho hắn lo lắng!

Nhưng là, nên nói cho hắn như thế nào, nhưng lời nói của Dịch Tương từ đầu tới cuối đều là lời nói đầu môi, ngay cả chính nàng đều không thể xác định thật giả.

Một hồi lâu, nàng nở nụ cười: “Không có.”

Trong lòng Lăng Triệt xẹt qua một tia thất lạc, nhưng cũng không quá rối rắm ở vấn đề này. Ngược lại hắn liền chuyển hướng đề tài, nói đến Long Hạo Thiên, sắc mặt hắn nháy mắt lạnh lùng: “Hắn hành động vậy thật không phù hợp với phong cách từ trước tới giờ, vì nguyên nhân chưa chọn được người kế vị, nên hắn không muốn làm trống người dự bị?”

Bất quá trường hợp của Long Vân Thâm là đặc thù, Long Hạo Thiên nhất định là có mục đích gì đó. Ánh mắt Lăng Triệt nhất thời nhíu lại, đáy mắt xẹt qua một mũi nhọn lạnh như băng, hắn nên đi tìm Long Hạo Thiên nói chuyện.

“Hiến tế mười năm cũng xong xuôi hết rồi, nàng sớm hồi Phủ Công chúa nghỉ ngơi đi, thân mình yếu quá. Hắn chứng hiện thời chưa thể kiểm soát được,

đừng làm cơ thể mệt nhọc.” Lăng Triệt đột nhiên dừng lại, nhìn nàng nghiêm túc hỏi: “Thắm Nhi, nguyệt sự của nàng nhưng là ba ngày sau?”

Oanh__

Long Vân Thắm quẫn, thật sâu trong lòng nàng gào thét muốn tìm một cái lỗ nào đó chui vào cho xong, một đại nam nhân hỏi ngày đến nguyệt của mình, nàng nên trả lời thế nào?

“Này?”

“Ta nhớ những tháng trước đây ngày này của nàng không quá cố định, mấy lần phỏng đoán đều không được.” Lời nói phong đạm vân khinh, lại làm cho lòng dạ người nào đó gió bão hỗn độn.

Hắn cứ nhiên đem nguyệt sự mỗi tháng của nàng đều nhớ kỹ...

“Có gì mà thẹn thùng?” Thoáng nhìn hai rặng mây đỏ vô cùng khả nghi trên gò má Long Vân Thắm, tâm tình nam nhân ngược lại càng thêm khoái trá, hẳn chính là nhớ kỹ thì như thế nào, không chỉ hàng tháng, về sau hàng năm hẳn đều sẽ ghi nhớ, ghi nhớ đến khi hàn chứng của nàng tiết trừ tận gốc mới thôi.

“Ngày mai ta nhường Mị mang đồ qua đây, nàng nhớ để cho y nữ thân cận xử lý cẩn thận.”

“Còn có, nếu nữ nhân Long Mộ Hi ngu xuẩn kia còn tìm tới nàng, nàng trực tiếp không cần gặp.”

Long Vân Thắm lúc này mới nhớ ta, nàng đã lâu không nhìn thấy Long Mộ Hi, nghe Hòa Hồ nói nàng ta có thai?

“Nàng ta có thai sao?”

“Này có thể xem như chuyện vui, nhưng tâm tư ác độc đó thì vẫn y như trước. Nếu không phải cố kỵ Đoan vương vẫn còn tại kinh thành...” Quanh thân Lăng Triệt đột nhiên xuất ra một cỗ lệ khí, nữ nhân kia, nếu còn sống sót thì sớm hay muộn cũng trở thành tai họa, hẳn muốn nhanh chóng giải quyết nàng ta.

Chạng vạng mấy ngày sau, Long Vân Thắm liền xuất cung trở về Phủ công chúa, nàng trực tiếp gặp Long Hạo Thiên báo cáo, hẳn ta cũng không thèm giữ nàng ở lại lâu. Cho đến khi tin tức công chúa điện hạ cùng Nhiếp Chính vương có quan hệ mờ ám với nhau lan truyền khắp hoàng cung thì người của nàng đã về đến Phủ.

Hòa Hồ cùng Đông Mai đều ở đây, Long Vân Thắm tùy ý ăn một chút bữa tối liền đi ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 104: Chương 81.2: (Tiếp)

Hôm sau, Mị xuất cung đến Phủ công chúa, mang theo một hộp gấm dặn dò đặc biệt là phải gửi tận tay Long Vân Thắm.

Nàng vừa động chạm nhẹ vào mặt trên của hộp gấm liền cảm giác một dòng khí lạnh chạy thẳng vào người, lập tức hỏi: “Bên trong là cái gì?”

Mị mở hộp gấm ra, bên trong là một vật dài dẹt xanh biếc, Long Vân Thắm vừa nhìn liền kinh ngạc ngẩn đầu, Mị biết công chúa điện hạ quả nhiên nhận ra. Vì thế nhanh hẩn thanh thanh cổ họng, khẳng định nói: “Công chúa điện hạ, đây là thần dược Vô Cực, một căn Vô Cực thảo đặc biệt hiếm có trên thế giới này, vương gia muốn công chúa điện hạ ăn vào.”

Mị không rõ ràng lắm hàn chứng trong người Long Vân Thắm, biến chứng của nó lại càng không hay biết gì, hẳn thế nhưng chỉ biết nàng căn cơ Vô Cực. Rõ ràng vương gia đã tìm thấy Vô Cực Nam Khương, chỉ cần một bước tháo xuống sử dụng nữa thôi, vậy mà cuối cùng hẩn lại thay đổi chủ ý, lựa chọn Vô Cực Thảo.

Luận về dược hiệu, Cỏ Vô Cực cùng Vô Cực Nam Khương không khác nhau là mấy, nhưng độc trong người vương gia cần là cần duy nhất Vô Cực Nam Khương mới được a.

Một căn cơ Vô Cực này, thế nhưng đã làm bao nhiêu thiên tân vạn khổ bao năm qua của vương gia đổ sông đổ bể hết.

Trong lòng Mị không đành, nhìn hai gốc dược nối liền một mối kia, hẩn từng vụng trộm muốn hái Vô Cực Nam Khương xuống, lại bị Lăng Triệt phát hiện rồi tự mình trách phạt, sau đó lệnh hẩn mang Cỏ Vô Cực đến Phủ công chúa này, tính mệnh của công chúa điện hạ ở trong lòng vương gia, dĩ nhiên đã vượt quá tính mệnh bản thân.

“Thỉnh công chúa điện hạ giao cho Đông Mai nấu trực tiếp rồi dùng đi a!”

Mị nói xong mà tâm đều đau như cắt, thần được như vậy thật sự bị người khác dùng mắt, không biết trong lòng vương gia đến cùng là đang nghĩ cái gì.

Long Vân Thâm nhìn Cỏ Vô Cực đến xuất thần, thật vất vả mới hoàn hồn lại, nàng lập tức đóng lại hộp gấm, trực tiếp hỏi Mị: “Sao hần lại có cái này?”

Đầu tiên là sự phụ đưa Vô Cực thảo cho nàng, nàng đương nhiên biết được hiệu của nó có bao nhiêu tốt, nhưng cũng không dám dùng đến. Hiện tại Lăng Triệt thế nhưng lại đưa tới một căn, nàng quả thực chấn kinh không nhỏ. Cỏ Vô Cực, thần được trân quý khó cầu, mặc dù là trong quốc khố Nam Hoàng quốc, bất quá cũng chỉ có một gốc cây.

Lăng Triệt làm sao cũng có?

“Vương gia, ngài ấy bỏ qua Vô Cực Nam Khương nên mới có Vô Cực Thảo này.” Mị không cam lòng nói, độc trong người vương gia hần đã sớm ngấm vào trong máu, thật vất vả mới tìm được Thiên Sơn Tuyết Liên, nếu có thêm Vô Cực Nam Khương này, thì chỉ cần ám vệ nơi Xích Viêm quốc tìm được Tàng Hoa Hồng Tây Vực nữa thì liền có thể giải khai.

Nhưng là hiện thời, Vô Cực Nam Khương biến thành Vô Cực thảo, công sức năm năm tìm kiếm của bọn họ, đổi lấy cũng là cái này.

Trong lòng hần thế nào cũng thấy ảm ảm đau.

Long Vân Thâm có nghe nói qua Vô Cực Nam Khương, một trong ba vị thuốc trị được hàn chứng của nàng, nhưng nhìn thái độ của Mị thì chẳng lẽ Lăng Triệt cũng rất cần nó?

Trong lòng Long Vân Thâm có chút lo lắng, Lăng Triệt cần thứ như này để làm gì?

“Lăng Triệt hần, vì sao cần Vô Cực Nam Khương?”

Mị dừng một chút, đang định há miệng nói cái gì thì đột nhiên bị một trận cuồng phong đánh trúng, theo đó rút lui mấy bước. Ảnh xuất hiện đứng sừng sững giữa hai người, ngăn trở Long Vân Thâm cùng Mị đối diện với nhau, không phát ra thanh âm nói với Mị: Vương gia không cho phép tiết lộ!

Trong lòng Mị càng khó chịu, hần không giống Ảnh - cái gì cũng có thể giấu ở trong lòng: “Ảnh, chủ tử của ngươi là công chúa điện hạ, ngươi làm cái gì ta không có quyền can thiệp. Nhưng Mị ta nhận thức vương gia là chủ tử thì cả đời này cũng chỉ suy nghĩ cho vương gia! Ta không giữ được mọi chuyện trong lòng, hôm nay nếu công chúa điện hạ hỏi chuyện, ta liền nói. Hôm nay nếu nàng không hỏi, ta cũng sẽ không nói gì.”

Trong lòng Long Vân Thâm càng thêm khẩn trương, nàng chưa bao giờ nhìn thấy Mị xao động cảm xúc như thế, trong tiềm thức của nàng, Mị cùng Ảnh chưa bao giờ từng giằng co nhau cái gì.

“Bởi vì ta?”

Nàng đứng lên, bàn tay lướt qua hộp gấm kia, thứ này đối với Lăng Triệt hần phải rất trọng yếu, vì hần đem nó cho nàng nên trong lòng Mị mới bất bình sao!

“Vô Cực Thảo này, là Lăng Triệt...”

“Không, công chúa điện hạ, vương gia không cần Vô Cực Thảo, thứ ngài ấy cần chỉ có Vô Cực Nam Khương.”

Long Vân Thâm giữ chặt Ảnh, nàng muốn nghe Mị nói tiếp, nàng không dám dùng Vô Cực thảo của Tống Miến, làm sao có thể dễ dàng nhận đồ của Lăng Triệt như vậy, nàng làm không được cái người không biết xấu hổ.

“Vương gia cần Vô Cực Nam Khương, Thanh Y vệ tìm kiếm cùng thủ hộ nó mất năm năm, thật vất vả mới đợi được đến lúc có thể lấy xuống, nhưng là vương gia trong một khắc lại bỏ qua nó như trở bàn tay, chọn lựa Vô Cực Thảo. Hai thần được này sinh cùng một gốc, nhưng chỉ có thể hái xuống một, vương gia hần thế nhưng lại bỏ cơ hội cứu mạng gì đó.”

“Có ý tứ gì?” Sắc mặt Long Vân Thâm nhất thời biến đổi, cứu mạng gì đó! “Mị, ngươi tốt nhất là nói cho rõ ràng, cứu mạng gì đó đến cùng là có ý gì.”

Mị ha ha cười, nhìn hộp gấm trên bàn mà lắc đầu: “Hiện thời nói cái gì cũng đã muộn, Vô Cực Nam Khương trên thế gian này đi đâu mà tìm được nữa, mặc dù đã có Thiên Sơn Tuyết Liên hay Tàng Hoa Hồng Tây Vực thì cũng vô dụng, độc trong người vương gia, làm sao có thể giải...” Gương mặt Mị bi thương, hần dù sao cũng không cam lòng, nếu có thể, hần nguyện người trúng độc là hần chứ không phải vương gia.

Long Vân Thâm chỉ nghe thấy hai chữ trúng độc, trong đầu liền không ngừng hiện ra những đoạn ngắn, đây tựa hồ là trí nhớ của nàng, lại không phải của nàng.

Cuối cùng nàng chỉ mơ mơ hồ hồ nhớ được, tiền chủ này có vài lần vụng trộm đến Ngọc Tuyền, vài lần vậy mà phát hiện gia, Nhiếp Chính vương Lăng Triệt là trúng độc.

Mà được có thể giải độc cũng chỉ cần có ba loại, nhưng ba loại này lại là thần dược thế gian khó tìm nhất.

“Hần trúng độc gì?”

Thanh âm Long Vân Thâm có chút can tâm, đáy mắt nàng hơi ướt, nàng thật không muốn nghĩ đến lý do tại sao Lăng Triệt lại buông tha cho Vô Cực

Nam Khương

Lăng Triệt, ta có tài đức gì, đáng giá người vì ta mà làm như vậy.

“Thuộc hạ không biết, độc trong người vương gia, từ nhỏ đã mang theo.”

Mị thờ ra một hơi, trong lòng thế nhưng thoải mái không ít, hẳn biết nếu hẳn nói những lời này với Long Vân Thâm chắc chắn sẽ phải chịu trách phạt, hơn nữa vương gia sẽ đích thân trách phạt hẳn, có thể qua khỏi hay không còn là vấn đề chưa biết được. Nhưng là, mặc kệ thế nào, hẳn cũng không hối hận.

“Công chúa điện hạ nếu như muốn biết, sao không tự mình hỏi vương gia. Về phần Vô Cực thảo thuộc hạ đưa đến, công chúa điện hạ chớ cô phụ tâm ý của vương gia.”

Dứt lời, Mị liền trực tiếp rời đi.

Ảnh nhìn Mị cứ như vậy rời đi, lắc lắc đầu, hẳn nói ra như vậy chủ tử làm sao có thể dùng Vô Cực thảo nữa. Nghe Hòa Hồ nói Tống Miễn cùng từng tặng chủ tử một căn Vô Cực thảo, chủ tử đều chưa từng nghĩ đến sử dụng, lúc này vương gia lại mang một căn tới, nhưng người lại bỏ qua Vô Cực Nam Khương quan trọng với tính mạng của mình để đổi lấy Vô Cực thảo cho chủ tử, chủ tử... làm sao có thể động đến một ly nào.

Nhìn Long Vân Thâm chậm chạp xuất thần, Ảnh có chút lo lắng: “Chủ tử?”

“Ảnh, có phải ta luôn làm liên lụy hẳn?”

Hẳn vì nàng làm những gì, mỗi chuyện đều rành rành trước mắt, nhưng là nàng, nàng có thể làm cái gì cho hẳn đây.

Nàng không biết Lăng Triệt trúng cái độc gì, nhưng cần dùng đến ba loại thần dược này, lại cao thủ y thuật như hẳn cũng đều không giải được, chỉ sợ là độc không đơn giản.

Mất đi cơ hội lần này, lại có thể tìm lại sao?

Vô Cực Nam Khương, chỉ vì nàng mà biến thành một gốc Vô Cực Thảo.

Long Vân Thâm cúi đầu cười, gạt gao nắm chặt hộp gấm, cuối cùng nhưng lại cào ra vết máu, Ảnh nhìn thấy liền giật mình lo lắng, nhưng cũng không dám làm ra tiếng động gì.

Cuối cùng, tựa như bản thân Long Vân Thâm dần dần nói ra, gương mặt nàng khôi phục bình tĩnh, đem hộp gấm đưa cho Ảnh: “Người cất kỹ nó!”

“Chủ tử không cần?”

Long Vân Thâm cười trào phúng: “Dùng? Dùng như thế nào?”

Nàng dùng xong sẽ đau lòng.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.